Mose och Lambsens Wisor.

Evangeliske Läro- och Böne-Psalmer;

eller **Andeliga Sånger** öfwer alla **Sön-, Fest- och Helgedags-Evangelier,** hwilka hela året igenom äro bruklige.

Sednare Delen.

Kalmar. Westinska Boktryckeriet. 1877.

Förord till den elektroniska utgåvan

Den svenska sångsamlingen *Mose och lambsens wisor* utkom första gången 1717 och har **en egen artikel i Wikipedia**. Utgåvan från 1877 är tryckt i Kalmar. Efter de 324 sidorna kommer i direkt sidnummerföljd *Evangeliske läro- och böne-psalmer* fram till sidan 648. Libris-katalogen redovisar dessa som två separat verk, som råkar vara sammanbundna. Boken digitaliserades i augusti 2017. Exemplaret var i någorlunda gott skick, men det syrahaltiga papperet är skört och mer brunt än gulnat. Några av sidorna är lite trasiga och några lagade (**173**, **441**), men så gott som hela texten är ändå läsbar.

1 Tim. 2:1.

Så förmanar jag nu, att man för all ting hafwer böner, åkallan, förböner och tacksägelse för alla menniskor.

Matth. 7:7. Luc. 11:9.

Beder, och eder skall warda gifwet; söker, och I skolen finna; klapper, och eder skall warda upplätet.

Joh. 15:16.

Hwad I bedjen Fadren i mitt namn, det skall han gifwa eder.

1 Joh. 5:14.

Och detta är den förtröstning, som wi hafwe till honom, att om wi bedje något efter hans wilja, så hörer han oss.

Jac. 1:5, 6.

Hwar nu någrom ibland eder fattas wisdom, han bedje af Gudi, den der gifwer enfaldeliga allom, och förwiter

icke; och han skall honom gifwen warda. Men han bedje i trone, intet twiflandes.

Jac. 5:13.

Lider någon ibland eder bedröfwelse, han bedje.

Matth. 6:6.

När du beder, så gack in uti din kammar, och slå dörrena till, och bed din Fader hemliga; och din Fader, som i löndom ser, skall dig det wedergälla uppenbarliga.

Ps. 116:1, 2.

Det är mig ljuft, att Herren hörer mina röst och mina bön. Att han böjer sina öron till mig; derföre will jag åkalla honom i mina lifsdagar.

Öfwer wår Herres Jesu födelse.

1. Hwad är jag ser i krubban ligga ner? Statt, kära själ, jag ber, Här litet stilla, Och säg: hwem är, Som ligger med beswär, På hö i krubban här, Det barnet lilla.

2. Känn här igen Din lilla själawän, Det lilla barnet; men En ewig Fader. Du finner här Den som all werlden bär, Och dock så liten är: Min själ, war glader.

3. Du får nu bud Af englarösters ljud, Som lofwa Herran Gud Allt upp i höjden, Förkunna frid, Att Gud är worden blid, Och Guds Son kommen ned Till oss med fröjden.

4. Den tidens längd, Som war med löftet mängd, På heligt dröjsmål hängd, Är nu förfluten. Den glada dag, Som war i Guds behag, Och dess fördolda lag, Är nu frambruten.

5. Si, ljus uppgryr, Och tjocka mörkret flyr Med syndens swarta sky'r; Wår sol upprinner, Wår sol går opp, Och skuggans förra lopp För sjelfwa ljusets kropp Nu helt förswinner.

6. Jerusalem, Gack nu till Bethlehem; Wår tids Jerusalem Hwi will du dröja? Si! engelen Går för wår själawän, Och will till himmelen Dig wägen röja.7. Hwi rasar du På breda wägen nu? Du arme skulle ju Din Jesum söka; Hwi will du då I mörksens portar stå, Och till förderfwet gå, Ditt qwal föröka?

8. Ditt hjerta kallt, Hwad hafwer det utwalt? Fåfänglighetens allt, De usla brunnar; I allt ditt lif Fåfängans tidsfördrif, Som dig ett uselt lif Osällt förkunnar.

9. Det barnet, som Från himlen nederkom, Kom till sin egendom, Du slätt förglömmer; Och i ditt kött, Fast det i synden dödt Och säkert sofwer sött, Om sällhet drömmer.

10. Det helga sätt, Som lärer wägen rätt, Förgäter du allt slätt; Men egna tankar, Ja, ditt behag Du håller för din lag, Och uppå wredens dag Dig onåd samkar.

11. Förty du har Guds sanning ren och klar, Som Gud oss gifwit har Af idel nåde; Du har ju här Det ord, som wägen lär, Men går den wäg, som bär Till ewig wåde.

12. Du wet ej här, Hur söt min Jesus är; Ty har du werlden kär, Hon skall dig löna Med ack och we, Det får du en gång se, Med ewigt ack och we, Din dårskap röna.

13. Du menar wäl, Din Jesum wara träl För slättjans stygga gräl ; Till Babels sköka, I oren brunst, Du brinner, och omsonst Tillika ernar gunst Hos Jesum söka.

14. Du ljnger det; Min Jesus är ej med Der du sår köttsens säd, Ditt qwals plantering; Du hatar tukt, Din skörd blir dödsens lukt, En usel jemmers frukt Af din handtering.

15. Din barn, din säd Du flitigt offrar med På Molochs altars städ; Du skall få höra, Du skall få se Fullbordan af det we För den förargelse, Som du månd' göra.

16. War Jesus blid, Han ropar: Nu är tid, Statt upp från köttsens id; Wår Jesus ropar: Statt upp på wakt, Tag nådens tid i akt Förr'n hela mörksens makt Dig öfwerhopar.

17. Ack hör, ack hör! Förrän du alldel's dör, Hwad är det, som du gör? Din Jesus gråter Ditt raseri, Han ser ditt aperi, Han ser ditt skrymteri, Där hur du låter.

18. Om du din tid Lycksaligt kändes wid, Hwad månde till din frid, Din frid tillhöra? Du sknll' i dag Din Gud till godt behag, Du skull' i denna dag Din bättring göra.19. Wet du ej sätt Att älska Jesum rätt, Och öfwergif allt slätt, Du dig beswiker: Har du utwalt Den ädla perlans halt, Så måst' du sälja allt, Då blir du riker.

20. Hwi är det doldt? Du har din ögon sålt Åt Babel, som är stolt; Will du ej wakna, Ej söka frid I nådens ljufwa tid, Förrän du Jesum blid Måst' ewigt sakna?

21. Upp då Zion! Och tag med Simeon Den lilla jungfruson På dina händer: Mild och kärlig Din Gud tillbjuder sig, Och full med nåd till dig Sitt hjerta wänder.

22. Men far du fort, Så far du till den ort, Till afgrunds mörka port, Der nåden tiger, I mörkrets dal, Der plågor utan tal, Och röken af ditt qwal Ewigt uppstiger.

23. Men I Guds barn, Som hållen allt för skarn, Utwalda Christi barn, Er will jag fägna: Han är ert allt; Om I är' werldens salt, Och öfwergifwen allt, Will han er hägna.

24. Ack! tänkom på, Huru det will tillgå, Han will sin dörr tillslå För de owisa; Ack! löpom här Med all wår själs begär, Wi få, wi få wäl der En ewig lisa.25. Låt brinna klart Trons lampor uppenbart, Låt oss gå fort och snart Mer olja köpa. Wår brudgum kär Nu snart för dörren är, Låt oss med allt begär Mot honom löpa.

26. Rätt uppenbart Sad' han. Jag kommer snart; Ack, skyndom då wår fart, Att honom möta; All wår olust I werlden, och wår pust, Med nya winets must Will han försöta.

27. O! sötma söt, Som öfwerflödigt slöt Ur Fadrens kärleks sköt', Och ej will stanna; Du Fadreus Ord, Du bröd på lifsens bord, Du oss till wishet gjord: Wårt himlamanna.

28. All kärleks brunn, Du ljufste himlamnn, Wår åtrå i all stuud, Låt fröjd uppwälla; Låt ewig frid Af himlen regna ned, I denna nådens tid : Du lifsens källa.

29. O kärleks brand, Du fridens starka band, Som Fadrens allmaktshand Så fast har knutit, All kärleks flod Utaf ditt dyra blod, All Fadrens kärleks flod Till oss har flutit.

30. Wår sol och ljus Från härlighetens hus, Du ljus as Fadrens ljus Så klart upprunnet, Du till oss böjd, I dig wår söta fröjd Och himlasällhets höjd Wi gladlig funnit.31. Låt upp din port, Den himlasällhets ort; Låt oss ock fara fort Till dig, wår längtan; På dagar fler^, Som du oss ännu ger, Låt ökas mer och mer Wår himlatrængtan.

32. Wår tid är kort, Låt werlden fara bort, Wi rese hem till wårt, Wårt hem och wåning: Du är wårt lif, Wårt enda tidsfördrif, Wår sanning, wäg och lif, Du fridfens Konung!

33. O Jesu söt, Som inseglet uppbröt, Och liffens dörr uppsköt, Wår Himlakonung! Din starka hand Oss före till det land, Som flyter från Guds hand Af mjölk och honung.

34. O Jesu söt, Min sötma, som utflöt Ur Fadrens kärleks sköt! Mitt himlamanna, Gif att jag här Dig heligt lof hembär, Och ewigt sjunger der Mitt Hosianna.

Sj. som: Christus är den rätte Herren.

2. Wi wilje dig till ära, O Jesu, nu begå En fest, som kan oss lära Och åter minna på, Att du af nåd är worden En menniska på jorden, Som sjelf är sanner Gud.

2. Guds Ande har måst wara Den som skull' afla dig; Wid detta werket rara, En jungfru skulle sig Din moder 31. Låt upp din port, Den himlasällhets ort; Låt oss ock fara fort Till dig, wår längtan; På dagar fler^, Som du oss ännu ger, Låt ökas mer och mer Wår himlaträngtan.

32. Wår tid är kort, Låt werlden fara bort, Wi rese hem till wårt, Wårt hem och wåning: Du är wårt lif, Wårt enda tidsfördrif, Wår sanning, wäg och lif, Du fridfens Konung!

33. O Jesu söt, Som inseglet uppbröt, Och liffens dörr uppsköt, Wår Himlakonung! Din starka hand Oss före till det land, Som flyter från Guds hand Af mjölk och honung.

34. O Jesu söt, Min sötma, som utflöt Ur Fadrens kärleks sköt! Mitt himlamanna, Gif att jag här Dig heligt lof hembär, Och ewigt sjunger der Mitt Hosianna.

Sj. som: Christus är den rätte Herren.

2. Wi wilje dig till ära, O Jesu, nu begå En fest, som kan oss lära Och åter minna på, Att du af nåd är worden En menniska på jorden, Som sjelf är sanner Gud.

2. Guds Ande har måst wara Den som skull' afla dig; Wid detta werket rara, En jungfru skulle sig Din moderkunna kalla, Till tröst och fröjd för alla, Som söka ewigt lif.

3. Låt oss nu öfwerskygga Din Andas helighet, Till den wi oss nu trygga I trone; ty han wet Och kan oss renhet gifwa, Att liksom jungfrur blifwa Till själens egenskap.

4. Gif, att wi städs betrakt Den stora hemlighet, Och det hos oss högt akta, Att Gud med majestät Sig nådigt uppenbarat I köttet, och förklarat I oss sin ende Son,

5. Wi, Jesu, dig åkalla, Som för oss födder äSt, Du wärdes hos oss alla Nu bli en ljUflig gäst; Och som wi i oss spörja Nytt lif, det du täckts börja: Så hjelp till fullan wärt.

6. Så sker Gud pris i höjden Af nya menniskan, Som dU har skänkt deN fröjden, Att hon då heligt kan Med englarne instämma En sång, den ingen hämma Och hindra nånsin kan.

7. Wi oss ock till dig wända, O du wår Fader kär, Som täckts ned till oss sända Din ende Son, som är Ditt wäsends bild, att wisa Din kärlek, den wi prisa Från nu till ewig tid.

3. Gud, som kärlek är, det alla Dina werk och kreatur Dig ock måste samtlig' kalla, När de känna din natur, kunna kalla, Till tröst och fröjd för alla, Som söka ewigt lif.

3. Låt oss nu öfwerskygga Din Andas helighet, Till den wi oss nu trygga I trone; ty han wet Och kan oss renhet gifwa, Att liksom jungfrur blifwa Till själens egenskap.

4. Gif, att wi städs betrakt Den stora hemlighet, Och det hos oss högt akta, Att Gud med majestät Sig nådigt uppenbarat I köttet, och förklarat I oss sin ende Son,

5. Wi, Jesu, dig åkalla, Som för oss födder äSt, Du wärdes hos oss alla Nu bli en ljUflig gäst; Och som wi i oss spörja Nytt lif, det du täckts börja: Så hjelp till fullan wärt.

6. Så sker Gud pris i höjden Af nya menniskan, Som dU har skänkt deN fröjden, Att hon då heligt kan Med englarne instämma En sång, den ingen hämma Och hindra nånsin kan.

7. Wi oss ock till dig wända, O du wår Fader kär, Som täckts ned till oss sända Din ende Son, som är Ditt wäsends bild, att wisa Din kärlek, den wi prisa Från nu till ewig tid.

3. Gud, som kärlek är, det alla Dina werk och kreatur Dig ock måste samtlig' kalla, När de känna din natur,Som

i skapelsen dem gifwit Både wäsend', själ och kropp, Samt att kärleken dig driswit Att dra dem nr nöden opp.

2. Wi med wördnad 1111 betrakte Hwad oändlig kärleksdrift Dig, o Fader, dertill bragte, Som oss lär den helga Skrift, At du ende Sonen skänkte Till att blifwa menniska ; Ack, om wi rätt derpå tänkte, Skulle wi städs glädje ha.

3. Ibland alla hemligheter, Sedan skapelfen är skedd, Och bland englars majestäter Finnes ingen nånsin sedd, Som mot denna kunde swara ; Gud och menska äro ett: Kan wäl större under wara? Utaf kärlek är det skedt.

4. Kärleken, som sig utgjutit Med eu sådau mäktig kraft, Har dermed sitt werk ej slutit ; Men ett härligt uppfåt haft, Till att genom Sonen draga Oss nr syndens djnpa dy, Och oss till sig sjels ledsaga Samt sin^ bild att göra ny.

5. Den, som sallet kom till wäga, War en Förste stark o^h stor, Wille oss sjels sedan äga 11ti mörkret, der han bor. Wår natur war helt sörderswad, Bliud as werlds- och köttsens lust: Ty war döden oss förwärfwad, Jemte ewigt qwal och pust.

6. Till att bryta sådant walde, Lösa fångar ur slikt band, Dig, Gud, sjelfwerdet wisst gällde, Och din starka allmaktshand, Den din kärlek oss ock räckte Genom Sonen, som steg ned, Satans bojor sön^ derbräckte, Och oss bragte ewig sred.

7. Fader, som din kärlek wisat, På ett sådant härligt sätt, War 1111 ewigt as oss prisad 1rti allas slägt och ätt; Låt oss jemwäl ej förglömma Dig, o Fadrens Son så kär, Att din karlek städs berömma, Som oss frälsat och än bär.

8. Namnet Jesus du täckts taga Till wår tröst uti all 11 öd, Och att du oss wille draga 11r sörderswets bittra död : Låt oss saft det namnet hålla, Och den krast, som deri finns, Emot allt hwad oss will sålla ; Ty allt dermed öswerwinns.

9. Födder är dn en gång blifwen Här uti wårt kött och blod, Att wår ängslan är fördrifwen, Och oss gifwit kraf^ tigt mod : Efter som du oss will föra J Guds gemenskap igen, Och ett saligt under göra Som wår broder och wår wän.

10. Nn förlän, att wi må födas 11tas dig på andligt wis, Och dermedelst synden dödas, Dig till ewigt los och pris, När i ålder, så ock nåde, Wi din styrka hafwe nått, Samt allt ondt oss underträde Med den kraft wi af dig fått.

11. Helge Ande, som slikt under Först med Jesu werkat har, Blif hos oss ock alla12

N:o 4

stunder ; Tron det hoppet till dig drar, Att dn wärdes det upprätta, D^t wi Je-su like bli, Och dn dermed som for detta ^åter dina nnder si.

12. Sen få wi med helig tunga As en himmelsk själ och kropp, För Treenig-heten sjunga, När fullbordadt är wårt lopp ^ Ewigt lof, samt pris och ära Ware wårom Gudi sagdt, Som oss segren täckts beskära, Och allt sonen nnderlagt.

11 som utaf börjau från ewiga ti-

der ^Har warit, än är och till-kommande är, Guds endaste Son, hwil-kens härlighet sprider Sin glans öfwer allt, den ock himlarne bär! Det ewiga Or-det, Hwarmedelst är wordet Allt hwad som är skapadt: Du allas wårt uöje, För dig wåra hjertan i trone wi böje.

2. O ljus ! soln åt mörkret har täckts dig meddela, Skönt mörkret ditt sken icke fattat ändå : Din werkan den kan dock likwäl icke fela ; Ty Ordet har gett oss ditt löfte derpå, Att alla desamma, Som ljnset awamma, Dem gifwer dn makten Guds barnskap att äga, Som dn sjelf förwärfwat, och kommit till wäga.

3. Dn som 1111 är ljnset, det rätta och sanna, Som uti hwar menniska kastar ditt sken, lltbred dina strålar, och låt dem ej 12

N:o 4

stunder ; Tron det hoppet till dig drar, Att dn wärdes det upprätta, D^t wi Je-su like bli, Och dn dermed som for detta ^åter dina nnder si.

12. Sen få wi med helig tunga As en himmelsk själ och kropp, För Treenig-heten sjunga, När fullbordadt är wårt lopp ^ Ewigt lof, samt pris och ära Ware wårom Gudi sagdt, Som oss segren täckts beskära, Och allt sonen nnderlagt.

11 som utaf börjau från ewiga ti-

der ^Har warit, än är och till-kommande är, Guds endaste Son, hwil-kens härlighet sprider Sin glans öfwer allt, den ock himlarne bär! Det ewiga Or-det, Hwarmedelst är wordet Allt hwad som är skapadt: Du allas wårt uöje, För dig wåra hjertan i trone wi böje.

2. O ljus ! soln åt mörkret har täckts dig meddela, Skönt mörkret ditt sken icke fattat ändå : Din werkan den kan dock likwäl icke fela ; Ty Ordet har gett oss ditt löfte derpå, Att alla desamma, Som ljnset awamma, Dem gifwer dn makten Guds barnskap att äga, Som dn sjelf förwärfwat, och kommit till wäga.

3. Dn som 1111 är ljnset, det rätta och sanna, Som uti hwar menniska kastar ditt sken, lltbred dina strålar, och låt dem ejNo 4 13 stanna Förrän de srån mörkret gjort sjä^ tell helt ren, Hos dem, som fig wända Till dig utan ända, Och fig nti trone till dig ^ätt begifwa, Samt bedja att med dig i ljuset få blifwa.

4. Som ingen har nånsin Gud sjelft wer beskådat, Ell' wetat hwad kärlek hau till oss har haft ; Så har dn Guds ende Son sådant oss bådat, Samt sedan bety-gat med werk nti krast : Du låt dig här föda, På det att wår möda Skull' ändas, och syndens art från oss bli tagen, Och således döden samt djefwnlen slagen.

5. Wi nu efter köttet ej mera dig känna, Seu du fått eu audlig och him-melsk gestalt, Den ej kan besk^riswas med mun eller penna ; Ty dn med din helig-het fyller upp allt : Det gamla är fwnn-net, Allt nytt återfuuuet : Gis alt wi med hugnad i själen må märka, Hur du eu ny skapelse i oss will werka.

6. Så låt oss, o Jesu ! här gladligen fira Din födelses fest uti hjertat hwar dag, Och derwid ej soka oss werldsligt att sira, Men endast att själen må bli dig i lag ; Från ofwan nyfödde Och werlden fråndödde, Här stadigt att wä^ra, din bild att bli lika, Och ifrån din kärlek ej nå-gonsin wika.

7. Nu himmelens rike till jorden sig14 No 4 sträcker Med härlighet, glädje samt m-nerlig fred, Soln Gud uti audau och sjä-len uppwäcker ; Ty ärones Kouung är kommen hit ned : Si kärlekens under, Soln ligger d^rnnder, Att Gudomen men-11 i ska n i fig har tagit, Och med sig till listig förening indragit.

8. Hwad will oss nu qwälja? Hwad kan oss bedröfwa ? Ty källan af fröjden oss öppnar sitt lopp : Hwem will oss den nåde och sällhet beröswa, Som redan är giswen och mer är i hopp ? Trots olye-kalls wäder, Wår Jesus oss gläder, Som har af sin fader allt fått uti händer, Samt Ändan och ftyrka dem trognom tillsänder.

9. ^ofsjnnger 1111 Gudi J himmelens skaror, Förknnner hans kärlek med fröjdefull röst; Emedan densamma i ewighet warar, Som han uti Sonen bewist oss till tröst. 11pp menniskor alla ; ^åt oss ej bli kalla, Men brinna i kärlek, och icke sördröja Med ord och med gerning Guds lof att upphöja!

10. Pris ware dig, Fader, med lust och med gamman, Som blott ntaf karlek din Son oss förär't! ^åt Andans och sjä-lenes krafter tillsamman Med wördnad erkänna den nåd dn beskärt. Dn Son, som är gifwen, Bli ewigt inskrifwen Med tacksam erkänsla i själ och i minne; Guds Ande, soln werkat, bo städs i wårt sinne! No 5

15

Öfwer böndagen efter Jnl.

Lnc. 2: 34.

^ ^ söte Jesu! jag ha^ känt mitt hjer^ ^ ta brinna, Enär jag sjöng din fröjd nta^ min swaga mnn Om sötman, som dn f^els har kärligt låtit rinna As Bethlehems watt'n och den klara ^ions brnnn.

2. Jag har förlustat mig nti din släta linna, ^lti din nedrighet, som dn för min sknll låg, Och fick de söt'ste hjerta

och sjä^ lasröjder finna, När jag din karlighet i din sörnedring fåg.

3. Jag braft då nt i sång, och knnde icke hålla Tillbaka röst och ljud, som du sjels gifwit mig Till ditt namns pris, det månd' din ljnfwa karlek wålla, När jag fann all min fröjd, Jmmannel, i dig^ 4. Du kom, Guds rena ^amb, oss ar-ma till att frälsa, Och fattig lade dig nti ett orent stall ; Det gläder mig, att dn wår frid är och wår helsa ; Men det be-dröswar mig, att dn är satt till sall.

5. Ja, mången satt till sall, det har jag sett med smärta ; Jag sjöng jemwäl derom med en bedröflig låt : Ack, s^nlle den, soln känt din kärlek i sitt hjerta, Med dig as ängslan ej ntbrista nti gråt?16 N:o 5 6. En stolt Herodes will dig taga ntaf daga, Med fneda ögon fer en Eaip^as ock dig an, För det du will han ^all ditt kors, din smälek draga, Att ^u ej werldens gunst och wänsk^ap lida 7. Den största hopen, som ^ig efter ditt namn nämna, De se dig spotskligt an, förargas uppå dig, Och dig med stort förakt i din sörnedring lemna, Samt med sitt stost och skarn i allt upphöja sig.

8. Guld,^ ära, köttsens lust, såfänglig^ hetens nöje Är deras Dagon, soln de dag^ ligt offra till, 11taf din smälek och för^ akt de göra löje, De lyda icke dig ; men hwar gör som han will. 9. Dn är, min Jesu, all wår säll-hets sasta klippa, Af Fadrens hand beredd, en kostlig hörnesten, Men nti deras sinn^, som i werldsflättjan wippa, Är all din kostbarhet dock worden för gemen. 10. ^ Dn är till tecken satt, som skulle motsagdt bliswa Af dem, som älfka lögn, och göra dess begär, Det tecknet war det, som du wille dina gifwa, Att dn wår wishet och en ewig sanning är. 11. Det tecknet will du oss i dina trogna wara ; Det kännemärket har dn uppå dina än : När de ha motstånd af den bela köttsens skara, Då är ditt tecken satt i deras anleten.No 5 17 12. Meu gif dn dem din kraft att trösteliga tala, Dn skall till deras tal wäl säga en gång : ja, När dn will ditt sör-akt med ewig hämnd betala, Och dina sjnnga få ett gladt Hallelnja.

13. Dn är en stötesten för dem, som sig fördjnpa J werldens lnst och sorg, åt dig och dina le; Dock är dn kostelig, fast många på dig stnpa ; Dn är ock mån-gen satt till liss uppståndelse.

14. Ack! öppna deras sinn', som dår-ligt från dig wika, Att de må warse bli, hwad träck och idel skarn De med förlnst as dig begirigt efterfika, Förlossa du dem sjels as satans snärjegarn.

15. Men dem, som älska dig, och ger-na med dig lida, ^åt dem allt mer och mer ditt ljus och klarhet se, J tro och tålamod, i Andans fröjd förbida Din glada ankomst och din uppenbarelse.

16. ^är dem med fruktau och en helig bäfwan werka Sin sällhet under din, sin trogne Herdes wakt, Du wärdes dem allt mer och mer i nåden stärka, J tro och starkhet med den Helga Andas makt.

17. ^åt werldens motstånd dem i in-genting förfära. Gis dem din ödmjukhet att wedersaka sig, Att de såwäl ditt namn som milda sinne bära, Båd' i srimodig-het och saktmod sölja dig.N:o 6

18. Dn wet att satans list begärer dem att sålla, Men bed sör dem, och gis din sannings rätta art, Att de ditt helga bnd må obesmittadt hålla ; Förtrampa satan nnder deras fötter snart.

19. Håll dem helt kyska i din san-nings rena lära, J samwets renhet och i kärleks sasta band, Till dess dn kröner dem med oförgänglig ära, Och de fin krona få ntas din egen hand.

Öfwer Nyåret.

Sj. sam : Min högsta skatt, o Jesu kar. ^ ^tt steg till ewigheten har Nn åter ^ fått sin ända: Ty bör sig nn till dig en hwar Med bön och lofsång wända, O Gud af den man lifwet får, Samt nåd och Anda år från år ; Dig ske los, pris och ära.

2. Jag räknar stnnder, dagar, år, Och tycks mig dröja länge Förrän min själ den hngnad når Att njuta ditt umgänge, Och bliswa så sörent med dig, Att jag hos dig ewinnerlig Må bli i srid och glädje.

3. Sann kärlekseld till dig, min Gud, J själ och anda brinner ; Ditt helga ord, din wiljas ljnd, Ditt hjertlag mig påmind ner. Fördenskull önskar jag också, Att mer och mer förenas få Med dig igenom trona.

4. O ! att dn sjelswer komme snart ; N:o 6

18. Dn wet att satans list begärer dem att sålla, Men bed sör dem, och gis din sannings rätta art, Att de ditt helga bnd må obesmittadt hålla ; Förtrampa satan nnder deras fötter snart.

19. Håll dem helt kyska i din san-nings rena lära, J samwets renhet och i kärleks sasta band, Till dess dn kröner dem med oförgänglig ära, Och de fin krona få ntas din egen hand.

Öfwer Nyåret.

Sj. sam : Min högsta skatt, o Jesu kar. ^ ^tt steg till ewigheten har Nn åter ^ fått sin ända: Ty bör sig nn till dig en hwar Med bön och lofsång wända, O Gud af den man lifwet får, Samt nåd och Anda år från år ; Dig ske los, pris och ära.

2. Jag räknar stnnder, dagar, år, Och tycks mig dröja länge Förrän min själ den hngnad når Att njuta ditt umgänge, Och bliswa så sörent med dig, Att jag hos dig ewinnerlig Må bli i srid och glädje.

3. Sann kärlekseld till dig, min Gud, J själ och anda brinner ; Ditt helga ord, din wiljas ljnd, Ditt hjertlag mig påmind ner. Fördenskull önskar jag också, Att mer och mer förenas få Med dig igenom trona.

4. O ! att dn sjelswer komme snart ;No 6 19 Hwart ögonblick jag tecknar ; O Jesu ! kom, kom med en fart Förrän mitt hjerta bleknar Af ängslans storm och tårars regn ; Kom, tag din brud uti ditt hägn, Som sig beredt och renat.

5. Nn efter Andans olja skön Är i min själ ingjnten, Och dn uppå min träg^ na bön Är sjels i mig influten; Så gis, o lifsens ljns, ack, gif Till lampan min ny eld och lis Att dig med fröjd mottaga!

6. Kom Jesu, kom, ^är dinas röst^ Oss arma till att hjelpa : Wi söke hos dig hjelp o^ tröst Mot dem som wilja stjelpa Ditt folk ; ja, kom wår brudgum kär Och fräls diu brud sråu allt beswär, Från jemmer, nöd och plågor.

7. Dock ware, Jesu, dig hemstäldt, På hwad stnnd dn will komma, Att kull^ slå själens jord'ska tält, Och lösa dina fromma, Som efterlängta dag och natt Dig, deras enda själaskatt, J ewig ro så njuta.

8. Jag är förnöjd, att intet kan Mig från ^din kärlek skilja, Och att mig skada ingen man Förmår, emot din wilja. Jag wet, att dn, o lissens sol! Will för din himlafaders stol Mig hägna, skydda, hjelpa.

9. Gif, hjertans Jesu! nåd till att Ditt helga namn berömma, Din nåds och godhets rika skatt J ewighet ej glömma.No 7

Gif nåd att skrida hurtigt fort, Till dess jag hinner till den ort, Der jag min Gud får skåda.

10. När mina händer matta bli, När knän och armar signa, Stå, Jefu,^ med din hand mig bi, Och låt ej nederdigna De trones wingar, som till dig rrppflyga, och befordra mig Jn i din nådes sköte.

11. Stig friskt, min själ, i trone på, Och war helt osörskräckter, ^åt jordisk lust å sido stå, Och låt ej blifwa stäckter Din gång till himlens englachor, Som örnen flyg dit Gud sjelf bor Med nt-sträckt' trones wingar.

12. Med heligt blod har Jesus dig Jsrån all synd rentwa^git, Och, till att löpa efter sig, Med Andans krafter dragit: Ty löp och icke ledsen blif ; Den som will få ett ewigt lif, Bör trofast Jesum följa.

Sj. som : A^k min sjal has lustigt mod. ^ ^etta år war aldrig förr, Som nu står för werldens dörr; Jngen än dess utgång ser, Och hwad i dess fort^ gång sker.

2. Men dock höre wi ett rop: Mån^ ge lägga ögon hop ; Men om det blir jag ell' dn, Kunne wi ej weta nn.

3. Dock sör all ting detta wet, Att oändlig ewighet Följer korta lifwets slnt, När ditt lefnadsår går nt. No 7

Gif nåd att skrida hurtigt fort, Till dess jag hinner till den ort, Der jag min Gud får skåda.

10. När mina händer matta bli, När knän och armar signa, Stå, Jefu,^ med din hand mig bi, Och låt ej nederdigna De trones wingar, som till dig rrppflyga, och befordra mig Jn i din nådes sköte.

11. Stig friskt, min själ, i trone på, Och war helt osörskräckter, ^åt jordisk lust å sido stå, Och låt ej blifwa stäckter Din gång till himlens englachor, Som örnen flyg dit Gud sjelf bor Med nt-sträckt' trones wingar.

12. Med heligt blod har Jesus dig Jsrån all synd rentwa^git, Och, till att löpa efter sig, Med Andans krafter dragit: Ty löp och icke ledsen blif ; Den som will få ett ewigt lif, Bör trofast Jesum följa.

Sj. som : A^k min sjal has lustigt mod. ^ ^etta år war aldrig förr, Som nu står för werldens dörr; Jngen än dess utgång ser, Och hwad i dess fort^ gång sker.

2. Men dock höre wi ett rop: Mån^ ge lägga ögon hop ; Men om det blir jag ell' dn, Kunne wi ej weta nn.

3. Dock sör all ting detta wet, Att oändlig ewighet Följer korta lifwets slnt, När ditt lefnadsår går nt.^ N:o 7 21 4. Allting' i en ewig nöd, 11ti ewig-hetens glöd, Eller att dn detta år Till ett ewigt lis ingår.

Har du waudrat sör din Gud, ^ydt i trone Jesu bud, Och än jagar i sast hopp, Säll är dn nti ditt lopp. 6. Men när Gud dig troligt sökt, Och förlidet år sörökt Tålmods rikedo-mar så, Att dn kunnat nåden så, 7. Men du med den stora hop Satt nr akt Guds uådes rop, Så betänk, be-tänk dig än, Sälj sör träck ej himmelen. 8. ^åt oss litet stilla stå, rltan skrymd ^tan tänka på, Huru wi sörlidet år, Som uti sitt intet går, 9. Träget både dag och natt ^ättlig sökt den himlaskatt, Hwilken oförgänglig är, Hwarken rost ell' mal förtär. 10. Ty Guds nåds förfnmmelse Opp-nar dörr'n till ewigt we ; Om wi följt wår Jefu nåd, Eller wara egna råd.

1.1. Egna tankar föra sort Jfrån lif-fens sälla port: Hwad wi detta år ha sett, Hwem wi haswe hjertat gett. 12. Om en tom såfänglighet Sig för våra ögon tett, Om wår längtan och wår sorg Stått till ^ions sälla borg. 1^3. Eller om wår hjertans sorg Wan-kat kring på werldens torg, Der man ibland lnst och le Handlar gråt och ewigt we.22 N:o 7 14. Om dn werldens sorg har hast, Som ger döden södslokraft; Eller om det ej wor' skedt, Om du dock ett annat sett, 15. Som din håg har idkelig Dragit ifrån Gud till sig. Oppna dig, wårt sam-wets skrift, Med den rätta sannings drift.

16. Du berättar sannerlig ^ätt, om man ej tystar dig ; Tala du, du wet det bäst^ Ja^ det båtar oss ock mest.

17. Om oss Jesus warit allt, Eller hjertat ljumt och kallt Emot denne bäste wän, Som will ge oss himmelen.

18. Hur wår kärlek ymnigt flöt Jn nti wår nästas sköt ; Eller om dn dränkt dig sjelf J din kärleks syndaelf.

19. ^åt man samwet' tala fritt, Då får hwar o^ en se sitt Hur uppritigt han hast kär Jesum, som wår sällhet är.

20. Eller om hans ögon sett Gladt på werlden, Jesum snedt, Och i egeu wil-jas fjät Spunnit garn till satans nät.

21. Eller ock om dn sörmärkt, Att dn i det goda stärkt Blifwit mer, än du war förr, Då står du för lifsens dörr.

22. Om dn wedersakat ditt, J din^ ögon mindre blitt ; Om dn blis^t ett men-löst barn, Eller jäs af eget skarn.

23. Detta nyss sörflntna år Nu i ewigt intet går ; Men hwad wi derpå ha gjort, Är uppfkrifwet, smått och stort.24. Har du gjort i trone godt, Får dn lön i s^akadt mått, Om du ej tillbaka sir, Men i tron beständig blir. 25. Om dn illa handlat har, Står det i ditt hjerta qwar, Och Guds sasta tän-keskrift ; Derför' låt dn ordets drift 26. J ditt hjerta werka få, Att du måtte nåder få. Ack! gör bättring och sann bot, Att du undflyr lagens hot. 27. Wandra uti helig tukt, Och gör bättrings rena frnkt : Tänk fjelf efter ho då är, Egcnkärleks fmink frambär 28. Till att dölja egna fel, Fast dn icke är få hel. Kanske nti detta år Dö-den dig för dörren står. 29. Ack, att wi må fe wår tid, Och hwad hörer till wår frid. Satan går om-kring i år, Som han gick omkring i går. 30. Ja, han går omkring i dag, Will med Guds barn hålla slag, Hindra deras wandrings lopp, Som ett lejon sluka opp. 31. Tusen snaror har han satt För wår själ båd' dag och natt. Allt hwad leker i wår håg, Det gör han till sina tåg. 32. Ack, lät oss då stå på wakt, Som wår Jesus hafwer sagt, Och med sörra årets slut, Gammal surdeg reusa ut. 33. Du och jag och alla wi Eu uy sötbrödsdeg må bli, Efter Jesu rätt och lag, Herren Gud till godt behag.^4 ^ No 7 34. ^ösom säkerhetens band ; Tiden står ej i wår hand. Skulle wi så flera år, ^åt då detta bli en wår 3^. Att plantera andlig frukt Till en ljnflig Ehrifti lnkt! Tiden är båd' fnar och kort, Som han kommer, går han bort.

36. Derför låt oss wara sagdt, Nå^ destiden ta i akt : Han går bort förr än wi men t, Sedan blifwer det försent.

37. Derför låt oss jaga sort Till att winna lifsens port : Tiden i det gamla år, Aldrig någon återfår.

38. Är det något då försedt, Så är detta år ock ett, En behaglig nådestid, Hos wår Gud att söka srid.

39. Här att akta nådens tid Sätter oss i ewig srid ; Ewig' plågors gråt och we Aldrig sår fin ända se.

40. Wår Fridsförfte, gif oss nåd, ^yda dina kärleksråd, Att oss detta nya år, Som i tiden nu ingår, 41. Måtte bli ^en nådestid, Dig att söka, du wår srid ! ^åt det bli eu blom^ sterwår, Som i himmelsk frukt utslår. 42. ^åt oss waka, låt oss be, Och på dig i troue fe ; Och om du will kalla oss, Att wi må med trones bloss 43. Alla dar beredda ftå, Gladelig med dig ingå Dit, der wåra nsla år Slntas i en ewig wår. No ^ 25 Om Jesu Matth. 3. 13. ^önda^eu ^ster Nt^å^ageu.

Sj. som : O Gud ! o Gud ! så srom. ^ ^^ se1^ ett underwerk wid ^ions ^ ^ damm Bethesda, De arme sjuk-lingar i deras nöd till bästa; Ett stort Guds underwerk, ty på en wissan tid Steg ifrån himmelen en Herrans engel ned, 2. Som med en himmelsk kraft det blotta wattnet rörde, Att det en helso-kraft i sjnka lemmar sörde. Min själ, besinna dig, se noga till och märk, Och se i wattuet här Guds stora underwerk.

3. Men si, här är dock mer, den soln, när detta hände, Jfrån sin himmelsthron fin engel nederfände, Han, hwilkens all-mak^t gaf Bethesdas watten krast, Att det dem sjnkom blef en ljuflig suudhets saft.

4. Förbuudseus engel sjels uu ner i wattnet stiger, Och det till reningsbad för syndare inwiger, Så skåda här, min själ, och se, se till, war glad, Att du ock njn-tit har din nya södsels bad.

5. Si himlen öppnas, som tillförene blef slnten, Han slöts i paradis, när Herrans lag war brnten, Den öppna Eoe mnn och tillslöt himmelen, Som Jesus, qwinnans säd,^ oss öppnade igen.26 N:o ^ 6. Man såg Guds Ande på ett synligt sätt nedfara, Af himlen hördes röst, Gud månde sjels förklara : Si, denne är min Son, min Son, i hwilken jag, J hwil-ken jag, er Gud, allena har behag.

7. Si ! detta är rä1t kort, men nog att innebära, Ja mer deraf att se, och mer deras att lära, Än jag begripa kan. ^är förft bland annat mer, Att wattnet fick fin kraft, när ^hristns steg här ner.

8. Och låt förnuftets swek här ingen-ting a stinga För medlets ringhets fknll, ty Gud har med det ringa, När man i Skriften ser på alla sidor kring, uträttat allramest de dråpligaste ting.

9. Tro ock, att ^hristns sjels i dopet stiger neder, Och wattnet med sin hand tillagar och bereder, J nya södslens bad, oss till en helsoslod, Då han oss renar med sitt eget reningsblod.

10. Han döper oss då sjels med sinom Helga Anda; Ty hwad han fick as Gud, han säuder oss tillhanda, Han har, han har jn sjels sitt löste härwid hängt, Att allt hwad han har sått, det warder oss ock skänkt.

^1. Wi bli i dopet då på nytt till Guds barn södde, Att som Guds käre Son på korset sör oss dödde; Så löste han ock oss nr mörksens rikes garn, Och gjorde oss med sig till Guds och ljnsets barn.^ N:o ^ 27

12. Ty som wi äro till hans död i dopet döpte, Wi, som med ^ambsens blod så kostbart äro köpte; Så gör ock Ehrifti död på oss den wissa kraft, Att syndens herrskande sörstörs och gifwer tapt.

13. Att fåsom Ehristus blef uppwäckt ifråu de döda As Fadreus härlighet, och srälst srån dödsens möda ; Så skole wi, i krast as hans uppståndelse, Från syndens död stå upp till ett nytt lefwerne.

1^4. Och när wi få stå upp, så skole wi se'n wandra J Andanom, och ej med köttsens lnstar klandra Wårt dyra dops-förbuud. De Ehristo höra till, Korsfä-sta ju fitt kött, och hwad som lnstan will.

1^. Om wi med honom dö, så wi med honom leswa, Derpå will Skriften oss rätt kraftelig bebrefwa. Nu fkåda här, min själ, se uoga till o^ märk Guds största nnder- och Guds största nådewerk.

16. Men store Herre Gud, så stora som din' nnder De äro, dem dn byggt på ewig wishets gruuder; Så litet täuke wi, wi arme deruppå, Men dina största werk wi usle mest sörsmå.

17. Med egen Gudoms röst dn wel^t oss sjelf lära, A1t dn har godt behag till Jesum, din Son kära ; Men hnruledes wi till honom ha behag, Det skall han döma sjels uppå sin stora dag.^ No ^ ^ ^ ^ ^^

18. Han har ju sjelf få sagt, att alle de, soln döpas Och så hans nya namn, och ifrån jorden köpas, De skola lära, ja, rätt lära hålla allt, Hwad han Apost-larn a i sitt ord har befallt.

19. Hans sanningsmnn har sagt, att han ej andra känner, För fina kära barn, sör s1na trogna wänner, Än dem, som lydno ge hans kärleksfulla råd, Hwaran-nan älska och åtlyda Jesu båd.

20. Men du, soln allting wet, dn wet ock hur man wiker Från detta dilt förbund; fördenskull dn ock fiker Att kommt^ med din hämnd. Ack, Gud och Fader blid, Gif uåd att tänka på hwad hörer till wår frid!

21. All synds orena slod har landet öfwerflntit, Derför att wi wårt dopsför-bund med dig ha brntit ; Derför är ock ditt ftraff och grymma wredes hot, Om wi ej bättra oss, så finns här ingen bot.

22. Gif hög och låg din nåd fig det att föreställa, Förderfwets afgrnnd se i denna mörka kalla; Gif ock, o Fader, nåd att bättra oss i tid, ^ätt midt i wreden blir dn oss då mild och blid.

23. Si, nn är tid, nu är hög tid fig att befinna, Och för wår nådastol Guds nå^ ^tt återwinn^. J^g arme syude^re, jag bröt ock mitt förbund. O nåderike Gud, gif nåd i allan ftund,N:o 9, 29 24. J fann omwändelse att blygas ös-wer detta, Och medelst trona mig i ^amb-sens blod rentwätta. Dn tog mig upp igeu as outgrundlig nåd, Och wiste mig i tron min Jesu helga båd. 25. Ack, gis diu Andas nåd mig der-nti att spegla, Det framgent hafwa för min lefnads dyra regla, Till dess dn sluta will min usla waudringstid, ^åt mig i Jesu sår då finnan Jesu frid. Amen. ^n ^önesn^. ^ ^om dn, min Jesu söt, påtog min ^ ^ bild på jorden, Och är i bilden din min asbilds mönster worden; Så tryck allt mer och mer din bild uti min själ, Att jag, så här som der, i dygd dig liknar wäl. ^n ^ret^ndeda^s^falm.

Sj. som : Miu sjal och sinne låt Gud råda. 1 ^ Hwar är dn 1111, dn Judakonuug? ^^ ^ ^j finu^ du i J^rnsalen^ J syn-dens ^ stad är ej din wåning; Du fiuus i lilla Bethlehem: Ty högmod, köttsens lust och prakt, Är ej din stad, men ditt förakt. 2. Du lilt^ Bethlehem besinna, Du klena hjord se här ditt hopp, Se här ditt ljns så klart upprinna, Se här den ljusa stjernaus lopp, Soln lyser, leder, pekar på, Hwar dn din Jesum finna må. N:o 9, 29 24. J fann omwändelse att blygas ös-wer detta, Och medelst trona mig i ^amb-sens blod rentwätta. Dn tog mig upp igeu as outgrundlig nåd, Och wiste mig i tron min Jesu helga båd. 25. Ack, gis diu Andas nåd mig der-nti att spegla, Det framgent hafwa för min lefnads dyra regla, Till dess dn sluta will min usla waudringstid, ^åt mig i Jesu sår då finnan Jesu frid. Amen. ^n ^önesn^. ^ ^om dn, min Jesu söt, påtog min ^ ^ bild på jorden, Och är i bilden din min asbilds mönster worden; Så tryck allt mer och mer din bild uti min själ, Att jag, så här som der, i dygd dig liknar wäl. ^n ^ret^ndeda^s^falm.

Sj. som : Miu sjal och sinne låt Gud råda. 1 ^ Hwar är dn 1111, dn Judakonuug? ^^ ^ ^j finu^ du i J^rnsalen^ J syn-dens ^ stad är ej din wåning; Du fiuus i lilla Bethlehem: Ty högmod, köttsens lust och prakt, Är ej din stad, men ditt förakt. 2. Du lilt^ Bethlehem besinna, Du klena hjord se här ditt hopp, Se här ditt ljns så klart upprinna, Se här den ljusa stjernaus lopp, Soln lyser, leder, pekar på, Hwar dn din Jesum finna må. N:o 9, 29 24. J fann omwändelse att blygas ös-wer detta, Och medelst trona mig i ^amb-sens blod rentwätta. Dn tog mig upp igeu as outgrundlig nåd, Och wiste mig i tron min Jesu helga båd. 25. Ack, gis diu Andas nåd mig der-nti att spegla, Det framgent hafwa för min lefnads dyra regla, Till dess dn sluta will min usla waudringstid, ^åt mig i Jesu sår då finnan Jesu frid. Amen. ^n ^önesn^. ^ ^om dn, min Jesu söt, påtog min ^ ^ bild på jorden, Och är i bilden din min asbilds mönster worden; Så tryck allt mer och mer din bild uti min själ, Att jag, så här som der, i dygd dig liknar wäl. ^n ^ret^ndeda^s^falm.

Sj. som : Miu sjal och sinne låt Gud råda. 1 ^ Hwar är dn 1111, dn Judakonuug? ^^ ^ ^j finu^ du i J^rnsalen^ J syn-dens ^ stad är ej din wåning; Du fiuus i lilla Bethlehem: Ty högmod, köttsens lust och prakt, Är ej din stad, men ditt förakt. 2. Du lilt^ Bethlehem besinna, Du klena hjord se här ditt hopp, Se här ditt ljns så klart upprinna, Se här den ljusa stjernaus lopp, Soln lyser, leder, pekar på, Hwar dn din Jesum finna må.^ ^ N:o

3. ^äs Jesu ord rätt ganska gerna, Det är det ljus, som lyser opp, Det är wår Jesu klara stjerna, Som löper i sitt ljusa lopp, Till dess du med de wise tre Får gladelig din Jesum se.

4. Förargas ej, att han så ligger rlti sin djnpa nedrighet : När dn hans nåd och wänskap tigger, Dig wisar han sin härlighet, Ätt han den ende Sonen är, J hwilken Fadren har dig kär.

5. Förargas ej, att werlden blänker 1lti sitt kötts fåfänglighet, En syndaslod, som werlden dränker; Förargas ej!

förty du wet, Att Jesu smälek och förakt, Det är din krona och din prakt.

6. Din fröjd i glädjesång dn börja, Och war med wise männen glad, ^åt man Herodes dårligt sörja, Med honom hela ondskans stad^ Gack dn som stjernan wi-sar dig, Då låter Jesus finna fig.

7. Fast wrånghet blir så ganska bitter, För det dn ej kom dit igen, Der hon i långsam längtan sitter, Att dräpan wår nyfödde wän; Så gack dn dock en annan led, Der dn får se din wän i sred.

8. Si! Joseph och Maria foro ^ed till Egypten med beswär, Okände sräm-lingar de woro,^ Dock war wår Jesus med dem der. Är Jesus med, hwad ska-dar oss De ondskefullas trug och trots ?N:o 31 9. De lade Jesum i sitt sköte, De buro honom wägen fram, Hans ljnswa sällskap de åtnjöto, Fast werlden war dem wråug och gram. När Jesus med i säll-skap är, Är man förnöjd ehwart det bär. 10. Nu, Jesu, hwart du dig helst wäuder, Så låt wår' hjertan wända sig, På trones armar, hoppets händer Wi troligt wilje bära dig. Men dn, wår starkhet, bär du oss, Att wi på wä-gen ej förgås. 11. War du wår ljusa morgonstjer-na, Så går wår wandring rätt och sort: Fast mörksens portar emotspjerna, Do^ öppnar du din nådes port, J motgångs storm är du wårt hägn, J sorg wårt ljnfwa trösteregn.

1^2. Förskingra dn all mörksens dim-ma, Att wi i ljnset af ditt fken Må wandra ! låt ditt ljns uppglimma, Gör trones lampa klar och ren, Gjut An-dans olja sjelf deri, Så få wi ljns i ljuset si !

13. Dn är jn sanning, lis och wägen, Kom, wis oss, i wårt wandringslopp, Hwar nya staden är belägen, Der du, wår sol, går härligt opp, Och l^öner oss till ewig tid, För liten strid med ewig frid. 32

N:o 11

^swer

förste ^önd. efter ^rettondedagen.

Lnc. 2: 42.

Sj. som : Jesus ar min haguad. ^ ^ ^efu^ mitt exempel, ^pp till Fadrens ^ ^ tempel Dina fötter gå; Jesu, gör mig wärdig! Jesu, gör mig särdig! Ätt jag också må Gifwa mig på samma stig, Att med dig de11 resan göra, Och din lärdom höra.

2. Jag nn lemnar flärden, Ofwergif-wer werlden, Adams hus och hem; Jesu sällskaps skara Skall mitt följe wara Till Jerusalem ^ Ja, min själ ! der mår dn wäl; Ställ dig in bland dessa fåren, Träd i dessa spåren.

3. Sätt din hand till plogen, Blis beständigt trogen, Wänd ej om igen. Fli^ tigt bed och waka, Se dig ej tillbaka, Werlden winkar än, Sminkar sig, att locka dig ; Satan will dig skräck injaga^ Köttet dig bedraga.

4. Neka dem ditt öra, Ty allt deras göra Går på snaror ut ; Hur de sig för^ ställa, Måste det dock gälla Till förderf till slut; undergång är deras sång, Och änskönt han prisas härlig^ Är han dock förfärlig.

5. Du har ju erfarit Hwad det bästa warit, Som dn af dem haft, Annat ejN.o 11 ^ 33 än äfja, Den de brnkt att qwäfja Goda Andans kraft ; Deras spis war sockr^dt ris, Och det win du hos dem druckit Har ditt samwete stuckit.

6. Är det wärdt att blifwa, O^ siu tid fördrifwa Jblaud deras hop? Skulle du dig wäuda Till en wäg, hwars ända Är den swarta grop ? Oswerdåd är så^ dant råd, Snärjes du af deras hinder Är du säkert bliuder.

7. Wällust, rikdom, ära, Som de förebara, Är en målad bild; Wördar du haus smycke, Winner han ditt tycke, Då är dn förspilld; Men om du föraktar nn Detta kram, fom dock förswinner, Du wisst bättre siuuer.

8. Will du wällust mena, Jesus ger deu reua ; Är dig rikdom kär, Jesus will dig skänka Mer än du kan tänka, Skat-ter finnas der ; Är du öm om ditt be^ röm, Onskar du att ärad blifwa, Hau kan heder gifwa.

9. Tro man dessa orden, Flytta dig från jorden Med din bästa del ; Följ din Jesu fötter, ^öp och blif ej trötter, Bättra diua fel ; ^ägg din' band i Jesu hand, Att han må dem sönderrifwa Och dig frihet gifwa.

10. ^åt dig ej sörtryta, Att du må-fte bryta Egenwiljans art, War beredd34 N:o 12 att lida, ^åt man köttet swida, Andan får då fart ; Stärk din krast med lissens sast; ^ör din sot, war klok och snäller; Tänk, ditt lif det gäller. 11. Nu jag faller ueder Och as hjer-tat beder, Dig, mitt enda hopp : Stärk mitt uppsåt swaga, ^åt diu kärlek draga Mig till detta lopp, Och när jag befin-nes swag, Gör då mig i rätta tiden Bi^ stånd nti striden^ 12. ^ed dn mig wid handen Till de sälla landen, Hwarest frid och ro, Ofwer all min önskan, Stå i ewig grönskan ; Säll den der får bo ! Jag med flit will syfta dit : ^åt mitt mål mig ej förryckas, ^åt mitt anslag lyckas. Öfwer böndagen ^tuagefima. Matth.

Sj. som O Gnd l o Gnd ! så from. ^ store Jehooah, du hela werldens ^ ^ Herre, Dn, Herre öfwer allt, det större med det smärre ! ^lti din win^ gård du af nåd oss kallat har^ Som för wår ftora fynd för oss tillsluten war. 2. J Paradis, der blef din helga wil^ ja bruten, Der blef din lustegård rätt hårdt för oss tillsluten ; Men si, din käre Son, han har, han haswer den, Dig ware ewigt lof! oss öppnat nu igen. 34 N:o 12 att lida, ^åt man köttet swida, Andan får då fart ; Stärk din krast med lissens sast; ^ör din sot, war klok och snäller; Tänk, ditt lif det gäller. 11. Nu jag faller ueder Och as hjer-tat beder, Dig, mitt enda hopp : Stärk mitt uppsåt swaga, ^åt diu kärlek draga Mig till detta lopp, Och när jag befin-nes swag, Gör då mig i rätta tiden Bi^ stånd nti striden^ 12. ^ed dn mig wid handen Till de sälla landen, Hwarest frid och ro, Ofwer all min önskan, Stå i ewig grönskan ; Säll den der får bo ! Jag med flit will syfta dit : ^åt mitt mål mig ej förryckas, ^åt mitt anslag lyckas. Öfwer böndagen ^tuagefima. Matth.

Sj. som O Gnd l o Gnd ! så from. ^ store Jehooah, du hela werldens ^ ^ Herre, Dn, Herre öfwer allt, det större med det smärre ! ^lti din win^ gård du af nåd oss kallat har^ Som för wår ftora fynd för oss tillsluten war. 2. J Paradis, der blef din helga wil^ ja bruten, Der blef din lustegård rätt hårdt för oss tillsluten ; Men si, din käre Son, han har, han haswer den, Dig ware ewigt lof! oss öppnat nu igen.3. Der blef tillslutet då det Paradiset sköna; Men här, här få wi nu diu kär-lek åter röua: En wingård oss beredd af ädla frukters bet, ^ätt full af ewig uåd och rtk af salighet.

4. Dll hela werlden har as nådo we-lat kalla, Och ingen ntelykt, ty dn har älskat alla ; Men som den större del för^ aktar ditt tillbåd, Så sluta de sig ut isråu din dyra nåd.

Dock är din nåd så rik, dn dageli-gen ropar, Och oss rätt stund från stund med kärlek öfwerhopar, Och de, som nti tron ta mot hwad dn befallt, Dem tager du enlot, och dem har du utwalt.

6. De, som ditt helga ord motwilligt ej motsträfwa, Och mot din sanning ej sitt stolta kött upphäfwa, Sig låta kalla as din faderlrga röst, Dem öppnar dn din port till ewig nåd och tröst.

7. Dn will de skola här i wingården arbeta, Och lifsens söta srnkt sorgsälligt efterleta : Dn har ock lofwat oss, wi skole få wår lön ; Dock icke as förtjenst, men nåd, med ödmjnk bön.

8. För Ehristi sknll, som oss wingår-den har npprättat, Och nti winbärsbtod dess rena händer twättat ; Han sjelf win-trädet är, hwars .andeliga saft Ger nti grenarne en skön och frnktf^m kraft.36 N:o 12 ^

9. Här har du öppuat oss ditt fader-liga hjerta, Som kände, för wår nöd, warknnsamhetens fmärta, Din egen käre Son gaf dn för oss till bot ; Men ack ! hnr ganska få, som ta din skänk emot.

10. Här är den helsobrnnn, den du af nåd oss unnar ; men si ! de dricka af de nsla werldens brnnnar, Som gifwa ingen tröst, men ewigt, ewigt we ; Ack ! öppna deras syn, att de sin dårskap se.

1.1. Men dem du haswer satt till win^ gårdens arbete, Och öppnat dem en äng, helt grön af lifsens bete, Gif nåd, att de med flit och tro arbeta må, Att de, ntas din hand, må nådelönen så.

12. Att de uppgifwas ej i frestelsernas hetta, Fast i anfäktnings eld en tid de måste swetta ; Det lider wäl en gång åt sälla astonen, Då de med mycken fröjd få nt dagspenningen.

13. Dn har, o Jesu! oss din sanning uppenbarat, Och till wår warning lagt, och ideligt förklarat, Att många äro de, som äro kallade, Men få, som taga mot, och bli utkorade.

14. Att många främste ock de ytterste sörblifwa. Din Helge Ande låt dn wara hjertan drifwa, Att wi betänke wäl,

hwad on t1ar haswer sagt, Och denna nädestid wäl tagom nti akt !^^^^^ N:o 12 37 15. ^åt dessa dina ord wår hjertan så förskräcka, Att wi oss mer och mer må efter målet sträcka, Som dn oss förelagt; tillrygga lemna allt, Som Gndi ej till^ hör, men werlden har ntwalt. 16. Att wi må wandra här i Ehri-stelig räddhåga, Och icke uppå oss ell^ någon annan wåga ; Men endast uppå dig ^ du kau oss hjelpa ut; Ty du, som början gjort, dn kan ock göra slnt. 17. Att wi må gå allt fort igenom porten trånga; Dn hafwer sjelf det sagt, att dit gå icke många. Om wi den smala wäg med trolles lykta gå, Då må wi säkert tro, wi äre bland de få.

18. Och medan du, wår Gud, af nåd oss welat kalla, Så gif din kraft, att wi på wägen icke falla ; Gif oss beständighet i hjertans tro och hopp ; Dn, soln är A och O, fullborda sjels wårt lopp !

19. Att wi i hjertans tro ^din rena sanning hysa, Allt annat kaste bort, hnr skenbart det må lysa; Att nya menniskan må finnas ntan mehn, En jungfru utan släck, en brnd i kyskhet ren.

^0. ^åt oss i ödmjukhet din nåd alle-na prisa, Och i wår dyra tro på Jesum endast wisa, mot hans kunskap allt, ja, hålla allt sör skarn, Och wedersaka oss : då äro wi Gnds barn.3^ N:o 12 21. Gif, i saktmodighet, rätt nit om ditt namns ära, Och det bewisa i båd' leswerne och lära : Det onda fly som gist, det goda eftergå, Och med frimodighet på sanningsgrnnden stå.

22. ^är oss wår sanna tro i kärleken bewisa, Wår Gnd till godt behag, wår nästas nöd till lisa, Och medan wi ha tid, nn gerna göra godt, Fwrgäfwes måst' wi ge det wi sörgäfwes fått.

23. Att wi det göre allt till ditt namns pris och ära, Och nti trones ljns dess ädla frnkter bära ; Ty de, soln göra wäl, dn sade sjelf, att de, De skola stå se^n upp till lifsnppftåndelfe.

24. Gif, nti ödmjnkhet, wi här må wandra sakta ; Wäl önska allom godt, men ingen att sörakta ; Ty dn kan ftöta bort den soln dn sitter närmst, Den främ^ ste flytta ner, den fiste sätta främst.

25. Gif då din helga nåd, att nti fruktan wandra, Och icke med förgift^ men kärlek möta andra, Och de, som banna oss, wälsigna dem igen, Om den ej tag's emot, få wi wälfignelfen.

26. Att wi wår Faders barn således måtte blifwa, Och willigt oss nti hans Fadern wilja gifwa; Om wi dig lik^ bli nti förnedring här, Då bli wi like ock i härligheten der.N:o 13 39 27. Dn wägen är, lär oss den rätta wägen finna, Och redligt kämpa här till dess wi ändtlig' winna. Ack, löpom så, att wi må ändtligt lönen få, Och inför ^ambsens stol i hwita kläder stå. Öfwer fastlagssöndag. Lnc. 1^.

Sj. som: Min högsta skatt, o Jesu lär. 1 ^ ^ek, Jesn, wi här höra få, Hur du ^^ ^ oss nu förkuunar, Att du till dö-den sknlle gå; Som af Propheters nluuuar ^ång tid förut war förespådt, Du har sör oss i dödeu gått : ^är oss diu död besinna. 2. Menniskoson du kallar dig, Du

högste Himlakonnng : Det låter ganska hugnelig : Gud tog hos oss siu bouing.

Gnd kallar dig sin käre Son, Oss till

oändelig förmån; Honom ske pris och ära! 3. Menlösa ^amb ! du till oss kom

Att frälsa oss srån döden, Sjels buuden blef, åt hedningom Antwardad uti nöden, Att lida mycken spott och hån : Hwad bragte dig dertill, Guds Son? Din kärlek det wisst gjorde. 4. Dn månde oek begabbad bli För det du sanning lärde ; Du måst' med hjer-tans ängslan si Israels barn sörhärde ; Hndflängas sknlle du också, ^O^h sedan straxt i döden gå, För oss as idel kärlek. N:o 13 39 27. Dn wägen är, lär oss den rätta wägen finna, Och redligt kämpa här till dess wi ändtlig' winna. Ack, löpom så, att wi må ändtligt lönen få, Och inför ^ambsens stol i hwita kläder stå. Öfwer fastlagssöndag. Lnc. 1^.

Sj. som: Min högsta skatt, o Jesu lär. 1 ^ ^ek, Jesn, wi här höra få, Hur du ^^ ^ oss nu förkuunar, Att du till dö-den sknlle gå; Som af Propheters nluuuar ^ång tid förut war förespådt, Du har sör oss i dödeu gått : ^är oss diu död besinna. 2. Menniskoson du kallar dig, Du

högste Himlakonnng : Det låter ganska hugnelig : Gud tog hos oss siu bouing.

Gnd kallar dig sin käre Son, Oss till

oändelig förmån; Honom ske pris och ära! 3. Menlösa ^amb ! du till oss kom

Att frälsa oss srån döden, Sjels buuden blef, åt hedningom Antwardad uti nöden, Att lida mycken spott och hån : Hwad bragte dig dertill, Guds Son? Din kärlek det wisst gjorde. 4. Dn månde oek begabbad bli För det du sanning lärde ; Du måst' med hjer-tans ängslan si Israels barn sörhärde ; Hndflängas sknlle du också, ^O^h sedan straxt i döden gå, För oss as idel kärlek.N:o 14

5. Dn skulle uppstå af diu graf, Och härlig feger winna ; Men dine kunde ej deraf Den miusta kunskap finna. Se, Herre, wår okunnighet, Att ingen af oss rättlig' wet, Om du oss ej upplyser.

6. O Jesu! si, wi sitte här, Som blin-de män wid wägen ; O Herre! dn, som ljuset är, Och till wår hjelp benägen, ^åt dig wår nöd till hjertat gå, Och öppna dn wår' ögon så, Att wi må wägen finna.

7. Ack! öppna du wår ögon så, Att wi må rättlig lära Ock korsets hemlig-het förstå, Det willigt med dig bära ; Dig efterfölja hwart du går, Och wandra här i dina spår, rlti diu helga sauuiug.

8. Wår håg ot^ hjertau du bered, Att deuna tid betrakta, Hwad du, Guds ^amb, här för oss led, Att wi derpå må akta, Och få dill pillos rätta frukt, Soln ger en ljnf-lig liffens lukt, Och för till ewig glädje. ^esns stod np^ af ^uttwar^eu, v^h lad^ af klanen; och tog ett tmuet kluc^e, o^h bundt om ^oh. 13: 4.

Sj. som: ^en wederwardighet.

jelp mig att lägga af mitt eget

finnes fläder Med gamla lnenni-skan^ orena syndakläder, Den nya nlell-skans drägt i tron mig kläda på, J din rättfärdighets snöhwita kläder gå, N:o 14

5. Dn skulle uppstå af diu graf, Och härlig feger winna ; Men dine kunde ej deraf Den miusta kunskap finna. Se, Herre, wår okunnighet, Att ingen af oss rättlig' wet, Om du oss ej upplyser.

6. O Jesu! si, wi sitte här, Som blin-de män wid wägen ; O Herre! dn, som ljuset är, Och till wår hjelp benägen, ^åt dig wår nöd till hjertat gå, Och öppna dn wår' ögon så, Att wi må wägen finna.

7. Ack! öppna du wår ögon så, Att wi må rättlig lära Ock korsets hemlig-het förstå, Det willigt med dig bära ; Dig efterfölja hwart du går, Och wandra här i dina spår, rlti diu helga sauuiug.

8. Wår håg ot^ hjertau du bered, Att deuna tid betrakta, Hwad du, Guds ^amb, här för oss led, Att wi derpå må akta, Och få dill pillos rätta frukt, Soln ger en ljnf-lig liffens lukt, Och för till ewig glädje. ^esns stod np^ af ^uttwar^eu, v^h lad^ af klanen; och tog ett tmuet kluc^e, o^h bundt om ^oh. 13: 4.

Sj. som: ^en wederwardighet.

jelp mig att lägga af mitt eget

finnes fläder Med gamla lnenni-skan^ orena syndakläder, Den nya nlell-skans drägt i tron mig kläda på, J din rättfärdighets snöhwita kläder gå,. N:o 14 41 2. Som glimma as ditt ljns i trolles sanna lydnad ; J kärleks rena glans, i ödmjnkhetells prydnad, Gudaktig eusatd-het, i sakt- och tålamod, Allt rättligt pröfwa nled förstånds- och knnskaps-lod.

3. Olngjorda du mig sjelf kring sa-sta trolles länder Med rena linnet, soln ej wäfs af lnenskohänder, Men i din An-das ljns är wirkadt af din hand, Att inga mina blår må inslås deribland.

4. Din sanning är mitt band ; bort alla lärdomswäder., Soln köttet blåsa npp i egna tallkars fläder^ Att jag må redo stå nti mill pilgrimsfärd, 11trnstad med ditt ord, det rätta Andalls swärd.

5. Hnr karleksrik war du, sorgfällig och benägen, Att lära dilla barn den jelll-na sanllingswägen? För wår sknll påtog dn en tjenares gestalt, Dn, som i ewighet är Herren öfwer allt.

6. Befallde dem, att de af allt sitt hjerta borde J kärlig ödmjnkhet så göra som du gjorde. Ack, Herre ! lär du mig

din kära ödmjnkhet, De wisas stolta wett allsintet deraf wet.

7. Med dina kära barn i ödmjnk kär-lek walldra ; Ditt tecken är pä dem : de äls^a rätt hwarandra. Du sjelf as kärlek, du, all werldens smälek bar, Jag will jn wara helst, min Herre, soln du war.42 N:o 15^ 16 8. Jag will, dock kan min kraft mot wiljan icke swara, Thy må dn sjels din kraft i detta stoft förklara, Dn är jn sjels min wäg, min Jesu, lär dn mig På trons och kärleks wäg beständigt följa dig. ^efns be^lmte tw^ ^rjnu^arua^ fötter. ^ers. 5.

1 ^ ^ag må wäl blygas, jag, ja bly^ gas, när jag ser Den allrahelig-ste sör föttren ligga ner. O djupa öd^ mjnkhet! han sinas fötter twår, Och jag likwäl så stolt bland mina bröder går. Dn, Herre öfwer allt, hur lågt du böjer dig J djupfta uedrighet, o^ jag upphöjer mig! ^är mig, o Jesu! hwad jag äw ej rättlig wet, Odmjnkaste Gnds ^amb, lär mig din ödnljnkhet! Med blygd, ja, mycken blygd jag slår min' ögon ner, Och mina fläckar i din ^lara spegel ser; Ack, tag dem bort, och gör mig ödmjuk, from och mild, För-klara mig allt mer uti diu sannings bild.

Om Jefn lidande.

Sj. som: ^ör till, o höge himlakonnug. ^ag lyster upp med ängsligt hjerta ^ ^ Min ande, sinne, håg och själ, Med trones syn jag sor den smärta, Som min Jmmannel så qwäl : J örtagården ligger han På sina knän och anlet blida,

42 N:o 15^ 16 8. Jag will, dock kan min kraft mot wiljan icke swara, Thy må dn sjels din kraft i detta stoft förklara, Dn är jn sjels min wäg, min Jesu, lär dn mig På trons och kärleks wäg beständigt följa dig. ^efns be^lmte tw^ ^rjnu^arua^ fötter. ^ers. 5.

1 ^ ^ag må wäl blygas, jag, ja bly^ gas, när jag ser Den allrahelig-ste sör föttren ligga ner. O djupa öd^ mjnkhet! han sinas fötter twår, Och jag likwäl så stolt bland mina bröder går. Dn, Herre öfwer allt, hur lågt du böjer dig J djupfta uedrighet, o^ jag upphöjer mig! ^är mig, o Jesu! hwad jag äw ej rättlig wet, Odmjnkaste Gnds ^amb, lär mig din ödnljnkhet! Med blygd, ja, mycken blygd jag slår min' ögon ner, Och mina fläckar i din ^lara spegel ser; Ack, tag dem bort, och gör mig ödmjuk, from och mild, För-klara mig allt mer uti diu sannings bild.

Om Jefn lidande.

Sj. som: ^ör till, o höge himlakonnug. ^ag lyster upp med ängsligt hjerta ^ ^ Min ande, sinne, håg och själ, Med trones syn jag sor den smärta, Som min Jmmannel så qwäl : J örtagården ligger han På sina knän och anlet blida, 42 N:o 15^ 16 8. Jag will, dock kan min kraft mot wiljan icke swara, Thy må dn sjels din kraft i detta stoft förklara, Dn är jn sjels min wäg, min Jesu, lär dn mig På trons och kärleks wäg beständigt följa dig. ^efns be^lmte tw^ ^rjnu^arua^ fötter. ^ers. 5.

1 ^ ^ag må wäl blygas, jag, ja bly^ gas, när jag ser Den allrahelig-ste sör föttren ligga ner. O djupa öd^ mjnkhet! han sinas fötter twår, Och jag likwäl så stolt bland mina bröder går. Dn, Herre öfwer allt, hur lågt du böjer dig J djupfta uedrighet, o^ jag upphöjer mig! ^är mig, o Jesu! hwad jag äw ej rättlig wet, Odmjnkaste Gnds ^amb, lär mig din ödnljnkhet! Med blygd, ja, mycken blygd jag slår min' ögon ner, Och mina fläckar i din ^lara spegel ser; Ack, tag dem bort, och gör mig ödmjuk, from och mild, För-klara mig allt mer uti diu sannings bild.

Om Jefn lidande.

Sj. som: ^ör till, o höge himlakonnug. ^ag lyster upp med ängsligt hjerta ^ ^ Min ande, sinne, håg och själ, Med trones syn jag sor den smärta, Som min Jmmannel så qwäl : J örtagården ligger han På sina knän och anlet blida,N:o 16 43 J blodig swett månd' han sig wrida, Mer lik en matk, än någon man.

2. Ack! hwad månd^ dig, min Jesu, wålla, Att en så swår och bitter stnnd Förmår dig här så sängslig hålla ? Har nånsin swek gått as din mun, Som aldrig något orätt gjort ? Hnr kan man synder hos dig fiun^l ? Hwarföre fkall Guds wrede brinna? Ditt qwal det är oändligt stort.

3. Jo, wi mås^ det med sorg bekän-na, Att wi upptäudt Guds wredes eld ; Meu offret, fom wi skulle bränna, Der fanns hos oss ej råden till. Nog ha wi alle hnlpits åt På detta altar' wed att bära ; Meu offret måste Gnd beskära, Och det war du, min Jesu söt.

4. Statt upp, min Jesu, utaf jorden, Min enda tröst och självawän; Fördensknll är du me 11 ska worden, Att dn

skall lösa oss igen. Dn wägrar dig ock ej dertill, Det hör jag i din djupsta qwida, Du hjelp och tröst begär så wida, Som oss blir hjelpt, o^ Fadren will.

5. Hwar är ditt följe du här hade? Här finnes ingen i din nöd; En af dem war som ny lig' sade, Han skulle gå med dig j död. A^, jo, st här sä sitta de, Der's kraft och styrka är bortdomnad, As hjertans ängslan ha de somnat, Si här, si här är' alla tre.44 ^^ ^ No 16 ^ ^^^^^^ 6. Nu ser jag hur Guds ord, det re-ua, På dig, min Jesn, blir fnllbragt: Dn trampa pressen måst' allena, Propheten om dig det har sagt. Ty är din mantel ock besprängd Med winbärsblod och sas-ten röda; Till tacksamhet sör all din mö-da Blir dn ock sist på korset hängd. 7. Ack, Jesn söt! hwad will här wa-ra? Af skräck må jag nu snart förgås : Jag fer en stor och faslig skara Med swärd och stafrar, lyktor, bloss; Förrädaren i följet är : De lära taga dig till fånga ; Ack, hwad för hop ! men hnrn många Af dina lär nu stanna här?

8. En mäktig konnng utau like, Går som ett får till slagtebänk; Men när du kommer i ditt rike, Min milde Herre på mig tänk. Emellertid, fast jag ej kan Dig lifa i din stora wånda, Skall dock min medlidsfuckan stånda Med all npp-waktning dig till hand.

9. Hör dock till slut hwad jag dig beder, Ack, lofwa mig det, Herre huld ! ^åt följa dig i grafweu neder Min^ mån-ga brott och stora sknld, Och tänk der al-drig mer uppå; Meu gif mig nåd af nå^ der dina, Samt kraft ntaf din dyra pina, Att jag min lefnad bättra må.

10. Skrif dll dill karlek, nöd och mö-da Med ewig styl i hjertat mitt, HjelpN.o 17 ^ mig att syndakroppen döda, Oc^h gör mig från det oket qwitt. Gif mig i dina strimmor lott, Och låt mig korset med dig bära, Soln sör till osörgänglig ära, Och mer än owärderligt godt.

Sj. Som : Ack hjertans me, Att jag ^ lifs^ muft^ O sjål^lus^ Du ^^ ^ söta himlamanna! Wid din ljns-wa kärleksbrnnn Will min fjäl nn stauua.

2. Och se uppå, Hur du måud' stå För mig i kärleksbanden, Och hur som din kärleksslod Släcker wredesbranden.

3. Hur du bles träugd Och hude-släugd! Det ester Skristeu skedde; Min synd detta blodebad För Guds ^alnb beredde.

4. Hwad war det då Dn skulle så, Så nesligen hndflängas, Och från Fa^ drens hjertelag likasom utstängas?

5. Ack, det war jag, Som syudeus lag rltftängt sråu Fadrens nåde. r^tan dina slag had' jag Gått i ewig wåde.

6. O kärlekseld Si, Fadren sjelf Gaf makt till att hndflänga ; Ty han wille icke mig Från sin nåd utstänga.

7. Och dn, min wän Från himmelen, Dn wille dig ntgifwa, Och mig med din sår och blod Fadrens nåd förskrtfwa.

8. All kärleks bruun ! Hur kall mill mull Guds kärlek wärdigt prisa, Som dill allrakär'ste Son ^ät för mill skull risa. N.o 17 ^ mig att syndakroppen döda, Oc^h gör mig från det oket qwitt. Gif mig i dina strimmor lott, Och låt mig korset med dig bära, Soln sör till osörgänglig ära, Och mer än owärderligt godt.

Sj. Som : Ack hjertans me, Att jag ^ lifs^ muft^ O sjål^lus^ Du ^^ ^ söta himlamanna! Wid din ljns-wa kärleksbrnnn Will min fjäl nn stauua.

2. Och se uppå, Hur du måud' stå För mig i kärleksbanden, Och hur som din kärleksslod Släcker wredesbranden.

3. Hur du bles träugd Och hude-släugd! Det ester Skristeu skedde; Min synd detta blodebad För Guds ^alnb beredde.

4. Hwad war det då Dn skulle så, Så nesligen hndflängas, Och från Fa^ drens hjertelag likasom utstängas?

5. Ack, det war jag, Som syudeus lag rltftängt sråu Fadrens nåde. r^tan dina slag had' jag Gått i ewig wåde.

6. O kärlekseld Si, Fadren sjelf Gaf makt till att hndflänga ; Ty han wille icke mig Från sin nåd utstänga.

7. Och dn, min wän Från himmelen, Dn wille dig ntgifwa, Och mig med din sår och blod Fadrens nåd förskrtfwa.

8. All kärleks bruun ! Hur kall mill mull Guds kärlek wärdigt prisa, Som dill allrakär'ste Son ^ät för mill skull

risa.46 N:o 17

9. Och dn, min wän Från himmelen Du lät dig sjelf så risa, Att ditt broders hjertelag Du mig måtte wisa.

^0. ^ Ack, huru god, All kärleks slod ! O ljufsta kärleks möte ! Fadren gaf sin Son att slås, Son war i hans sköte.

11. Och Sonen, han Af kärlek brann Att mig kläder hwita Wärfwa, och will spö och ris För min' synder slita.

12. Förnnft i qwaf, J detta haf Af djnpa kärligheter ! Se här Fadrens och halls Sons Kärleks hemligheter.

13. Och för din sknll, Dn arma mull, Är detta skedt så härligt. Allt är sullt med nåd och frid, Allt är mildt och kärligt.

14. Wid denna brnnn Hållt trolles mull Min fjäl, och här dig mätta, Och dig ren i ^ambsens blod Jfrån synden twätta.

^5. Gack dristigt fram Och se Gnds ^amb Är af Pilato taget, Och för din missgernings sknll, Sargadt, såradt, slaget.

^16. Jag går dock sram Till dig Gnds ^amb, Jag ser din kärlek brinna, När jag ser sör ris och spö Guds Sous blod utriuna.

^17. När syndens tagg Gör hjertat agg, ^åt mig då kärligt njuta Trösteu as ditt dyra blod, Som du lät utgjuta.

18. Träd du då fram, Gnds rena ^amb, Och wis mig såren dilla, ^åt dem läka mtldelig Syndasåren mina.^ N:o 17 47 19. ^åt mig då ren Från syndens mehn För Fadrens thron framträda, Dig och din rättfärdighet Mig i tron ikläda.

20. Mig helga så, Att jag ej må Anyo mig besmitta, Men i en sann tro-nes kamp Wid din' sötter sitta.

21. J tron fast stå, J ljnset gå, J tålamod o^ hoppet, Till dess jag snllbor^ dat har Detta wandringsloppet.

22. Dn för min skull, Af smälek full, Till fpott dig wille gifwa. Gif mig uåd att jag ock må Gerna ringa blifwa.

23. Hnr stort ditt hån, Guds ende Son, Hur djupt du dig sörnedrat! Skulle jag af fåfäugt pris Dig till hån hli hedrad.

24. Ditt hån och spott Är trognas lott, Och deras högsta ära; Här ditt hån^ och se'n med dig Segerkronor bära.

25. O Jesu ! se, ^åt det så ske, Att wi må bli dig like, Och fe'n sjnnga se^ gersång J ditt himlarike. 26. 11ti min död Och dödens nöd ^åt dina sår så blöda, Och en ymnig nåde-slod På mitt hjerta flöda. 27. ^ätt ljnfwelig ^ppsris^a mig, J dödens ångest hngswala, ^åt mig höra min wäns röst, Såled's till mig tala : 28. Jag sör dig står Med mina sår, De skola dina hela ; All min Faders kärlighet Will jag med dig dela.^ N.o 17

29. O ljnswa röst Till själeus tröst, ^åt mig ditt tal så höra, Och midt uti dödeus qwal Dödeus makt sörstöra.

30. O Jesu blid! ^åt mig i frid Med glädje hädaufara; 11ppwäck mig till ewigt lif Bland de trognas skara.

31. Så s^all jag dig Ewinnerlig Högt loswa med min tunga, Bland de många tusende, Som sör din thron sjnnga.

32. O ewigt wäl Är dock den själ, Som Jesum endast wäljer, Oeh för denna perlan allt, Allt sitt eget säljer.

33. Hwad gingen J rrt till att si, Som eder kärlek sänken J köttslnftar, och er själ Ewigt, ewigt dränken.

34. Ack! wänden om Till Jesnm,som För eder s^ull blef slageu, Att J ej må stå med blygd På den sista dagen.

35. Då^ blir sör sent, Och hwad de ment, Som agnar då sörswinner, Der soln nti ewighet Wredeselden brinner.

36. Ack ! gån då fram Jnför Gnds ^amb, Med bättringstårar sanna, Att J ock må'n smaka få hissens söta manna.

37. Wår himlawän! Af kärlek än Ditt hjerta för dem brinner. Helga eng-lar glädja sig För hwar själ du winner.

38. Ack, låt din död, Och deras nöd, De hårda hjertan röra, Att de ej i ewig glöd Sjelfwe sig försöra.^^^ N:o 49^ 39. 11ppwäck, nppwäck, Gis dem en skräck, Så att de rätt nppwäckas, Och för eldens ewighet Grnfligen förskräcka^ 40. Och så i tid Här. finna srid Hos dig, dn fridsens konnng, Och få fmaka ljnfwelig Din frids söta

honnng. 41.. Det är dock skarll, Som werldens barn Sorgfälligt eft^rlöpa, Och fig der-för ewig blygd, Ewig ånger köpa.

^ Hwad tog Pilatus? Hau tog Je-^ ^ sum och hudflängde. Hwad gjor-de han? Han lät Gnds Son, min Jes1lm, slå, Och Jef^ hela kropp med blodekallor sprängde : Så måst Guds rena ^anlb för spö och bödlar stå.

2. Hwarsör, menlösa ^alnb, bles dn så grnfligt slagen, Så att din hela kropp war fnll med sår och blod? Månn' du, Guds käre Son, sörbrntit emot lagen? Nej, dn war ren, Och i fullkomlig lyduo stod.

3. Hwarför då? Derför, att diu all-maktshand hon förde J blindas ögon ill det klara dagsens ljus? De dum b ar tala-de, de döfwas öroll hörde? För det du satan dref med makt ntllr fitt hlls ?

4. Nej, milde Jesu, jag, jag har så illa brutit Emot din Fader, att, fastän för tusen fpö Mitt helt orena blod wid alla kåkar flntit, Had' du ej hållit fram din rygg, had' jag måst dö. ^^^ N:o 49^ 39. 11ppwäck, nppwäck, Gis dem en skräck, Så att de rätt nppwäckas, Och för eldens ewighet Grnfligen förskräcka^ 40. Och så i tid Här. finna srid Hos dig, dn fridsens konnng, Och få fmaka ljnfwelig Din frids söta honnng. 41.. Det är dock skarll, Som werldens barn Sorgfälligt eft^rlöpa, Och fig der-för ewig blygd, Ewig ånger köpa.

^ Hwad tog Pilatus? Hau tog Je-^ ^ sum och hudflängde. Hwad gjor-de han? Han lät Gnds Son, min Jes1lm, slå, Och Jef^ hela kropp med blodekallor sprängde : Så måst Guds rena ^anlb för spö och bödlar stå.

2. Hwarsör, menlösa ^alnb, bles dn så grnfligt slagen, Så att din hela kropp war fnll med sår och blod? Månn' du, Guds käre Son, sörbrntit emot lagen? Nej, dn war ren, Och i fullkomlig lyduo stod.

3. Hwarför då? Derför, att diu all-maktshand hon förde J blindas ögon ill det klara dagsens ljus? De dum b ar tala-de, de döfwas öroll hörde? För det du satan dref med makt ntllr fitt hlls ?

4. Nej, milde Jesu, jag, jag har så illa brutit Emot din Fader, att, fastän för tusen fpö Mitt helt orena blod wid alla kåkar flntit, Had' du ej hållit fram din rygg, had' jag måst dö.^ N:o 5. Ack, mörker! när jag lopp på syn-dalnstans bana, Då såg jag ej hwar dn i blod och strimmor stod, Jag lopp i blin-dan fart, och wille icke stanna, Att se dig fnll med sorg och öswerhöljd med blod. 6. Så blodröd war min synd och syn-dasåren djupa, Att sör de synder jag be-gått i mörka wrår, Har dn, oskyldiga Gnds ^amb, dig lålit stupa ; Att jag skull' bliswa hel, fick du få många sår. 7. För min missgerning är dn, Jesu, wordeu slagen; Jag hafwer illa gjort, och näpsten låg på dig; Jag swadade, och du blef af Pilato tagen, Oskyldiga Guds ^amb, att lida straff för mig.

8. Hnr kan jag det förstå, hnr kall jag det begrnnda ? Jag ser ett kärleks-djnp, och i förundran står : Förnustets ögou här, de måste framgent blunda; Ty detta allt förstånd, all knnskap öfwergår.

9. Att Fadren för min sknll lad' på dig desfa banden, Och dig till hån och spott, till hugg och död utgaf. Jag fer ett djup af nåd, men stannar ntmed stranden Af ett omäteligt och grnndlöst kärlekshaf. 1.0. Jag kastar ögonen med blygd i detta djupa, Jag blickar wäl derin, men kan ej botten se : Jag bröt, och Fadren lät sin ende Son här stnpa, Ja, dömma sör min synd till döds fördömelse.N:o 51 11. Hwem will då klandra det, som Fadren sjelf har slutit? Hwad kunna sa^ tan, synd och samwet deremot? Jag måst^ med ängslan se mig swårlig hafwa brutit, Dock ser i Jesn sår jag rätt snllkomlig bot. 12. När syndasårens djnp begynner till att swalla, Mitt samwets starka storm utpustar ac^ och we ; Då syns ett töcken wäl på trolles ögon falla, Ätt jag bland syndens moln ej nådens sol kan se.

13. Men du, soln ljuset är, du sking^ rar denna dimma ; J syndens öfwerflöd der flödar nåden mer, Dn låter ditt ords ljns i klara ftrålar glimma, Att jag dig nti tron för min skull slageu ser. 1.4. Jag ser, att Fadren sjels han wille dig sramställa, Att bindas, dömas, slås, att jag mått' bliswa fri. Här flyter tröst nr en omätlig kärlekskälla, Den will jag dricka nr, der will jag swalkad bli.

Bort det, jag sknlle då så otack^ sammer wara, Och icke ta emot det Fa^ dren sjelf har gjort : Han will i trone sjels sin nåd för mig förklara; Jag sjnn^ ger: Herrans namn är härligit och stort. 16. Och ontsäglige Gnds nådes rike-domar, Hnr rik barmhertighet, hur stor hans kärlek är! Här är slätt ingen gräns och inga skiljobommar För dem, som söka Gnd, och hafwa Jefnm kar.52 N:o 17. O, kärleks asgruud, låt min själ fig deri sänka! Fastän dess

djnp och bredd jag icke mäta kan, Så låt dock droppar-ne min arma själ bestänka, O Jesu, af ditt blod, som as din' sår utrann ! 18. Mitt samwet' mig wäl ock ett syn-dadjnp sörknnnar, As straffs oändlighet jag med min synd sörskyllt ; Men de as dina sår ntspruugua blodebrunnar Har Fa-dren sjels med srid och ewig nåd uppsyllt. 1^9. Så flyten, helga sår, utgjuten lis-sens floder 11ti ett ängsligt bröst, på mina syndasår ; Det är en honnngsdagg isrån min käre broder, Hwaraf min döda själ en lissens lukt uudsår. 20. Ack! öppua Jesu sjels mill fjäl och hela hjerta, Att jag må älska dig när jag dill kärlek ser; Dn will ej mera ha för all din stora smärta, Än tro och kär-lek och min lydnad, men ej mer. 21. Si! hnr din hela kropp i kärleks-strömmar blöder : Gif nåd att älska dig och allt hwad dn befallt; Att ntan skrym-tall jag må älska mina bröder, Och wara ljusens barn, ditt lamb och werldens sall. 22. När synd och fatans makt sill g löd and' skott ej spara, ^åt mig då fe hwar du i blod och ftrilllmor står, Och nti trolles kraft frimodeligen swara: Min fjäl är worden hel nti mill Jesu sär.^ ^ N:o 19 53 23. ^åt i min sista ftnnd dem, Jesu, kärligt flyta, Och flyta på min själ i ymnig tröfteflod. Will satan gamla sår i salnwetet nppbryta, Så hela du dem straxt, miu Jesu, med ditt blod. 24. Jag tröstar sast derpå, i dilla sår mig sänker, Och binder genom tron med dig föreningsband. Din Andas wittnes-

börd mig fasta löften skänker, Att ingen

skall mig ta nr din trofasta hand.

25. Min själ, hwi will du då så

ofta dig betwinga ? Säg, hwarsör du så full af suck och ängslan står? Se här, hwar källorna as ewig tröst uppspringa J ewig kärleksflod utaf din Jesll sår. ^ törnekrona! dn har ingen glans Som kronor, hwilka w^rldslig' knngar bära ! Men dn war Guds Solls håll och smädekrans, Och alla knngars Konung till wanära.

2. För det han sade, att han Konllng war, Så wille nlörksens makt wår Je-snln smäda. Det törn', soln den förban-nad' jorden bar För synden, si! det skulle Guds Son häda.

3. Men efter han t helig lydno sanns, Och bar för oss wår småleks hnswndbolla, Bles han upphöjd till majestätisk glans, Och på hans hufwud satt eu allmaktskrona. ^ ^ N:o 19 53 23. ^åt i min sista ftnnd dem, Jesu, kärligt flyta, Och flyta på min själ i ymnig tröfteflod. Will satan gamla sår i salnwetet nppbryta, Så hela du dem straxt, miu Jesu, med ditt blod. 24. Jag tröstar sast derpå, i dilla sår mig sänker, Och binder genom tron med dig föreningsband. Din Andas wittnes-

börd mig fasta löften skänker, Att ingen

skall mig ta nr din trofasta hand.

25. Min själ, hwi will du då så

ofta dig betwinga ? Säg, hwarsör du så full af suck och ängslan står? Se här, hwar källorna as ewig tröst uppspringa J ewig kärleksflod utaf din Jesll sår. ^ törnekrona! dn har ingen glans Som kronor, hwilka w^rldslig' knngar bära ! Men dn war Guds Solls håll och smädekrans, Och alla knngars Konung till wanära.

2. För det han sade, att han Konllng war, Så wille nlörksens makt wår Je-snln smäda. Det törn', soln den förban-nad' jorden bar För synden, si! det skulle Guds Son häda.

3. Men efter han t helig lydno sanns, Och bar för oss wår småleks hnswndbolla, Bles han upphöjd till majestätisk glans, Och på hans hufwud satt eu allmaktskrona.

4. ^yst npp, min fjäl, din ögon och se här, Förlltan högfärds moln, i ljuset och i trolla, Hwad är det, som din Jesu hufwud bär J sår och uti blod? Dill småleks krona.

5. Hwad werldens prål, Wår egen kärleks skarn ; Hwi will dn dig med hell^ lles slättja kläda, Och dra i ok med werl^ dens stolta barn, Med werlden din törn-krönte Jesnln häda ?

6. Nej, kläd dig hä.r i rätta helgons skrud, J hjertats tro och trolles sanna lyd-llad, J kyskhet blif din Jesu rella brud, Jnwärtes skön och täck i helig prydnad.

7. Sträf' ester här så wara, soln hall war. Si, Jesu! jag will följa dig i trona, Och i din efterföljd det bära, som dn bar, Din smäleks törne här, der brudens krona.

8. Ack, låt mig se hur dig ditt törlle stack, Till blygd, när högfärdstörn^ will hjertat sticka; Och när mill håg as lnftars bruun will dricka, Hur du eu bitter kalk för mig utdruck.

9. Bort werldeus lnst och dåresnlla ståt! Ditt törne är mill sröjd, fast werlden hä-der; Dill kärleks söta lnst mig ewigt glä^ der, När werldens korta lnst sår ewig gråt.

Sj. som : ^erre, medan dn dig döljer. ^^ ^esll ! låt mig se i trolla Dill ^^ ^ törllkrolla, Henne alltid skåda så, Att jag må mig uederböja, Ej upp^ höja, Men i ödmjukheten gå. 54 N:o

4. ^yst npp, min fjäl, din ögon och se här, Förlltan högfärds moln, i ljuset och i trolla, Hwad är det, som din Jesu hufwud bär J sår och uti blod? Dill smäleks krona.

5. Hwad werldens prål, Wår egen kärleks skarn ; Hwi will dn dig med hell^ lles slättja kläda, Och dra i ok med werl^ dens stolta barn, Med werlden din törn-krönte Jesnln häda ?

6. Nej, kläd dig hä.r i rätta helgons skrud, J hjertats tro och trolles sanna lyd-llad, J kyskhet blif din Jesu rella brud, Jnwärtes skön och täck i helig prydnad.

7. Sträf' ester här så wara, soln hall war. Si, Jesu! jag will följa dig i trona, Och i din efterföljd det bära, som dn bar, Din smäleks törne här, der brudens krona.

8. Ack, låt mig se hur dig ditt törlle stack, Till blygd, när högfärdstörn^ will hjertat sticka; Och när mill håg as lnftars bruun will dricka, Hur du eu bitter kalk för mig utdruck.

9. Bort werldeus lnst och dåresnlla ståt! Ditt törne är mill sröjd, fast werlden hä-der; Dill kärleks söta lnst mig ewigt glä^ der, När werldens korta lnst sår ewig gråt.

Sj. som : ^erre, medan dn dig döljer. ^^ ^esll ! låt mig se i trolla Dill ^^ ^ törllkrolla, Henne alltid skåda så, Att jag må mig uederböja, Ej upp^ höja, Men i ödmjukheten gå.^ N:o 2^ ^ 55 2. Jag war wärdig till att bära All wanära, Skam och blygd till ewig tid ! Men dn borttog synder mina Med din pina, Mig sörwärfde ewig frid. 3. Tag från mig all högsärdssjuka, Förödmjuka Hjertat mitt i stoftet ner, När den sanna trones öga Guds Sou höga Djupt för mig förnedrad ser.

4. Den som här i werlden prålar Af de strålar, Som ett uppblåst hjerta ger, Han är blind o^h icke waken, Tom och naken, Och sin syndablygd ej ser.

5. Sig allt mer i kottet stärker, Och ej märker Jesu sör oss lidua spott, Sig nti sitt kött berömmer, Och bortglömmer Hwad Gnds Son för oss utstått.

6. Jesu, öfwer desfa arma Dig för-barma, Wäck dem utaf sömnen opp, Gis dem nåd att fig omwända, Saligt lända Till de trognas sälla hopp. 7. Flere, som i mörkret swäfwa, Sig förhäfwa Midt i synds och dödsens garn, ^ös dn ntur sataus fjettra, Och dem bättra, Att de blifwa dina barn^ 8. ^åt mig alltid ha i minne, Ack! ditt finne, Som så mildt o^ ödmjukt är, Att jag måtte mig förnedra, Och dig he-dra, Mig sörneka, ha dig kär.

9. Du har mildt och ödmjukt sinne ; Hjertat brinne Af din warma kärleks56 N:o 21 ^ ^ brand. ^yda dig, låt bli mitt nöje, Hjer^ tat böje Din trofasta kärleks hand.

10. Och om dn will jag skall bära, Dig till ära, Din den kära törnekrans, Så låt mig den willigt draga, Wäl be-haga Ofwer alla kronors glans.

11. Hjelp mig här i hoppet strida, Tåligt lida Allting efter Guds behag ; ^är mig här till ändan strida, Och för-bida Med frimodighet din dag.

12. Och när jag skall hädan wandra, Såsom andra, ^åt mig då din kärlek se, Och att det du blef så hädad, Och för-smädad, Borttog mina synders we.

13^ Ty när du så wardt söruedrad, Blef jag hedrad, Och upptagon till Guds baru. Ack ! låt mig det rättlig' lära,

Mot slik ära Skatta allt för ^del skarns 14. Hållt mig stadigt nti trona! ^if-fens krona Har du sjels förwärfwat mig; ^åt mig der så härligt skina Jbland di-na, J en ewig fröjd hos dig.

Sj. som : O Gud, o Gnd, så srom. ^ hjelte hwit och röd! mitt hjerta ^ ^ ^ börjar blöda, När jag i tron ser dig och dina kläder röda ; Din man-tels pnrpnrsärg ett säkert wittne bär, Att du winpressen har allena trampat här.

2. Jag wet, jag känner det, att mina synder snöda Ha dina kläder stänkt, o^ 56 N:o 21 ^ ^ brand. ^yda dig, låt bli mitt nöje, Hjer^ tat böje Din trofasta kärleks hand.

10. Och om dn will jag skall bära, Dig till ära, Din den kära törnekrans, Så låt mig den willigt draga, Wäl be-haga Ofwer alla kronors glans.

11. Hjelp mig här i hoppet strida, Tåligt lida Allting efter Guds behag ; ^är mig här till ändan strida, Och för-bida Med frimodighet din dag.

12. Och när jag skall hädan wandra, Såsom andra, ^åt mig då din kärlek se, Och att det du blef så hädad, Och för-smädad, Borttog mina synders we.

13^ Ty när du så wardt söruedrad, Blef jag hedrad, Och upptagon till Guds baru. Ack ! låt mig det rättlig' lära,
Mot slik ära Skatta allt för ^del skarns 14. Hållt mig stadigt nti trona! ^if-fens krona Har du sjels förwärfwat mig; ^åt mig der så härligt skina Jbland di-na, J en ewig fröjd hos dig.

Sj. som : O Gud, o Gnd, så srom. ^ hjelte hwit och röd! mitt hjerta ^ ^ ^ börjar blöda, När jag i tron ser dig och dina kläder röda ; Din man-tels pnrpnrsärg ett säkert wittne bär, Att du winpressen har allena trampat här.

2. Jag wet, jag känner det, att mina synder snöda Ha dina kläder stänkt, o^^ ^ N:o 21 ^ 57 gjort dig mycken möda; De gjorde Fa-oren wred, som förr ej blidkats har, Än blodet flöt nr dig, som ren och helig war.

3. Ack, alla menfkors blod har ej för-sona gittat En enda synd; ty det af syn-den är besmittadt, Och Gnd, en helig Gnd, han tager det ej an, Ty synd med syndigt blod försonas aldrig kan.

4. Fördenskull will du dig öswer oss förbarma, Guds Sou! och srån allt ondt förlossa sångar arma, Du lät dig naglas fast för mig wid korsets stam, Och rinna lät ditt blod för mig, o dyra ^amb.

5. Ack, hnrn ymnigt har ditt blod, o karlek! flntit, Hwar enda droppa blod har du för mig ntgjutit ; Ty jag stor syndaskuld och syndabörda bar, Och både själ och kropp i mig förderswad war.

6. Jag har på många sätt sörsyudat mig mot alla Gnds dyra tio Bud; men dn lät rätten falla, Och lät ditt dyra blod på tiohanda sätt, rrtgjntas, lär mig ock dess kraft betrakta rätt.

7. Jag hafwer Guds förbund med wil-ligt affall brutit, Men dn ett nytt för-bnnd för mig i ditt blod slntit; Jag war i sknld hos Gud, oc^ eu förkastad fjäl, Mell i ditt dyra blod utplånas synden wäl.

8. Jag nnder synd war såld, hwars lön är andra döden: Dn med ditt blod5^ ^ N:o 21 har mig friköpt nr denna nöden; J syn-dens träldom jag en dödens sånge war, Men dina fångar dn nr kulau utfläppl har.

9. Det onda samwete tyngd jag ös-wer själen dragit, Har med ditt helga blod du krastigt från mig tagit, Hwar-med dn hjertat stänkt och rent mitt fam-wet gjort Från mörksens döda werk, att tjena Gnd allt fort.

1.0. Ja, jag nedfänkter war i syndens träck och skarn, Men du mig renat och upptagit till Guds baru ; Jag syud och orätt har, mig sjelfwan lemnad, kär, Men warder i ditt blod rättfärdig soln dn är.

1.1.. Mig helgar heligt blod, som är ohelig blifwen, Och mig, som för min synd nr Paradis war drifwen, Har du uu frihet skänkt till Gud att nalkas få, Och med all tillförsigt in i det helga gå.

1.2. Jag war till hand och sot af fa^ tans snaror bunden, Jag wclr as kött blod samt werlden öswerwnnnen; Men står dem 1111 emot och segrar lyckelig^ Från deras wälde srälst, i tron sörent med dig.

13. Ack, låt på mig all krast och nyt^ ta nppsylld bliswa, Som detta dyra blod sörmår dem trognom giswa; ^är mig dyrt akta det o^h ej missbrukad mer, Än mye^ ket mindre det med föttren trampa ner.

14. Ty fi, hwad kan dock ditt sörso^^ ^ N.o 21 59 ningsblod mig båta, Om jag allt fram-gent will, som werlden låter, låta, Om jag med werldens barn sörtrolig wänskap har, Och hyser köttsens lnst med nöje i mig qwar ?

15. Dn will wäl mig med dig i les-wand' tro förena, Och med ditt helga blod från alla synder rena; Men om jag nn, som sörr, i synd mig wältrar, då Kan jag jn aldrig in i helgedomen gå.

16. Om jag mot satan, werld och köt-tet icke strider, J kraft utaf ditt blod, men onda lustar lider Hos mig, så är jag jn en synds och satans träl, Och ditt blod gagnad ej en köttsligt sinnad själ.

17. ^är mig då, Jesu sjelf, de onda lustar dämpa, J kraft ntas ditt blod till blods mot synden kämpa, Påtaga korset, som dn gjort, försaka allt, Dig esterföl-ja, och begå hwad dn befallt.

18. Min blodbrudgum me låt ditt blod på mig bewisa Sin himlakraft, att jag dig må derföre prisa: Ditt blod mig göre ren, rättfärdig, helig, from, Att jag må komma in nti Gnds helgedom.

1.9. Min wän, dn hwit och röd! den enda jag ntkorat Jbland mång tnfend, fkänk mig den skrud jag sörlorat, Din, din rättfärdighet, den rätta helgons fkrnd, Att jag ej finnes blott för alla gndars Gud.N:o 22 ^ 20. Ditt hjerteblod, soln slöt ej lltall hjertans smärta llr sidan, på ditt kors, inflyte i mitt hjerta, Och wärlne krastigt llpp mitt kalla hjerta här Med den din kärleks eld, hwarom det wittne bär. 21. Ja, Gnds menlösa ^amb! ditt blod låt mig bestänka, Ack, låt mig få deri mig hel ol^ hållen sänka, Att jag min klädnad, som af synd befläckad är, Må

deri twå, tills den blir helig, ren och skär. 22. Nu, min Jmmannel! hwad skänk

skall jag tillreda Dig för hwar droppa blod, som dn med hjertans sweda För mig utgjutit har? Ack, låt mig få med frid Fullkomligt tacka dig derför i ewig tid. 23. ^åt mig, uti dill skrud, med helig englatnnga För Guds och ^ambsens stol så ntan ända sjnnga: ^of, ära, pris och kraft ske ^ambet, soln en flod As idel karlek har utgjutit i sitt blod. ^å ^ari^ ^ebådelsedag. Lnc. 1: 26. Matth. 1: 21. Sj. som: Si! Jesus ör ett tröstrikt namn. ^ ^i! nu allt efter Guds behag ^^ ^ uppgick den glada bndfkapsdag, Soln Kllngar och Proph etern e Med lång-

fam längtan önskat se. 2. J höga himlar, öppnen er! Nätt-

särdighet oss regne ner ! Endrägtelig de ropade, Men fingo icke dagen se. N:o 22 ^ 20. Ditt hjerteblod, soln slöt ej lltall hjertans smärta llr sidan, på ditt kors, inflyte i mitt hjerta, Och wärlne krastigt llpp mitt kalla hjerta här Med den din kärleks eld, hwarom det wittne bär. 21. Ja, Gnds menlösa ^amb! ditt blod låt mig bestänka, Ack, låt mig få deri mig hel ol^ hållen sänka, Att jag min klädnad, som af synd befläckad är, Må

deri twå, tills den blir helig, ren och skär. 22. Nu, min Jmmannel! hwad skänk

skall jag tillreda Dig för hwar droppa blod, som dn med hjertans sweda För mig utgjutit har? Ack, låt mig få med frid Fullkomligt tacka dig derför i ewig tid. 23. ^åt mig, uti dill skrud, med helig englatnnga För Guds och ^ambsens stol så ntan ända sjnnga: ^of, ära, pris och kraft ske ^ambet, soln en flod As idel karlek har utgjutit i sitt blod. ^å ^ari^ ^ebådelsedag. Lnc. 1: 26. Matth. 1: 21. Sj. som: Si! Jesus ör ett tröstrikt namn. ^ ^i! nu allt efter Guds behag ^^ ^ uppgick den glada bndfkapsdag, Soln Kllngar och Proph etern e Med lång-

fam längtan önskat se. 2. J höga himlar, öppnen er! Nätt-

särdighet oss regne ner ! Endrägtelig de ropade, Men fingo icke dagen se.N:o 22 61

3^ De längtade, de hnngrade, Men fingo icke dagen se; Dock stodo de i glädje^ hopp, Att lifsens sol sknll' snart gå opp.

4. En salig längtan det wisst war, Hwarmed de nötte sina dar, J andlig huu-ger dödde de, Och bleswo ewigt mättade.

5. Men när den dag snllbordad blef, Som Gud as ewighet uppskref, Då säl1-de han sin Son här ned, Oss fångnom att förkuuna fred.

6. Det war den högsta Gndens slnt, Sitt himlabndskap sända ut : Meu si ! min själ, statt stilla här, Betänk, till hwem det utsändt är.

7. Ej ses här an de stoltas prakt, Ej stora knngars stora makt ; En ringa jnngfrn sker den nåd, Hon får det stora englabåd.

8. Det war den engeln Gabriel, Som ropad': du är hell och säll! Wälsigtlad ibland qwinnor här, ^ätt säll och full med nåd du är.

9. Och jungfrnn war af Daoids stam, Som aslade Gnds rena ^amb, Sitt löste Glld dock kom ihåg, Fast grenen nn war ganska låg.

10. Så skedde då, så sker det än, Ett ödmjukt hjerta är deu wän, Soln Her-ren, hwilken kallas stor, Med nåd och kärlek uti bor.62 ^^ N:o 22 ^^^^

11. Ty Gud ger de ödmjuka nåd, Och sänder dem mång' söta båd, Och mäter dem fast mycket godt, lltaf sill nådes rika mått.

12. Si, du skall asla, sade den, Den helige Gnds engelen, En Son, att bota Eoas fall, Den högstes Son han kallas skall.

13. Den högstes kraft skall yttra sig, Och kraftigt öfwerskygga dig, Gnds Ande skall sjelf afla här, Jmmannel det fostret är.

14. Och han skall warda ganska stor, All fnllhet nti honom bor, En konnng, full med nåd och frid, På Daoids stol till ewig tid.

15. Så sade ock den himlatolk : Han frälsa skall sitt arma folk. Ack! glädjefnlla englaröst, Sorgbnndna själars söta tröst.

16. Från wåra synder srälfa oss, Att wi ej ewigt må förgås. O fröjdefnlla eng-laljud, Och glada budskap från wår Gnd.

1^7. Den högstes Son han sknlle bli ^rti wart kött en man som wi, Det Gnd af ewig-het har födt, Blef nppenbaradt i wårt kött.

18. De helige Guds euglar, de J det^ ta djnp med lystnad fe ; Dock kuuua de ej djupet uå, Med nederslagna ögon stå.

19. Ty Gnds Son är 1111 worden wår, Wår broder, detta öfwergår Förstånd och alla wifas wett, Det är för högt, för djupt och bredt.

20. Si ! Jesus är haus söta namn, All nåds och kärleks trygga hamn, DetN:o 22 63 namn gaf honom Herren Gnd, Ett sött och ljufligt kärleksbud.

21. Ty Jesus kallas skulle hall : Wår konnng och wår frälserman, J detta namn är salighet, All nåd, all tröst och kärlighet.

22. Gnd med en ewig kärlekshand, Bandt sjelf nu med oss srideus baud, Wår uådesol hos Gnd npprann, När Gnds Son blef med oss en mall.

23. Wälkommen nu Guds milda ^amb As Jesse och as Daoids stam ! Dn kom af himmelen här ned Nätt fnll med fall-ning, nåd och fred. ^

24. Du kom uti wårt kött och blod, Du nåderika kärleksflod ; Fridförfte, ewig Fa^ der, Nåd, Dn förde med dig Fadrens nåd.

25. Du kom till oss, dn kom hit ned, Och öppnade din moders qwed. O sröjd! dn har oss öppen gjort Det himla paradisets port.

26. Gis nåd, att wi der må ingå, Och icke qwar i synden stå, Men genom bättrings trånga port Gå till den sälla lifsens ort.

27. O^ göra trones rätta frnkt J kärlek, helighet och tukt, Den frnkt, fom Gud sjelf haswa will, Och en sann bätt^

ring hörer till.

28. O Fader uti himmels höjd ! Wi loswe dig med hjertans sröjd, Som denne nåderike wän Oss sände isrån himmelen.

29. Sänd oss ifrån ditt helga hns Din64 No 22 ^^^^^ Helga Audas klara ljus, Att wi i trones ljusa dag Må se ditt Faders-hjertelag.

30. Och du wår tröst, du lifseus bröd! As osörgäuglig säd oss föd, Att tro på dig, dig hafwa kär, Och smaka huru söt du är;

31. Dig fägna ganfka hjertelig, J en sann tro anamma dig ; Så gifwer dn oss makt, att wi Din Faders käre barn ock bli.

32. War klara sol, du werldens ljns ! Gack upp uti wår' hjertaus hus, Att wi, uudsluppue mörksens garn, J dig må wara ljusens barn.

33. Så gack, wår morgonstjerna, opp Hos oss uti ditt ljusa lopp, Gack upp uti wår' hjertall så, Att wi diu klarhetskåda må.

34. Att der jn måtte dagas så, Att wi i ljuset wandra må, J skenet as ditt klara ljns, J trone till din Faders hns.

3^. Och såsom fädren längtade Din dag med glädje att få se, Då dn kom nti nedrighet, Dock rik as nåd och salighet ;

36. Så låt oss nu i tåligt hopp För-bida tideus snara lopp, Och wänta att en gång få se Din glada uppeubarelse.

37. rlti stor härlighet och makt, Med alla englars stora prakt ; Wi må dig då med fröjd så se, Och stå insör ditt ansigte.

38. Och sedan fara upp till dig, Der du är, bli ewinnerlig, Med helig röst och englaljnd J ewig glädje losw^ Gud. N:o 23

65

Om ^hri^ti n^ftåndelse.

Sj.^ som : Si ! Jesus ar ctt trosunt ^amu. ^^ ^ J^ wår öfwerste prest! Wårt ^^ ^ på^skalamb du worden äst: Dig sjelf du, som ett menlöst lamb, ^lp^osf^ rade på korsets stam.

2. När ormen sörde med oss strid, Miss-un te oss din Faders frid^ Då stört' han oss i ewig död, J ewigt qwal, oändlig nöd.

3.^ Guds^ wrede öfwer oss då braun ; Men Fadershjertat oswerwann : To midt i wredens grymma röst ^ät han sörknn-na löftets tröft.

4. Då skulle du^, Guds Sou, gå fram, Orh bli en man, ett menlöst lamb : As qwinnan kom först dödsens lnkt, En qwin-na bar en lifsens frukt.

5. Du tog då an wårt kött orh blod, Atl stilla Fadreus wredesmod : Guds eudeSon, du skullo bli, Förutau synd, en man som wi. 6. Från owigheten gick dn ut As Fa-dron, mon af Fadrens slut Du uti tiden lät dig se J syndig kottsens liknelse. ^ 7. Du Fadrons btld och rena glans Med oss i mandomen beband^ ha^e ej, men tog på dig Wår skuld, och förde ut wårt krig. 8. Du tog wår syud och heuue bar; Dock war du lika reu och klar, Du tog66 N:o 23 af oss, dn tog af oss, Som eljest ewigt måst förgås.

9. Nn är du wår, nn är dn wår, Du är ock Fadreus; hwem förstår, Att dn as ewig-het är hans, J tiden dock med oss bebands.

10^ Nn är din Fader ock wår Far, Han oss i barnskapet intar. Dn har sjelf sagt: Er Far och min : O ljnffte, ljuf sto orden din !

11. Dn har så sagt, dn har ock sjels Oss öppnat denna kärlekself : Din blod ntrann, din blod ntrann, Och Fadreus

hjertlag för oss wauu.

12. ^ Af Fadren är dn, och as oss, Af-grllndens makt till ewig trots ; Af Fa-dren Gnd as ewighet, Med oss en man i kärlighet.

13. O djnphet, djnphet ntc^n grund! ^o ut, miu själ, till detta fund, Du finner iu-geu botten här; Thy sänk dig i sörnndrander.

1.4. Dn finner aldrig något lod Att mäta denna asgrundsflod ; Gnds kärlek här omätlig är, Och dig på nndrans djnpet bär.

15. Styrk här din tro af ordets kraft, Och drick af liffens ljnfwa fast : Se här i trone Fadrens råd, Se här ett djnp af ewig nåd.

16. Se här din hnlde Frälserman, Sont i djtt kött öfwerwann^ Jmma-nnel, som nederlagt Synd, död och hela mörkrets makt.^ . No 23 ^^^ 6^ 17. ^är wäl att älska den dig skapt Och srälst, enär dn war sörtapt ; För-neka dig, och håll t dig wid Din Jesnm, som förkuunar srid. 18. Sjnng och beprisa Fadrens nåd, Och hållt din Jesll kärleksbåd ; Det Jesns haf-wer talt och sagt, Derpå allena ligger makt. 19. Gör ej hwad du, men hwad han will, Och bed dig Audaus uåd dertill ; Tänk ej, att du hans sällskap får, Om du i ljufet icke går.

20. Täuk ej, att Jesus är din wän, Om du har werldeus kärlek än ; Ty werl-dens wän Guds o wän är, Och afwog sköld mot Jefnm bär.

21. Ej egenkärlek lider han, Derför han seger sör dig walln ; Äs honom dn fe'n lefwa må, Och ej i egen wilja gå.

22. Säg ej, jag känner Jesnm, jag, Om dn ej wandrar i hans lag ; Ty den han i sin wänskap tar, Som gör det som han bndit har.

23. Ej din, men af hans egen krafts Bed dn och drick af lifsens saft ; Han ger dig allt, will dn det tro, Hall will i trolle lws dig bo.

24. Ack, Jesu, du mitt A och O! Dn har begynt, stadsäst mln tro, Af nåde har du mig utwalt Till diu, i dig för^ mår jag allt.25. Styrt dn min tro, förök din nåd, Och lär mig följa Andans råd, ^åt nå^ den överflöda få, Att jag må fast till ändan slå.

26. Gnds ^amb, ditt dyra helga blod, Det är min sanna reningsflod, Dor rin-na kärleksfloderne, Som mig ett himmelsk 27. Ack, rcmfa mig, och håll mig ren, din stank en frls^bar gren, titi din nåd mer tillwä^t gis, Till ändalyckt e^t ewrgt lif. ^ 28. Och när det lider till min slnnd, Alt somna in den sista blnnd, För mig då till mitt rätta hem, Det himnwlska Jern s^t lem. 29. Nn fröjda dig, ocb lof^a Gnd, Min. fjäl och hjerta, röst och ljud:^ ^of, wälde, ära, härlighet Ske Fadren förfin kärlighet. 30. Och Sonen, som oss älskat har, Gnd^ ^ämb, som för oss slägtadt war, Gnds Ande, som oss wittn^ bär, Och sself wår sällhets arfspant är. 31. Ja, sjnng, lnilt fjäl, och war ratt glad, Och tänk nppå den nya stad, Der ou bland helga englars ton Får fjnnga ^ör ^alnbsells thron. 32. Halleluja! ack wor' wi ^der Jbland ^en ^ltada himlahär ! J all wår nöd är det wårt hopp! Fnllborda, Jesn, sj^lfwårt lopp! N:o 24 ^ ^ 69 Sj. som : Miu s^al och siune lat Gud råda. ^ak npp, min själ! si nattens ^ ^ ^^ timmar Med mörkret äro nu förbi, Stalt upp! si lifsens sol nppglim-mar, Du får det sanna ljuset fi : ^ätt-färdigheten^ fol går opp, Wår salighets och sällhets hopp.

2. Wår Jesus trött af mycken möda, Soln wara synder honom gjort, Hall står nu 1lpp ifrån de döda, Oss öppnar lit-s^lls sälla port ; Wår Jesus nu i kraft nppstår, Och seger öfwer döden får.

3. Wår brndgnm, härligt klädd med seger, Har död och satan nederlagt, All Fadrens härlighet^ nu eger, Allt har han fått nti sin makt. ^of, ära ware Herren Gnd, Allt har hall wnnnit för sill brlld.

4. Omöjligt war, att döden knnde ^ifs^ försten binda, hålla qwar ; Fast de sör

war skull honom bnndo, Den starke Sim-son han dock war, Som dödens bojor sön-

derbröt, Och frid för oss med Fadren flöt.

5. Han gaf fitt lif och tog det åter; Det bnd han af sin Fader fick, Han till wår fröjd förkunna låter, Att han igen till Fäl^ren gjck, Der hc^n c^tl u^kt oeh wä^ de har, Och är hos Fadren wårt förswar.

6. Si, ^ambet, soln sör oss war slag-tadt, Det lefwer nn till ^wig tid^ Det har sitt eget lif e^ aktat, Oss fångnom att7cl N:o 24 ^^^^^^ sörwärfwa frid, ^r wärdt allena taga pris, Soln öppnat oss Gnds paradis.

7. Hwi liggen J nu, köttfens trälar, J werldens lnst, i syndens graf, Och drän-ken edra arma själar J syndaflodens döda haf ? Stån npp ifrån er fyndaflod, Si, lifsens förste nn nppstod.

8. Omwänden eder, gjuten tårar J bättring öfwer Jesu graf ; När syndens ångst ert salnwet sårar, Då öppnar sig Guds nådes haf, Och genom trolla gör er fri Från synds och satans tyranni.

9. Gall fram med ett botfärdigt hjerta Till honom uppå denna dag, Om han ser eder syndasmärta, Då öppnar han sitt hjertelag ; Han ref jn sönder dödens gar^l, Hwi wiljen J bli dödens barn ?

10. Men J,^ soln edra kläder twagit, Och rena gjort i ^ambsens blod, Er synd har Herren sjelf borttagit 11ti en allmän syndaflod ; Med Noach trygge seglen J, Och fån ert olioblad wäl si.

11.. Midt öfwer fyndaflodens watten Med eder Jesus wandren J, Han är ett ljns om mörka natten ; Om wi i honom saste bli, Orörlige ifrån wårt hopp, Få wi till ewigt lif stå opp.

12. Så warom nn rätt hjertligt gla-de, Wår Jesns stod af grasweu opp, All mörksens makt han nederlade ; Wår saligaN:o 24 71 hets och sällhets hopp För Gnd wår Fader han nu är, Och segertecknet för oss bär.

13. Ja, fröjdoms alle med en tnnga, Wår Jesus un uppstånden är, Och låt oss uu om seger sjunga, Han ligger icke mera der ; Men genom Fadrens härlig-het uppstod för wår rättfärdighet.

14^ O Jesn ! sör din myckna möda, Soln dn sör wår fknll tog dig på, Gif nåd wår gamle Adam döda, Och till nytt lif med dig nppftå, Oss dö, och framgent lefwa dig, Och bli hos dig ewinnerlig.

1.5. Haf tack, wår Jesn, sör din möda Och hårda kamp, soln dn ntstod, As kär-lek lät dn dig sjelf döda, Och gjuta ut ditt helga blod ; ^är oss dill kärlek rätt sörstå, Dö synden, och med dig uppstå.

16. Att wi med dig, srån synden dö^ de, Med dig må uppstå till nytt lif; Din karlek hos oss öswerflöde, Wår andlig' lefnadskraft dn blif, Att wi uti eu lef-waud' tro J dig må ha wår sabbatsro.

17. Att wi i Andanom må wandra J dig, du lifsens wäg och stig, Jnbördes älska högt hwarandra, Från werlden gå, och bli i dig Trosaste intill ändan, så Att wi till ewigt lif uppstå. 72 N:o 25 ^ ^ Jesn Ehriste, segerhjelte ^ Dn ^^ ^ mörkrets sörste nederfalla, Som oss i oödens bojor bandt. Till mörk-rets rike wi förr hörde; Men dn det wäl-delig förstörde, Hallelnja! dn seger wannt. Ditt ljns, det uppgick klart, Förstörde mörk-rets fart. Halleluja! Tänd upp ditt ljns J hjertats hlls, War sjelf derinne sol och ljns.

2. Wi äro j^l on rykand' weka, Wårt mörker will oss ljnset neka, Wi äre en sörbråkad rör ; ^en dn will w^ekan ej nt-släcka, Ej låta röen sönde^bräcka, Tills du diu dom till seger för. Dn är wårt lju^ och lif, Wår fegerkraft du blif, Se-gerhjelte, Du är det wisst, O Jesu Ehrift! J dig sin udd har döden mist.

3: Halleluja, wi^ feger sjunga, ^ör du sjels anda, mnn och tunga, O Jesu sjels wår lofsång war! Dn är allena ward upp^ bära ^Ett ewigt lof, en ewig ära, Gnds ^anlb, som våra synder bar ; Dn bar, och dem bortbar, Wår handskrist sönder-skar, Segerförste, Dll är det ju, O Jefll nll, J oss, wår konnng, segrar ^n.

4. Tag oss nn, swaga, sjelf wid han^ den, Och lös oss ifrån träldomsbclnden, Dn sjelf wår kråst och starkhet war, Att wi ntå wä^t till i nåden,. Och troligt hålla helga bådell, Som dn, wår wän, oss gifwit har ; Gif Andans nåd dertill,^ ^ ^^ N:o 25 ^ ^ 73 Ätt göra hwad dn will ; Bind oss fam-mall Med fridons band, J kärleks brand, ^åt ingen ta oss ur dill hand.

5. ^åt dina kärlekssloder flyta, ^åt Andans krafter icke tryta, Dn we^ldens ljus, tänd ljnset opp ; ^åt himlaoljan ynl-nigt rinlla, Att trolles lampor klart må brinna, Oss helga du titi själ och kropp; Du är wårt A^och O, Wår lust och sjä-laro, Jmmannel! O Jesu kär! Blif du oss uär, Och låt oss blifwa der du är.

6. Slå lled hos oss all köttslig lusta, Med Andans wapen oss ntrusta J lefwan-de och segrand' tro, En tro, som i ren kärlek brinner, En .tro, som werlden ös-werwinner ; När dn i tron will hos oss bo, 1ltaf ditt winträds fast, Få wi all feger^ kraft; Dn, war starkhet! Wår suckan hör, Oss starka gör, Och dn war seger sjelf utför.

7. När kött och blod oss will beswika, Att med dess fordel från dig wika, Och gör oss porten alltför trång ; ^åt oss då Alldans krafter finna, Att köttet wäldigt öfwerwinna, Och bli nppå wår smala gång; Du sjolf då till oss säg: Si här är lifsens wäg! Halleluja! Den trånga port, Han förer fort Från timlig sorg till liffens ort.

8. ^åt ej wår hjertan ward a weta, Deraf att werlden will oss neka All timlig framgång, .frid och ro ; Det syns wäl godt74 ^^^ N:o 25 ^ ^ i frid få fittja, Och werldens förmänsdam-mar wittja Wid stranden, der werldslnstar bo ; Men lär dn dina barll, Att hålla allt sör skarn ; Hallelnja ! Wi hafwe fått Ett bättre godt, E11 himmelsk dol och arfwelott.

9. ^åt oss i sömnen ej insomna, Dn will ditt tal en gång fullkomna, När midt i natten anskri sker ; Wäck upp oss sjelf, och håll oss wakna, Att wi då icke oljan sakna, Och löpa sent att köpa mer ; Nej, wäck dn sjels oss opp, Att löpa i wårt lopp Wår wädjoban ; Ty ingen tar Den krona klar, Som här ej redligt kämpat har.

10. Det är ju uu deu sista tiden, De förras tid är allt förliden; Ack, Jesu, låt oss detta se. Basunerna sig låta höra, Och rösterna sitt ntrop göra, Att låta gå de sista we; Gör oss aktsamma, dn, J bön och wako nu, Halleluja! Du kommer snart; För-ök wår fart, J tro och kärlek uppenbart.

1.1. Gif nåd, att wi oss grannlig' akta, Att icke de, som på oss wakta, Må ta' wår dyra krona bort. Allt är jn fkarn, ack låtom fara't. Oss är ett ewigt arf för-waradt, Och tiden är få ganska kort! Wår rikedom och skatt Är dn, o Jesn, platt.. Halleluja ! Wårt glada hopp Nu klaruar opp Till ewjgheten^ sätla lopp.

12. Då så wi nled en helig tunga Och englaröster dig lofsjunga, Guds ^amb,N:o 26 75 fom för oss slagtadt war, Wi få då glim-ula liksom solen, Och sjnnga inför klarhets-stolen: Dig ware los, soln wllnnit har. Halle! Hallelnja! Säg du sjels härtill ja, Jmmannel! Kom snart, kom snart, Kom np-penbart! Dn swarar sjels: jag kommer snart. ^^ ^ ^^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ wägen! Hwar är den sälla ort och stad belägen, Der wi ditt sällskap så i srid åtnjnta, Der du ditt hjerta will sör oss utgjuta ?

2. Du bliswer icke hos dem, som dig hata, För werlds- och köttseus tllst din smälek rata ; Gå wi till Elnaus på wägeu smala, Och sllcka efter dig, då will dn tala.

3. Gif nåd, att wi, när wi på wägen wandra, Om dig må hafwa samtal med hwarandra, J längtan ester dig och menlöst sinne, Så har din kärlek oss wäl nti minne.

4. Wi ha Propheterna, din egen lära, Apostlar wittne om din sanning bära ; Ack, tröga sinnen, ack, wår' hjertan sena, Att rätteligen tro din sanning rena.

5. Kom, nalkas, Jesn sjelf, och med oss wandra, Wårt sinnes mörker dn i ljns sörandra; Fastän di1t ord är lagdt i swaga minnen, Do^k, när dn talar, få wi öppna sinnen.

6. J lilla Emans dn oss besöker, Och N:o 26 75 fom för oss slagtadt war, Wi få då glim-ula liksom solen, Och sjnnga inför klarhets-stolen: Dig ware los, soln wllnnit har. Halle! Hallelnja! Säg du sjels härtill ja, Jmmannel! Kom snart, kom snart, Kom np-penbart! Dn swarar sjels: jag kommer snart. ^^ ^ ^^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ wägen! Hwar är den sälla ort och stad belägen, Der wi ditt sällskap så i srid åtnjnta, Der du ditt hjerta will sör oss utgjuta ?

2. Du bliswer icke hos dem, som dig hata, För werlds- och köttseus tllst din smälek rata ; Gå wi till Elnaus på wägeu smala, Och sllcka efter dig, då will dn tala.

3. Gif nåd, att wi, när wi på wägen wandra, Om dig må hafwa samtal med hwarandra, J längtan ester dig och menlöst sinne, Så har din kärlek oss wäl nti minne.

4. Wi ha Propheterna, din egen lära, Apostlar wittne om din sanning bära ; Ack, tröga sinnen, ack, wår' hjertan sena, Att rätteligen tro din sanning rena.

5. Kom, nalkas, Jesn sjelf, och med oss wandra, Wårt sinnes mörker dn i ljns sörandra; Fastän di1t ord är lagdt i

swaga minnen, Do^k, när dn talar, få wi öppna sinnen.

6. J lilla Emans dn oss besöker, Och76 ^ N:o 26 ^^^^^ med ditt ljnfwa tal wår tro föröker, Hur mild, du följer jn de din as trängtan, Att de må känna dig, det är din längtan.

7. Men fi, ditt Emansiska ulngange Förfwann, det warade ej mycket tänge, Si, till Jernsalem de måste wandra, Och ewigt sammansällas med de andra.

8. Jernsalem, det war den stad och orten, Der dn ditt swåra kors bar ntom porten, Der sknlle dina sig ej heller dölja, Men samlas, och dig nnder korset följa.

9. Så kom, och i wår fjäl dig np-penbara, Dn werldons ljus, dig sjelf för oss förklara, Att du, Guds Son, allt så^ dant skulle lida, Och sedau sitta wid diu Faders sida.

10. Dn lidit har; om wi ock med dig lide, Och nnder trones sköld beständigt stride, Så skole wi också med dig regera, Och i din ankomst med dig trinlnphera.

11. Ack, Herre, Herre, fe här är nn wägen, På denna grllndell är din stad belägen, Der liffens floder från din stol nlrinna, Men så, ac^k mäkta få, som wä^ gen finna.

12. Ack, låt uti wår själ och öron gälla Det tal, soln Panlns månd' oss sö^ reslätl^: De ord, sout till ditt kors de lrogna drifwa, Är dem en dårskap, som söri^öm^e bliswa.^^ N° 26 ^ ^ 77 13. Ont wi ifrån ditt tors dåraktigt löpe, Förders sör fåfäng lust wi nselttöpe: Owisa jungfrnrna, de nlåst på slnte', J sellt bekymmer, ändtlig slänggs ute. 14. O, ewig jemnlers puf^för fåfängt löje! O, ett oändligt qwal för litet nöje! Men, Herre, hwem är den, som derpå tän^ ker^ Fåfänglighet^ uti mörkren blänker. 15. Hon blänker mäkla falskt och helt förblindar, llr flät1jalw mörka brnnn för-derf llppwindar; J kötteto lnstar de om sällhet drömma, Och dig, du liffens bruun, derwid förglömma.

16. Din sanna efterföljd ull blir wau-wördad, Och allehanda hån och spott på^ bördad. Hwad är det annat, än alt mörkret tjocknar, Din kärlek llti mensko-hjertat slocknar ?

17. Man ser den smala wäg, man ser ock flärden, Dig will man hafwa och en del af werlden; Med werlden will dn dock ej något dela, Dn lemnar allt, sär dn ej hjertat hela. 18. Om dn oss lemnar, ack, l^warl ta' wi wägen? De^ de fördömdas ftad han är belägen. Ack, nej! ^is ^åd^.att allt wårt eget sälja, Och dlg^ dn lifsens wäg, för allt utwalja.

19. Dn öfverger oss ej, om wi ej sjelft we Oss mol din wilja i ^sörderswet h^l^7^ No 26 we; Gif nåd att oss och allt wårt weder^ saka, Att wi till Sodom ej må se tillbaka.

20. Att wi må söka dig, wår del den bästa, Och wåra hjertan i din kärlek fästa, llpplys dn wårt förstånd, och styr wår wil-ja, Att ingen må oss srån din kärlek skilja.

21^ Dn wet wäl och dn ser wåt^ hjer^ tan kalla: ^åt dn din ^kärlekseld nti dem salla, ^åt nr din kärleks flod din söl ma rin^ na, Ack tala, Jesu sjelf, att de må brinna.

22. Blif når oss, ty det nn åt afton lider, Dn wet wi lesde här nti de tider, Att wi, med trones lampor wäl sörsedde, J wäntan ester dig må stå beredde.

23. Gör oss enhällige till själ och sinne, Att wi din kärlek ha i stadigt minne; För-samla dn oss när wi bli förströdde, Wis oss hwad kärligt blod dn för oss blödde.

24. Wis oss dln hand och fot, wis oss din sida, Och huru mycket dn måst för oss lida. 1lti din karlek, ack, din karlek sota, ^åt wåra hjertan ock hwarannan möta.

25. Hjelp oss, o Jesu, si, wi är^ på wä^ geu, Dit, der diu nya stad han är belägen; Gif kraft i tro och lwpp samt tålamod ila, ^lt ^ss wi få hos dig en ewig hwila.

26. Ty denna tidens sorg och weder-möda, Den må i högsta mått här öfwer-flöda, Kan dock ej liknas wid den härlig^ heten, Som uppenbaras nti ewigheten.N:o 27

27. O, allraljnfsta tröst! för litet lida, Wärt hopp det ropar städs: ack wänta, bi-da, Tills dn, wårt lif, dig en gång nppen-barar, Och oss med dig i härlighet förklarar.

wi so ken J den lefwand' bland de döda? Han är ej här; si,

han nppståndell är, Hall har för oss nt-ftått all dödfens möda, Sitt fegertecken hall för oss nu bär. Hwi söken J wår Jesnm bland de döda? Han är ej här: si, han uppståudeu är.

2. Han är ej här, hwi liggon J i graf^ well, J syndens graf, när Jesns lefwand' är? Han stod jn npp, bröt sönder synda-glafwen, Förstörde med fin krast all mörk-rets här. Hwi liggen J så döde nti graf^ well, När Jesus med trinmph uppståudeu är?

3. Hwi sosweu J så sött i syndens dwa-la? Si, Jeflls genom Fadrens härlighet Stod npp, hör här Guds engel till er ta-la: ^ifsfursteu sig ur dödsens bojor slet. Hwi foswell J få sött i syndens dwala? Gllds Son stod npp as Fadrens härlighet.

4. Si, han stod npp ifrån sitt fwepe-linne, upplöste wara bojor med sin hand. Hwi binden J ert hjerta oeh ert sinn^ Med ogenkärleks bojors starka hand, Wid köttets lnst, wid prål och kostligt linne ? Hwi brinnen J as högfärds syndabrand?

27. H N:o 27

27. O, allraljnfsta tröst! för litet lida, Wärt hopp det ropar städs: ack wänta, bi-da, Tills dn, wårt lif, dig en gång nppen-barar, Och oss med dig i härlighet förklarar.

wi so ken J den lefwand' bland de döda? Han är ej här; si,

han nppståndell är, Hall har för oss nt-ftått all dödfens möda, Sitt fegertecken hall för oss nu bär. Hwi söken J wår Jesnm bland de döda? Han är ej här: si, han uppståudeu är.

2. Han är ej här, hwi liggon J i graf^ well, J syndens graf, när Jesns lefwand' är? Han stod jn npp, bröt sönder synda-glafwen, Förstörde med fin krast all mörk-rets här. Hwi liggen J så döde nti graf^ well, När Jesus med trinmph uppståudeu är?

3. Hwi sosweu J så sött i syndens dwa-la? Si, Jeflls genom Fadrens härlighet Stod npp, hör här Guds engel till er ta-la: ^ifsfursteu sig ur dödsens bojor slet. Hwi foswell J få sött i syndens dwala? Gllds Son stod npp as Fadrens härlighet.

4. Si, han stod npp ifrån sitt fwepe-linne, upplöste wara bojor med sin hand. Hwi binden J ert hjerta oeh ert sinn^ Med ogenkärleks bojors starka hand, Wid köttets lnst, wid prål och kostligt linne ? Hwi brinnen J as högfärds syndabrand?

27. H5. Är nn så platt förswnnnet nr ert millne D^ll rike lllannens grufweliga rop? Hwad halp hans prakt, hans lust, hans sköna linne, llti den heka afgrnnds mörka .grop? J hafwen jn med honom samma sin-ne, Hwi wiljen J församla^ till hans hop?

6. J knnnen ej er Jesnnl efterfråga, Så länge J er fåfängt älsken sjols^ Ty egenkärleks brand och falska låga utrann nr fyndakällans mörka els. Ack, wiljen J er Jesum efterfråga, Så lnåsten J er icke älska sjelf.

7. Hwi wiljen J llled fåfängt pris er klädan Med högfärd utur syllds orena flod? Hwi wiljen J er Jesnm såleds hä-da, Och trampa neder Testamentfens blod? Hwi wiljen J i eget pris er kläda? Wår Jeslls naken llppå korset stod.

8. Hwi seglen J for slättjan^ wind och wäder,^ Som blåser npp nr Eoe syndabarm En dödsens lnkt, soln edra sinnen gläder? Hwi sofwen J på ^genkärleks arm? Si, Jeslls llled stark jordebäfnings wäder tipp-stod, och tog till sånga lnörkfens swärm.

9. O, att er jord och.mnll så måtte bäfwa, Soln jorden, när han stod af graf-wen opp, Att J allt jordiskt från er själ må häfwa, Och nti Jesum ha ert enda hopp. St, helc^ mörkret^ makl dä måste bäswa, När Jeslls slod af mörka grafwen opp.10. Se på er grant om J ä'n Jesll like; På honom fick man mycken smälek se : Af werlden är än icke

Jesn rike ; Köttsögons lust, högfärdigt lefwerne, As Fadren ej; men ntaf werldens rike, Si hon förgås, och då förgås ock de. 11. Hwi wiljen J i prål er själ för-nöja, När Jesus sör er skull all smälek bar? Hwi wiljen J ert syndastoft npphöja, När han till korsets död sörnedrad war? Hwi wiljen J i högfärd er förnöja, När han för wår sknld spott och smälek bar? 12^. Wi äre jn så dyrt från jorden köpte, Wår^ kropp är jn ej annat än som jord; J Jesu död wi alle äre döpte, Och Jesns är till helgelse ock gjord. Wi äro jn så dyrt från jorden köpte, Hwi dyrken J er arma mull och jord ? 13^ Hwi wiljen J er arma mull upp-hafwa, Och trampa neder Herrans Jesu bud! J sko len do^ en gång förskräckligt bäfwa Wid domsbafunens grnfweliga ljud. Hwi wiljen J er fyndakropp upphäfwa, Och så förakta Herrans Jefn bud^ 14. Hwi fängsleus J i girighetens fna-ra, Och sofwen uppå wällnsts örnegott ? Hwi wiljen J pä breda wägen fara, Och längre segla på förderfwets båt ? Ert gult är mull, er ståt bsir er en snaran Ert löje slutar i eu ewig gråt.^ ^ ^ N:o 27 ^ 1^. Ert gnll skall jn af tidens rost för-täras, Och stolta kläder ntas mått och mal, Er syll^akropp rätt snart till graswen bä-ras, För rnttnelse och matkar bliswa fal. J skolen snart till mörka grafwen bäras, Hwi hafwen J för flärd er arfslott fal?

16. Hwi dränken J i wällust edra sjä-lar, Och glädjens nti köttets syndalnst, Er sänken nti slättjans mörka själar, Der ändan blir en ewig gråt och pust ? Omwänden er, J arme^köttsells trälar; ^åt Jesns blifwa eder enda lust.

17. Ack, stån då upp, stån npp af kött-sens graswar, Och wandren i det himlawä-sende; Hwi wiljen J bli ewigt köttsons flaswar? Stån npp, i kraft af hans npp-slåndetse, J en sann bättring ifrån dödens graswar, Så sån ni ej den andra döden se.

18. J, soln er kropp inbörd's i otukt stammen, Och sofwen på fköraktighetens bädd, J sjelswe eder swafwelsjö nppdäm-men, Och. seglen på sörderswets mörka brädd! J sjelswe eder swaswelsjö nppdäm-men, Och sätten eder fot i dödfens bädd.

19. Ack, swordollls synd! J faselige själar, Soln stnndlig gifwen er i satans wald, Och honom dyrken, soln halls egne trälar, Er honom offren utan nppehåll. ^tck, b ätt ren er, J arme, arme själar, Förr än hall ewigt sår er i sitt wald.N:o 27 ^3 20. Wi skole jn i Jesn uamn till^ bedja, Hwi göreu J i satans namn er bön? Ack, sliten er ntnr halls mörka kedja, Förr cin ew ewig jemmer blir er lön. J Jesn namn wi skole jn tillbed-ja, Hwi gören J till satan eder bön?

21. Wår Jesus led sör oss all ångst och möda, Och ensam trampade Gllds wredes press. Ack, waknen upp, stall upp ifråu de döda, Så warder Herren er upplyfaudes; Men stån J ej här upp ifråu de döda, Så trycker ewigt er Guds wredes press.

22^ O Jesu, du kom ju till att för-störa Alt satans makt, och borttog syn-dens we; Ack, wärdes dn de hårda hjel-tan röra, Som nti syndalnstans jemmer le! Dn har sjelf sagt, att de som illa gö-ra, Att de nppstå till doms uppståudelse.

23. Ack, wä^ dem upp, att de ej hårdt insomna, Och sist insomna i ett ewigt we, Att deras själ i synden ej må domna, Att de din nåd få aldrig mera se. Ack, jem^ mer, ewig jemmer att insomna, Och wak-na upp uti ett ewigt we.

24. Håll dina barn rätt fasta nti tro-na Och trones frukt, ett heligt lefwerlle ! Ack, wis dem här den dyra segertro^1a, Som dn de rätta kämparne will ge! Ack, låt dem här ej salla israån trona, Och till Egyptens flärd tillbaka se!N:o 27

25. Dn ligger nu ej mera bland de döda, Du war wäl död, men leswer nn igen, Dn h wi lade i grafwen från din möda, Stoo npp i kraft, och intog himmelen. Gif dn oss kraft att syndakroppen döda, Och endast lefwa dig, wår himla wän. ^ 26. Si, du stod upp, och haswer seger wnnnit, Och sönderbrntit synds- och dö-dens makt, J kedjor har dn mörksens rike bundit, lättfärdighet och frid det är din prakt. Dn har stått npp och härlig seger wnnnit, ^åt oss stå upp uti diu segerkraft.

27. Afkläda oss hwar stund och hwarje timma Dell gamla menskan med dess snö-da lnst, Wår inre del af dina kläder gtinl^ ma, Och af ditt winträd dricka lifsens must; J trones ljns sördrifwa mörkrets dimma, Och i ditt sällskap ha wår söta lnst.

28. Slå ned wårt l^lod, gif ditt öd-mjnka finne, Att wi utwälje helst diu tör-nekraus, Och stadigt ha ditt kors och död i minne: Diu smälek är ju dinas högsta glans; Den här will bära ditt ödmjuka sin^ ne, Han bär ock sist din sköna segerkrans.

29. Din brud, hon står jn klädd i dina kläder, Det lena silket är jn brudens skrlld^? H^n har ju uog, hwad passar hon på flä-der, Skall ock fåfängan kläda diu brud? ^tck, ^esu, gif lnlg dilla bwita kläder, Att jag må ha de rätta helgons skrnd !N:o 2^ ^ ^5 30. Och wara tä^ inför din himlafa-der, Din brnd war aldrig än för werl-den täck; Att jag i dig må wara hjort-ligt glader, Och hålla werldens flärd för fkarn och träck; Ack, gör mig här rätt täck infö^ din Fader, Och sist mig till ett ewigt lif nppwäck !

Om den Helige ^e. ^ ^ ^^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ finner, Jag ser hnr dn as kärlek brinner, Omätlig kärleksflod från Fadrens fköte, O, att din kärlek i mitt hjerta flöte!

2. Hnr ljuflig är din röft hur sött du lockar, Och menniskan sig dock förstockar. Den som mig älskar, dn, min Jesu, säger; Din kärlek allt förstånd jn öswerwäger.

3. O karleks djnpa brllnn! hwem kan dig mäta? Wi dock din kärlek snart förgä-ta. Dn stär, menlösa ^anlb, och oss påmind ner, Att han i öfwerflöd än för oss rinner.

4. Han rinner än för oss, och aldrig try-ter, Men nti ewig sötma flyter. Den soln mig älskar, ack, så månd' du tala; Min själ, hwi will dn då nu mer förhala ?

Ack, fkn n da dig, löp fort din wän i famnen, Den sanna frids- och sällhets-hamnen; Han står, hän står tillreds med hjertat hela, All Fadrens kärlek will han mel^ dig del^t. ^ ^ ^ N:o 2^ ^ ^5 30. Och wara tä^ inför din himlafa-der, Din brnd war aldrig än för werl-den täck; Att jag i dig må wara hjort-ligt glader, Och hålla werldens flärd för fkarn och träck; Ack, gör mig här rätt täck infö^ din Fader, Och sist mig till ett ewigt lif nppwäck !

Om den Helige ^e. ^ ^ ^^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ finner, Jag ser hnr dn as kärlek brinner, Omätlig kärleksflod från Fadrens fköte, O, att din kärlek i mitt hjerta flöte!

2. Hnr ljuflig är din röft hur sött du lockar, Och menniskan sig dock förstockar. Den som mig älskar, dn, min Jesu, säger; Din kärlek allt förstånd jn öswerwäger.

3. O karleks djnpa brllnn! hwem kan dig mäta? Wi dock din kärlek snart förgä-ta. Dn stär, menlösa ^anlb, och oss påmind ner, Att han i öfwerflöd än för oss rinner.

4. Han rinner än för oss, och aldrig try-ter, Men nti ewig sötma flyter. Den soln mig älskar, ack, så månd' du tala; Min själ, hwi will dn då nu mer förhala ?

Ack, fkn n da dig, löp fort din wän i famnen, Den sanna frids- och sällhets-hamnen; Han står, hän står tillreds med hjertat hela, All Fadrens kärlek will han mel^ dig del^t. ^ ^ ^N:o

6. O Jesn, låt mig se ditt kärleks-hjerta, Och hllr det led för mig all smärta: Dn, min Jmmannel, du gick i dödell, Att ewigt frälsa lllic^ nr afgrllndsnöden.

7. Hwenl kan din kärleks höjd och djnp ntgrnnda? Han går högt öfwer detta rllnda. Ack, större djllphet än de afgrundsbrnnllar; Tron ser deras en blick, förnuftet blundar.

8. Ack, låt dn mig det se, samt bredd och längden, För mig på denna ljnsa ängden, Jag med all helgon må se klarhet denna, Och öfwer allt förstånd din kärlek känna.

9. J Gndonls höjd hall är, han har ock lupit Djupt neder i förnedringsdjnpet, llti oändlig bredd och längd fig sträcker Ett has, som ewig eld och låga släcker.

10. O Jesu, full med nåd, du mig bejaka, Att jag dill kärlek må få smaka, Att jag må älska dig sör alla, alla, Och dig i trolles ljus min kärlek kalla.

11. Och när jag dig, mitt allt, i hjer-tat eger, Då har jag öfwer werlden seger, Jag efter himmel, jord och allt ej frågar, När af din kärlekseld mitt hjerta lågar.

12. Dn will der hafwa bo, dn och din Fader, Min fjäl, ack fröjda dig, war glader. O Jesu gif mig nåd i ljuset wandra, Så ha wi sällskap med, ack med hwarandra.

13. Sä sänd, wär Jesn kär, oss nn tillhanda Hngswalaren, den Helga Anda,Soln oss nti sitt ljus och sanning leder, Och wåra hjertan till ditt bo bereder.

14. Ditt ord är ande, och ditt tal är liswet, lltnr din Faders wilja giswet: Wi skola älska Gnd, dig och wår nästa, Och kärleksbandet i din kärlek fästa.

15. Att älska är ditt b ltd, dig och hwar-andra, Och i din kärlek samman wandra. O himlakällor, ack, hnr klart J rinnen ! Som wi dock grnmle i wår' egna sinnen.

16. En löper ester det, en ester annat, Och har do^ intet när han stannat, Med egen karleks lopp din kärlek hindrar, Sin egen sällhets hopp dermed förhindrar.

17. Du wet, du soln allting i ljuset skadar, Hwad egeu slem oss än widlådar. Bed Fadren, att han oss wäl rensar, renar, Att i din stam wi bli frnktbare grenar.

18. Wår egen wilja du platt neder-dämpa, På det wi ej må fåfängt kämpa, Men fara est^r det, som ewigt warar, Då dn i oss din bild allt mer förklarar.

19. Att wi ditt tal och ord må flitigt höra, Hwad dn befallt, det troligt göra, Så blir ditt rike hos oss här på jorden, Så spisas ock wår fjäl wid himlabordem 20. Ack, låt din Ande så wår' hjertan drifwa, Så att wi ett i dig må blifwa, En härlighet, som dn oss loswar skänka, Som månd' i tron ntaf Gnds kärlek blänka.^ ^ ^ 29 ^ 21. O ljufsta wänskapsband och andlig lefnads Här uppå jordeu himlatrefnad; Der hafloer dn dill ro, du wår försoning, Der som dill karlek är, der är .dill boning.

22. ^åt oss dill ljnfwa frid, din^frid fä lljnta, Som mörkrets portar kall tillsluta ; Ew frid, som öppnar oss din Fadern hjerta, Ack^frid, dll söta frid, i dödens smärta !

23^ Ej så förgänglig frid, soln werlden gifwer, Dell hat och split snart sönderris-wer; ^en frid, soln ständig är, och aldrig lryter, En ewig glädjeflod, soln ewigt flyter.

24. Frid^förste, ^n wår frid, act, gif oss detta, Gif nåd, att allt å sido fätta, Förgäta oss och se på dig allena, Så skall dll oss wäl i dig sjelf förena.

25, Gif näd att oss och allt wårt we-dersaka, Så skall din kärlek oss söt smaka; Wår^ hjertan nti ditt tillsamman sluta, Då få wi ewig frid, din frid åtnjuta.

26. J tidell här, och der i ewig hug-llad, All storm i ewig stillhet lugnad, Till dig, wår sällhets hamn, i frid få lända; Ack frid,^ du söta srid, sörntau ända!

Sj. som : Auoaus hell^a uåde. ^ ^Helge Ande ljufwa, Du soln, likt ^ ^ ^ en dnswa, Kom på Jesllm ned, Kom, oss öfwerskygga, Att wi lnå bli trygga ^ ojll Gndollls fred; Warden oss dill mild-het gifwa, Och att i din renhet bli swa. ^ ^ ^ 29 ^ 21. O ljufsta wänskapsband och andlig lefnads Här uppå jordeu himlatrefnad; Der hafloer dn dill ro, du wår försoning, Der som dill karlek är, der är .dill boning.

22. ^åt oss dill ljnfwa frid, din^frid fä lljnta, Som mörkrets portar kall tillsluta ; Ew frid, som öppnar oss din Fadern hjerta, Ack^frid, dll söta frid, i dödens smärta !

23^ Ej så förgänglig frid, soln werlden gifwer, Dell hat och split snart sönderris-wer; ^en frid, soln ständig är, och aldrig lryter, En ewig glädjeflod, soln ewigt flyter.

24. Frid^förste, ^n wår frid, act, gif oss detta, Gif nåd, att allt å sido fätta, Förgäta oss och se på dig allena, Så skall dll oss wäl i dig sjelf förena.

25, Gif näd att oss och allt wårt we-dersaka, Så skall din kärlek oss söt smaka; Wår^ hjertan nti ditt tillsamman sluta, Då få wi ewig frid, din frid åtnjuta.

26. J tidell här, och der i ewig hug-llad, All storm i ewig stillhet lugnad, Till dig, wår sällhets hamn, i frid få

lända; Ack frid,^ du söta srid, sörntau ända!

Sj. som : Auoaus hell^a uåde. ^ ^Helge Ande ljufwa, Du soln, likt ^ ^ ^ en dnswa, Kom på Jesllm ned, Kom, oss öfwerskygga, Att wi lnå bli trygga ^ ojll Gndollls fred; Warden oss dill mild-het gifwa, Och att i din renhet bli swa.N:o 29 ^9

2. Dn, som allting råder, Konl med dina nåder J din allmakts kraft; Köln och styrk oss matta, Och oss städs omfatta, Att wi ej ge tapt 1lti kamp mot syndens rike, 11tan bli wår Jesum like.

3. Kom, dig till oss nalka, Och gis oss din fwalka, Dn, o himlaregn! Att, som wi ock önska, Wi må andligt grönska 11nder Jesn hägn, Och i hononl srukter bära Till wår käre Faders ära.

4. Tröstare sör alla, Soln i nöden falla Och dig söka rätt, När soln hjer-tat swider, Och wår tro holl lider, Håll t dig till oss tätt; ^åt din tröst då själen stärka, Och gndomligt i oss werka.

5. Sannings Ande dyra, Wärdes oss städs styra 1lppå lifsens stig, J all san-ning leda, Så ock oss bereda Till att sölja dig; Då den sanning ordet fkrifwer Oss i kraft rätt knnnig blifwer.

Dn likt wädret drifwer, Andligt lif oc^ gifwer Genom Ehrifti tro, Täck's oss lefwand' göra, Och oss fedan föra Jn i Jefn ro; ^åt ditt lif wårt lif intaga, Och i Jesu lif indraga.

7. Kom, dn kärlekslåga, Som har all förmåga, Tänd oss ljufligt au Med din kärlek re11a, Som kan oss förena Båd' med Gnd och man ; ^åt oss städs i andakt brinna, Allt med kärlek öfwerwinna.9^ N:o 3^ 8^ Wardes oss ock lärcl Gndi lof hem-bära J wår Jesn Ehrist, Gamla, så ock 1lllga, Att med brinnand' tllnga, Både först och sist, 11ti hjerta, ord och seder, Bringa Gudi pris och heder. 9. Du har täckts dig kalla Smörjel-sen för alla, Soln i Jesn stå, Att dem sanning lära, Och dem kraft beskära, Att allting förmål; Wärdes ljus i oss ingjuta, Och oss fast i dig insluta.

Sj. som: J himmelen, i himmelen. ^ oändlighet as lust och fröjd, Dl^ ^ ^ ^^ sjelft^er äst, Kau eu-dast göra mig förnöjd, Det wet dn jem-wäl bäst; Thy blis oändligt nti mig, Så att mill själ må glädja sig 11ti oändlig tid!

2. Oändeliga ursprllugsljus, Som in-gen skymning har, uppfyller alla himlars hlls, Så ock gör själen klar; ^åt själens öga städse fi Din Gudoms glans, och deraf bli Med ljns helt genomträngd.

3. Oändeliga wishetsgrnnd, Soln allt förstår och wot, Samt bildat werlden i sin rllnd Med sådan härlighet, Och ännu wisligt styrer allt; Din wishets werkan margefaldt Negero städs min själ.

4. Oändeliga godhetsbrullu, Som wer-kar alltid godt, Det ej utnämnas kan meo mnn, Ty det är ntan mått: Af dig allt 9^ N:o 3^ 8^ Wardes oss ock lärcl Gndi lof hem-bära J wår Jesn Ehrist, Gamla, så ock 1lllga, Att med brinnand' tllnga, Både först och sist, 11ti hjerta, ord och seder, Bringa Gudi pris och heder. 9. Du har täckts dig kalla Smörjel-sen för alla, Soln i Jesn stå, Att dem sanning lära, Och dem kraft beskära, Att allting förmål; Wärdes ljus i oss ingjuta, Och oss fast i dig insluta.

Sj. som: J himmelen, i himmelen. ^ oändlighet as lust och fröjd, Dl^ ^ ^ ^^ sjelft^er äst, Kau eu-dast göra mig förnöjd, Det wet dn jem-wäl bäst; Thy blis oändligt nti mig, Så att mill själ må glädja sig 11ti oändlig tid!

2. Oändeliga ursprllugsljus, Som in-gen skymning har, uppfyller alla himlars hlls, Så ock gör själen klar; ^åt själens öga städse fi Din Gudoms glans, och deraf bli Med ljns helt genomträngd.

3. Oändeliga wishetsgrnnd, Soln allt förstår och wot, Samt bildat werlden i sin rllnd Med sådan härlighet, Och ännu wisligt styrer allt; Din wishets werkan margefaldt Negero städs min själ.

4. Oändeliga godhetsbrullu, Som wer-kar alltid godt, Det ej utnämnas kan meo mnn, Ty det är ntan mått: Af dig allt^ ^ N:o 3^ ^ ^ 91 godt jag hoppas will; ^åt mig din godhet flyta till, Som en oändlig flröm.

5. Oändeliga kärlekskraft, Son1 kärlek först frambragt, Och aldrig början fjelfwer haft, Wi ljufligt se din makt ; Thy gif^ att wi oss sänka ned rlti dill kärlek, hwar-est fred Och ewigt nöje finns.

6. Oändligt helig dn ock är, Hwars renhet öfwergår Oändligt englars renhet skär, Det troll helt wäl förstår ; Din

he-lighet dn täckes ge Mig uti Ehristo, och att se Mig helgas mer och mer.

7. Oändlig skönhet du ock har, Som allan fägring gjort : Din skönhet själen så betar, Att hon sig skyndar sort Att slippa allt hwad skadas må As fägring här, att endast få Oändligt skåda dig.

8. Oändeligt att älska dig, Samt tjena dig ockfå, Att prisa dig oändeligt Med allt hwad wi sörlllå, ^åt bli wårt rätta him-la lif ; Oändlig kraft oss dertill gif, Så blir oändligt allt.

9. Oändliga fnllkolnlighet, Soln tre är' nti ett, Dig ware lof i ewighet För all den nåd dn tett J himlen och på jor-den här ; Ditt namn allt hwad i werlden

är, Oändligt prisa skall. ^ 92 N:o 31 Konung Davids första Psalm. äll är dell, soln ej med andra J de ondas råd will wandra, Jcke på den wägen träder, Der soln syn-daren sig gläder, Jcke heller sitter der, Der bespottare ntgjnta^ Och sitt bittra gift uifprnta llppå ^den oskyldig är.

2. 11tan allt sitt nöje sätter 1ltiHer^ rans lag och rätter; Af allt hjerta, mnn och tung^, Wet om Herräns godhet fjnn^ ga, Och nti hans helga lag, Sanlt hans hngneliga lara, Till den store Gudens ära, Sig förlnstar natt och dag.

3. ^ik ett träd wid wattnbäcker, Som dess gröna grenar sträcker, Och fitt löf owissnadt sprider, Bär fin frnkt på rätla tider ^ Den, han kan jll med allt skäl All-tid säll och lycklig skattas, Förty honom intet fattas, Hwad han gör, det lyckas wäl.

4. Men den onde icke ttifwes, lltan såsom agnar drifwes Hit och dit as wind och wäder; Fastän han den fromme häder, Skall dock ej i domell stå, Aldrig, aldrig skall han farä^ J bland de ntwaldas skara, 11tan i förderfvet gå.

5. Ty den gode Gnd en känner Sina älskelige wäuner, Som uti h^tu^ fruktan wandra, Och sin wandring ej förandra : De få njnta nådelön ; Men de gndelöfa

^^^ 32 93^ själar, Söm ha warit syndens trälar, De förgås i swafwelsjön.

6. Milde Gnd och Fader tara, ^åt dilt helga ord och lära, Och ditt sanningsljns det^ klara Alltid i min wandring wara ^jnfsta tröst och sötman min! ^.är min wandring har en ända, ^åt mig då lill hamnen lända J din ro, i glädjen din.

Pfnlm

Ss. som : Såsom hiorten travet laugtar. om en hjort, ^r solens hela Sticker ålr halls torra hlod^ Månde skria, längta, leta Ester kalla käl^ lans flod; Så ock jag med höga röst Träng-rar, ropar efter kröst, Till min Gud, all jag må finna, Hloar halls nådekällor rinna.

2. Ty mill fjäl, hon törstar, längtar, Till mill lifs och hälsos Gud, Och när hon så hjertligt trängtar, Nopar anda, röst och tjnd : När skall jag hugswalad bli, Få Guds nådes ögon si, ^jnfwa liffens källor nalkas, Der min själatörst må swatkas?

Men min spis är idel tårar, S1nnd och tilnnla dag och nalt ; När mill ^nd lnitt famnat' fårar, Själen l^lir af ångesl matt^ Säger witl ^^ : Hn^r är nn dill Gnd, din tröst? Hwar är nåd nti Guds wrede Ofwer dina synder lede?

4. Detta är för swårt a^t bära^ Här är ängslans hårda sten, Hwilken mig så

32 S ^^^ 32 93^ själar, Söm ha warit syndens trälar, De förgås i swafwelsjön.

6. Milde Gnd och Fader tara, ^åt dilt helga ord och lära, Och ditt sanningsljns det^ klara Alltid i min wandring wara ^jnfsta tröst och sötman min! ^.är min wandring har en ända, ^åt mig då lill hamnen lända J din ro, i glädjen din.

Pfnlm

Ss. som : Såsom hiorten travet laugtar. om en hjort, ^r solens hela Sticker ålr halls torra hlod^ Månde skria, längta, leta Ester kalla käl^ lans flod; Så ock jag med höga röst Träng-rar, ropar efter kröst, Till min Gud, all jag må finna, Hloar halls nådekällor rinna.

2. Ty mill fjäl, hon törstar, längtar, Till mill lifs och hälsos Gud, Och när hon så hjertligt trängtar, Nopar anda, röst och tjnd : När skall jag hugswalad bli, Få Guds nådes ögon si, ^jnfwa liffens källor nalkas, Der min själatörst må swatkas?

Men min spis är idel tårar, S1nnd och tilnnla dag och nalt ; När mill ^nd lnitt famnat' fårar, Själen l^lir af ångesl matt^ Säger witl ^^ : Hn^r är nn dill Gnd, din tröst? Hwar är nåd nti Guds wrede Ofwer dina synder lede?

4. Detta är för swårt a^t bära^ Här är ängslans hårda sten, Hwilken mig så

32 S94 N:o 32 will förtära, Som ett mord nti min' ben; Thy med dem jag wille gå, Soln i Her-rans portar stå, Som med anda, mull och tunga, Herralls lof och pris utsjuuga.

5. Ack, min fjäl, hwi will du qwida Så oroligt uti mig ? Hoppas på din Gud, den blida, Soln ännll will hjelpa dig. Jag skall lofwa än en gång Herran Gud med sröjdesäng; Han dock än mig tröst tillsän-der, Och sin mildhet till mig wänder.

6. Men, mill Gnd, min själ är ängs-lig Och b ed rö fw ad nti mig; När mill synd mig håller sängslig, Tänker jag dock llppå dig : Jag då nppåt höjden ser, Mig till lifsens flod beger. Ack, att jag dock lnått^ finna, Hwar de helsofloder rinna.

7. W red ens flod fast häftigt frnsar, Sylldadjnpet ser jag här, Soln i ängs-lans böljor brusar, Syudeu här och straffet der. Mina synder för mig stå, Och mig öfwer hjessan gå, Såsom wattnwågol swalla, Och mig nppå hjertat salla.

8. Men din' löften mig betäcka, Nå-dells strömmar jag här fer J oändligt djnp sig sträcka, Och utwidgas mer och mer. Du har ju i dag tillsagt Mig dill god^ hets milda makt: När jag sorgenatten sin-ner, hissens sol dock mig npprillner.

9. Jag dä säger: Gud, min klippa! Har dn mig sörgätit så? Skall då hoppeteN:o 32 95 ankar wippa, Skall jag alltid sorgse gå? Men när synden qwäljer nlig, Skyndar jag mig intill dig, På din nåd med fasta tankar, Grundar hopps och trolles aukar.

10. Mina synders bitlra galla, Dö-dens lldd och själens tagg, Mig på l^jer-tat welat falla llli dagligt salnwetsagg; Men jag flyr till lifsens flod, 1ltaf Jesu dyra blod, Nådens ontöslig' källa, Tröst och hngnad mig nppwälla.

11. Der kan fjäl och hjerta finna Os-werslödig sröjd och sred: Kärleksfulla flo^ der riuna Fråll Gllds fadershjerta ned. Själen blir då hjertligt nöjd, Blir till Jesu karlek böjd, Soln min glädjesol för-blifwer, Och allt sorgemoln fördrifwer.

12. Jngen forg då hjertat ömmar, När jag är i Jefn hägn; Men de glädje^ snlla strömmar, Och ett ewigt nåderegll Faller ned as Jesu sköt, Der som glädjen nn är söt, Der soln Fadren blidkad blif-wer, Och mig lissens sötma gifwer.

13. Nn jag tackar dig, min Fader, Jag dig loswar, Jesn Ehrift, Att dn gjort nlig sllnd och glader, Då dn borttog all min brist. Helge Ande, lär dn nlig^ ^u att waudra flitelig J Guds wilja genom trona, Och fift nndså lissens krona. 96 N:o 33^ 34, 35.

Ps. 73: 26.

Jesll Ehrist, wår bäste wän, När wi blott dig här ägo, Wi icke efter himmelen, Ej heller jorden fråge. Om oss sörfmäkta fjäl och kropp, Så är dn . dock wårt ellda hopp, Wår gläd^ trösl och ära. ^^^ Pf. 126: 6. esll wäuner sorgse så Ädel säd med tårar, Och llled gråt se^ll

wattna få Hjertats plöjda fårar ; Dock skall komma skördetid, Då de få nppskä^

ra, Och, med hjertans fröjd och frid, Hwar sin kärfwe bära. 11 had' den wrållga hop mill Jesn händer bnlldit, Nu tycktes nlör^ krets makt o stridigt^ seger wllllnit: Han le^ des bunden in sör de wrångwisas dom, Soln utas bitterhet och hat uppfyllt sill dom.

2. Si, Petrus följde med, soln talte så sörmätet, Och höllt med andra strid om högsta äresätet, Hau wille ta till swärd, ja, uti dödoll gå, Soln se'n måst helt sör-störd för swaga qwinnor stå.

3. Så slapp förlnätenhet wäl in, men stridde illa, För ringa tjenstfolk till sin-

33.O

34. J

Om menniskans förderf och elände.

Öfwer Petri fall och tårar.

Sj. som: O Gud, o Gud ! så from. 35. N 96 N:o 33^ 34, 35.

Ps. 73: 26.

Jesll Ehrist, wår bäste wän, När wi blott dig här ägo, Wi icke efter himmelen, Ej heller jorden fråge. Om oss sörfmäkta fjäl och kropp, Så är dn . dock wårt ellda hopp, Wår gläd^ trösl och ära. ^^^ Pf. 126: 6. esll wäuner sorgse så Ädel säd med tårar, Och llled gråt se^ll

wattna få Hjertats plöjda fårar ; Dock skall komma skördetid, Då de få nppskä^

ra, Och, med hjertans fröjd och frid, Hwar sin kärfwe bära. 11 had' den wrållga hop mill Jesn händer bnlldit, Nu tycktes nlör^ krets makt o stridigt^ seger wllllnit: Han le^ des bunden in sör de wrångwisas dom, Soln utas bitterhet och hat uppfyllt sill dom.

2. Si, Petrus följde med, soln talte så sörmätet, Och höllt med andra strid om högsta äresätet, Hau wille ta till swärd, ja, uti dödoll gå, Soln se'n måst helt sör-störd för swaga qwinnor stå.

3. Så slapp förlnätenhet wäl in, men stridde illa, För ringa tjenstfolk till sin-

33.O

34. J

Om menniskans förderf och elände.

Öfwer Petri fall och tårar.

Sj. som: O Gud, o Gud ! så from. 35. N 96 N:o 33^ 34, 35.

Ps. 73: 26.

Jesll Ehrist, wår bäste wän, När wi blott dig här ägo, Wi icke efter himmelen, Ej heller jorden fråge. Om oss sörfmäkta fjäl och kropp, Så är dn . dock wårt ellda hopp, Wår gläd^ trösl och ära. ^^^ Pf. 126: 6. esll wäuner sorgse så Ädel säd med tårar, Och llled gråt se^ll

wattna få Hjertats plöjda fårar ; Dock skall komma skördetid, Då de få nppskä^

ra, Och, med hjertans fröjd och frid, Hwar sin kärfwe bära. 11 had' den wrållga hop mill Jesn händer bnlldit, Nu tycktes nlör^ krets makt o stridigt^ seger wllllnit: Han le^ des bunden in sör de wrångwisas dom, Soln utas bitterhet och hat uppfyllt sill dom.

2. Si, Petrus följde med, soln talte så sörmätet, Och höllt med andra strid om högsta äresätet, Hau wille ta till swärd, ja, uti dödoll gå, Soln se'n måst helt sör-störd för swaga qwinnor stå.

3. Så slapp förlnätenhet wäl in, men stridde illa, För ringa tjenstfolk till sin-

33.O

34. J

Om menniskans förderf och elände.

Öfwer Petri fall och tårar.

Sj. som: O Gud, o Gud ! så from. 35. NN:o 35 9^ net kom i willa, Swor och förbannad' fig, han kände icke den, Med hwars för-luft mall blir förlustig himmelen.

4. Han nekade alltfort, och hörde lik-wäl hanen, Si, huru synd är fatt, enär hon går i wauen; Nu tycktes mörkrets makt till fegersång ha sog, När arghet gladdes och försmädelsen han log.

5. Ät Petrlls, hwilkens tro Guds An-de så månd^ drifwa, Att hon en stark och sast grnndpelare skulle blifwa På klippall Ehristo, att emotstå helwet^s här; ^lti ett fasligt n e j omknll nn ligger der.

6. Ack, grnfweliga fall, och mästaren war buudeu; Hur bister fräste ull deu gamle afgrundshnnden Med sin sördömda swärm; ja, hela mörkrets hop Brast nt i bister låt och afwogt segerrop.

7. Ty Petrus likasom i andlig mått0 dödde, Han låg, han låg omknll, de andre wor' förströdde, Som såren wilse gå, när herden slagen är, Den ene hit, den dii, hwart skräck och wanhopp bär.

8. De woro ganska få, men fienderna månge, Och mästaren han stod som en förrådder fånge, Bespottad, slagen i sitt helga ansigte, Ja, han bespottas än och slås i lemmarne.

9. Så illa såg det nt när Jesns stod i banden, Och. mörkrets rike tyckts behålla 49^ No 35 öfwerhanden: Så gick då mörkret fram nti sitt grymma lopp, Och swarte andar-ne sig gjorde segerhopp.

10. Men lifsens sörstes krast och all-makt war ej bunden, ritas dess klara sol gick ljus upp straxt på stuudeu, Som skin-glade i hast det tjocka mörkret bort, Så att, hwad dunkelt war, blef ljnst rätt innan kort.

11. Si, Petrus gräsligt swor, Och Jesu hjerta blödde; 11r hans förnedrings djnp hans nådes djuphet flödde; Han såg sitt arma får, och mildt på honom såg, Och strart gick npp ett ljns i Petri mörka håg.

12. O ljnswa uppsyn! o j klara ögoll^ strålar, Förrän man er får se, man synd sör intet wålar; Men när er ljusa sol i dimman klarnar opp, Då faller tåreregn i bättrings sälla lopp.

13. Si, Petrns månde sig och Herren sin förgäta, Men straxt med mycken gråt fick sina kinder wäta; Den bundna Jesn hand mörk's kedjor sönderslet, Och Petrns, lös och sri, gick nt och hjertligt gret.

14. Ja, gråt nll, Petre, gråt, låt tå-rar ymnigt rinna, Du lärer suart din tröst af Jefn hjertlag finna, Hans egen

söta nlnn det ljufsta budskap bär, Att han med seger och triumph uppstånden är.

15. Det ger dig tröst igen, det stillar dilla tårar, Han styrker sjelf dill tro, och^^ ^ N:o 35 99 Petre, dig utkorar Till dyrbart werktyg, att för hjorden ftå på wakt, Och med din Jesn ord förstöra lnörksens makt.

16. Dn war helt trosast se'n allt in-till fifta ftnnden, Och blef för Jesn namn båd' b a sta der o^ bllnden, Du södde Jesu får på liffeus ljufwa bet, Och uuder Jesn kors sa ull Jesu härlighet.

17. O, stora kärleksdjup! ack, under-liga bländning Af ljns och mörker, ack, dn hastiga onlwändlling! Den förr war mörk, blir lln af Ehristi klarhet ljus, Dell satall stötte kull, sörstörer nu haus hus.

18. Nu dristoln ej på oss, och wara kraster weka; Ätt lita på sig sjels är Ehristllln att sörneka; Men grnlldom oss i tron på Jesn segerkrast, Då måst af-grnndens makt för Jefll namn ge tapt.

19. Si! Petrus, Jefll wän, ntkorade lärjnnge, En af de äldstas hop, och icke af de unge, Han föll; ack! låtom oss i bön och wa-ko bli, Och llti Petri fall wårt affalls fara fi.

20. Men J, soln er så lätl på Petri fall beropen, Och wid ert rop allt sort med synd er öfwerhopeu, Si! J bedra-geu er: ty Petrus föll i hast, As swag^ het; men med hast i bitter gråt utbrast.

21. J som, när Jesn röst ännn så ljufligt lockar, Ståll så hårdhjertade som stenar och som stoekar, J, när han mil^N:o 35 ^ ^ ^ delig i ordet ser på er, Ej warden er en gång flå stolta ögon ner.

22. J handlen emot er, som obetänkte dårar, Som älsken Petri fall, men icke Potri tårar; Med Petro wilja de ej grå-ta bitterlig, ^ikwäl af Petri fall, men fåfängt, tröfta fig.

23. När Ehriftus för er skull all snlä-lek sig ikläder, Då syudakroppeus prakt i syndig luft er gläder: Han ser på er, J sen på allt, jag wet ej hwad, På all fåfänglighet, fom finns i slättjans ftad.

24. J, fom för satan sjels ha'n sal er arma tllnga, Som borde Herraus los utaf reut hjerta sjunga, Afgrundens förste J hwar stnnd npposfren er, Si! Petrns swor en gång, men gret, och swor ej 1ner.

25. J kunnen Ehristo ej på sådant sätt tillhöra; Ty Gud med Belial kal1 ej förlikning göra. Betänk dig wäl och grant; så länge dn är slik, Så stinker själen som ett illa stinkand' lik.

26. Och wittnar, att hon är rätt an-deligen döder, Och ej med annat än för-derf fig nfelt föder; Hwad fataburen har, af lukten kännas kan, Är satan i din bur, nr mnnnen ofar han.

27. Dn sör ohöfwiskt tal, hwarsöre skammen blygdes, Hwar ärbar hedning i fitt hjerta derför stygdes^ Och håller dig^^ N.o 35 dock för en Ehristen utan wank, När dill odödlig^ själ utpllstar dödlig stank.

28. Ja, fåfäugt snack och tal c^tt föl^a och påhöra, Derföre menar du dig räk-ning ej få göra; Men hwad du menar, derpå ligger ingen makt; Det blifwer dock derwid, soln Gnds ord hafwer sagt.

29. Ty hwad du här utsår, deraf skall du uppskära; Som åkrarne besås, så måst' de frukten bära: De som ha skadlig wä^rt af törn och tistel, de, De äro närmast till sörderss förbannelse.

30. Men huru länge will du dig i syn-den göda, Wak upp, du sofwande, statt upp ifrån de döda, Gack ut, gack ut och gråt med Petro bitterlig, Så will ock Ehriftus sjelf rätt mildt upplysa dig.

31. Wak upp, wak upp rätt snart, förr'n synden i dig domnar, Och du i syndens sömn så djupt och hårdt illsom-nar, Att du olyckelig ej förr får Jesn 111 se, Förrän dn öfwer dig sjelf måste ropa we.

32. Men J, Gnds käre barn, J, som med Petro gråtit, Och inför Herren Gnd med ängslig jemmer låtit, J, som till oder tröst sått höra Herrans röst, Att Ehristi rena blod har er frän syuden löst.

33. J, soln i en sann tro, er gode Gud till ära, J trolles frnkter söljt den helga Petri lär^, f Gud^ o^ uppfyllt er1^2 N:o 36 hjertans fatabur, Som födt er nppå nytt till nya kreatllr.

34. De der soln äkta barn i Ehristo endast gälla; Ty allt det andra will Gnds ord till rygga ställa; Si! J bewaren er sör kötts begärelse, Som håller häftigt strid mot Gnd och själeue.

35. J trona iklädt or den nya lnell-skans prydnad, Er själ gjort kysk och ren i sanningonos lydnad, Allt genom Andan; ja, J älsken också det, Soln Gnd har södt på nytt as oförgänglig säd.

36. J söken menskolnst ifrån er lef^ nad skilja, Att heligt wandra i den hel^ ga Glldens wilja, På det att de en gång sill egen skam må se, Som haswa lastat er och er umgängelse.

37. J Eh.risto er tillhör i^ detta erl elände En rik och ylnllig tröst af det soln Petro hände. Jag har ock här min tröst, jag, den owärdig'ste, På hwilken Jesus ock så nådigt welat se.

Sj. som: Till dig as. hjertans grande. ^ ^itt sorgbebnndlla hjerta, Mill ^^ ^ ^ beklämda själ, Mitt sill-lle, snllt as smärta, Mill kropp, den arma träl, Tillsamman ned på jorden Halsdöde böja sig, Att gråta fram de orden: Ack, Gnd miskullda dig ! 1^2 N:o 36 hjertans fatabur, Som födt er nppå nytt till nya kreatllr.

34. De der soln äkta barn i Ehristo endast gälla; Ty allt det andra will Gnds ord till rygga ställa; Si! J bewaren er sör kötts begärelse, Som håller häftigt strid mot Gnd och själeue.

35. J trona iklädt or den nya lnell-skans prydnad, Er själ gjort kysk och ren i sanningonos lydnad, Allt genom Andan; ja, J älsken också det, Soln Gnd har södt på nytt as oförgänglig säd.

36. J söken menskolnst ifrån er lef^ nad skilja, Att heligt wandra i den hel^ ga Glldens wilja, På det att de en gång sill egen skam må se, Som haswa lastat er och er umgängelse.

37. J Eh.risto er tillhör i^ detta erl elände En rik och ylnllig tröst af det soln Petro hände. Jag har ock här min tröst, jag, den owärdig'ste, På hwilken Jesus ock så nådigt welat se.

Sj. som: Till dig as. hjertans grande. ^ ^itt sorgbebnndlla hjerta, Mill ^^ ^ ^ beklämda själ, Mitt sill-lle, snllt as smärta, Mill kropp, den arma träl, Tillsamman ned på jorden Halsdöde böja sig, Att gråta fram de orden: Ack, Gnd miskulldda dig !N:o 36

2. Jag billigt nn utdricker, Hwad jag mig skäukte in, Med skäl nn hjertat spricker Till straff för lustan sin; Så måste man få smaka, Hwad jemmers srnkt det bär Att sätta Gnd tillbaka, Och hafwa synden kar.

3. O synd, dn falska wara, Dn af-gruudspadda stygg! O synd, du själasnara, Dn börda på min rygg! O synd, dn satans sköka, Du asgudinna snöd! We mig, soln welat röka För dig, saft Gnd sörböd.

4. Är du, ja du, densamma, Soln tyck-tes mig så söt, När jag mig lät uppamma J ditt skenfagra sköt? Är dn detsamma nöjet, Hwaråt mitt hjerta log? Hwar bär det nu med löjet? We di^! dn mig bedrog.

5. Du såg mig nt så täcker, Din dryck tog jag sör win, Din spis han war mig läcker, Jag åt och bles ett swin, Jag drack ^hwarbles då smaken?^ Tjockt watten as din elf; Dn wackra, är på baken Nu ful som satan sjels.

6. Jag det wäl ftuudom märkte, Att jag bedragen war, När mig mitt samwet wärkte; Men då war du så snar Att fläcka nt den gnista: Jag slöts dig till behag, J säkerhetens kista; Sen hette: jag war swag.

7. När hjertat en gång kände Ett stygn af lagens hot, Och mig i sinnet rände, Jag borde göra bot; Hur war du så beställ-sam, Att ge mig andra skäl, Och jag war alltför sällsam, Soln trodde dig så wäl.N:o 36 ^ 8. Din fader war förflagen, Den ornlel fnller såg Hllr fast jag war bedragen, Nä^ han mig fick till måg; Han wisste du wa^ ftygger, Men dock, att syuas ren, Så gjordt hall dig snygger Med ärbarhetens sken 9. Hall icke mig som andra, Omförde nle^

mill brud, Att alla skulle klaudra Pä des sör gro swa skrud; Hau bad mig ordet höra

Bli ock en nattwardsgäst, Men se'n 1ni1 lesnad söra, Solll werlden brukar mest 1.0. När jag då andra hörde, Soln red ligt tjente Gud, Det mig wäl litet rörde Mell gafs dock iutet ljud: Jag höllt lni

wid luiu lnäsfa; Jag skulle salig bli, Oc^ Audaus werk r dessa Fick heta skrymteri

Att alltid bedja, läsa, Betrakta Herraus lag, Och ej med werlden sjasa Men köpa nådens dag Till helgelsens full

bordall, Till ren oskyldighet: Kom någo^ llled de orden, Han gjorde mig förtret

1^2. Men talte en om kyrkan, Om böne så ibland, Allt soln man äger styrkan, De^ räckte jag min hand; Höllt godt att war

stränger, Och fly utwärtes skam, Men will någon länger, Tog jag min fwaghet fram

13. Mitt finne blef oroligt, När helga nlantes på, Jag höll det för otroligt, A^ knnna wandra få, Att lefwa bland de from ma War mig ett stort befwär; Menhwada

månd det komma? ^ Jag hade synden käl^ ^^ N:o 36 ^^^ w5 1.4. Ack ser, en usel wandel, Ett starkt bedrägeri, En falsker satans halldel, Sonl ag då stod nti! Ack, ser det olyc^sloppet! ^ill själ i synden död, Dock gjorde sig ^et hoppet, Att hon war utan llöd.

15. Hwart skall jag mig nn wända? ^wad söljer häruppå? Hwad tager det. ör ända, Om längre så skall gå? Jag ör mig sjels sörskräckes, Mitt sel är allt-ör stort: We mig, om ljuset släckes Förr m jag bättring gjort.

16. O öppna dig, mitt öra! O, rörs nin hjertans grllnd! Än är det tid att öra, All warar nådens ftlllld: H^llt all ^led bättringsropen Hos Gnd, soln hörer ön, Och hjelpa kan nr gropen, Förren öden blir din lön.

17. Min Gnd, min Gud! jag beder: lck hämnas ej på mig! Jag saller sör ig neder, O, låt nn blidka dig ! Ditt ^adershjerta briste, Och stille dunders rak: O söte Jesu Ehriste! Förmedla dn lin sak.

18. Jag will nn bättring göra, Jag .ull nn wända om, Och annan wandel öra: O Helge Ande, kom, Statt bi led nåden dina! ^åt nlig så lyckligt gå, ltt dessa tankar mina Må sill snllbor-au llå. 1^6 N:o 37 Sj. som : Natt hjertelig jag löugtar. ^ ^in själ! hwad will här bliswa? ^^ ^ Hur är ditt tillståud nu? Hur skall jag det beskriswa? J jemmer

sitter dn: Hwar är det sköna ljnset, Soln lyste dig så klart? Jag ser i hela hllset Ett mörker, soln är swart.

2. Ac^, hnrll allt är mulet, Allt ga-let och förftälldt; Alltsammans kallt och knlet, Som sörr war qwickt och snällt. O, hwadan kommer detta? Jag fasa sör mig bär; Ho hjelper mig till rätta? Jag helt sörw irrad är.

3. Förståndsens sol sörswinner, Min wilja stelnar bort; Min karlek ljnm jag finner, Min andakt alltsör kort; Allt godt syns mig beswärligt, Ty lusten är sin kos; Mitt ^tillstånd, som war härligt, Är nu eu wissnad ros.

4. Hwar skall jag mig beklaga? Hwad bliswer här för slut? Ho är, soln kllllnat laga, Att jag så råkat nt? Hwad grund till ofärd dellna? Hwad orsak? ack jag wet ; Men skäms det att bekänna, Min egen wårdslöshet.

5. Mig ljns af himlen lyste, Mitt hjer-ta kraster fick Af Gud, fom mig då hyste Och bragte nti skick, Drog mig nr syndablo-den, Gas mig för straffet tröst, Och twådde mig i floden, Som raull sråu Jesu bröst.No 37

6. Jag, som war nederböjder J syndens djupa träck, Blef då så högt upphöjder, Fast skön och ganska tä^, Det stora himla-rådet Tilldömde mig sin bild, Soln, utom denna nåden, War utan nåd förspilld.

7. As Fadren Sonen skänktes, As begge Andans pant; Gnds hjerta till mig länktes, Och blef med mitt bekant; En himmelsk drift jag märkte Till godt uti min själ : Mitt samwet ej mer wärkte ! Jag mådde ganska wäl.

8. Men nu är allt omskistadt, Jag har, o we! så wisst, Mig sjels en ofärd stiftat, Min sällhet har jag mist ! Den söta nåd är borta, Om ntwäg är mig knapp: Jag kommer platt till korta, Min Jesnm har jag tappt.

9. Mitt öga sakta wändes Titi den förbud na frukt, En hemlig lystnad tändes^ Till Babels drnfwelukt: Jag faun alt det war farligt, Mitt samwet flog allarm, Och bad mig .wandra warligt, En orm loar i min barm.

10. Dock blef jag trög till striden, O, ett beklagligt fel! Jag trodde falska friden, ^ät denna ha sitt spel; Jag tänkte mig än wara Till sådan fördel bragt, Att hela mörksens skara War liten mot min makt.

11. J sådan sarlig mening Blef jag rätt djnpt försänkt, Så att på hjertatsN:o 37 ^ rening Ej wardt med allwar tänkt. Den första kärlekskrasten Jn mer och mer mig tröt, Tills ändtlig hela saften Så oför^ märkt bortflot.

12. Min afsigt war nn kränkter, Och owiss blef min fot, Min muuterhet lledfänk-ter 11ti en sömnesot: Månget, som jag för1 ogillat Wardt åter mitt behag; Kort fagdt: jag blef sörwillad, O^h wärre dag från dag.

13. Det .är den olycksgrnnden Till all min oros laft, Som än i denna stuw den Mitt hjerta håller faft. På Gud hal det ej trutit, Hall war mig ganska huld ' Jag sjelf har mig förbrutit, Och gjor^ en dubbel skuld.

14. Finns något i mitt minne Till nr^ säkt för mitt brott? Är något hos mig inne Som det kan göra godt? Ack nej! jag äl bedragen, Jag är jn dubbelt stygga Sä må ste dnbbla slagen Ock höra till min rygg 15. Jag kan ej annat wänta; Ty dettc är, jag wet, En rättwi^ löningsränta Fö^ Min otrogenhet. Mill Gnd! jag neder ligger, Jag fasar sör din dom, Om nåd om nåd jag tigger: Dn är oändligt srom 16. Min stora synd jag känner, Ack hjel^ lllig llpp igen! Din wredes eld mig brän ner; Doek kan jug räddas än: Jag will mil håg nppwäcka, Jag will ånyo lllig Till sör sta målet sträcka Pa Jesll fotspårs stig^ No 3^ 17. Ack, håll dittftraff tillbaka! Ack, war mig ej emot! ^åt mig en smula sllla-ka, Som styrka kan min sot, Att jag igen på wägen Må giswa mig med hast, Och wara angelägen, Att få min Jesnm fast. 1.8. Mill wän, den jag bortlniste, När synden söfde mig, Ack, söte Jesn Ehriste! ^åt åter finna dig: Jag går åftad i hop-pet, Och tror, mill sjalawän! Att jag i detta loppet Skall finna dig igen.

Om bättringen.

38. F

lyten ymnigt mina tårar, Fallen ner i Jesn fköt, Hall gör helt hwad synden sårar; Si Marie gråt den flöt.

2. Synderna på hjertat brnnno, Sam-wetsångeft hjertat slet ; Medan tårarne de rllnllo, Fann hon nåd, enär hon gret.

3. Ack, ett sällt och saligt möte, Fräl-faren och synderskan; Hennes tårar ängs-ligt flöto, Jesus utas kärlek braun.

4. Synd war tyngd på hennes hjerta ; Dock, så snart hon Jesnm såg, Fann hon tröst uti sill ^smärta, Då hon gret

och neder låg.

5. Ängsligt såg hon syndalönen, Hllr Gnds wrede häftigt braun ; Men med tå^ rar, rop och böueu Jesu kärlekshjerta wallll.

6. Ja, hon wanll, hwad månd' hon winna? Jesn hjertlag, då hon gret? Eljest såg hon sig måst brinna 11ti eldens ewighet. ^ No 3^ 17. Ack, håll dittftraff tillbaka! Ack, war mig ej emot! ^åt mig en smula sllla-ka, Som styrka kan min sot, Att jag igen på wägen Må giswa mig med hast, Och wara angelägen, Att få min Jesnm fast. 1.8. Mill wän, den jag bortlniste, När synden söfde mig, Ack, söte Jesn Ehriste! ^åt åter finna dig: Jag går åftad i hop-pet, Och tror, mill sjalawän! Att jag i detta loppet Skall finna dig igen.

Om bättringen.

38. F

lyten ymnigt mina tårar, Fallen ner i Jesn fköt, Hall gör helt hwad synden sårar; Si Marie gråt den flöt.

2. Synderna på hjertat brnnno, Sam-wetsångeft hjertat slet ; Medan tårarne de rllnllo, Fann hon nåd, enär hon gret.

3. Ack, ett sällt och saligt möte, Fräl-faren och synderskan; Hennes tårar ängs-ligt flöto, Jesus utas kärlek braun.

4. Synd war tyngd på hennes hjerta ; Dock, så snart hon Jesnm såg, Fann hon tröst uti sill ^smärta, Då hon gret och neder låg.

5. Ängsligt såg hon syndalönen, Hllr Gnds wrede häftigt braun ; Men med tå^ rar, rop och böueu Jesu kärlekshjerta wallll.

6. Ja, hon wanll, hwad månd' hon winna? Jesn hjertlag, då hon gret? Eljest såg hon sig måst brinna 11ti eldens ewighet.No 3^

7. Synd och lag de wäl beslöto Hen-nes gråt titi ewig tid; Men när bättrings-tårar flöto, Fick hon höra Jesn srid.

8. Ja, hon grät sig mätt och trötter; Men se'n hon fick Jesn srid, Satt hon stadigt wid hans sötter, Njöt så frid till ewig tid.

9. Salig syssla hon då gjorde, ^är hon gret och uederlåg. J steuhjertade, J borde Komma denna fak ihåg.

10. Gråten, när J tid än haswell, Jn^ för Jesn sötter ner; ^ider det till död och grafwell, Blir det alltför sent sör er.

11. Alltför sent! ack, ewig smärta, Jenlnlers aston, ewig natt, Soln så mångt, mångt säkert hjerta rlti ewig gråt försatt.

12. Ack, betänker: Jeslls sitter Än och bjuder llådeu till : Jugeu han förskjuta gitter, Soln till honom komma will.

13. Nu är tid, si! ull är tiden, Kom-me, komme hwenl soln will; När nåd'ti-den är förliden, Slår hall llådedörren till.

14. Mina tårar, stillen eder! Si, wår hulde själawän, När man gråter, när mall beder, Är helt rik as kärlek än.

Ty han såg ock mitt elände, Och af idel kärleks drift, Har han, hwad Ma-ria hällde, jemnat mig till tällkeskrist. ^^ N:o 39 111 ^ ^ck, Herre, wår Gud, se du till wår ^^ ^ nöd, Se till och förbarma dn dig öfwer oss: Wi wtkit ifrån det, som du oss böd, Om dn wiker sràn oss, så luåst^ wi sör-gås. Wi haswe, wi hafwe dig syndat emot; Men gif dina nåde till bättring och bot.

2^ O Herre, hur swårt ha wi oss sör-sett! Thy är ock oss uu detta kommet nppå, Wår dårskap har oss till affall förledt; Thy måste din wrede oss straffa och slå^ O Herre, wi ha jn allt detta förskyllt! O Gnd! wi ha syndat och måttet uppsyllt.

3. Ditt tålamod har oss till bättring ej ledt, Jll mer dn oss tuktat, wi mer wikit af, Dill lockande nåd wi ej öronen gett, Men wältrar oss framgent i syndelles draf; För-densknll har dn till doms med oss gått, Och mätt oss af straffet det drygaste mått.

4. Dn slår oss, men wi, wi känna det icke, Dn manar oss till dig, dess mer gå wi bort; Dn lockar oss wäl, men wi säge nej. Ack, grnfliga dårskap! dll will innan kort, Hwad wi ha förtjent, det låta oss så, Din hälnn^ öswer oss utan nåd låta gå.

5. Ack, Herre, se wår nlissgerning är stor! Hur djupt, ack, hur fasligt är wårt syndasår! Dll, som allting ser och i ljuset bor, Du ser att wi älskat det oss^öfwergår; Wi älskom wår fynd och hatom din' bud. O djupaste affall ifrån dig, wår Gud !112 39 ^ 6. Dn straffar oss, wi i högmod gå fort, Wår wilje har sramgållg, men ej hwad du will; Köttslusta och högfärd ull hålles för ftort, men dn aktas litet, som wor' du ej till. Så wauwördas nu din' heliga bud; Mell du will oss lära, att du är dock Gud.

7. Ack, hade wi lärt att lyda din^ båd, Och deraf lärt smaka hur ljuflig du är! ^ärt källua wår Gud as kärlek och nåd, Då woro wi salige här och se^n der. Men känna dig, Gud, as diu wredes hand, Det är en sörskräcklig förhärjelfens brand.

8. Ack, se dn härtill, förskräcklige Gud! När diu wrede brinner, så flyr allt för

dig; När dn låter gå ditt dnndrande ljud, J bäswande böja då himlarne fig; Men menniskan blir dock icke förskrämt, Hon fer wäl din wrede, men syndar dock fräckt.

9. Ack! hwad sknll^ dn nll mer din wingård ha gjort? Du mildelig öppnat en brnlln full af nåd; Af nåde och frid ock oss det kllngjort, Oss gifwit din lära och heligste båd; Men wingården din dig wilddrnswor bär, Och sjelf siua frukters plauteriug uppfkär. 10. De rasa rätt fast, som hjortar i brunst, Oeh ila i eglla begärelsers id ; Ditt ord mall wäl hör; men håller förduuft, För iutet att spilla bort nådenes tid^ Ack,^ N:o 39 113 öppna^når' ögon, att wi 1111 i tid Må snarlig befinna, hwad hör till wår srid!

11. Den Ehristo tillhör korssäster sitt tott, Samt köttsliga lnftar och begärelse: Si! detta blir nu alldeles knllstött, Man nöter bort tidell med lek och med le. Men we dem som le, de skola få se, Att in-för Gnd gråta, är bättre än le.

12. Wår Jesus hall gret, i tårar ut-brast ^ltöswer förstockta Jerusalems we; Han såg då Gnds wrede komma med hast; Ty de borde gråta, men dock logo de. Tro sritt att han gråter ock nu öfwer oss, Om wi det ej aktom, måst' wi ock förgås.

13. O Herre! nlan må 1111 ej säga mer, Hwad båtar att säga, när ingen det hör? Dn, Herre, soln i det lönliga ser, Dn wet hwad sör ängslan i hjertat det gör, Att prakt blir ntwald, din smälek sörsmädd, Werldslnstan beprisad, din efterföljd hädd.

14. Du werldenes ljus, låt ditt ljus gå opp, Att mörkret ej måtte begripa oss slätt, De andliga wapen gif kraft i sitt lopp, J lärarnes mnnnar fjelf ordet dn fätt, ^åt dem det sjels söra i Anda och krast, Att srllktsam må flyta den himmelska sast.

15. Nn girigas hwar och en i sin del: Det jordiska sökes, men ej himme-len ; Med litet förnöjd, det hålls nu för fel, Och hwar och en hafwer helst mam-114 ^ N:o 39 ^ moll till wän ; Här fylls o^h förgås wår syndiga kropp, Men riuga försorg för wår sällhets hopp. 16. Ack se, ack se här det fasliga mord! Hur satall med helwetes gift nu npptändt De tnllgorlla, fom bort tala Gllds ord, Dem har hall till sitt namns åkallelfe wän dt, Och lärt dem ge med deras bisall och ja Sig dagliga böner : han måtte dem ta.

17. Fwrskräcklig'ste bön! hur snart blir dn hörd, Det lärer dn en gång med fafa få fe : Soln dn här får ut, så blir ock dill skörd, Du sår dig till satall, och upp-skär halls we ; Här är .intet tal pä synds öswerdåd ; Ack, görolll då bättring, att wi må få nåd ! 18. Dn hotar, o Gnd! med timmelig hämnd, Du hotar med ewig förbannelfes hot, Dill ära will du ej låta bli skämd. Dn har eld och swafwel, om här ej blir bot : Förbarma dig här, o Gud ! öfwer oss, Alt wi uti ewighet icke förgås. 19. llpp, Jesu! och satans rike förstör, Han wet wäl att tiden hans är icke lång; Ack hjelp! och de eländas snckningar hör, Att wi må dig prisa med psalmer och sång. Säg då till wår ödmjuka åstundau, ja, Sä skole wi sjunga .dig Halleluja. N:o

^j. som: O Jesn ^hrisle, Segerhjene. ^^ ^aker uu upp och bättrillg gören, ^ ^ De himlarösters ntrop hören, Wak upp, du stad Jerusalem! Midnatt heter denna stunden, Wak llpp, wak llpp af säkra blnnden, Wår brlldgllm sörer brnden hem. Du wisa jnngsrnfkar, Ned lampor till, war sllar, Halleluja ! Bered dem klart Till brölloppssart, Wi måste möta honom snart.

2. Dn hop, soln dig här öfloerhopar Med synder, hör du rösteu ropar : Wak llpp, nn kommer Herrans dag ! Dn i sä^ kerhetens dwala, Sött soswer, will du mer förhala, O^h wänta wredens hårda slag? Dn arma stost och mnll, Wreds-bägaren är fnll, Ditt fyndamått Dig skän^ kes in, Gnds wredes will, Gnds wredes will dig skänkes in.

3. Will dn här icke bättring göra, Så lärer dn med skräck så höra : Går bort, går bort, förbannade, 1lti ewig jenl^ lners plåga, J eld och ontsläcklig låga J ewigt qwal, i ewigt we. Dn har i ln-stalls id Förnött din nådes tid, Ej Ehri^ sto tjent. Här lnst och ståt, Der ewig gråt, Och tandagnisslans qwal och låt.

4. Dn jnngfrllhop, låt dig ej hindra, Se, hllrll kronorna de glindra llti din brudgums nådeshand! Se ej på hnr werl- 116 N:o ^^ den glimmar; Snart gå sörgänglighetens timmar, Då allt skall stå i eld och brand. Strid, lid i tro och hopp, Fnllborda wäl ditt lopp, Ett ögonblick Går snart förbi, Och ^se'll så wi Wår Jesu klarhet ewigt si.

Om wi nll något litet lide, Med tålamod hans dag sörbide, Så få wi höra Herrans röst ; Han skall. jn säga åt de fina : Nn kommen hit, J ären mina ^ Mot liten sorg omätlig tröst ^ Er riket är beredt, Som intet öga sett, Min härlighet. Sa låt oss då Nu löpa så, Att wi wår Jesnm skåda så.

6. Ack! ^ion, hör nu rösten klinga, ^åt hjertat ditt i glädje springa^ Och wällta dn ditt sälla hopp. Wår wän far ifrån himlen präktig^ Af nåde starka af sanning mäktig, Hans ljus blir klart, halls sol går opp. Du kom, wår nådestol, Herr' Jefu! glädjesol, Hosianna! rlr jemmerdal Till fröjdesal Nll följer dig de trognas tal.

7. ^of, pris och tack wi dig då fjuuga, Med menskors och med englars tlluga, Med harpors klang och ljuswa tou. Por-tar af tolf perlor skiua 11ti dill stad, wi äro dilla, Och fjuuga högt inför dill thron. Ej något hjerta rört, Ej något öra hört En sädan fröjd. Dill brud är glad, Wi gå i rad Och sjuuga ewigt i diu stad! ^ N:o 41 117 11 ^^in själ^ lwist ut i idel smärta, ^ ^ J ängsligt och bedröfwadt mod; utgjut ditt jemnlersregll, lllitt hjerta, Och gråt en ymnig tåreflod. Dn har den ftore Gnd lnotbrntit, En Gnd af ontsäglig nåd, Hwars milda godhet aldrig trutit, Mell du har brutit mot hans båd.

2. Si, synden är, soln dig will döda, Ett ewigt mörker är din lön ; Will nå-den icke öswerflöda, Så blir din lön i swafwelsjön. Ack se, för hwilken skuld du hästar, Så sramt du blifwer syndens träl! Afgrnndens portar, dödens käftar, De wilja slnka upp min fjäl.

3. O Gnd ! ack hwilken usel wåde Mill arma själ är råkad i; Du är af olltsäg-lig llåde, ^åt mig i syndens garn ej bli. War nådig, nådig, milde Fader ! War mild och nådig, war mig hnld; Ty mer än många tnsen grader, Är nåden större än min skuld.

4. Min synd, hon qwäljer mig mitt hjerta, Jag ångrar innerlig min' brott ; Jag ängslas 1111 i bitter smärta, Att jag isråll din wäg har gått. Ack! låt din stora kärlek brinna, Tänd upp diu blida godhets sol, ^åt mig din milda tillgist finna Jnsör din himla nådostol.

5. Det är dill Son, soln mig rallso nat, Det är mill brist, som han uppfyllt.11^ N:o 41 Har dn din ende Son ej skonat, Som ingen plåga har förskyllt; Så låt hans blod, som är ntgjntet För min och hela werldens sknld, Betala det jag hafwer brlltit; Ack, milde Fader, war mig huld!

6. Här har jag det jag eftertraktat, Försouingsoffret har jag här: Ditt ^amb, som är oskyldigt slagtadt, Jag på ditt nådesaltar bär, Det är ditt ^amb, som öswerwnnnit Båd' synd och satan, nöd och död, Hwars dyra blod har för mig ruu^ nit, Och srälst min själ från ewig glöd.

7. Ack! låt mig här i tron besinna Din nåds oc^h kärleks öfwerslöd; ^åt mig här se de floder rinna, Som släcka nt asgrnndens glöd^ Gif Andans krast mot synd att kämpa, Från hwilken Ehristus gjort mig sri, De onda lustar uederdäm-pa, Och framgent i din lydnad bli.

8. ^är mig här wandra i din fruktan, På fridens wägar led du mig, Din Hel^ ga Ändas ljns och tuktan Mig hålle på den jemna stig, Ätt jag här måtte red^ ligt strida J Jesu Ehristi diu Sons tro, J tålamod hans dag sörbida, Och ändt^ lig hos dig finna ro.

9. Dig Fader, fke en ewig ära, Dig ware pris förutan tal: Jag will, Guds ^amb, ditt. lof frambära Här och i härlig^ betens fal; Din stora kärlek här beprisa,42 119 Som wärfde oss din Faders frid, Och fjllllga der dill nya wisa Jnför din stol till ewig tid. ^^ ^ag bort sråll mig mill swåra ^ ^ sylldabörda! upprätta mig, min Jesu, sör dill död! När sylldens gift mill arma fjäl will wörda, Då srälse mig dill rena kärleksglöd! Si, här mitt hjerta Förbräckt as sorg och smärta; Ack, lemna mig dock ej i denna nöden! Dig will jag mig sörtro Och på din hnldhet slätt be-

ro; Thy skall jag uudgå dödeu.

2. Jag wittna will om det jag nu kan

sillua J salska hjertat mitt llled djllper pllst: Jag lät i mig en främmande låga brinna, Och smickrade med den sörbndna lnst; Jag miste sriden, Ty jag war lat i stridell; Ack, lemna mig ej mer uti den nöden! Dig will jag mig förtro, Och på din sanning blott bero; Så skall jag nndgå döden.

3. Från dig, min Gnd, att löpa war jag lätter, Din fruktan bles ej rätt i sillllet tryckt; Jag lysten war åt syndens låckerät-ter, De gjorde mig min anda helt sörtryckt; Din nåd, mill Fader, Gör mig nu åter gla-der, J det dn mig will hjelpa nr den llö-den! Dig will jag mig förtro, Och på din kärlek blott bero; Så skall jag nndgå döden.

4. Jag wille ock as högmod högt i werl-den, Odmjukhetsdalen gick jag slätt sörbi, 42 119 Som wärfde oss din Faders frid, Och fjllllga der dill nya wisa Jnför din stol till ewig tid. ^^ ^ag bort sråll mig mill swåra ^ ^ sylldabörda! upprätta mig, min Jesu, sör dill död! När sylldens gift mill arma fjäl will wörda, Då srälse mig dill rena kärleksglöd! Si, här mitt hjerta Förbräckt as sorg och smärta; Ack, lemna mig dock ej i denna nöden! Dig will jag mig sörtro Och på din hnldhet slätt be-

ro; Thy skall jag uudgå dödeu.

2. Jag wittna will om det jag nu kan

sillua J salska hjertat mitt llled djllper pllst: Jag lät i mig en främmande låga brinna, Och smickrade med den sörbndna lnst; Jag miste sriden, Ty jag war lat i stridell; Ack, lemna mig ej mer uti den nöden! Dig will jag mig förtro, Och på din sanning blott bero; Så skall jag nndgå döden.

3. Från dig, min Gnd, att löpa war jag lätter, Din fruktan bles ej rätt i sillllet tryckt; Jag lysten war åt syndens låckerät-ter, De gjorde mig min anda helt sörtryckt; Din nåd, mill Fader, Gör mig nu åter gla-der, J det dn mig will hjelpa nr den llö-den! Dig will jag mig förtro, Och på din kärlek blott bero; Så skall jag nndgå döden.

4. Jag wille ock as högmod högt i werl-den, Odmjukhetsdalen gick jag slätt sörbi,12^ ^^ ^ N:o 42 O^, ofta nog, att winna denna flärden, ^ät jag din tjenst min falskhets täcke bli. Slik syndabråta Kan jag ej nog begråta : Ack, drag med makt mig ntllr denna nöden, Ty dig jag mig betror, Och på din godhet blott beror, Att jag må undgå döden.

5. O skåda dock hnr jag min' händer w rider, Och efter dig, dn hälsokälla, ser! Soln torstig jord ett swalkeregn förbidar, Sä ock mill fjäl om lifsens watten bär, Kom, Jesu blida! Kom, ställ mig wid din sida! Och hjelp med kraft mig ntur denna nöden! Gis mig ell stadig tro, Och låt mig i din sida bo; Så skall jag undgå döden.

6. Mig wärdig gör till att ditt kött få njuta, Och tryck mig fast intill ditt ljnfwa bröst; ^åt blodeu diu ock i min fjäl in^ flyta, Att jag nr syndabanden blifwer löst; Så ondskan stygga Ej mer i mig må bygga. Och låt mig ej mer fängslas i den nöden! Dig will jag mig förtro, På dig, dn lif-sens klippa, bo; Så skall jag undgå döden.

7. Gif salighetens pant min själ att smaka; Och tryck inseglet ditt i hjertat in; Till styrka i min strid mot mörksens draka Gif tröst och mod att söka nåden dill ; Gis kraft att kämpa, Och köttsons lnft neddäln^ pa! Ack, lemna mig dock ej i syndanöden! Gis att jag dig sast tror, Och på din wilja blott beror; Så skall jag nndgå döden.^ N:o 43 121 8. Din kärleksglöd npptände all min wilja, Din död alt alltid i min^ tankar stå; ^åt ingen lust 111ig nånsin

srån dig skilja, Af sruktau låt mig ock ej srån dig gå; Se'n, som dig täckes, När korsens kalk mig räe-kes, Och du mig p rö swa will i motgångs-nöden, Min fak jag dig förtror, Och på din trofafthet beror J lnst, i nöd, i döden.

Sj. som : ^rre, medan dn dig döljer. ^ ^ tigger, Dyre Jesn, nn om nåd, Ty jag länge har arbetat, Fåsängt letat Allftäds efter hjelp och råd. 2. Jag har ett förkrossadt hjerta, Fnllt med smärta, Anger, fruktan, sorg och blygd, Att jag Gud till wrede retat, Och sörtretat Med olydnad och odygd. 3. Ack, jag ser deu asgruudslåga, Owal och plåga, Som min synd ha1^ wäl för^ skyllt; Derför suckar jag och qwider, Händer wrider Af stor skräck och forg nppfylld.

4. Du, min Jefll, kan allena Hjertat rena, Genom tron uti ditt blod; Du kau all min synd borttaga, Oeh få laga Att jag får ett fröjdfullt mod.

5. Ja, jag har ock hört dig kalla Till dig alla, Som ha ett betnngadt br^st; Derför faller jag nn neder, Och dig be^ der Om förlossning, hjelp och tröft.

6. Jesu, se till mitt elände! gör en ^ N:o 43 121 8. Din kärleksglöd npptände all min wilja, Din död alt alltid i min^ tankar stå; ^åt ingen lust 111ig nånsin srån dig skilja, Af sruktau låt mig ock ej srån dig gå; Se'n, som dig täckes, När korsens kalk mig räe-kes, Och du mig p rö swa will i motgångs-nöden, Min fak jag dig förtror, Och på din trofafthet beror J lnst, i nöd, i döden.

Sj. som : ^rre, medan dn dig döljer. ^ ^ tigger, Dyre Jesn, nn om nåd, Ty jag länge har arbetat, Fåsängt letat Allftäds efter hjelp och råd. 2. Jag har ett förkrossadt hjerta, Fnllt med smärta, Anger, fruktan, sorg och blygd, Att jag Gud till wrede retat, Och sörtretat Med olydnad och odygd. 3. Ack, jag ser deu asgruudslåga, Owal och plåga, Som min synd ha1^ wäl för^ skyllt; Derför suckar jag och qwider, Händer wrider Af stor skräck och forg nppfylld.

4. Du, min Jefll, kan allena Hjertat rena, Genom tron uti ditt blod; Du kau all min synd borttaga, Oeh få laga Att jag får ett fröjdfullt mod.

5. Ja, jag har ock hört dig kalla Till dig alla, Som ha ett betnngadt br^st; Derför faller jag nn neder, Och dig be^ der Om förlossning, hjelp och tröft.

6. Jesu, se till mitt elände! gör en122 N:o 44 ^ ände På min jemmer, sorg och nöd; Tag dn bort min syndabörda, Soln will lnör-da Mig, och fräls från ewig död.

7. Ack! jag wet dn ej förskjuter Den soln gjuter Bättringstårar för din fot, 1ltan den dn sårat, helar, Och meddelar Nåd, srid, helsa, lif och bot.

8. Ja, saftän min tro är swa ger, Dn dock tager Mig till nåd sör din sknll opp; Ty dn will ej wekall släcka, Nön ej bräcka; Jag derom har säkert hopp.

9. Ack, rent hjerta i mig s^apa, Och afskrapa Äll min synd och öswerdåd; ^är mig waka, bedja, kämpa, Satan dämpa, Troget hålla dina båd.

10. Si, jag will nu öswergifwa Allt, och bliswa, Jesu din till ewig tid! ^åt din Ande mig så leda, Och bereda, Att jag sår en ewig srid. ^ag är sörsänkt i syndens dy och åfj^ Och s^^n ^ill ^ill hj^ ta helt sörqwäsja, Så att jag näftall in^ gen ntwäg wet. Jag tör till Gnd ej mi^ na tallkar sträcka, Jag srnktar att jag dermed skall beflä^ka Guds helighet.

^2. Min synd är söt, när som jag den bedriswer, Men ganfka fur och bitter se-dan blifwer, När jag ifrån dess wäg will wända om, Och salnwetet utaf Guds lag 122 N:o 44 ^ ände På min jemmer, sorg och nöd; Tag dn bort min syndabörda, Soln will lnör-da Mig, och fräls från ewig död.

7. Ack! jag wet dn ej förskjuter Den soln gjuter Bättringstårar för din fot, 1ltan den dn sårat, helar, Och meddelar Nåd, srid, helsa, lif och bot.

8. Ja, saftän min tro är swa ger, Dn dock tager Mig till nåd sör din sknll opp; Ty dn will ej wekall släcka, Nön ej bräcka; Jag derom har säkert hopp.

9. Ack, rent hjerta i mig s^apa, Och afskrapa Äll min synd och öswerdåd; ^är mig waka, bedja, kämpa, Satan dämpa, Troget hålla dina båd.

10. Si, jag will nu öswergifwa Allt, och bliswa, Jesu din till ewig tid! ^åt din Ande mig så leda, Och bereda, Att jag sår en ewig srid. ^ag är sörsänkt i syndens dy och åfj^ Och s^^n ^ill ^ill hj^ ta helt sörqwäsja, Så att jag näftall in^ gen ntwäg wet. Jag tör till Gnd ej mi^ na tallkar sträcka, Jag srnktar att jag dermed skall beflä^ka Guds helighet.

^2. Min synd är söt, när som jag den bedriswer, Men ganfka fur och bitter se-dan blifwer, När jag ifrån dess wäg will wända om, Och salnwetet utaf Guds lag^ ^ ^ N:o 4^ ^ 123 uppwäckes, Hjelp, Herre Gud! hur hjor-tat då sörskräckes För Herrans dom.

3. Äck, hnrll då den arma själen ängslas, Ätt hon skall så as syndakroppen sängslas, Och bli så starkt as syndagarn besllärd, Helst när jag mig med andakt för till sinnes, Och tänker att den minsta synd soln finnes Är döden wärd.

4. Hur mången gång är mig min synd tillgifwen! Hnr ofta är jag ock på^ winter hlifwen, Hwad godt dn mig be-wist och wisar än! Hur ofta har jag lof-wat bättring göra! Mell ack, jag har straxt låtit mig förföra Till synd igen.

5. Hwart skall jag då, hwart skall jag taga wägen, När synden är så hårdt mig öfwerlägen, Och döden ^följer mig i hamn och häl? Mitt salnwet mig för mina synder gnager, Och satan mig inför min Gud anklager Till kropp och fjäl.

6. Ty^ jag ell fynd uppå dell andra samkar, Ätlninftolle med syndasulla tall-kar, Soln ock är synd emot Gnds helga blld. Men ack, hur det as hjertat mig förtryter, Att jag så högt och ofta mig förbryter Emot min Gnd !

7. Jag lider strid uti min fjäl och lemmar, Mitt onda kött min goda wilja hämmar, Att jag ej gör det goda som jag will. Men ack, jag gör det onda mot124 ^ ^ N:o 45 ^ ^ ^ ^ min wilja. Ho kan ifrån min onda lnst

lnig skilja? den wäl till?

8. Men, Herre Gnd!^ hwars allmakt

allt regerar, Som werkar, styr, stadfäster och förmenar Det goda, som man tänker, talar, gör; Ack! låt, jag bor, din Ande mig ledsaga Den rätta stig, och med sin nåd förtaga Hwad mig förför.

9. ^åt ej mill .fylld mitt hjerta mer så plåga, Förlän mig kraft, åstllndan och förmåga J en rätt tro på Jesllnl älska dig; Så skall min själ, mitt hjerta och min tunga Ditt stora namn llpphöja och lofsjnnga Evinnerlig. ^ ^^ed sorgfullt hjerta jag beklagar ^^ ^ För dig^ min F^der^ o^h min Gud! Att jag i alla mina dagar Har syn-dat mot dill helga bnd: J synden har jag farit fort, O^ alltid för dig illa gjort.

2. Det onda hafwer jag bedrifwit, Det goda har jag efter fatt, Och dilla wägar öfwergifwit; Det mig nn qwäljer dag och natt, Och af allt hjerta ångrar mig, Att jag har så förtornat dig.

3. Bekänner mig ock skyldig wara, Att döden dö i ewighet, Om du will så med mig försara, Som jag mig sjelsumn sknl-dig wet. Men, Herre Gud, jag wet och tror, Att dill barmhertighet är stor. 124 ^ ^ N:o 45 ^ ^ ^ ^ min wilja. Ho kan ifrån min onda lnst

lnig skilja? den wäl till?

8. Men, Herre Gnd!^ hwars allmakt

allt regerar, Som werkar, styr, stadfäster och förmenar Det goda, som man tänker, talar, gör; Ack! låt, jag bor, din Ande mig ledsaga Den rätta stig, och med sin nåd förtaga Hwad mig förför.

9. ^åt ej mill .fylld mitt hjerta mer så plåga, Förlän mig kraft, åstllndan och förmåga J en rätt tro på Jesllnl älska dig; Så skall min själ, mitt hjerta och min tunga Ditt stora namn llpphöja och lofsjnnga Evinnerlig. ^ ^^ed sorgfullt hjerta jag beklagar ^^ ^ För dig^ min F^der^ o^h min Gud! Att jag i alla mina dagar Har syn-dat mot dill helga bnd: J synden har jag farit fort, O^ alltid för dig illa gjort.

2. Det onda hafwer jag bedrifwit, Det goda har jag efter fatt, Och dilla wägar öfwergifwit; Det mig nn qwäljer dag och natt, Och af allt hjerta ångrar mig, Att jag har så förtornat dig.

3. Bekänner mig ock skyldig wara, Att döden dö i ewighet, Om du will så med mig försara, Som jag mig sjelsumn sknl-dig wet. Men, Herre Gud, jag wet och tror, Att dill barmhertighet är stor.^ 45 125 4. Dn har din ende Son ej skonat, Ty synden måste straffad bli; Men si, hans blod har dig försonat, På det jag måtte bliswa fri. Så är då din barm-hertighet Så stor, soln din rättsärdighet.

5. Har Jeslls med sin död och pilla För alla synder fyllest gjort; Så har han ock betalt för mina, Och lidit det jag lida bordt. Hnr kall du, Gud, så straffa mig, När dn har låtit .blidka dig ?

6. Jag will nu taga mig till wara, Så mycket nånsin möjligt är, För köttslig lust och sataus snara, Att syud ej kommer mig för när^ Dertill, o Gnd, mig led och stärka Ty endast ditt är sådant werk.

7. As hjertat will jag ock tiltgifwa Min nästas swaghet, fel och brott, Mill fiende förfonlig blifwa, Och gerna göra honom godt; Men gif mig, Gnd, din nåd dertill Att göra, som jag gerna will.

8. Nll will jag mig as hjertat fägna, Det jag i sann botfärdighet Med leswand^ tro kall mig tillegna, Min Gnd ! dill Sons rättfärdighet. Dermed jag oför-skräckt består, Nä^ domen alla öswergär.

9. J den förtröstan jag ock beder: O Horre! war mig icke sträng, När som min kropp skall läggas neder 11ppå mill sista sotesäng; Men lisa, lindra dödens nöd, Och gif mig sist en salig död. 126 N:o 46 ^ ^ Jesn,^ dll är min, Jag will ock wa-^^ ^ ra din, Mitt hjerta, själ och lis-wet, Jag dig, mill skatt, har gifwit; Mig hel och hållen tag, O^h gör hwad dig behagar Med mig i alla dagar: Din wilje är mill lag.

2. Dn wet, soln allting ser, Att jag nn aldrig mer Mitt kött will tro och höra, Till att dess wilja göra; Ty dina helga båd Min wiljas wäg skall wara J wäl-gång och i fara, J kraft ntaf din nåd.

3. Ack, Jesu, drag du mig Ätt löpa ef-ler dig! Wäg upp med wigter dina, Som är diu död och pina, Min centners swåra last, Skär as del band som håller, Och det eländ' som wåller, Att jorden har mig saft.

4. Här finns allsingen ro J detta syn-dabo, Ej heller skatter slika, Soln göra ewigt rika, Och hngna rätt min själ ; Ty hwad man här ntwäljer, Oroar mer och qwäljer, Än oss förnöjer wäl.

5. Du, Jesu! är min skatt, Soln gjort mitt hjerta gladt, Och skaffat ewigt nöje^ För tårar gifwit löje, Och ymnighet för brist; Men den sig werlden säljer, Och hell-nes skatter wäljer, Han sig bedrager wisst.

6. Jag will med hjertans tro Hos dig så själaro, Och mig ej från dig wända Jn^ till mill sista ända, Mon säsla mig wid dig: Min starkhet! styrk mig swaga, Att ingen må bedraga, Och srån dig skilja mig.N:o 47, ^ 127 7. Fast himmel och så jord Förgås llppå ditt ord, Jag ej derefter fråga Will, om jag dig får ega, Min hjertans tröst och del! Fast kropp och fjäl försmäkta, Skall det mig ej anfäkta, När jag dig haswer hel.

Sj. som : sommer hit till mig, säger etc. ^^ ^ ^^ ^f ^ss ^ ^^ nåd, ^^ ^ Att all ^ wår synd och öswerdåd Nätt ångra och begråta, Och på din Son as hjertat tro, Soln kan ge wara själar ro, Och all wår synd sörlåta.

2. Hjelp ock, att wi på denna jord Nätt efterlefwa må ditt ord, Och korset tåligt bära ; Negere oss din Anda så, Ätt wi fä wisst i himlen gå, Ditt namn till ewig ära.

Om ^önen. ^ ^ ^ ^ ^ ^ all godhets ^ springekälla, Hllr ymnigt fly-ter dn i ewig kärleksflod! Ack, sälla hjer-tan, ack, de hjertan ewigt sälla, Solll sma^ ka så att du är ljuflig^ föt och god.

2^ Du har af ewighet diu Faders hjerta skådat, Hur briuuande och warnlt det llti kärlek är, Och ntaf kärlek oss så hnglle^ ligt bebådat, Med himmelssöta ord, att Fadren har oss kär.

3. Du har hos Fadren sjels, min Jesu, oss sörsouat ; ^åt mig i trolle se det djll-pa kärlekshas, Att Fadren icke har sin N:o 47, ^ 127 7. Fast himmel och så jord Förgås llppå ditt ord, Jag ej derefter fråga Will, om jag dig får ega, Min hjertans tröst och del! Fast kropp och fjäl försmäkta, Skall det mig ej anfäkta, När jag dig haswer hel.

Sj. som : sommer hit till mig, säger etc. ^^ ^ ^^ ^f ^ss ^ ^^ nåd, ^^ ^ Att all ^ wår synd och öswerdåd Nätt ångra

och begråta, Och på din Son as hjertat tro, Soln kan ge wara själar ro, Och all wår synd sörlåta.

2. Hjelp ock, att wi på denna jord Nätt efterlefwa må ditt ord, Och korset tåligt bära ; Negere oss din Anda så, Ätt wi fä wisst i himlen gå, Ditt namn till ewig ära.

Om ^önen. ^ ^ ^ ^ ^ ^ all godhets ^ springekälla, Hllr ymnigt fly-ter dn i ewig kärleksflod! Ack, sälla hjer-tan, ack, de hjertan ewigt sälla, Solll sma^ ka så att du är ljuflig^ föt och god.

2^ Du har af ewighet diu Faders hjerta skådat, Hur briuuande och warnlt det llti kärlek är, Och ntaf kärlek oss så hnglle^ ligt bebådat, Med himmelssöta ord, att Fadren har oss kär.

3. Du har hos Fadren sjels, min Jesu, oss sörsouat ; ^åt mig i trolle se det djll-pa kärlekshas, Att Fadren icke har sin N:o 47, ^ 127 7. Fast himmel och så jord Förgås llppå ditt ord, Jag ej derefter fråga Will, om jag dig får ega, Min hjertans tröst och del! Fast kropp och fjäl försmäkta, Skall det mig ej anfäkta, När jag dig haswer hel.

Sj. som : sommer hit till mig, säger etc. ^^ ^ ^^ ^f ^ss ^ ^^ nåd, ^^ ^ Att all ^ wår synd och öswerdåd Nätt ångra och begråta, Och på din Son as hjertat tro, Soln kan ge wara själar ro, Och all wår synd sörlåta.

2. Hjelp ock, att wi på denna jord Nätt efterlefwa må ditt ord, Och korset tåligt bära ; Negere oss din Anda så, Ätt wi fä wisst i himlen gå, Ditt namn till ewig ära.

Om ^önen. ^ ^ ^ ^ ^ ^ all godhets ^ springekälla, Hllr ymnigt fly-ter dn i ewig kärleksflod! Ack, sälla hjer-tan, ack, de hjertan ewigt sälla, Solll sma^ ka så att du är ljuflig^ föt och god.

2^ Du har af ewighet diu Faders hjerta skådat, Hur briuuande och warnlt det llti kärlek är, Och ntaf kärlek oss så hnglle^ ligt bebådat, Med himmelssöta ord, att Fadren har oss kär.

3. Du har hos Fadren sjels, min Jesu, oss sörsouat ; ^åt mig i trolle se det djll-pa kärlekshas, Att Fadren icke har sin12^ N:o 4^ ^^^^^ ende Son förskonat, När han sin käre Son i döden sör oss gaf.

4. Omätligt kärleksdjnp, o ljufsta en^ glalystuad, Att se i detta djup, men al^ drig botten sannt! Jag tänker ock derpå, och står i wördsam tystnad, Och tar din död, min wän, till säker karlekspant.

5. ^åt mig ock dö med dig srån werl^ den och mig sjelswer, Och twå du mig snöhwit allt med ditt reningsblod, Att jag må sitta wid de klara lifsens elfwer Och dagligt dricka as din kärleks söta flod.

6. Derefter törstar jag ; bort prakt och werldens flättja, Och liggen J som stost inunder föttren ned, När jag får nluu^ nen in till glädjebruunen sätta, Då skjn^ ter jag er bort, då stygges jag wid el^.

7. Gis mig alltmer din nåd, mig sjels att wedersaka ^ Ty allt mitt lif till dig ett widrigt hjerta bär Att all min själs begär må kunna hjertligt smaka Ditt all^ raljussta tal, att Fadreu har oss kär.

8. Att jag må ha dig kär, af hjertat gerna göra Allt hwad soln du befallt, diu Fader till behag, Så att din kärleks kraft min wilja må förstöra, Din kärlek bli mitt allt, din wilja bli min lag.

9. All egenwillighet drif utur fjäl och sinne, o^h gör dem tomt as allt, hwad mot din sanning är, Ati Fadrens kärlek^^^ ^ ^ N:o ^ 129 må i frid få bo derinne, Och dn, mill bäste wän, mig endast wara kär.

1.0. Du wet, att werldens lust ej lni-na sinnen bryter, Du wet allt mitt begär, du wet jag älskar ej, Ej auuau lnft än den, som från ditt hjerta flyter; Till an-nan fåfäng fröjd mitt hjerta fäger nej.

1.1. Håll mig beständigt fast i dig, dll kärleksrika, Från egenkärleks gift sjelf gör mig ren och fri, Att jag ifrån mig sjelf till dig må kärligt fika, Och icke half, men hel nti din kärlek bli.

1.2. Men Herre, se hnr kall jag är, om dll ej gjuter Din warma kärlekseld uti mitt kalla bröst, Och för all annan lust mitt hjerta så tillsluter, Att jag må lyda din, min gode herdes, röst.

13. Ditt tal är lifsens ord, och ljnf din herdestänlma, Min' öron öppna sjelf, att endast höra dig, Och till din esters följd mitt hjerta så beqwällla, Att jag ej leswer sjelf, lnell du, min wän, i mig.

1^4. ^åt mig belnödigt ner för dina fötter krypa, rrtaf din söta mnn att höra lifsens ord, Hnr dina läppar ljust af

himlafötman drypa, Att jag af lisseus bröd må mättas wid ditt bord.

15. Dn är mitt himlabröd, jag endast dig begärer; Du är mitt lis, mitt allt, min lust o^h mitt behag: Du är min sanning,13c^ N:o 4^ ^ soln mig rätta wägen lärer, Min wäg, soln öppnar mig din Faders hjertelag.

1.6. A^, drag mig efter dig, och för mig till din Fader; Din Faders hjerte-lag att skada uti dig, Att jag i Audans sröjd, sörnöjd och hjertligt glader, rlti ditt kärleksdjnp må uedersällka mig.

17. Och dricka lissens saf^ ur dilla karleksbrunnar och smaka i min själ, att du är ljuf o^ god. Ack, sälla hjertau ! ack, de himlasälla nluuuar, Som daglig dricka af diu kärleks söta flod.

18. Ho kall, o söta lust, nlig nu ifråll dig skilja? ^Ej swärd, ej nöd, ej död den skillnad göra får ; Jag will det ej, mill wän, det är ock mot din wilja; Sätt Andans stämpel och försegling derllppå.

19^ Knyt trohetsbandet sa st, låt ingen det uppslita, ^åt mig i ewighet ej sråll dig blifwa skild : Ditt namn uti lulu fjäl med Andans finger rita, Ol^ illgraf der^ llti din kärleks sanna bild.

20. ^är nlig med trolles sköld i hopp och tålmod strida, Omgjorda du mig sjelf llled sannings fasta band; Om, ester ditt behag, jag singe med dig lida, ^åt ingen mig dock ta' utur dill starka hand.

21. rlpplys dn mitt sörstånd i korsets hemligheter; J den gemenskap är jn wän^ srapsbandet fast: Ditt hån, sörakt o^N:o 49

131

spott, bli idel ljnfligheter, Ditt ok och börda lätt, werldslnstan mig en last.

22. Att jag ej söker det, soln jordene tillhörer: Jag sjelf skall blifwa jord, jag det förwisfo wet; Men att din Ande mig på smala wägen förer Till dig, mitt lis, mitt ljns och min rättsärdighet.

23. Till dess dn tä^es mig inför ditt ansigt' ställa, Se'n jag fnllbordat här i dig mitt wandringslopp; Då nr ditt nåde^ djnps omäteliga källa, Din fulla kärleks-flod mig ewigt rinner opp.

eligste wår Fader, Alltid llöjd och glader J ditt allmaktshus! Klar-heter der brinna; Mörker ej att finna J ditt Gndoms ljns: Der dig lofwa Ehern-binler Och de helga Seraphilner.

2. J en helig wilja Will du fråll dig skilja, Hwad oheligt är. Helga euglathro-ner, Med de ljufwa toner, Dig loffjuu^ ga der: Der står allt i helig lydnad, Helighet är deras prydnad.

3. Abba, käre Fadern Ewigt llöjd och glader J din härlighet! Du såg wårl elände, Jngen dig här kände Och din helighet. Synden månde oss åtskilja Från dig och din helga wilja.

4. Mörker sig utsträckte Och oss helt betäckte: Mörkseus förstas makt, Med dess

Sj. som : Andans helga nåde.

49 H N:o 49

131

spott, bli idel ljnfligheter, Ditt ok och börda lätt, werldslnstan mig en last.

22. Att jag ej söker det, soln jordene tillhörer: Jag sjelf skall blifwa jord, jag det förwisfo wet; Men att din Ande mig på smala wägen förer Till dig, mitt lis, mitt ljns och min rättsärdighet.

23. Till dess dn tä^es mig inför ditt ansigt' ställa, Se'n jag fnllbordat här i dig mitt wandringslopp; Då nr ditt nåde^ djnps omäteliga källa, Din fulla kärleks-flod mig ewigt rinner opp.

eligste wår Fader, Alltid llöjd och glader J ditt allmaktshus! Klar-heter der brinna; Mörker ej att finna J ditt Gndoms ljns: Der dig lofwa Ehern-binler Och de helga Seraphilner.

2. J en helig wilja Will du fråll dig skilja, Hwad oheligt är. Helga euglathro-ner, Med de ljufwa toner, Dig loffjuu^ ga der: Der står allt i helig lydnad, Helighet är deras prydnad.

3. Abba, käre Fadern Ewigt llöjd och glader J din härlighet! Du såg wårl elände, Jngen dig här kände Och din helighet. Synden månde oss åtskilja Från dig och din helga wilja.

4. Mörker sig utsträckte Och oss helt betäckte: Mörkseus förstas makt, Med dess

Sj. som : Andans helga nåde.

49 H132 N:o 49 ^^^^ andar många, Hade oss till sånga, Och sig nnderlagt. Wåra arma, arma själar Woro synds- och dödsens trälar.

5. Ofwer oss, wi arma, ^ät dll dig förbarma Och oss älskade. Djupa kär-leksuuder, Dell tid och de stunder När i syndens we Wi wrångt hjerta till dig bore Och i synden döde wore.

6. Dll såg wårt elände, Oss din Son tillsände, Den dll ewigt södt. Werldens ljns uppblänkte, Gud sig nedersänkte, Kom nti wårt kött; Gnds Son är wår broder worden, Wi Gnds barn på denna jorden.

^ 7. De, som synden dödde, Och dn på nytt födde Genom lifsens ord 11ti trons förening J en håg och mening Wid ditt nådebord, 1lti Andanom tillhopa, Abba, käre Fader, ropa.

8. Heligste wår Fader, Ewigt nöjd och glader, Gif oss dina nåd! Ditt namn lof-wa, prisa, Helig wördnad wisa, ^ära dina båd, Att wi, nti helgadt sinne, Ha ditt namn i heligt minne.

Nätta upp ditt rike, Satans wälde wike, Det diu Son förstört; ^åt ditt ord och lära, Dig, wår Gnd, till ära, Wida warda hördt, Att ditt namn må heligt wara Bland den ganska lnenskoskara.

10. Ack, slå ner wår wilja, Som will oss åtskilja Jfrån dig, wår Gnd! Gif dn49 ^ 133 krast att kämpa, Köttets lnfta dämpa ; Dina helga blld rlti barnslig fruktan ly-da, Och wår Jefn lärdom pryda.

11. trones lydnad Och dess frllk-ters prydnad Wandra insör dig, Och fråll synden skilja, Och din helga wilja Göra idkelig; Dertill oss din nåd förläna, Oss sörneka och dig tjena.

12. Din Son hasloer wnnllit Och till-sanlnlans bundit Allt, hwad helst som finns 1rppå jordens trakter, Med de himla makter. Allt tillfammans hinns Med dem, som i tro-ne wandra, Din Son älska och hwaralldra.

13. Hela englaraden J den himlasta-den ^yder ditt behaga Själarna, de sälla, För din thron sig ställa, Haswa samma lag: ^åt din Ända oss så söra, Såsom de din wilja göra.

14. Helga englathroner Sjllllga helga toner J en helig klang. Gör wid nådes-borden 1lppå denna jorden ^jnfligt falll^ nlanhang. ^åt wår' hjertan fig uppswill-ga, Och med dem tillsamman ^klinga.

15. Hellg lossång sjnnga Med en hel^ gad tunga, Hjerta, röst och ljud. lefnad, ord och siuue, Hwad i själen^ inne Prisa dig, war Glld, Genom Jesum, din Son kära, J all ting dig, Fader, ära.

16. Gif oss bröd och näring, Tarfwe-lig förtäring. Gif till öfwerflöd Ditt134 ^ N:o 49 ^ ords ljnfwa manna, Fader, gif det san-na ^ifs- och himlabröd : Jesnm nti trolle äta, Och halls kärlek ej sörgäta.

1.7. Och soln wi beklage, Att wi äreswa-ge, Fele dagelig; ^ärkärl swaga, klena, Him-larna ej rena, Herre Gud, sör dig; Wi sör nådastolen ligge, Nåd sör Jesn lydnad tigge.

1.8. Oswerse hwad brntit: Din Sons blod har slntit För oss, Fader huld! Som wi efter andra Jutet wilja klandra De-ras brott och skuld; Meu uti dill kärlek blifwa, Och af hjertat dem tillgifwa.

^9. Oss från satans snara, Milde Gnd bewara: För wårt kött och blod, Soln will oss bedraga, Kronan wår borttaga. Gif du krast o^ mod Nedligt nti trone strida, Med wår Jesu tåligt lida.

20. J dig är wår helsa, ^åt din hand oss frälsa Och bewara wäl, Att wi ondt ej göre, Sjelfwe oss förföre Och wår ar-ma fjäl; Men bli stadigt i din fruktan, llnder Andans råd och tllktan.

21. rlti fista nöden Och den hårda dö-den Fräls oss, Fader wår! ^åt oss din nåd finna, Krast att seger winna; Tröst i Jesn sår: ^åt oss nti srid hänsara Ewigt hos wår Jesnm wara. .

22. Jngell är din liko, Dn har ewigt rike, Ewig härlighet: Ära, makt dn äger, Din hand winner seger 11ti ewighet.

AlliN.o 59 135 ^au du uti oss werka, Oss stadfästa, grllll-^a, stärka.

23. Säud oss nu tillhauda Sanllinge-1es Anda, Bind tillsamman rätt Trons ^ kärleks kedja, Att wi dig tillbedja rrti ^lndan rätt; Så will du tillbeden wara, ^ch din nåd i oss förklara.

24. Amen, käre Fader, Kärleksrike Fa-^er! Från din kärlekssamn, När wi dig ikalle, För din thron nedfalle r^ti Jesu lamu, Få wi allt hwad wi begära : Dig ^e ewigt los och ära! ^^ ^i, jag kommer, Konuug frolnlner!

Kastar mig för nådens bord : ^wager längtan, Barnaträngtan Står till ng, du lisseus ord, ^åt dig finna, ^åt dig inna Af mig arma stoft och jord.

2. Af det höga Wänd ditt öga 11ppå ntt förlnpna får: Dig allena Månd' jag nella, Styr mig in på dina spår. ^åt ng finna, ^åt dig finna; ^y jag annars oilse går.

3. Jag ej mera Will begära Än din mdes fria mått, Det du gifwer Deu, soln gifwer rlti dig, och werkar godt. ^åt ig finna, ^åt dig finna: Den har allt, om dig har fått.

4. Himlafägnad, Sjalahägnad, Dn menlösa rena ^amb! 1ltur gropen Hjer- N.o 59 135 ^au du uti oss werka, Oss stadfästa, grllll-^a, stärka.

23. Säud oss nu tillhauda Sanllinge-1es Anda, Bind tillsamman rätt Trons ^ kärleks kedja, Att wi dig tillbedja rrti ^lndan rätt; Så will du tillbeden wara, ^ch din nåd i oss förklara.

24. Amen, käre Fader, Kärleksrike Fa-^er! Från din kärlekssamn, När wi dig ikalle, För din thron nedfalle r^ti Jesu lamu, Få wi allt hwad wi begära : Dig ^e ewigt los och ära! ^^ ^i, jag kommer, Konuug frolnlner!

Kastar mig för nådens bord : ^wager längtan, Barnaträngtan Står till ng, du lisseus ord, ^åt dig finna, ^åt dig inna Af mig arma stoft och jord.

2. Af det höga Wänd ditt öga 11ppå ntt förlnpna får: Dig allena Månd' jag nella, Styr mig in på dina spår. ^åt ng finna, ^åt dig finna; ^y jag annars oilse går.

3. Jag ej mera Will begära Än din mdes fria mått, Det du gifwer Deu, soln gifwer rlti dig, och werkar godt. ^åt ig finna, ^åt dig finna: Den har allt, om dig har fått.

4. Himlafägnad, Sjalahägnad, Dn menlösa rena ^amb! 1ltur gropen Hjer-136 N:o 51 teropen Trällga fig 1111 till dig fram. ^ät dig finna, ^åt dig finna, Hjelte ut-af Daoids stam.

5. Hör hur äugslig, Trött och fängs^ lig, Jag dig fjnnger denna fång; Mig öd mjukar, Bönen brnkar, Fast min ande är mig trång. ^åt dig finna, ^åt dig finna; Eljest blir min tid för lång.

6. Werldens flättja, Wällust, kättja, ^ikdonl, lnst och äras höjd, Är en fmärta För mitt hjerta: Dn, du är min rätta fröjd: ^åt dig finna, ^åt dig finna; Så är jag i allt förnöjd. ^bba, hjertans Fader god! ^åt din ^ ^ wrede falla, Tänk att Jefu dyra blod Aftwår synder alla: Tag oss i din kär^ leksfamn, hindra all wår smärta, ^åt wårl hopp få säker hamn J ditt Fadershjerta.

2. Bort, att du blott Fadersuamn En^ dast skulle föra, Och ej wifa Fadersgagn, Dem, som dig tillhöra^ rltan, som dulofwa^ arf, Då du oss först kallat, Så uppfyh wår brist och tarf Och låt oss tillfallat 3. Barnen hålla Fadren an Trägnas^ när de weta, Att han will och hjelpa kal J all swårhets heta. Med min bön för^ den sk all jag Till dig, Fader, hastar, Oel llppå ditt hjertelag All förtröstan kastar 4. På det dn förklara må, Att dig råt 136 N:o 51 teropen Trällga fig 1111 till dig fram. ^ät dig finna, ^åt dig finna, Hjelte ut-af Daoids stam.

5. Hör hur äugslig, Trött och fängs^ lig, Jag dig fjnnger denna fång; Mig öd mjukar, Bönen brnkar, Fast min ande är mig trång. ^åt dig finna, ^åt dig finna; Eljest blir min tid för lång.

6. Werldens flättja, Wällust, kättja, ^ikdonl, lnst och äras höjd, Är en fmärta För mitt hjerta: Dn, du är min rätta fröjd: ^åt dig finna, ^åt dig finna; Så är jag i allt förnöjd. ^bba, hjertans Fader god! ^åt din ^ ^ wrede falla, Tänk att Jefu dyra blod Aftwår synder alla: Tag oss i din kär^ leksfamn, hindra all wår smärta, ^åt wårl hopp få säker hamn J ditt Fadershjerta.

2. Bort, att du blott Fadersuamn En^ dast skulle föra, Och ej wifa Fadersgagn, Dem, som dig tillhöra^ rltan, som dulofwa^ arf, Då du oss först kallat, Så uppfyh wår brist och tarf Och låt oss tillfallat 3. Barnen hålla Fadren an Trägnas^ när de weta, Att han will och hjelpa kal J all swårhets heta. Med min bön för^ den sk all jag Till dig, Fader, hastar, Oel llppå ditt hjertelag All förtröstan kastar 4. På det dn förklara må, Att dig råtN:o 52, 53 ^ 137 ej fela, ^åt din hand städs öppen stå, Hwad behöfs att dela, Först till själens understöd, Kraft, ljus, lis och näring, Och se'll dag-ligt kroppens bröd Till nödig förtäring.

5. Ja, jag wet dn ger oss wisst Allt hwad wi behöfwa ; Derför fkall allsingen brist Oss wårthopp beröfwa; Hjelp oss mil-derike Gnd, Att wi dig må prisa; Ack, byt sjelf allt klagoljud J söt lofsångswisa!

52. H

ögfte preft, dn, soln har dig Gnd i offrat fjels för mig; Till ditt os-ser, jag nu beder, Att mitt hjerta dll bereder.

2. Ty Gud ej allamma will Hwad dll, kärlek^! ej redt till; Hwad din hand ej sjelf tillagar, Gnd, din Fader, ej behagar.

3. Derför dräp och slagta dn Sjelf min egen wilja nn, Nif mitt hjerta nr mitt hjerta, Faft det sker med mycken slllärta.

4. Wed nppå ditt altar bär, Och mig i din eld förtär. O dn kärlek ntan li-ke, Gif mig del llti ditt rike.

5. Alltfå tror jag en gång sker, Alt dn mig i nåd anser, Och att jag i detta lifwet Får ditt kärleksoffer blifwa.

Om den heliga Nattwarden. 53. N

^u, min sjä^, mill kraft, mitt fin-ne, Tänk hwad dn bör ha i minne, Jesum, den dig ej sörskjlltit, Je- N:o 52, 53 ^ 137 ej fela, ^åt din hand städs öppen stå, Hwad behöfs att dela, Först till själens understöd, Kraft, ljus, lis och näring, Och se'll dag-ligt kroppens bröd Till nödig förtäring.

5. Ja, jag wet dn ger oss wisst Allt hwad wi behöfwa ; Derför fkall allsingen brist Oss wårthopp beröfwa; Hjelp oss mil-derike Gnd, Att wi dig må prisa; Ack, byt sjelf allt klagoljud J söt lofsångswisa!

52. H

ögfte preft, dn, soln har dig Gnd i offrat fjels för mig; Till ditt os-ser, jag nu beder, Att mitt hjerta dll bereder.

2. Ty Gud ej allamma will Hwad dll, kärlek^! ej redt till; Hwad din hand ej sjelf tillagar, Gnd, din Fader, ej behagar.

3. Derför dräp och slagta dn Sjelf min egen wilja nn, Nif mitt hjerta nr mitt hjerta, Faft det sker med mycken slllärta.

4. Wed nppå ditt altar bär, Och mig i din eld förtär. O dn kärlek ntan li-ke, Gif mig del llti ditt rike.

5. Alltfå tror jag en gång sker, Alt dn mig i nåd anser, Och att jag i detta lifwet Får ditt kärleksoffer blifwa.

Om den heliga Nattwarden. 53. N

^u, min sjä^, mill kraft, mitt fin-ne, Tänk hwad dn bör ha i minne, Jesum, den dig ej sörskjlltit, Je- N:o 52, 53 ^ 137 ej fela, ^åt din hand städs öppen stå, Hwad behöfs att dela, Först till själens understöd, Kraft, ljus, lis och näring, Och se'll dag-ligt kroppens bröd Till nödig förtäring.

5. Ja, jag wet dn ger oss wisst Allt hwad wi behöfwa ; Derför fkall allsingen brist Oss wårthopp beröfwa; Hjelp oss mil-derike Gnd, Att wi dig må prisa; Ack, byt sjelf allt klagoljud J söt lofsångswisa!

52. H

ögfte preft, dn, soln har dig Gnd i offrat fjels för mig; Till ditt os-ser, jag nu beder, Att mitt hjerta dll bereder.

2. Ty Gud ej allamma will Hwad dll, kärlek^! ej redt till; Hwad din hand ej sjelf tillagar, Gnd, din Fader, ej behagar.

3. Derför dräp och slagta dn Sjelf min egen wilja nn, Nif mitt hjerta nr mitt hjerta, Faft det sker med mycken slllärta.

4. Wed nppå ditt altar bär, Och mig i din eld förtär. O dn kärlek ntan li-ke, Gif mig del llti ditt rike.

5. Alltfå tror jag en gång sker, Alt dn mig i nåd anser, Och att jag i detta lifwet Får ditt kärleksoffer blifwa.

Om den heliga Nattwarden. 53. N

^u, min sjä^, mill kraft, mitt fin-ne, Tänk hwad dn bör ha i minne, Jesum, den dig ej sörskjlltit, Je-13^ N:o 53 ^^^^^ sum, dell du uu ock njntit, Jesum med all nåd och gåfwa, 11ti hwilkell Gnd har lofwat, Allt hwad här och ewig tider, Stärker, hugnar och wäl lyder^ 2. Jesus sjelf har täckts befalla, Att du med Guds helgon alla Elldaft detta fkall besinna, Och dig städse här påminna; Ja, att han uppå dig täukte, När dig synd, död, djeswul kränkte, Bör dig hel och hål-leu winna, Att dig honom hårdt förbillna.

3^ ^if i fig har han dig wnnnit, Det du eljest aldrig fllunit, Kraft att kunna ge-nollltränga Wägen, den mång' tllsen wrän-ga, Nad att knnna deri blifwa, Hwad halls ord dig föregifwa, ^uft att följa hans e^rem-pel, När du är i tron hans tempel.

4. ^åt dig, kära fjäl, då hafta Allt det andra att bortkafta; Allt hwad dig har hållit fången, ^åt förgätas denna gången! ^åt allt stängas nr ditt hjerta Hwad dig fyllt med fåfäng smärta. ^åt din Jesum, Guds ^alllb reua, J ditt minne bli allena.

5. Englomen har lyftat fkåda Hwad i Ehristo är bebåda dt; Skulle du, hwars wäl

det söker, Och i ewig tid söröker, ^åtat håg-löst gå ur häuder? När dock Gud all kraft auwäuder, Att i djupsta hjertalls grlllldell Skri fw an, som för dig war bunden.

6. Jcke så, men låt dig lida; ^åt din brudgumme ej bida. Nif dig lös ur band^^^ ^ N:o 53 139 och snara, Dermed du kall snärjder wara. Oppna ögat, tillse noga, Hwad din Gud dig will tillfoga, Se^ att det Gud kärast warit, Har till dig hit ueder farit.

7. Kall då uågon utransaka Kraften af det jag får smaka? Nej: ty efter Gnd fig gifwit Sjelf, soln han det har beskrifwit, Så är det fördoldt ett manna, Hwarwid alltför-nllft måst stanna, Krasten, den han mig har lemnat, Känner jag ; kan dock ej nänlnat.

8. Nämn du något, och låt höra Hwad din Gud dig welat göra: Säg ock androm as de under, Dem din Gud i. alla stuuder Med dig gjort, att hela werldeu, Fast hon nedsänkt är i flärden, Må tilläfwentyrs bli rörder, Och ntur fitt mörker förder.

9. O, en ontgruudlig källa rltaf nåd, soln welat sälla lifsens förfmak i mig ne-der, Soln försäkrar ewig heder. Gnd, soln kärlek är och blifwer, J fin kärlek detta drifwer, Att hans enda Son, denkä-ra, Skull' min synd af karlek bära.

10. Syndens straff, Gnds wredes låga, Ällgst, förskräckelse och plåga, Smälek, slag, den bittra död^n ^ed Guds Soll i högsta uö-den; Sammanlefrad btod är worden Swet-tad ut, och slöt på jorden: händer, fötter, hllf-wud, hjerta, Flöt i blod med gräslig smärta.

11.. Sådant allt med mycket mera, Det ej werlden wet wärdera, Är mill skatt, min14c^ N:o 53 ^^^ tröst, mill krona, När jag hlifwer fast i tro-lla. Ja, i dag, då jag ock sutit Wid Guds bord, der jag åtnjutit Samma kl^oppochblo^ det sanna, Har jag ock dess krast anammat. 12. Nättlig will jag då begynna Den-na nåd att efterfinna. Jag wet wisst att Gnd, som burit Mig på häuder, och har swurit Wid sitt lif, att icke wilja Någons död, skall ock ej skilja Mig ifrån sin kärlek blida, Hwarken här ell' ewig tida^ ^3. All min Jesu oskuld läuder Mig till hjelp, när satan sänder Frestelser sör synder mina, Och will ha dem lika sina. Så är Jesu oskuld blifwen Min, samt i hans blod mig gifwen, Att om jag skall oskyldt lida, Kan jag dock i Jesu strida. 14. ^ott utas förmåner alla Mig i Ehrifto skall tillfalla ; Hwarför jag ock icke sköter Något högt, soln mig här möter. Jesnln låg i stoftet neder, Jesu lllnn i stoftet beder : Jag will mig i stoft ock bucka, Då jag till min Gud skall sucka. 15. ^ast och träck är allt det andra, Hwad de stolte efterwandra. Jefn ödmjnk-het ger heder, När den hjertat stadigt leder. Ält en Barrabas blef

walder, Men min Jefns syndigt talder, Gör mig wiss att jag är letad 11 r dell hop, soln Gnd förtretat. 16. Nåkar jag ock i den fara, Att mall säger mig här wara En bland dem, soln ejN:o 53 141 bor lefwa, För det de här något öfwa Hwad wår werld ej kan fördraga, Men will straxt ifrån sig jaga ; Jag ödlnjllkar mig då gerll^l, Will i högmod ej lllotspjerlla.

17. Att min Jesns tålig warit, Och ej i sin nöd ntfarit Med nå^n åtbörd, ell' i orden, Då han hädd och pint är wor-den, Gör mig wiss, att han will lida Än

min swaghet, dock så wida Jag ej llled be-rådde mode, Trampar Jesum i halls blode.

^8. Ehristus har ock med sin Anda Sändt i trolle mig tillhanda Dell sörlllö^ gellhetells gåfwa, Att jag här kan honom lofwa rlti tålamod, och bära Nöd, ja, död med den wallära, Soln för Jesu tålmods orde ^äggs på hans i trolle smorde.

1.9. Drager han as sonlig lydnad Kor^ set, mig till ewig prydnad, Kastar han sig nöjd och glader Ned, o^ ropar: Äbba, Fader! Ske rätt mig, soln dig beha-gar; Hall då med detsamma lagar, Att min wrållg- och tröghet botas, Ofwer hwilken Gud städs hotas.

20. När jag detta rätt betraktar, Fill-uer jag, att Gud mer aktar lydnad, än de offer feta, Soln de rike här framleta. Hjertat mitt får här ock styrka, Att sin Gud lydaktigt dyrka, Säger : pröf' mig hllr jag menar, Ty dill eld, mill Gud! mig renar.

21. Aldrig har min Jefns stannat J142 N:o 53 sitt werk, men sig bemannat, Jntill dess allt war tilt ända Bragt, på det han skull' afwända Allt mitt eländ' och mill jemmer, Solll mig här mångfaldigt klämmer. Jag skall mig så äfwen lämpa, Nedligt in i döden kämpa.

. 22. ^äggs ock någon tllllger börda Mig llppå, soln tycks mig mörda, Ger mig Jesu kämpning kraften; Jesu blod, den dyra sas-ten, Stärker mig i mitt elände, Fast mig än det swårsta hällde. Han sad': jag will hjelpa draga, Stark är min krast ide swaga.

23^ Ater, om mig föreryckes Det, solll werlden sällsamt tyckes, Att den wäg till himlen leder Kund' wäl wara mera breder; Swarar Jesus: deu som wara Will mitt barn, han måst' erfara likhet nti det jag lider ; Fastän det i köttet swider.

24. Ar och dagar bli wäl långa, Ty de tyckas alltför många; Men jag wet, min Jesus räkllar All min flykt, ja, hall upp^ tecknar Hwar en tår den jag här säller, Då det Jesn ära gäller. Jesn tårerop gas ära, Det kan jag i Ehristo lära.

Nalkas jag derför min Herre, Som har lidit tllsend wärre, Ty hans kärleks kraft jag röner På mill sllc^k och mina böner, Hwilken drar mig, lockar, twingar, Att jag, som med öruawingar, Far nti hans sot-spår nöjder, Till hans sinne alltid böjder.N:o 54 143 26. Nop' mig dersör ej i örat Annat, ty jag will ej hörat, Mina tankar äro fä^le På min Jesnm, som den bäste. Hall lne^ all sin kraft är worden Min, skönt jag än är på jorden. Töfwa litet, skall ditt ^ga So mig i hans sälla höga.

27. Far då bort dn werld med alla, Jag sk^ll aldrig dig bifalla. Mill dag fkall snart uppenbaras, Då jag fkall i Glld sör-klaras. ^asa dn, bryt mig ock neder, ^ägg ock dermed in en heder; Men wet, att du skall förskräckas, När Guds hand skall mot dig räckas. 28. Jesll, som mig welat srälsa, Jesll, all min s^att, min hälsa! Jesll, med dill död och möda ^är, stärk, tröst lllig intill döda! Jesll, dn som bergen sprängde, När dll llppå korset hängde, Nör min själ, mill kraft och sinne, Att ha dig i stadigt minne ! ^^ ^läd dig p^äktigt^ fjäl och sinne, ^ ^ ^igg ej mer i mörkret inne. Kom i ljnset med dill pryduad, Af rellt hjerta, tro och lyduad, Ty deu mäktig är för alla, Will dig nn till måltid kalla; Den, som himmelen k^n styra, Will sin högtid i dig fira.

2^ Hasta dig, liksom de flesta, Din brudglllnme till att gästa, Hwilken med sin nådeshalnmar Klappar på ditt hjertas kam- N:o 54 143 26. Nop' mig dersör ej i örat Annat, ty jag will ej hörat, Mina tankar äro fä^le På min Jesnm, som den bäste. Hall lne^ all sin kraft är worden Min, skönt jag än är på jorden. Töfwa litet, skall ditt ^ga So mig i hans sälla höga.

27. Far då bort dn werld med alla, Jag sk^ll aldrig dig bifalla. Mill dag fkall snart uppenbaras, Då jag fkall i Glld sör-klaras. ^asa dn, bryt mig ock neder, ^ägg ock dermed in en heder; Men wet, att du skall förskräckas, När Guds hand skall mot dig räckas. 28. Jesll, som mig welat srälsa, Jesll, all min s^att, min hälsa! Jesll, med dill död och möda ^är, stärk, tröst lllig intill döda! Jesll, dn som bergen sprängde, När dll llppå korset hängde, Nör min själ, mill kraft och sinne, Att ha dig i stadigt minne ! ^^ ^läd dig p^äktigt^ fjäl och sinne, ^ ^ ^igg ej mer i mörkret inne. Kom i ljnset med dill pryduad, Af rellt hjerta, tro och lyduad, Ty deu mäktig är för alla, Will dig nn till måltid kalla; Den, som himmelen k^n styra, Will sin högtid i dig fira.

2^ Hasta dig, liksom de flesta, Din brudglllnme till att gästa, Hwilken med sin nådeshalnmar Klappar på ditt hjertas kam-144 N:o 54 mar, ^ppna snart, dig skyndsamt kringe, ^åt de söta orden klinga : Kom här il, mill Jesn kära, ^åt mig aldrig dig nnlbä.a.

3. Dyra waror till att fånga, Miste man ge medel många, Men du will för gåfwor dilla, Jutet taga guldet sina, Es-ter ingen skatt man finner Här i werlden, hwilken hinner Denna spis och d^yck be-tala, Sonl mig mättar och hngsloalar.

4. Hunger gör min fjäl stor plågad Till . dess hon dig sjels får äga, Jag ger mig alls^ ingen lisa, Förr än dll mig månde spisa, Och med din dryck wederqwickcl, Som kall själens törst ntslä^a, Hwarlned jag må nlig förena, Med dig, Gnd, min Gud alleua.

Fröjd och bäswau nu med alla, Hjer^ tat ömse öfwerfalla, Hemligheten af de rätter, Soln dn, Herre! för mig fätter, Gör, att jag din' uuder märker, Som du nådigt hos oss werkar ; Är wäl någon till att finna, Soln din allmakt kan utfinna?

6. Nej, sörllnftet ingalnnda Detta ull-der kall utgrunda, Att ej detta bröd blir öde, Faft det ger mållg tusell föda, Och att oss i win tilldelas Ehristi blod, som aldrig selas. Denna hemlighet uttyda, Kan Guds Ande mild och blida.

7. Jesu, min lisssol och nöje, Jesn, dll min fröjd och löje, Jefll, min lifströft och källa, Hos dig will jag mig inställa ;^ ^ N:o 55 145 För dig månde jag nedlnta, ^åt mig wär-delig åtnjuta Denna himlaspisen kära, Mig till hälsa, dig till ära.

8. Ack, din kärlek stor och blida, Drog dig ned srån himlen wida, Att dn haf-wer sör oss lifwet, 11ti döden, willigt gif-wit, Du lät dig ock ej förtryta, Ström-likt låta din blod flyta, Som oss nu kan wederqwicka, Och ifrån förderfvet rycka.

9. Jesn, sanna bröd till lifwe, ^åt dill nattward aldrig blifwa Mig till doms, att jag owärdig, Och till sinnes obotfärdig, Skulle till ditt bord framträda, Och mig förft ej wäl bereda; ^ltan att dess bruk må lända Mig till fromma utan ända!

Om den lefwande ^ron.

Sj. som : Såsom hjorten t^aget laugtar. ^ ^ck, hwad wållar, att lllest alla ^^ ^ Menskor, som på jorden bo, Sig Guds rätta barll lnånd^ kalla, Och berömma högt sin tro, Fastän mesta delen gör Hwad dock ingen göra bör, Och alltså sig sjelf bedrager, Samt en ömklig ända tager?

2. Satan .de otrognas sinne Så för-blindar, att Gnds ljus Ej af Ehrifti klarhet inne ^ysa skall i hjertats hus, Judar, Turkar, Hedningar Han på så-dant sätt bedrar, Ja, ock dem soln Ehrist-na heta, Men as Ehristi krast ej weta. ^ ^ N:o 55 145 För dig månde jag nedlnta, ^åt mig wär-delig åtnjuta Denna himlaspisen kära, Mig till hälsa, dig till ära.

8. Ack, din kärlek stor och blida, Drog dig ned srån himlen wida, Att dn haf-wer sör oss lifwet, 11ti döden, willigt gif-wit, Du lät dig ock ej förtryta, Ström-likt låta din blod flyta, Som oss nu kan wederqwicka, Och ifrån förderfvet rycka.

9. Jesn, sanna bröd till lifwe, ^åt dill nattward aldrig blifwa Mig till doms, att jag owärdig, Och till sinnes obotfärdig, Skulle till ditt bord framträda, Och mig förft ej wäl bereda; ^ltan att dess bruk må lända Mig till

fromma utan ända!

Om den lefwande ^ron.

Sj. som : Såsom hjorten t^aget laugtar. ^ ^ck, hwad wållar, att lllest alla ^^ ^ Menskor, som på jorden bo, Sig Guds rätta barll lnånd^ kalla, Och berömma högt sin tro, Fastän mesta delen gör Hwad dock ingen göra bör, Och alltså sig sjelf bedrager, Samt en ömklig ända tager?

2. Satan .de otrognas sinne Så för-blindar, att Gnds ljus Ej af Ehrifti klarhet inne ^ysa skall i hjertats hus, Judar, Turkar, Hedningar Han på så-dant sätt bedrar, Ja, ock dem soln Ehrist-na heta, Men as Ehristi krast ej weta.146 N:o 55 ^^ 3. Han med fanning lögn bemänger,

Och förfalskar lifsens ord, Jlla tyder ^ det och wränger, ^ofwar himmelrik på jord,

Ger dem los att lefwa här Såsom kött och blod begär, Och tillsäger salig äuda, Fast de aldrig sig omwäuda.

4. Några han att söka drifwer ^if i egna döda werk, Androm han död tro ingifwer, Som dem ej förbättrar; märk, Märk, att allt går nt derpå, Att Guds Ande ej skall få Hjertat ega och intaga, Och det till sitt tempel laga.

5. Så gör han till sina trälar, Med sin döda djeflatro, Många tllsend, tllsend själar, Och ger dem falsk själars Jn till dess att Herren Gud Med sitt ords och Audalls ljud Dem nr fyndasömnen wäe-ker, Och i deras samwet skräcker.

6. Jesn, lär oss det befinna, Och oss sörese i tid, ^är oss söka dig, och finna ^if, rättfärdighet och frid : Gif oss nåd att i fann bot Falla dig, o Gnd, till fot, Att wi ej, fom många andra, På förderfwets wäg må wandra.

7. Gnd och Fader, dig förbarma Of-wer oss för Jesu skull, Som är^ blinda, nakna, arma, Gjorde ntaf ftoft o^ mull; Dock, ditt nctmn till lof och pri^, Nåd oel^ kraft på oss bewis, Och den tron nti oss werka, Sonl kan frälsa, rena, stärka.N:o 55 147 8. Ack, din ädla tro oss unna, Som är himmels^ ljns och kraft, Hwarllled wi ur Ehristo kullua Suga lifsens ädla sast, Hwilken oss med honom så Sammanbin-der, att wi så Honom i wårt hjerta slnta, Och hans nåd och krast åtnjuta.

9. Ja, eu tro, som själen föda Kan på nytt oc^h göra from, Köttet o^h dess lustar döda, Börja eu sallu Ehristelldom, Samt förnya håg och fjäl, Så att en blind syndaträl Satans snaror sönderrif^ wer, Och i Jesn tjenst sig gifwer.

Den kan Jefnm fig ikläda Med all hans rättfärdighet, Och i sådan skrud sraluträda För Gud med frilnodighet, Att från synden sägas fri Och Gnds nåde-barll att bli; Den kan ock i Ehristo ärs-wa Allt hwad han förmått förwärfwa. 11. Sådan tro kan tappert kämpa, Kraftigt bedja, stå på wakt, Och i Ehristi krast neddänlpa Hela mörkrets sörstes makt. Dell är bättre äll allt gnll As Guds All-das frukter suli, Kärlek, ödmjukhet, Gnds lydnad, Och de andra dygders prydnad.

1.2. Kort: den är en dyr Guds gåfwa, Sont blir ^llom bnden ; men Doek ej gif-well dem som soswa rlti deras synder än: Ty en sådan perla sin Kastar Jesus ej för swin, rrtan giswer deln soln börja Ofwer synd nled allwar sörja.14^ ^ N:o 56 ^^ ^ ^ 13. Ack, förkrossa, Gnd, wårt hjerta Med diu hammar, att wi må J sann ån-ger, sorg och smärta, Tron och trones Ända så, Som sörnyar själ och mod, Ne-nar oss llled Jesu blod, Gör oss Jesu be-lat' like, Och för in i himmelrike. ^^ ^u qwiuuors krona, Ehristi brlld, skrud, Halls kärlek war diu sköna pryd^ nad, J hjertans tro och willig lydnad^ 2. Ty gömde du din egen drägt^ Och gjorde det dill Gnd är täckt. Dn skytte Jefn nakna leder. Hllr stor war då sör Gnd din heder!

3. Din inre menska lltan wallk, För^ lltall någon högfärds stank. Ej gnld llti ditt änne blänkte, På siden, sammet dll ej tänkte.

4. Det war för dig en träck, ett skarn, Dll kärleksfulla Jesu barn. Dll skar till kläder, och sjelf sydde, Påklädde andra, och dig prydde

5. J helgons rena silkes drägt, Ack, för din Gnd rätt ganska täckt. Mig tycks jag ser, hur du dig lllödde, Hur hjertat af medömkan blödde.

6. Din Jefn arm oeh n^tken se Här uti usla lemmarne. Dll fick din Jefn kärlek äga J tron, dell rätta himlastega.14^ ^ N:o 56 ^^ ^ ^ 13. Ack, förkrossa, Gnd, wårt hjerta Med diu hammar, att wi må J sann ån-ger, sorg och smärta, Tron och trones Ända så, Som sörnyar själ och mod, Ne-nar oss llled Jesu blod, Gör oss Jesu be-lat' like, Och för in i himmelrike. ^^ ^u qwiuuors krona, Ehristi brlld, skrud, Halls kärlek war diu sköna pryd^ nad, J hjertans tro och willig lydnad^ 2. Ty gömde du din egen drägt^ Och gjorde det dill Gnd är täckt. Dn skytte Jefn nakna leder. Hllr stor war då sör Gnd din heder!

3. Din inre menska lltan wallk, För^ lltall någon högfärds stank. Ej gnld llti ditt änne blänkte, På siden, sammet dll ej tänkte.

4. Det war för dig en träck, ett skarn, Dll kärleksfulla Jesu barn. Dll skar till kläder, och sjelf sydde, Påklädde andra, och dig prydde

5. J helgons rena silkes drägt, Ack, för din Gnd rätt ganska täckt. Mig tycks jag ser, hur du dig lllödde, Hur hjertat af medömkan blödde.

6. Din Jefn arm oeh n^tken se Här uti usla lemmarne. Dll fick din Jefn kärlek äga J tron, dell rätta himlastega.^ ^ ^ N:o 57 149 7. Du gjorde godt, Du bles hans wän, Han gaf dig tusenfaldt igen. Bland kärlekssysslorlla du dödde, De armas hjer-tan kärligt blödde. 8. Af Ehristi lemmars kärleksgråt Din swepdnk bles i tårar wåt. Ditt bröst as kärlek månde brinna; Ty måste kär^ leksögon rinna. 9. Gnds kärlek gaf dig dem igen, Du qwinnors prydnad, Ehristi wän, Du står med dem nn inför stolen, Mer klar, du Ehristi brud, äu soleu.

^0. Dll sjunger i den nya stad; Du står ock på wårt bibelblad; Guds Aude dig der sjels asmålar Med kärleksfärg i ljnsa strålar.

11. Tabea, hwem är dig 1111 lik? Sjelf fattig; dock i kärlek rik. O, att dn många systrar hade, Soln detta llppå hjertat lade!

42. Men få: thy bli ock ganska få, Som jemte dig med fröjd så stå J ^ambsens skrnd och hwita kläder; Det så de se, som älska släder.

43. Ty ingen bär den skona skrud Mer än den täcka ^anlbsens brud. De stoltas prakt s^all då förswiuna, Och i oen stst^ eto n^brjnn^. ^ ^ mina systrar, stån på wakt, Och ^^ ^ ta'n Tabeas dygd i akt; Ta'n icke ester den ell' denne, J ha'n en här-lig bild i henne.
^ ^ ^ N:o 57 149 7. Du gjorde godt, Du bles hans wän, Han gaf dig tusenfaldt igen. Bland kärlekssysslorlla du dödde, De armas hjer-tan kärligt blödde. 8. Af Ehristi lemmars kärleksgråt Din swepdnk bles i tårar wåt. Ditt bröst as kärlek månde brinna; Ty måste kär^ leksögon rinna. 9. Gnds kärlek gaf dig dem igen, Du qwinnors prydnad, Ehristi wän, Du står med dem nn inför stolen, Mer klar, du Ehristi brud, äu soleu.

^0. Dll sjunger i den nya stad; Du står ock på wårt bibelblad; Guds Aude dig der sjels asmålar Med kärleksfärg i ljnsa strålar.

11. Tabea, hwem är dig 1111 lik? Sjelf fattig; dock i kärlek rik. O, att dn många systrar hade, Soln detta llppå hjertat lade!

42. Men få: thy bli ock ganska få, Som jemte dig med fröjd så stå J ^ambsens skrnd och hwita kläder; Det så de se, som älska släder.

43. Ty ingen bär den skona skrud Mer än den täcka ^anlbsens brud. De stoltas prakt s^all då förswiuna, Och i oen stst^ eto n^brjnn^. ^ ^ mina systrar, stån på wakt, Och ^^ ^ ta'n Tabeas dygd i akt; Ta'n icke ester den ell' denne, J ha'n en här-lig bild i henne.
159 N:o 5^ 2. Guds Ällde detta så uppdref, Att det skulle blifwa edert bref, Att läsa och i akt att taga, J samma sköna bild er laga. 3. Soln hwar och en blir henne lik, Så blifwer hon i Ehristo rik. Hwad wiljel1 J med skökans seder? För Glldi styggt, er till wallheder. 4. Tabea, ödmjnk, kysk och mild, Ack, blifwen hennes efterbild! Men följen J ert eget ty^ke, Det skjuter bort dess sköua smycke, 5. Som werkas här i uedrighet, Och glimmar upp i härlighet. Tron eget tycke ös-werwinner, Och uti kärlek ljufligt brinner. 6. En andlig säd hon ntsår här, Soln gör en ewig nppskörd der, Owisa jllllgfrur stå uppskriflle As Jesll ord: hwarä'

deblisne? 7. Hwad werlden likt hos eder är, Owisa .juugsrurs märke bär, Owisligt hwad sörllustet spiuuer, Och ej fråll Ehri-sti sallllillg rillller;

^ 8. Meu länder till hans kors^ förakt. Jag har er det as kärlek sagt. O, att jag såge er rätt lika Tabea, i det goda rika!

9. Så finge jag er en gång se För Jesll klara ansigte: Ack, klarhet! tänken hwad J sinnen, Om J er sjelswe öswerwinnen.

Om Jefn efterföljelse. 58. H

eligste Jesll, lifsens Förste! As härlighet och makt dell störste, 159 N:o 5^ 2. Guds Ällde detta så uppdref, Att det skulle blifwa edert bref, Att läsa och i akt att taga, J samma sköna bild er laga. 3. Soln hwar och en blir henne lik, Så blifwer hon i Ehristo rik. Hwad wiljel1 J med skökans seder? För Glldi styggt, er till wallheder. 4. Tabea, ödmjnk, kysk och mild, Ack, blifwen hennes efterbild! Men följen J ert eget ty^ke, Det skjuter bort dess sköua smycke, 5. Som werkas här i uedrighet, Och glimmar upp i härlighet. Tron eget tycke ös-werwinner, Och uti kärlek ljufligt brinner. 6. En andlig säd hon ntsår här, Soln gör en ewig nppskörd der, Owisa jllllgfrur stå uppskriflle As Jesll ord: hwarä' deblisne? 7. Hwad werlden likt hos eder är, Owisa .juugsrurs märke bär, Owisligt hwad sörllustet spiuuer, Och ej fråll Ehri-sti sallllillg rillller;

^ 8. Meu länder till hans kors^ förakt. Jag har er det as kärlek sagt. O, att jag såge er rätt lika Tabea, i det goda rika!

9. Så finge jag er en gång se För Jesll klara ansigte: Ack, klarhet! tänken hwad J sinnen, Om J er sjelswe öswerwinnen.

Om Jefn efterföljelse. 58. H

eligste Jesll, lifsens Förste! As härlighet och makt dell störste,^^^^^ ^ N:o 5^ ^ ^ ^51 Du mer än solen klar och ren: Äll den glans i Ehernbimer, Och klarhet finns i Seraphilller, Mot din är blott ett dnll-kelt sken. Dn är mill förebild, Afbilda, Jesu mild! Mig efter dig. O Jefn kär! ^åt mig nn här Bli helig, soln du helig är.

2. Min Jefu! som diu största prydnad Bestod i en fullkomlig lydnad, Den dn för Fadren stadigt bar: Alltså mig ock din nåd förllnna, Att jag i trones kraft må klln-na Så lydig wara, fom dn war. Ack! tag mitt hjerta in, Min wilja öfwerwinll; Hjertans Jefn! Mig tukta få, Att jag ock må, Som dn, i barnslig lydnad stå.

3. Wakfamme Jesn! hos dig möda J heligt nit månd' öfwerslöda, Dn blef dock ej af mödan trött. Din dag med lära, hjelpa, lida, Din natt med sncka, klaga, qwida J bön och wako dn förnött. Mill Gnd! mig skicklig gör, Att jag må soln fig bör, Be och waka, Att ingen stjäl ^ltnr mill fjäl, Mill s^att, och gör mig till sill träl.

4. Min Jesn! ack, hur stor och härlig Är ock din nåd, hllr god och kärlig Är du mot owän och mot wän! Din sol du lå-ter ^klont t^s^, F^st månge, som sj^or ^rg-het hysa, För allt godt ge dig oudt igeu. Mill Jesu! lär du mig, Att jag i kärlek dig Estersöljer; rrtaf det mått, Soln jag nndfått, Nätt fåfom du, gör alla godt.152 ^ No 5^ 5. Mill milde Jesn! du blef hädad, Och i diu ofkuld högst försmädad, Men bles ej wred, dn werldens ljus. Det sakt-mod kan man icke mäta, Ej annan iswer månd' dig fräta, Än för dill Himlafaders hlls. Min Jesn! mig ock gis Saktmodig-het, och dris Till heligt nit, Att jag as-skild Från werldens bild, Som dn, må ward a srom och mild. 6. Tålig'ste Jesu, hwad för smärta Har dn stått ut med tåligt hjerta rlti din djupa nedrighet! När du blef pint och plå-gad illa, Så teg du, som ett lamm, helt stilla, Och led saktmodigt all sörtret. Gis mig, o Jesn god! Ditt dyra tålamod, Att jag willigt Din börda bär, Står ut be-swär, Och med ditt kors sörnöjder är. 7^ Ärones Konllllg! ingen heder Du sökte, men gaf dig hit ueder, Att bli sör-nedrad nti allt: J ingen ting du dig upp-höjde, Men djupt i ödmjukhet nedböjde, Påtog en tjenares gestalt. Slå du mitt högmod ner, Att jag jn mer och mer J ödmjukhet Må stadelig Förkofra mig, Och deri efterfölja dig. 8. Ack, kyske Jesu, kyskhets spegel, Du tukts och ärbarhetens regel! J dig all' dyg-ders thron war byggd. Ditt tal, din^ tan^ kar, dina seder, Äthäswor, kläder, alla te-der 11twiste kysk och ärbar blygd. O minN:o 59 153 Jlnmannel! Till allda, kropp och själ Gör du nlig kysk Samt lös och sri Från bo^ leri, Att jag, som du, må tllktig bli.

9. O, nyktre Jesu! du med rillga Dill törst och hunger kllnde twinga, Och blef af ganska litet mätt. Ej wällnst fick ditt hjerta röra; Men att din Faders wilja göra War bland all mat dill bästa rätt. Hjelp nlig, att söka så Min nödtorft, att jag må Dig nykter bli, Och ski^a mig Så efter dig, Att jag, soln dn, är måttelig.

^0. Nn, hjertans Jesn, kärleksrike! Gör mina seder dina like, Och tag dll bort det soln är mitt. Ack! låt din Ande mig få lära, Att jag må trones frukter bära, Och duglig bli till riket ditt. O Jesu! drag få mig Allt mer och mer till dig, Så att dn här J lefwand^ tro Må hos mig bo, Och jag hos dig fift finna ro. ^^ ^ell smala wäg är nog till walldring ^^ ^ ^^ ^ ^ ^ ^^ ^ och warsalut går, Och träder rätt i Jesu hel^ ga spår; Om mau dertill sig rätt bereder, Så är han nog till Ehristlig walldring breder.

2. Wår Jesu wäg af mjölk och ho-nllng slyter, ^är man med trones öga det anser, O^h sig på den glad och sörnöjd beger; Ja, när man rätt igenom bryter, Ser man att den af mjölk och honnng flyter. N:o 59 153 Jlnmannel! Till allda, kropp och själ Gör du nlig kysk Samt lös och sri Från bo^ leri, Att jag, som du, må tllktig bli.

9. O, nyktre Jesu! du med rillga Dill törst och hunger kllnde twinga, Och blef af ganska litet mätt. Ej wällnst fick ditt hjerta röra; Men att din Faders wilja göra War bland all mat dill bästa rätt. Hjelp nlig, att söka så Min nödtorft, att jag må Dig nykter bli, Och ski^a mig Så efter dig, Att jag, soln dn, är måttelig.

^0. Nn, hjertans Jesn, kärleksrike! Gör mina seder dina like, Och tag dll bort det soln är mitt. Ack! låt din Ande mig få lära, Att jag må trones frukter bära, Och duglig bli till riket ditt. O Jesu! drag få mig Allt mer och mer till dig, Så att dn här J lefwand^ tro Må hos mig bo, Och jag hos dig fift finna ro. ^^ ^ell smala wäg är nog till walldring ^^ ^ ^^ ^ ^ ^ ^^ ^ och warsalut går, Och träder rätt i Jesu hel^ ga spår; Om mau dertill sig rätt bereder, Så är han nog till Ehristlig walldring breder.

2. Wår Jesu wäg af mjölk och ho-nllng slyter, ^är man med trones öga det anser, O^h sig på den glad och sörnöjd beger; Ja, när man rätt igenom bryter, Ser man att den af mjölk och honnng flyter.154 N:o 59 3^ Hnr kan en björn sin grymma art förandra? En ulf är ej saktmodig som ett sår: Ej kött och blod i Andans sinne står, Ej heller på dess wäg will wandra : Ty björnen kan sitt sinne ej förandra.

4. Du måste förft af Andan ande fö-das, Förrän dn gå på fmala wägen kan: Ty eljeft är det swårt och går ej an. Bort, köttets finne, du måst^ dödas, Och jag på nytt as Andan ande södas.

5^ Den så på nytt har född och ändrad ^blifwit, Han följer rätt och troget Jefum här, Han Jesn kors och smälek tåligt bär, Tills han blir sord i andra liswet, Dit ingen förs, soln född på nytt ej blifwit.

6. Med Ehrifto han blir spänd i dö-dens klåfwor, Begrafwen i hans död och lemnad qwar, Står sedan upp, derpå till himla far, Och uudfår Andans dyra gåswor, När han först flnppit wäl llr dödens klåswor.

7. Den Andan, af hweln Ehriftns blef här öfwad, Densamme öfwar hans lärjnngar med; Han håller alltid samma sätt och sed: Ej annor wäg för god är pröfwad; lärjungen måst', fom Jesus, här bli öfwad.

8^ Och fast det bär igenom nöd och dö^ den, J haten oet, men ej t hjertat gär ; Den sorgen gör ej djupa styng och sår,^^ N.o ^ 155 Allenast man står fast i nöden; Så ska-dar hwarken helwet' eller döden.

9. Det ljnfwa ok kan jn ej hårdt oss klämma, Hwarmed det onda blir allenast tryckt, Och själen undan det, som qwäf-wer, ryckt, Om man sig will deri be-qwälna, Kan oss det ljnfwa oket hårdt ej klämma.

10. Den lätta last o^h börda hjertat lättar, Oc^h gör, att det till Gnd sig lyfter opp, Samt far wäl fort i Ehri-skendomens lopp: Ty med sin sötma Gnd oss mättar, Wårt hjerta, när hans lätta börda lättar.

Drag, Jesll, mig tätt ester dig att löpa, Drag mig med makt; jag är dig än ej när; Din smala wäg helt sull med sötma är; Der sår man allt sör in-tet köpa. Drag, Jesn, mig tätt efter dig att löpa.

brudens längtan.

^^ ^om, o Jesu! Jesu, kom, dröj ej länge, Själen efterlängtar jn ditt umgäuge; Din brnd träget ropar: kom, kom, o Jesn! Kom, o söte Jesu!

2. Si, hon är nu trött och matt ut-as läugtau; Ty din kärlek har mig satt nti trängtan. ^åt du kärlekssötman diu ymnigt rinna, Att jag tröst må finna. ^ N.o ^ 155 Allenast man står fast i nöden; Så ska-dar hwarken helwet' eller döden.

9. Det ljnfwa ok kan jn ej hårdt oss klämma, Hwarmed det onda blir allenast tryckt, Och själen undan det, som qwäf-wer, ryckt, Om man sig will deri be-qwälna, Kan oss det ljnfwa oket hårdt ej klämma.

10. Den lätta last o^h börda hjertat lättar, Oc^h gör, att det till Gnd sig lyfter opp, Samt far wäl fort i Ehri-skendomens lopp: Ty med sin sötma Gnd oss mättar, Wårt hjerta, när hans lätta börda lättar.

Drag, Jesll, mig tätt ester dig att löpa, Drag mig med makt; jag är dig än ej när; Din smala wäg helt sull med sötma är; Der sår man allt sör in-tet köpa. Drag, Jesn, mig tätt efter dig att löpa.

brudens längtan.

^^ ^om, o Jesu! Jesu, kom, dröj ej länge, Själen efterlängtar jn ditt umgäuge; Din brnd träget ropar: kom, kom, o Jesn! Kom, o söte Jesu!

2. Si, hon är nu trött och matt ut-as läugtau; Ty din kärlek har mig satt nti trängtan. ^åt du kärlekssötman diu ymnigt rinna, Att jag tröst må finna.156 N:o ^

3. Ser du hur med liten makt jag lnåst^ fäkta, Att jag lltan dig, mill kraft, måst' sörsmäkta, Styrk du mig, så får jag krast till att winna, Till att seger finna.

4. Fiender förfölja mig, lllig förfölja^ Det jag ej, min wän, för dig plägar döl-ja; Ty hos dig, sitt sälla lngn, själen hwilar, När storlllwäder ilar.

5. Jag dig, hulde herde god, esterle-tar, Säg mig hwar dn hwila tar, hwar dn betar: ^åt mig dig bland dina barn kärligt nalkas, J din skngga swalkas.

6. ^åt din kärleks söta flod ymnigt flyta, Att ej för min arma själ tröst må tryta! ^äska dn med himlasast själ och hjerta, Så förgår min smärta.

7. Herde god, sör dina lam, de nlell^ lösa, Will dn utur lifsens damm ymnigt ösa Helsofloder: lllannabröd, honungskaka Ger dn dem att smaka.

8. Den soln törstar efter dig, han wäl finner, Att din kärlek ntaf tröst ymnigt rinner: ^efwand' watten will dn ge till att dricka, Själen wederqwicka.

9. Brndell har dig ängsligt sökt, och dig fuuuit, Törstat efter lifsens flod, hwilken runnit, Himmelsk^ sötman låter dn rikt nppwälla 1ltur liffeus källa.

10. Fråga icke, onda werld, hwad wi göre, När wi ^ambfens ljnfwa röst glad^^^^^^ N:o 6^ 157 ligt höre, Han med silla sällskap har, fina wällner, Dem dll icke känner.

11. Dn står utanför med hot, och för-smädar, När sin dyra klena hjord Jesus gläder; Du wäl rasar, stormar fast; men det lugnar När oss Jeslls hngnar.

12. Ack, hwad kall dll skada oss, tar dll lifwet? Jeslls har oss det igen starkt förskriswit, Tillsagt oss ett ewigt lif hos sill Fader, Som gör^ själen glader.

13. Will dll billda, säugsla oss, han blef fången: Hoppet sjllnger äudtlig dock fegerfållgell; Du kall ej wår dyra tro basta, binna, Hon skall öswerwinna.

1.4. Will du äudtlig jaga oss utur lau-det, Dock kall du ej lösa upp kärleksban-det, Jesu kärleksband : hall will med oss fara, Och hos fina wara.

15. Jesn! wi oss wilje dig öfwer gif-wa, Från din kärlek skall ej oss någon drifwa, Tag oss då nti din hand, hjelp oss strida, Och din dag sörbida.

1.6^ Brudell söker endast dig, dig be-gärer, Henne till sill dyra skrnd mildt förärar, Henne helar, styrker dn, när

hon trötter ligger för diw fötter.

17. Dll tar henne kärligt upp nti famnen, Och ledsagar henne till trygga hamnen: Fast hon ditt sörakt och håll alltid röner, Dll dock henne kröner.18. Så har dig ock gått i hand, Jesn söta! ^åt oss ullder korset dig wänligt möta. ^ägg dn kära korset på, låt oss bära, Dig, wår wän, till ära.

19. ^ambsens jungfrur, sjuugell högt ^alnbsens wisa, ^åt wår anda, själ och kropp ^alnbet prisa, ^ambsells jllngsrnr, klädde i hwita kläder, Eder med mig gläder.

20. Halleluja! segersång npp i höjden, Timlig sorg förbytes i himlasröjden: Hal-leluja! ^ambet har seger wnnnit, Och wi sridell funnit.

21. rlpp och sjllng ntwalda chor, him^ la gäster, Kom och se hnr ^alllbet sig brn-den fäster, Den han fig i ewig nåd har trolofwat Och så rikt begåswat.

22. Tänker på hur härligt klädd blir då bruden, Tänker på den glimmande him-laskrnden: Hwi will J då glimma med werldens fläder? Wi ha bättre kläder.

23. Nej; låt oss ikläda oss ^anlbsens kläder, Denna ^ambsens hwita drägt werl^ dell häder; Do^ är bruden ganska täck i sill prndnad, ^lti tro och lydnad.

24. Will J lissens krona få er till ära, Måst^ J ^ambsens törnekralls här sörst bära, Här med Jesu, eder wän, tåligt lida, Kronan se'n förbida.

25. Milde Jesn, låt sä ske, låt så häll^ da! Timlig sorg i ewig sröjd skall dll wäll^N:o 61, 62 159 da, Ewig fröjd inför din stol utau älldа, ^tau återwända. ^n, wår brudgum! hweln har gif^ ^ ^ wit Så högt pris sör brudeu sin? Sjelf trolosningsbrefwet skrifwit Nätt med hjertebloden fin.

2. Sjelf förwärfwat helig prydnad Ät din dyrt förwärfda brnd, Nåd, rättfärdig^ het och lydnad, Hwita kläder, helig skrud.

3. Själawäu och Brudgum kära, Jag will bli din kära brud. Säg dock om jag månde bära Bildens rätta brölloppsskrud,

4. Som ditt hjerta wäl behagar, Hel-gons rena filkesdrägt: Är det ej, låt se du lagar Så min skrud, som är dig täckt.

5. Så will jag dig esterfölja, Jag wet att din törnekrans Först mitt hnfwnd måste hölja, Sedan brndekronans glans.

6. Det är godt att dn mig agar, Ske mig efter ditt behag, Här bland smälek mig tillagar Kronan till wår brölloppsdag. ^ ^ ^s^ ^ s^ ^ kärlek söta^ ^ ^ ^ ^ ängslig fjäl med frid will möta, Du med din ljnfwa frid

fördrifver smärta, Och gjllter tröst i ett bedröswadt hjerta.

2. Som fogeln efter dag om natten längtar, Så ock min fjäl till dig med ångest trängtar; J ängslans hetta kan N:o 61, 62 159 da, Ewig fröjd inför din stol utau ällda, ^tau återwända. ^n, wår brudgum! hweln har gif^ ^ ^ wit Så högt pris sör brudeu sin? Sjelf trolosningsbrefwet skrifwit Nätt med hjertebloden fin.

2. Sjelf förwärfwat helig prydnad Ät din dyrt förwärfda brnd, Nåd, rättfärdig^ het och lydnad, Hwita kläder, helig skrud.

3. Själawäu och Brudgum kära, Jag will bli din kära brud. Säg dock om jag månde bära Bildens rätta brölloppsskrud,

4. Som ditt hjerta wäl behagar, Hel-gons rena filkesdrägt: Är det ej, låt se du lagar Så min skrud, som är dig täckt.

5. Så will jag dig esterfölja, Jag wet att din törnekrans Först mitt hnfwnd måste hölja, Sedan brndekronans glans.

6. Det är godt att dn mig agar, Ske mig efter ditt behag, Här bland smälek mig tillagar Kronan till wår brölloppsdag. ^ ^ ^s^ ^ s^ ^ kärlek söta^ ^ ^ ^ ^ ängslig fjäl med frid will möta, Du med din ljnfwa frid

fördrifver smärta, Och gjllter tröst i ett bedröswadt hjerta.

2. Som fogeln efter dag om natten längtar, Så ock min fjäl till dig med ångest trängtar; J ängslans hetta kan N:o 61, 62 159 da, Ewig fröjd inför din stol utau ällda, ^tau återwända. ^n, wår brudgum! hweln har gif^ ^ ^ wit Så högt pris sör brudeu sin? Sjelf trolosningsbrefwet skrifwit Nätt med hjertebloden fin.

2. Sjelf förwärfwat helig prydnad Ät din dyrt förwärfda brnd, Nåd, rättfärdig^ het och lydnad, Hwita kläder, helig skrud.

3. Själawäu och Brudgum kära, Jag will bli din kära brud. Säg dock om jag månde bära Bildens rätta brölloppsskrud,

4. Som ditt hjerta wäl behagar, Hel-gons rena filkesdrägt: Är det ej, låt se du lagar Så min skrud, som är dig täckt.

5. Så will jag dig esterfölja, Jag wet att din törnekrans Först mitt hnfwnd måste hölja, Sedan brndekronans glans.

6. Det är godt att dn mig agar, Ske mig efter ditt behag, Här bland smälek mig tillagar Kronan till wår brölloppsdag. ^ ^ ^s^ ^ s^ ^ kärlek söta^ ^ ^ ^ ^ ängslig fjäl med frid will möta, Du med din ljnfwa frid

fördrifver smärta, Och gjllter tröst i ett bedröswadt hjerta.

2. Som fogeln efter dag om natten längtar, Så ock min fjäl till dig med ångest trängtar; J ängslans hetta kan16c^ ^ N:o 62 ^ ^ ^

hon icke swalkas, Förrän din ljnfwa srid i hjertat nalkas.

3. Jag ropar, men ibland du dig sör^ döljer, Och likasom din nåd rätt öswer-höljer; Då skriar jag allt fort: hwi will dn dröja? Ty ingen, lltan du, kan sjä-len nöja.

4. Dn hafwer låtit mig din sötma smaka, Din kärlek mera söt, än hollullgs-kaka. Ty kall jag ingen ro i själen fin-na, Om du din kärleksflod ej låter rinna.

5. Du har, o Jesu, sjelf mig till dig dragit, Och srån all werldslig lnft mitt hjerta tagit: Du all min lust, hwi will du mig förhala? Jag törstar, kom dn sjelf och mig hugswala.

6. Du kommer, bäste wän, fast dn för^ halar; När du fördröjer, du med fjäleu talar, Du talar då om hwad foln ännu hiudrar, Att hon ej fyllest af din klar^ het glindrar.

7. Dn will, att själen skall dig mera söka, Och kärleksträngtan sig alltjemt för^ öka; Du will min fjäl allt mer i hlln^ ger sätta, Och öfwerfwinnligt will dll henne mätta.

8. O Jesu, själawän, så fke din wilja, ^åt ingen, ingen mig ifrån dig skilja, ^åt mig i trolles ljns dig efterfölja, Så är du min, fast du dig tockes dölja.N:o 63 161 9. Du som mig hulpit förr, hjelp mig att strida, Att jag ej till miu själ må skeppsbrott lida. Ack nej, ack nej, låt fa^ ra hela werlden Med dess fåfänga lust^ den löfa flärden.

1.0. Mitt ombetrodda gods kan dll be^ wara, Min själ du frälsa kan ifrån all fa^ ra: Gif nåd, att jag må efter målet jaga, ^åt ingen, ingen mig ur diu hand taga.

Gif, att jag nr ditt ord rätt tro^ ligt samkar Den kraft, som styrker troll och hoppets ankar, Till dess jag med en glad och helig tnnga Får i din fröjdesal om seger sjnnga. 1.2. Då får jag utan qwal och utan fara Hos dig, i ewig tid, o Jefn ! wara, Och dig nti ditt rike gladlig möta, Och dricka af de kärleksströmmar söta. ^^ ^esn, min längtan, Din kärleks^ ^ trängtan ^åt hos mig brinna, Och hjertat winna ; ^åt hjertat brinna, ^åt köld förswinna. Jesu, min längtan Och kärleksträngtan. 2. ^är mig besinna, Hnr dn måst brin^ na J wredes lågor För n1ina plågor : ^åt mig här brinna, Men aldrig finna Din wredes plågor J afgrnnds lågor. 3. rrti ditt hjerta Ser jag min smärta, Jag ser din pina För synder mina. Ho N:o 63 161 9. Du som mig hulpit förr, hjelp mig att strida, Att jag ej till miu själ må skeppsbrott lida. Ack nej, ack nej, låt fa^ ra hela werlden Med dess fåfänga lust^ den löfa flärden.

1.0. Mitt ombetrodda gods kan dll be^ wara, Min själ du frälsa kan ifrån all fa^ ra: Gif nåd, att jag må efter målet jaga, ^åt ingen, ingen mig ur diu hand taga.

Gif, att jag nr ditt ord rätt tro^ ligt samkar Den kraft, som styrker troll och hoppets ankar, Till dess jag med en glad och helig tnnga Får i din fröjdesal om seger sjnnga. 1.2. Då får jag utan qwal och utan fara Hos dig, i ewig tid, o Jefn ! wara, Och dig nti ditt rike gladlig möta, Och dricka af de kärleksströmmar söta. ^^ ^esn, min längtan, Din kärleks^ ^ trängtan ^åt hos mig brinna, Och hjertat winna ; ^åt hjertat brinna, ^åt köld förswinna. Jesu, min längtan Och kärleksträngtan. 2. ^är mig besinna, Hnr dn måst brin^ na J wredes lågor För n1ina plågor : ^åt mig här brinna, Men aldrig finna Din wredes plågor J afgrnnds lågor. 3. rrti ditt hjerta Ser jag min smärta, Jag ser din pina För synder mina. Ho162 N:o 64 will anklaga, lrr Gnds hand taga? Jag har det ena, Guds ^amb det rena.

4. Jag har det ena, Guds ^amb det rena; Werlden sörswinne Med allt sitt min-ne ; Werlden må hata, Förakta, rata. Jag har det ena, Guds ^amb det reua.

5. Högst öfwer alla Må jag dig kalla Wau utan like, Dll kärleksrike ! ^åt köl-dell wika, Du kärleksrika ! ^åt mig här briuna, Din kärlek winna.

6. ^åt mig här fika, Du kärleksrika! Tills jag dit hinner, Der kärlek winner; Så s^all min tnnga Din lofsång sjnngcl J härligheten, J ewigheten! ^^ ^ag in min själ, tag in mitt sin^ ^ ^ ne Dn himlaljns, skin klart derinne, Skjut djupt din^ kärleksstrålar in J hjertat mitt och själen min.

2. ^åt ock din kärleks söta källa rlti min själ med krast uppwälla; Så s^all deu söt^ man snart förgår Som uti dig ej will bestå.

3. O, tag till fåuga mina krafter, J allt mitt werk gjut lifsens safter ; Hwad i mig fritt låt tjena dig, Är bäsla sri^ hetsrätt för mig.

4. Du är det allrahögsta lifwet, Som allom lif och anda gifwit ; Fnllkomlig lnst ger du min fjäl, Allt utom dig ej smakar wäl. 162 N:o 64 will anklaga, lrr Gnds hand taga? Jag har det ena, Guds ^amb det rena.

4. Jag har det ena, Guds ^amb det rena; Werlden sörswinne Med allt sitt min-ne ; Werlden må hata, Förakta, rata. Jag har det ena, Guds ^amb det reua.

5. Högst öfwer alla Må jag dig kalla Wau utan like, Dll kärleksrike ! ^åt köl-dell wika, Du kärleksrika ! ^åt mig här briuna, Din kärlek winna.

6. ^åt mig här fika, Du kärleksrika! Tills jag dit hinner, Der kärlek winner; Så s^all min tnnga Din lofsång sjnngcl J härligheten, J ewigheten! ^^ ^ag in min själ, tag in mitt sin^ ^ ^ ne Dn himlaljns, skin klart derinne, Skjut djupt din^ kärleksstrålar in J hjertat mitt och själen min.

2. ^åt ock din kärleks söta källa rlti min själ med krast uppwälla; Så s^all deu söt^ man snart förgår Som uti dig ej will bestå.

3. O, tag till fåuga mina krafter, J allt mitt werk gjut lifsens safter ; Hwad i mig fritt låt tjena dig, Är bäsla sri^ hetsrätt för mig.

4. Du är det allrahögsta lifwet, Som allom lif och anda gifwit ; Fnllkomlig lnst ger du min fjäl, Allt utom dig ej smakar wäl.N:o 64 163 5. Dll är den sköna dygdebrnnnen, Från dig är glädjeströmmen runnen, Dll öfwer allt förnöjer mig ; Ack, gör mitt hjerta sullt af dig !

6. ^åt mig med lnst^ mig gerna skilja Från allt, hwad icke will din wilja; Gör i din djnpt fördolda art, Mitt innersta rätt genomklart.

7. Hwad jag för swag är dig att hylla, Det låt din Son i mig uppsylla, Och gif, till min fullkomlighet, Mig glansen af hans härlighet.

8. Så blir jag utau egen styrka, rlti min kraft ditt hns, dill kyrka, Dill egen-dom på heligt fätt, Som om ditt lof kan sjunga rätt.

9. Mitt werk då krast as höjden dris-wer, När jag på nytt så skapad bliswer, Så skådar jag med härlighet Min Ska-pares sörträfflighet.

1.0. Så blir jag ett med barnen dina. Här kan din werkan härligt skina. Jag ett med dem och ett med dig Och Sonen, som är hel i mig.

11.. Så måste ändtlig då sörswinna Båd' helt och halft af eget sinne, Jag blir ett allt och allt i ett, Nätt jag och ett och se'n allt slätt.

1.2. Här wankar ro och sridens grön-skan, Och fröjd och kärlek efter önskan,164 N:o 65 När man för Gnd står stilla, märk! Och hwi lar af sitt eget werk.

13. J denna söta himlawätska Kan ande, själ och kropp sig läska! Här allt sin frukt fullkomligt ger, Hwad icke syns och hwad man ser.

14. Kom den soln will nu salig wa^ ra, Och låte allt förgängligt sara. O sjä^ lar, wänden allt begär Till Gnd, soln endast goder är.

15. Blir ett med ett i ett förbllndne, Med helt och odelt hjerta fllndlle Hos ett, som mäts i öswerlnått Er till, och heter ewigt godt.

16. Flyn allt hwad orent är, jag be^ beder, Och wä^ren till i goda seder; rrt-wäljen lifwet, wäljen frid; Ta^n råd emot, det är hög tid. ^^ Hur ljufligt äl^ med dig^ min Jesu^ ^ waudra! Ja, uti dig mill resa skynda fort; Dn för mig från en trappa till den andra, Till dess dn leder mig till lifsens ort.

2. ^åt mig ej ntan dig ett steg här göra, Ett steg förlltan dig till mörkret bär; Men lät din Anda mig till ljnset föra, Att wandra efter dig, som ljnset är.

3. Gack dn förnt och låt mig efter löpa, Si, jag är trög, så dris och drag dn mig, 164 N:o 65 När man för Gnd står stilla, märk! Och hwi lar af sitt eget werk.

13. J denna söta himlawätska Kan ande, själ och kropp sig läska! Här allt sin frukt fullkomligt ger, Hwad icke syns och hwad man ser.

14. Kom den soln will nu salig wa^ ra, Och låte allt förgängligt sara. O sjä^ lar, wänden allt begär Till Gnd, soln endast goder är.

15. Blir ett med ett i ett förbllndne, Med helt och odelt hjerta fllndlle Hos ett, som mäts i öswerlnått Er till, och heter ewigt godt.

16. Flyn allt hwad orent är, jag be^ beder, Och wä^ren till i goda seder; rrt-wäljen lifwet, wäljen frid; Ta^n råd emot, det är hög tid. ^^ Hur ljufligt äl^ med dig^ min Jesu^ ^ waudra! Ja, uti dig mill resa skynda fort; Dn för mig från en trappa till den andra, Till dess dn leder mig till lifsens ort.

2. ^åt mig ej ntan dig ett steg här göra, Ett steg förlltan dig till mörkret bär; Men lät din Anda mig till ljnset föra, Att wandra efter dig, som ljnset är.

3. Gack dn förnt och låt mig efter löpa, Si, jag är trög, så dris och drag dn mig,N:o 65 165 Att jag för ditt behag ej flärd må köpa, O^ för Egyptens lust bortsälja dig.

4. Nej, låt i trone mig dig efterfölja, Jag är o^k nn med dig rätt wäl förnöjd, Fast motgångswåg mig skulle öfwers^ölja, Är du med mig, blir motgång idel fröjd.

5. Hwad är, min wän, att du mig stnndlig lockar Att öfwergifwa allt och föl-ja dig? När jag dig fer, allt jordiskt sig då bockar, Och uti troues ljus förlorar sig.

6. Hwad är att du så ropar: gack från flärden, Kom, sölj nlig till min himlasaders hns, Haf återhåll as allt på pilgrimsfärden, Statt llpp och skynda dig, statt npp war ljus.

7. Hwad är det som dn med mitt hjerta delar? Si, hnru det förgylta fnärjegarn J tllfen ögon så bedrägligt spelar, För mina ögon ser det nt som skarn.

8. Du will diu kärlek mig, min Jesn, giswa, Ett ewigt och ett öfwerswinligt godt, Du will mitt namn i lifsens bok

ins^rif^ wa, Bekröna mig med nåd förutau mått.

9. Dll will mig kärligt till diu Fader föra, Att fe i dig diu Faders hjertelag, Och i din Andas fröjd med glädje höra J dig med oss din Faders fredsfördrag.

10. Att wi i dig till Fadren skola fara Dit, der dn sitter på Gnds högra hand, Och der, fom dn sjels är, der med dig wa-ra, Der är, och icke här, mitt sosterland.166 N:o 66 1.1. Så må wäl werld med flärd ett ögonblick fara Med håll och spott, med hög-mod och gewalt, Får jag, min Jesu! i dittt sällskap wara, Är du i tid och ewighet mitt allt. ^^ ^ ^ ^ Jesnm skåda, ^^ ^ ^^ ^^ ^ ^ hjertligt kär! Fast jag gjort honom stort beswär, Jag wille fast wid honom låda, Soln mig så kraftigt till sig dragit Från werlden och dess myckna flärd, Den så mitt hjerta förr intagit, Att jag war i dess kärlek sllärd. 2. O, att jag kyssa fick hans sötter, Som har sör mig i döden gått, Och obe-gripligt qwal ntstått, Men dock ej blifwit leds och trötter! Om jag wid dem mig fick nedfätta J ödmjukhet och tålamod, Jag wille dem med tårar twätta; Ty han mig twagit med sitt blod. 3. Ack, låt mig med Johannes ligga, Mill Jesn, wid ditt kärleksbröst, Att jag får smaka himlatröst! Jag will om nåd dig be och tiggar ^åt werlden mig ej mer be^ draga, Att gifwa dess förställning rum. Jag will nu eudast dig behaga^ Min ell^ da skatt o^ brndegnm. 4. Jag will dig be ännu om mera: Drag mig, min Jefn, efter dig, Och kom dn sjels^ wer ock till mig, ^åt mig din Ände så regera, Att jag allt jordiskt må försaka, Och bli till 166 N:o 66 1.1. Så må wäl werld med flärd ett ögonblick fara Med håll och spott, med hög-mod och gewalt, Får jag, min Jesu! i dittt sällskap wara, Är du i tid och ewighet mitt allt. ^^ ^ ^ ^ Jesnm skåda, ^^ ^ ^^ ^^ ^ ^ hjertligt kär! Fast jag gjort honom stort beswär, Jag wille fast wid honom låda, Soln mig så kraftigt till sig dragit Från werlden och dess myckna flärd, Den så mitt hjerta förr intagit, Att jag war i dess kärlek sllärd. 2. O, att jag kyssa fick hans sötter, Som har sör mig i döden gått, Och obe-gripligt qwal ntstått, Men dock ej blifwit leds och trötter! Om jag wid dem mig fick nedfätta J ödmjukhet och tålamod, Jag wille dem med tårar twätta; Ty han mig twagit med sitt blod. 3. Ack, låt mig med Johannes ligga, Mill Jesn, wid ditt kärleksbröst, Att jag får smaka himlatröst! Jag will om nåd dig be och tiggar ^åt werlden mig ej mer be^ draga, Att gifwa dess förställning rum. Jag will nu eudast dig behaga^ Min ell^ da skatt o^ brndegnm. 4. Jag will dig be ännu om mera: Drag mig, min Jefn, efter dig, Och kom dn sjels^ wer ock till mig, ^åt mig din Ände så regera, Att jag allt jordiskt må försaka, Och bli tillN.o 67 167 dig allt stadigt böjd. Ack, låt mig aldrig gä tillbaka, Min Frälsare, så är jag nöjd.

5. Allt will jag sramgent öfwergiswa, Och träda rätt i dina spår, Ej akta hwad mig öfwergår; På det jag din må ewigt bliswa. Sjelf i ditt beläte mig förklara, Och gör min wilja såsom din, Att jag med fröjd får hädan fara, Och gå i bröl-loppssalen in.

Om andelig wakfamhet.

Sj. som. ^om, o Jesn, Jesn, ^om. ^^ hjertans Jesn^ lär mig rätt be och ^ waka, ^öpa i min kamp, och ej se tillbaka, Att allsingen må min själ knnna sofwa, Och dess fkrnd beröfwa.

2. Du har fagt: din^ kläder göm, och war waken, Att jag dig ej finna må blott och naken, ^är jag kommer med en hast till att höra, Hwad mitt hnsfolk göra.

3. Jag har fått af dig, min Gnd, dy^ ra kläder Jemte mycket annat godt, som mig gläder. Derför ^will jag prisa dig och hembära Tack och ewig ära.

4. Men det fordras mycken konst att bewara Sådan dyrbar skatt sör dem, som ej spara Deras list o^h makt, att mig skada göra, Och min skatt bortföra.

Satan, werlden oc^h mitt kött sig beflita, Hwad mig Beslls gifwit, att från N.o 67 167 dig allt stadigt böjd. Ack, låt mig aldrig gä tillbaka, Min Frälsare, så är jag nöjd.

5. Allt will jag sramgent öfwergiswa, Och träda rätt i dina spår, Ej akta hwad mig öfwergår; På det jag din må ewigt bliswa. Sjelf i ditt beläte mig förklara, Och gör min wilja såsom din, Att jag med fröjd får hädan fara, Och gå i bröl-loppssalen in.

Om andelig wakfamhet.

Sj. som. ^om, o Jesn, Jesn, ^om. ^^ hjertans Jesn^ lär mig rätt be och ^ waka, ^öpa i min kamp, och ej se tillbaka, Att allsingen må min själ knnna sofwa, Och dess fkrnd beröfwa.

2. Du har fagt: din^ kläder göm, och war waken, Att jag dig ej finna må blott och naken, ^är jag kommer med en hast till att höra, Hwad mitt hnsfolk göra.

3. Jag har fått af dig, min Gnd, dy^ ra kläder Jemte mycket annat godt, som mig gläder. Derför ^will jag prisa dig och hembära Tack och ewig ära.

4. Men det fordras mycken konst att bewara Sådan dyrbar skatt sör dem, som ej spara Deras list o^h makt, att mig skada göra, Och min skatt bortföra.

Satan, werlden oc^h mitt kött sig beflita, Hwad mig Juslls gifwit, att från16^ N:o 67 mig slita, Men om wåld ej tager lag, list de brnka, Att mill skatt uppsluka.

6^ Och som de wäl märka, att de ej winna, När i wako o^ rätt bön de mig finna; Så går allt på soswa nt, o^ se'n snärja Den sig ej kan wärja.

7. Jesu, gif fördenskull nåd mig att akta För all säkerhet och sömn, som de trakta Störta mig nti, att jag skall för^ lora Dina gåfwor stora.

8. Om jag somnar, mister jag mina håfwor, Trones s^öld och hoppets hjelm, Andans gåfwor^ Ja^ rättfärdigheten, som Jesn lydnad Wärfwat mig till prydnad.

9. Ack, så lär mig gifwa akt på mitt sinne, Tankar, håg, begär och allt hwad derinne Förs till torgs och bjudes falt, att jag icke Må till oudt få tycke.

1.0. Herre, lär mig styra rätt mina tankar, Att jag ej med dem omkring^ wårdslöst wankar, ^åter dem ej af och an tullfritt löpa, Och förderf fig köpa.

^1. Gif mig wishet, att jag må kuu^ na skilja Ondt och godt och satans swek från din wilja, Att ej syndens fagra s^en mig bedrager Och ^nin håg intager.

Ack, jag hisnar och förskräcks, när jag tänker På de tusen satans grepp, streck och ränker, Hwarnled synden han så snällt pryder, lagar, Att hon oss behagar.N:o 67 169 1.3. Egen ära, nytta, lnst han förgyld ler, Och med dessa tings begär hjertat syller. ^åt mig sådaut warse bli, och nndwika Allt hwad mig will swika.

14. ^är mig möta wäl de ting, soln starkt röra Sinnet till affekt, och dess ro förstöra, Att ej köttet må på nytt wälde winna, Och mill tro förfwiuua.

15. ^är mig miua ögon bort från det wända, Som kan syndig lust i mig lätt npptända. Daoids jemte Simsons sall mig betrakta ^är, och synen akta.

46. Hörslen ligger makt uppå^ lär mig täppa Oronen sör dem, som djerst ljnga, s^räppa, ^ocka, smäda, snacka ondt, Gnd wanära Och falskt wittne bära.

1^7. Ack, hur ofta qwäljs deraf och bryds finnet, Som man sett ell' hört och har qwar i minnet! Med sin' ögon Job sör^ buud derför gjorde, När han skadan sporde.

18. Det som luktar, smakar wäl, och förllöjer Kroppen, låt ej sånga mig, att det böjer Själen till att söka ro uti kättja, Wällust, prakt och slättja.

^9. Gis, att jag så styr min muu och min tnnga, Att mitt tal sörargar ej sjä-lar nnga, Ej bedröswar gamla, ej Gud sörtretar, Och till wrede retar.

20. Ja, hwad helst lllig kommer för, lär mig pröswa Wäl sörut, att jag der^17^ No 6^ wid ej bedröfwa Må Guds Ande, mindre från mig sördrifwa; rrtan trofast blifwa.

21. ^är fördenskull, Jesu, mig be och waka, Att jag werlden med dess slärd må

sörsaka, Kämpa, segra och af dig, genom trona, rlndfå lifsens krona. ^ ^akel^ upp^ J Ehristne tröga! Be^

syndasömnen wäckt ert öga, Och unnar eder lissens råd; Och lemnen syndens mörka grop, Och haswen akt på Jesn rop: waker! 2. Waker npp, ty syndagarnen r1pp-

täckas utaf nådens ljns, Som delar sken

åt menskobarnen J ordet in i hjertans hlls: Ack, wäljer det till wandringstolk!

J blifwen annars dödsens folk: waker! 3. Waker! Andans mod är willigt, Men köttet har fin tröghet qwar, Thy följa ock de Ehriftne billigt Ej det, men dit, soln Andan drar: O dyre själar! märken till, Och wandren såsom Anden will: waker! 4. Waker, ty den ormen gamla, Soln wet att nll hans tid är kort, Sitt bästa gör att själar samla, Och dem i mörkret släpa bort: O, rnsten eder som en man; Ty soswa nu går iutet all: waker! 5. Waker, innan sista stnnden Sitt osör.^ märkta mät har nät^: J sen att döden

gömmer undan Båd' sjukt och friskt, båd' 17^ No 6^ wid ej bedröfwa Må Guds Ande, mindre från mig sördrifwa; rrtan trofast blifwa.

21. ^är fördenskull, Jesu, mig be och waka, Att jag werlden med dess slärd må

sörsaka, Kämpa, segra och af dig, genom trona, rlndfå lifsens krona. ^ ^akel^ upp^ J Ehristne tröga! Be^
syndasömnen wäckt ert öga, Och unnar eder lissens råd; Och lemnen syndens mörka grop, Och haswen akt på Jesn rop: waker! 2. Waker npp, ty syndagarnen r1pp-

täckas utaf nådens ljns, Som delar sken

åt menskobarnen J ordet in i hjertans hlls: Ack, wäljer det till wandringstolk!

J blifwen annars dödsens folk: waker! 3. Waker! Andans mod är willigt, Men köttet har fin tröghet qwar, Thy följa ock de Ehriftne billigt Ej det, men dit, soln Andan drar: O dyre själar! märken till, Och wandren såsom Anden will: waker! 4. Waker, ty den ormen gamla, Soln wet att nll hans tid är kort, Sitt bästa gör att själar samla, Och dem i mörkret släpa bort: O, rnsten eder som en man; Ty soswa nu går iutet all: waker! 5. Waker, innan sista stnnden Sitt osör.^ märkta mät har nät^: J sen att döden

gömmer undan Båd' sjukt och friskt, båd'N:o 69 171 stort och smått; O käre Ehristne! märker här, Det sista stycket owisst är: waker!

6. Waker, att J redo ären Till stora dolnsens räknings slut; Ty som J as Gnds ord det lären, Så löper snart nu tiden ut. Kanske 1111 är er sista dag! Thy skicker eder, råder jag: waker!

7. Waker! Jesn bnd är detta, Hwi soswen J i dödsens famn? Ac^, låten hjel-pa er till rätta, Och wänden om i Herrans namn. Ja, bliswe det på sinnet lagdt, Soln Glld till mig och alla sagt: waker! ^ ^ridsforfte! statt oss bi, dn som har ^ ^ ^ seg^r wunnit, Du w^rldens ljns, soln bandt i kedjor mörksens makt! J dig och i^ ditt ljns ha wi ock ljnset sllnnit, ^är oss med trolles ljus allt stadigt stå på wakt.

2. Förskingra mörkret bort med himla-ljnsets strålar, Att wi i Herranolll må warda ljnsens barn; Så att hwad werl-den oss bedrägligt sörentålar Må ligga sör wår sot som träck, som stost och skarn.

3. ^åt oss i trolle här det himlaklenod skåda, Som oförwanfkeligt och osörgäng-ligt är, Och dn till arswelott har låtit dem bebåda, Soln nti talamod din smä-leks törne bär.

4. Wår' ögon öppna dll att se iu i det höga, Det dinoln älskarom dll ewigt N:o 69 171 stort och smått; O käre Ehristne! märker här, Det sista stycket owisst är: waker!

6. Waker, att J redo ären Till stora dolnsens räknings slut; Ty som J as Gnds ord det lären, Så löper snart nu tiden ut. Kanske 1111 är er sista dag! Thy skicker eder, råder jag: waker!

7. Waker! Jesn bnd är detta, Hwi soswen J i dödsens famn? Ac^, låten hjel-pa er till rätta, Och wänden om i Herrans namn. Ja, bliswe det på sinnet lagdt, Soln Glld till mig och alla sagt: waker! ^ ^ridsforfte! statt oss bi, dn som har ^ ^ ^ seg^r wunnit, Du w^rldens ljns, soln bandt i kedjor mörksens makt! J dig och i^ ditt ljns ha wi ock ljnset sllnnit, ^är oss med trolles ljus allt stadigt stå på wakt.

2. Förskingra mörkret bort med himla-ljnsets strålar, Att wi i Herranolll må warda ljnsens barn; Så att hwad werl-den oss bedrägligt söremålar Må ligga sör wår sot som träck, som stost och skarn.

3. ^åt oss i trolle här det himlaklenod skåda, Som oförwanfkeligt och osörgäng-ligt är, Och dn till arswelott har låtit dem bebåda, Soln nti talamod din smä-leks törne bär.

4. Wår' ögon öppna dll att se iu i det höga, Det dinoln älskarom dll ewigt172 N:o 69 har beredt, Det intet öra hört, och intet köttsligt öga Kan se, det dina barn i trone hafwa fett.

5. ^åt så wår dyra tro här kämpa och här winna ^ti din segerkraft, hwarmed dn gått sörut, Att wi ock måge i diu se-gers allmakt finna Wårt glada o^h wårt sälla segerwinnings slnt.

6. Att wi ej se derpå, hur hårdt det går i striden, Om lis, om död, om nöd och jemmer förestår, Men hwad för lön wi få se^n wi erhållit sriden, Och hnr wår härlighet alltsammans öfwergår.

7. O Jesn, själalnft! war tröst, wår sröjd, wår hngllad, Mot werldens storm och brus wi stride i ditt namn, Till dess dll låter sällt all storms owäder lugna J härlighetenes och ewig sällhets hamn.

8. Styrk du wår swaga tro, och gis diu kraft att jaga, Att löpa till det mål, soln dn oss föresatt. ^åt ingen oss isrån din kärlek draga, Till dess wi sinne dig, wår sröjd och dyra skatt.

9. Dn är allena wärd att taga pris och heder Af helga englars röst och de ntwaldas toll, Tolf tuseu tecknade i mån-ga tusen leder, Som uti ewighet lofsjnn^ ga för diu throll.

1.0. När wi ock wara rum blaud hel^ ga skaran fllnnit, Skw wi ock stämma in:makt, wälde, ewigt pris Sökee Lambet, som har stridt och ewigt seger wunnit, Och öppnar oss igen der sälla paradis.

11. Fridsförste! statt oss bi, håll oss till ändan fasta, Till dess wi dig få se Rättfärdighetens sol, Och wåra kronor då bemödigt nederkasta Med seger och triumph för Guds och Lambsens stol.

Uppmuntring till att betrakta wår dödlighet.

70. O menniska! tänk wäl derpå, Att du skall hädan fara, Och innan kort kanske dit gå, Der du skall ewigt wara: Betänk, att du på jorden äst En främling, wandringsman och gäst.

2. Din lifstid löper som en ström, Och som en rök förswinner, Blir så till intet som en dröm, Och dig ur händren rinner: Går som en skugga hastigt bort, Och är som gräsets fägring kort.

3. Betänk, att innan du wet af, Din lifstråd blir afskuren, Då kroppen lägges ned i graf, Men själen blifwer buren Af djeflar till sitt pinorum, Om Jesus ej är dess brudgum.

4. Skjut ej din bättring säkert opp I dag till morgondagen, Och gör dig om långt lif ej hopp; ty du kan blifwa tagen Från jorden snart, ja än i natt I ewigheten bli försatt. makt, wälde, ewigt pris Sökee Lambet, som har stridt och ewigt seger wunnit, Och öppnar oss igen der sälla paradis.

11. Fridsförste! statt oss bi, håll oss till ändan fasta, Till dess wi dig få se Rättfärdighetens sol, Och wåra kronor då bemödigt nederkasta Med seger och triumph för Guds och Lambsens stol.

Uppmuntring till att betrakta wår dödlighet.

70. O menniska! tänk wäl derpå, Att du skall hädan fara, Och innan kort kanske dit gå, Der du skall ewigt wara: Betänk, att du på jorden äst En främling, wandringsman och gäst.

2. Din lifstid löper som en ström, Och som en rök förswinner, Blir så till intet som en dröm, Och dig ur händren rinner: Går som en skugga hastigt bort, Och är som gräsets fägring kort.

3. Betänk, att innan du wet af, Din lifstråd blir afskuren, Då kroppen lägges ned i graf, Men själen blifwer buren Af djeflar till sitt pinorum, Om Jesus ej är dess brudgum.

4. Skjut ej din bättring säkert opp I dag till morgondagen, Och gör dig om långt lif ej hopp; ty du kan blifwa tagen Från jorden snart, ja än i natt I ewigheten bli försatt.5. Hur mången frisk och sund uppstår, Som ej till qwällen hinner; Hur mången glad till hwilan går, den man om morgon finner I sängen död: beänk det wäl, Och sköt i tid din arma själ.

6. Ack, skynda dig att göra bot, När det i dag än heter, Och fall med tårar Gud till fot, Att du ej honom retar Till wrede med ditt öfwerdåd, Som bjuder dig i dag sin nåd.

7. Lit ej derpå, att dig står fritt, Dig när du will omwända, Och att du kan all synd bli qwitt Uti din lifstids ända. Ack nej! låt satan icke så I säkerhet dig söfwa få.

8. Men spegla dig uti de fem Fåwitska jungfrur arma, Som mente, att sig öfwer dem Brudgummen skull förbarma, Och låta upp sin himmelsport, Fast de ej gjorde det de bort.

9. Gör med de wisa dig beredd, Att mot din Brudgum löpa, Med Andans olja wäl försedd, Så slipper du gå köpa Försent, och så af Gud till swar: Jag dig för min ej erkänt har.

10. Tänk wäl på ewighetens längd, Och tag dig wäl till wara, Att du ej blir ur himlen stängd Med de otrognas skara. Ack, jemmer! att försummelse Förtjenar ewigt qwal och we.

11. Gif, Jesu! nåd, att wi oss må Till bröllopp wäl bereda, I bön och wako stadigtNo 71 175 stå, ^åt oss din Ande leda J dagelig bot^ särdighet, Till lissens brunn och sälla bet.

1.2. Gjut Andans gåfwor ymnigt ned, Och låt dess olja rinna, Oss till ditt möte sjelf bered, ^åt trolles lampor brinna, Att wi, när dig behagar, få Med dig i brölloppssalen gå.

Om kärlekens rätta befkaffenhet.

Sj. som : O Gnd l o Gnd ! så from. ^å tal är ingen brist, nog hör man ^ ^ folket tala, Och alla menniskor ha sina tnngor sala: Men hwad sör wig-tigt tal, jag will ej tala om Det öfwer-flödiga fåfänglighetens ljom, 2. Men menar här det man om and-lig^ faker förer: Om en rätt karlek ej din håg och hjerta rörer, Ehuru högt och siut, djupfiuuigt och utwaldt, Med snälla men-niskors och englars tnngor taldt.

3. Så är dn dock en malm, som blotta ljndet gifwer, Om Ehristi kärlek dig ej twingar och dig drifwer, En bjellra fonl sitt ljnd och gälla klang wäl ger, Men blifwer dock en malm, en bjellra och ej mer.

4. Ja, fast du kunde i all sanning pro-phetera, Forstol^ c^ll h^ligl^t ocl^ c^llt sor^ stånd med mera, Och hade alla tro, så mäktig o^h så stark, Att du försatte berg ifrån sin sörra mark. No 71 175 stå, ^åt oss din Ande leda J dagelig bot^ särdighet, Till lissens brunn och sälla bet.

1.2. Gjut Andans gåfwor ymnigt ned, Och låt dess olja rinna, Oss till ditt möte sjelf bered, ^åt trolles lampor brinna, Att wi, när dig behagar, få Med dig i brölloppssalen gå.

Om kärlekens rätta befkaffenhet.

Sj. som : O Gnd l o Gnd ! så from. ^å tal är ingen brist, nog hör man ^ ^ folket tala, Och alla menniskor ha sina tnngor sala: Men hwad sör wig-tigt tal, jag will ej tala om Det öfwer-flödiga fåfänglighetens ljom, 2. Men menar här det man om and-lig^ faker förer: Om en rätt karlek ej din håg och hjerta rörer, Ehuru högt och siut, djupfiuuigt och utwaldt, Med snälla men-niskors och englars tnngor taldt.

3. Så är dn dock en malm, som blotta ljndet gifwer, Om Ehristi kärlek dig ej twingar och dig drifwer, En bjellra fonl sitt ljnd och gälla klang wäl ger, Men blifwer dock en malm, en bjellra och ej mer.

4. Ja, fast du kunde i all sanning pro-phetera, Forstol^ c^ll h^ligl^t ocl^ c^llt sor^ stånd med mera, Och hade alla tro, så mäktig o^h så stark, Att du försatte berg ifrån sin sörra mark.176 N:o 71 ^ ^ 5. Om dn lät allt ditt gods bland fat^ tigt folk utösa, Och stack din kropp i brand, dill wän ur nöd att lösa, Men had' ej kärleken, hwad wore

du då wärd? När detta myckna allt ej annat är än flärd.

6. Men huru är det då, skall detta så betraktas? Att slika dryga ting så godt soln intet aktas; Slätt ingen, ty man måst här noga ta i akt, Att det är sant, förty Gnds Ande har så sagt.

7. Så blir det då derwid ; wi kärle-ken behöfwa, Och nödigt är att wi dess rätta art bepröfwa, Att fom han kostlig är, så ha wi jn behof, ^ätt noga att första dess rätta kännepros.

8. Ty mången menar wäl fig Ehristi kärlek ega, Men klifwer dock alltjemt på egen kärleks ftega J mycken kunskap upp, och uär mall tänker minst, Gör sig i eget pris deraf en skadlig winst.

9. Ja, egenkärlek är så llär med oss i saggat Och fallen oss till al^fs f^ån fö^ sta barndomswaggan, Således rotad, ja, så dristig och så djers, Att man kan in^ tet se dess sasliga förderf.

10. Will fig inblanda i de andeliga saker, Och platt sörderfwa allt om mall i bön ej wakar. Säg ic^ke dig, min wän, hc^swc^ sä^unt tug, Jag wet dock, att du är af samma ätt som jag.N:o 71 177 1.1^ Dock Gudi tackar jag, som lät mig ll^arse bliswa, Och hjelper mig allt mer dell fienden sördriswa. ^åt oss då skåda här den sanna kärleks art, Soln

Anden sjelf nppskref, han gifwe oss dess fart! 1.2. Han är rätt tålig och, egentlig'n

sagdt, långmodig, Af hjertans mildhet är han fruktbar, gröu och frodig; Har någon mera fått af trons och dygders gull, Är denna kärleken derwid ej afundsfull. 13. Kanske dn i ditt nej dig änllll mera stärker; Men det är så fördoldt, att dn det icke märker. Bepröfwa wäl ^ sj^ h^ f^m ^ di^ ^ Och när du funnit har, så twätta dig i gråt. 1.4. Nll kan wäl skrylnteri det goda efterapa, Och mörkfens ande sig i ljnsens

engel skapa; Så kännes kärleken derpå:

han skalkas ej, Då lnllnnen säger ja, llär hjertat ropar nej.

15. Det gndligaste tal med sinnrikhet att föra, Att fäga allan pligt, men sjelf allsintet göra, Det måst^ hos Phariseer

sjels Ehristus warse bli, Och utau skrymd

tan gaf det namn af skrylnteri. 16. När dn slår llt din fak på ande-

liga grunder, ^c^ döljer kott^jg^ c^fseen^

den deruuder, Ja, kanske djefwulska ; ack si, ack si, ack si! Det är afgrundens art och stygga skalkeri.17^ N:o 71 ^ 17. Will du sjelf fördel ha af d^ för-tjellta håswor, Samt heder och be^önl as de dig gisna gåswor, Högt ärad, rik och stor och wäl ansedder bli, Så är det kär-lek ej, men idel skalkeri.

1.8. Om dn ser sel och brott emot dell helga lära, Och dn förbrytaren fast mer äll Gud will ära, För slipprig nlen^ skogllnst bortsälja Gnds behag: Ack, grof^ wa skalkeri! det är ej kärlekslag.

19. Dn will i skrynlteri fåfänglig gllnst dig wärswa, Och med detsamma dig och nästan dill sörderswa, Fördjllpa mer i synd, ja, ewigt jemmers we ; Det dn, kanhända, förr wäl knnnat sörntse.

20.. Månn' det är kärlek? nej; men köttets stygga lnsta, En winst, för hwil^ kell dn i ewighet får pnfta, Så framt du ej gör bot, fördömmer ditt behag, Anammar uti tron wår Jesn kärkekslag.

21. Kärlek nppblåser ej, ej fräs soln ^ stormewäder, Och ntaf ordastrid gör gny kring land och städer; Det kommer der-ntaf, att kunskapen nppblås, Gör as ny-siklla ting fast mycket, mycket fjås.

22. Det är ej kärlekslag; hall stilla, ljnfligt rinner J rena sannings sart, och alltid fig påminner, Att det är gods, som sorgciswe^ hccfwe sätt, ^eh rä^njng göras bör, hur man det förestått.^ N:o 71 179

23. Kärlek är fnll af godt och skickar fig ej illa, Så att i sällskap blir oenige hetens willa. Han ser ej bister nt, ej will sig trnga sram As köttslig iswer; men går stilla som ett lamm.

24. Och sår dock mera sram ; ty rena kärleksfloder, Som rinna nr hans bröst, de warma upp halls broder; Då

sam-mankllyter en upprigtig kärlekshaud ^J Ehristi Jesu tro det ädla srideus baud.

25. Meu ser ^l på din willst och ej på andras bästa, Då syndar du mot Gnd och röswar från din nästa. Ty ditt bör blifwa mitt, o^ mitt bör blifwa ditt. Hwarför? jo, karleken han söker icke sitt.

26. Dock fi, jag minnes wäl, att kär^ lek nn är kolnad, Och egenkärlek i mång-faldig swnlst ntbolnad, Och månge ester ord och snaror gå på kap; Så wet, jag menar ej det sörfta gemenskap.

27. Men månn' ej kärlek ock det tilll^ liga ntdelar, Om handen det förmår, uppfyller der det solar, Att . i ett rätt förftåud här ock blir obeftridt, Att karlek as rätt art hall söker icke sitt?

28. Tro säkert, kärlek har sill egen dyra stämpel, Hall sttter ej j hu^, som asgnd i sitt tempel, Förgyld allt rundt omkring, der synd a1n asken bor, Och sast han intet är, e^f prål dock gör sjg stor.N:o 71 ^ 29. Allt hwad han sammanklår, ^å sig och hnset hänger^ Det de dock borde få, soln högsta nöden tränger. Tänk ester wäl hwar dn i ståt will sedan bo, När du i flättjau ej får läugre hafwa ro^ 30. Månn' Ehristns bodde i slik hns, soln såleds skina? J smälek gick han här, så rådde han ock sina. Dn will oc^k wara hans; men om du detta tror, Säg, hwar-sör bor du der, hwar Ehristus icke bor? 31. Nu lat oss längre gå till rätta kärleksarteu, Att icke werldens sjäs oss hindrar nti sarten. Guds Ande öppne sjelf wår' mörka ögon få, Att wi må träffa rätt och sanna srnkten få. 32. Om någon ic^e will så säga, soln du säger, Och du då hwarken en ell^ nå^ gon annan wäger, Men helt sörtörnad blir, månn' det är kärlek? nej; Ty kär-lek är så mild, att han sörtörnas ej.

33. Han tar i stillhet opp hwad brö-derne sralnsöra, Han wet att fler än han till Ehristi rike höra. Fast något wore, soln ej syntes allt så rätt, Gör kärleks-handen det i Ehristi saktmod slätt.

34. Han wet, att honom o^ i många ting kan sela, Som Ehristus honom will srån andra lemmar delar; Ty han, soln hnswn^el, ger stna gäswor srlll, ^en ena lemmen det, den alldra åter sitt.N:o 71 . 1^1 35. Ätt ingen något må i andlig måtto tryta, När Ehristi kärleksslod får obehin^ dradt flytas Men egenkärleks slem så månfaldt jäser o^p, Och grnsligt hinder gör i Ehristi kärleks lopp^ 36. Kom detta wäl i håg, sätt här ett minnesmärke. Den härtill skyldig är, hans samwete tidigt wärke; Ty samwetsstorlnen dock en gång wäl wä^rer opp, Då dröjs^ mål ökar mer dess grusweliga lopp. 37. Kärleken iutet ondt emot sin nä^ sta tänker, Ej lägger snaror, ej fpetsfnn^ dig arghets ränker, Ej andras oförrätt med glada ögon ser, Men när soln san^ ning får sin gång, han fröjdas mer. 38. Och fast han hotad blir, förflnä-dad och föraktad, För det han sannings wäg enfaldigt eftertraktat; Så drar hall tålelig i hoppet, ty han wet, Att fan^ ning får bestånd i tid och^ewighet. 39. Kärleken hyser ej de skadliga miss-tankar, Och ntan rattan grund ondt rykte salllmansamkar; Han tror saft mera om sin broder wäl och godt, Till dess hall rätt besked om sanningen har fått.

40. Han tror enfaldelig när bröderna förmana, ^ch rar meo s^mod np^, ej haswalldes den wana, Så att hall håller sig allena sör så hel, Att han i allmän brist ej skulle ha sin det.1^2 . N:o 71 41. Då bygger han sjelf llpp, och låter fig nppbygga, Och wällder ej igen sin bro^ der att uppbygga. Hall wet o^ tror att Gud halls goda hjertlag ser, Och till halls fwaga werk en ymnig tillwä^rt ger. 42. Och när han så är fatt, så hop^ pas hall det bästa, Jgenoln Herrans nåd, om fig och om fin nafta: Då tål han gerna allt; kan han då göra godt, Så hindras han ej af gensägelse och spott.

43. Ty Ehristi kärlek månd' så twin-ga och påyrka, Och ger wår swaghet kraft, försigtighet och styrka; Han lär, wi skole ej npptröttas med en hast, Men tåligt bära här hwarandras swaghets last.

44. Nn låtom oss med flit då ester kärlek sara, Emedan han så s^on ocl^ kost^ lig månde wara, Han har sin widd och höjd, ej är en sådan ting, Som trångt är inskränkt i^lom denna tidens ring.

45. Nej, han assomnar ej, när allt det andra tryter, Han är en slod, soln ill i ewigheten flyter; Ty från Gnds karlek har wår kärlek sått fitt lopp, Soln han har flutit uer, så stiger wår ock opp.

46. Och återwänder ej: ja, fast det ändtligen hände, Att lära, tnngomål och kllnskap återwände; Så går dock karlek sorl, ej sär med tiden slnt, Här blom^ stras, men slår der^ i ewig mognad ut.^ N:o 71 ^^ 1^3 47. Men, dyra kärlek! hwar är dll nu till att fiuua? Hwar måude dock dill eld i reua flammor brilllla? Dll sridens starka band, dll

himlens ljnswa must, Gudomeliga brand, dn englars söta luft. 48. Hwar är dn, högsta skänk, Guds allraskönsta gåswa? Den helge Johall månd' dig öswer allting loswa, Att den soln är i dig, han ock tillika är J Gnd: ack, sälla band! Gnd är i honom här.

49. Hwar är dn nn, dn Gnds och lllells^ors söta sämja, Soln kan, hwad widrigt är, nti sörening tämja, Enär dll råda får, blir arghets wrånga strid För-bytt nti en söt och ljnslig wänskaps srid.

50. J himlen är du; men hwar finns du uppå jorden? Der är dn kolnad och rätt snart landsflyktig worden: Thy frys och stelnar allt hwad som wår Gud tillhör, Det andeliga lif sorsloinller och utdör.

51.. Si, Ehrifti kärleks outtömmeliga brllnllar Stå dagligen öppna sör de hjer-tan och de mnnnar, Som wilja dricka as den klara helsosaft, Som giswer andligt lif, som giswer himmelsk krast.

52. Men si, de dricka as de usla käl-lors watten, Som nr en oren grnnd nt^ skummar sig om natten, 11r syndens mör-ka språng, fåfänglighetens natt, Der lösa själar lagt sin lust o^h kärleksskatt.1^4 ^ ^ 71 53. Der sinnes ingen srid, begärelser de drifwa Der sitt enskilta spel, och säln-jan sönderrifwa, Förwandla kärlek i ett sminkadt skrylnteri^ Den kärlek heter och wederwiljan 54. Dn ewig' kärleks brunn, all god-hets urspruugskälla, Som månd' i ewigt ljns från ewighet nppwälla! Dn brinner nti ett omätligt kärleks haf, Der intet ökar fig och intet tager af.

55. Sjelf har du öppnat dig oc^h dilla godhets bommar, Och gjlltit öfwer oss din kärleks rikedomar, Då dn din kära Son i döden för oss gaf, Ack, outgrundliga och djllpa kärlekshaf! 56. Dn ser, o Gnd! att wi as kärlek tolnlne äre, Och. kärlekslösa bröst, iskalla hjertan bäre; A^k, wärm du sjels oss upp llled din Sons kärleksflamm', Hwari han brann för oss på bittra korsets stam.

57. Att i halls kärlek wi ock måga hjertligt brinna, Med Jesu kärlekshaud wår^ hjertan fammanbinna. Du ser att kärlek nn alldeles wänds i köld Och faslig fwnllnad, famt i skrymtans stygga böld.

58. Sänd oss din Andas eld och brand den kärleksrika, ^åt sör hans klara ljns båd^ köld oc^ skrymtan wika, ^åt Jesn kärleksband oss sammanbinda sä, Att han i ewighet oss wederqwicka må.N:o 72 1^5 59. O Jesn! för din' sår, soln utas kärlek blöda, Din rena kärlek låt i wåra hjertan flöda, Och krastigt bränna nt allt hwad som ej är ditt; Att soln, o Je^ sn! du och Fadreu äro ett 60. J ewigt kärleksbaud och euighetsför-elling, J obegripelig enhällighetens mening, Att dina trogne ock r allt enhällelig, J fridens kärleksband må blifwa ett i dig. 6^. Och så, i samlad krast, de ädla frukter bära, Soln lända Gud till lof, och dig till pris och ära, Till dess wår matta syn, Från dödligheten fri, Får i fnllkomlighet din kärleks afgrund si. ^ ^ag släpper Jesnm ej: han är det ^ ^ rätta liswet, Som ock i början mig har lis af nåder gifwit; Han styrker mer o^h mer, och håller det wid makt, Fast denna jordens klot sörlorar all dess prakt.

2. Jag släpper Jesnm ej: jag will med Jesu lida, Han lindrar sjelf mitt kors, samt genom sorg och qwida För mig till ro och frid; all korsens bitterhet Gör han till sötma, ja, till idel salighet.

3. Jag släpper Jesnm ej: jag will med Jesu strida, Fast werlden, satan sjelf och döden än will strida, Att bruka mot mig wåld, så står min Jesus bi; Hall kämpar sjels för mig, gör mig från motstånd fri. N:o 72 1^5 59. O Jesn! för din' sår, soln utas kärlek blöda, Din rena kärlek låt i wåra hjertan flöda, Och krastigt bränna nt allt hwad som ej är ditt; Att soln, o Je^ sn! du och Fadreu äro ett 60. J ewigt kärleksbaud och euighetsför-elling, J obegripelig enhällighetens mening, Att dina trogne ock r allt enhällelig, J fridens kärleksband må blifwa ett i dig. 6^. Och så, i samlad krast, de ädla frukter bära, Soln lända Gud till lof, och dig till pris och ära, Till dess wår matta syn, Från dödligheten fri, Får i fnllkomlighet din kärleks afgrund si. ^ ^ag släpper Jesnm ej: han är det ^ ^ rätta liswet, Som ock i början mig har lis af nåder gifwit; Han styrker mer o^h mer, och håller det wid makt, Fast denna jordens klot sörlorar all dess prakt.

2. Jag släpper Jesnm ej: jag will med Jesu lida, Han lindrar sjelf mitt kors, samt genom sorg och qwida För mig till ro och frid; all korsens bitterhet Gör han till sötma, ja, till idel salighet.

3. Jag släpper Jesnm ej: jag will med Jesu strida, Fast werlden, satan sjelf och döden än will strida, Att bruka mot

mig wåld, så står min Jesus bi; Hall kämpar sjels för mig, gör mig från motstånd fri.1^6 N:o 73 4. Jag släpper Jesum ej: en tresaldt salig heder, Med Jesn att förent i gras-well läggas neder; Ty genom döden .han till ewigt tis mig sör. Jag släpper Je-snln ej: han är sjelf lifsens dörr.

5. Jag släpper Jesum ej: ty hau mig ewigt gläder, Han pryder mig af nåd med rena silkeskläder. Hwar Jesu åt-börd, ord och siuue icke är, Der har jag ingen ro, han är allt mitt begär.

6. Jag släpper Jesllm ej: wid honom, fom magneten, Jag hänger, han wid mig, förmedelst kärlekskeden Förente äro wi med onpplösligt band ; Thy skall han fö^ ra mig till liffens sälla land.

7. Jag släpper Jesum ej: jag äter, dricker, silfwer, ^äs, wakar, sofwer, går, min lust han är och blifwer. På Jesum endast all min diktan syftar hän, Jag kan, jag will, jag bör ej släppa sådan wän.

Om en fann Ödmjukhet.

Sj. lom: O Gnd, o Gnd, få from. ^ såta wänner, Bland dina får, fom di^g och du allena känner, Som höra här din röst och göra hwad dn will, Och dig, o Herde god! allena höra till.

2. Enär jag wilse gick, har dll mig till dig ropat, Och mig med mycken nåd och 1^6 N:o 73 4. Jag släpper Jesum ej: en tresaldt salig heder, Med Jesn att förent i gras-well läggas neder; Ty genom döden .han till ewigt tis mig sör. Jag släpper Je-snln ej: han är sjelf lifsens dörr.

5. Jag släpper Jesum ej: ty hau mig ewigt gläder, Han pryder mig af nåd med rena silkeskläder. Hwar Jesu åt-börd, ord och siuue icke är, Der har jag ingen ro, han är allt mitt begär.

6. Jag släpper Jesllm ej: wid honom, fom magneten, Jag hänger, han wid mig, förmedelst kärlekskeden Förente äro wi med onpplösligt band ; Thy skall han fö^ ra mig till liffens sälla land.

7. Jag släpper Jesum ej: jag äter, dricker, silfwer, ^äs, wakar, sofwer, går, min lust han är och blifwer. På Jesum endast all min diktan syftar hän, Jag kan, jag will, jag bör ej släppa sådan wän.

Om en fann Ödmjukhet.

Sj. lom: O Gnd, o Gnd, få from. ^ såta wänner, Bland dina får, fom di^g och du allena känner, Som höra här din röst och göra hwad dn will, Och dig, o Herde god! allena höra till.

2. Enär jag wilse gick, har dll mig till dig ropat, Och mig med mycken nåd ochN:o 73 1^7 kärlek öfwerhopat, Mig fört på liffeus bet, och fpisat med ditt ord, Och uådigt samlat mig intill din klena hjord.

3. Gif att jag aldrig må din ftora. nåd förgäta,^ Men dina sötter med Ma-rie tårar wäta, J kärlek lägga mig in-för din^ sötter ned, Att höra as din mun, det ljufwa: gack i fred.

4. Att jag, som du är ljus, må nti ljuset wandra, J hjertlig ödmjukhet mot dig o^ emot audra; Att som du gjorde, jag ock gerna göra må, Och nti karleks-werk de trognas sötter twå.

5. Att jag din nåd och min owärdig-het erkänner, Och håller mig för minst bland dina trogna wänner: Min Gnd! jag är ock det, o^allt hwad jag nn är, Det är jag af din nåd, din nåd, o Jesn kär!

6. Hwi will jag, arma mnll, mitt syn-dastoft upphöja? För dig måst' alla knän sig ner i stoftet böja: Ja, englathroner djnpt i wördnad sänka sig, Med skylta anleten, min Gud ! tillbedja dig. ^

7. Men ack! hnr mäkta djupt, Guds Sou, du dig förnedrat! Odmjnkaste Gnds ^amb, hnr högt du diua hedrat! Du di-nas sötter twår och torkar dem igen, En ringa ^a^arns, den kallar dn din wän.

8. Ac^, slå då ner hos mig mitt leda högfärdssinne! Att jag må ta på mig dinNo 73

mildhets rena lynne, Din dyra ödmjllk-

het, ack, mer än engladygd! Dn går så stilla fram, och blifwer ej till blygd.

9. Hur skön är dock din gång, dn alla dygders prydnad! Dig följa blygsamhet,

saktmodighet och lydnad, Samt kyskhet, mildhet, tnkt, rättsärdighet och fred: Ju

mer du blir upphöjd, ju längre går dn ned. 10. Du är deu låga dal, der Jesus

bäst kan skådas, Der frid, rättfärdighet och sröjd af nåd bebådas. Dn är det

tempel, dernti Gnds Ande bor, Den go-da åker, der den himlasäden gror. 11. Dn blåses icke npp af fåfängt lärdomswäder, Men uti troues ljus as san-ningen dig gläder, Dn tar ej annat mot, än hwad din Herre sagt, ^Och i de helge mäns upplyfta ögou lagt. 1.2. Du tar föruustet satt iuunder tro-nes lydnad, Du alla dygder ger siu rätta glans och prydnad; rrtaf den sanna tron dn harlin rätta art, Och får i kärleken allt mer och mer din fart. 13. Dn umgås allrabäst ibland de Ehristna wänner; Med ingen wredes eld de blida hjertan bränner; Du kastar dig djupt ner innnder Herrans hand, J kär-lek binder du med audra sridens band. 14. Ej kan dn skrymteri och stygga smickran lida, J sanning är du klädd; relltN:o 73 1^9 hjerta på din sida. Hwad kärleken will ha, dn delar allrabäst, Det minsta tar för dig, och gifwer andra mest.

15. Wår Jesn kärleksbarn du ganska gerna twättar, Hwad kärlek bjnder, dn sorgfälligt sjels uträttar ; Ac^, ädla öd^ nljnkhet ! dn dyra himladygd ! Förlltan dig blir allt sör Gud till skam och blygd.

1.6. Du lyser som demant bland an-dra ädla stenar, Du alla dygder i sitt rätta skick föreuar, J kärlekshjertan dn ditt bo och säte har, ^ltwärtes är dn ock rätt täck och hjertligt klar.

1.7. Dn anser werldens prakt soln skarn för stornlewäder, Föraktar fåfängt pris och trampar nppå fläder, Jnwärtes står dn skönt beprydd nti din skrud, Oc^ bär de hwita klä'r, soln ^ambet ger sill brlld.

1.8. O dyra himladygd! jag mig i dig sörllöjer, Jag tyckes ringa bli, ju mer jag dig upphöjer. Deu soln i trolles ljns här löper i ditt lopp, Hall skall i härlighet der ewigt höjas opp.

19. Hllr skall jag, himladygd, din ädelhet rätt prisa ? Mig sjels, menlösa ^amb, dift dyra sinne wisa? 11tas ditt will-träd gjnt dn in i grenen saft, Att det ej blifwer ord hos mig, men Ändans kraft.

20. När dn wårt högmod i din öd-mjnkhet förandrar, Ack, hurn sköut ochN:o 73

täckt ditt milda sinne wandrar! Det ser nppå din nåd, ej sjelf llpphöjer fig, Will sjels till intet bli, och wara allt i dig^

21. O dyra ödmjnkhet, gack aldrig nr mitt minne, Wik aldrig du srån mig, min Jesn eget sinne ! O Jesn, fnll as nåd och ntas kärlek rik ! ^är mig din öd-mjllkhet, att jag må bli dig lik.

22. O Jesn ! dll all dygd fnllkomme-ligen hade, Dock denna dll föruälllst för allas ögon lade, Dll sade: si! jag är af hjertat ödmjuk jag, J deuna ädla dygd du hade ditt behag.

23. Du wärdes, Jesu ! mig dill All-das nåd beskära, Att jag, Guds ^alnb ! af dig må rätteligen lära Ditt milda sin-ne, soln slätt intot swek as wet, Att wall-dra såsom dn i hjertans ödmjnkhet.

24. J detta rena kärl de himlagåfwor bära, Ej mig, men dig, min Gnd ! till lof, till pris och ära ; Äck ! låt din Anda i din' fotfpår leda mig, J kärlig ödllljnk-het att efterfölja dig.

25. Till dess jag fjnnga får mill fröj^ defång om feger, Att jag behållit tron, och dig nll ewigt äger, Ja, fjnnga dig, Gnds ^amb ! ett ewigt lof och pris, rrti den nya stad o^h fälla paradis. N:o 74

191

Om ^nds ^örsl^

^^ Hwi will dn sör morgon börja, Kära ^ själ! ^ltan fkäl, Soln en hedning sörja? Hwarför skall dll alltid klaga? Ty din Far ^ofwat har Omsorg sör dig draga.

2. På dill Gnd, soln dig har gifwit Själ ol^h kropp, Sätt ditt hopp Städs i detta lifwet. Han skall på din nödtorft tänka, Och åt dig Wisserlig uppehälle skänka.

3. Fråga ej hwad dn f^all äta; Ty Gnd lär, Som han plär, Din del åt dig mäta, Och än framgent dig beskära Allt

hwad wäl Kropp och själ Föda kan och nära.

4. Kroppen är ju mer än födan ; Der^ för bygg Derpå trygg, Att Gnd ej lär dö^ da^n; rltan fpis och dryck förlänar, Om dn här Trogen är, Och Gnd stadigt tjenar.

5. ^åt en hedning sig beklaga, Att ej han Weta kan, Hwar han allt s^kall taga. Se på blomstren i det gröna, Med hwad skrud Herren Gud Dem prydt och gjort sköna.

6. Månn^ en sogel nti skogen Omsorg har Hwart han far, Såsom en klentrogen? Nej han lofwar, ärar, prisar Gud med fröjd, Och förnöjd Wäntar tills Gnd spisar.

7. Om wi tron allenast åtte, Skulle wi Wisst få si, Hwad den allt förmåtte; D^n skull' säkert Gud beweka understöd J wår nöd Oss att icke neka.192 N:o 74 8. Ho Gnds rike estertraktar, Och jelll-wäl J sin själ Högst rättwisan aktar, Ho-nom skall ej födan tryta, Men allt godt Med rikt mått Af Gnds hand tillflyta. 9. Efter gods må werlden fika; Men jag will Tiga ftill, Och från Gnd ej wika ; Han skall aldrig mig bortglömma, Fast hans hand Tycks ibland Hjelpen nndangömlna. 40. Om Gud will min tro bepröfwa Och allt godt, Som jag fått, Ater mig beröswa ; Skall det mig till bästa lända, Om hans hand Än hwart grand Wille mig afhända. ^4. Gud kall åter allt ersätta, Och för bröd J miu nöd Med sitt ord mig mätta. Ac^ hur måuga trogna hjertan ^efwa så J sin wrå, rltan sorg och smärtan.

42. De besalla Gnd i händer All sin sak, O^ med mak Wänta hwad Gud sänder. Hwad Gnd will och dem behagar; Ester de, Dagligen se, Att Gud allt wäl lagar.

43. Gud kau dem ock iutet wägra, När han hör, Att hans dörr, De med bön belägra, Kan med hjelp ej heller dröja; Men straxt är Hos dem när, Att dem wäl förnöja.

1.4. De med flit derefter fara, Att de må Stadigt få Hos sin Jefum wara, Som kan ge dem utan ända ^o och lust^ Samt all pust, Nöd och sorg afwända.

45. Dyre Jesu, sjätafägnad, Nädestol, Glädjesol O^h min bästa hägnad! Om dnN:o 75 193 själen wäl sörsörjer, Wet jag wisst, Jll^ gen brist Att mill kropp sörspörjer.

16. Dig, min Gnd! will jag befalla Allt hwad qwäl Kropp och själ; Dn mitt allt i alla, Sörj sör mig, så will jag bli swa Der-llled llöjd,O^h med fröjdDigmignndergifwa.

17. Tack och los will jag hembära Först städs här, Och se'n der Dig min Jesll kära, Soln mill kropp och själ wäl spisat Och mig godt 1ltan mått Härtills har bewisat.

Om werldens fåfänglighet.

Sj. som : Min sjöl och sinne låt Gnd råda. ^ ^^in Jesns är mitt enda nöje, Mitt ^ ^ ^^ ^ min dyra skatta B^rt werldens slättjesulla löje! Hos Jesum glöm-mer jag allt platt. Dn är ej ward att tänka på, Hos Jesnln är all min åtrå.

2. Jag mente sörr, att dn war fager, När hjertat åt dill dårskap log ; Men llll jag afsked från dig tager Och finner att dn mig bedrog ; Ett intet wärd är all dill lnst, Och stannar i en ewig pllst.

3. Ditt fläder månde för mig glimma, Förgylde dwergsnät,fnärjegarn; Nn märker iag hwar stnnd och timma, Hnr falskt dn snärjer dina barn. Bort, bort, jag håller dig ej wärd, Ett ord mer tata om din flärd.

4. Men dn, som sannjng är och tis-wet, Min Jesu, du mig daglig'n lär Det N:o 75 193 själen wäl sörsörjer, Wet jag wisst, Jll^ gen brist Att mill kropp sörspörjer.

16. Dig, min Gnd! will jag befalla Allt hwad qwäl Kropp och själ; Dn mitt allt i alla, Sörj sör mig, så will jag bli swa Der-llled llöjd,O^h med fröjdDigmignndergifwa.

17. Tack och los will jag hembära Först städs här, Och se'n der Dig min Jesll kära, Soln mill kropp och själ wäl spisat Och mig godt 1ltan mått Härtills har bewisat.

Om werldens fåfänglighet.

Sj. som : Min sjöl och sinne låt Gnd råda. ^ ^^in Jesns är mitt enda nöje, Mitt ^ ^ ^^ ^ min dyra skatta B^rt werldens slättjesulla löje! Hos Jesum glöm-mer jag allt platt. Dn är ej ward att tänka på, Hos Jesnln är all min åtrå.

2. Jag mente sörr, att dn war fager, När hjertat åt dill dårskap log ; Men llll jag afsked från dig tager Och finner att dn mig bedrog ; Ett intet wärd är all dill lnst, Och stannar i en ewig pllst.

3. Ditt fläder månde för mig glimma, Förgylde dwergsnät,fnärjegarn; Nn märker iag hwar stnnd och timma, Hnr falskt dn snärjer dina barn. Bort, bort, jag håller dig ej wärd, Ett ord mer tata om din flärd.

4. Men dn, som sannjng är och tis-wet, Min Jesu, du mig daglig'n lär Det194 N:o 75 sauningsord, soln du mig gifwit, Att det båd^ lif och Anda är, Fast werlden och dess anhang le, Med sneda ögon det anse.

5. Det är wäl sant, när werlden glä-des, Måst^ dina barn i tårar så, När dn i dem söraktligt hades, Sitt eget pris hon pockar på ; Men de soln här i tårar så, En ewig sröjd nppskära så.

6. Din smälek o^ din törnekrona Är ringa i köttsträlars syn, Soln bära slätt-jans hnswndbona På deras stolta ögon-bryn. Werldsrosor gifwa dödens lnkt, Men Jesn törnen himmelsk frnkt.

7. Ty dina barll de se det höga, Soln der inuuder ligger lönt, Och ingen mer än trolles öga Kan se, och den det has-wer rönt. Förlnst af köttsens falska sröjd Gör själen glad^ i Gndi nöjd.

8. Hos dig, min Jesn ! will jag blif^ wa, Fast under mållg^ bedröfwelse, De soln med sorg sin tid sördriswa, De skola dock med glädje le. Här strid en kort och liten tid, Och der en ewig, ewig srid.

9. Slå ned hos mig all jordisk tanka, All köttsens lust ueddämpa platt, Att jag i dig må ymnigt samka De himladygders dyra skatt : Du är min s^att, ja, öfwer allt Har jag^ mitt Jesu^ dig utwalt.

10. Men lär mig noga eftertänka, Att wara din, hwad det rätt är, Sig helt nti^^^^ N:o 76 195 din kärlek sänka, Ej mitt, men följa ditt begär, Att wedersaka, bli hos dig, Dig älska och sörgäta mig.

1^1. När du dig gaf för mig i döden, Förgat dn dig och gaf dig mig, llti den djnpfta ^ jemlnerllöden För min skull dll nedsänkte dig ; Sknll' jag då ej sörgäta mig, Mig dö, och endast leswa dig ?

12. Hjelp mig att wandra i din wil-ja, ^ti din kärleks trofasthet Att ingen må mig kunna skilja Jsrån din wänskaps ljnslighet, Till dess jag når min trygga hamn 1lti din söta kärleksfamn.

13. ^åt mig bli wärdig med dig lida, ^ägg på ditt kors, ditt ljnfwa ok, Hjelp mig i din kraft redligt strida ; Mitl llalnll ftår jn i lifsens bok ! På händren har dll

tecknat mig, Jag är jn din evinnerlig !

14. J ditt namn will jag seger winna;

Ty dn sör mill sknll seger wannt. J min död låter dn mig finna Din dödskraft, mig till segerpant. Kom, milde Jesu, dll är min, Kom, när dn will, jag är ock dill. ^^ ^ort^ werld ! dill flärd kan mig ej glädja ; Dn ger mig ingen krastig tröst : Thy will jag dig ock ej till-städja Det minsta insteg i mitt bröst. Allt det, hwari ^ag förr sökt sröjd, Gör själen nn mest osörnöjd. ^^^^ N:o 76 195 din kärlek sänka, Ej mitt, men följa ditt begär, Att wedersaka, bli hos dig, Dig älska och sörgäta mig.

1^1. När du dig gaf för mig i döden, Förgat dn dig och gaf dig mig, llti den djnpfta ^ jemlnerllöden För min skull dll nedsänkte dig ; Sknll' jag då ej sörgäta mig, Mig dö, och endast leswa dig ?

12. Hjelp mig att wandra i din wil-ja, ^ti din kärleks trofasthet Att ingen må mig kunna skilja Jsrån din wänskaps ljnslighet, Till dess jag når min trygga hamn 1lti din söta kärleksfamn.

13. ^åt mig bli wärdig med dig lida, ^ägg på ditt kors, ditt ljnfwa ok, Hjelp mig i din kraft redligt strida ; Mitl llalnll ftår jn i lifsens bok ! På händren har dll

tecknat mig, Jag är jn din evinnerlig !

14. J ditt namn will jag seger winna;

Ty dn sör mill sknll seger wannt. J min död låter dn mig finna Din dödskraft, mig till segerpant. Kom, milde Jesu, dll är min, Kom, när dn will, jag är ock dill. ^^ ^ort^ werld ! dill flärd kan mig ej glädja ; Dn ger mig ingen krastig tröst : Thy will jag dig ock ej till-städja Det minsta insteg i mitt bröst. Allt det, hwari ^ag förr sökt sröjd, Gör själen nn mest osörnöjd.196 N:o 76 ^ 2. När bäst jag tänkte eftertrakta, Att nyttja din fåfänglighet, Jag ej mig kllnde wisligt akta För oro, skada och förtret, Soln allt ditt wäfend' med sig har, Det jag ej då, men nll förfar. 3. Jag finner, att jag i allt detta Har warit ganska blind och swag. Jag har ock ej sörmått uträtta Det werlden fallit rätt i lag ; Ty då jag lllent mig göra godt, Har hon mig lönt med spe och spott.

4. God natt, o werld! jag mig ej mera llti din tjenst och werkstad ger. Än min-dre lar du mig wärdera, Det jag ock re-dall hwar dag ser. Nu wäl! det will jag unna dig, När solll mill Gnd sjelf ärar mig.

5. Jag wet, att Gnd till detta liswet Mig icke endast skapt och födt, När werl-dens barn mig sråll fig drifwit, Och soln ett afskrap platt utstött; Då wäntar jag hos den få bo, Soln gör mig fri från all oro.

6. Thy kom, mill Jefn! dig förena Med mig i troll, och hos mig blif ; War du mitt öguamål allena, War dn min skatt, mill fol, mitt lif; War du mill krona, frid och fröjd, Så blir jag fäll och ewigt llöjd.

7. Ja, du soln goda wiljan gifwer Och henne fjelf i werket för: Dll fonl oss städs till dygden drifwer, Och fatalls werk i oss förstör ; Drif bort allt hwad fonl hin-drar mig, Att älska, tro och frukta dig ! ^ ^ ^ N:o 77 ^^ 197 ^ ^åsängligt är allt hwad soln werl^ ^ ^ ^ den skänker, Ehuru det sör köt-tets ögon blänker, Gnld, ära, höghet, wäl^ lnst och beröm! De kllngaspiror, kronor, tiggarstaswen, När ägaren blir lagd i ty^ sta graswen, Är allt en dröm.

2. Allt werldens gods, som mången efterpllstar, Allt tidssördrif, soln werlden så sörlustar, Hwad är det? säsong möda, tidssörlust. Si, det sörloras när man det knappt finner; 11r köttets lust dårak-tigt nöje rinner, J ewig pust.

3. Si, huru de i werldens omsorg slåsa, Af bara skllll de wattubläddror blåsa, Som swillna bort, uär man dem knappt sår se. Men Gud, som gör de sina ewigt sälla, Soln är all nådes brullu och lifsens källa, Förgäta de.

4. Tro wi på Gud, så wi hwad wi behöfwa, Betarswe ej från nästan wår att rofwa. Si! himmelen, ej jorden är wårt arf: Tar mall ej sjelf; men låter Herren dela, Så lagar han, att ingen del må fela J dagligt tarf.

5. J höga hus, der syndakroppen prå-t^r, Der köttet^ lnst sin ^sbjtd sjelf ^s-målar, Månn' arma wandringsmän der-inne bo, Som asklädt sig all köttslig lust och werlden, Sitt kött korssäst, och weder^ sakat flärden För himmelsk ro?19^ No 77 ^ 6. J stolta kläder, mångfaldt färgadt flitter, Ett slarfwadt grant, dåraktighetens glitter, Botfärdigt hjerta, mållll^ det deri göms? Nej: själens inre glans de icke sakna; Att wi sör Eoe synd ha blifwit nakna, Det platt förglöms. 7. Hwad kläder annat, än fom synda-minnen Om wårt förders till kropp, till själ och sinnelt? Ja, wittllen till den Para-dis'ska flykt: Wår syndablygd och skam de borde röja ; Men syndens kropp med så-sällgt prål upphöja, För Gud är styggt.

8. Hwad tidsfördrif, att så fåfäuglig-heter! Så lära oss Apostlar och Prophe-ter, Der köttsens lust är både plog och harf. Köttsåkrar ju fåfällgaus frukter bära, Nätt som mall sår, så får mall ock uppskära, Förderf, förderf.

9. J waudringsmän! hwar är^l J till att finna, Soln werlden dö, af himmelsk kärlek brinna, Och bären eder Jesu kär-leksbok? Ack! ären J deröswer glade blif-ne, Att edra namn de äro der infkrifne J lifsens bok?

1.0. Då sökell J ej glädje här på jo^ den, Mell längten härisråll till himlabor-dell, Der är, och icke här wårt soster^ land ^ Försiken er, och er åt Jesum gis-well: Ack, huru rike, rike J då blisweu Af Herraus hand!N:o ^7 199

11. Ack! om J såll dell största prydnad bära, För hans sknll spott och werldenes w a nära, J trones ljus den sanna trones frukt : Har er Guds ord till barnslig lydnad drifwit, Då har det ock, ack, säll^ het! eder blifwit En lifsens lnkt.

12. Ack! är er skrnd rättsärdighetens kläder, J Ehristi tro, hwad wiljen J med fläder? Hwcrd här är högt, är der för Gnd en stank, Fåfängans glans i flättjans ögon spelar; Men nåd sör Gnd, om inre lnenfkans delar Bli utan wank.

13. En liten snrdeg syrar degen hela, Det tager aldrig lag, att hjertat dela; En liten flärd är ock en werldens skylt.

Will werlden lned^ rik förmåns lösten tinga, Då winnes hjertat^ och då blir det ringa, Med flärd nppsyldt.

14. Säll den, soln allt, alltsammans wedersakar, Ej har det minsta, soln as werlden smakar, Men har i Jesn Ehristi kärlek allt: Får ej ett grand af werlden hjertat röra, Har hon ej rep att hjertat åter föra Till dess gewalt.

1.5. Säll den, som står i trones rätta seger, Och säljer allt det skarn, som han här eger, Och köper sig det ädlaste kle-nod, Hall står wäl fast i all anfäktnings böljor, Fast slagregn och stormwäder der-på följer, Blir hall en stod.N:o 77

16. En pelare nti den nya staden, Jn- tagen i den sälla himlaraden, Soln sjnn- ger Jesu ewigt los och pris, Hall har det ewiga, han har det sanna, Han sår ock det fördolda himla manna J Paradis.

17. O Jesn, dll wårt ljns! sänd oss tillhanda Din nppenbarelses och wishets Allda, Att wi i troll må se wårt glada hopp. Med ewig härlighet^ will dn om- gjorda Dem soln i tro och redlig kamp snllborda Sitt wandringslopp.

18. Att wi ej wandre såsom de owisa En del hos dig, en del hos werlden spisa : Skall sött och sllrt gå ut utaf wår llllln? Hwi är wår håg till werldens lust så färdig? Är ej din .kärlek hela hjertat wärdig? All kärleks brllnn!

49. Dn wille oss nti dig sjelf förena, Att wi må ett nti din kärlek mena, Oss helga dn till anda, kropp och fjäl, Ätt wi må här ostraffeligen wandra, Till dess dll all wår jemmer will förandra J ewigt wäl.

20. All kötts och andans smittor oss astwaga, De kyska själar dig jn bäst be^ haga, Det är dill enda, rena, kära brud, Don du sjels renar srån all werldens flä- der, Och henne i det klara silket^ kläder, Din' helgons skrnd.

21. Hwaruti holl iuwärtes härligt glim- mar, Ja, jemwäl här i wansklighetens tim-N:o ^8 261 mar, Och der i lifsens kronas ljnsa glans. Den soln har här till ändan sällt sranl-härdat, Der bliswer med dill härlighet be-wärdad, Dill brndekrans.

22. Ack! gif oss nåd, oss tidigt att betän-ka, Oss helt och hållne i dill kärlek sänka, J oss bli intet, och i dig bli allt. Allt egenwil-ligt drifwer dll tillbaka; Men den soln sig och werlden will försaka, Har dn ntwalt.

23. O Jesn! dll all makt och starkhet äger, Gör dn oss segersalnllla i din seger, Att wi må sjunga dig Hallelnja; Dll kan oss grllnda, stärka och fullända, All tim-lig sorg i ewig glädje wällda, Säg här^ till: Ja! Amen.

Öfwer besten.

Sj. som: Jesus är min män den däsle. ^ ^äktarelchwad lidell natten? Wäk^ ^^ ^ tare! hwad blir det as^ Sor-geregn och tårewatten Sänker nn wår själ i qwas. Wäktare! hwad will här wara? Syns än ingen dager gry? Syndens flod och dödens sara Sänker oss i djuper dy.

2. Mörka hjertall, mörka själar! Soln ej welat ljnset följt, Utan warit syndens trälar; Thy har ljuset fig ull döljt. Fast wi än ha orsak prisa Herrans nåd sör ordets ljus; Får det likwät intet wisa Werkau sin i mångens hns.

N:o ^8 261 mar, Och der i lifsens kronas ljnsa glans. Den soln har här till ändan sällt sranl-härdat, Der bliswer med dill härlighet be-wärdad, Dill brndekrans.

22. Ack! gif oss nåd, oss tidigt att betän-ka, Oss helt och hållne i dill kärlek sänka, J oss bli intet, och i dig bli allt. Allt egenwil-ligt drifwer dll tillbaka; Men den soln sig och werlden will försaka, Har dn ntwalt.

23. O Jesn! dll all makt och starkhet äger, Gör dn oss segersalnllla i din seger, Att wi må sjunga dig Hallelnja; Dll kan oss grllnda, stärka och fullända, All tim-lig sorg i ewig glädje wällda, Säg här^ till: Ja! Amen.

Öfwer besten.

Sj. som: Jesus är min män den däsle. ^ ^äktarelchwad lidell natten? Wäk^ ^^ ^ tare! hwad blir det as^ Sor-geregn och tårewatten Sänker nn wår själ i qwas. Wäktare! hwad will här wara? Syns än ingen dager gry? Syndens flod och dödens sara Sänker oss i djuper dy.

2. Mörka hjertall, mörka själar! Soln ej welat ljnset följt, Utan warit syndens trälar; Thy har ljuset fig ull döljt. Fast wi än ha orsak prisa Herrans nåd sör ordets ljus; Får det likwät intet wisa Werkau sin i mångens hns.2^2 N:o 78 3. Uti mörkrets moln wi famle, Och oss fylles intet hopp: Herrans hämnd wi på oss sam le; Men ho lyster

ögon opp, Upp åt bergen, hwadan hjelpen Komma må af Herrans hand? O J hårde! hnr J stjelpen Nu wårt arma folk och land!

4. Ute swärdet, inne döden, Har wårt land till äkta gjort; Ännn ökes mera nö-den, Får mordengeln sara sort. Krig och hnllger ha sörrätta' Hwad dem Herren har befallt; Men hwad lemnadt är för detta, Det gör döden öfwer allt^ 5. Nu will fig de kloke nyttja, Gifwa in lnållg't snällt förslag, Ordna, ställa, refa, slytta Bort, när annat ej tar lag. Men, hjelp Glld! hwart will wi lända, Undan sör den Högstes hand? For' man än till hafsens ända, Herren oss dock räcka kan.

6. Men om wi oss närm're foga, Att beskåda Herrans slnt, Finne wi, att han sill loga Will med detta rensa nt. ^änge nog har Herren lo^at Oss till bättring år från år. Men wi hafwe trotfat pockat: Swerge ingen skada får. 7. Hwar ä' nu de Swenske hjeltar? Jo, dem dräpte sielld's swärd: Glädjen öfwer ända wältar, Döden är med oss i särd. Skryten: det har ingen sara, J, fom fyt-lell bnken sull, För Guds donlstol sån J swara För dem hungreu lagt i mull.N:o 78 203 8. Ack, wi usle, som ha spulluit Sjelfwe till war snara garn, Herren har ull sjelf-wer sunllit Oss och wara arma barn; Men, ty wärr! ej i den syssla, Som de Christi lla månd' anstå; Till wår ofärd månd' Gud hwiska, När oss frllktall kommer på. 9. ^åt nn se, J mammons trälar! Soln hall skrin och lårar fnll', Kall J lö-sa edra själar Med lllållg' insen tunnor gnll ? Kall J någon plåga lindra J den swåra dödens stund ? Eller sjelfwa döden hindra En minut och ögnablnnd^ 40. Kommer hit med fnlillkta larswor, Stader i de dödas grop, J med edra granna slarfwor, Ser er spegel allihop : Och fast J er nlldangönllla, Och ej wil-jell skåda hit, ^är' de en gång er dock dömma, Att J ock hjelpt mången dit. 41. J, soln lag och ordning stiftat, Gifwen nn de bästa råd: Si! hnr landet är förgiftadt Utaf orätt, öfwerdåd. O, J prester! soln han tegat, Och ej låtit hört er röst; Folket har i synder legat Jnsöfdt af ogrllllldad tröst. 12. Men, J trogne! waren trygge, Än^ dock J ä'n ganska så: Ty dell grllnd, hwar-på J bygge, Skall i ewighet bestå. Det är Herren ingen möda Utas Sodom fria ^oth. . Fast hall oss ock wille döda, Gör han oss dock ewigt godt. ^ N:o 79 ^ ^^^ Om andlig kam^ strid och feger.

^^ ^esn hjelp segra! du lifsförste dyra, ^ Se huru mörkret nll tränger sig ill! Helwetets krafter soln storlllwäder yra, Mig till att fängsla med snarorna sin'^ Satans mordwapen nn tuseutals blänka, Mig till att sikta, förstöra och kränka.

2. Jesll hjelp segra! dll soln mig för^ losfat, Hjelp mig, när kött och blod, satan och werld Hafwa sig mot mig förfwllrit och trotsat Både med grymhet, lift, ränker och flärd. När Babel rasar båd' nte och inne, ^åt då din hjelp ej ifrån mig sörswinna.

3. Jesll hjelp segra ! ack, hwem måst^ ej klaga? Herre! lllin^ sel äro alltid sör mig : Hjelp llär min ungdoms fel börja mig gnaga, Och nti salllwetet wäcka nytt krig; Af din försoning söt smak mig förlän na, Och låt det mig till ödmjukaude tjeua.

4. Jesll hjelp segra, när syndens brå-ta, Sjelfkärlek, högfärd och afuud fig ter. När för ond' luftars last jag måste gråta, Och blott min djupa förderfwelfe ser: Gör då af blygsel mill' kinder skamröda, Och låt dill pinos kraft köttslustan döda.

5. Jesll hjelp segra ! för swa ga och fängsla Slika köttslnstar nti mig, och gis, Att jag dill Ande med synd ej må ängs-la, Men stiga uppåt, att lefwa hans lif.^ ^^ N:^ 70 205 ^åt mig i andelig wanoel dig dyrka, Så får min fjäl, kropp och ande god styrka.

6. Jesn hjelp segra! på det alt min wilja Må dig till egendom endast bli skänkt, Och låt mig märka hwad oss kall åtskilja, Då jag att söka min själaro tänkt. ^åt mig dö bort ifrån allt hwad mitt heter, Att jag må räknas bland såren du betar.

7. Jesu hjelp segra! så fort det behöf-wes, ^åt mig ditt swärd llti handen bli satt; När jag as helwetesfkaran bedröswas, Soln mig lnissnllnar min dyraste skatt ; Då ber jag, att dn mig swagan täcks stärka, Så jag ditt bistånd med glädje må märka.

8. Jesn hjelp segra! ho kan eljest stånda Emot en fielld' till liftgrepp så snar? Ho kan nndslippa hans frestelsers wållda, När ljusets euglabild hall sig alltar? Ack, om du wiker ; hwad will jag då göra, När mig halls ormalust

söker försöra ?

9. Jesu hjelp segra! att iutet mig säl-ler, När löguekrasteu sig i mig llpprör, Och under sanningens sken sig förställer; Hållt då ditt ljns mig faft klarare för : ^åt mig ej något ifrån dig bortröswa, ^är mig att kämpa och andarna pröfwa.

10. Jesn hjelp segra! i fafto och bö^ ner, Dn soswer, wäktare! ej på din walt, Gis att jag alltid din förböns kraft röner, Dn som ditt förspråk så dyrt mig tillsagt:2c^6 N:o 80 När tröghetsnättrell mig wilja betäcka, Wärdes dll mig då llpplnllllltra ^och wäcka.

11. Jesn hjelp segra! när allting för-^ swinner, Då nåden döljs och sörderfwet syns stort, När till att bedja jag kraft icke finner, Men står sörskräckt soln en jaga^-der hjort. Anse då Jesn! as nåd i den stllnden Själenes snckar i innersta grnnden.

12. Jesn hjelp segra! och låt mig allt lyckas, Att segertecknet jag måtte nlldfå, Så skall as hjertat tackfägning nttryckas; Ewigt i lofsång jag sör dig skall stå. Ack^ hllrll skall ditt llallln ewigt hli prifadt, När dll dill hjelp mig så mäktigt bewisat!

13. Jesn hjelp segra ! låt rösten bli horder, Att ^ion ropar med sröjdefnllt skall : Babel det stolta är ändtlig förstör^ der, Soln nn få länge har lntat till fall. Ack, Herre, kom och på kriget gör ända! ^åt sig alltsammans till segersång wällda.

14. Jesn hjelp segra! att hwar en sig skickar Wärdigt till bröllop med ^alllbet att gå, Slnycka ditt ^ioll nled gyllene stye-ker, ^åt Babels llndergållg snart skadas få: Dock, wäl an! brakar hon, är hon wisst fe-ger. Upp, ^ion, rusta dig! Jesus ger seger.

Sj. som : Såsom hjorten lraget längtar.

^ Herre! stilla dll mitt hjerta, Gör ^ ^ det loft från tankars wald, Alt jag lider tåligt smärta, När dn ställer dig 2c^6 N:o 80 När tröghetsnättrell mig wilja betäcka, Wärdes dll mig då llpplnllllltra ^och wäcka.

11. Jesn hjelp segra! när allting för-^ swinner, Då nåden döljs och sörderfwet syns stort, När till att bedja jag kraft icke finner, Men står sörskräckt soln en jaga^-der hjort. Anse då Jesn! as nåd i den stllnden Själenes snckar i innersta grnnden.

12. Jesn hjelp segra! och låt mig allt lyckas, Att segertecknet jag måtte nlldfå, Så skall as hjertat tackfägning nttryckas; Ewigt i lofsång jag sör dig skall stå. Ack^ hllrll skall ditt llallln ewigt hli prifadt, När dll dill hjelp mig så mäktigt bewisat!

13. Jesn hjelp segra ! låt rösten bli horder, Att ^ion ropar med sröjdefnllt skall : Babel det stolta är ändtlig förstör^ der, Soln nn få länge har lntat till fall. Ack, Herre, kom och på kriget gör ända! ^åt sig alltsammans till segersång wällda.

14. Jesn hjelp segra! att hwar en sig skickar Wärdigt till bröllop med ^alllbet att gå, Slnycka ditt ^ioll nled gyllene stye-ker, ^åt Babels llndergållg snart skadas få: Dock, wäl an! brakar hon, är hon wisst fe-ger. Upp, ^ion, rusta dig! Jesus ger seger.

Sj. som : Såsom hjorten lraget längtar.

^ Herre! stilla dll mitt hjerta, Gör ^ ^ det loft från tankars wald, Alt jag lider tåligt smärta, När dn ställer dig^ N:o 297 fordold. ^änka dn mill wilja så, Att hon fig dock stilla må, Fast dn mig i mörkret sänker, Och dermed mitt sinne kränker.

2. ^åt mig warda med dig slagen Uppå korset, att mitt kött Må gå nllder samma lagen, Soln dn sjelswer, och bli dödt. Men, o Jesu! gtf nytt lis, Och mig med dill Ande drif, Att i kärlek till dig brill-na, Som as trolles ström månd' rinna.

3. Mill förderswad^ köttets wilja Måst' mig dig korsfäftas här, Att mig ej skall srån dig skilja Något, som mitt

eget är. Wiljan din städs wara bör All min wil-jas rättesllör'! ^åt mig så min wilja la-ga, Att jag dig kan städs behaga.

4. När min' tankar mig sörskräcka, Som på dig ej äro fäst, Och i hjertat oro wäcka, Kom dn då, som ljuset äst, Och med ljnset hos mig blif, Mörkret^ makt ifrån mig dris; Bjlld de stormeskyar lugna, Och med Andans frid mig hllglla.

5. Kan jag ej så noga märka Dill när-warand' nåd och wård, När din hand will tllktau werka, Och mig tyckes bli för hård; Dock ditt ord i alla stund Bliswa skall mill sasta grnlld, Dock will jag dill san-ning prisa, Och mill tröst till dig bewisa.

6. Gif att jag mitt måtte fästa Wid ditt töste^ trogna ed, din wilje will mitt bästa, Och att dn ej är mig wred.268 N:o 8^ ^ ^ ^ ^ När dill wilje sker som mest, Då går mig som allrabäst. Aldrig någon bles förkastad, Soln i tron till Jesllln hastat.

7. Sötman dill, soln honnngskaka, Äl-skar själen hjertelig, Men den bittra kal-ken smaka Skyr, och derwid grämer sig. Jesu! lär du henne rätt Ofwa sig på begge fätt, Sig ej skona när dn agar, Taga mot hwad dig behagar.

8. Jngen kan dock bättre finna, Att dll är af kärlek rik, Än den foln med ly-digt sinne Ställer fig din wilja lik ; Giswer sig i Gndi still; Säger: ske mig soln dn will; Uti ditt behag, o Fader! Är jag ftäds sörllöjd och glader.

9. Fast mitt kött ej will sig twillga J slik lydnad soln sig bör, Will sig med för^ nuftet swinga Ofwer Gnd i det han gör; Dock kall trolles Helge Alld^ Med sin star-ka tuktalls haud, Sådan köttsens dårskap dämpa, Och till helig lydnad lämp^a.

Sknlle Gud ^sig låta llöja Ät för^ nnftets blinda siuu^ J siw stora werk fig böja Ester snöda wiljan min? Nej, ack! nej, o store Gud! Alltiug lyda måst diu^ bud. Dilla werk widt öswerwäga Allt hwad wårt sörnuft kall säga.

^11. Troll allena kall dig skåda, Soln i ditt fördolda bor. Kött och blod kan sig ej råda J din' werk; men den som^^^ N.^ 80 ^ ^^^ 209 tror, Hall i trolle märka kan, Hur du förer af och au Dilla helgon, soln dig lofwa: Gif mig, Jesu! delllla gåfwa.

1.2. Ett är äu jag will betinga^ Wär-des det ej neka mig! När mig fienderna twinga, Wilja tränga mig från dig, Wil-ja röfwa mig ifrå .Det din nåd mig lå-tit så: ^åt mig då ditt bistånd finna, Att de icke mot mig winnc^

13. Swagt, men dock bedrägligt fin-ner Jag mitt eget kött och blod ; All dess lnft till synden brinner, Flyktar sör din^ helga bnd, Är allt snllt med hat och nit, Högmod, skrymtan, srnktan, split: Men din Ande kall allt dämpa, Och i mig mot sådant kämpa.

14. Wärdes ändtlig genomtränga Sjä-len med dill segerkrast, Att ditt kors må krastigt stänga J mitt kött all mörkrets makt Döda med dill död och blod All olld lusta, gif godt mod Med dig uppstå, med dig lefwa, Och ej mer i fylld mig wefwa.

15. Måtte dock min fjäl sig fwinga Djllpt i lifwets källa ill, Under sig allt jordiskt twinga, Få dig endast i sitt sinn', Bli med dig förenad så, Att hon i en anda stå, Och i tron må heligt lefwa, Samt med dig i himlen swäswa!

16. Skulle icke sådant hjerta Finna söt och ljuslig ro, Fast det tryckes as stor2l0 Nw 80 smärta, Men får dock hos Jesnm bo? Ar dock sådan Jesn wän Nedan llti hilnm^-len, Soln fig så till Jesnm böjer, Och i annat sig ej nöjer.

17. Dersör gråter jag och beder, Je-sn, till dig innerlig, Att dn med dill An-da leder Mig att endast älska dig. ^är dll mig det bästa sätt, Hllr jag dig skall älska rätt, Att jag werlden öfwergifwer, Och hos dig allena blifwer.

^8. Ack,. hwenl wille icke längta Snart att skiljas härifrå? Hwenl will icke hädan trängta, När man kan ett bättre få? Hän från jorden npp i höjd, Byta forg i ewig sröjd, Från ett fängfel till ett rike, Der wi bli Gllds englar like.

19. När jag ändtlig' måste dricka Bitt-ra dödens kalk till slut, ^åt dill uådestrål' då blicka J min själ, och der ingjnt Tröste-droppar as dill And', Styrk mig med din engels hand, Att ledsagas hädan glader Till lllitt hem och till mill Fader.

20. Då skall ske ett önskadt möte J dell rätta himla hamn, Tnsend karlekskys-sar söte J Gllds Faders fägnesamn: Kom, wälkommen kära barn! Friad från all sa-tans garn, Englaren i silkeskläder! Hwad är här, soln dig ej gläder?

21. O, hwad fröjd förutan ände Giss i sådan salighet! O, att dock mitt hjertaN:o 81 211 kände, Hwad det nu ej säga wet! Tllselld, tusend, tnsensaldt H ärligt mer än wi här talt, Ack, hur längtar jag att komma Till slik sällhet bland de fromma!

Dock jag will och måste bida Uti detta kroppens twållg, Tåligt llti hoppet strida, Fast mig tiden tycks bli lång. Ti-^ den redan är lltsedd: Jesn, gör du mig beredd, Håll mig till dell stunden färdig, Att jag blir ditt följe wärdig.

^ ^ Christi barn^ Soln sluppit werldens garn! Upp, upp till strideu! Här gäller kamp och strid Till eder segers tid, Och sedan friden.

2. Här wädjobanan är Och segerlönen der; ^åt oss här kämpa, Synd, satan, werld och allt, Med hela dess gestalt, Platt nedcwdämpa.

3. Upp, npp och fatten mod, Wi has^ we kött och blod Och satans rota Att slåss och kämpa mot, Dess list och merl^ dens hot, Soln oss månd mota.

4. Så läggen tappert all Glids har^ ne sk man . sråll mall, Trosskölden äkta, Med andans wapell fler', Som himmelsk styrka ger Ät delll som fäkta.

5. De löpa alla har, Men dell sår lönen der, Som målet hinner. ^åt oss då löpa så, Att wi må lönen så: Säll dell som winkler! N:o 81 211 kände, Hwad det nu ej säga wet! Tllselld, tusend, tnsensaldt H ärligt mer än wi här talt, Ack, hur längtar jag att komma Till slik sällhet bland de fromma!

Dock jag will och måste bida Uti detta kroppens twållg, Tåligt llti hoppet strida, Fast mig tiden tycks bli lång. Ti-^ den redan är lltsedd: Jesn, gör du mig beredd, Håll mig till dell stunden färdig, Att jag blir ditt följe wärdig.

^ ^ Christi barn^ Soln sluppit werldens garn! Upp, upp till strideu! Här gäller kamp och strid Till eder segers tid, Och sedan friden.

2. Här wädjobanan är Och segerlönen der; ^åt oss här kämpa, Synd, satan, werld och allt, Med hela dess gestalt, Platt nedcwdämpa.

3. Upp, npp och fatten mod, Wi has^ we kött och blod Och satans rota Att slåss och kämpa mot, Dess list och merl^ dens hot, Soln oss månd mota.

4. Så läggen tappert all Glids har^ ne sk man . sråll mall, Trosskölden äkta, Med andans wapell fler', Som himmelsk styrka ger Ät delll som fäkta.

5. De löpa alla har, Men dell sår lönen der, Som målet hinner. ^åt oss då löpa så, Att wi må lönen så: Säll dell som winkler!212 N:o 81 ^^ 6. Wår tid han löper sort; Till sa-lighetens port Wi måste ila: ^åt oss då kämpa här, Wi så, wi så wäl der En ewig hwila.

7. N1l, så bewäpllom oss Med trolles lysand' bloss Och Christi sinne, Och källl^ polll redelig, Och förolll Herrans krig, Till dess wi winne.

8. J denna Herrans här De köttsliga gewär Allsintet dåga; J wåra sinnens fräs Och egna tallkars fjäs Är slät förmåga.

9. Så låtom nppellbart Wår Jesll ^alll^ be-art J allting lysa, Att werlden ej må se Och deråt spotsklikt le, Wi dess art hysa.

10. Nej, låtom ensaldhet Och Christi ödnljnkhet Stå med på wakten; Ty fakt^ mod kämpar bäst, Enär hon är befäft M ed sa ll n in gs 111 akte n .

11. Så öswergiswom allt Hwad werlden har ntwalt, ^åt henne fara; Hon är ju full af flärd, Ej ögoufynen wärd Med all sill skara.

12. Ack, frllktom icke oss För werlds och satans tross; Wi måste strida; Wi ha Jlll^ mannel, Fridsförsten Michael Uppå wår sida.

13. Ej rädollls deras hot, Soln stå oss hårdt emot; Wi måste lida, Wi lnå^ ste lida här, Och ewig hugllad der Med fröjd förbida.

14. O Herre ^ebaoth! Du ser de stol^ tas hot Och dillas q wida; De stoltas trllgN:o 81 213 och hot, Statt, Herre, sjelf emot, Och hjelp oss strida.

15. Dll ser din helgdoms rån, De ar-gas spott och hån, Hllr de fig resa Med swek och arga list, Med trng emot din Christ : Gör dem till llesa.

16. De öfwergifwa dig Sorgfälligt fö-da fig, Och icke hjorden; Din dyrt sör-^ wärsda hjord De ulswars själamord Till ros är worden.

17. O Herre, se derpå, Att mörkret skingras må As himlaljnset ; ^åt mörkret skingras snart, Ditt ljns upptändas klart J sårahnset.

18. Gis din wälsignelse De trogna bärare, ^åt ljns upprinna : När sauuillg warder lärd, ^åt Andans skarpa swärd Då seger winna.

19. Gis du srilllodighet J trolles en-saldhet Med Alldans ftyrka; ^åt dll sjels dörrell opp Till Evangelii lopp Uti din kyrka.

20. O Jesu! hör wår röst, Som as ett ödmjukt bröst Wi sör dig bringa ; Säg dll sjelf härtill ja, Att ditt Halley lnja Må ewigt klinga.

21. För dll sjels saken ut Jntill wår wandrings slut, Hållt oss i trolla; Så ger du, lifsens sol, För Guds och ^amb^ sells stol, Din segerkrolla. Anlen. 214 N:o 82 Sj. som: Min synd, o Gud! Mot diua hnd. ^ ^^ ^ ^^ ^ ^ ^^ ^ ^ ^ ^ ängsligt klap^ par: Ack, Jesu blid! ^åt upp i tid, Förren jag allt modet tappar.

2. Jag klappar, slår, Allt hwad jag rår, Och tycks nu sllart bli trötter; En bön till dig Har jag med mig, Att b re' för dina fötter.

3. Jag wet för sann, Att jag ej kan Dig bedja som mig borde, Solll jag wälwet,Atl förr är skedt, Och fordna helgon gjorde.

4. Dock är min tröst, Att ^spädas röst För dig helt ljnfligt klingar; Den af din mund Wardt kallad huud, Dig sist att hjelpa bringar.

5. En lnatter glö^, En brllten rö Will dll ej platt förkasta. Mitt ljus är kleut, Och ull blir sent; Thy låt dig, Herre, hasta.

6. Jag tänker på, Att du månd' gå As nåd för mig i döden. Deraf mitt bröst Får mod och tröst, Midt i den största nöden.

7. För samma skuld War lllig llll huld, Soln will ditt rike söka: Tro, kärlek, hopp, J allt mitt lopp, Mill Jesll, mig föröka.

8. Jag will med nit Allwända flit Att waudra i dill fruktan: Thy ger jag mig Odmjnkelig Helt i din sälla tuktall.

9. Ack, arma själ, Som dig så qwäl! Gnd plär jn så leds handla; Hall ser ochN:o 83 215 hör Wäl hwad mall gör, Hans hand kall allt sörwandla.

10^ ^åt nöja dig Om Glld will mig Och andra sina risa, Has hopp på Gud, Och lyd halls bud, Hall skall sin allmakt wisa.

11. Det är ej rätt Glld mått och sätt J något söreskrifwa. J lust och llöd, J lif och död Bör mall i lyduo blifwa.

12. Så får man se, Att alla de, Soln frifkt i trolle ftrida, Få här sin bön Och der fin lön, Se'n de fått litet bida.

^3. O Glld i höjd! Jag är helt nöjd, Soln dn dig helft täcks wisa^ Jag har förstått, Dll gör allt godt: Thy will jag

dig ftäds prisa. ^ ^in fjål fig lil^ sill ^^ ^ ^ wällder, Och bön till dig, o Jesll! sänder: Ack! wänd ditt milda an^ sigte Till mig, och på mitt armod se.

2. Se mitt förderf, soln gör mig mö-da! J mig det med din dödskraft döda, Och korsfäst med dill pina så Mitt kött, att det må nllder gå.

3. Förena mill så med din wilja^ Att in^ gen må oss kunna skilja; Gör den så från all träldom fri, Att jag må din allena bli.

4. Att jag af kärlek till dig brinner, Och följer dig jag nogsamt finner, Men ser ock att den än är klen, Och ej så, som sig borde, ren. N:o 83 215 hör Wäl hwad mall gör, Hans hand kall allt sörwandla.

10^ ^åt nöja dig Om Glld will mig Och andra sina risa, Has hopp på Gud, Och lyd halls bud, Hall skall sin allmakt wisa.

11. Det är ej rätt Glld mått och sätt J något söreskrifwa. J lust och llöd, J lif och död Bör mall i lyduo blifwa.

12. Så får man se, Att alla de, Soln frifkt i trolle ftrida, Få här sin bön Och der fin lön, Se'n de fått litet bida.

^3. O Glld i höjd! Jag är helt nöjd, Soln dn dig helft täcks wisa^ Jag har förstått, Dll gör allt godt: Thy will jag dig ftäds prisa. ^ ^in fjål fig lil^ sill ^^ ^ ^ wällder, Och bön till dig, o Jesll! sänder: Ack! wänd ditt milda an^ sigte Till mig, och på mitt armod se.

2. Se mitt förderf, soln gör mig mö-da! J mig det med din dödskraft döda, Och korsfäst med dill pina så Mitt kött, att det må nllder gå.

3. Förena mill så med din wilja^ Att in^ gen må oss kunna skilja; Gör den så från all träldom fri, Att jag må din allena bli.

4. Att jag af kärlek till dig brinner, Och följer dig jag nogsamt finner, Men ser ock att den än är klen, Och ej så, som sig borde, ren.2l6 N:o 83 5. Ej är jag än på denna jorden Nog af din Anda helgad worden: Än bör jag mer på djupet gå, Och mer i troll orörlig ftå.

6. Jag kall wäl ej det sjelf werkställa, Ty menskowerk här intet gälla. Hwem har sjels rent sitt hjerta gjort, Och ej derwid din krast försport?

7. Dock har dill kärlek jag erfarit: Ty dll har hittills trofast warit. Jag wet ock wisst, du står mig bi, Och gör mig från all smitta sri.

8. Jag will så länge redligt kämpa, Och onda arten ständigt dämpa, Till dess min stnnd, att reda mig Ur dessa slla-ror, wisar sig.

9. J hopp kall jag mig gläder göra, Att Gud skall mörkrets makt sörstöra, Glld skall mig utnr kamp och strid För-sätta i sin ro och srid.

10. Alltså förtror jag dig nn glader, Min själaomsorg, milde Fader! Ack! tryck det djnpt i hjertat ill, Att jag är hel och hållen din.

11. När jag härpå med allwar tänker, Och i ditt kärleksdjnp mig sänker, Dä märker jag ditt anlets blick, Som gör min själ förnöjd och qwick.

12. Då tar mill iswer till i striden, Då sår förllt jag smaka sriden, Då jagN:o 84 217 den sanning kraftigt lär, Att dn, Gud ! idel kärlek är. wara Christen är nog swårt, ^^ ^ Och ester Alldans helga sinne wandra: Ty för wårt kött och blod det faller hårdt, Att låta sig as llådell helt sörandra: Och fast en kamp man wäl llthärdat har, Är mer än qwar. :,: 2. Wi måste kämpa intill blods Mot kottet, werlden, satan och dess rike; Försaka allt, ja ock wårt lif och gods, Påtaga kor^-set och bli Jesll like J sinne, åtbörd, wall^ del, werk och ord På denna jord. :,: 3. Wi måst' här stä^s på ormar gå, Soln sitt förgift spy in i w^ra hälar; Det fordras flit wäl på sin wakt att stå, Att gif^ tet ej går in i wåra själar: Den det försökt wäl af lång östling wet Dess swårighet. :,: 4. ^ikwäl ärdetallmödawärdt,Närmo-get wi den härlighet betrakta, Den Glld har dem af ewighet beskärt, Soln följa Gud och jordiskt allt förakta, Det är

wäl swårt, lueu nåden gör det lätt På bästa sätt. :,: 5. Är det ej skönt bli ^ambsens brlld, och få dess stora himlaskatter ärfwa, Få ewigt gå beprydd med Jesn skrnd, Och nyttja allt hwad han sörlnått sörwärswa; Att få en kropp, stark, härlig^ ren och skär, Som Jesn är? :,: N:o 84 217 den sanning kraftigt lär, Att dn, Gud ! idel kärlek är. wara Christen är nog swårt, ^^ ^ Och ester Alldans helga sinne wandra: Ty för wårt kött och blod det faller hårdt, Att låta sig as llådell helt sörandra: Och fast en kamp man wäl llthärdat har, Är mer än qwar. :,: 2. Wi måste kämpa intill blods Mot kottet, werlden, satan och dess rike; Försaka allt, ja ock wårt lif och gods, Påtaga kor^-set och bli Jesll like J sinne, åtbörd, wall^ del, werk och ord På denna jord. :,: 3. Wi måst' här stä^s på ormar gå, Soln sitt förgift spy in i w^ra hälar; Det fordras flit wäl på sin wakt att stå, Att gif^ tet ej går in i wåra själar: Den det försökt wäl af lång östling wet Dess swårighet. :,: 4. ^ikwäl ärdetallmödawärdt,Närmo-get wi den härlighet betrakta, Den Glld har dem af ewighet beskärt, Soln följa Gud och jordiskt allt förakta, Det är wäl swårt, lueu nåden gör det lätt På bästa sätt. :,: 5. Är det ej skönt bli ^ambsens brlld, och få dess stora himlaskatter ärfwa, Få ewigt gå beprydd med Jesn skrnd, Och nyttja allt hwad han sörlnått sörwärswa; Att få en kropp, stark, härlig^ ren och skär, Som Jesn är? :,:218 N:o 85 6. Gnd, soln han är, man skada sår, Och smaka der halls sötma lltall hinder, Der lifsens klara ström allt genomgår, Och till en anda oss med Gud förbinder^ All härlighet, soln Glld oss der beredt, Har ingen sett^ :,: 7. W is heten, hwarutaf wi blott En del på^ jorden här få se och röna, Skall fig oss der meddela utan nlått, Och med sin skona perlekrans oss kröna. Dess hemlighet, soln här förborgad war, Blir uppenbar. :,: 8. Hwad Gnd der njuter, njllte wi, Allt hwad Gnd äger, ger han oss att äga, Ja, himlen till wårt brllk skall prydder bli, Och Seslls skall med oss stor wällskap plä.ga. O härlighet! låt oss anwända flit, Att komma dit. :,: 9. Upp, upp min själ! och blis ej trött Dig genom lll orksens makt med slit att bryta; Betänk, att det skall en gång sma-ka sött, När man sår sorg i ewig fröjd förbyta; När man för timlig oro, kamp och strid Får ewig frid. :,: ^en soln i Christo tänker winna ^^ ^ Hwad han i Adam har bort^ mist, Han måste sig ock låta finna J bättringsordning ntan list, Hall måste me^ en omwänd själ J. trolles kamp nt-härda wäl. 218 N:o 85 6. Gnd, soln han är, man skada sår, Och smaka der halls sötma lltall hinder, Der lifsens klara ström allt genomgår, Och till en anda oss med Gud förbinder^ All härlighet, soln Glld oss der beredt, Har ingen sett^ :,: 7. W is heten, hwarutaf wi blott En del på^ jorden här få se och röna, Skall fig oss der meddela utan nlått, Och med sin skona perlekrans oss kröna. Dess hemlighet, soln här förborgad war, Blir uppenbar. :,: 8. Hwad Gnd der njuter, njllte wi, Allt hwad Gnd äger, ger han oss att äga, Ja, himlen till wårt brllk skall prydder bli, Och Seslls skall med oss stor wällskap plä.ga. O härlighet! låt oss anwända flit, Att komma dit. :,: 9. Upp, upp min själ! och blis ej trött Dig genom lll orksens makt med slit att bryta; Betänk, att det skall en gång sma-ka sött, När man sår sorg i ewig fröjd förbyta; När man för timlig oro, kamp och strid Får ewig frid. :,: ^en soln i Christo tänker winna ^^ ^ Hwad han i Adam har bort^ mist, Han måste sig ock låta finna J bättringsordning ntan list, Hall måste me^ en omwänd själ J. trolles kamp nt-härda wäl.^ ^ ^^ N:o 219 2. Ej kan förstånd och wett här gälla, ^j konst, ej heller lärdoms prål. Den sig 1f skrymtan frolll will ställa, Ej hinner ill det rätta mål. Här skall en hjertans indrillg ske, Så ock en daglig helgelfe. 3. Ej hjelper egen krasts förmåga, Ej apisar salska dygders sken. J kamp och i ^nfäktningslåga Wäl luttras tron och gö-t^es ren; J Ändans strid och kottsens död ^epröfwas tron, soln gnld i glöd.

Om wi ej mot war arffynd kämpa, Soln djllpt i själen rotad står, Och dell med tro och bön städs dämpa, Den öfwer oss fnart wälde sår; Den oss till mörksens trälar gör, Och till all sylldatjenst förför.

5. Strid faller till på alla sidor, Och mörksens makt starkt griper an: Wäl den som rätt och wisligt strider, Så att hall segren winna kall, Ätt själen må från synder sri Och as Gnds kraft förnyad bli.

6. Ej är så lätt den strid utföra, Som mången fig inbilla tör, Mång't modigt angrepp måst' han göra, Förrän dell gam-le Adam dör, Han reser sig och stretar mot, Tills honom trampar Christi sot.

7. Här tänker mången^ allt är wun-llet, När striden skall gå an på llytt. Nej; förr än mall till målet hunnit, Blir striden ej i srid sörbytt. Ty Jesn kärlek, nåd och srid Ger ewig ro i sinom tid.22c^ ^ N:o 86 8. Glld will oss med allsäktning aga, På det wår själs förderf wi må Wäl se ^ch ^j ^ss fielf bed^aga^ Ej egna krafter lita på. Men tro, ^ att blott i Christi sår Troll lif och salighet ulldfår. 9. Dock will här ord och tal ej spisa, Ej gruudlöst hopp, ej sruktlös tro^ Gu-dom lig kraft skall troll bewifa, Om själen komma skall till ro; Hou måst' i Christo stå på wakt, Städs be och dämpa mörk-rets makt.

Sj. som : Såsom hjorten träget längtar. ^^ ^kaffer, skaffer, arme fjä.lar! Skas-^ ^ ^ ^ salighet! Bygger ej, som syndens trälar, På en kort sörgäng-lighet: Utan ser med längtan opp Efter eder sällhets hopp, Och bemöder er i ti-den Att få njnta himlafriden.

2. Att ull detta allt må hällda, Måst^ J döda kött och blod Med dess lustar lltall äuda: Ja, Guds werk och wilja god Måste ewigt och alleu Bli er wandels pröfwosten; Det må köttet förefalla Bitt-^ rare äll idel galla. ^ måst^ tillstå, att J bären Syn^ da roten äll i er, Att J kött af kött sjelf ären, Att J idel eländ' ser; Och att Her-rans nåde blott Skaffar uti er allt godt; Ja, att ntom Herrans nåde Står er själ i största wåde^ 22c^ ^ N:o 86 8. Glld will oss med allsäktning aga, På det wår själs förderf wi må Wäl se ^ch ^j ^ss fielf bed^aga^ Ej egna krafter lita på. Men tro, ^ att blott i Christi sår Troll lif och salighet ulldfår. 9. Dock will här ord och tal ej spisa, Ej gruudlöst hopp, ej sruktlös tro^ Gu-dom lig kraft skall troll bewifa, Om själen komma skall till ro; Hou måst' i Christo stå på wakt, Städs be och dämpa mörk-rets makt.

Sj. som : Såsom hjorten träget längtar. ^^ ^kaffer, skaffer, arme fjä.lar! Skas-^ ^ ^ ^ salighet! Bygger ej, som syndens trälar, På en kort sörgäng-lighet: Utan ser med längtan opp Efter eder sällhets hopp, Och bemöder er i ti-den Att få njnta himlafriden.

2. Att ull detta allt må hällda, Måst^ J döda kött och blod Med dess lustar lltall äuda: Ja, Guds werk och wilja god Måste ewigt och alleu Bli er wandels pröfwosten; Det må köttet förefalla Bitt-^ rare äll idel galla. ^ måst^ tillstå, att J bären Syn^ da roten äll i er, Att J kött af kött sjelf ären, Att J idel eländ' ser; Och att Her-rans nåde blott Skaffar uti er allt godt; Ja, att ntom Herrans nåde Står er själ i största wåde^N:o 86 221 4. Salig den i trolle kämpar, Säll den i sill kamp består, Och i hjertat syn-den dämpar, Säll! dell werlden rätt sör-sm år. Under Christi törnekrans Tillreds brudekrouaus glans: De som himlen ärfwa erna, Dö här först med Ch rist o gerna. 5. Warden J ej ständigt trogne, Till att hindra synden^ lopp, Men till synd mer redoboglle, Blir sörgäswes edert hopp. Utan tapper kamp och Astrid Följer aldrig segren blid: De soln segra rätt bli krön-te, Och allena wäl belönte. 6. Med dell blinda werlden wara ^ll-stig', få ej Christlle här: Köttsligt lefwa, tala, fwara, Andans fiendskap jn är? Ack, det går jn aldrig an Under Christi kors, att man ^er och skämtar med fräckt hjer-ta, ^efwer utan sorg och fm ärta! 7. Fruktan måst^ mall för Gnd haf-wa; Ty med lif och själ oss kan J as-grunden hall begrafwa; Andalls olja gif-wer hall: Och som han wårt hjerta ser, Wiljan och fullbordau ger; Thy låt oss ej längre ligga; Utan gå om nåd alt tigga.

8. Och de onda synda leder, Hwilka Adam wärker opp, Störta uti grafwen neder, Tills hall lllister allt sitt hopp. Hugger hand och fötter af, Allt förarg-tigt flår i qwaf, Och betänker wäl de or-orden: Går in genom trånga porten.222 N:o 87 ^ 9. Bäfvan öfwer synden känna Will jag, och på Jesum fi, Tills han täcks mig kraft förläna, Att i nåden stadigt bli. Frälsare, gack ej till dom Med dill dyra egendom; Gis mig Andans swärd, att söka De utwaldas hop att öka.

10. Alnen, låt allt detta hända, Gud, försegla det i mig; Att jag trolles kamp fnlläuda Må på lifsens smala stig. Her-re, styrk och kraftigt stärk, Ja, regera detta werk, Att jag kämpa, bedja, waka Må, och himlens fröjd sist^ smaka. ^ions klagan.

Sj. som : Min högsta skatt, o Jesn kär, ^ ^ck, Jesn Christ, Gllds ende Son!

Si, werlden är sörderswad, Och satans solk gör spott och hån Af allt det dll ^förwärswat. Det lif, soln blomstras nr dill död, Och tron, soln idkar det dn böd, Blir hatad, snlädd och plågad.

2. Thy äro de ock ganska få, Soln ditt ord rätt antaga, Och fig med ord och werk sörstå Det onda att förjaga. Utidethns, soln dll will bo, Har satan sökt och snw-nit ro. Ack, Herre! näpps hin onda.

3. Föröka, Gud, de trognas hop, Som här för din skull lida, Och under troget bönerop Din ankomst städs förbida. Kom snart och hjelp din^ fosterfår! Ty 222 N:o 87 ^ 9. Bäfvan öfwer synden känna Will jag, och på Jesum fi, Tills han täcks mig kraft förläna, Att i nåden stadigt bli. Frälsare, gack ej till dom Med dill dyra egendom; Gis mig Andans swärd, att söka De utwaldas hop att öka.

10. Alnen, låt allt detta hända, Gud, försegla det i mig; Att jag trolles kamp fnlläuda Må på lifsens smala stig. Her-re, styrk och kraftigt stärk, Ja, regera detta werk, Att jag kämpa, bedja, waka Må, och himlens fröjd sist^ smaka. ^ions klagan.

Sj. som : Min högsta skatt, o Jesn kär, ^ ^ck, Jesn Christ, Gllds ende Son!

Si, werlden är sörderswad, Och satans solk gör spott och hån Af allt det dll ^förwärswat. Det lif, soln blomstras nr dill död, Och tron, soln idkar det dn böd, Blir hatad, snlädd och plågad.

2. Thy äro de ock ganska få, Soln ditt ord rätt antaga, Och fig med ord och werk sörstå Det onda att förjaga. Utidethns, soln dll will bo, Har satan sökt och snw-nit ro. Ack, Herre! näpps hin onda.

3. Föröka, Gud, de trognas hop, Som här för din skull lida, Och under troget bönerop Din ankomst städs förbida. Kom snart och hjelp din^ fosterfår! TyNw 88 223 dn allena bäst förmår Ur nlfwars klor dem frälsa.

4. Jag tror dn skall nn ofelbart Din fårahjord besöka, Och deras antal kanske snart Till många tusen öka; Ty dll lär ej tillåta^ lller Herodianer, phariseer, Dem plåga och förfölja.

5. Ty när man dem förfölja kan, Soln Christi hjord tillhöra, Så menar mall det lätt går an Hans rike att förstöra. Men der-af ökes mer och mer De frommas hop, hwar-as man ser, Att kors gör många Christna.

6. När säd och trän stark iöld lltstå, De bättre derpå grönska, Slik nytta wer^ kar kors också^ Hos dem, soln stadigt önska, J krafts as Jesn Christi blod, Ätt bära frnkt i tålamod, Gnds nåd till pris och ära.

Sj, som : Hjertans Jmmannel ! ^^ ^tore Jmmannel! nådigast skada, ^ Hnrn din egendoms tillstånd är slätt! Se hllr de köttslige herrska och råda, Och djerft förwända din sanning och rätt. ^ögn och willfarelse finns hos dem alla. Osknld och sanning de kätteri kalla.

2. Själar, soln härtills ha^ manligen kämpat, Blifwa nn trötta och somna snart in, Så att den onde tycks deras mod dänl^ pat, Ester de intet mer lägga fig winll. Menniskofrllktan med wishets namn prydes, ^jumhet dem till sann förnekelse tydes. Nw 88 223 dn allena bäst förmår Ur nlfwars klor dem frälsa.

4. Jag tror dn skall nn ofelbart Din fårahjord besöka, Och deras antal kanske snart Till många tusen öka; Ty dll lär ej tillåta^ lller Herodianer, phariseer, Dem plåga och förfölja.

5. Ty när man dem förfölja kan, Soln Christi hjord tillhöra, Så menar mall det lätt går an Hans rike att förstöra. Men der-af ökes mer och mer De frommas hop, hwar-as man ser, Att kors gör många Christna.

6. När säd och trän stark iöld lltstå, De bättre derpå grönska, Slik nytta wer^ kar kors också^ Hos dem, soln stadigt önska, J krafts as Jesn Christi blod, Ätt bära frnkt i tålamod, Gnds nåd till pris och ära.

Sj, som : Hjertans Jmmannel ! ^^ ^tore Jmmannel! nådigast skada, ^ Hnrn din egendoms tillstånd är slätt! Se hllr de köttslige herrska och råda, Och djerft förwända din sanning och rätt. ^ögn och willfarelse finns hos dem alla. Osknld och sanning de kätteri kalla.

2. Själar, soln härtills ha^ manligen kämpat, Blifwa nn trötta och somna snart in, Så att den onde tycks deras mod dänl^ pat, Ester de intet mer lägga fig winll. Menniskofrllktan med wishets namn prydes, ^jumhet dem till sann förnekelse tydes.224 N:o 88 3. Barnen, som till sjelfwa födslen ä' komna, Dö; ty man ej till att föda har kraft, ynglingars händer och fötter bortdomna, Och de förlora hwad de förr ha' hast. Allt godt igenom misstankar förstöres, Och mång't enfaldigt fromt hjerta förföres.

4. Man fer med ängslan Gnds barll och wällner Söndra och skilja sig ifrån hwaranll, Så att en broder den andra knappt känner, Der alla borde dock stå för en mall: Hwad wållar? karleken mäktigt aftager: Ty hwar försorg för sitt eget blott drager.

5. ^änge nog ha wi, o Jesll! med smärta Utstått det twång i wår fången-skap sker, Att oss ej tillåts med barnsligit hjerta Bruka deu audliga frihet^ du ger. När wi rätt wilja i diua spår träda, Bör^ jar man oss soln nlissgerningsmän häda^ 6. Men på det wi må i hast allt förgäta, Hwad dll oss lofwat så wisst och så fast, Ger

man ibland oss as köttgrytor äta, Derhos sördnbblar wår börda och laft; Man will oss hopp om förlossning betaga, längtan helt dämpa och tron platt förswaga. 7. Ester de arma nn sucka och qwida, Skynda dig, Jesu! att sylla wårt hopp, Fräls oss från alla, som oss emot strida, Och oss förhindra i wårt fnlla lopp ; Gif oss nåd kraftigt och modigt att lära Din dyra sanning, din Fader till ära.^ N:o 89 225 8. Då skola ester din seger dig göras Williga offer ntaf dina får; Då skola ljnfliga lofsånger höras, När soln begyn-nes det ewiga år, När ^ion skall i fullt wälstånd sörsättas, Och med oändlig för-nöjelfe mättas. Ämen. ,^ions ho^. ^^ 11 pp, Gnds barn och er nn gläder! ^^ ^ Hör J ^ ^ Juda l^jous ljud? Upp, wår konnng snart framträder Till att :,: :,: föra hem sin .brud. Babel, nu måst dn förskräckas; Ty din blygd skall snart upptäckas, Och dill synd bli uppeld bar, Soln Gud högt sörtörnat har. Hal-leluja :,: Gläds J fromma. J fån snart till ^ion komma. Upp, och eder glade görer! Jesns :,: :,: äret som er förer.

2. Upp, wi få ej wara stumme, ^åt oss :,: :.,: höja npp wår röst, ^åt oss prisa wår Brndgnlnme, Soln oss :,: :,: köpt och återlöst: ^åt oss honom nn lofsjunga Med wårt hjerta, mnn och tnnga: Ty hall är att prisas wärd, Som oss srälst från werl-dens flärd. Halleluja :,: Gläds J fromma ete.

3. Hwit och röd, så ock utkorad Är wår :,: :,: allraskönste wän, Uti honom hwar för-lorad Kan bli :,: :,: född på nytt igen. För Gnds Faders wredes hetta Har hans kropp måst blod ntswetta, O Guds rena, dyra 8 ^ N:o 89 225 8. Då skola ester din seger dig göras Williga offer ntaf dina får; Då skola ljnfliga lofsånger höras, När soln begyn-nes det ewiga år, När ^ion skall i fullt wälstånd sörsättas, Och med oändlig för-nöjelfe mättas. Ämen. ,^ions ho^. ^^ 11 pp, Gnds barn och er nn gläder! ^^ ^ Hör J ^ ^ Juda l^jous ljud? Upp, wår konnng snart framträder Till att :,: :,: föra hem sin .brud. Babel, nu måst dn förskräckas; Ty din blygd skall snart upptäckas, Och dill synd bli uppeld bar, Soln Gud högt sörtörnat har. Hal-leluja :,: Gläds J fromma. J fån snart till ^ion komma. Upp, och eder glade görer! Jesns :,: :,: äret som er förer.

2. Upp, wi få ej wara stumme, ^åt oss :,: :.,: höja npp wår röst, ^åt oss prisa wår Brndgnlnme, Soln oss :,: :,: köpt och återlöst: ^åt oss honom nn lofsjunga Med wårt hjerta, mnn och tnnga: Ty hall är att prisas wärd, Som oss srälst från werl-dens flärd. Halleluja :,: Gläds J fromma ete.

3. Hwit och röd, så ock utkorad Är wår :,: :,: allraskönste wän, Uti honom hwar för-lorad Kan bli :,: :,: född på nytt igen. För Gnds Faders wredes hetta Har hans kropp måst blod ntswetta, O Guds rena, dyra 8226 N:o 90 ^alllb, Soln blef dräpt på korsets stam! Halleluja :,: Gläds J srollllna ete.

4. As fin Brudgum fllart sår ärswa Hwita :,: :,: kläder Jesu brud, Som med blod han måst förwärfwa, Jemte :,: :,: annan härlig skrlld. En ny stad han sjelf will göra: Tills han brnden skall hemsö-ra: ^jus och rätt och härlighet Han för henne der beredt. Alltså fröjder :,: er J fromma: Ty er Brudgum lär snart kom-ma. Upp, J wife, står och waker, Neder :,: :,: lampor, Babel brakar. ^^ ^in Jesn! dn som mig En ewig ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^^ Jag för din nådethron En ödlnjnk lof-sångs ton Nu sjunga tänker.

2. Min Brudgum! hör din brnd, Soln bär din egen skrlld, Din törnekrona, Albion hjertelig, Nn låter höra fig Med sång i trona.

3. Men klagan är det wärdt, Ätt Ba^ bel, som ej lärt Dig rätt att prisa, Will, ester wanan sin, När ^ion stämmer in, Sig smädlig wisa.

Min Brudgum endast är De trog^ nas hjelte här, Som redligt kämpa, Han skall ock Babels makt, Med all^ dess stål och prakt, Snart llederdämpa.

5. Wi wälltolll dock en tid, Då Gud ger ewig frid Från Babels tlluga, Då 226 N:o 90 ^alllb, Soln blef dräpt på korsets stam! Halleluja :,: Gläds J srollllna ete.

4. As fin Brudgum fllart sår ärswa Hwita :,: :,: kläder Jesu brud, Som med blod han måst förwärfwa, Jemte :,: :,: annan härlig skrlld. En ny stad han sjelf will göra: Tills han brnden skall hemsö-ra: ^jus och rätt och härlighet Han för henne der beredt. Alltså fröjder :,: er J fromma: Ty er Brudgum lär snart kom-ma. Upp, J wife, står och waker, Neder :,: :,: lampor, Babel brakar. ^^ ^in Jesn! dn som mig En ewig ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^^ Jag för din nådethron En ödlnjnk lof-sångs ton Nu sjunga tänker.

2. Min Brudgum! hör din brnd, Soln bär din egen skrlld, Din törnekrona, Albion hjertelig, Nn låter höra fig Med sång i trona.

3. Men klagan är det wärdt, Ätt Ba^ bel, som ej lärt Dig rätt att prisa, Will, ester wanan sin, När ^ion stämmer in, Sig smädlig wisa.

Min Brudgum endast är De trog^ nas hjelte här, Som redligt kämpa, Han skall ock Babels makt, Med all^ dess stål och prakt, Snart llederdämpa.

5. Wi wälltolll dock en tid, Då Gud ger ewig frid Från Babels tlluga, DåN:o 90 ^ 227 ^ion helt förnöjd J himlens fälla fröjd Får ewigt sjuuga.

6. Ty Gud skall sauuerlig, Oss, som här följa dig, Wår Brudgum! söra Ur Babels snöda lnst, Som med ell ewig pnst Sin dom får höra.

7. Ack, hwad sör segersång Skall hö-ras dock ell gång, ^lcär ^ion w unn i t, Men Babel sått sitt sall, Som här as werlden all Stort loford fnnnit.

8. Min Brndgllln ropar ju Till kära bru-dell ull: Jag will ej dröja, Jag will i ewig tid Med glädje, nåd och frid Din fjäl förnöja.

9. Ja, kom, mill bäste wän! Och för mig till dig hän, ^åt klarhet skina Utaf din härlighet J oförgänglighet J hyddor dilla. ^l0. Fast werldens trng och hot Mig här stå hårdt emot, Will jag dock strida, J Jesll dyra blod, Som ger mig tåla-mod, Dill hjelp förbida. 11. Jag will i stadig tro, Mill Jesll, hos dig bo, Dn skall mig frälsa Ur lllot-gållgs storm och swall, Samt olyckswågor all, Mitt lif och helsa! 12. Will dn, o brndgllln söt, Uti ditt eget sköt Din brlld llpphöja, Så låt din bröllops-dag, Dock efter ditt behag, Ej länge dröja. 13. Dill brlld ull redo är Med allsrn själs begär, Med mnn och tnnga, Att uti ewighet Med oupphörlighet Diu lofsång sjuuga. ^228 N:o 9l Om Kyskhet.

^ ^^ fom helig är^ oss bör ock ^^ ^ ^ heligt lefwa, Och wara kroppar dig till willigt offer gifwa, Att lefwa dig till pris; men ack, hllr köttets drift Be-fläckat har wår fjäl med dödligt syndagift!

2. För din rättwisa dom kan ingen sig be-römllla; När dll de köttsliga begärelser will dömma, Samt all fåfänglighet,somköttetnö-je ge, För dina ögon ä^ wi rätt en styggelse.

3. Thy hjelp med Alldans kraft, oss köttets lnst att döda, Och med allt all-war sky dess werk, fast det skall blöda, Att Anden jemte tron fullkomlig feger få, Och helga wlljan dill i oss fullbordas må.

4. O Jefn, med wår fjäl och ande dig förena, Jnympa oss i dig till rätta lifsens grenar; Tag bort hwad orent är, och sträfwar mot dill^ bnd, Stört' oss i döden ej wid domsbasllllens ljnd.

5. Din Gndollls bild i oss å nyo llp-penbara, ^åt all wår längtan blott till dig och ^alnbet wara, Wår anda fria dll från snöda lnstars fel, ^åt af ditt sinne oss häraf få kännbar del.

6. Bered wår kropp och fjäl, o Her-re, till ditt tempel, Och tryck i hjertat djnpt dill Andas helga stämpel^ Trolof-wa t^ss med dig i Christo dinom Son, Den blott en helig fjäl får skåda i sin thron. N:o 92, 93

229

Om ett christligt Lefwerne.

^ ^å wägen ända fram, och aldrig ^^ ^ fe tillbaka, Med stadig hågkomst af ^oths obetänkta maka: Det lärer Chri-stns sjels, det är ock bästa råd, Som gag-nar mycket mer, äll alla herrars nåd.

2. Det lemnas, Christen, dig allt ha i stadigt minne, Med önskan, att Guds lag och Jesn dyra finne, Så alldels osör-ryckt i hjertat plantas må, Soln Herralls ord ftår saft och aldrig kan förgå.

Sj. som : Jag lyfter mina händer. ^^ Hemställ din wägar Herran, Samt ^^ ^ hwad dig härtills kränkt, Han hafwer himlen fjerran Kring jordens bo-ning stängt^ För skyars lnft och wäder, Han rödjer wäg och ban, Dig han ock wäg bereder, Derpå dn wandra kall.

2. Din lit på Herren grnnda, Om dig skall lyckligt gå ; Se på hans werk all stllnde, Om ditt werk skall bestå. Med snork och bleka kinder, Med pock samt klagowe, As Gud du intet willller ; Med bön det måste ske.

3. Din trohet stor och nåde, O Fader! wet och ser, Wår sromma, som ock wåde, Derester dn dig ter: Allt hwad soln dig behagar, Det fin fnllbordan tar, Dn skie-kar allt och lagar, Som du beslutit har. N:o 92, 93

229

Om ett christligt Lefwerne.

^ ^å wägen ända fram, och aldrig ^^ ^ fe tillbaka, Med stadig hågkomst af ^oths obetänkta maka: Det lärer Chri-stns sjels, det är ock bästa råd, Som gag-nar mycket mer, äll alla herrars nåd.

2. Det lemnas, Christen, dig allt ha i stadigt minne, Med önskan, att Guds lag och Jesn dyra finne, Så alldels osör-ryckt i hjertat plantas må, Soln Herralls ord ftår saft och aldrig kan förgå.

Sj. som : Jag lyfter mina händer. ^^ Hemställ din wägar Herran, Samt ^^ ^ hwad dig härtills kränkt, Han hafwer himlen fjerran Kring jordens bo-ning stängt^ För skyars lnft och wäder, Han rödjer wäg och ban, Dig han ock wäg bereder, Derpå dn wandra kall.

2. Din lit på Herren grnnda, Om dig skall lyckligt gå ; Se på hans werk all stllnde, Om ditt werk skall bestå. Med snork och bleka kinder, Med pock samt klagowe, As Gud du intet willller ; Med bön det måste ske.

3. Din trohet stor och nåde, O Fader! wet och ser, Wår sromma, som ock wåde, Derester dn dig ter: Allt hwad soln dig behagar, Det fin fnllbordan tar, Dn skie-kar allt och lagar, Som du beslutit har.23^ N:o 93

4. Till tröst oss allesamman, Så har dll wägar mång', Ditt werk är idel gamman, Klart ljus och sol dill gång; Ej någon kan förstöra, Hwad du i silluet bär, Dem from-mom till att göra, Det soln dem nyttigt är.

5. Fast alla djeflar grymma Här wille emotstå, Skall Gud dock ej undrylnllla, Ell' platt till rygga gå. Hwad han sig sö^ resätter, Och hwad han hafwa will, Det ändtligen nträltar, Hwad det är syftadt till.

6. Förbida då din lycka, Mill sjal, tillsreds dig ställ, Gnd skall dig en gång rycka Utur ditt sorgetjäll, Och med stor nåd bekröna J ell behaglig tid, Samt gif-wa dig till löna ^llst, löje, fröjd och frid.

7. Frifkt upp, låt sorgen sara, Ditt qwal i wädret slå, Och lät ditt hjerta wara Ej mer bedröfwadt så: Du kall ej sjelf utföra Det dll i höjden fäst, Gud will allen det göra, Allt soln hall pröfwar bäst.

8. ^åt honom sjelfwer råda, En wis re-gent hall är, Så får du ell gång skåda Med fröjd hans under här, Då hall dill sak med ära, Soln dig gör ängslan stor, God ut-gång skall beskära, Det mången llll ej tror.

9. Hall skall wäl litet töfwa, Och dröja med sill tröst, Dig dermed att bedröfwa, Och göra qwctl ditt bröst, liksom han intet skötte, Ell' wille^wårda dig, Fast dig mång motgång mötte, Och tryckte stadelig.^^ N:o 04 231 10. Men lärer hal1 befilllla, Dn trofast månde stå, Straxt låter han förswinna Den nöd dig plåga må: Från hjertat skall han flytta Den börda, som dig kryst, Dock tjent har dig till nytta, Derpå är ingen brist. 11. Säll dn, som trofast blifwer, Dn får en härlig lön, J höjden Glld dig gifwer En segerkrona skön, Samt ewigt gröna palmer, Och du med ljuflig röst Skall prisa dell med psalmer, Som dig ur wåudan löst. 1.2. Gör ända, Herre blida, På all wår motgångs nöd, Som wi här måste lida, ^åt oss nu i wår död Diu trygga wård^ uad hällda Och kärlek faderlig På det wår wäg må lända J himmelen till dig.

Sj. som : O werld, jag dig sörlåter. ^ ^ i^j^ ^ch wåd^ Jaglåter ^ Herran råda, Som allt förmår och kan, Han måste i all stycke, Om dn will haswa lycka, Sjelf wara med en hjelpeman.

2. Olnsys är, sent och tida Jag gör mig sorg och qwida, Min möda fåfäng är, Han lllå min sak så laga, Som honom månd' behaga, Hans nåd jag det hemställer här.

3. Mig kan allsintet hända, Än hwad Gu^ täek^ nrig sänd^, Och till tnin wätsär^ står, Jag tar hwad han beskärer, Hwad han af mig begärer, Han det utaf mig willigt får.

4. Jag litar på halls llåde, Soln mig ifrån all wåde Och fara frälsa må, Om ^^ N:o 04 231 10. Men lärer hal1

befillla, Dn trofast månde stå, Straxt låter han förswinna Den nöd dig plåga må: Från hjertat skall han flytta Den börda, som dig kryst, Dock tjent har dig till nytta, Derpå är ingen brist. 11. Säll dn, som trofast blifwer, Dn får en härlig lön, J höjden Glld dig gifwer En segerkrona skön, Samt ewigt gröna palmer, Och du med ljuflig röst Skall prisa dell med psalmer, Som dig ur wåudan löst. 1.2. Gör ända, Herre blida, På all wår motgångs nöd, Som wi här måste lida, ^åt oss nu i wår död Diu trygga wård^ uad hällda Och kärlek faderlig På det wår wäg må lända J himmelen till dig.

Sj. som : O werld, jag dig sörlåter. ^ ^ i^j^ ^ch wåd^ Jaglåter ^ Herran råda, Som allt förmår och kan, Han måste i all stycke, Om dn will haswa lycka, Sjelf wara med en hjelpeman.

2. Olnsys är, sent och tida Jag gör mig sorg och qwida, Min möda fåfäng är, Han lllå min sak så laga, Som honom månd' behaga, Hans nåd jag det hemställer här.

3. Mig kan allsintet hända, Än hwad Gu^ täek^ nrig sänd^, Och till tnin wätsär^ står, Jag tar hwad han beskärer, Hwad han af mig begärer, Han det utaf mig willigt får.

4. Jag litar på halls llåde, Soln mig ifrån all wåde Och fara frälsa må, Om232 N:o 95 jag hans bndord sköter, Allsintet ondt mig möter, Ej tryter det mig gagna må.

5. Måuu^ Gnd det så beslnta, Så will jag ej motprnta Mitt kors mig taga på, Den största nöd bland alla Kan mig så swår ej salla, Den jag ej mäktar genomgå.

6. Jag har mig honom gifwit, J dö^ den och i lifwet, Om han will kalla mig, Nn eller ock i morgon, Derom må han dra sorgen, En salig ftund han ger wisst mig.

7. Din wilje då sörella, Min själ, med Gnd allena, Och trösta på hans nåd, ^åt gå, som Herren skickar: Fast nöden dig än trycker, Han wet till alla saker råd. Om den gode herden^ Jesn letande efter sitt bortta^ade får^ själen.

Hwar är mitt får, fonl gör mig ^^ ^ smärta, Mitt sår, soln sig långt från mig skiljt, Och har af sjelsswåld blif^ wit wildt, Fast jag det älskat as allt hjerta. Wet J det skogar, berg och dalar? Så gif^ wer det tillkänna mig; Jag will det gerna öfwertala, Och frälsa från dess willa stig.

2. Mitt får, ack, kom till den tillbaka, Som håller dig så hjertligt kär^ Och aldrig dig har gjort förnär, Men welat fördinsknll försaka Sin härlighet, till ^ttt npptet^ Och lägga dig nppå sin rygg, Dig bära hem och troligt beta, Samt göra dig förulfwartrygg. 232 N:o 95 jag hans bndord sköter, Allsintet ondt mig möter, Ej tryter det mig gagna må.

5. Måuu^ Gnd det så beslnta, Så will jag ej motprnta Mitt kors mig taga på, Den största nöd bland alla Kan mig så swår ej salla, Den jag ej mäktar genomgå.

6. Jag har mig honom gifwit, J dö^ den och i lifwet, Om han will kalla mig, Nn eller ock i morgon, Derom må han dra sorgen, En salig ftund han ger wisst mig.

7. Din wilje då sörella, Min själ, med Gnd allena, Och trösta på hans nåd, ^åt gå, som Herren skickar: Fast nöden dig än trycker, Han wet till alla saker råd. Om den gode herden^ Jesn letande efter sitt bortta^ade får^ själen.

Hwar är mitt får, fonl gör mig ^^ ^ smärta, Mitt sår, soln sig långt från mig skiljt, Och har af sjelsswåld blif^ wit wildt, Fast jag det älskat as allt hjerta. Wet J det skogar, berg och dalar? Så gif^ wer det tillkänna mig; Jag will det gerna öfwertala, Och frälsa från dess willa stig.

2. Mitt får, ack, kom till den tillbaka, Som håller dig så hjertligt kär^ Och aldrig dig har gjort förnär, Men welat fördinsknll försaka Sin härlighet, till ^ttt npptet^ Och lägga dig nppå sin rygg, Dig bära hem och troligt beta, Samt göra dig förulfwartrygg.N:o 95 233 3^ Jag kan det icke låta länger, Att dll dig ej besinna will, Men löper wilse af och till, Och ^dig sjelf från den glädjen ftänger, De andra fåren hos mig njuta, Som taga tillflykt till min famn, Der de ej frukta dem foln tjuta, Meu ligga i deu bästa hamn.

4. Dn kan ej själafrid förr winna, Förr än ditt hjerta blir olnwändt, Till lnig af kärlekseld npptändt. Hos mig allena skall dll finna För trötthet ro, kraft, lif och helsa. Ack, skynda dig med hjer^ tans tro Till mig, att jag dig måtte

frälsa, Och gifwa himmelsk själaro.

5. Will du, o arma lamm, ej höra, Men löper från mig mer och mer, Fast jag dig lockar, ropar, ber Att dn mig måtte låta föra Jntill ditt nrsprllllg och din källa, Ur hwilken dn ntfluteu är; Si, deu gör alla ewigt sälla, Som drickas med stort själsbegär.

6. Om dig mitt rop ej mer kan röra, Soln sådant skall i öknen gör, Att man af berg dess genljnd hör; Så må man billigt dig jemföra Med hårda klippor, berg och stenar, Dem dock mitt ord kall sönderslå; Ack, att du deu bäst med dig menar Ej^lyda will och passa på.

7. Färet. Hwars röst är den jag hö^ rer skalla J denna wilda öken här: Mig234 ^ N:o 96 ^^ ^ tycks att det en herde är, Som will sitt får tillbaka kalla; Månn' tro hans rop på lllig skall syfta? Jag ser.wäl att jag wilse far; Men jag kan benen ej mer lyfta: Ack, att jag mig sörderfwat har.

8. Herden. Jag will ej höra upp att ropa, Förräu du annat finne får, Och af allt hjerta till mig går; Ack, då skall jag dig öswerhopa Med godt, dig till mitt hjerta trycka, Och leda dig med kärleks-band: Se'n skall dig ingen mer bortrycka Utur mill hjord och ur min hand.

9. Fåret. Jag will nu, hjertans her-de, komma Till dig igen, så godt jag kall; Tag mig i nåder åter all, Och sör lllig rengjord till de fromma Och goda får, soln dig rätt sölja Och kalla dig sill enda tröst: Ack, låt din nåd mig öswerhölja, Och tryck mig wäl intill ditt bröst! ^^ ^et är min tröst, att du Guds ^^ ^ ^alllb, för lllig blef h^ädad, Och sör det du war ljus af mörkrets makt försmädad^: Ack se, en kraftig tröft rätt söt till hjertat går Utaf ditt hån, för det dn syndare nlldfår.

2. Jag arme syndare! hwenl skulle mig mottaga? Mig wille synd och lag till af^ grnlldsdjnpet jac^a, Då fick ja^ se att det på nådedörren står: Här finns Gllds mil-da ^amb, som syndare ulldsår. 234 ^ N:o 96 ^^ ^ tycks att det en herde är, Som will sitt får tillbaka kalla; Månn' tro hans rop på lllig skall syfta? Jag ser.wäl att jag wilse far; Men jag kan benen ej mer lyfta: Ack, att jag mig sörderfwat har.

8. Herden. Jag will ej höra upp att ropa, Förräu du annat finne får, Och af allt hjerta till mig går; Ack, då skall jag dig öswerhopa Med godt, dig till mitt hjerta trycka, Och leda dig med kärleks-band: Se'n skall dig ingen mer bortrycka Utur mill hjord och ur min hand.

9. Fåret. Jag will nu, hjertans her-de, komma Till dig igen, så godt jag kall; Tag mig i nåder åter all, Och sör lllig rengjord till de fromma Och goda får, soln dig rätt sölja Och kalla dig sill enda tröst: Ack, låt din nåd mig öswerhölja, Och tryck mig wäl intill ditt bröst! ^^ ^et är min tröst, att du Guds ^^ ^ ^alllb, för lllig blef h^ädad, Och sör det du war ljus af mörkrets makt försmädad^: Ack se, en kraftig tröft rätt söt till hjertat går Utaf ditt hån, för det dn syndare nlldfår.

2. Jag arme syndare! hwenl skulle mig mottaga? Mig wille synd och lag till af^ grnlldsdjnpet jac^a, Då fick ja^ se att det på nådedörren står: Här finns Gllds mil-da ^amb, som syndare ulldsår.^ ^^^^^ N:o ^7 235 3. Argheten tänkte wäl din ära att förringa, För det dn nådig är en flä^ uppå dig briuga; Men wrånghet lnåfte dock med sneda ögon se, Att dn, Gllds milda ^alllb! du undfår syndare.

4. ^åt afllnd bita fig uti sitt eget hjer-ta, ^åt arghet smäda och låt ondskall lida smärta; Så ge dock dessa ord en hugnad i mitt bröst, Dill smälek för din nåd och godhet ger mig tröst.

5. ^åt stolta phariseer med afund det förtryta; Så will du dock ditt bröd för hungrig' själar bryta, Botfärdig' syndare dll nådigt doc^ undfår, Med dem i ens-lighet till bords och nattward går.

6. Du dem i trolle dig trolofwar och dig fäster, Dn gifwer himmelsk mat åt dessa dina gäster, Sin synds förlåtelse, rättfärdighet och frid, Och Andans gåf-wor dem af höjden sänder ned.

7. Ack fe, min själ, du här en ljuf-lig sötma finner, Ur dessa tllngors gift din föta honung rinner! Han undfår fyll-dare, så heter än i dag, Och werlden har ännu sitt gamla smädelag.

Si. son^. Si^ ^esns ar ^tt tröstrikt namn. ^ ^uds ^amb, du slmdare undfår, ^ ^ Med dem till bords och natt-ward

går; Du har af nåd mig ock nlld-fått, Och efter mig i karlek gått. ^ ^^^^^ N:o ^7 235 3. Argheten tänkte wäl din ära att förringa, För det dn nådig är en flä^ uppå dig briuga; Men wrånghet lnåfte dock med sneda ögon se, Att dn, Gllds milda ^alllb! du undfår syndare.

4. ^åt afllnd bita fig uti sitt eget hjer-ta, ^åt arghet smäda och låt ondskall lida smärta; Så ge dock dessa ord en hugnad i mitt bröst, Dill smälek för din nåd och godhet ger mig tröst.

5. ^åt stolta phariseer med afund det förtryta; Så will du dock ditt bröd för hungrig' själar bryta, Botfärdig' syndare dll nådigt doc^ undfår, Med dem i ens-lighet till bords och nattward går.

6. Du dem i trolle dig trolofwar och dig fäster, Dn gifwer himmelsk mat åt dessa dina gäster, Sin synds förlåtelse, rättfärdighet och frid, Och Andans gåf-wor dem af höjden sänder ned.

7. Ack fe, min själ, du här en ljuf-lig sötma finner, Ur dessa tllngors gift din föta honung rinner! Han undfår fyll-dare, så heter än i dag, Och werlden har ännu sitt gamla smädelag.

Si. son^. Si^ ^esns ar ^tt tröstrikt namn. ^ ^uds ^amb, du slmdare undfår, ^ ^ Med dem till bords och natt-ward går; Du har af nåd mig ock nlld-fått, Och efter mig i karlek gått.236 N:o 97

2. Botfärdige du tar emot, Som söka hos dig själabot, Som sör dig sörödmjn-ka fig J bättringstårar hjertelig.

3. Du efter mig få läuge gick Förr äu jag fåg din nådeblick! Dn gick till dess du ändtlig wann, Och mig i bättringstårar fann.

4. Den, soln i syndens mörker står Är blind och wet ej hwart han går, Och om han icke waknar opp, Så blir till ewig död hans lopp.

5. Dn will, min Gud, ej någons död; Ty kallar dn till öfwerflöd: Och de soln dig ej stå emot, De finna här sin själabot.

6. Du sökte, men jag slydde dig; Dock har du nådigt wi st på mig, Utaf din kär^ leksrika flod, Osäglig nåd och tålamod.

7. Dig ware lof, Gnds milda ^alnb! Som led för oss på korsets stam, J döden wille sör oss gå, Och arma syndare undfå.

8. Dig ware pris, som ännn går Och söker llp^p de wilse sår, Och skjnter ej ifrån dill nåd Dem till dig komma på ditt båd.

9. Gif mig nn nåd att tacka dig, Och dig till tjenst uppoffra mig, J trone fast till ändan stå, Till ewigt lif hos dig ingå.

10. Och der i alla ewighet, Som utaf iugeu ällda wet, ^ofsjuuga med en helig ton, För Guds och insör ^ambets thron.

1.1. Ack Herre! täuk uppå deu hop^ Soln äu ej lydt ditt uåderop; Ack, lös^^ N:^o 98 237^ du många med din hand Ur satans sna-ror, syndens band: 12. Att de med oss må prisa dig J tiden och ewinnerlig, Och sjunga: ^anl^ bet wunnit har, Gnds ^alllb, som för oss slagtadt war.

Om kärleken till Jesnm.

Själen.

^ ^ag älskar dig Jesn! af hjertat ^^ ^ för alla^ Och will mig nu hel dig i händer befalla, Jag will dig olnfaln-na, mig med dig förknippa, Så att dll mer aldrig ifrån mig skall slippa.

2. ^esns. Månn^ dll öfwer allt mig så älskar, min kära! Att dn will ej an-nat än mig här begära? Kanske, om min kärlek dn städs ej fick smaka, Dn torde ej älska mer, men mig försaka.

3^ S1älen. Jag kan, när jag pröf^ war mig, annat ej finna, Än att i ren kärlek jag mot dig will brinna; Jag hop^-pas ock ftadig till ändan att blifwa, Om dn will mig dertill din nåd och kraft gifwa.

4. Jc^g srnkt^r: ont dig med armod sknll' pröfwa, Och allt dellua werldeues goda beröfwa, Du torde ren kärlek till mig ej mer bära, Men dig der^ utöfwer af hjertat beswära. ^^ N:^o 98 237^ du många med din hand Ur satans sna-ror, syndens band: 12. Att de med oss må prisa dig J tiden och ewinnerlig, Och sjunga: ^anl^ bet wunnit har, Gnds ^alllb, som för oss slagtadt war.

Om kärleken till Jesnm.

Själen.

^ ^ag älskar dig Jesn! af hjertat ^^ ^ för alla^ Och will mig nu hel dig i händer befalla, Jag will dig olnfaln-na, mig med dig förknippa, Så att dll mer aldrig ifrån mig skall slippa.

2. ^esns. Månn^ dll öfwer allt mig så älskar, min kära! Att dn will ej an-nat än mig här begära? Kanske, om min kärlek dn städs ej fick smaka, Dn torde ej älska mer, men mig försaka.

3^ S1älen. Jag kan, när jag pröf^ war mig, annat ej finna, Än att i ren kärlek jag mot dig will brinna; Jag hop^-pas ock ftadig till ändan att blifwa, Om dn will mig dertill din nåd och kraft gifwa.

4. Jc^g srnkt^r: ont dig med armod sknll' pröfwa, Och allt dellua werldeues goda beröfwa, Du torde ren kärlek till mig ej mer bära, Men dig der^ utöfwer af hjertat beswära.238 N:o.98 5. Själen. Den soln allt sitt nöje i dig, Jesn, finner, ^ätt werldenes kärlek i dig öfwerwinner. Jag will mig på jor^ den den rikaste skatta, Så länge jag dig med sann tro får omfatta.

6. ^esus. Men om jag låt taga ifrån dig all ära, Och låt dig min smälek och törnekralls bära; Törhända dll det ej wäl kllnde fördraga, Men sknlle då låta dill kärlek aftaga. 7. Själen. ^åt ära, gullst, höghet och heder förswilllla, Men smälek och håll sig i stället illfillua: Jag will det allt tala, förlltau all smärta, Och älska dig lika^ fullt af allt mitt hjerta. 8. ^esus. Band, fängelse, marter, be^ swär och elände, Kanske på din kärlek skull' göra eu äude: Månn' dn ock skull' trofast till döden förblifwa, Om någon dig wille för mill skull aslifwa.

9. Själen. Då wille jag mig hel in i dig försänka, Att hwarken qwal eller död kllnde mig kränka; Jag skulle att tro och att älska fortfara, Så sknlle mot mörkrets makt dll mig förswara^ 10. ^esus. Men om jag llll låddes dig ej kunna lida, Så torde strart werl-den dia så på sin sida, Dn knnde till dem, soln dig locka, dig sälla, Och dig mot dell, soln sig förställer, förställa.^^^ 08 2.^9 11. Själen. Dn kan ej oss menskor af hjertat bedröfwa; Thy tröttnar jag kär-lek ej mot dig att öfwa. Och fastän dilt hjerta tycks från mig sig wända,^Så må-ste d^t till min trosstyrka dock lända.

^2. ^esns. Jag knllde likwäl dig till helwetet stöta; Då fick man se hur dll mig wille bemöta: Dll skulle då säkert mig hata och lasta, Soln dig så alldeles har welat förkasta. 13. Själen. Hur skulle du, Frälsare! kullua och wilja Mig mot all sörsäkring så platt sråll dig skilja? Dn har jll bot-färdiga hjelpa beslutit; Hwad dll dyrt försäkrar blir aldrig mer brntit.

1.4. ^esus. Hwem wille ell sådan att älska mig twinga, Som ofta bedröfwat och aktat mig ringa? Jag hatar de onda, och älskar de fromma; Ett rent hjerta får för mitt ansigte komma.

15. Själen. Jag har mycket syndat, men tror dock och menar, Att ditt blod sråll synder mig friar och renar, Och om dll sör synd sknll mig wille sörskjllta, Sknll' jag din rättfärdighet satta och njuta. ^ 16. Den oerwid mig sattar, har lisswägeu sullllit, Din tro har, mill käresta! mig öfwerwllllnit. Jag älskar as hjertat och will dig rätt fägna, Jag will dig till ewig tid skydda och hägna.246 N:o 99 17. Siälen. Att jag i mitt uppsåt beftälldig må blifwa, Din ande till wa^o och bön mig låt drifwa, Och att jag witt llppsåt må kunna werkställa, ^åt mi^ få lifskrafter lltur dig, lifskälla!

18. ^esns. Dn måste mig lossoa på llytt att bli trogen J kärlek, och till all min tjenst redobogen^ Jag lofwar dig hjelpa och aldrig npphöra, Förrän jag dig får i min bröllopssal föra.

19. Siäleu. Jag lofwar, försäkrar och will mig förskrifwa J kärlek, att tro^ fast till döden förblifwa. Jag will dig här älska, dig tro och dig lyda, Att du må mig der med din bröllopsskrlld pryda.

Om fröjd i ^ndi. ^^ ^öte Jesll, glädjekälla! Soln will ^^ ^ tröst af himlen sälla, Allt mitt hopp i werldens sorg! Dn min honnng i lnin galla! Dn min stas när jag will falla! Dn min tillflykt, skjul och borg!

2. Du wet, c^tt all tröft jag glömmer, När dn dina ögon gömmer, Och låts .soln dn icke ser: Men fast dn dig litet döljer, Jag dig dock i trolle följer^ Och om nåd dig träget ber.

Ty du kan i all mill smärta Hng^ lla mitt halfdöda hjerta^ ^är du wiscle mig en blick As din' milda ögons strålar, 246 N:o 99 17. Siälen. Att jag i mitt uppsåt beftälldig må blifwa, Din ande till wa^o och bön mig låt drifwa, Och att jag witt llppsåt må kunna werkställa, ^åt mi^ få lifskrafter lltur dig, lifskälla!

18. ^esns. Dn måste mig lossoa på llytt att bli trogen J kärlek, och till all min tjenst redobogen^ Jag lofwar dig hjelpa och aldrig npphöra, Förrän jag dig får i min bröllopssal föra.

19. Siäleu. Jag lofwar, försäkrar och will mig förskrifwa J kärlek, att tro^ fast till döden förblifwa. Jag will dig här älska, dig tro och dig lyda, Att du må mig der med din bröllopsskrlld pryda.

Om fröjd i ^ndi. ^^ ^öte Jesll, glädjekälla! Soln will ^^ ^ tröst af himlen sälla, Allt mitt hopp i werldens sorg! Dn min honnng i lnin galla! Dn min stas när jag will falla! Dn min tillflykt, skjul och borg!

2. Du wet, c^tt all tröft jag glömmer, När dn dina ögon gömmer, Och låts .soln dn icke ser: Men fast dn dig litet döljer, Jag dig dock i trolle följer^ Och om nåd dig träget ber.

Ty du kan i all mill smärta Hng^ lla mitt halfdöda hjerta^ ^är du wiscle mig en blick As din' milda ögons strålar,N:o 241 Att jag då slätt intet wålar ängslans törnes hwassa stick.

Ja, jag wet, att du mig pröfwar, Och en liten tid bedröfwar, På det du med himlagodt, För en timlig ögollwät-ska, Gjnta må till själens läs^a Fröjde^ floder utall mått.

5. Nu, min själ! hör npp att sörja, Men din sröjd i Gndi börja: Dll är i den högstes hägn, Han will hngna all din jemmer, Som din själ och hjerta kläm-mer, Med ett ewigt nåderegn. ^et dyra Jesu namn allena^ Det ^ ^ ^ skös^ j^g ^ pä^ D^t kan dens ondas skott förmena, Att de mig ej förderfwa så, Det gör, att mig ej s^ada kan Synd, satan, werlden, hwar med all.

2. J Jesu namn är jag npptagen J Guds sörsamlings klena hop; J Jesu llamn är jag rentwagen Jfrån nlin arf-synd i mitt dop; J Jesn namn, i Jesn sår Jag tror min werksynd ock sorgår.

J Jesu namn jag mig förlitar Uppå Gnds nåd, fom styrer allt; J Jesn namn jag mig beslitar Att göra hwad min Glld befallt; J Jesn namn jag tror sörwisst, Att Gnd sörlåter all min brist.

4. J Jesu llamn går jag till kyrka, Att höra Herralls helga ord; J Jesu llamn får jag ock styrka Wid Jesn helga N:o 241 Att jag då slätt intet wålar ängslans törnes hwassa stick.

Ja, jag wet, att du mig pröfwar, Och en liten tid bedröfwar, På det du med himlagodt, För en timlig ögollwät-ska, Gjnta må till själens läs^a Fröjde^ floder utall mått.

5. Nu, min själ! hör npp att sörja, Men din sröjd i Gndi börja: Dll är i den högstes hägn, Han will hngna all din jemmer, Som din själ och hjerta kläm-mer, Med ett ewigt nåderegn. ^et dyra Jesu namn allena^ Det ^ ^ ^ skös^ j^g ^ pä^ D^t kan dens ondas skott förmena, Att de mig ej förderfwa så, Det gör, att mig ej s^ada kan Synd, satan, werlden, hwar med all.

2. J Jesu namn är jag npptagen J Guds sörsamlings klena hop; J Jesu llamn är jag rentwagen Jfrån nlin arf-synd i mitt dop; J Jesn namn, i Jesn sår Jag tror min werksynd ock sorgår.

J Jesu namn jag mig förlitar Uppå Gnds nåd, fom styrer allt; J Jesn namn jag mig beslitar Att göra hwad min Glld befallt; J Jesn namn jag tror sörwisst, Att Gnd sörlåter all min brist.

4. J Jesu llamn går jag till kyrka, Att höra Herralls helga ord; J Jesu llamn får jag ock styrka Wid Jesn helga242 ^ ^ N:o 166 ^ nattwardsbord ; J Jesu namn, i Jesll blod Jag njuter tröst och tålamod. 5. J Jesll namn jag mina böner Fram-bär till Gud min Fader kär; J Jesu namn med troll jag röner, Att Gnd mig ger hwad nyttigt är; J Jesu namn

jag ber och tror, Att Jesn Ande i mig bor^ 6. J Jesll namn will jag nu börja Mitt elllbets werk, och hwad jag gör, J Jesu namn derföre sörja Jag will, att allt sker, som sig bör; J Jesu namn jag tror och ber, Att Gnd dertill sin nåd lnig ger. 7. J Jesn namn will jag llll söra Mitt leswerne, få att jag kall J Jefn namn, hwad rätt är, ^ göra Emot min nästa och hwar man; J Jesu uamn will jag alltså Min werld i tron igellomgå.

8. J Jesn namn will jag ock lära De mina kanna Herrall Gnd; J Jesll namn will jag dem nära, Och sedan efter Her-rans bud J Jesu uamn dem föregå; Så att de ej förargas må.

9. J Jesn namn jag lägger neder Om qwällen mill ntmatta kropp; J Jesn namn jag troligt beder, Att så med helsan wak^ na opp, J Jesll namn jag ock nppstår Och glad till mina sysslor går. 10. J Jesn namn will åk^tll^ Gud Fader, Son och Helge And^; J Jesn namn will jag befalla Min fjäl och kropp iN:o 161 ^ 2^3 Jesll hand! J Jesu namn, i Jesu famll Jag hoppas få mill sista hamn. 1^1 ^ll ting Jesus har i händer, Allt h^ lltde^ will^ ^är man sig till honom wänder Och med trolle li-tar till ; All tings nöje själen får, ^är hon i hans wänskap står.

2. Jngen ting min fjäl här finner, Som kan ftilla mitt begär, Ällt med oro sist för-swinner; Jesll nåd allena är, Soln ersätter all min brist, När jag har allt annat mist.

3, När jag här föraktad bliswer, ^i-der jag och tiger still, Jag till Jesnnl mig begifwer, Som mig ej förskjuta will; Hwad mig felar, han bäst ser, Hwad mig tjenar, han mig ger.

4. Fastän werlden mig förföljer, Är doc^ Jesus mitt förswar, Fast hall sig i korset döljer, Omsorg han dock för mig drar; J all llöd är hall mill borg, En sann tröst i all min sorg.

5. Hjertat mitt på rosor träder, När det sast med Jesll står, Fastän korset och owä-der Uppå alla sidor går; På halls karlek allt beror; Trygg jag honom mig förtror.

6. J förakt är han mill ära, J bedröf-welse mill fröjd; Ej mig döden kan förfära, Mitt lif, Jesns, är upphöjd, Utur hwil^ kells sidosår lifwets helsobrunn ulgår.

7. Om min kropp och själ försmäktat, N:o 161 ^ 2^3 Jesll hand! J Jesu namn, i Jesu famll Jag hoppas få mill sista hamn. 1^1 ^ll ting Jesus har i händer, Allt h^ lltde^ will^ ^är man sig till honom wänder Och med trolle li-tar till ; All tings nöje själen får, ^är hon i hans wänskap står.

2. Jngen ting min fjäl här finner, Som kan ftilla mitt begär, Ällt med oro sist för-swinner; Jesll nåd allena är, Soln ersätter all min brist, När jag har allt annat mist.

3, När jag här föraktad bliswer, ^i-der jag och tiger still, Jag till Jesnnl mig begifwer, Som mig ej förskjuta will; Hwad mig felar, han bäst ser, Hwad mig tjenar, han mig ger.

4. Fastän werlden mig förföljer, Är doc^ Jesus mitt förswar, Fast hall sig i korset döljer, Omsorg han dock för mig drar; J all llöd är hall mill borg, En sann tröst i all min sorg.

5. Hjertat mitt på rosor träder, När det sast med Jesll står, Fastän korset och owä-der Uppå alla sidor går; På halls karlek allt beror; Trygg jag honom mig förtror.

6. J förakt är han mill ära, J bedröf-welse mill fröjd; Ej mig döden kan förfära, Mitt lif, Jesns, är upphöjd, Utur hwil^ kells sidosår lifwets helsobrunn ulgår.

7. Om min kropp och själ försmäktat,244 N:o 102 ^ Är han dock mitt hjertas del, Fast mig mörkrets makt ansäktar Och anklagar mi-na fel. Min rättfärdighet dn äst, Jesn! soln dig döda lätst.

8. Allt jag gerna will sörsäka, Jesn! låt mig finna dig; Om jag får din sötma smaka, Jngenting^ då tryter mig; Dig allena jag begär, Ofwer allt dn käraft är.

Sj. som: Ack min själ haf lnsligt mod. ^esu, du min själaskatt! J dig ^^ ^ ^ ^ ^ s^tt^ D^ ä^ mig all ting förwisst, J dig har jag ingen brist.

2. Hafwer någon werlden kär, Och de håfwor, soln hon bär; Jesns och hans dy^ ra blod, Gör mig e^tt förnösamt mod.

Då min owän, grym och led, Will med makt mig störta ned ; Hjelper Jefns mig nr nöd, Dämpar satan, synd och död.

4. Är jag sjuk, och ingen man Fin^ nes, soln lllig hela kan; Jesns, Herren mild och sroln, Will mig gifwa läkedom.

5. Ar jag naken, arm och blott, Och mitt förråd synes smått; Jesns, i mitt armod wisst, Ger mig födan lltan brist.

6. Måste jag med sorg, sörtret, ^eswa i landsflyktighet; Jefns förjer sjels sör mig, Och lllig skyddar underlig.

7. Skall jag lid^t hån ^ch sp^ min owän åt mig le; Jesns ger mig kraft och makt, Till att tåla allt förakt. 244 N:o 102 ^ Är han dock mitt hjertas del, Fast mig mörkrets makt ansäktar Och anklagar mi-na fel. Min rättfärdighet dn äst, Jesn! soln dig döda lätst.

8. Allt jag gerna will sörsäka, Jesn! låt mig finna dig; Om jag får din sötma smaka, Jngenting^ då tryter mig; Dig allena jag begär, Ofwer allt dn käraft är.

Sj. som: Ack min själ haf lnsligt mod. ^esu, du min själaskatt! J dig ^^ ^ ^ ^ ^ s^tt^ D^ ä^ mig all ting förwisst, J dig har jag ingen brist.

2. Hafwer någon werlden kär, Och de håfwor, soln hon bär; Jesns och hans dy^ ra blod, Gör mig e^tt förnösamt mod.

Då min owän, grym och led, Will med makt mig störta ned ; Hjelper Jefns mig nr nöd, Dämpar satan, synd och död.

4. Är jag sjuk, och ingen man Fin^ nes, soln lllig hela kan; Jesns, Herren mild och sroln, Will mig gifwa läkedom.

5. Ar jag naken, arm och blott, Och mitt förråd synes smått; Jesns, i mitt armod wisst, Ger mig födan lltan brist.

6. Måste jag med sorg, sörtret, ^eswa i landsflyktighet; Jefns förjer sjels sör mig, Och lllig skyddar underlig.

7. Skall jag lid^t hån ^ch sp^ min owän åt mig le; Jesns ger mig kraft och makt, Till att tåla allt förakt.N:o 103 245

8. Honullg har en ljnslig saft^ Socker jemwäl en söt kraft; Men min Herre Je^ sns kär, Söt är tnsend gånger mer.

9. Ty will jag, o Jesn, dig, Älska fast och stadelig: Dn, du Jesu, wara skall Min själs goda och mitt allt.

10. Jesus hwad soln hörslen hör, Je^ sns hwad som synen ser, Jesns hwad som smaken har, Jesns hwad som handen tar.

1^1.. Jesns är min dryck och spis, Je^ sns är min sång och pris, Jesus är min högsta del, Jesus är mitt fröjdespel.

12. Sist, o Jesu, mild och god! ^åt ditt helga dyra blod, Dina sår, din bittra pin^ Bli i döden trösten min.

Sj. som: Al^t hmad som l^å denna jorden.

Hjertans Jmmannel! soln mig ill^ ^^ ^ tagit Kom nn, min själatröst, kom snart till mig! Dn hafwer till dig mitt hjerta helt dragit, Hwilket af kärleksbrand uppfräter fig; Jngen ting mera Må jag wär^ dera, När jag allenast hafwer, Jesn, dig.

2. Ditt namn är sockersöt honnng i mnnnen, liksom en dagg fast ljuflig och klar, Som uppfriskar marken om morgon-ftnnden; Alltså min Jesns, när jag honom har: All jordisk ängslan Och hjertefängs-lan Wiker, ty jag min gång till Jesllm tar.

3. Fastän mig korset här timmelig plå^ gar, Hwilket dem srommom tidt drabbar N:o 103 245

8. Honullg har en ljnslig saft^ Socker jemwäl en söt kraft; Men min Herre Je^ sns kär, Söt är tnsend gånger mer.

9. Ty will jag, o Jesn, dig, Älska fast och stadelig: Dn, du Jesu, wara skall Min själs goda och mitt allt.

10. Jesus hwad soln hörslen hör, Je^ sns hwad som synen ser, Jesns hwad som smaken har, Jesns hwad som

handen tar.

1^1.. Jesns är min dryck och spis, Je^ sns är min sång och pris, Jesus är min högsta del, Jesus är mitt fröjdespel.

12. Sist, o Jesu, mild och god! ^åt ditt helga dyra blod, Dina sår, din bittra pin^ Bli i döden trösten min.

Sj. som: Al^t hmad som l^å denna jorden.

Hjertans Jmmannel! soln mig ill^ ^^ ^ tagit Kom nn, min själatröst, kom snart till mig! Dn hafwer till dig mitt hjerta helt dragit, Hwilket af kärleksbrand uppfräter fig; Jngen ting mera Må jag wär^ dera, När jag allenast hafwer, Jesn, dig.

2. Ditt namn är sockersöt honnng i mnnnen, liksom en dagg fast ljuflig och klar, Som uppfriskar marken om morgon-ftnnden; Alltså min Jesns, när jag honom har: All jordisk ängslan Och hjertefängs-lan Wiker, ty jag min gång till Jesllm tar.

3. Fastän mig korset här timmelig plå^ gar, Hwilket dem srommom tidt drabbar246 N:o w4 ^ uppå, Dock llär jag ester mill Jesnm kär frågar, Så kan mitt hjerta tryggt på ro^ for gå, Jntet owäder Kastar mig neder, Jag kan hos Frälsaren min glader stå.

4. Ändock all werlden mig söker för-drifwa, Är jag föraktad skönt utaf hwar luall, Wilja ock wäuller all' mig ofwer-g i swa, Så tar dotk Jefus uådigt mig all, Säger med löje: War wid godt nöje; Jag är din bäste wän, soln hjelpa kall.

5. Ty wiker bort J fåfängeligheter, Du, Jesll! du är mill, och jag är dill; Ester dig endast jag söker och letar, .Du skall bo uti mitt hjerta och filln'; Själen och lifwet Har jag dig gifwet Till dess jag lagder blir i grafwen ill. ^if di^ upp^ mi^l sj^ till ^ ^ Från dill sorg och ängslan, Hwi will du med klagoljud Wistas mer i fängslan? Märker dll ej satans list, Dell der will förderfwa Trösten din, soln Je-^ sns Christ Månde dig förwärfwa?

2. Säg till satan dristelig: Fly du gamla draka, Du skall ej mer stinga luig^ Wik snart, wik tillbaka! Hjessan din är söndertryckt, Och jag är nu mera, Genom Jesnm, sråll dig ryckt Till en ewig ära.

3. Fast jag as friwilligt mod Emot Gud har syndat, Haswer likwäl Christi blod Straffet från mig skyndat, Hwilken 246 N:o w4 ^ uppå, Dock llär jag ester mill Jesnm kär frågar, Så kan mitt hjerta tryggt på ro^ for gå, Jntet owäder Kastar mig neder, Jag kan hos Frälsaren min glader stå.

4. Ändock all werlden mig söker för-drifwa, Är jag föraktad skönt utaf hwar luall, Wilja ock wäuller all' mig ofwer-g i swa, Så tar dotk Jefus uådigt mig all, Säger med löje: War wid godt nöje; Jag är din bäste wän, soln hjelpa kall.

5. Ty wiker bort J fåfängeligheter, Du, Jesll! du är mill, och jag är dill; Ester dig endast jag söker och letar, .Du skall bo uti mitt hjerta och filln'; Själen och lifwet Har jag dig gifwet Till dess jag lagder blir i grafwen ill. ^if di^ upp^ mi^l sj^ till ^ ^ Från dill sorg och ängslan, Hwi will du med klagoljud Wistas mer i fängslan? Märker dll ej satans list, Dell der will förderfwa Trösten din, soln Je-^ sns Christ Månde dig förwärfwa?

2. Säg till satan dristelig: Fly du gamla draka, Du skall ej mer stinga luig^ Wik snart, wik tillbaka! Hjessan din är söndertryckt, Och jag är nu mera, Genom Jesnm, sråll dig ryckt Till en ewig ära.

3. Fast jag as friwilligt mod Emot Gud har syndat, Haswer likwäl Christi blod Straffet från mig skyndat, HwilkenN:o 1cl4 247 min försoning är, Derpå jag fast bygger, När jag den för Gnd frambär, Är jag fri och trygger.

4. Fräs mall satan och dll död, Det gör mig ej wade; Ty Gnd i min stora nöd Hjelper mig af nåde, Hwilken mig sill käre Son Gunstigt månd förära, Att en ewig blygd och hån Mig ej kan beswära.

5. Nop a fritt nt, arga werld, Att Glld är mig wreder, Det är do^ rätt idel flärd, Ehwad dn försmädar, Wore Herren mig oblid, Och hätsk ntall ände, Sina gåfwor ingen tid Han då till mig sände.

6. Ty hwad är i himmelen? Hwad i hafwet wida? Hwad godt föder jorden äll Som ej sent och tida Mig till nytta

tje-na må? Himlaljufeu sköna, Elementerna också Mig sin tjenst ej sona.

7. Jag är Herralls, han är min, Hwenl kan oss åtskilja? Kommer korset till mig in, Ske halls goda wilja; ^åt det komma, nöjd är jag, Glld mig sjels det sänder, Hwil^ ken ester sitt behag Det igen bortwänder.

8. As de barn en fader kär Will sill hllgnad taga, Från wanart de böjas här Med skarpt ris och aga. Är jag nn den hög-stes barn, Hwi will jag då srllkta, När hall mig från satans garn Draga will och tukta?

9. Nyttigt är för kropp och själ, Att de Christne lida; Den här timligt gråter248 N:o 165 wäl, Torf ej ewigt qwida; Utan har fnll^ komlig lust Uti Christi rike, Der all pi^ ua, qwal och pust Ständigt måste wika.

10. Herrans älskelige så Här sast bitt-ra tårar, Medan de npplöja må Sina motgångsfårar: Tiden nalkas dock en gång, Att de få uppskära, Hwad de sått i nöd och twång, Uti ewig ära.

^1. Nu så tag, o Christen god, Alla dina plågor, Kasta dem med ett gladt mod Uti haswets wågor; ^åt se'n trones lam-por klar^ Brinna allesamman, Prisa Her^ ran alla dar, Han skall hjelpa. Alnen.

1^5 ^^ hwad orsak skall jag qwida? ^^ ^ Ty mjg ä^ ^s^ ^ H^n står på min sida; Ho kan mig från him^ len driswa, Den Gnds Son, Genom troll, Will cls nåd mig giswa?

2. Blott och skröplig man mig synte, Då jag här, J beswär, Andas först begynte; Blotter skall jag ock då wara, När jag sist, Jorden wisst, Skngglikt skall frånfara.

3^ Gods och blod, kropp, fjäl och lifwet, Är ej mitt, Tro man fritt, Gnd har mig det gifwit, Will han det då återtaga? ^öjd är jag, Hans behag Skall mig ock behaga.

4. Will han korset mig tillställa, Kom^ mer qwal, Utan tal, Skall jag mod ej sälla; Den mig månde det tillsända, Han wäl wet Min förtret Uti glädje wända. 248 N:o 165 wäl, Torf ej ewigt qwida; Utan har fnll^ komlig lust Uti Christi rike, Der all pi^ ua, qwal och pust Ständigt måste wika.

10. Herrans älskelige så Här sast bitt-ra tårar, Medan de npplöja må Sina motgångsfårar: Tiden nalkas dock en gång, Att de få uppskära, Hwad de sått i nöd och twång, Uti ewig ära.

^1. Nu så tag, o Christen god, Alla dina plågor, Kasta dem med ett gladt mod Uti haswets wågor; ^åt se'n trones lam-por klar^ Brinna allesamman, Prisa Her^ ran alla dar, Han skall hjelpa. Alnen.

1^5 ^^ hwad orsak skall jag qwida? ^^ ^ Ty mjg ä^ ^s^ ^ H^n står på min sida; Ho kan mig från him^ len driswa, Den Gnds Son, Genom troll, Will cls nåd mig giswa?

2. Blott och skröplig man mig synte, Då jag här, J beswär, Andas först begynte; Blotter skall jag ock då wara, När jag sist, Jorden wisst, Skngglikt skall frånfara.

3^ Gods och blod, kropp, fjäl och lifwet, Är ej mitt, Tro man fritt, Gnd har mig det gifwit, Will han det då återtaga? ^öjd är jag, Hans behag Skall mig ock behaga.

4. Will han korset mig tillställa, Kom^ mer qwal, Utan tal, Skall jag mod ej sälla; Den mig månde det tillsända, Han wäl wet Min förtret Uti glädje wända.N:o 1^5 249

5. Fröjdat har mig Herren blida Mån-gen dag; Skall då jag Nn ej något lida? From är Gnd, och lindrigt agar. Jnga^ lund, Någon stnnd, Han mig srån sig jagar.

6. Min owän, som mig will sälla, Ho han är, Kan ej mer Än som på mig skälla ; Han må skälla, han må lasta, Gnd skall wisst, Honom sist Till blygd nederkasta.

7. En rätt Christen måste wara, J sin nöd, Jntet blöd, Men sriskt mod i sara. Will skönt döden honom twinga, Skall ändå, Han likså Skatta wådan ringa.

8. Kan dock döden oss ej döda, Utan tar, S^om en far, Oss nr tusend möda, Och till slnt på all wår plåga, Wägen gör, Soln oss för, Dit wi fröjd få äga.

9. Der skall jag med ewigt nöje, Efter pnst, Winna lnst, Efter gråt få löje. Den fröjd man i werlden finner, Är blott

flärd, Jntet wärd; Som i hast förfwinner.

1.0. Hwad månd' werldens goda wara? Jo, en hand, Fnll med fand, Själens gift och snara. Men der äro ädla håsworHwar-med wisstJesns Christ^mnigt mig begåswar.

^11. Till dig står, o Gnd, min wilja, Dn är ^ntn, Jc^g är din, Jngen oss skilja: Din är jag, ty för mig liswet, Har dn här, Herre kär, Uti döden gifwit.

1.2. Dn är min, ty jag dig fastar, Jesu mill, J mitt sinn, Der dn daglig gästclr;256 N:o 166 ^^ ^ ^ät lnig en gång hos dig hamna, Der du mig, Och jag dig, Kärligt må omfamna. ^en trogna själens samtal med Jefns.

Själen.

^lf ^ winträds ädla safter ^ ^^ ^ till arma fjälens krafter, ^ walld' watten slyta; Tag mitt hjerta in och sinue, Att en andlig kraft derinne Aldrig måtte tryta.

2. Utan låt dn rikt uppwälla, Ewig lefnads spriugekälla ; Ser du hur jag wa^ kar, Ber att du mig wille stärka, Att jag måtte krastigt märka, Hllrn ljuft du smakar.

3. ^esus. Si! mitt willträd är det fallna, Der dn finner himmelsk manna, Det ger nya krafter. ^åt dn mig ditt hjerta winna, ymnigt skall jag låta rin^ na lifwets ljufwa safter.

4. Själen. J ditt wiuträds himlasaf^ ter, Mig att undfå lifwets krafter, ^m^ pa och plantera; ^åt din must i grenen drifwa, Att han fruktbar måtte blifwa, Alltid mer och mera ;

5. Af din winstock fetma draga, Uti andlig wä^rt tilltaga, Trolles frukter bära, Till dess du mig will bejaka, Att jag nya winet smaka Får i ewig ära ;

6. Och der dricka, fri för pusten, Af den nya himlamusteu, Med ell helig tullga, När 256 N:o 166 ^^ ^ ^ät lnig en gång hos dig hamna, Der du mig, Och jag dig, Kärligt må omfamna. ^en trogna själens samtal med Jefns.

Själen.

^lf ^ winträds ädla safter ^ ^^ ^ till arma fjälens krafter, ^ walld' watten slyta; Tag mitt hjerta in och sinue, Att en andlig kraft derinne Aldrig måtte tryta.

2. Utan låt dn rikt uppwälla, Ewig lefnads spriugekälla ; Ser du hur jag wa^ kar, Ber att du mig wille stärka, Att jag måtte krastigt märka, Hllrn ljuft du smakar.

3. ^esus. Si! mitt willträd är det fallna, Der dn finner himmelsk manna, Det ger nya krafter. ^åt dn mig ditt hjerta winna, ymnigt skall jag låta rin^ na lifwets ljufwa safter.

4. Själen. J ditt wiuträds himlasaf^ ter, Mig att undfå lifwets krafter, ^m^ pa och plantera; ^åt din must i grenen drifwa, Att han fruktbar måtte blifwa, Alltid mer och mera ;

5. Af din winstock fetma draga, Uti andlig wä^rt tilltaga, Trolles frukter bära, Till dess du mig will bejaka, Att jag nya winet smaka Får i ewig ära ;

6. Och der dricka, fri för pusten, Af den nya himlamusteu, Med ell helig tullga, NärN:o 166 251 Guds ^anlb fig hrndell fäster, Bland de glada himlagäster Ewig lofsång fjnnga.

7. ^esns. J lnitt winträd, himlasafter Att llndfå och lifwets krafter, Will jag dig plantera, ^åta himlamnsten drifwa, Att dll måtte frnktbar bliswa Alltid mer och mera.

8. Men du måst' på minnet hänga, Att du icke får bemänga Himlamuft med safter Utaf werldens drufwor willa, Då be-kommer det dig illa, Och dn mifter kraften.

9. Drag då rena himlamnsten, Faft med forg och hjertepllsten; Dock är dn rentwa-gen. Jag har lidit, du måst' lida, Och ditt fröjdewin förbida Jntill bröllopsdagen.

10. Själen. Själasötma, himlaman-na! ^åt ej kärleksfloder stanna, ^åt dem rikt uppwälla; ^åt ej fela, låt ej tryta, ^åt denl sött och ymnigt flyta Utur lifwets källa.

11. Himmelsk sötmas ljnssta drufwa! All del i ga faster ljuswa ^åt så kärligt rill-na, Att jag i min själ och hjerta, Som är rörd af kärlekssmärta, Må din sötma finna.

12. Med dig will jag gerna lida, Och ditt fröjdewin förbida Jntill bröllopsdagen; Jag har nog, när troll beskådar, Hwad dill s^nning^mnn bebåda Attjagärrelltwagen.

13. ^esns. Jag har låtit dig bebåda, Och med trones öga skåda, At1 dn är ren-twagell; Men du ej på hjertat lade Med det allwar soln jag sade, Att du är uttagen252 N:o 1c^6 ^^

14. Jsråll werldens mästers willa, På det dn skall blifwa stilla J mitt winträd sanna: Ty med lifwets rena läska Werl-dens giftefnlla wätska Får dn icke blanna.

15. Blis i mig, och wis dig wara, Ty då står dn ej i fara, Att du snart afskä-res, Och bland osrnktbara grenar, Förr'n dn tänker, tror och menar, Uti elden bäres.

16. Dn måst' icke länge töswa, Utan dig på frukten pröfwa, Eget medhåll rata, Egna tankars slagg ntrota, Och dig på mill sanning fota, Egna tycken hata.

17. Drag dig opartiskt till minne, Om du mitt menlösa sinne, Eller ditt än hyser, Ditt, som widrigt är, och sträfwar Mot allt hwad min wilje kräfwer, Och derinne lyser.

18. Himladygders rena prydnad, Sakt-mod, ödnljllkhet och lydnad, Hjertans tro der-inne; Om du gerlla med mig lider,Ochmed Alldans wapen strider Ester Alldans sinne.

19. Om mill kärleks kraft dig twingar, Och ditt hjerta helt omringar Kärlek till din nästa; Om mill Ande hjertat drifwer J en helig kärleksifwer, Till din broders bäfta.

20. Håll dig kysk nti min lära Tag ej lätt hwad andre bära, Pröfwa det fast noga: Eljest kan det, om dn waken Jcke är, och ser på saken, Skada dig tillfoga.

21. Se då till hwad som dig drifwer; Eget tycke fig lltgiser Ofta för mill san-^^ N:o w6 253 ning. Bed af mig, men tag ej sjelswer Allt hwad håg och tankar hwälswer J ell skadlig blandning.

22. Ställ dig fattig, blind och naken, War i trägna böner waken, Då skall jag utgjuta J ditt sköte mina gåfwor, Och för alla falska håfwor Hjertat ditt tillslnta.

23. S1älen. Wärdes, Jesn! det tillsln-ta, Att jag ej må annat njnta, Än det dn will gifwa. Andre må det annars ty-da, Jag enfaldigt will åtlyda Hwad ditt ord månd' drifwa.

24. ^esns. Du måst icke se tillbaka, Men dig sjelswer wedersaka, Ja, allt ditt till ^ pricka: Eljest min lärjnnge wara Bland de trogna helgons skara, Kan dll, kan dn icke.

25. S1äle^. Jag will din allena blis^ wa, Hjelp mig, hjelp mig att ntdrifwa Hwad som drar i fara: Allt är fåfängt llppå jorden; Men de helga sanningsorden Ewiga månd' wara.

26. ^esns. Si, jag säger dig nn detta: Du skall det till minnes sätta: Osta plär mig hända, Att så länge de få smaka Söta tröstens honnllgskaka, De fig till mig wända.

27. Få de allt i werlden äga Kliswanp-på medgångs stega, Knnnademiglida; Men skall det dem något brista, Och sör mill skull litet mista, De fig srån mig wrida.

28. När en fördel sig framställer, Jag254 ^ N:o 166 ^ ^ fast ringa hos dem gäller, Tretti' silfwer-pengar; De mig då i haft bortsälja, God be-qwämlighet utwälja, ^ust och mjuka sängar.

29. Enär korset är å färde, Då är jag i ringa wärde, Allt får då fin ändskap: Wet då, att dn dig beswiker, Om dll fåled's till mig fiker J bedräglig wänskap.

30. Så har jag mist många wänner; Af dem ingen mig nu käuuer. Och mill himlasadar Gör ej en, ej en as slike J sitt sälla himmelrike, Ewigt säll och glader.

^ 31. Förty den, soln mig föraktar Ef-.er jordisk förmån traktar, För min flnä-lek skäm mes, Han skall stå bland

de för-skräckte, När det ganska menskoslägte, För min domstol stämmes.

32. Pröfwa dig, det gäller lifwetPröfwa dig, det står ju skrifwet: Den sitt lif be-hålla Will, han skall i ewig tider, ^ängd, soln ej till ända lider, ^ifwet sitt sörwålla.

33. Månge, månge mycket ränna, Och med lllnllllen lätt bekänna, Att de äro mi-lle; Men när det till allwar gäller, Sig så snart i ljuset ställer, Att de äro fine.

34. Söka det dem sjelfwa rörer, Men i det som Gud tillhörer, J min kärlek ljum^ ma, Hwarken warme eller kalle, Si, dem will jag alle, alle Utspy och ntskumma.

35. Meulöshet har jag till kläder, He-lig lydnad, allt hwad gläder, Att ock englar^^^^^ N:o 166 255 sälla, Med en wördsam helig tystnad Se med outsäglig lystnad, Mig, all glädjekälla. 36. Att hos mig wäl kunnat wara, All^ sköns sröjd förntan fara; Men din nöd jag kände, Och att frälsa dig från döden, Från oändlig^ själanöden, Påtog ditt elände. 37. Ja, det straff, soln du bordt lida^ Uti ewig gråt och qwida, Wille mig åtaga, Jag, den förste och den siste, Jag som iugeu synd aswisste, Din synds börda draga. 38. Jag för din skull blef förslnädad, Utaf werlden hatad, hädad, Ängst till blod, blef buudeu, Spottad, slagen och^. hndflängder, Dömd, bland röfware upp^ hängder, Att den afgruudshuudeu 39. Dig ej sknlle ewigt winna, Och i mörksens kedjor binlla, Till en ewig pilla; Jag af kärlek då månd' brinna, ^ät mitt blod för dig ntrilllla, Tog bort synder dina.

40. Jag, den högste och den störste, Gndi jemlik, lifsens sörfte, Tog på mig din möda, Och sör dig, du dödseus sållge,Salllt för alldre usle månge, ^ät mig dräpa, döda.

41.^ Wille ej soln ros bortbära, Jem-lik wara Gnd i ära; Men dig högt att hedra, Wille jag i högsta nöden Till den hänligaste döden Mig sjelf djupt förnedra.

42. Kan dn detta djllpet finna, Till dess djupa asgrnud hiuna, Kau du se dess256 N:o 166 ^ höjder? Ack! om dll mig låte råda, Och du finge det beskåda, Dn wäl wore nöjder.

43^ ^itet, litet här förbida, Och ett ögn^blick med mig lida, Kämpa nti tro^ na, Och se^n nti ewigheten, J den ljnf-wa roligheten Uudfå liffens krona.

44. Men d1l ser på andra saker, Är ej rätteligen waken, Ger ej hjertat hela: Kom ihåg, det gäller liswet, Kom ihåg, det är ock skriswet: Dn sår dig ej dela.

45. Jag all ära mig assade, För din ikull i smälek lade: Meu du will ej sälja .^lll din skadeliga wara, ^oten till din egen fara, Och mig endast wälja.

46. Detta skadar dig för mycket, Detta falska, egna tycket Bygger starka bommar, Som dig från min wällskap sluta, Att dll icke sår åtnjnta Min nåds rikedomar.

47. Se då till hwad dn^helst wäljer: Jntet är, soln dn här säljer, Att dn icke winner Hnndrafaldt nti mitt rike, ^ike^ domar utan like, Ewigt lif dn finner.

48. Ser dn ej ditt eget finne, Syndad fallets efterminne, Soln mot Gud fig sät^ ter, Mot hans wilja om din trefnad, Och din andeliga lefnad, Mot hans helga rätter.

49. Dersör måst^ dn redligt kämpa, Eget sinne nederdämpa^ Jngen möoa spa-ra; Eljest kan dn snarlig råka På en slipprig wäg, och åka Uti ewig fara.N:o 106 257 50. Egen kärlek, egen wilja Är den som dig will åtskilja Från mill lj^nfwa wänskap ; Gör det ej: dll dig beswiker, Och till mörk-fens rike fiker;^Hwad tar der för ändskap? 51. Sälj då bort ditt eget sinne, Och haf mig i ftadigt minne, Mitt will jag dig gif-wa: Säg mig, byter dn då illa? Ack! låt dig dock ej förwilla, ^åt min kraft dig driswa. 52. Sälj din kärlek som dig dränker, Spinner garn till satans ränker; Min jag dig nn skänker, Då blir dn i Fadrens tycke ^ätt ett härligt himmelskt smycke, Soln as mitt ljns blänker.

53. Si! mill Fader dig då renar, Att dn ibland andra grenar Himmelsk srukt skall bära J min stam. De ofruktbara Will han eldenom förwara, Och dertill afskära.

54. Kom då, kom, gif mig ditt hjerta, Mitt led för dig dödens smärta, Wandra i min wilja; Si! så skola mörkrets makter, El-ler några andra krafter Dig ej srån mig skilja.

55. Kom, mill kära! ftått ej ftilla, Kom, och låt dig ej förwilla, Kom, betänk ej länge; Träck är werldens härligheter Mot de söta ljnfligheter Uti mitt nmgänge.

56. Kom, låt werlden fåsängt häda, Jag will som min brnd dig kläda Här^ ligt nti trona, Min rättfärdighet pådrar ga, Soln min Fader månd' behaga: Oför-wansklig krona258 N:o 166 57. Skall nppå ditt hufwud blänka: Kall dn tänka, kan dn tänka Hwad du hos mig finner? Hwad för härligheter klara Jag på dig will llppenbara, Om du, om du willller. 58. Jag will sjels min kraft dig gifwa, Som skall i dill swaghet blifwa Segerkraft att winna; Sedan skall dn trinnlphera, E-wigt få med mig regera^ Detta allt besinna.

59. Själen. ^Jesn, sänd din Helga Anda, Utaf höjden mig tillhanda, Sjelf ditt tal försegla. Gif mig nåd att fli-tigt höra Ditt ord, och derester göra, Och mig deri spegla, 60. Att jag må se mina fläckar, Och de bittra bättringsbäckar Min^ ögon ba-da; Bota dn med helsofloden, Och den dyra reningsbloden, Dellna djnpa skada. 61. Hjertat mitt will jag dig gifwa, ^åt din Ande deri drifwa Hwad dig helst beha-gar; Sätt derpå dill Andas stämpel, Gör det till ditt eget tempel, Allt som du det lagar.

62. J din nåde mig befästa Till ett ewigt själens bästa: ^åt din sast mig nära, Att jag, som en lislig telning, Ester nå-denes tilldelning, ^mnig frukt må bära.

63. Att tron ädla frukter gifwa, Och jag helig måtte blifwa, .Nik i andlig tref-nad, Och i tålamod och hoppet Slnta detta wandringsloppet J en ewig lefnad.^^ N:^ 106 ^ 259

64. Hwad är detta usla lifvet? ^if du sjelf mig hafwer. gifwit, Jag är din dyrt köpte, Ej min egen: ack, hwad wå-da Sknlle ewigt wid mig låda, Onl jag från dig löpte?

65. Dårskap är hwad jag sjelf tall-ker, Hllrll skenbart det ock blänker, Ett bedrägligt inte : Mell hwad inte ? ewig wåda Om dn, soln det bäst kall. skåda, Mig det ej påminte.

66. ^Dll har ormens hufwud krossat, Du har köpt mig och sörlossat, Ej med silverskatter: Men ditt blod, Guds ^alnb menlösa, Soln dn welat för nlig ösa, Mig i frihet satte.

67. Jag i trolle dig ikläder, Mig i dilt ords lydno gläder, räknar allt för skada, Ja, för träck hwad fåfängt glin^ mar, Och på desfa korta timmar Gör köttsträlar glada.

68. Oppna dn mitt mörka öga, All jag måtte se det höga, Djnpet, längden, bredden, Så att llti trogna tallkar Jag må trofast kasta ankar Djllpt på kärleksredden.

69. ^åt mig då din kärlek finna, Som månd' wida öfwerwinna Alla wishets gaf-wor; ^ät mig af din kärlek brinna, Utnr hwilken strönlwis rinna Alla rikdomshåfwor.

70. Att jag deremot föraktar Allt hwad werlden eftertraktar, Hwad de dårar wäl-26cl ^ N:o 166 ja, Att jag måtte fika, löpa, Och dell dyra perlan köpa, Allt det andra sälja. 71. Ty dll är mill skatt, min krona Och mill dyra hnswudbolla, Mina hwita kläder, Hwarmed jag bland andra dina, För dill Faders thron får skina, Fast mig werlden häder. 72. Dill rättfärdighet och lydnad Är ju mill, min sköld och prydnad, Ditt blod är min rening; Dll mig alla gåfwor gifwer, Och hwad ditt är mig tillskrif-wer Uti trolls förening. 73. Gif mig nåd att stadigt wandra^J ditt ljns, soln alla andra Dina de utwalde, Fast as werlden mycket hadde, För din sall-^ .nings sknll förslnädde, Hatade och qwalde: 74. Dem att figlla, foln mig banna, Om mot mig i hat de ftalllla, Jag i karlek blifwa: Uti böner sör dig gråta, Att du wille dem förlåta, Nåd till bättrillg gifwa: 75. Dock förllämlig'ft älska dina, Ty de dina äro mina, Hafwa dig i minne: Din den rena kärlekshanden Bland oss kny-te wänskapsbanden: Gör oss ens till finne. 76. ^åt mig bli bland dem dell minste, Den owärdig'fte och ringaste; Migdin nådpå-minna; Gif mig kraft att redligt strida, Tå-lelig din dag förbida, Kraft att feger winna. 77. Ty jag har sjelf inga trader, Gjul dll in af liffens safter Uti detta swaga,^ ^ 107 261 Ätt i dig jag stark må wara, Och din Andas kraft erfara, Efter målet jaga.

78. Då will jag slätt intet wäga, Utan glad i trolle säga: Hur kan mot hans wilja Hunger, nakenhet och sara, Swärd och allt hwad till månd' wara Mig isrån dig skilja.

79. ^esns. Blis beständig nti detta. Detta är den wägen rätta, Wandra dell i trona; ^åt dig intet derfrån wällda, Och dig plötsligen afhända Din tros segerkrona.

80. Jag will sjelf din starkhet wara, Och för dig mig uppenbara, Jllgell skall dig taga Ur min hand: du måst' ej twika, Jag will ej ifrån dig wika: ^öp dll sort och jaga, 81. Till dess du till målet hinner, Tills dll winner, tills dll willuer, Waudra wis-lig, warlig; Wällta tills jag uppenbarar, Och mill härlighet sörklarar. Si ! jag kommer snarlig. 82. Själen. Kom, o Jesu, som dll sade: Detta tröst i hjertat lade; Kom snart, dill brud läugtar: Kom, och skyllda suart på färden; Ser du huru arg är werlden: Kom snart, din b^rud trängtar. Amen.

^en trogna själ^ hj^toff^.

^^ lnin Jesu! min klenod ^^ ^ 1^ch min sk^ Werlden^ hås-wor tage aldrig hjertat satt; Fare bort all ^ ^ 107 261 Ätt i dig jag stark må wara, Och din Andas kraft erfara, Efter målet jaga.

78. Då will jag slätt intet wäga, Utan glad i trolle säga: Hur kan mot hans wilja Hunger, nakenhet och sara, Swärd och allt hwad till månd' wara Mig isrån dig skilja.

79. ^esns. Blis beständig nti detta. Detta är den wägen rätta, Wandra dell i trona; ^åt dig intet derfrån wällda, Och dig plötsligen afhända Din tros segerkrona.

80. Jag will sjelf din starkhet wara, Och för dig mig uppenbara, Jllgell skall dig taga Ur min hand: du måst' ej twika, Jag will ej ifrån dig wika: ^öp dll sort och jaga, 81. Till dess du till målet hinner, Tills dll winner, tills dll willuer, Waudra wis-lig, warlig; Wällta tills jag uppenbarar, Och mill härlighet sörklarar. Si ! jag kommer snarlig. 82. Själen. Kom, o Jesu, som dll sade: Detta tröst i hjertat lade; Kom snart, dill brud läugtar: Kom, och skyllda suart på färden; Ser du huru arg är werlden: Kom snart, din b^rud trängtar. Amen.

^en trogna själ^ hj^toff^.

^^ lnin Jesu! min klenod ^^ ^ 1^ch min sk^ Werlden^ hås-wor tage aldrig hjertat satt; Fare bort all262 ^ N:o 168 timlig rikdom, perlor, gull, Hwad will jag med en förgänglig sand och mull?

2. Uti himlen all mill hjertans träng-tan är, Skull' jag deulla glittraud' mnl-len hafwa kär? Nej; mill Jesu! hela hjertat tag du fatt, Att jag werldsfåfäug-ligheteu glömmer platt.

3. Wet du hwad jag högst begärer? du min wän! Tag mitt hjerta, tag, och gif mig ditt igen. Då har jag allt hwad jag önskar, andra må Ta' i werlden allt det stoft de kunna få. 4. ^åt mig här dill smälek bära, dell-na är, Som jag utas hjertlig kärlek haf-wer kär. Kröu mig här med törnekro-nan, glädjesol, Tills jag lägger segerkro^ nan för din stol. ^^ ^in Gud, se här mitt hjerta är, ^^ ^ ^ ^ ^ ^^ ^^ ,dan du det sjelf begär,Ochdetdighörertill.:,: 2. Min son, du säger i ditt ord, Mig hela hjertat gis; Ty eljest fiuuer du på jord Ej nöje, frid och lif. :,: 3. Mill Fader, tag då gåswan an J nåd, och ej försmå; Jag ger så godt jag gifwa kan: ^åt mig dill Anda få. :,: 4. Det är wäl fnllt af fyndablygd, Fåfänglighet och sknld, Men tomt af Christendom och dygd, Samt lnttradt trolles guld. :,: 262 ^ N:o 168 timlig rikdom, perlor, gull, Hwad will jag med en förgänglig sand och mull?

2. Uti himlen all mill hjertans träng-tan är, Skull' jag deulla glittraud' mnl-len hafwa kär? Nej; mill Jesu! hela hjertat tag du fatt, Att jag werldsfåfäug-ligheteu glömmer platt.

3. Wet du hwad jag högst begärer? du min wän! Tag mitt hjerta, tag, och gif mig ditt igen. Då har jag allt hwad jag önskar, andra må Ta' i werlden allt det stoft de kunna få. 4. ^åt mig här dill smälek bära, dell-na är, Som jag utas hjertlig kärlek haf-wer kär. Kröu mig här med törnekro-nan, glädjesol, Tills jag lägger segerkro^ nan för din stol. ^^ ^in Gud, se här mitt hjerta är, ^^ ^ ^ ^ ^ ^^ ^^ ,dan du det sjelf begär,Ochdetdighörertill.:,: 2. Min son, du säger i ditt ord, Mig hela hjertat gis; Ty eljest fiuuer du på jord Ej nöje, frid och lif. :,: 3. Mill Fader, tag då gåswan an J nåd, och ej försmå; Jag ger så godt jag gifwa kan: ^åt mig dill Anda få. :,: 4. Det är wäl fnllt af fyndablygd, Fåfänglighet och sknld, Men tomt af Christendom och dygd, Samt lnttradt trolles guld. :,:^ ^^ ^ N:o

w8 ^^ 263 5. Dock har det sorg och ånger sått, Och bär nn leda till Hwad det sörr höll för maklöst godt, När jag sor blind och will. :,: 6. Det faller sorgse dig titi sot, Och beder: sönderslå Allt hårdt, att jag rätt-skaffens bot Och bättring göra må. :,: 7. Odlnjllka med din Andas nåd Mitt hjerta, håg och själ, Att all mill synd och öswerdåd Jag må begråta wäl. :,: 8. Tag mig, o Jesu, sedan opp, Och lwå mig med ditt blod: Jag tror och har ^et säkra hopp, Att dll är mild och god. :,: 9. Gif mig en stadig hjertans tro, ^ltt dig omsamllla rätt, Så att min själ i dig sår ro, Och bördan blir mig lätt. :,: 10. Skänk mig, o Jesn, nådesnll, Nätt-färdighet, att jag Må slippa både straff ^ch sknld: Ack, dem uppå dig tag. :,: 11. ^åt mig få dig så kläda i, Din ^sknld kläda på, Att jag från syndasmit-or tri För Gnd må wäl bestå. :,: 12. Guds Helge Aude, mig ock slnt ^ din gemenskap in, Och dig för Jesn ^kull utgjut Uti min själ och sinn. :,: 13. Ditt himla ljns i mig uppwäck ^ch ell ren kärleksbrand, Men mörker,^ ögn och hat utsläck Städs med din mil-^a hand.

14. Af hjertat mig ståndaktig gör, ^ltt tro på dig, min Gnd, Så m^tkt och264 N:o 168 list mig ej förför Att bryta mot din' bud. :,. 1.5. Befäst, o Gud, och styrk så mig J hopp och tålamod, Att, fast dn litet döljer dig, Jag dock tror, dll är god. :,: 16. Hjelp att jag blir af hjertat ren J karlek, till bewis, Att ditt werk ej be-står i sken, Men sanning, dig till pris. :,: 17. Gis mig, o Glld, på denna jord Så redlig håg och själ, Att jag ej andras werk och ord Må tadla ntan skäl. :,: 18. Med ödnljnkhet nppsyll mitt bröst, Saktmodighet och hopp; Gif att från all werldskärlek löst Det straxt från fall står opp.. :,: Hjelp att jag blir as hjertat frolll Och ren från skrymteri, På det min hela Christendom Dig angenäm må bli. :,: 20. Tag hela hjertat in, o Gnd, Och till ditt tempel red, Pryd det med Jesu bröllopsskrud, Och ill i salen led. :,: 21. Jag ger dig det alldeles, tag Och brnka't som dn will; Dig sjels till ära, tjenst, behag: Ty jag dig hörer till. :,: 22. Ej werlden mer härefter^skall Med lock, med trng och hot Förföra mig till sitt knäfall, Att göra Gnd emot. :,: 23. Det skall, näst Jesll hjelp, ej ske, Du s^tska satans brud^ Jag kan nu, Gudi lof, wäl se Dill skiuaud' ormahnd. :,: 24. Bort, werld! bort, synd! mitt hjer-N:o w9 265 ta er Jag aldrig mera, men Till ewig tid åt Jesnm ger, Som är min bäste wän. :,: Om en sann och falfk kristendom.

Sj. som : Nn tackar Gnd allt son. ^^ ^n Christen heter dll: o, att dill ^^ ^ ^^ ^ ^ ^ det mitt-nesbörd, att dn sann Christen wore! Dll det nn redan tror dig wara, önskar jag, Och ombeflitar dig att bliswa än hwar dag.

^2. En Christen heter du: den äret framför alla, Soln ej blott Jes^ln lärt sin Gnd och Herre kalla; Men ock med högsta flit gör hwad han har befallt. Om du det icke gör, är hjertat dödt och kallt.

3. Eu Christen heter du: den det med skäl will heta, Bör älska dygd, och mot all synd med allwar streta; Ty den soln synden än begär och håller kär, Hall äl-^ skar Jesnm ej, och ej sann Christen är.

4. Dn heter Christen; ty dn är i do^ pet twagen J watten med hans blod och till Gnds barll llpptagell; Wäl: har du hällit ock med slit ditt dops sörbuud, Som dn med Gnd ingått i samma nådestulld?

5. Har du ej ofta det ock längesedan brlltit? Har dn wäl gjort, det du då lof^-wat och beslutit? Har dll, som ett Guds barn beflitat dig om godt? Har synden herrskat ej i dig, och härtills rådt? N:o w9 265 ta er Jag aldrig mera, men Till ewig tid åt Jesnm ger, Som är min bäste wän. :,: Om en sann och falfk kristendom.

Sj. som : Nn tackar Gnd allt son. ^^ ^n Christen heter dll: o, att dill ^^ ^ ^^ ^ ^ ^ det mitt-nesbörd, att dn sann Christen wore! Dll det nn redan tror dig wara, önskar jag, Och ombeflitar dig att bliswa än hwar dag.

^2. En Christen heter du: den äret framför alla, Soln ej blott Jes^ln lärt sin Gnd och Herre kalla; Men ock med högsta flit gör hwad han har befallt. Om du det icke gör, är hjertat dödt och kallt.

3. Eu Christen heter du: den det med skäl will heta, Bör älska dygd, och mot all synd med allwar streta; Ty den soln synden än begär och håller kär, Hall äl-^ skar Jesnm ej, och ej sann Christen är.

4. Dn heter Christen; ty dn är i do^ pet twagen J watten med hans blod och till Gnds barll llpptagell; Wäl: har du hällit ock med slit ditt dops sörbuud, Som dn med Gnd ingått i samma nådestulld?

5. Har du ej ofta det ock längesedan brlltit? Har dn wäl gjort, det du då lof^-wat och beslutit? Har dll, som ett Guds barn beflitat dig om godt? Har synden herrskat ej i dig, och härtills rådt?266 N:o 169 ^ 6. Dn menar dig likwäl med skäl det namnet bära, För det dn flitigt läs och hör Gllds ord och lära: Men, käre, gör du ock hwad

som i ordet står? Ty den, som det ej gör, han dnbbelt straff undfår. 7. Du säger^ si jag går till skrift, att fä och hemta Mill synds förlåtelse. Be-tänk, dn får ej skämta Med sådant werk, se till om dn dig bättrat har, Som dn oock loswat, .se'n till skrift dn sednast war.

8. Jag frnktar, att du äll är den du warit hafwer, Och all dill bättrillgs pligt i glömskalls djup begrafwer. Mig tycks, du lefwer än uppå ditt gamla sätt, Och hwad förbättradt syns är ej än bättradt rätt.

9. Du säger, att du är eu Christen; ty du spisar Wid Christi bord. ^åt fe om ock din wendel wisar, Att as dill natt-wardsgång du un förbättrad äst, Och att du warit har eu wärdig Herraus gäst. 10. Att du eu Christeu är, will du dermed bestyrka: Dn sjuuger, håller bön, och flitigt går i kyrka. O! att det skedde allt af en botfärdig själ, Ej af en wana blott, så wor' det ganska wäl. 11. Jag kan din Christendom få län-ge icke gilla, Soln dn ej bättrar dig, men leswer framgent illa; Ty den soln säger, att haw Christo rätt tillhör, Och hans lärjunge är, soln Christus lefwa bör.^^^ N:o 116 267 12. Han bör af hjertans grllnd, soln Jesus, sinnad blifwa, Försaka allt och sig llti^ hans tjenst begiswa, Påtaga kor-set och, som ett saktmodigt sår, Med kärlek träda i fin Jesu kärleksspår.

13. Meu ack! så länge dn ditt gamla sinne hyser, Och ditt sörderf utur dill hela waudel lyser,. Så länge du äu är af sanna dygder tom, Så dllger ej din tro och all din Christendolll.

14. Du skryter, att du är eu Chri^ stell, låt mig höra, Om dn ock kall mer än ell ärbar hedning göra; Kanske dn ej ell gång så mycket gör soln han; Då lär han säkert dig sör domen klaga an.

15. Håll dig sör Christen ej, om ej dll warse blifwer, Ätt Christns bor i dig, och dig hans Anda drifwer; Ty till sann Christendolll ej sken och namn sörslår, Men ett nytt kreatur, soln Jesll sinne får.

16. O Herre, gif mig nåd med slit derpå arbeta, Att en god Christen bli, och icke blott att heta; Ty dell soln Chri-sti bild och sinne icke bär, Han hör ej Christo till, ej Guds arfwinge är. ^ 1 ^ ^ck, menniska! erkänn dock rätt, Hktr ^^ ^ kallsint, lamt, ja, ganska slätt Wår Christendolll blir öfwad; Med Christi namn man pryder fig, Men lefwer dock ej Christelig ; Gnds Ande blirbedröfwad. Nog ^^^ N:o 116 267 12. Han bör af hjertans grllnd, soln Jesus, sinnad blifwa, Försaka allt och sig llti^ hans tjenst begiswa, Påtaga kor-set och, som ett saktmodigt sår, Med kärlek träda i fin Jesu kärleksspår.

13. Meu ack! så länge dn ditt gamla sinne hyser, Och ditt sörderf utur dill hela waudel lyser,. Så länge du äu är af sanna dygder tom, Så dllger ej din tro och all din Christendolll.

14. Du skryter, att du är eu Chri^ stell, låt mig höra, Om dn ock kall mer än ell ärbar hedning göra; Kanske dn ej ell gång så mycket gör soln han; Då lär han säkert dig sör domen klaga an.

15. Håll dig sör Christen ej, om ej dll warse blifwer, Ätt Christns bor i dig, och dig hans Anda drifwer; Ty till sann Christendolll ej sken och namn sörslår, Men ett nytt kreatur, soln Jesll sinne får.

16. O Herre, gif mig nåd med slit derpå arbeta, Att en god Christen bli, och icke blott att heta; Ty dell soln Chri-sti bild och sinne icke bär, Han hör ej Christo till, ej Guds arfwinge är. ^ 1 ^ ^ck, menniska! erkänn dock rätt, Hktr ^^ ^ kallsint, lamt, ja, ganska slätt Wår Christendolll blir öfwad; Med Christi namn man pryder fig, Men lefwer dock ej Christelig ; Gnds Ande blirbedröfwad. Nog268 N:o 116 ropa alle i gemena Wi ha Gnds ord och lä-ra ren, Här är Gnds helga kyrka; Men ack, men ack, det finns få få, Som efte^ Guds ord lefwa så, Att de fin Gnd rätt dyrka.

2. Gnds kraft och allmakt prife wi, Som himmel, jord och hwad wi si Samt all ting skapat haswer; Gnds nåd och wishet sammaleds, Soln för fin' werk ju alleftäds Eu daglig omsorg drager. Wi tale wäl om paradis, Om Adams sall på många wis, Och om Gnds ord och wil-ja; Men hwem will dock rätt älska Gnd, Och följa rätt hans ord och blld, Och fig från synden skilja?

3. Wi kalle synden satans garn, Och finns dock knappt ett lnenskobarn, Som rätt mot synden stretar. Wi klage på wårt onda kött, Som är så ondt och syn-digt södt, Att det till synd oss retar. Men hwar är den, som rättelig J Christi kraft bewäpllar sig, Att köttets lustar döda? Wäl mången finns, soln andra lä'r, Men will dock sjelf ej med beswär Påtaga fig dell möda.

4. Wi kalle Gnd en Fader hul^, Som täckts af nåd för wara skuld Sin Son i döden gifwa; Soln har oss lärt och före^ lc^gt Den lifsens wäg, hwarpå med akt Wi stadigt sknlle blifwa, Och wist oss på mång' sätt och art Sitt kärlekshjerta np-N:o 116 ^ 269 penbart, Ja, lifwet ock sörwärswat. Dock ganska så rätt innerlig, Att älska Gnd beflita fig: Så platt är allt förderfwadt.

5. As trone göres stort beröm ; Men är dock menskodikt och dröm, Soln måst' sör tro beprisas. Tron bör ej blott i orden stå, Men as botsärdigt hjerta gå, Och uti kär-lek wisas. Trou ger ock kärlek till Guds bud, Och barnslig tillförsigt till Gud, Och låter Gud allt råda: Hwar finns en sådan lefwand' tro, Soln nnder korset dock med ro Kall Gnd i hoppet skåda?

6. Det läres wäl och tages an, Att sådan tro ej gälla kan, Som ej i kärlek lyser; Mell lllållu' då trou är icke död, När mall mot dem, som lida nöd, Ett stellhårdt hjerta hyser? Att Christi kors skall bäras här, Det säges wäl; men ill^ gen är, Som sig dertill begiswer; Det talas ock om Andans strid Mot synden; men imedlertid Man dock i synden blifwer.

7. församlingar finnas hopewis, Soln sägas, till Gllds lof och pris, Guds ord i kyrkan höra. Att sådant af falskt hjer^ ta sker, Kan lätt bewifas, när mall ser, Att ingen doek will göra Hwad som Guds ord oss lära må; Ja, sakramenter^ också Ej ester Christi mening Bli brnkte, som Glld hafwa will; Ty obekällkt mall löper till, Förlltan själeu^ rening.276 N:o 116 ^^^^^ ^ 8. Det hålles ofta bön och sång, Men sker, Glld bättre! mången gång Förlltall kraft och Anda; Ty hjertat, soln skull' offras Gnd, Är fullt as werldeus buller-ljud, Som minnet sör till handa. J sinnet fåfäng jordisk ting, Soln förer tankarna omkring Och tiden så sörhalar, Att icke kännes Andans kraft, Ej heller smakas lifsens saft Af det, soln munnen talar.

9. Att man, näst Glld, bör rältelig Sin nästa älska hjertelig, Plär osta nog beskrifwas; Men kärlek, ja, naturlig frid Ar dock förswnnnen i wår tid; Derföre ser man drifwas Så mycken falskhet och orätt, Samt öswerwåld på många sätt Bland höga och bland låga. Det öfwas hat ^ch bitterhet, Och utaf hjertans wi-drighet Är ell den andras plåga. 10. Att wi här lefwe på en ö, Och måste allesamman dö, Det må ell hwar bekänna; Men sätta likwäl mest sin lit På werldslig^ ting, ja, så med slit Och sorg derester ränna, Att ock deröfwer glöm-mes bort, Att lifwet är så ganska kort. Fast osla taladt blifwer Om dödens stnnd, dess owisshet; ^ikwäl i syndig wårdslöshet Mall tiden mest fördrifwer.

11. Wi wete, att ell ewig död, Guds stränga dom, med ångst och nöd Pä syn-dig lnsl skall följa. Det lär's och höres^^ ^ No 1l0 ^ 271^ år fråll år, Ätt sör helwetets pilla swår Sig illgell kall fördölja, Soln ej i tron c^ch bättring sann Till ett Gllds barn blir tclgen all, Och sör en helig wandel. Dock ingen rätt bekymrar sig, Att walldra dellua smala stig. Ack, ell förwirrad handel !

12. Det sjunges starkt med ljud och ljnm: O dll Gllds Helge Aude! kom, Slit sönder satans snara; Men ho är dell som giswer akt Nätt innerlig på Andans makt, Soln mäktig nog will wara, Att rycka oss nr satans garn, Och göra oss till Jesll barn, Samt oss hans sinne gifwa? Gllds kalland' röst ej heller stort Blir aktad; ly man imnlerfort J synd har lnst att blifwa.

13. Att salig bli, man önskar wäl; Men will dock ej as allo själ Hwad syndigt är försaka. En hwar will himlakronan få; Men korsets wäg med Christo gå, Det lemnar man tillbaka. Med Christo på Gllds ^högra hand, Uti det nya Cauaaus laud, Atujuta himla friden, Det önskas wäl; men ingen will Med all Gllds rnstning c^ripa till Att tappert gå i striden.

14. Fastän, om de sördömdas qwat Och grymma plågor ntan tal, Som as Gllds wrede giswes, Blir lärdt och trodt, ja, än-nn mer, Att ock det qwal, som pinan ger, Med Gndoms längd bcskriswes; Så ser man dock att ganska få Sig rätt derom272 N:o 1w ^^^ bekylllra llå, Den jemmer att lllldwika, Det är bekant om rika mall ; Men ack, att mången härda kan Ällnll i synder slikc^.

15. Och sast man än förstår och wet, Att en oändlig ewighet På denna tiden hänger; Mall wet ock, att wår lisstid kort, När den en gång är nötter bort, Kall icke göras länger; Men att menniskan måste fort Till den af Gnd bestämda ort, Och få, soln hon här handlat; Dock glömmes bort båd' död och lis, Och brnkas dagligt tidsfördrif,

Tills tiden blir förwandlad.

1.6. Nn den soln wet Gnds wilja wäl, Och dock ej gör med rätt och skäl, Skall dubbelt straffad blifwa: Men den fig rätt omwända will, All wishets nåd och krast dertill, Will Gnd as kärlek giswa. Ty är mill sllckau uatt och dag: Ack, hjer-talls Jesn, hjelp att jag Ej blott må or^ det höra; Men hwad jag lärt och hwad jag wet, J tron med sann nppriktighet Och barnslig lydnad göra.

1.7. O Gud, soln är as ewighet En Gnd af stor barmhertighet. Makt, härlighet och ära! Dig beder jag rätt innerlig: Din Andas nåd förläna mig, Att jag ditt ord och lara ^ätt fatta kan, och alltid så Utas dill Ande styras lllå, Att jag beständig blifwer J leswand' tro med helgelse, Och aldrig med förargelse, Mig mer till synd begifwer.^ ^^ ^ N:o 111 ^ ^ 273 18. O Herre! dn allena kan J kärlek, tro och bättring sann Upphälla mig och stärka; Ack, gis at^ jag alldeles dig Blir llllderdåuig, att i mig Dn må nytt sinne werka! ^åt mig as hjertat hörsam bli, Samt sly och hata skrylnteri, Att jag^ mig ej bedrager; Men wäntar med elt stadigt hopp Tills tidens eländ' hörer opp, Och dn mig till dig tager.

Om anfäktning. 111 ^m manuell hwem kan dill nåd ^^ ^ nog prisa? Du kraukas läkare och tröst! Fördolde Gud, utmattad' själars lisa, Som bor sjelf i sorgbnlldna bröst, Ser hwad andlig' arma tryter, Deras rop och suckan hör, Ej i wrede sönder-bryter En swag tros sörbråkad' rör.

2. Ack! se do^k till min ångest och mill smärta, Som pressar mången suck och tår Ur mig, ack! styr du sjelf mitt arga hjer-ta, Hwaraf mitt onda allt utgår, Soln ditt ord för sallt ej hålla Will; ack, sa-tau fråu mig dris, ^åt ej honom få mig sålla, Men min tro ny styrka gif.

3. Jag ropar, kämpar, ängslar mig och beder, Jag qwäls och låter ömkelig, Ja ock sör dig med tårar faller neder, Dock tror jag icke sjelswer mig, Att det som mitt salnwet' kränker ^är mig djupt ^ ^^ ^ N:o 111 ^ ^ 273 18. O Herre! dn allena kan J kärlek, tro och bättring sann Upphälla mig och stärka; Ack, gis at^ jag alldeles dig Blir lllllderdåuig, att i mig Dn må nytt sinne werka! ^åt mig as hjertat hörsam bli, Samt sly och hata skrylnteri, Att jag^ mig ej bedrager; Men wäntar med elt stadigt hopp Tills tidens eländ' hörer opp, Och dn mig till dig tager.

Om anfäktning. 111 ^m manuell hwem kan dill nåd ^^ ^ nog prisa? Du kraukas läkare och tröst! Fördolde Gud, utmattad' själars lisa, Som bor sjelf i sorgbnlldna bröst, Ser hwad andlig' arma tryter, Deras rop och suckan hör, Ej i wrede sönder-bryter En swag tros sörbråkad' rör.

2. Ack! se do^k till min ångest och mill smärta, Som pressar mången suck och tår Ur mig, ack! styr du sjelf mitt arga hjer-ta, Hwaraf mitt onda allt utgår, Soln ditt ord för sallt ej hålla Will; ack, sa-tau fråu mig dris, ^åt ej honom få mig sålla, Men min tro ny styrka gif.

3. Jag ropar, kämpar, ängslar mig och beder, Jag qwäls och låter ömkelig, Ja ock sör dig med tårar faller neder, Dock tror jag icke sjelswer mig, Att det som mitt salnwet' kränker ^är mig djupt274 N:o 111 ^ ^^ till hjertat gå, Efter onda twiflans räll-ter Ur lllig sjelf sltt llrsprllng få.

4. Min bön är fll^ll llled twifwelsfulta tankar, Och fast ditt ords tröft klingar sött, Min tro dock hit och dit än driss och wallkar, Och hjertat fylles kallt^ och dödt. Fnllt det är med sorg och qwida, Hwarmed det sig sjelf förtär, Att jag knappt mig sjelf kall lida ; Ty jag helt förwirrad är.

5. Din' under, foln jag fjelf har förr högt prisat, Dem dn af början har be-lett, Och dem dn mig isynnerhet bewisat, Anser jag, soln den blinde sett, Hwilken tyckte men skor wara Trän : jag nästall twiflar på, Om dn welat nppenbara Oss din nåd och godhet få.

6. När jag mill fjäl från oro ernar skilja, Och ställer, med en tåreflod, Ditt helga ord, soln wisar Fadrens wilja, Mig före, samt ditt dyra blod, Tycks det som jag sagor hörde, Finner ingen trolles sast, Utan hwad min fjäl förr rörde, Ger mig nu alls illgell kraft.

7. Till hjertat kall jag ej förtro och trygga Mig, efter det will kasta kull Dilt ord, dell grund, hwarpå man allt skall bygga, Och gör min fjäl af twiflan full, Det till dill böu jag måste twiuga, Och kall, medan bön påstår, Dock, lywärr! der-till ej bringa, Att det ro sör twiflan får.N:o 111 275 8. Jag ber, att dn ranfakar och beprös-war Mitt

onda hjerta sjelf, min Gud! Ack! .se om det med allwar mig bedröf-war, Att jag har öfwerträdt din' bud, Att min tro har ingen styrka, Att mitt hjerta är så kallt Till att tacka dig och dyrka; Se ock om dn är mitt allt.

9. Och om dn då snllt allwar hos mig finner, Samt längtan efter trolles lif, Så hjelp, att jag all twiflan öfwer^ winner, Sjelf satans snaror sönderris: Hjelp mig, soln är blott och blinder, Hjelp. mig, som i swaghet tror, Tag bort alla trolles hinder, ^åt din nåd i mig bli stor. 10. Men ack! om troll är platt ur mig förswunllen, Om jag på nytt af werl-. dens flärd Är dårad och as satan åter wnnnell, Och likasom de dårar snärd, Som as Gnd ej wilja weta; Ack, mill sinne ändra då, Herde god! ditt får npp-leta, ^åt det icke wilse gå.

11. Dn kan jn, Gnd! nppwäcka lätt de döda; Är då omöjeligt sör dig, Ätt werka troll, och mig på nytt att föda, Nytt hjerta ock att gifwa mig, Soln fig kan till dig omwända, Troget ntan skrymd teri, Och dig dyrka utan ända, Samt ditt ljus och tempel bli? .

12. Dn kan, min sol! och måste mig hugswala, Din ära deruppå beror;. Jag276 N:o 111 är jn din, dell dll fått dyrt betala. Mig till hwad gagn din pilla wor', Om dll wille mig förskjllta, För det jag ^j kall dig wäl J trolls swa ga famn inslnta, Medan mig mitt hjerta q wäl?

13. Jag har det wäl med tröghet och olydnad, Mill Gud! förtjent, att jag ej ser Till trolles ljns i mig och Alldans prydnad, ^ikwäl sörbarlna dig, jag ber; Jesll! låt mig dill få blifwa, Jag will, men, ty wärr! när jag Skall mitt hjerta dig helt gifwa, Är jemwäl min wilje fwag.

14. Mill Jesu! styrk min wilja och förmåga, Och gif mig Andans wisfa pant, Att jag på dig må all min lit fritt wå-ga, Och tro att allt ditt Ord är sant. ^åt din himmel ej mer molna, hissens sol! nppwärm mill själ, ^åt min kärlek ej sörkolna, Styrk min tro, så mår jag wäl.

15. Trots er, mitt hjertas twifwels-fnlla tallkar! Trots dig, mitt onda kött och blod! Som mig så qwäl och sorg i hjertat salnkar, Förtager Alldans fria mod. Dll skall dock mill Jeflls blifwa, Jag will bedja, lifsens sol! Och på trones stega klifwa Upp till dig, o nådestol!

16. Och fast jag, som jag will, ej städs kan kämpa, Men ofta swa g hetsfel begår, Skall satan, näst Gnds hjelp, mig dock ej dämpa, Om jag dill nådeblick blott får,Nw 112 ^^ 277 Soln den sallne Petrns rörde Så till bätt-ring, att han gret, Satan sråll sig dres och körde, Och sig nr hans snaror slet.

17. Has tålamod, mill Fader, med ditt swa ga Och späda barn! ack, wred ej blis På mina sel, men mig i kärlek aga, Och dem i uåder mig tillgif! ^åt min swag^ het mig ej kränka, Ester dll dock ej begär Wår förtjenst, men will oss skänka Allt hwad själen nödigt är.

18. ^Men, Jesu! är det görligt och dig täckes, Så tag ausäktningskalken bort, Att trolles rö i mig ej sönderbräckes: Ack! gör dn pröswostllnden kort. Jesn! mig med krast utrusta, Till att stå på stadig sot, Och ej mer så ängsligt pnsta. läkare! jag ber om bot. Sj. som: Min högsta skatt, o Jesn kär. lld! på de fiender gis akt, Med hwilka jag måst' kämpa, Hllr' de med mycken list och makt Mig kllllllla lätt neddämpa. Ack, om din nåd ej står mig bi, Kan satan, werlden, kottet i För^ derf och synd mig störta.

2. J början oss till synd och skam Sött gamla ormen lockar; Men när han såtl sin wilja fram, Han hjertat se'n förstockar, Och drifwer det så fort han kan Från en lllissgernillg till en ann, Och fist i ewig jemmer.

112. G Nw 112 ^^ 277 Soln den sallne Petrns rörde Så till bätt-ring, att han gret, Satan sråll sig dres och körde, Och sig nr hans snaror slet.

17. Has tålamod, mill Fader, med ditt swa ga Och späda barn! ack, wred ej blis På mina sel, men mig i kärlek aga, Och dem i uåder mig tillgif! ^åt min swag^ het mig ej kränka, Ester dll dock ej begär Wår förtjenst, men will oss skänka Allt hwad själen nödigt är.

18. ^Men, Jesu! är det görligt och dig täckes, Så tag ausäktningskalken bort, Att trolles rö i mig ej sönderbräckes: Ack! gör dn pröswostllnden kort. Jesn! mig med krast utrusta, Till att stå på stadig sot, Och ej mer så ängsligt pnsta. läkare! jag ber om bot. Sj. som: Min högsta skatt, o Jesn kär. lld! på de fiender gis akt, Med hwilka jag

måst' kämpa, Hllr' de med mycken list och makt Mig kllllla lätt neddämpa. Ack, om din nåd ej står mig bi, Kan satan, werlden, kottet i För^ derf och synd mig störta.

2. J början oss till synd och skam Sött gamla ormen lockar; Men när han såtl sin wilja fram, Han hjertat se'n förstockar, Och drifwer det så fort han kan Från en lllissgernillg till en ann, Och fist i ewig jemmer.

112. G278 N:o 1l2 3. Hur werldeu ock är satt, lnan wet, Hur hon tillfälle gifwer Till högfärd, wäl-lnst, girighet, Att man lätt snärjder blif^ wer. Men när Gnd straffar oss och slår, Då werldens wänskap ända får, Då allt sill kos sörsloinner.

4. Mitt kött och blod will dock likwäl Ogerna sky och rata Hwad så stor skada gör mill själ: Det will ej werlden hata: Till fåfäng fröjd det har behag, Och will fördenskull ej, att jag Skall satans slla-ror wäja.

5. Med dessa fiender i strid Jag städse måste wara, De bry och plåga mig alltid, Samt störta i stor fara. Mig starkt all-griper satan wred, För werlden sår jag ingen fred, Mitt kött till fylld mig retar.

6. Trofaste Gnd! jag flyr till^ dig J detta mitt elände. För Christi fknll beskyd-da mig, Och gör på nöden ände: Gif mig dill Andas kraft och nåd, Att mörkrets makt och onda råd Må dämpas och förstöras.

7. Din Ande styre mig i allt, Att jag må alltid göra Hwad dll mig i ditt ord befallt: Ej låter mig förföra; Att jag emot det ^nda står, Och srån din wäg mer aldrig går, Till höger eller wenster.

8. Olll jag allfäktning måst' nlstå Så länge jag skall leswa, Så gis alt jag i början må Mot lnstan kunna strafwa: ^åtN:o 113 279 ^ mig ej himlen glömma bort, Ej domen, ej mill lifstid kort, Ej heller afgrnndslågan.

9. Gör mig as hjertat alltid böjd På dessa ting att tänka, Att jag dermed all syndafröjd J glömskans djup må sänka; På det jag må i lust och nöd, Dig tjena, Glld! intill min död, J willig trones lydnad.

10. Gud Fader! låt dill kraft och tro Sig ymnigt hos mig finna; O Jesu Chri-ste! hos mig bo, Att jag kall öfwerwinna ; Hjelp, Helge And'! i denna strid, Att seger få och sedan frid Samt ewig glädje. Amen.

Om tålamod och beständighet. ar ej orolig, men förnöjder, Dn, mill fjäl! med Gud, dill klip-pa; Hall är ell källa full af fröjder, Ditt bekymmer kan dn slippa, Han är din sol, som dig will hägna, Och från sin stol nåd^ låta regnad War ej orolig!

^ 2. Han är dig huld, och will dig sköla Af ett oförfalskadt hjerta; Der hall står bi, kall du ock möta Obekymrad all dill smärta. Kors, ångst och nöd han snart onlwänder; Ja, ock wår död har han i händer. War ej orolig!

3. Hwad dig och androm sker, halls öga Uti sanning wäl bepröfwar. Han ser och känner as det höga, Hwad det är soln dig bedröfwar. Han märker lätt allt hwad

113. W N:o 113 279 ^ mig ej himlen glömma bort, Ej domen, ej mill lifstid kort, Ej heller afgrnndslågan.

9. Gör mig as hjertat alltid böjd På dessa ting att tänka, Att jag dermed all syndafröjd J glömskans djup må sänka; På det jag må i lust och nöd, Dig tjena, Glld! intill min död, J willig trones lydnad.

10. Gud Fader! låt dill kraft och tro Sig ymnigt hos mig finna; O Jesu Chri-ste! hos mig bo, Att jag kall öfwerwinna ; Hjelp, Helge And'! i denna strid, Att seger få och sedan frid Samt ewig glädje. Amen.

Om tålamod och beständighet. ar ej orolig, men förnöjder, Dn, mill fjäl! med Gud, dill klip-pa; Hall är ell källa full af fröjder, Ditt bekymmer kan dn slippa, Han är din sol, som dig will hägna, Och från sin stol nåd^ låta regnad War ej orolig!

^ 2. Han är dig huld, och will dig sköla Af ett oförfalskadt hjerta; Der hall står bi, kall du ock möta Obekymrad all dill smärta. Kors, ångst och nöd han snart onlwänder; Ja, ock wår död har han i händer. War ej orolig!

3. Hwad dig och androm sker, halls öga Uti sanning wäl bepröfwar. Han ser och känner as det höga, Hwad det är soln dig bedröfwar. Han märker lätt allt hwad

113. W286 ^ ^ ^ N:o 113 ^ dig sårar, räknar ock nätt ögonens tårars War ej orolig !

4. Skulle till ingen mer på jorden Du dig säkert kullna trygga: Tro då att hall skall hålla orden, Uppå honom skall dll bygga. Han wet i grund dill tåre-sälta, Wet ock sin stnlld den att bort-smälta^ War ej orolig !

5. Hall hör de suckar, soln dig mätta, Då ditt hjerta hemligt qwider, Och hwad du illgom tör berätta, Hall för .sina öron lider. Han är dig när, ftår dig wid handen, Hör ditt begär, upplöser banden. War ej orolig !

6. ^åt i din nöd ej modet falla, Hållt wid Gnd, så skall du winna; Om alla floder på dig swalla, Skall dn dock dill utwäg sinna. Hört hafwer Gnd, när så hårdt håller, Nedan ditt ljnd, och hwad dig waller. War ej orolig!

7. Hwad sörjer dll sör detta lifwet, Hur' du dig fkall kullua nära ? Dell folll dig lifwet hafwer gifwit, ^är ock nnder^ håll beskära. Han har en hand, som lltan möda Ät sjö och land ger riklig föda. War ej orolig!

8. Den foglom, som i luften flyga Deras födekorn ntwisar, Så smärre djur, soln hästar dryga Uppå mark och sälten spisar, Har ock wäl bröd, soln dig kanN:o 113 281 fylla, Och hnngrens llöd till nödtorft ftilla. War ej orolig !

9. Säg ej: mig alla medel fattas, .Hwart jag fer så will det brista: Gllds lof och allmakt deraf fkattas, Att han hjelper på det sista. När dn och jag tänkom: wi ftjelpa, Då är hans lag att snarast hjelpa. War ej orolig !

10. Will med hans löfte något dwäl-jas, ^är det dock med tiden komma; Skall dn af ängslig wäntan qwäljas, bänder det dig wisst till fromma. Trösten sig så saktlig' makar, Och se'n derpå sötar' smakar. War ej orolig !

11. ^ägg ej på sinnet hwad de wrån-ga Slnädelnllnllar om dig tala: Glld emot dem, ehuru mångal Skall med seger dig hngswala. Är han dell wän, soln dig will bygga, Måste de män wika till ryg-ga. War ej orolig !

1.2. De ntan twifwel ock wäl finna Något, soln för dem inskänkes; Ho kan till sådan lycka hinna, Som af minsta brist ej kränkes? Hwar är en man få wäl omftängder, Att icke han wet fig bli trängder? War ej orolig!

1.3. Det är en allmän fång, soln hö-res, Alle, alle, något qwida. Allt hwad på jorden finns och röres, Kan ej und-gå till att lida. Korstnktans staf flår282 N:o 1l4 oss på landen Jntill wår gras, der först är anden. War ej orolig !

14. Än är en hwilodag sör handen, Da wår Gud skall oss utrycka Ur både kropps- och syndabanden, Soln oss nu så illa trycka: Dödeu wårt qwal eu gåug lycktar, Och till Gllds sal flyttar tryckta. War ej orolig !

15. Han skall oss bringa till den ska-rall, Soln i sälla himlahöjden, Sedan de wäl nndsluppit faran, Njllta ständigt englafröjden, Der sjelswer Gud oss skall hugswala, Och till sill brud således tala: War ewigt rolig!

Om Helgelse. 11^1 Hur' få beflita sig om hjertats ^ rätta rening, Om trolles sall-lla lif i Christo och förening Med Gnd? ty werlden tror fig redan bliswit ren, När hon ödllljllkat fig en gång för Gnd af sken.

2. När ma.ll till nattward fig will nå^ gon gång inställa, Då kall man hålla bön och några tårar fälla: Tills man derwa^ rit har, på nytt fe'll börjar man Att syn^ da åter när och på hwad sätt man kall.

3. Dock menar werlden, att hon så-led's blifwit renad, Och genom skrymteri och sken med Gud förenad; Det b illa r 282 N:o 1l4 oss på landen Jntill wår gras, der först är anden. War ej orolig !

14. Än är en hwilodag sör handen, Da wår Gud skall oss utrycka Ur både kropps- och syndabanden, Soln oss nu så illa trycka: Dödeu wårt qwal eu gåug lycktar, Och till Gllds sal flyttar tryckta. War ej orolig !

15. Han skall oss bringa till den ska-rall, Soln i sälla himlahöjden, Sedan de wäl nndsluppit faran, Njllta ständigt englafröjden, Der sjelswer Gud oss skall hugswala, Och till sill brud således tala: War ewigt rolig!

Om Helgelse. 11^1 Hur' få beflita sig om hjertats ^ rätta rening, Om trolles sall-lla lif i Christo och förening Med Gnd? ty werlden tror fig redan bliswit ren, När hon ödllljllkat fig en gång för Gnd af sken.

2. När ma.ll till nattward fig will nå^ gon gång inställa, Då kall man hålla bön och några tårar fälla: Tills man derwa^ rit har, på nytt fe'll börjar man Att syn^ da åter när och på hwad sätt man kall.

3. Dock menar werlden, att hon så-led's blifwit renad, Och genom skrymteri och sken med Gud förenad; Det b illa r^ ^ N.^ 1l4 ^ ^ 283 hon fig ill: den annat henne lär, På ga-len stig, ty wärr! i hennes tankar är.

Till reningen behöss och helgelsen långt mera: Den rätt will helgas sår det röna och probera. Hur' måst' ej kämpa städs och streta ett Guds barn Emot dess många sel och myckna syndaskarn?

5. En källa hjertat är, soln idel olldt nppwäller, Soln bryter llt i werk och onda^ ord snart fäller: Om den ej stoppas till och hwar dag tölnmes nt, Blir man ej rätt olnwänd, och når ej lyckligt slnt.

6. Ej tryta medel oss: Gnd har dem ymnigt gifwit, Om wi blott gjorde rätt, hwad Gnd oss förefkrifwit. Hwad selar? Werlden ej korssästa will sitt kött. Thy söl-jer bättring ej, men allt blir kallt och dödt.

7. Gnds öga, soln ser hwad ej duger, kan ^j lida Förgift och ormalist; thy lllåst^ man ifrigt strida Mot synden och dess sken. Jgenom Jesu blod Måst' själen göras ren; då blir wår wandel god.

8. O Jesn, soln af nåd mig det be-hagat lara! Gif nåd att stadigt hat mot alla synder bära; ^åt mig i reningen kraft att tillwära få, På det jag helget-sen i dig fullborda må. 284 N:o 115 Loffånger.

1 1 5 ^fsj^^ Herran den Högste all^ ^ konullgars Kolluug, Dell i för-borgadt ljus hafwer sill stol och sill wå-uiug, Allt godt oss ger, ^åtit oss flyta hit ller Sitt ord, dell himmelska hollung.

2. Dell oss på jordelle nådigt sin wil-ja sörknllllar, Och i sill kära Son fadern lig kärlek förunnar Utaf sitt råd; Opp-llar oss karlek och nåd, Nikaste nådelles bruuuar.

3. ^ossjuuger Herran! halls godhet hon har ingen ända Allom dem, soln sig till honom i trolle olnwända, Hall är dem blid ; Nåd och en huguelig srid Will hall as llåd dem tillsända.

4. ^ossjunger Herran! dem ödmjukom nåd han tilldelar, Mättar de huug^iga, att dem ej llågot godt selar, Sorgbundlla bröst Gifwer han glädje och tröst, Och det förkrossade helar.

5. J, soln Gnd tjenell, hans heliga los widt ntsörer; Ty hall de eländas rop upp i höjdelle hörer. Hall är så blid, Böjer sin' öron hit ned, De ondas an-slag sörstörer.

6. ^ossjuuger Herran! de stoltas mod platt slår han neder, Och utaf spenabarns mnllllar ett ^los sig bereder. Werldeus^^ N:o 115 ^^^ 285 förakt, Gör hall sjelf till ell makt, Sitt namn till pris och heder.

7. ^ossjlluger Herrall! hall giswer dem eländom seger, Den honom haswer i tro-ne, alltsammans hall eger, Fienders hot Måste oss falla till fot; Jmmanuel hall willner seger.

8. Sjunger om seger, rättfärdige, i edra hyddor: Herren Jmmanuel härligt med seger är prydder. All satans wakt Faller för hans stora makt, Sjunger uti edra hyddor.

9. Uuder hans bauer och fasta borg äre wi trygga, Herrell är trofast, hall will oss med nåd öswerskygga, Helwetets här, Med sina glödand' gewär, Falla för honom till rygga.

10^ Glädjens och fröjdens er, J, sollr förtrösten på Herran! Er hjertans tall-kar och suckan hall ser wäl sråll sjerrall, Ha'u Herralls llit, Men ej till lnenlliskor lit; Kaster er omsorg på Herran.

11. Ser huru Herrell regerar, hwenl kall det rätt skåda? Midt bland hans fiender skall dock halls allmaktshand råda, Midt i all strid ^åter han nåde och srid ^ltt sott ratt ljufligt bebåda.

12. Han sätter stolta as sätet, upp-sätter de ringa, ^åtolll wår själ fig i höj-den till herrans lof swinga; J samman-286 N:o ll6 hang, Som harpolekares klang ^åtom wår' hjertan uppklinga^ 13. ^ofsjuuger Herrall! hall will dock sill wingård sjelf hägna, Och de bedröf-wade med sin hugswalelse fägna, Nase fast till, Herren beskydda dock will, Nåd från sin nådestol regnad 14. ^ossjullger Herran, J Cherllbims, Seraphims throner! Sjunger rätt härligt med edra heliga toner; Ester kort strid, Ger hall de fina stor frid, Kröner dem med lifsens kronor. 15. Ack, Herre Jesu! hur snart will dll dig uppenbara, Då dille trogne så med dig i härlighet wara? Halleluja! Sjuuga der Halleluja, Jblaud de heligas skara. 16. Ack, Herre Jesu! lär då oss all ling wedersaka, Att ingen as oss må blif-wa på wägen tillbaka, Se på din nåd, Följa ditt kärliga råd, Strida och bedja och waka.

17. Du wille, Jesu! oss seger i din kraft beskära, Att wi må kämpa och segra och dig tack hembära, Der Gud är sol, Jnsör din härlighets stol Sjunga dig lo^, pris och ära. Amen.

Ske dig, barlnhertighetens Fa-der, Som oss meddelar nåd och frid, Och gör wår själ i trolle glader, Soln skäll-286 N:o ll6 hang, Som harpolekares klang ^åtom wår' hjertan uppklinga^ 13. ^ofsjuuger Herrall! hall will dock sill wingård sjelf hägna, Och de bedröf-wade med sin hugswalelse fägna, Nase fast till, Herren beskydda dock will, Nåd från sin nådestol regnad 14. ^ossjullger Herran, J Cherllbims, Seraphims throner! Sjunger rätt härligt med edra heliga toner; Ester kort strid, Ger hall de fina stor frid, Kröner dem med lifsens kronor. 15. Ack, Herre Jesu! hur snart will dll dig uppenbara, Då dille trogne så med dig i härlighet wara? Halleluja! Sjuuga der Halleluja, Jblaud de heligas skara. 16. Ack, Herre Jesu! lär då oss all ling wedersaka, Att ingen as oss må blif-wa på wägen tillbaka, Se på din nåd, Följa ditt kärliga råd, Strida och bedja och waka.

17. Du wille, Jesu! oss seger i din kraft beskära, Att wi må kämpa och segra och dig tack hembära, Der Gud är sol, Jnsör din härlighets stol Sjunga dig lo^, pris och ära. Amen.

Ske dig, barlnhertighetens Fa-der, Som oss meddelar nåd och frid, Och gör wår själ i trolle glader, Soln skäll- ^^^^^ N:o 116 287 ter oss utaf din himlathron, Till salighet och tröst, din ende Soll.

2. J honom låter dll oss se Din nåds och godhets rika håswor, Och will oss ar^ ma ymnigt ge Utas dill Andas milda gås-wor. Hwad äre wi, wi arma stoft och mull, Att du emot oss är så kärleksfull ?

3. Hwad dref dig dock dertill, o Glld! Wi ä' ju alle syndaträlar, Som öfwer-trädt din' helga bnd Och illa sårat wåla själar: Wi äre jn den sörste Adams säd, Som åt sill död af det förbndua träd?

4. Det gjorde blott dill stora nåd, Att dll såg mildt på wårt elände, Och efter ditt allwisa råd, Dill Sou till oss på jor-deu sände, Att wi nn lif och kraft i ho-nom få, Samt barnaskap och arfwedel ernå.

5. Dn låter oss i Jesn blod ^is, bot och återlösning finna, Och renar oss nti den flod, Som Jesns ur sitt bröst lät rinna. O kärleksdjnp ! o godhet utan mått, Som oss beter så owärderligt godt!

6. Din wilja dn oss nppenbar Beha^ gat genom Jesnln göra, Att du allt hwad soln anda har, J honom sknlle samman-söra; Hall är den grulld, hwarpå allt-sa mm ans står, Som leswer, rors, som ligger, sitter, går.

7. Hall gjorde mellan Glld och oss En sred förrän wi honom tjente, Och will288 N:o 116 änllll, till satans trots, Stadfästa deu hall oss förlänte. O härlighet, att wi ha frid med Gud! Nu få wi fritt gå fram i So-lleus skrlld.

8. När Christns bor i oss, och han Oss wäl med Gnd i troll förenar, Blir hall wårt hllfwlld, winträd, man, Och wi hans lemmar, brlld och grenar, Han blir wårt lif, wårt ljus, wår sköld och kraft, Som mättar oss med himlabröd och saft.

9. Dn ger oss ock den arfwelott J Christö, soln han oss förwärfwat, När dö-dell han för oss ntstått, Att bota hwad wi ha förderfwat: Ja, hans förtjenst al^ lena det förmår, Att man af dig nåd, lif och Anda får.

10. Jgenom dig och Jesnm Christ Få wi din himlasanning skåda, Den dn oss lå^ tit klart och wisst Uti ditt helga ord bebåda. Ja, dll är sjels det wäseudtliga ljus, Som drifwer bort allt mörkt nr hjertats hns.

11. Med Sonen werkar dn också J oss sann tro och trolles lydnad, Den sa^ tan med sitt onda skrå Måst^ lemna, oss till själaprydnad. Din Andas kraft upp^ fyller oss jemwäl Med kärlek och hwad nyttigt är wår fjäl.

12. Du ger oss ock diu Audas paut J Christo till eu härlig gåfwa, Att wi må tro det allt är fant, Som du oss harN:o 117 289 behagat lofwa, Och hålla oss till dig i lefwand^ tro, Till dess dn ger wår fjäl en ewig ro.

13. Allt hwad wi sått det är af dig: J Chrifto dn på nytt oss skapat, Fört oss från mörksens wilda stig, Och all wår synd i troll afskrapat, Att wi må i dill kraft och kärleksbrand Dig tjena ftäds med hjerta, mun och hand.

14. Ja, Fader, dn är oss så hnld, Att du, fast wi det ej förskylla, J Jesu och sör Jesu skull, Will oss med nåd och krast uppfylla, Att wi må sjelf' bli illtet, lnen uti Oss Jesus må ett allt i allom bli.

1.5. Fördenskull wilje wi, o Gud Och härligheteus Fader! prisa Dill uåd med hjerta, röst och ljnd, Som dll oss härligt täckts bewisa. Dig, Gnd, soln är, som komma skall, som war, Dig prise allt hwad lif och anda har.

16. Trofafte Gnd, wi lofwe dig Med hjerta, sinne, mnn och tunga; Själ, ande, håg upplyfter fig, Att ewigt

Halleluja sjunga, O Herre Gud, som tresaldt helig är, Gnd Fader, Son och Helge Ande kär! 11^ ^n tacker Herran mild och kär, På jorden hwar och en, Hwars los den helga englahär Kungör i himmelen.

2. Upp, npp, och sjnnger Herran Gnd 16 N:o 1l7 289 behagat lofwa, Och hålla oss till dig i lefwand^ tro, Till dess dn ger wår fjäl en ewig ro.

13. Allt hwad wi sått det är af dig: J Chrifto dn på nytt oss skapat, Fört oss från mörksens wilda stig, Och all wår synd i troll afskrapat, Att wi må i dill kraft och kärleksbrand Dig tjena ftäds med hjerta, mun och hand.

14. Ja, Fader, dn är oss så hnld, Att du, fast wi det ej förskylla, J Jesu och sör Jesu skull, Will oss med nåd och krast uppfylla, Att wi må sjelf' bli illtet, lnen uti Oss Jesus må ett allt i allom bli.

1.5. Fördenskull wilje wi, o Gud Och härligheteus Fader! prisa Dill uåd med hjerta, röst och ljnd, Som dll oss härligt täckts bewisa. Dig, Gnd, soln är, som komma skall, som war, Dig prise allt hwad lif och anda har.

16. Trofafte Gnd, wi lofwe dig Med hjerta, sinne, mnn och tunga; Själ, ande, håg upplyfter fig, Att ewigt Halleluja sjunga, O Herre Gud, som tresaldt helig är, Gnd Fader, Son och Helge Ande kär! 11^ ^n tacker Herran mild och kär, På jorden hwar och en, Hwars los den helga englahär Kungör i himmelen.

2. Upp, npp, och sjnnger Herran Gnd 16290 Nw 118 Wår Fader, som sig bör, En härlig wisa med högt ljnd, Ty han stor nnder gör^ 3. Han har oss från wår födslotid Wid kraster hållit opp, Han hjelper när bäst tarswas wid, Då ute är allt hopp.

4. Fastän wi honom brutit mot, Är hall oss likwäl huld. Och när wi göre allwar bot, Förlåter han wår skuld. 5. Hall ware oss en trygger borg, Han sröjde själ och sinn^, Han kaste all wår synd och sorg J djnpa hafwet in.

6. Han låte lycka stadigt bo Hos sitt folk Jsrael, Han gifwe hugnad, frid och ro, Och låte allt gå wäl.

7. Han låte hos oss wara när Sin godhet allan tid, Men hwad wårt hjerta gör beswär, Alldeles sjunka ned.

8. Så länge wi här lefwa må, Så ware han wår del, Och när wi skiljas härifrå, Så tage han wår fjäl!

9. Han trycke sjels wår^ ögon till, När hjertat sönder går, Att själen, som hon trängtand' will, Hans glädje njnta får. ^alti^^sanner.

Sj. som : Nu haswer denna dag. 11^ ^u kommer dn igen, Du milde ^ ^ hjmt^wän, ^ch utaf t^nd och strand Bereder mig mill mat, Och fyller npp mitt fat Utaf din rika hand. 290 Nw 118 Wår Fader, som sig bör, En härlig wisa med högt ljnd, Ty han stor nnder gör^ 3. Han har oss från wår födslotid Wid kraster hållit opp, Han hjelper när bäst tarswas wid, Då ute är allt hopp.

4. Fastän wi honom brutit mot, Är hall oss likwäl huld. Och när wi göre allwar bot, Förlåter han wår skuld. 5. Hall ware oss en trygger borg, Han sröjde själ och sinn^, Han kaste all wår synd och sorg J djnpa hafwet in.

6. Han låte lycka stadigt bo Hos sitt folk Jsrael, Han gifwe hugnad, frid och ro, Och låte allt gå wäl.

7. Han låte hos oss wara när Sin godhet allan tid, Men hwad wårt hjerta gör beswär, Alldeles sjunka ned.

8. Så länge wi här lefwa må, Så ware han wår del, Och när wi skiljas härifrå, Så tage han wår fjäl!

9. Han trycke sjels wår^ ögon till, När hjertat sönder går, Att själen, som hon trängtand' will, Hans glädje njnta får. ^alti^^sanner.

Sj. som : Nu haswer denna dag. 11^ ^u kommer dn igen, Du milde ^ ^ hjmt^wän, ^ch utaf t^nd och strand Bereder mig mill mat, Och fyller npp mitt fat Utaf din rika hand.Nw 118 291

2. Ty all min anlets swett Ej kunde ge mig ett, Ej ett det minsta grand, Om dn ej mildelig Mitt bröd förlänte mig Utaf din nådes hand.

3. Du alla kreatur, All fållad och all djur Ger dagelig siu spis; Korpuugars rop och skri Ej låter ohördt bli, Dig wa-re los och pris!

4. Jag wet ej hur det skett: Dock har du mig sörsett Från första stllnden jag J späda lindan låg, Då jag med

jemmer såg Min första födslodag.

5. Jag war ock länge skild Jfråll dig, Fader mild! J syndens öfwerdåd. Jag tackade ej dig, Och likwäl gaf dll mig Mitt bröd af idel nåd.

6. Förlåt mig, Herre from! Ditt tål'-mods rikedom Jag ewigt prisa will, När synds orenlighet Jag kände och begret, Gas dll mig nådigt till.

7. Tack ware dig, min Gnd, Som lärde mig din' bnd; Af nåd mig till dig drog. Gif nu ^ till öfwerslöd Det ljufwa lifsens bröd, Min Gud! så har jag uog.

8. Jag wäl det icke ser, Dock wet jag dn mig ger, Fast ej till öswerftöd, Så länge jag är här, Trosafte Fader kar! Ett litet timligt bröd.

9. Dn wet jag ej begär Det ftort och kräsligt är; Men är med ringa nöjd.292 ^ N:o 119 Din nåde gif dll mig, Att jag, min Glld! i dig Må ha' mill enda fröjd.

10. Jag är med ditt behag Förnöjd i denna dag Och alla daggar fler'. Mig lif du gifwit har, Och räkllat mina da^r ; Dn mig wäl föreser.

11. Så låt oss gå till bord; Men af Gllds helga ord Bespisa först wår själ, Och dricka himlamnst Af andlig själalnst, Oss till ett ewigt wäl.

12. ^åt oss ock bjuda ill Wår Jesum i wårt sillu', Då skall med himla godt Wår söte själawän Af höga himmelen Oss mätta lltan mått.

13. Wälan! i Herrans namn, Och af halls nådes famn, Wi taga nn wår spis; Se'l. skall af hjertans grllnd, Wår ande, själ och mun Sig öppna till Gllds pris.

14. Det goda dll oss gaf Utaf ditt rikdolllshaf, Wälsigna, Herre kär. När saten tomma stå, Så tänke wi uppå, Hur rik och mild dll är.

11^ ^^ Fader, som oss ger Allt at^ ^^ ^ as dill nåde, Och oss dagligen godt beter; Wi din godhet stade Uti dilla werk och ord, Uti dina llnder, Som dll gör på denna jord Nn och alla stllnder.

2. .Dn din s^derliga hc^nd, Full af mild-hets gåfwor, Soln ock närer solk och land Med dess rika håfwor, Hafioer jemwäl den- 292 ^ N:o 119 Din nåde gif dll mig, Att jag, min Glld! i dig Må ha' mill enda fröjd.

10. Jag är med ditt behag Förnöjd i denna dag Och alla daggar fler'. Mig lif du gifwit har, Och räkllat mina da^r ; Dn mig wäl föreser.

11. Så låt oss gå till bord; Men af Gllds helga ord Bespisa först wår själ, Och dricka himlamnst Af andlig själalnst, Oss till ett ewigt wäl.

12. ^åt oss ock bjuda ill Wår Jesum i wårt sillu', Då skall med himla godt Wår söte själawän Af höga himmelen Oss mätta lltan mått.

13. Wälan! i Herrans namn, Och af halls nådes famn, Wi taga nn wår spis; Se'l. skall af hjertans grllnd, Wår ande, själ och mun Sig öppna till Gllds pris.

14. Det goda dll oss gaf Utaf ditt rikdolllshaf, Wälsigna, Herre kär. När saten tomma stå, Så tänke wi uppå, Hur rik och mild dll är.

11^ ^^ Fader, som oss ger Allt at^ ^^ ^ as dill nåde, Och oss dagligen godt beter; Wi din godhet stade Uti dilla werk och ord, Uti dina llnder, Som dll gör på denna jord Nn och alla stllnder.

2. .Dn din s^derliga hc^nd, Full af mild-hets gåfwor, Soln ock närer solk och land Med dess rika håfwor, Hafioer jemwäl den-^ ^ ^ ^^ N:o 120 ^ 293 na stund, Oss behagat räcka Med lissnöd-torst, och wår mun Till ditt lof llppwäcka.

3. Pris och tack nu ware dig J dill Son den kära, As wårt hjerta innerlig, Att du tåckts beskära Oss hwar dag så

mycket godt, Deras wi sörspörja, Att det lif wi as dig fått Du ock will forsörja.

4. ^åt det andeliga bröd, Soln du we-lat gifwa Oss till själens uuderstöd, Ock wår spis förblifwa, Att wi deraf födas må, Som ett himmelskt manna, Tills wi med alla helgon få Sjnnga Hosianna!

Sj. som : På min Herra Gnd allen. ^^ ^u ursprung as allt godt, Af ^^ ^ ^ ^ mäseud' sått Hwad jord och himmel wisar, Dn som allt lis ock spisar, Wi wilje ej förglömma Din godhet att berömma.

2. Wi ge dig lof och pris, Skönt på enfaldigt wis, Dock ntas hjertans grllllden, Att dll på denna stunden Wårt bröd oss täckts tilldela, Att trefnad ej må sela.

3. ^åt deraf wäckas opp Wår tro, att som wår kropp Din rika omsorg njnter, Troll faled's säkert slnter, Ätt dll än rnyekel ntercc Då själen lär wärder^t.

4. O Jesu! du som kall Den inre men-niskan Allena kraftigt nära, Dn är dcm wi begära, Att själen wäl må trifwas Och till din kärlek drifwas. ^ ^ ^ ^^ N:o 120 ^ 293 na stund, Oss behagat räcka Med lissnöd-torst, och wår mun Till ditt lof llppwäcka.

3. Pris och tack nu ware dig J dill Son den kära, As wårt hjerta innerlig, Att du tåckts beskära Oss hwar dag så mycket godt, Deras wi sörspörja, Att det lif wi as dig fått Du ock will forsörja.

4. ^åt det andeliga bröd, Soln du we-lat gifwa Oss till själens uuderstöd, Ock wår spis förblifwa, Att wi deraf födas må, Som ett himmelskt manna, Tills wi med alla helgon få Sjnnga Hosianna!

Sj. som : På min Herra Gnd allen. ^^ ^u ursprung as allt godt, Af ^^ ^ ^ ^ mäseud' sått Hwad jord och himmel wisar, Dn som allt lis ock spisar, Wi wilje ej förglömma Din godhet att berömma.

2. Wi ge dig lof och pris, Skönt på enfaldigt wis, Dock ntas hjertans grllllden, Att dll på denna stunden Wårt bröd oss täckts tilldela, Att trefnad ej må sela.

3. ^åt deraf wäckas opp Wår tro, att som wår kropp Din rika omsorg njnter, Troll faled's säkert slnter, Ätt dll än rnyekel ntercc Då själen lär wärder^t.

4. O Jesu! du som kall Den inre men-niskan Allena kraftigt nära, Dn är dcm wi begära, Att själen wäl må trifwas Och till din kärlek drifwas.294

N:o 121

5. Dig efterlängtar städs Wår tro, och af dig gläds; Thy låt oss alltid nlär-ka, Hur' ljusligt du kan werka, Att sin-llet himmelskt blifwer, Och ewigt lof dig gifwer.

erre, som oss låtit smaka, Hu-

^^ ^ ru ljuflig du fjelf är! Wi dig brillge lof tillbaka Mot den olnforg, som dn bär För wår nödtorft alla dagar, Och allt till wårt bästa lagar.

2. Af det goda dn oss skänker Här uti ell dödlig kropp, Gif att själen rätt betänker, Det hon kan ha' säkert hopp, Att du ock dess sälla lefuad Främja will med ewig trefnad.

3. Thy förlän att wi oss sträcka Till klenodet, soln wår tro Förehåller till atl wäcka Sinnet npp att söka ro, Samt del nöje, soln städs blifwer, Hwilket du dc trogua gifwer.

4. ^åt oss så de gåswor nyttja, Som du ger på jorden här, Att wi alltid täw ke slyttja Dit, der ewig glädje är^ At^ wi hjertat måge fästa Wid det högste och det bästa.

5. Jesu, du den rätta föda Är sö^ wår dyrt köpta själ, Jemwäl endast wär^ att möda; J dig må wi ewigt wät. ^å oss thy af dig få spisas, Att dn ewig se'n må prisas.

121. H 294

N:o 121

5. Dig efterlängtar städs Wår tro, och af dig gläds; Thy låt oss alltid nlär-ka, Hur' ljusligt du kan werka, Att sin-llet himmelskt blifwer, Och ewigt lof dig gifwer.

erre, som oss låtit smaka, Hu-

^^ ^ ru ljuflig du fjelf är! Wi dig brillge lof tillbaka Mot den olnforg, som dn bär För wår nödtorft alla dagar, Och allt till wårt bästa lagar.

2. Af det goda dn oss skänker Här uti ell dödlig kropp, Gif att själen rätt betänker, Det hon kan ha' säkert hopp, Att du ock dess sälla lefuad Främja will med ewig trefnad.

3. Thy förlän att wi oss sträcka Till klenodet, soln wår tro Förehåller till atl wäcka Sinnet npp att söka ro, Samt del nöje, soln städs blifwer, Hwilket du dc trogua gifwer.

4. ^åt oss så de gåswor nyttja, Som du ger på jorden här, Att wi alltid täw ke slyttja Dit, der ewig glädje är^ At^ wi hjertat måge fästa Wid det högste och det bästa.

5. Jesu, du den rätta föda Är sö^ wår dyrt köpta själ, Jemwäl endast wär^ att möda; J dig må wi ewigt wät. ^å oss thy af dig få spisas, Att dn ewig se'n må prisas.

121. H N:o 122

295

morgonpsalmer.

Sj. som: Nu tackar Gud allt solk. ^^ ^ag waknar, Jesu, uu Utur min ^^ ^ ^ hmila^ Som dn mig har förlänt; Thy will jag glader ila, Att ntas hjertans gr1llld Dig bringa lofochpris,Som mig bewarat har På ett så nådigt wis.

2. Min anda, själ och kropp, Soln ha^ behållne bliswit, Uppoffra fig nn dig, Som dem sjelf hafwer gifwit: Ack, Jefn! lär du mig Att jemwäl denna dag Och hela min lifstid Dig lefwa till behag.

3. Jag tackar dig också För menni-skorna alla, Dem dn beskyddat har: Dn wille äfwen kalla Till trones härlighet, Dem som än wilse gå, Att, soln en her-de är, Ett fårhns blifwa må^ 4. Du, som en herde är, Dn wärdes för oss träda, Och med din ljnfwa stas Oss trösta städs och gläda, Samt på en grönan äng Och Andans friska bet Oss föra, att wår fjäl Deraf må blifwa fet. 5. ^åt ingen främmande röft Oss listigt ^rån dig leda, Förlän din Andas nåd ^årt hjerta att bereda, Att på din milda eöst Wi stadigt ge gr^nn c1kt, Och ledigt ^ölja dig, Som nndfått har all makt.

6. Gif att wår' ögon städs J trolle på ^ig skåda, Wi ock med wiljans kraft Må .arligt wid dig låda J wiss försäkran, att296 ^ ^ N:o 123 ^ ^ ^^^ Du förer oss härut Ju i de1 paradis Der all sorg har ett slut.

Sj. som : T^eu siguade dag.

^^ ^ Jesu, som är wår ewiga ro, giswa! Wi pr i se ull dig, dig A och du O! Med bön, att du wärdes sörblifwa Uti wåra hjertan, som dig fig förtro, Att in-gen oss från dig må drifwa.

2. Du själeues ljus båd' nätter och dar, Du wille i dag oss ock lysa! Diu härliga glaus allt mörker förtar, Soln synden och ondskan plä^ hysa; Ty om icke hjertat ditt sken alltid har, Wi strar af förskräckelse rysa.

3. Dn ewiga fröjd, soln aldrig sorgår! Du täcktes oss innerligt gläda, Skönt sa-tall och werld Samt kottet motstår, Starkt hindrar och will oss sörsmäda: Ty uti dig, .Jesll, tron all ting förmår, Allt ondt jemwäl uuder fig träda.

4. Din segrande krast hon stån de oss bi, Att wi medelst den öfwerwinna All synde-nes makt, och klarligen si, Det wi uti dig kunne hinna Till att här i werlden upprät-tade bli, Och åter Guds beläte finna.

5. Din Ande och nåd än bliswe oss när, Och sjelf wåra hjertan dit länke, Att wi dig nppoffre ^tlt wårt begär,. Sc^mf derpå sör-nöjligen tällke, Det wägen till högsta lyck salighet är, Att wi oss i dig helt insänke. 296 ^ ^ N:o 123 ^ ^ ^^^ Du förer oss härut Ju i de1 paradis Der all sorg har ett slut.

Sj. som : T^eu siguade dag.

^^ ^ Jesu, som är wår ewiga ro, giswa! Wi pr i se ull dig, dig A och du O! Med bön, att du wärdes sörblifwa Uti wåra hjertan, som dig fig förtro, Att in-gen oss från dig må drifwa.

2. Du själeues ljus båd' nätter och dar, Du wille i dag oss ock lysa! Diu härliga glaus allt mörker förtar, Soln synden och ondskan plä^ hysa; Ty om icke hjertat ditt sken alltid har, Wi strar af förskräckelse rysa.

3. Dn ewiga fröjd, soln aldrig sorgår! Du täcktes oss innerligt gläda, Skönt sa-tall och werld Samt kottet motstår, Starkt hindrar och will oss sörsmäda: Ty uti dig, .Jesll, tron all ting förmår, Allt ondt jemwäl uuder fig träda.

4. Din segrande krast hon stån de oss bi, Att wi medelst den öfwerwinna All synde-nes makt, och klarligen si, Det wi uti dig kunne hinna Till att här i werlden upprät-tade bli, Och åter Guds beläte finna.

5. Din Ande och nåd än bliswe oss när, Och sjelf wåra hjertan dit länke, Att wi dig nppoffre ^tlt wårt begär,. Sc^mf derpå sör-nöjligen tällke, Det wägen till högsta lyck salighet är, Att wi oss i dig helt insänke.N:o 122

297

6. Så låt då, o Jesu! båd' tankar och ord, Jemwäl wåra gerningar alla, Soln wi nn i dag på deuna här jord Förrätte, så lyckligt utfalla, Att du och dill kärlek må kraftigt bli spord: Derom wi as hjertat åkalla.

Sj. som: Min Jesns är mitt enda nöje.

Dig will jag 1111 ge pris och ära; Gör dn mill själ och tnnga ren, Att bringa dig ett andligt lof För ditt beskydd då jag nu sos.

2. Jag prisar dig med håg och silllle, Att du förlänt hwaroln jag bedt, Och när jag låg i mörkret iuue, Du öfwer mig ditt ljns utbredt, Samt muntrat har min fjäl och kropp, Att jag nu gladlig har stått opp.

3. Jag tackar dig för alla audra, Dem dn en lika nåd har gjort; Förlän, att wi nn måge wandra Uti ditt ljus hwar å fiu ort; Att mörkseus makt oss icke må Förblinda hjertat der wi gå.

4^. Din sol dn nn på himlen wida A nyo täckes låta se Till tecken, att du å dill sida Will för de dilla dig ock te J själeu, soln en nådesol, Och fkilla dem ntas din stol.

5. ^åt oss i dag wår lefnad föra, Soln ljnsens barn må ägna wäl, Att hwad wi tänke eller göra, Wi alltid sörje sör wår fjäl, Och uti ljuset ftundelig Ett kärligt sällskap ha' med dig.

^24. ^

rl lifsens ljns, o Jesu kära, Som i de dilla ger ditt fkeu! N:o 122

297

6. Så låt då, o Jesu! båd' tankar och ord, Jemwäl wåra gerningar alla, Soln wi nn i dag på deuna här jord Förrätte, så lyckligt utfalla, Att du och dill kärlek må kraftigt bli spord: Derom wi as hjertat åkalla.

Sj. som: Min Jesns är mitt enda nöje.

Dig will jag 1111 ge pris och ära; Gör dn mill själ och tnnga ren, Att bringa dig ett andligt lof För ditt beskydd då jag nu sos.

2. Jag prisar dig med håg och silllle, Att du förlänt hwaroln jag bedt, Och när jag låg i mörkret iuue, Du öfwer mig ditt ljns utbredt, Samt muntrat har min fjäl och kropp, Att jag nu gladlig har stått opp.

3. Jag tackar dig för alla audra, Dem dn en lika nåd har gjort; Förlän, att wi nn måge wandra Uti ditt ljus hwar å fiu ort; Att mörkseus makt oss icke må Förblinda hjertat der wi gå.

4^. Din sol dn nn på himlen wida A nyo täckes låta se Till tecken, att du å dill sida Will för de dilla dig ock te J själeu, soln en nådesol, Och fkilla dem ntas din stol.

5. ^åt oss i dag wår lefnad föra, Soln ljnsens barn må ägna wäl, Att hwad wi tänke eller göra, Wi alltid sörje sör wår fjäl, Och uti ljuset ftundelig Ett kärligt sällskap ha' med dig.

rl lifsens ljns, o Jesu kära, Som i de dilla ger ditt fkeu!298 N:o 125 ^ 6. Gif att wi ock uppå oss kläda De starka ljusens wapens makt, Som kan flå ner och nnderträda Allt mörksens wald, soln ditt ord sagt; O ljnsens Konnng! statt oss bi, Att segren oss må wisser bli.

7. ^åt ingen dag och stulld sörlöpa, Soln ej med nytta wändes an, Gis att wi tiden wisligt köpa, Att bruka '11 bäst mall nånsin kan: Och se'n ditt werk sör-rättadt är, Så låt oss ewigt bli dig när. ^^ ^esn, ljufwa själawäu, Som mig ^^ ^ ^ b^kydda Ätor d^nna natt igeu Uti fridens hydda! Mnntra upp mitt sinnes kraft, hjerta, mnn och tlluga, För deu hwila jag har haft Dig ett lof att sjuuga.

2. Härlighet samt tack och pris Ware dig sörknnnadt På ett himmelskt sätt och wis, Att dn oss förnnnat Dagens ljus, och åter fe Här i nådetiden, Der dn se^ gren will oss ge Se'n du utfört ftridell.

3. J dill kärleks säkra bo ^åg jag iu-uesluteu, Dermed dll har stärkt min tro, Att dn osörtrnten Är, att gifwa själen wisst ^o, soln aldrig ändas Här i nåden, och llär sist Hon till dig skall sändas.

4. När dn här på jorden will Krop^ pen ro sörläna, Dn oss englar sänder till, Oss med wakt att tjena; Huru härlig lä-^ rer då Himmelshwilan blifwa, När wi englar like gå, Som oss rundt olngiswa. 298 N:o 125 ^ 6. Gif att wi ock uppå oss kläda De starka ljusens wapens makt, Som kan flå ner och nnderträda Allt mörksens wald, soln ditt ord sagt; O ljnsens Konnng! statt oss bi, Att segren oss må wisser bli.

7. ^åt ingen dag och stulld sörlöpa, Soln ej med nytta wändes an, Gis att wi tiden wisligt köpa, Att bruka '11 bäst mall nånsin kan: Och se'n ditt werk sör-rättadt är, Så låt oss ewigt bli dig när. ^^ ^esn, ljufwa själawäu, Som mig ^^ ^ ^ b^kydda Ätor d^nna natt igeu Uti fridens hydda! Mnntra upp mitt sinnes kraft, hjerta, mnn och tlluga, För deu hwila jag har haft Dig ett lof att sjuuga.

2. Härlighet samt tack och pris Ware dig sörknnnadt På ett himmelskt sätt och wis, Att dn oss förnnnat Dagens ljus, och åter fe Här i nådetiden, Der dn se^ gren will oss ge Se'n du utfört ftridell.

3. J dill kärleks säkra bo ^åg jag iu-uesluteu, Dermed dll har stärkt min tro, Att dn osörtrnten Är, att gifwa själen wisst ^o, soln aldrig ändas Här i nåden, och llär sist Hon till dig skall sändas.

4. När dn här på jorden will Krop^ pen ro sörläna, Dn oss englar sänder till, Oss med wakt att tjena; Huru härlig lä-^ rer då Himmelshwilan blifwa, När wi englar like gå, Som oss rundt olngiswa.N:o 126 299 5. Himmelen oss kringhwärft har När i sömn wi låge, Samma himmel skön och klar Wi 1111 skåda måge, Som wår läng-tan wäcker opp, Dit med kamp att hin-na, Och snllborda wäl wårt lopp, Samt sist kronan winna. 6. Jesn^ som oss med din nåd Denna natt betäckte, Gaf oss andligt ljns och råd Samt oss ljnsligt wäckte; ^åt din nåd ock denna dag Mäktig i oss wara, Och oss i ditt sköte tag Kraftigt att förswara. 7. ^åt ditt anlets klara sken Oss i troll beskåda, Såsom i en spegel ren, Och oss så benåda, Att wi äfwen samma bild Mer och mer bli like; Derpå, hjertans Jesn mild! För oss i ditt rike. ^^ ^^ ^ ^ch ^ss ^ ^ ^ ^ ^^ ^ ^ Helge And'! Soln med solens ljus fördrifwit Natteus mörker från wårt land; Gnd, soln jord och himmel gjort, Härligt är ditt Namn och stort.

2. Gud! jag tackar dig af hjerta, Att du mig i denna natt Så bewarat, att ej smärta, Fara, sorg och nöd mig skad't, Att ej genom satans list Jag din nåd och Anda mist.

3. ^åt med denna natt sörswinna, Mina synders natt också, Herre Jesu! låt mig finna, Att dill' sår mig öppna N:o 126 299 5. Himmelen oss kringhwärft har När i sömn wi låge, Samma himmel skön och klar Wi 1111 skåda måge, Som wår läng-tan wäcker opp, Dit med kamp att hin-na, Och snllborda wäl wårt lopp, Samt sist kronan winna. 6. Jesn^ som oss med din nåd Denna natt betäckte, Gaf oss andligt ljns och råd Samt oss ljnsligt wäckte; ^åt din nåd ock denna dag Mäktig i oss wara, Och oss i ditt sköte tag Kraftigt att förswara. 7. ^åt ditt anlets klara sken Oss i troll beskåda, Såsom i en spegel ren, Och oss så benåda, Att wi äfwen samma bild Mer och mer bli like; Derpå, hjertans Jesn mild! För oss i ditt rike. ^^ ^^ ^ ^ch ^ss ^ ^ ^ ^ ^^ ^ ^ Helge And'! Soln med solens ljus fördrifwit Natteus mörker från wårt land; Gnd, soln jord och himmel gjort, Härligt är ditt Namn och stort.

2. Gud! jag tackar dig af hjerta, Att du mig i denna natt Så bewarat, att ej smärta, Fara, sorg och nöd mig skad't,

Att ej genom satans list Jag din nåd och Anda mist.

3. ^åt med denna natt sörswinna, Mina synders natt också, Herre Jesu! låt mig finna, Att dill' sår mig öppna366 N:o 126 ^ ^ stå, Der allena hjelp och råd Är mot synd och öswerdåd.

4. ^är mig denna dag wäl börja, Och uppstå på andligt sätt, ^är mig så sör själen sörja, Och allwällda tidell rätt, Ätt om llu diu domedag Komma skulle ej sörjde jag.

5. ^åt din Ande mig wägleda Ef-ter allt ditt råd och ord, Och mig mer och mer bereda, Att förlåta denna jord; Ty, o Gud! allsiugeu alln' Mig få wäl wägleda kau.

6. Själ och kropp, förställd och alla Gåfwor, folll du mig beskärt, Will jag i ditt hägn befalla, Som du mig befallt och lärt. Gnd, ^min sköld, mitt lif och hopp! Mig till egendom tag opp.

7. Diue englar mig föruuua, Soln dens ondas list och makt Från mig wäl aswärja kunna, ^åt om mig denl hålla wakt, Och fist mig nr llöd och qwal Fö-ra i din bröllopssal.

8. Hör mill bön, o kärleksrike Fader, Soll och Helge And'! Gnd, soln intet har dill like, Oppna mig din milda hand! Så will jag as hjertans grund Prisa dig hwar dag och stulld.

^ston^salu^er.

Sj. som : Lof, l^ris och tack ske dig. ^ ^^ ^^ pilgrimsfärd ull till siu allt mer och mera skrider, Soln wittne bär wår nu framledne dag, Den du, wår Gud! oss skänkt af ditt behag.

2. Betraktom wäl, om wi ha' welat skatta, Den nåd, hwarlned dn welat oss omfatta, J det dn oss försörjt till själ och kropp, Och dermed stärkt wår tro, så ock wårt hopp.

3. Din godhet .är på himlens säste skrifwen, Din sanning är likt solens glans oss gifwen: Naturell all, fonl oss till tjenst har stått, Bär wittne om den nåd wi af dig fått.

4. Än mera är det hwad sör ögon gömmes, Men tron hon wet och will att det ej glömmes, Att dn oss fört med di^ na englars wakt, Soln skyddat oss från satans wåld och makt.

5. O Jesn, soln ditt regemente förer J himlarna ! dn jemwäl också hörer Wår hjertans snck uti en trogen bön, Och re-der till för oss en nådelön.

6. Din blodskraft du uti deu fjäl in^ gjnter, Soln öppnar sig sör dig och ej tillsluter, Att göra den från syndasmit-

tan sri, Och att hon se'n må härligt prydder bli.

7. Din Ande will ock städse ho^ oss werka, Och oss med ljns samt tröst och kraster stärka: Det wi jemwäl i dag ock haswe rönt, J det dn har dill llåd med nåde krönt.

8. Som wi slikt allt ej kunne nu förtiga, Så låt ditt lof ur fjäleus gruud uppstiga Till dig, wår Gud, som tre är nti ett, För all den nåd, som dn oss har betett.

9. Wi ta ge nll den ro dn will beskär ra, Och wilje dig .i sömnen också ära, När själen i din kärlek hwilar sött, Då allt det yttre är sör henne dödt.

Wi må alltså nll soswa eller wa^ ka, Så låt oss dig, wår Fader, ejsörsaka: O Jesn! blif wår hllgnad, rw och tröst, Dn Ande god! blif alltid i wårt bröst.

Sj. som : Min Jefns är mitt enda nöje.

har, Thy will jag mig llll till dig wäu^ da, Soln är wår Gnd och himlafar, Att ta^ka dig as hjertans gruud För alla da^ gar och hwar stund.

2. Min kropp och sjal du har förwa-^ rat Från satans och sråll werldens list; Mill tro ock med din nåd bewarat, Att

128. ^

^n dag nn åter är till ända, Som jag i werlden leswat 362

N:o 128

tan sri, Och att hon se'n må härligt prydder bli.

7. Din Ande will ock städse ho^ oss werka, Och oss med ljns samt tröst och kraster stärka: Det wi jemwäl i dag ock haswe rönt, J det dn har dill llåd med nåde krönt.

8. Som wi slikt allt ej kunne nu förtiga, Så låt ditt lof ur fjäleus gruud uppstiga Till dig, wår Gud, som tre är nti ett, För all den nåd, som dn oss har betett.

9. Wi ta ge nll den ro dn will beskär ra, Och wilje dig .i sömnen också ära, När själen i din kärlek hwilar sött, Då allt det yttre är sör henne dödt.

Wi må alltså nll soswa eller wa^ ka, Så låt oss dig, wår Fader, ejsörsaka: O Jesn! blif wår hllgnad, rw och tröst, Dn Ande god! blif alltid i wårt bröst.

Sj. som : Min Jefns är mitt enda nöje.

har, Thy will jag mig llll till dig wäu^ da, Soln är wår Gnd och himlafar, Att ta^ka dig as hjertans gruud För alla da^ gar och hwar stund.

2. Min kropp och sjal du har förwa-^ rat Från satans och sråll werldens list; Mill tro ock med din nåd bewarat, Att

128. ^

^n dag nn åter är till ända, Som jag i werlden leswat^ N:o 128 363 j^g dess kraft ej hafwer mist; Din Son ha^ bott uti mitt bröst, Din Ande warit ock min tröst.

3. Dll, Fader, har mig sjels ledsagat Wäl ^lled din hand uppå mill stig, Dill enda Sou har ock behagat J trolle till att lysa mig, Din Helge Ande med sill nåd Har meddelt mig sitt wisa råd.

4. Uti din godhet har jag lefwat, Uti din mildhet har jag gått, Din kär-lek har mig helt omwefwat, Barmhertig-heten med mig ftått: Dill wishet har mig sjelswer lärt, Din allmakt mig allt godt beskärt.

5. Dock will dn dig ej låta nöja Med all den nåd, som dn mig gjort, Will, att jag intet skall fördröja, Men skyllda mig allt ilnlnersort, Till ditt högst fälla Pa-radis, Att fröjdas ewigt, dig till pris.

6. Owärdig är jag af allt detta; Ty utau dig jag illtet har, Och om dll stäl-ler mig för rätta, Kan jag ej ge dig nå-got swar. Förlåt, o Fader! all min brist, Uti wår käre Jesn Christ.

7. Jag ber, min Jesn, hwar dag re-na Mitt hjerta med ditt dyra blod, O ^elge Ande! dig sörena J tron städ^ med min själ och mod: Att jag hwar stlllld här prydas må Till ^ambsens bröl-lop snart att gå.304

N:o 129

8^ Min milde Fader! mig förläna J denna natt en ljnslig ro, Som kroppen kan till styrka tjena; ^åt Sonens Anda. i mig bo, Att jag må röna natt oc^ dag Ditt faderliga hjertelag.

9. Soln denna tidell ej tillhinner, Att prifa fullt din godhet all, Tillräcklig tid jag en gång winner, Den ewigheten gif-wa skall Bland dina englar i ditt hof, Att sjuuga dig oändligt lof.

Sj. som : War nu redo fjäl och tunga.

dig nn wårt lof hembära, Sedan dagens sol sig sänkt Från oss, till att dölja sig; Si, wår tro dock skådar dig; Själen ock din warma känner, Som oss styrker och ej bränner.

2. ^är oss, Jesu, wäl betänka Allt det goda dn oss gjort, Och oss sör din thron nedsänka, För den nåd wi ha^ försport Jsrån första morgonstund, Jntill afton, att wår mnn, Så ock hjerta, fjäl och an^ da, Må med pris gå dig tillhanda.

3. Dn oss nådigt täckts bewara, Att ej mött oss någon nöd, Skada eller olycks-sära, Eller ock en ond brådöd; Själen har dn likaså ^åtit af dig kraft uudfå, Att hall, soln allt godt will störa, Hen^ ne intet knllnat röra.

129. N

ådesol, o Jesll kära, Soln ditt ljns i dag oss skänkt! Wi 304

N:o 129

8^ Min milde Fader! mig förläna J denna natt en ljnslig ro, Som kroppen kan till styrka tjena; ^åt Sonens Anda. i mig bo, Att jag må röna natt oc^ dag Ditt faderliga hjertelag.

9. Soln denna tidell ej tillhinner, Att prifa fullt din godhet all, Tillräcklig tid jag en gång winner, Den ewigheten gif-wa skall Bland dina englar i ditt hof, Att sjuuga dig oändligt lof.

Sj. som : War nu redo fjäl och tunga.

dig nn wårt lof hembära, Sedan dagens sol sig sänkt Från oss, till att dölja sig; Si, wår tro dock skådar dig; Själen ock din warma känner, Som oss styrker och ej bränner.

2. ^är oss, Jesu, wäl betänka Allt det goda dn oss gjort, Och oss sör din thron nedsänka, För den nåd wi ha^ försport Jsrån första morgonstund, Jntill afton, att wår mnn, Så ock hjerta, fjäl och an^ da, Må med pris gå dig tillhanda.

3. Dn oss nådigt täckts bewara, Att ej mött oss någon nöd, Skada eller olycks-sära, Eller ock en ond brådöd; Själen har dn likaså ^åtit af dig kraft uudfå, Att hall, soln allt godt will störa, Hen^ ne intet knllnat röra.

129. N

ådesol, o Jesll kära, Soln ditt ljns i dag oss skänkt! Wi^^^ Nw 129 ^ 305 4. Ur ditt hjerta har ock flutit Mild försorg för kroppens spis, Hus och kläduad har ej trlltit: Själen också samma wis Har du äfwen wäl försett, Henne him-melsk kost beredt, Samt i ordets helga lara Dig sjels henne täckts förära. 5. Wi dig intet kllnlle gifwa, Jesu, för diu godhet all: Att uti din kärlek blifwa, Trogne ock uti wårt kall, Är wårt hjertliga begär, Dertill ull oss uåd beskär, Samt att wi ifrån din wilja Aldrig mer oss måge skilja. 6. Dn har af din styrsel wisa Denna ordning sjelfwer fatt, Att till kreaturens lisa Uppå dageu följer natt; Då af söm-nen kroppen må Till dess lemmar styrka få, Som af möda blifwit trötte, Krafter-na ock dels förnötte. 7. Som nll kroppen fig bereder, Att till hwila giswa sig, Själen ock dig tro-ligt beder, Att så ha' sin ro i dig; Thy lat oss då hwila wäl, Så till kropp som ock till själ: Wi oss i din famn inslnta, Der din godhet till att njuta.

8^ ^åt af dig i morgon wäckas Oss med nlnntra finnens kraft, Och wärt lof dig nådigt täckas, För oen ro sörn1 wj hast; Men om det är ditt behag, Att nu blir wår sista dag, För oss dit, der wi ej soswe, Meu i ewighet dig lofwe. 30^ N:o 136 ^ ^^^^ Sj. som : Nu haswer denna dag. ^ ^^ s^ ^ ^ ^itt ^^ ^ ^^ berön^dt ^ch st^rt Ut-öfwer alla land, Samt alla himlars trakt! Wi prife 1111 din makt, Soln styrt allt med din hand.

2. Uti wår Jesn namn, Som hast oss i sin famn, Wi hjertligt tacke dig, Soln åter oss beskärt En dag, och dermed lärt, Att döden nalkar sig.

3. Wi lofwe dig derhos, Soln drif-wit har sin kos All fara srån oss bort, Till själ så ock till kropp, Samt fordrat wäl wårt lopp Till rätta målet wårt.

4. Otalig warit har Din nåd i alla da'r Utöfwer oss hwar ftnnd; Det wi ock äfwen sett, Att dn i dag oss tett; Thy loswar dig wår mnn.

5. Förlåt hwad brntet är, Och war oss, Jesn, när, Samt låt ditt blod, dill död Förtaga syudeus kraft, Som holl för detta haft, Då holl oss bragt i uöd.

6. Hjelp ock, o Jesu! du, Att wi oss skyllde un Allt till deu sälla ort, Som är wår arfwelott, Dit du oss föregått^ öppuat har dess port.

7. Som du emedlertid Wid denna wandrillgs strid, För kroppen, soln är matt, Will oss nu hwila ge, Så låt oss,

soln wi be, Nu få en rolig natt.N:o 131 307 8. ^åt själens hwila bli Att dig i trolle fi, Wid mörkret sinna ^ljus J dig, som ljnset äst; När dig ock tyckes bäst, För oss i Fadrens hlls. 9. Då wi med sröjdeljnd Få sjnnga dig, wår Gnd, Uti en himmelsk drägt, J ewigheten all, Bland englarösters skall, Soln dig är ljnft och täckt.

Om det ewiga lifwet.

Sj. som. Mig gör stor lnsl och glädje. 1^1 brudgummen lär snart kalla Till ^^ ^ ^^ ^ ^ ^ ^ ^ att wi ej alla J synd insomna må, Men oss i tid tillaga Med lampor, olja, ljns, Att han med sig må taga Oss i sitt bröl^ lopshns.

2. Der skole wi med gamman Wår dyre Brudgum se, Soln köpt oss allesam-man Med blod från ewigt we, Och alla Jesn wällner, Som rätt hans namn be^-känt, Så qwinnor wäl som männer, Soln troget honom tjent.

3. De skola oss då fägna Med deras glädjerop, Upptaga oss och hägna J de-ras helga hop; Med dem wi skole träda På Jesu högr^ hand, Och ewigt loffång qwäda J nya Canaans land.

4. Gnd skall af nåd belöna Wår kär-lek, lydnad, tro, Med lifsens krans oss N:o 131 307 8. ^åt själens hwila bli Att dig i trolle fi, Wid mörkret sinna ^ljus J dig, som ljnset äst; När dig ock tyckes bäst, För oss i Fadrens hlls. 9. Då wi med sröjdeljnd Få sjnnga dig, wår Gnd, Uti en himmelsk drägt, J ewigheten all, Bland englarösters skall, Soln dig är ljnft och täckt.

Om det ewiga lifwet.

Sj. som. Mig gör stor lnsl och glädje. 1^1 brudgummen lär snart kalla Till ^^ ^ ^^ ^ ^ ^ ^ ^ att wi ej alla J synd insomna må, Men oss i tid tillaga Med lampor, olja, ljns, Att han med sig må taga Oss i sitt bröl^ lopshns.

2. Der skole wi med gamman Wår dyre Brudgum se, Soln köpt oss allesam-man Med blod från ewigt we, Och alla Jesn wällner, Som rätt hans namn be^-känt, Så qwinnor wäl som männer, Soln troget honom tjent.

3. De skola oss då fägna Med deras glädjerop, Upptaga oss och hägna J de-ras helga hop; Med dem wi skole träda På Jesu högr^ hand, Och ewigt loffång qwäda J nya Canaans land.

4. Gnd skall af nåd belöna Wår kär-lek, lydnad, tro, Med lifsens krans oss308 N:o 131 kröna, Och gifwa ewig ro, Oss till sitt hjerta trycka, Och glädja utan mått, Wår själ och kropp ntsmycka Med ont-sägligt godt.

5. Der skall man se och höra, Hwad intet öga sett, Och hört har intet öra, Dell sröjd Gud oss beredt, Der skola euglar sjuuga Och helgon prisa Gnd, Ja, as hwar himmelsk tnnga Skall höras fägneljnd. ..

6. Då skall Gnd från oss wända All jemmer, forg och nöd, Och göra nådig änoa På sjnkdom, plågor, död, På ängs^ lan, qwal och srllktall, På hnnger, törst och brist, På aga, kors och tnktall, På satans makt och list.

7. Gnd skall oss nådigt leda J ewigt paradis, Och brölloppet tillreda, Sitt namn till los och pris, Skall låta ström-mar flyta As glädje, nåd och srid, Som aldrig skola tryta För oss till ewig tid. 309

Sj. fom : O Gnd ! o Gnd ! så srom. ^ äregirighet all' lasters mor ment själ bedra', sörklä' och sälla; Dn lefwer ofta än, fast skenet lägges af, Dll grönskas ofta mest wid alla lasters graf.

2. Eu fjäl, som allramest om ödllljnk^ het sig lnödar, Hon osta allrawärst af hemlig stolthet slödar; Fast hon ej kän-ner sjels sörderswets djnpa rot, Tör hon dock ligga fjuk i dellna smittosot.

3. Wår Jesus månde sjelf de sillan sötter twätta, Att ödlnjukheteus bild i de-ras hjertall sätta, Meu si! i samma stund brast llt en träta då, Ho ypperst war, och skull' uäst Jesuln sitta så. 4. Det högmod Adam tog, att warda Gudi liker, Det är, som än i dag hans barll och wällller fwil:er, Att tycka ingen ann' wår like wara må, Fastän wi alle slätt helt arme, nakne gå^ 5. Ho är, soln något har, hwad han as nåd ej njutit? Hwi pråla då med det, som lånwis till oss slntit? Wårt arbet', gåf^ wor, stånd, hög ålder, ära, makt Är till war nästad tjenst ^f Gnd oss länt och br^gt. 6. J lånte gåfwors mått syns wi wäl olik' wara; Men si, wårt eget kall wår likhet bäst sörklara; Hwar en är syndig310 ^^ N:o 133 ^ ^ född, en syndamatk och mull, Eu dödlig menskokropp med alla laster sull.

7. Om hwar en wore det, som han sig wara tycker, Hur' skull' hwar dåre då i wisdom wara qwicker! Hwar en på jorden då som förftar äras skull', Och himlen sknll' snart bli af stora helgon fnll.

8. Som barnen uti lek inbilla fig att wara En kung, en prest, soldat; dock är't inbillning bara; Så menar mång' han är en andlig prest och kuug; Men är oslnor^ der än, och till soldat för nng.

9. O Jesn, som är allt, låt oss as dig allt lära; Och llti sanning det, som wi bör' wara, bära: Ett ödmjukt hjerta gif, gör på allt högmod slut; Det goda werka du, det ollda rota ut! ^esll, du Guds ^alnb, Själens ^^ ^ brndeman! Tack sör all din kärleksifwer, Dermed du mig drar och drif^ wer, Från all synd och skam; Jesu, dll Guds ^amb!

2. As din kärleksflod Stärkes mod och blod; När dll mig med ljnfwa blickar Till ditt bröst och hjerta trycker, Blir jag wid godt mod Af din kärleks flod.

3. Sanner Gud och ulan, Som oss trö^ fta kan; Dll tog mandom, oss att hjelpa, Wä^.t förderf att nederstjelpa, När ditt blod ntrann, Sallller Gud och man! 310 ^^ N:o 133 ^ ^ född, en syndamatk och mull, Eu dödlig menskokropp med alla laster sull.

7. Om hwar en wore det, som han sig wara tycker, Hur' skull' hwar dåre då i wisdom wara qwicker! Hwar en på jorden då som förftar äras skull', Och himlen sknll' snart bli af stora helgon fnll.

8. Som barnen uti lek inbilla fig att wara En kung, en prest, soldat; dock är't inbillning bara; Så menar mång' han är en andlig prest och kuug; Men är oslnor^ der än, och till soldat för nng.

9. O Jesn, som är allt, låt oss as dig allt lära; Och llti sanning det, som wi bör' wara, bära: Ett ödmjukt hjerta gif, gör på allt högmod slut; Det goda werka du, det ollda rota ut! ^esll, du Guds ^alnb, Själens ^^ ^ brndeman! Tack sör all din kärleksifwer, Dermed du mig drar och drif^ wer, Från all synd och skam; Jesu, dll Guds ^amb!

2. As din kärleksflod Stärkes mod och blod; När dll mig med ljnfwa blickar Till ditt bröst och hjerta trycker, Blir jag wid godt mod Af din kärleks flod.

3. Sanner Gud och ulan, Som oss trö^ fta kan; Dll tog mandom, oss att hjelpa, Wä^.t förderf att nederstjelpa, När ditt blod ntrann, Sallller Gud och man!^ ^ N:o 133 311 4. ^åt ej trolles ljns Släckas i mitt hns; ^åt med glädjeolja smörja Mig, att jag ej mer må sörja, Att i själens hns Släckes trolles ljus.

5. Så blir jag i dig, Och du uti mig; Då will jag dill kärlek ära, Och i deu ditt los srambära; Ty du blir i lllig, Och jag blir i dig.

6. Kung as Daoids stam! ^åt din kär-leksslamm' Nära mig och wäl bewara, Att ej dö i werldens snara, Fast hon är mig gram; Knng as Daoids stam!

7. Frideförfte dn! Du har törstat ju, För wårt lif att dö och lida, Då din kärlek lnåfte qwida: O! mig törstar nu; Frideförste du!

8. Gif diu frid och tröst Af ditt kär-leksbröst Oss, som dig oss helt befall e, Och as dig oss Christue kalle; Jesu! i wårt bröst Gif diu frid och tröst.

9. Deu, som werlden dör, Sig ock win-ning gör ^eswand' tro i hjertat winna, Han fkall snart med llöje finna, Huru wäl deu gör, Som här werldeu dör.

1.0. Nu, jag fattar dig, Du, folu äl-skar mig; Äldrig mer skall dn mig slippa, Kärleksskatt! dig mjg förknippa; Ty min tro i mig Nn omfattar dig.

11. Om jag gråta skall, ^åt ditt trö-stetal Mina tårar helt sörstöra, Och till312 ^ ^ N:o 134 dina sår mig föra, Att mitt tåreswall Snart sig ällda skall.

12. När min gråt på nytt Blir i fröjd förbytt, Får jag mig ock fröjda åter, Och wet, att dll ell gång låter Gråt i fröjd på nytt Ewigt bli förbytt.

13^ Här fillns spott och håll: Der giss ärekrou'! Här i hopp och trona strida, Der få se Guds ansigte blida; Ty på spott och hån Följer ärekroll'.

14. Jesu, hjelp du mig, Att jag rid^ derlig, Genom dig allt öfwerwiuner, Och nti dill seger finner Hnrn ridderlig Du har stridt för mig.

15. Ära ware Gnd! Med ett ewigt ljud: Dig, min Jesu, dig, min kära, Skall jag sjunga till dill ära, Med ett ewigt ljud! Ära ware Gnd!

Sj. som: Miu själ och finne låt Gnd råda. ^ ^ ^^ ^ ^ ^ ^ förklar ^ ^ ^ ^ ^^ ömmer sorg dll sör oss bär; Du har wår själ och kropp be-warat, Och sörr'n wi föddes haft oss kär. Ack, nllder öfwer nnder då, Att wi dig icke tröste på!

2. All sorg och möda wi oss göre Är bara sör wårt öfwerflöd; Wi tro Gud icke som wi böre, Men frllkte för att lida llöd; Wi nöjoms ej, förrän wi få Ell afgud till att lita på. 312 ^ ^ N:o 134 dina sår mig föra, Att mitt tåreswall Snart sig ällda skall.

12. När min gråt på nytt Blir i fröjd förbytt, Får jag mig ock fröjda åter, Och wet, att dll ell gång låter Gråt i fröjd på nytt Ewigt bli förbytt.

13^ Här fillns spott och håll: Der giss ärekrou'! Här i hopp och trona strida, Der få se Guds ansigte blida; Ty på spott och hån Följer ärekroll'.

14. Jesu, hjelp du mig, Att jag rid^ derlig, Genom dig allt öfwerwiuner, Och nti dill seger finner Hnrn ridderlig Du har stridt för mig.

15. Ära ware Gnd! Med ett ewigt ljud: Dig, min Jesu, dig, min kära, Skall jag sjunga till dill ära, Med ett ewigt ljud! Ära ware Gnd!

Sj. som: Miu själ och finne låt Gnd råda. ^ ^ ^^ ^ ^ ^ ^ förklar ^ ^ ^ ^ ^^ ömmer sorg dll sör oss bär; Du har wår själ och kropp be-warat, Och sörr'n wi föddes haft oss kär. Ack, nllder öfwer nnder då, Att wi dig icke tröste på!

2. All sorg och möda wi oss göre Är bara sör wårt öfwerflöd; Wi tro Gud icke som wi böre, Men frllkte för att lida llöd; Wi nöjoms ej, förrän wi få Ell afgud till att lita på.^^ ^^^ N:o 134 313 3. Gnd förer oss i kors och nöden, Der lärs oss bäst att fly till Gnd; Ty annars uti öfwerflöden Förgätes Gnd och all' halls bnd. Men ack! wi wiljom ej derpå, Att wi det rillgsta lida må.

4. Gnds Ande sår oss icke tukta, Wi äre kött, och köttsligt är Allt hwad wi älske, söke, frukta, Wi byte om och trakte här Förft ester timligt med begär, Och tro Gnds rike följa lär.

5. Men Jesus ber oss allt försälja Och köpa swärd, ja, Andans fwärd, Försaka werldsligt allt, och wälja Gnds ord till tröst i denna werld; Wår' wapen icke kötts-lig' är, Men mäktig' mot de ondas här. 6. Si, då förklarar sig wår Herre För sina llti kors och död ; Hans wällner alle, störr' och smärre, För Gnd förklaras llti nöd: Der's kärlek, böner, tro och hopp Då glänsa mer och stiga opp. 7. ^åt oss då helt på Jesum trösta; Ty han har oss det sjelf befallt; Och oss i egen kraft ej brösta J andligt ell' le-kamligt allt. Märk! Petrus tänkte knn-na då Med Jesns nti döden gå.

8. Det är wäl rätt man Jesum söl-jer, Dock bland de onda farligt är: Om Jesus ^ sina ögou döljer, Man snart då faller, felar der. Att ^ö med Christo är wäl rätt; Sägs snart, men öfwas ej så lätt.314 N:o 134 ^ 9. En Petrus sårar, ifrigt ränner, Wår Jesns läker, tålig är: Olll sanning wittllar och bekänner Wår Jesns; Petrus den förswär. Mång' tror sig följa Je-sum rätt; Men ej förstår det rätta sätt.

10. Wi måste ej i förtid fika Till sa-ran. och till korset fram; Men helt på egna krafter twika, Och tåligt wällta, soln ett lamm: Gud, som mer älskar frid än strid, ^är skicka allt i sinom tid. ^11.. Ett trotsigt ting är menskans hjerta, Så länge nöden icke syns; Men helt förfagdt och fnllt med smärta, När minsta sorg och nöd begyns: J början fnllt af nit och ord, Men werklig gerning blir ej gjord.

En liten andakt oss inbillar, Att genast allt fnllkomnadt är; Derwid wårt lopp och kamp fig ftillar; Ett kallfint werk då följa plär: Wår tro och kärlek taga af; En säker sömn sör allt i qwaf.

1^3. Wi kalle Jesnm wäl med munnen, Wår enda skatt, wår högsta tröst; Men werldens kärlek blir dock suunen J alla sinnen och wårt bröst. Till egen kärlek, ära, prakt, Blir all wår håg och möda bragt.

14. Ho skall då hålla oss wid handen, När wåra fötter slinta så? Ho skall upp^ lösc1 s^ndctbanden, Der^ wi c^rme fångne gå? Wår Jesus sörjer för oss wäl, Hall hjelper oss till kropp och själ.^^^^^ N:o 135 315 15. Han fer

wår nöd, han hör wår qwida, Och till wår plåga säger hall: Stick ill ditt swärd uti dill skida, Och wåra sår hall hela kan. Så tröstom oss, att den oss slog, ^är ock snart säga: ^in Jesns är mill Skatt, den . will jag ätska, loswa, Min rikdoln och min del, och himlens dyr'sta gåfwa; Allena han har rnm i hjertat mitt: god natt, All' werldens skatter J; min Jesns är min skatt. 2. Min Jesns är mitt Skt^dd emot den allrastörste Min fiend'; ja, min borg, min hjelp och segerförste. Upp, fiend', ftornla an, jag är till Jesnm flydd, Hwad will dn göra mig? min Jesus är mitt skydd. 3. Miu Jesus är mitt ^jns, ehwart jag månde gånga, Om werlden, satan, synd, mig ställa snaror många; Jag blott på Je-sum ser i mörksens storm och brus, Då far jag aldrig will: min Jesns är mitt ljns.

4. Min Jesns, Sällhet min, mig frälsar och sörlossar, Förswarar mig hos Gud, och ficud^ hnswnd ^ro^s^r. Fc^r wäl^ o wertd^ far wäl! jag far i himlen in: Jag wet på hwem jag tror: miu Jesus, sällhet min. 5. Mill Jesns, Herden min, ett bete mig bereder, ^ch c^ud^ nä^ l^rnnn

Det är nog.

Sj. som : Hur kan och skall jag dig. 135. M ^^^^^ N:o 135 315 15. Han fer wår nöd, han hör wår qwida, Och till wår plåga säger hall: Stick ill ditt swärd uti dill skida, Och wåra sår hall hela kan. Så tröstom oss, att den oss slog, ^är ock snart säga: ^in Jesns är mill Skatt, den . will jag ätska, loswa, Min rikdoln och min del, och himlens dyr'sta gåfwa; Allena han har rnm i hjertat mitt: god natt, All' werldens skatter J; min Jesns är min skatt. 2. Min Jesns är mitt Skt^dd emot den allrastörste Min fiend'; ja, min borg, min hjelp och segerförste. Upp, fiend', ftornla an, jag är till Jesnm flydd, Hwad will dn göra mig? min Jesus är mitt skydd. 3. Miu Jesus är mitt ^jns, ehwart jag månde gånga, Om werlden, satan, synd, mig ställa snaror många; Jag blott på Je-sum ser i mörksens storm och brus, Då far jag aldrig will: min Jesns är mitt ljns.

4. Min Jesns, Sällhet min, mig frälsar och sörlossar, Förswarar mig hos Gud, och ficud^ hnswnd ^ro^s^r. Fc^r wäl^ o wertd^ far wäl! jag far i himlen in: Jag wet på hwem jag tror: miu Jesus, sällhet min. 5. Mill Jesns, Herden min, ett bete mig bereder, ^ch c^ud^ nä^ l^rnnn

Det är nog.

Sj. som : Hur kan och skall jag dig. 135. M316 N:o 135 och tröstewatteu leder; Går jag sråll lif-fens wäg helt will i öknen ill, Så hem-tar mig igen mill Jeflls, herden min.

6. Min Jeflls är min ^röst i alla ewig-heter, Fast werlden gör mig nöd, sorg, oro och förtreter. ^ Fast ängslan bryta will itu mitt arma bröst, Är jag dock wid g^dt mod: min Jesus är min tröst.

7. Mill Jeslls är mitt Hopp, hall all min nöd sörstörer, Och all mill hjertans bön allt till mitt bästa hörer; Så fattas ingenting mig till min fjäl och kropp; Han ger hwad nyttigt är: min Jeslls är mitt hopp.

8. Mill Jesus är mill Sköld, jag ho-nom mig besaller, Tills jag i dödens swett förbleknar och blir kaller; Mot satans list och wald, mord, röfweri och stöld Står jag soln klippan fast: min Jefns är mill sköld.

9. Min Jeslls är mitt o död! hwad kan du göra? Jag somnar wid dig in; ditt qwal skall mig e^ röra; Trots död! kom fritt och mig i mörka boken skrif, Din natt är mig en sömn: min Jesus är lllitt lis^ 10. Mill Jeslls, Herren min, har mig till egen wllnnit, När som halls dyra blod sör werlden blef utrunuet. Jag tje-nc^r honotn st^i^ as ^tl ^ntn håg och sinn'; Bort, wertd, med all din tjenst! mill Je-sns Herren min.11. Min Jesus är min **Gud,** mitt ursprung och min Fader, Han gör i med och mot mig trygger, säll och glader; Af honom har jag allt; thy följer jag hans bud, På honom tröstar jag: min Jesus är min Gnd.

12. Och dock will werlden mig städs locka, twinga, qwälja, Att för dess ingenting mitt allt åt henne sälja. Nej, werld, med allt du har, är du dock alltför ring', Att derför köpa den, som skapat alla ting.

En härlig Lof- och Bönesång.

Om Guds wäsende och egenskaper.

Sj. som: Wår Herre Christ kom till Jordan.

136. Upp, upp min själ, nu redo war, Med andakt att betrakta, Hur' Gud sig uppenbarat har, Och hur' han är att akta: Att han den allrahögste är I himlen och på jorden, Och skall åkallas fjerr' och när Från södern och till norden, Som alltings ursprung prisas.

2. Gud, du är en, i werldens ring Kan ingen det förmena! Afgudar äro ingenting, Du gör all hjelp allena. Hjelp, Herre! att jag kunde dig Mitt hela hjerta skänka, Af alla krafter innerlig Till dig min wilja länka. Wid intet annat hänga.

3. Dig för en Ande dyrkar jag, Du andlig' gåfwer delar Åt allom efter wälbehag: I måttet ingen felar; Gif mig ett

11. Min Jesus är min **Gud,** mitt ursprung och min Fader, Han gör i med och mot mig trygger, säll och glader; Af honom har jag allt; thy följer jag hans bud, På honom tröstar jag: min Jesus är min Gnd.

12. Och dock will werlden mig städs locka, twinga, qwälja, Att för dess ingenting mitt allt åt henne sälja. Nej, werld, med allt du har, är du dock alltför ring', Att derför köpa den, som skapat alla ting.

En härlig Lof- och Bönesång.

Om Guds wäsende och egenskaper.

Sj. som: Wår Herre Christ kom till Jordan.

136. Upp, upp min själ, nu redo war, Med andakt att betrakta, Hur' Gud sig uppenbarat har, Och hur' han är att akta: Att han den allrahögste är I himlen och på jorden, Och skall åkallas fjerr' och när Från södern och till norden, Som alltings ursprung prisas.

2. Gud, du är en, i werldens ring Kan ingen det förmena! Afgudar äro ingenting, Du gör all hjelp allena. Hjelp, Herre! att jag kunde dig Mitt hela hjerta skänka, Af alla krafter innerlig Till dig min wilja länka. Wid intet annat hänga.

3. Dig för en Ande dyrkar jag, Du andlig' gåfwer delar Åt allom efter wälbehag: I måttet ingen felar; Gif mig ettandligt sinne, som Dig alltid rätt tillbeder I sanning och i Andanom, Då du min själ bereder, Med kraft och drift af höjden.

4. Du är en Gud af ewighet, Och blir förutau ända, Från timlig fröjds fåfänglighet Låt sig mitt hjerta wända: Att all min åtrå, lust och slit, Min bön, begär och tankar, Må oupphörligt syfta dit, Der ewig wällust wankar, Ett oförwanskligt arfskap.

5. O Gud! du är omätligt stor På alla rum i sender, Hwad i ell' utom werlden bor, Är allt i dina händer: Låt mig ej twifla hwar jag är, Det du ju är tillstädes, Att jag wid kötts och synds begär, För din skull blygs och rädes; Och på ditt sällskap dristar.

6. Oändlig, Herre! är din makt, Att frälsa dem dig frukta, Och de gudlösas Guds förakt Med grymma plågor tukta: Din allmakt lär mig sätta mot, När werld och satan rasa, Lär mig ej skrämma menskors hot, För ditt straff lär mig fasa, Som kropp och själ kan dräpa.

7. I dig ett djup af wishet finns, Dit ingen tanke hinner, Fast nöden än obotlig syns, Gud, du dock råd påfinner. Gif att jag dig befalla tör, Allt hwad som mig omakar; Ondt hwarken tänker eller gör, Ty hjertat du ransakar, Om hemlig' anslag dömmer.8. Rättwise Gud, du helige, Som ingen synd kall lida, Ho kallas will din tjenare Måst^ fly från henne wida! Gif att jag blir rättfärdig, from, På helgelsen arbetar, Och med din' domars djerfwa dom, Din dom ej på mig retar, Du gör dock aldrig orätt.

9. Du är barmhertig, mild och god, När syndar'n sig omwänder, Af mer än kärligt fadersmod Är du till oss

upptänder! Låt, allrakär'ste Fader huld! Din nåd mig alltid finna, Och min missgerning, straff och skuld Från mig så långt förswinna, Som öster är från wester.

10. Dyrt, fast och wisst är, Gud, ditt ord, Wäl den, som derwid blifwer, Förgås skall himmel, haf och jord, Din sanning ingen drifwer: Gif att jag fruktar för ditt hot Och domen som tillstundar, Jemwäl mitt hopp i med och mot På dina löften grundar. Slikt hopp på skam ej kommer.

11. Du är en Herre säll och fri, Du gör hwad dig behagar, Dock mild och utan tyranni, Allting du nådigt lagar; Hjelpa att jag wid ditt slut beror, Är nöjd ehur' du delar, Och af din nådes fullhet stor Förwäutar hwad här felar, Det du är allt i allom.12. Gud, när jag såled's känner dig, Och med min tro dig fattar, Kan jag deraf mer fröjda mig Än öfwer alla skatter: Till dess jag får dig sjelfwan se, Ej mer i mörker, dwala, Men ansigte mot ansigte Fullkomlig med dig tala, I ewigt ljus och löje.

13. Gud Fader, Son och Helge And^, Som ej försmår att äras Af oss, som bo i dödens land, Låt sjelf ditt lof förmeras: Förlän mig nåde, kraft också, Att jag i alla stunder, Ditt majestät upphöja må Och prisa all' din' under Så länge jag här lefwer. Amen.

Register.

№

Abba, hjertans Fader god

51

Ack, Herre wår Gud

39

Ack, hjertans Jesu, se

28

Ack, hwad wållar

55

Ack, Jesu Christ, Guds

87

Ack, Jesu, wi här

13

Ack, menniska, erkänn

110

Af ditt winträds

106

All ting Jesus

101

Att wara Christen är

84

Bort werld, din flärd

76

Brudgummen lär

131

Den smala wäg är

59

Den som i Christo

85

Det dyra Jesu namn

100

Detta år war aldrig

7

Det är min tröst,

96

Du lifsens ljus, o

124

Du, min Jesus är

107

Du qwinnors krona

56

Du som utaf början

4

Du ursprung af

120

Du wår Brudgum

61

En Christen heter du

109

En dag nu åter är

128

Ett steg till ewigheten

6

Fåfängligt är allt hwad

77

Flyten ymnigt mina tårar

38

Fridsförste statt oss bi

69

För hwad orsak skall jag

105

Gif dig upp min själ

104

Gode Fader, som oss ger

119

Gud, på de fiender

112

Guds Lamb, du

97

Gud, som dag och natt

126

Gud, som kärlek är

3

Gå wägen ända fram

92

Helge Ande ljufwa

29

Heligste Jesu, lifsens

58

Heligste wår Fader

49

Hemställ din’ wägar

93

Herre, som oss låtit smaka

121

Herre, stilla du mitt hjerta

80

Hjelp mig att lägga af

14

Hjertans Jesu, lär mig

67

Hjertans Immanuel

103

Hur ljufligt är

65

Hur så beflita sig

114

Hwad tog Pilatus

18

Hwad är jag ser

1

Hwar är du nu, du

10

Hwar är mitt får

95

Hwi söken I den

27

Hwi will du för morgon

74

Högste Prest! du som

52

Jag lyfter upp med

16

Jag må wäl blygas

15

Jag fläpper Jesum ej

72

Jag waknar, Jesu, nu

122

Jag älskar dig, Jesu

98

Jag är försänkt

44

Jesu, du Guds Lamb!

133

Jesu du min själaskatt

102

Jesu hjelp segra

79

Jesu ljufwa själawän

125

Jesu låt mig se

20

Jesu min längtan

63

Jesu mitt exempel

11

Jesu wänner sorgse få

34

I fröjd samt nöd

94

I mina systrar

57

Immanuel, hwem kan

111

Kläd dig präktig

54

Kom, o Jesu, Jesu kom

60

Lofsjunger Herran den

115

Man ser ett underwerk

8

Med sorgfullt hjerta

45

Min Gud, se här mitt

108

Min Jesu, du som mig

90

Min Jesus är min

135

Min Jesus är mitt

75

Min Jesu, hör

82

Min själ, brist ut

41

Min själ, hwad will

37

Min själ sig till sitt

83

Mitt sorgebundna hjerta

36

Nu had’ den wrånga hop

35

Nu kommer du igen

118

Nu min själ, min

53

Nu tacker Herran

117

Nådesol, o Jesu kära

129

O att jag fick min

66

O Fader, som har gjort

136

O Gud! du har dig

134

O Gud! gif oss din Andas

47

O Gud, som helig äst

91

O Hjelte hwit och röd

21

O Jesu Christe! Segerhjelte

25

O Jesu Christ! wår bäste

33

O Jesu du är min

46

O Jesu full af nåd

48

O Jesu huru söt

62

O Jesu som är

123

O Jesu tag mig opp

73

O Jesu wår Öfwerste Prest

23

O Lifsens must

17

O menniska! tänk

70

O store Jehovah

12

O söte Jesu! jag har

5

O törnekrona!

19

Oändlighet af lust

30

O äregirighet, all’ lasters mor

132

På tal är ingen brist

71

Si! för dina fötter

43

Si, jag kommer, Konung

50

Si! nu allt efter Guds behag

22

Skaffer, skaffer arme

86

Som du, min Jesu söt

9

Som en hjort när

32

Store Immanuel! nådigast

88

Säll den som ej med

31

Söte Jesu, glädjekälla

99

Tack, lof och pris till ewig tid

116

Tag bort från mig min swåra syndabörda

42

Tag in min själ, tag in mitt sinne

64

Upp, Guds barn, och er nu gläder

89

Upp, upp, I Christi barn, Som

81

Upp, upp min själ, nu redo war

136

Waker nu upp och bättring gören

46

Waker upp i Christne tröga! Besinnen att

68

Wak upp, min själ! si nattens timmar Med

24

War ej orolig, men förnöjder, Du, min själ!

113

Wi wele dig till ära, O Jesu! nu begå

2

Wår pilgrimsfärd nu till sin ända lider

127

Wäktare! hwad lider natten?

78

J Jesu Namn!

Första Söndagen i Adventet.

Sj. som : Kom, o Jesu ! huru länge. 1 h^ di^ o Jefll^ drifwit Till ^ ^ Jerusalem att gå? Ack! du har af kärlek bliswit Förd, att döden der utstå ; På det jag med dig skall få J Jerusa-lem ingå, Som der oswan wara må.

2. Jag har bordt till döden träda, Jag har ewigt dödas bordt; Men du täcktes dig ikläda All min synd, som jag har gjort, Och du har sör mig gått fram, Till att dö på korsets stam, Som ett helt oskyldigt lamm.

3. ^åt mig åter dina wägar Hålla kär', o Jesu min! Som ditt ord mig lär och säger ; Hjelp, att hwarken lust ell^ pin^ Föra mig srån trolles stig, Fast jag intill blods med dig Måste kämpa ridderlig.

4. Nalkas mig, nti mill smärta, Såsom till Jerllsalem; Håll ditt intåg i mitt hjerta, Så blir jag ditt Bethlehem. Kom, min Kolluug, mild och blid! ^åt mig efter sorg och strid, Smaka Salems fröjd och srid.

5. Ester du mig welat säuda Här i werlden, till mitt kall, Wärdes då mitt hjerta wända, Till att göra hwad jag skall. Hjelp att jag allt willigt gör Hwad du will, och mig tillhör, Fast jag med dig dödas bör.328 N:o 1

6. ^åt mig dina dygder prisa, Och i allting skicka mig, Att jag må i werket wisa, Det jag troget^ följer dig, Soln mot allom kärlig stod, Odmjnk, tålig, mild och god, Och ntaf ett sakta mod.

7. Skall ja^g, Jesu, dig till ära, Milla kläder kläda as ; Fast jag skulle ock um-bära Alla gåswor du mig gaf, Ack, så låt mig lägga ner Det för dig, som mig allt ger, Att dig dermed ära sker.

8. Adams synd mig helt asklädde He-lighetens sälla drägt; När då syndens blygd framträdde, Blef jag thy med klä^r betäckt: Du blef åter bar och blott, På det jag, som naken stått, J din ofknld klädas sått.

9. ^åt mig ej bli stolt i kläder, Dem jag bär sör syndens skull; Utan allt mitt högmods släder För dig lägga ned i mull. Jesu! mig ödmjnka då, Allt mitt högmod nedertrå, Att din ära prisas må.

40. Din är segren dig bör heder, Pal^ mer bör man bära dig: Ty dn kom af hiln^-len neder, Till att gå i strid sör mig. War wälkommen, ^iolls Knllg! ^ope gammal så ock nllg, Med mig Hosiauna sjung.

11. Ja, jag will med glädje sjnnga Hosianna nti höjd; Och med hjerta^ mnn och tunga Ära dig i lnst och fröjd, Som mig sådan nåd beter ; Hosianna mer och mer! Hör, o Jesu! hwad jag ber! N:o 2

329

Andra Söndagen i Adventet.

Sj. som : Såsom hjorten träget längtar. ^ ^i, de fifta tecknen synas, O min ^ fj^ ^if del^på akt! Herrans dom will nn begynnas Emot ondskan och dess makt. Nn är wisst den fifta tid, Si, hur' all tiug rörs derwid, Himlen, hafwet, lnst och jorden, Och tilltala oss de orden : 2. O, J arme menfkosjälar! Som för-derfwat^ er och oss, Då J blifwit syndens trälar, Derför måft' wi nn förgås; Ty er fynd har det förtjent^ Att Guds wre^ de fig upptändt; Han will nn sin hämnd utföra, Hela werlden att förstöra. 3. Skräckeus då, J sräcke alla, Som i syudeu söleu er, Herren will till dollleu kalla, Nu är tid mall fig bere'r; Ack, så ligg ej mer och sof, Utan, Gudi ware lof! Allt förderfwet får en ända, Gud will ^iou hjelpen sända.

4. All ting ligger liksom öde J wår hela Chriftenhet, Tro och kärlek synas döde, Hjertat bär fåfänglighet, Soln det war i Noe dar, Man i fäker blindhet far, Och i fyndaträckeu yfwes Af det onda, som bedriswes.

5. Jesus lärer snarlig' komma, Ty hans här nn r11star fig, Till att häm-nas sina fromma, Soln anropa'n stade-33^ N:o 3 ^^ lig: lyfter då ert hnfwlld opp, J Gllds wän ner! nti hopp, Ty förlossning nalkas eder, Sjelfwer Herren kommer neder.

6. När som fikonträden knoppas Och antaga hoppets klä'r, Då är också till att hoppas, Sommartiden wara när: Grö-na bladen wisa fig Hos de fromma rike-lig ; Ho de tecknen kan befinna, ^är wäl dess betydning finna.

7. Wä^rer mörkrets rike ftörre, Så till-tar o^k ljnfets mer, Dock snart störas skall det förra, Då på all ting ända sker ; Men det andra blomstras skall, Fastän werlden sår sitt fall. O, så sröjder er, J fromma! Eder Jesus lär snart komma.

8. Wakter er, att ej ert hjerta Må af swalg och fylleri, Ell' med werldens nä-ringsfmärta Kjllfadt och betllngadt bli, Att ej kommer denna dag, Som en blirt och dnnderslag, Alltför haftigt öfwer eder; Derför waker då, och beder.

Tredje Söndagen i Adventet.

Sj. som : När min tid och stnud kommen är etc. ^ ^ck, hwad är det för nfel ting, Att ^ ^ fe Guds barn förfmädas, Och ak-tad' bli få ganska ring^, Ja, ntaf allom hädas! Band, bojor, hån och allt befwär, De frommas lön i werlden är; Må få-dant ej beklagas? 33^ N:o 3 ^^ lig: lyfter då ert hnfwlld opp, J Gllds wän ner! nti hopp, Ty förlossning nalkas eder, Sjelfwer Herren kommer neder.

6. När som fikonträden knoppas Och antaga hoppets klä'r, Då är också till att hoppas, Sommartiden wara när: Grö-na bladen wisa fig Hos de fromma rike-lig ; Ho de tecknen kan befinna, ^är wäl dess betydning finna.

7. Wä^rer mörkrets rike ftörre, Så till-tar o^k ljnfets mer, Dock snart störas skall det förra, Då på all ting ända sker ; Men det andra blomstras skall, Fastän werlden sår sitt fall. O, så sröjder er, J fromma! Eder Jesus lär snart komma.

8. Wakter er, att ej ert hjerta Må af swalg och fylleri, Ell' med werldens nä-ringsfmärta Kjllfadt och betllngadt bli, Att ej kommer denna dag, Som en blirt och dnnderslag, Alltför haftigt öfwer eder; Derför waker då, och beder.

Tredje Söndagen i Adventet.

Sj. som : När min tid och stnud kommen är etc. ^ ^ck, hwad är det för nfel ting, Att ^ ^ fe Guds barn förfmädas, Och ak-tad' bli få ganska ring^, Ja, ntaf allom hädas! Band, bojor, hån och allt befwär, De frommas lön i werlden är; Må få-dant ej beklagas?N:o 3 331 2. Johaunes måste sängslad bli För det ha^1 sanning sade; Slikt får man ännu dag^-lig' fi, Den sig om Josephs skade Bekym-rar, och de Christnas fall Beklagar, war-der öfwer allt Försöljd och ormastnngen.

3. O Gud! jag ligger fängslad här J ångst och oro fpänder; Min tro och böll, de twenne är', Dem jag till dig utsänder: Jag wet, du ärdensammewisst, Solnkonllnenär, att all min brist Till kropp och själen bota.

4. O själ! spörj efter Jesnln då, Som haswer welat komma J werlden; hwad han bjnda må, Det gör med alla fromma. Kör werlden dig i fångahus, Är Jesus dock din sol och ljns, Då dn i mörkret sitter.

5. Han gör dem ren', soln spetälsk' stå, De döda ben nppliswas, De blinde se, de halte gå, Dem döfwoln hörsel gifwes, Dem sattigom i alla rum Predikas eoan-gelinm : Han kan ock dig wäl hjelpa.

6. War dn ej någon rö ell' säf, Dem alle wäder drifwa, Och blott as sken dig ej förhäf, Soln sky'r, de regn ej gifwa; Drag inga lena weklingsklä'r, Soln afsly i anfäkt-ningswä'r Så lär dig Jesus älska.

7. War Gndi trogen till din död, Fast motgäng syns oig stjelpa; Din Jesnswillur allan nöd Dig med förundran hjelpa : Den gode Guden lefwer än, Som hämnas hwar och ell sin wän, På dess owänner ^lla.332 N:o 4 8. Nu, Jesu! medan tiden är, Fast ond, och blir än wärre; Så fräls och hjelp från allt beswär De dina, störr' och slnarre ; För dem ur detta såugabo Upp till din Fader nti ro, Att dig der ewigt prisa.

Fjerde Söndagen i Adventet. ^if, Jesll! att jag all' min' dagar, ^ För werlden wittne bär om dig, Och ej blir stum, ell' skräcker mig, Fast holl mig hatar och anklagar^ ^åt mig dill dyra salluiugs lära, Och korsets ära sprida ut; Skall ock mitt blod dig wittne bära, Så gif mig kraft till troget slnt.

2. ^åt Jesn! mig sör dig ej skämmas, Men tåligt draga korset här, Och se på nådelönen der ; Fast werldens barn sig låta skrämmas, Och dersör korset undan-wika, Så låt mig, dem till hån och spott, Din w and el följa, och ej twika, Ätt jag bör gå den wäg dn gått.

3. Skull' någon, torde hända, spörja : Ho är du? Säg oss sådant wisst! Så säg, o själ! jag är en Christ; Dock wet der^ hos, att du bör börja Betänka, att det uamn betyder : En smord, som döpt och köpter är Från werlden, och ej henne lyder, Men endast haswer Jesum kär.

4. Ho är du, kära själ pä jordeu? Står du äuuu i din natur? Ell^ är du 332 N:o 4 8. Nu, Jesu! medan tiden är, Fast ond, och blir än wärre; Så fräls och hjelp från allt beswär De dina, störr' och slnarre ; För dem ur detta såugabo Upp till din Fader nti ro, Att dig der ewigt prisa.

Fjerde Söndagen i Adventet. ^if, Jesll! att jag all' min' dagar, ^ För werlden wittne bär om dig, Och ej blir stum, ell' skräcker mig, Fast holl mig hatar och anklagar^ ^åt mig dill dyra salluiugs lära, Och korsets ära sprida ut; Skall ock mitt blod dig wittne bära, Så gif mig kraft till troget slnt.

2. ^åt Jesn! mig sör dig ej skämmas, Men tåligt draga korset här, Och se på nådelönen der ; Fast werldens barn sig låta skrämmas, Och dersör korset undan-wika, Så låt mig, dem till hån och spott, Din w and el följa, och ej twika, Ätt jag bör gå den wäg dn gått.

3. Skull' någon, torde hända, spörja : Ho är du? Säg oss sådant wisst! Så säg, o själ! jag är en Christ; Dock wet der^ hos, att du bör börja Betänka, att det uamn betyder : En smord, som döpt och köpter är Från werlden, och ej henne lyder, Men endast haswer Jesum kär.

4. Ho är du, kära själ pä jordeu? Står du äuuu i din natur? Ell^ är du^^ N:o 4 333 tl^l nytt kreatur Med andans olja sulors der worden? Har Jesn blod dig ej af^ twagit Din syndaträck och stygga bl^ist^ Så h^r dll orätt dig antagit Det namn, att kall^. dig en Christ.

5. Bepröswa, ho dn är i trona, Om den as rätta arten är, Som goda werk-sells drufwor bär, Och dig ej will för korset skona. Finns sådant ej : så wet, dig sattas Det prof, som hwar en hafwa bör, Som will för Gndi trogen skattas, Och träda fram till honom tör.

6. Bekänn, o hjerta! då för alla, Be-känn, och ej försaka mer, Att hwar ulan, soln dig hör och ser, Må kuuua dig ell Christen kalla, Soln uti ljuset stadigt wandrar, Och alla mörkrets wägar flyr: Då är dn wiss, att ingen klandrar Dill tro, när man dess frukter ser.

7. ^åt Christi död och Auda werka, Att Adam dränks i bättrings tå'r, Och att dll äfwen wäl uppstår J Christi lif, som will dig stärka Med uådells Auda, den han giswer Till ljus och relliug, lif och ro,. Att kropp och fjäl samt anda blif-wer Helt helgad, genom Christi tro.

8. Ack Jesn! om jag kullde känna Mitt blotta intet insör dig, Hllr' snart sknll' du då hjelpa mig, Och mig nr syndaoket spänna, Samt warda mig mirt allt i alla,334 N:o 5 Tills jag blir renad tusenfaldt; Thy lwtl jag mig ett

intet kalla, Att du i all t^1g blir mitt allt.

Juldagen.

Sj. som : Gu Jnugsrn sö^de ett barn. ^ ^ dag är wisst en glädjetid, Då Jesus ^ ^ är^oss födder, Och af Guds englar warder srid På hela jorden strödder; Thy gör dig redo själ och bröst, Att uudfå så-dall ljuflig tröft; Tag Jesum i ditt hjerta^ Att det nysödda barnet må Nysöda dig, soln månde stå J andlig södslosmärta.

2. Nu är deu uåderika dag Då sridens Förste blifwit På jorden född med kärt behag, Och friden bragt och gifwit. Ack, låt wårt hjerta bli beredt Och fyldt med frid och kärlighet; Dn fridens Gnd oss re-na, Och öfwerallt oss helga få, Att wi i dag med Jesn må J trolle oss förena!

3. Wår Jesns kom af himlen ned, Då allt i Jndalande War fallet, och sörderswet led J and^ och werldsligt stande^ Så tänk, o kära själ! ock dn, Hnr djnpt dn ligger fal-^ len 1111 J fynd och mörkrets snara; Thy wakna npp och trängta då, Att dig Guds klarhet skiua må, Så skall dn hjelp förfara.

4. Statt npp, o själl^med herdar sort, ^ill Bethlehem att fara, ^ä får dn se hwad Gnd har gjort, Han will sin nåd förklara; 334 N:o 5 Tills jag blir renad tusenfaldt; Thy lwtl jag mig ett intet kalla, Att du i all t^1g blir mitt allt.

Juldagen.

Sj. som : Gu Jnugsrn sö^de ett barn. ^ ^ dag är wisst en glädjetid, Då Jesus ^ ^ är^oss födder, Och af Guds englar warder srid På hela jorden strödder; Thy gör dig redo själ och bröst, Att uudfå så-dall ljuflig tröft; Tag Jesum i ditt hjerta^ Att det nysödda barnet må Nysöda dig, soln månde stå J andlig södslosmärta.

2. Nu är deu uåderika dag Då sridens Förste blifwit På jorden född med kärt behag, Och friden bragt och gifwit. Ack, låt wårt hjerta bli beredt Och fyldt med frid och kärlighet; Dn fridens Gnd oss re-na, Och öfwerallt oss helga få, Att wi i dag med Jesn må J trolle oss förena!

3. Wår Jesns kom af himlen ned, Då allt i Jndalande War fallet, och sörderswet led J and^ och werldsligt stande^ Så tänk, o kära själ! ock dn, Hnr djnpt dn ligger fal-^ len 1111 J fynd och mörkrets snara; Thy wakna npp och trängta då, Att dig Guds klarhet skiua må, Så skall dn hjelp förfara.

4. Statt npp, o själl^med herdar sort, ^ill Bethlehem att fara, ^ä får dn se hwad Gnd har gjort, Han will sin nåd förklara;N:o 6 335 ^er sår dn höra englaröst Och skåda hela jodens tröst, Soln saligheten giswer. Fast orte^. ring' och liten syns, Dock Jesus allra^ kärast finns Hos den, som ringa bliswer.

5 . ^ i td hjerta ! h åll d i g d å ln ed m akt Helt ödmjnktbland de ringa, Och låt ej werldens lnft och ^rakt Dig locka eller twinga; Och ester Jesus älskar det, Så sök ock du det-samma med, Och war ej hög till sinnes: Bor dn ej i Jerusalem, Så lef med frid i Bethlehem, Ty Jeslls sjelf der finnes.

6. Dn finner ljussta lifsens bröd J detta brödehuset, Fly. dit uti dill hllllgersnöd; Och sök det klara ljuset Förren mörkret helt begriper dig, Och dörren stänges hår-delig. Ack kom! ty än är tider; J dag ned-saller himlamann', Ack, kom! och tag det ödmjukt all; Gud är oss allom blider.

7. Ack, ljusste Jesu! wärdes mig Till kropp och själen spisa, ^åt mig i hunger, ut-om dig, Ej längta annan lisa. Du bliswer mig i lif och död, Min enda ro och himla-bröd. Min Jesn, dn mill kära! Dll soln är södd sör mina skuld, Ack, war mig nå-dig, mild och huld! Dig ware ewigt ära! ^å samma dagen.

Sj. fom: Nu tackar Gud allt folk. ^ ^u bådas srid och fröjd, ty Jesus är oss födder! På hela jorden blir N:o 6 335 ^er sår dn höra englaröst Och skåda hela jodens tröst, Soln saligheten giswer. Fast orte^. ring' och liten syns, Dock Jesus allra^ kärast finns Hos den, som ringa bliswer.

5 . ^ i td hjerta ! h åll d i g d å ln ed m akt Helt ödmjnktbland de ringa, Och låt ej werldens lnft och ^rakt Dig locka eller twinga; Och ester Jesus älskar det, Så sök ock du det-samma med, Och war ej hög till sinnes: Bor dn ej i Jerusalem, Så lef med frid i Bethlehem, Ty Jeslls sjelf der finnes.

6. Dn finner ljussta lifsens bröd J detta brödehuset, Fly. dit uti dill hllllgersnöd; Och sök det klara ljuset Förren

mörkret helt begriper dig, Och dörren stänges hår-delig. Ack kom! ty än är tider; J dag ned-saller himlamann', Ack, kom! och tag det ödmjukt all; Gud är oss allom blider.

7. Ack, ljusste Jesu! wärdes mig Till kropp och själen spisa, ^åt mig i hunger, ut-om dig, Ej längta annan lisa. Du bliswer mig i lif och död, Min enda ro och himla-bröd. Min Jesn, dn mill kära! Dll soln är södd sör mina skuld, Ack, war mig nå-dig, mild och huld! Dig ware ewigt ära! ^å samma dagen.

Sj. fom: Nu tackar Gud allt folk. ^ ^u bådas srid och fröjd, ty Jesus är oss födder! På hela jorden blir336 N:o 6 den as Gnds euglar strödder; Thy wa^ upp, o själ! utur diu bliudhets uatt, ^å skall du wisst få se diu skönsta himla^att.

2. Du söt^sta himlabröd är här c brö^ dehnset, Och i den mörk'ste natt ^alnskiu det klar'sta ljuset: Så fik, o h.^ngrand^ själ! och gack till Bethlehem, ^å skall du ock så bli eu nyfödd Jesn lel^.

3. Dn är ett orent ftall, der idel fän fig nära, Fäaktig lnst och art sitt foder der förtära, Ditt hjerta är det bås och krubba, derest de All wällust och all synd till näring så ock se.

4. A^k! pröswom oss då rätt, wi alle, som här ärom, Om wi ett sådant sä i wåra hjertan näroln; Ack, ätom intet mer förgängligt tidsfördrif, Wår Jesns är den spis, som werkar ewigt lif.

5. Han kom srån himlen ned, och sig så djnpt nedsänkte, Att han oss arma så, fig sjelf till foder skänkte, Och blef i krub^ bo lagd, så snart han blifwit södd, Att wisa det han war det rätta lifsens bröd.

6. Se till, o kära sj.äl! hwad i ditt hjerta ligger, Om Jesus der än finns^ ell' om dn dig blott tryggar Af blinda tankars tro, Att dn har Jesnm der, Fast-än dll Jesn lif ej har ell' det begär.

7. Det tecknet är oss godt: wi skotom barnet finna, Ja, saunan Gnds natllr, in-^ ^ ^^ N:o 6 337 weckladt i wårt sinne, Med kärlekslindar, och i hjertat lagd till ro, Då kau jag Jesllm södd i mig sörwisso tro.

8. Wi böre alla bli hans mödrar, sy-strar, bröder: Och den hans wilja gör, han andligt honom söderö; Maria göm-de allt, Och Glldi ödmjukt tror, Hwad holl om barnet hör, thy bles hon Jesn mor.

9. De stolta werldens barn, de rike och de höga Försara intet af det barnet, utan föga Bekymra fig derom, men tän^ ka endast på, Hur' de all werlden och dess gods beskatta må.

10. De ringe herdar, som sin^ sår i ängden wakta, De soln med waksaln wård på sina sinnen akta, Utom all' städers sorl, all oro, prål och prakt, De så det barnet se, och dem blir derom sagdt.

11. Fastän en ängslig själ måst^ ällgs^ ligt osta wäckas, J nödens mörksta natt af sorg och oro skräckas; Dock Herrans klar-het lär krillgskina henne då, Att holl båd' srid och sröjd i hjertat höra lllå.

12. Gnd, soln i höjden bor, will också boning taga Hos dem, as krossadt mod, sin nöd sör honom klaga: Så waka natt och dag ntöswer Herrans blld, Dä skall dll höra så Gnd sjels och englaljnd.

13. Ack, att dn kände rätt Gnds Fa-^ Marc. 3: 35.338 Nw 7 ders kärlekshjerta, Och såg, hnr' kärt halls Son för dig har lidit smärta! Wisst skull' du annorlnnd' då fira denna fest, Än den på hedniskt wis nn firas allrameft.

14. Bort fråss- och fylleri, bort prål och stolta kläder, Bort horifk dans och lek, soln werldslig' hjertan gläder! Slik hed-uifk fröjd tar bort den rätta julero, Och hindrar Jesum, att så rum och hos oss bo. 1^5. Si, Jesus strör i dag ej ett för-gäugligt manna, Men ger fig sjelf, som är det himlabrödet sanna; A^k ser och sula-ker då hur' ljuflig Herreu är! Säll deu, soln äter det med sallnall tros begära 16. Drif fatan från dig ut, låt werl-deu dig ej dåra, ^åt kötts- och ögualuft ej fägna dig ell' såra; Så skall du, and-ligtwis, bli Jesu mor och brlld, Och här-ligt sjlluga så, ett ära ware Gud!

Andredag Jnl.

Sj. som : Fröjda dig, du Christi brnd. ^ ^rä^r fram, J riddersman, Som stån i himmelen, Med härlighetens kro-na, För det i här i trolla Till blods och döden kämpat, Och allt det onda dämpat.

2. Trä^r sraln och säger as, Hnr^ eder död och gras, Soln här så snöplig tyckes, Med marterkrollan smyckes, Och

nn så här^ ligt grönskas, Mer äll kall tros och önskad 338 Nw 7 ders kärlekshjerta, Och såg, hnr' kärt halls Son för dig har lidit smärta! Wisst skull' du annorlnnd' då fira denna fest, Än den på hedniskt wis nn firas allrameft.

14. Bort fråss- och fylleri, bort prål och stolta kläder, Bort horifk dans och lek, soln werldslig' hjertan gläder! Slik hed-uifk fröjd tar bort den rätta julero, Och hindrar Jesum, att så rum och hos oss bo. 1^5. Si, Jesus strör i dag ej ett för-gäugligt manna, Men ger fig sjelf, som är det himlabrödet sanna; A^k ser och sula-ker då hur' ljuflig Herreu är! Säll deu, soln äter det med sallnall tros begära 16. Drif fatan från dig ut, låt werl-deu dig ej dåra, ^åt kötts- och ögualuft ej fägna dig ell' såra; Så skall du, and-ligtwis, bli Jesu mor och brlld, Och här-ligt sjlluga så, ett ära ware Gud!

Andredag Jnl.

Sj. som : Fröjda dig, du Christi brnd. ^ ^rä^r fram, J riddersman, Som stån i himmelen, Med härlighetens kro-na, För det i här i trolla Till blods och döden kämpat, Och allt det onda dämpat.

2. Trä^r sraln och säger as, Hnr^ eder död och gras, Soln här så snöplig tyckes, Med marterkrollan smyckes, Och nn så här^ ligt grönskas, Mer äll kall tros och önskadNw 7 339 3.^ Betänk, mitt hjerta! då, Att ingen Christen må Bli salig uppå jorden, Ell' der i himla-orden, Som icke korset burit, Och Christi falla fwllrit. 4. All' Christi sändebud Få här eu så^ dan skrnd! Der's krans as törne slätas, Med smälek de beklädas. Der's perlor och guldsmycken Är tår^ och ängslan my^en. 5. De måst' sörsöljde bli, Ty werlden will ej si Ell' höra Jesll lära, Hur' man bör korset bära, Och bot och bättring gö-ra, Samt satans rike störa. 6^ Ja, börja man i dig, J trone rid-derlig, Att satans werk upphäfwa, Strar lär dig emotsträfwa All helwets här och hota, Att wilja dig utrota^ 7. Swärd, fängsel, band, förtal, Och alla kors och qwal ^är satan, dig att skräcka. Hos sina barn nppwäcka Och dig anfäkta wida På hög- och wenster fida. 8. Dock, oförfagdt, min själ! Betänk ditt himlawäl. Guds fiend's makt afstäe-ker, Och Jesus dig betäcker Med sina nå-dewingar, När werlden dödar, twingar. 9. Haf då ett hjeltemod; Ty i dill Jesn blod, Kan du dell krasten finna, Att werlden öfwerwinna. Din tro skatl se-gren skåda, Och satan nndertråda. 1.0. O, du Jerusalem, Som död' och stellar dem, Som Jesns dig må sända,3^l0 N:o 8 ^ ^^^^ Att lära och omwända! Ack, ack! dn will ej höra, Men alla dem förgöra.

11. Dock blir ej ewiglig; Si, Jesus ru^ star sig Till straffet, som dig ämnas, Halls helgons blod att hämnas; Då skall dell fromme nöjas, Ur nöd och sorg upphöjas.

12. Ja, kom, o Jesu Christ! Och stör all satans list; ^åt Babel snarlig salla, Och fräls de dina alla, Så wilje wi dig prisa Med ny och helig wisa.

Tredjedag Jnl.

Sj. som: Kom H^lge Ande Herre god. ^ ^ ^^ ^ ^ mildelig Har sagt till ^ ^ Petrlllll: följ du mig! Ack, ropa mig ock nådelig, Att jag må äfwen följa dig.

2. Jag är lltaf naturell blind, Båd' född och aflad nti synd, Och kan af egell kraft ej gå, Ell^ se hwad wäg jag wandra må.

3. Jag famlar än i mörkret här, Och wet ej fjelfwer hwar jag är; Jag är ett wilfefa-rand' får, Soln ej den rätta wägen går.

4. Bepröfwa mig, o Herre! då, ^åt mig min wäg och gång förstå; Ack,Herre! utran-saka mig, Och lär mig gå den rätta stig.

5. Dock märk, min själ, på Jesn tal. Hall will dn honom följa skall; Här blir då ingen rosengång, Ej werldslig dans med spel och språng;

6. Här gäller möda och beswär, Ett 3^l0 N:o 8 ^ ^^^^ Att lära och omwända! Ack, ack! dn will ej höra, Men alla dem förgöra.

11. Dock blir ej ewiglig; Si, Jesus ru^ star sig Till straffet, som dig ämnas, Halls helgons blod att hämnas; Då skall dell fromme nöjas, Ur nöd och sorg upphöjas.

12. Ja, kom, o Jesu Christ! Och stör all satans list; ^åt Babel snarlig salla, Och fräls de dina alla, Så wilje wi dig prisa Med ny och helig wisa.

Tredjedag Jnl.

Sj. som: Kom H^lge Ande Herre god. ^ ^ ^^ ^ ^ mildelig Har sagt till ^ ^ Petrlllll: följ du mig! Ack, ropa mig ock nådelig, Att jag må äfwen följa dig.

2. Jag är lltaf naturell blind, Båd' född och aflad nti synd, Och kan af egell kraft ej gå, Ell^ se hwad wäg jag wandra må.

3. Jag famlar än i mörkret här, Och wet ej fjelfwer hwar jag är; Jag är ett wilfefa-rand' får, Soln ej den rätta wägen går.

4. Bepröfwa mig, o Herre! då, ^åt mig min wäg och gång förstå; Ack,Herre! utran-saka mig, Och lär mig gå den rätta stig.

5. Dock märk, min själ, på Jesn tal. Hall will dn honom följa skall; Här blir då ingen rosengång, Ej werldslig dans med spel och språng;

6. Här gäller möda och beswär, EttN:o 8 341 kors man måste bära här, Sorg, sllckan, ångst, förakt och nöd, Hugg, slag, förtal och ändtlig död.

7. Ja, der så Herren fordra will, Så red dig ock, o fjäl! dertill, Att följen i en fmädlig död, Soln han ock Petrllm sådant böd.

8. Dock, loswad ware Herreu Gud ! Att wi uu höre englaljud, Der Jesus Christus födder är, Som hjelp och tröst dem sinom bär.

9. Ha^ wi i werlden ångst och strid, J Jefn ha' wi fröjd och frid; Om wi wår Jesum hos oss sått, Så få wi ock allt annat godt.

10. Ho kan då skilja oss ifra Gnds kärlek, som i Jesn stå? Ej nöd, och twång, ej hiln^-mel, jord, Ej satan, werlden, band och mord.

11. O Jesn, som är födder mig! ^åt mig ock födas så i dig, Att jag ej mer nu lefwer min, Men blir i lif och döden dill.

12. ^åt mig i läran följa dig Och nti lefnad rättelig, Att mina werk och mina ord Må ren' och helig' warda spord.

13. Då kan jag sedan trygg och glad Med dig till korset gå åstad Och tåligt bära det med dig; Sä följer jag djg rättelig.

1.4. Jag är full wiss och tror att jag Skall på den stora Herrans dag Ur jemmer, nöd och död uppstå, Och Jesnm ewigt skåda så.342 N:o 9 15. Då skall min jordiska ångst och pust Förmedlas i ell himlalust, J ewig tid, i euglafröjd Skalle jag då bli hos Jesulll nöjd.

Fjerdedag Jnl. ^ Herren sörjer för de sina, Ty hall ^ ^ sitter intet still, När den1 werl-den skada will, Utan låter hjelpen skina, Att de lllldgå hellues halld. Euglaljudet höres kliuga : Fort, statt upp! dll skall dig krillga, Upp och far i fjerran land!

2. Wäl är' nu de sorgetider, Att allt satalls tyranni, Uti hwart ett land och by Nasar och sin makt utsprider; Doek war tröst, dll sromma själ, Än lär mången klysta wara, Soln dig kan, srån allan fara, Gömma och bewara wäl.

3. Har dock Jefns sjels måst draga Fjerran i Egyptens land, Så kan i wårt eländsstand Sådan nöd oss äfwen jaga: Derför' upp och er bere'r Att, llär J för-följde blifweu, J ej eder öfwergifwen, Men i tiden skicken er.

4. Hwad som Jefus skett, det lärer Mall ock innan kort få se Den trolofda bruden ske; Dock, Gnds barn! er ej för^ fárer, J ell slik förfökningsstund; Herren lär wäl eder wärja, Att wilddjnret ej får härja Och helt störta er i grnnd.
342 N:o 9 15. Då skall min jordiska ångst och pust Förmedlas i ell himlalust, J ewig tid, i euglafröjd Skalle jag

då bli hos Jesulll nöjd.

Fjerdedag Jnl. ^ Herren sörjer för de sina, Ty hall ^ ^ sitter intet still, När den1 werl-den skada will, Utan låter hjelpen skina, Att de lllldgå hellues halld. Euglaljudet höres kliuga : Fort, statt upp! dll skall dig krillga, Upp och far i fjerran land!

2. Wäl är' nu de sorgetider, Att allt satalls tyranni, Uti hwart ett land och by Nasar och sin makt utsprider; Doek war tröst, dll sromma själ, Än lär mången klysta wara, Soln dig kan, srån allan fara, Gömma och bewara wäl.

3. Har dock Jefns sjels måst draga Fjerran i Egyptens land, Så kan i wårt eländsstand Sådan nöd oss äfwen jaga: Derför' upp och er bere'r Att, llär J för-följde blifweu, J ej eder öfwergifwen, Men i tiden skicken er.

4. Hwad som Jefus skett, det lärer Mall ock innan kort få se Den trolofda bruden ske; Dock, Gnds barn! er ej för^ färer, J ell slik förfökningsstund; Herren lär wäl eder wärja, Att wilddjnret ej får härja Och helt störta er i grnnd.^^ N:o 9 343 5. Högste Gnd lär eder leda, Som han Sonen ledde här, Och för fina om^ sorg bär, När de rådlös gå för fweda. Ack! ja, Herren Gnd är när; Hall wår fiend' lägge neder; Herren ^ebaoth fke he-der! Soln wår Gud och Fader är. 6. Detta skall wår hugllad wara, Gud är nu Jmmannel^ Fast oss nöd och dö-^ den qwäl, Är han med oss i all fara; Ja, han står oss kraftigt bi, Och saft man oss wille mörda, jättar han dock dödens bör-da, Och gör oss från döden fri. 7. Will man dig i eländ' drifwa, Med diu Jesu till att fly; Så låt fådant dig ej bry: Du måst' honom lydig blifwa. Skall du ock förlåta här Hus och hem, dill' barn och maka, Gack dn fort och allt försaka; Tänk, att du en främling är. 8. Skull' ell mordehalld bortröfwa Di-na kar'ste ynkelig; O, låt dock hngswala dig! Gråt ej mer och dig bedröfwa, Fast det ute syns med dem; Ty de sig med ^alnbet gläda, Och ett Hallelnja qwäda Ewigt nti himmelen.

9. Jesll! gif oss kraft och Anda, När wår siend' rasa må, Att den tappert emot-stå. Sänd oss dina nåd tillhanda, Att wi i all ångst och nöd Nättlig trolles kamp utsöre, Och dig älfke som wi böre, Troget allt intill wår död. 344

N:o 16

Söndagen efter Jnl.

^olu lara själ! Och dig sörnndra ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^^ ^ Fast näppligen, bland många hulldra, Der-om sig några tallkar gör. Gack slitigt llpp i Herrans tempel, Följ Jesu sars och mors erempel, Betrakta der Gnds helga ord, Som dig om Jesnln bli kllngjord.

2. Skall Gnds ords swärd igenom gån^ ga Din själ och anda, merg och ben, På det, att hjertats tankar många, Upptäckas må och dn bli ren; Så låt dig ej der-wid bedröswas, När dll i slik ansäktning pröfwas! Gnd renar så all^ sina barn Från syndasmitta, slagg och skarn.

3. Att aldrig ur Guds tempel komma, Meu sasta, bedja dag och natt, Det är den pligt, soln alla sromma Sig utas karlek sö-resatt. Den tro och omsorg Hanna bärer, Att hon sin Jesnln så begärer, Den är, i denna nselhet, Guds barnas lnst och salighet.

4. Så må dn otkså öswergifwa Ällt werldsligt, och 1111 trakta dit, Att dn må ewigt salig bliswa; ^yst npp till himlen, med all flit, Ditt hjerta, tankar, hand och tnnga, Med tacka, loswa, bedja, sjunga; Förnöt din tid i frid och ro, Och natt och dag i templet bo.

5. ^åt hjertat ock ett tempel wara,N:o 10 345 Der Anden bönen werka må; Der låt ditt lof till Gnd nppfara, Samt tack och för^ bön äfwenså; Gllds nåd och kärlek der beprisa, Och honom englawördnad wisa; Upphäf din bön, på ödmjnkt fätt, Jnför hans höga majestät.

6. J måttlighet hållt daglig fafta, ^åt hjertat ej betungadt bli. Hwad gagnar, att dig öswerlafta, Än att ditt syndatyranni Och qwal må daglig störee göras, Och An^ dans werk i dig förstöras, Soln söker din förnyelse Och skaffa will din helgelse.

7. Gis noga akt och stundlig waka Ut^ öfwer hjertat natt och dag; Hwad fyndigt är, det allt försaka, Men flitigt akta Her-rans lag. ^åt hjertats tro i werk och or-den Bli fpord för allom uppå jordeu, Att mau må se, och undra

fig, Hur' sa-ligt det står till med dig.

8^ Statt upp med Hanna, Gud att prisa, Dock ej med blotta ord allen, Men Andans inre krast bewisa; All' dill' be-gär lnåst^ wara ren^. Och endast npp till himlen syfta; Hwad helst dn gör ell' tån-ker stista, Det bör allt ske i Jesu namn, Så sår ditt werk en s^tlig hamn.

9. Wä^r npp och stärks i Andans styr-ka, Gnds wishet helt nppsylle dig, Att i din inre hjertas kyrka Guds nåd och sau-ning wäldelig Må wara öswer dig och346 N° 11 alla, Som nti Christo Gnd åkalla. O! wäl en så wälsignad själ, Ty hon är re-dan werkligt säll.

10. Gif, Jesn! hwad jag härom ta-lar, ^åt mig det as din nåde få: Ja, din försoning mig hugswalar, När jag din sörbön tänker på, Så blir jag nti hoppet glader; Ty jag är wiss, att Gud miu Fa-der, För diu skull ger mig här och der, Hwad jag i sannan tro begär.

Nyårsdagen.

Sj. som: Jesn djn^a såren diua. 11 ^ min själ! kan du besinna Något ^^ i all werldens krets, Kan dn något bättre finna Uti himlen fammaleds, Än det söta Jesu namn? Nej, i jord-och himlens samn Kan dn intet bättre skatta, Än att Jesn namn omsatta.

^ 2. Ack, hllr^ skönt, hur' mildt och kärligt Är det söta ualllnet mig! Ack, det lyder ljuft och härligt, Jesns sröjdar hjertelig! O, hur' tröstligt är det skall, Så ock tro^-nes genljnds knall, Jesns min åt mig sig gifwer, Jesn, din jag åter blifwer.

3. Bort i år, ack, låt bortfara Allan synd och salsker tröst! Att jag endast må bewara Dessa ordell i mitt bröst: Jesns är mill skatt och ro, Han är grllnden till min tro, ^Ja, allt hwad 346 N° 11 alla, Som nti Christo Gnd åkalla. O! wäl en så wälsignad själ, Ty hon är re-dan werkligt säll.

10. Gif, Jesn! hwad jag härom ta-lar, ^åt mig det as din nåde få: Ja, din försoning mig hugswalar, När jag din sörbön tänker på, Så blir jag nti hoppet glader; Ty jag är wiss, att Gud miu Fa-der, För diu skull ger mig här och der, Hwad jag i sannan tro begär.

Nyårsdagen.

Sj. som: Jesn djn^a såren diua. 11 ^ min själ! kan du besinna Något ^^ i all werldens krets, Kan dn något bättre finna Uti himlen fammaleds, Än det söta Jesu namn? Nej, i jord-och himlens samn Kan dn intet bättre skatta, Än att Jesn namn omsatta.

^ 2. Ack, hllr^ skönt, hur' mildt och kärligt Är det söta ualllnet mig! Ack, det lyder ljuft och härligt, Jesns sröjdar hjertelig! O, hur' tröstligt är det skall, Så ock tro^-nes genljnds knall, Jesns min åt mig sig gifwer, Jesn, din jag åter blifwer.

3. Bort i år, ack, låt bortfara Allan synd och salsker tröst! Att jag endast må bewara Dessa ordell i mitt bröst: Jesns är mill skatt och ro, Han är grllnden till min tro, ^Ja, allt hwadN:o 11 347 jag kan behöfwa, Det kan satan mig ej rö swa.

4. Wäl er allom, J som haswell Je-fn namn hos er i kraft, O, ej bara till bokstafven, Utan frukter, lif och faft; Ej i blotta ord och muu, Men i inre hjer-tans grund ! Så skall Jesu namn bekäm-pa Ormasäden, och den dämpa. 5. Detta sker, när man omskärer Hjer-tats förhud andligt wis, Och när köttet korfet bärer, Då man nnder tuktans ris Hjertligt söker fynden fly, Då får man snart Jesulu si. Ja, hans namn oss kraftigt blif-wer Och all' satans werk sördrifwer^ 6. ^åtoln oss i trone träda, Nu i dag, för nådens stol, Och wår bön af hjertat qwäda, Att Gnd wille lifsens sol ^åta öswer oss u^pgå, Att wår kyrk^ och skola må, Emot satans strid och funder, Wäl beskyddas alla stunder. 7. ^åt wår Konuugs krona grönska Uti sällhet, srid och nåd; ^åt hans hjerta al-drig önska Hwad soln är mot dina råd. Gif oss frid, om dig få täcks, Tills wår lefnads lampa släcks; Styr, wälsigua och beskydda Hwar och en uti sin hyddan 8. Hwar eu dag i detta året, Ja ock hwart ett ögonblick, ^äke Jesus detta så-ret, Som jag uti Adam fick. Jesu namn bewise sig, Som en Jesus uti mig, Att348 N:o 12 mig frälsa och bewara Från all synd, all

nöd och fara^ 9. Jesn söta namn och minne Ware allas tröst och fröjd! ^åt din ^ions glans upprinna Och med glädje bli npphöjd. Oka dn de frommas hop; Jesn, hör wårt bönerop; Kom och låt oss snart erfara, ^ion åter nppbyggdt wara.

10. Wärdes, Jesu! snart förstöra Allt förderf i alla land; ^åt ditt folk få fe och höra Hjelten af din högra hand! Wis, att du har ^iou kär, Soln dock nn be-dröfwad är. Gör det för ditt namn och ära, Söte Jesn, Jesn kära!

Söndagen efter Nyåret.

Sj. som : ^et wida wilda haf. ^^ wän! är dn en^Christ? så ^ ^ srågar man m^d rätta. Man swarar fnller ja, och tar bewis af detta: Ty jag är döpt, och fått Gnds barnarätt och hamn, J Fadrens, Sonens och den Helge Andes Namn.

2. Dock, kära själ! betänk i allwar bätt-rings smärta, Att dopet kräfwa må ett rent förnyadt hjerta; Och är med Gud, om ett rent samwet', ett förbnnd, Att tro och älska Gud as all diu hjertaus gruud.

3. Den gamle Adam bör i daglig ån^ ger dränkas, Af nya menskans lif bör^ 348 N:o 12 mig frälsa och bewara Från all synd, all nöd och fara^ 9. Jesn söta namn och minne Ware allas tröst och fröjd! ^åt din ^ions glans upprinna Och med glädje bli npphöjd. Oka dn de frommas hop; Jesn, hör wårt bönerop; Kom och låt oss snart erfara, ^ion åter nppbyggdt wara.

10. Wärdes, Jesu! snart förstöra Allt förderf i alla land; ^åt ditt folk få fe och höra Hjelten af din högra hand! Wis, att du har ^iou kär, Soln dock nn be-dröfwad är. Gör det för ditt namn och ära, Söte Jesn, Jesn kära!

Söndagen efter Nyåret.

Sj. som : ^et wida wilda haf. ^^ wän! är dn en^Christ? så ^ ^ srågar man m^d rätta. Man swarar fnller ja, och tar bewis af detta: Ty jag är döpt, och fått Gnds barnarätt och hamn, J Fadrens, Sonens och den Helge Andes Namn.

2. Dock, kära själ! betänk i allwar bätt-rings smärta, Att dopet kräfwa må ett rent förnyadt hjerta; Och är med Gud, om ett rent samwet', ett förbnnd, Att tro och älska Gud as all diu hjertaus gruud.

3. Den gamle Adam bör i daglig ån^ ger dränkas, Af nya menskans lif bör^N:o 12 349 hättringsfrnkter skänkas, Dn döps i Chri-sti död, att synden dödas då, Och dn ett nysödt barn uppstå och wandra må.

4. Befinner dn hos dig, att dn är werlden döder, Och leswer Gudi, då är du på llyo södder, Och haswer krafter fått af Christi död och lif; Meu annars icke dig en Chriftens namn tillskris.

5. J dopet är dll wäl Guds barll i Christo worden, Gnd Fader ropar der om dig de samma orden : Du är min käre son ; ty dn i Christo kläds, Och nti ho^ nom med Gllds nådelöften gläds.

6. Dig renar Christi blod, och dig Gllds Ande giswes: Dell onde och dess makt ifrån dig fjerran drifwes ; Din arfsynd dig för^ låts, Gnd blir dig mild och god, Derom dn wittlle har af wattell, anda, blod.

7. Dock ett betänk härwid, hwad dll då har ntlofwat, När Gnd med sådan nåd och löften dig begåfwat; Du assagt fatall, all' halls wäselld' och hans werk; Men om dll lofwen följt, betänk, betänk och märk!

8. Hör dn, soln rosar dig af Christi namn och lära, Och tror dig Christlllnl sjels, hans blod och Anda bära ! Hwar är den wandet, soln med sådant rimmar sig? Hwar är slik' gåswors bruk? Finns deras krast hos dig?

9. Hwad är att wara fkiljd frän dem wi hedna kalla, J Sakramentens brnk och356 N:o 12 ^^^ kyrkoseder alla, Om man i hjertat och i wandel är dem lik ; Är det ej smäda Gnd, som är i gåswor rik?

10. Då blir det dig till döds, som war till lifwet gifwet, Och medlen soln dig a^ Gnds nåde skänkte blifwit, Att werka he-lighet, soln är sann trolles frukt, De genom missbrllk bli en doms och dödens lnkt.

11^. Gnd sjelf befaller här, wi skolom Sonen höra, Gud Fader talar sjels; ack, låt dig sådant röra! We den, som det ej gör, ty han på domedag, Framför det hed-na folk, skall njnta dnbbla slag.

12. Så pröfwa dig, o fjäl! Om du förbundet hållit, Om dn ej tnsend' gång^, ja, helt der ntnr fallit; Si, om din lef-nad är, soln Christnom egnar, bör, Ell^ om dn ej sast mer all satans wilja gör.

13. .Du war med Christi blod båd^ köp^-ter, frälst och renad: Men lefwer nn, ty wärr ! med werld och satan enad; Dn war i Christo fri, men lefwer syndens träl, Och sölar dig i synd till både kropp och själ.

14. Dn står Gnds Anda mot, och ho^ nom högt bedröswar, Dermed dn dig all nåd och salighet beröfwar ; Guds Ande wiker bort, ty han bor icke här Hos den soln synd och last helt uudergiswell är.

1.5. Du mister allan krast, som dig till liss är gifwen; Sen som Guds AlldeNw 12 351 är med synd isrån dig driswen ; Dn siker till sörders, och sar i blindhet fort, Och täll-ker icke ens: ack, we! hwad har jag gjort?

16. Kom dn, som leswer få, och är en hedning liker, ^Ja, osta wärr^ än de^, märk, om dn dig ^j swiker, Då dn, i så-dant stånd, än kallar dig en Christ, Och följer dock i allt fjelf satan och dess list.

1.7. Finns Andans frukter ej hos dig, som de beskriswas, Och om du icke af Gllds Aude styrs och drifwes, Så wet, att du ej del i Jesu Christo har ; Hör du ej Chrifto till, så är ej Gud diu Far.

1.8. Si, detta allt betäuk, betäuk och dig befiuua! Än är det tid i dag, att du kau nåder finna. Johannis bättrillgsdop bör hos dig winna kraft, Så får dn ock igen i Christo lif och sast.

1.9. Sök med en leswand^ tro i Chri^ fti blod att renas, Och uti kärlek rell med honom att förenas; Då fkällks dig ewigt lif, då kan du säga wisst: Nu lef^ wer jag och dör en rätt och sanner Christ.

20. Då öppnas himlen dig, Guds nåd och kärlekshjerta, Då swinner synd och död, och allan sorg och smärta, Då kom-mer Andan ned och hwilar uppå dig; Si, då är dn en Ehrist, och säll ewinnerlig. 352

N:o 13

Trettondedagen.

Sj. som : Hwar man må nn wäl fröjda fig. 1 ^ ^ hur^ sörskräckter werlden blir, Och ^ månde sig försära, När hon Gnds barnas sramgållg sir, Och ej sörmårasskära, Att de i trone sara fort, Och Herrans werk på allan ort Förrätta och ntsprida !

2. Herodes och Jernsalem Förfäras när de sporde Wår Jesum södd i Bethlehem, Der de dock tänka borde, Det Skristen der-om wittna månd', Att der den allrahög-stes Son Skulle hit till werlden södas.

3. Det wisste lnållgeu af Guds ord, He-rodi att berätta; Dotk gå ej fjelswe till den ort, Den de sör androm sätta; Så går det än, hnr' mången wet Guds sanning, bud och salighet, Men gör dock ej derefter.

4. Den som blir i Jernsalem, Och i sitt mod upphäfwes, Och ej går lled till Beth le-hem, Han söker nåd sörgäfwes. Och den soln Skristens bokstaf kall, Men wandrar ej på råttan ban, Han Jesum aldrig finner.

5. De wise forska med all flit Tills de det huset snnno, Der de med kärlig sröjd och nit Till den uppsökte brnllno. Ack, att wi gjorde äfwen så, Och ingen hwila tänk^ te på, Förr'n wi wår Jesnm wnnno !

6. Herodes sporde grannelig, När stjert nan månde synas, Och fast han gjordes fal^N:o 14 353 skelig, Så låt dock oss påminnas, Att wi om denna stjernalls sken Oss må bekymra hwar och en, Allt me'n wi forska kunlle.

7. Guld, rökelse och mirrham bör Wår' gåfwors offer wara, Samt allt hwad nån-fin oss tillhör ; Så läre wi förfara, Att Gudi täcks wårt fotasall, Och Jesus åter skänka skall Sig sjelf, och allan nåde.

8. Wi ha ett saft prophetiskt ord, ^åt oss derpå grant märka, Till dess det dagas på wår jord, Och ljuset börjar werka,Och mor-gonstjernan klart uppgår, Att wåra hjer^ tans mörka wrår Upplysa och nppqwicka.

9. O^ Jesu^ som så uuderbar Det hed-na solk npptagit! Gif att mitt hjerta alla dar, Med dessa män, blir dragit Att sö-ka dig, och intet mer, Än hwad soln till din ära sker, Så länge jag här lefwer.

10. Ja, prisa Gud, o Christenhet! Som dn ^ dag det hörer, Att Gud ur all owetell-het Det hedna folk ntförer; Och tänk, den soln har mörkret kär, En ondan ända ta-ga lär; Om man soln hedning leswer. ^å samma dagen. ^ ^^ ^ ^ werldens ljus^ ^ Upplys wårt mörka hjertas hn^, Att med de wise hednalnän Dig söka och dig sinna gen. Herre Jesu hjelp !

12 N:o 14 353 skelig, Så låt dock oss påminnas, Att wi om denna stjernalls sken Oss må bekymra hwar och en, Allt me'n wi forska kunlle.

7. Guld, rökelse och mirrham bör Wår' gåfwors offer wara, Samt allt hwad nån-fin oss tillhör ; Så läre wi förfara, Att Gudi täcks wårt fotasall, Och Jesus åter skänka skall Sig sjelf, och allan nåde.

8. Wi ha ett saft prophetiskt ord, ^åt oss derpå grant märka, Till dess det dagas på wår jord, Och ljuset börjar werka,Och mor-gonstjernan klart uppgår, Att wåra hjer^ tans mörka wrår Upplysa och nppqwicka.

9. O^ Jesu^ som så uuderbar Det hed-na solk npptagit! Gif att mitt hjerta alla dar, Med dessa män, blir dragit Att sö-ka dig, och intet mer, Än hwad soln till din ära sker, Så länge jag här lefwer.

10. Ja, prisa Gud, o Christenhet! Som dn ^ dag det hörer, Att Gud ur all owetell-het Det hedna folk ntförer; Och tänk, den soln har mörkret kär, En ondan ända ta-ga lär; Om man soln hedning leswer. ^å samma dagen. ^ ^^ ^ ^ werldens ljus^ ^ Upplys wårt mörka hjertas hn^, Att med de wise hednalnän Dig söka och dig sinna gen. Herre Jesu hjelp !

12354 N:o 14 2. Dn tröga och owisa själ, Soln dig med såfäng möda qwäl: Ack, forska, srå^ ga ester den, Som wara will din själar wän. Herre Jesu hjel^p !

3. De hedne wise hafwa gått En lån-gall wäg, tills de ha' sått Sin Jesnm, soln dem hade kär, Den de ock sökt med stort beswär. Herre Jesu hjelp !

4. Må wi då icke skämma oss, Som werkligt bara söka låts, Och haswa icke fnllt begär, Att finna den oss är så när. Herre Jesn hjelp.

5. Hans stjerna lyser i hans ord, Som daglig' warda oss knngjord', Hans Ande i wårt inre bröst Oss kallar med en wänlig röst. Herre Jesn hjelp!

6. Dock blir oss allting kallt och torrt, Att gå till Jesum tycks oss swårt, Wi mene, all ting strart är gjordt, När wi ett ord om. honom sport. Herre Jesn hjelp!

7. O du, som mycket tala wet Om Jesu, och din salighet! Säg, käuner du den Herren wäl, Som srälsa will din kropp och fjäl? Herre Jesn hjelp !

8. Ja, dn, som androm säger sör Hwar denne Konung födas hör, Har han lws dig fitt hns och hem? Är hjertat ditt han^ Bethlehem ? Herre Jesu hjelp !

9. Herodis hjerta mången bär, Som salsklig Jesum se begär, Man hycklar då^ N:o 14 355 med Jesn Namn, Och söker dock ett tim^ ligt gagn. Herre Jesu hjelp ! 1.0. Måug' talar ock derom as hat, En ann' för winning och för mat, Ell ann' af stolt är'girighet Will låta höra hwad han wet. Herre Jesn hjelp l ^11. Men a^k! hwad gagn månn' desse all^ Få af sitt myckna wett och tal, Om de ej följa ordets ljus Till Jesnm i sin' hjertans hns ? Herre Jesn hjelp ! 1.2. ^åt oss då med de Wise gå, Och as allt hjerta börja på, Att sråga efter Jesnm Christ, Samt söka tills wi fin-na'n wisst. Herre Jesll hjelp !

13. ^åt oss medföra trolles gnll, Samt ock en fjäl as ånger full, Som är den mirrham wi bör^ ge Wid.wåra böners rökelse. Herre Jesu hjelp !

1.4. Wår suck och gråt och ängslighet, Trons hunger, törst och kärlighet, Den rätta födslopinan är, Som Jesum hos sig söda lär. Herre Jesu hjelp!

1.5. O Jesu! lär mig söka dig, Och låt mig finna dig i mig; ^åt mig i dig bli död och södd, Som dm för mtg blef född och död ! Herre Jesu hjelp !

1.6. Gif mig din Andas nåd och lif, All synd och satan srån mig dris, Att jag må heligt här och der ^ofsjnnga dig, o Jesu kär ! Herre Jesu hjelp ! 356

N:o 15

Första Söndagen efterTrettondedagen.

Sj. fom : Zion klagar med stor smärta.

1 5 ^^ ^ ^ mi1l Jesus blifweu ?

^ Arma själ, som honom mist! O, hnr' är du öfwergifweu! Ack, betänk din sto-ra brist, Att dn honom öfwergett! Ack, hur' har du dig försett! Säkerhet, du fyllda-dwala, Ack! jag sår dig dyrt betala.

2. Jesu! dine moder hände, Att hon äfwen miste dig, När som hon sig hemåt wällde, Ur Guds hus så säkerlig, Och blott mente att dn war Uti hennes sällskap qwar : Ack! hur' lär då gå med andra, Som så obetänksamt walldra ?

3. God och nyttig är den wanan, Att i Herrans tempel gå ; Ja, de fromme hwar med annan Blifwa icke derisrå; Fast der's wäg är lång och swår, Jngen ting dotk hindra sår; Så lär Jesus sig ej döl^ ja, Utan oss på wägen följa.

4. Följ i detta dor's erempel, Som med allwar söka Gud; Ga^k helt flitigt i Guds tempel, Att der höra Herrans bnd, Och att lära trones grnnd, Om det rät.-ta nådsförbnnd. Ett är nödigt, wälj det bästa, Att med Jesn dig befästa.

5. ^åt ditt hjerta städs uppfara Uti det Jernsalem, Som i himlen månde wa^ ra, Der ock är wårt rätta hem. Hwar^ N:o 15 357 dn är, ell' går och står, Bör du böner, säll g och tår^ Upp till Gud i himlen säll-da, Och din Gudstjeust aldrig äuda. ^ 6. Men hnr' går det nu för tiden ? Huru sker wår kyrkogång? Näpplig'u är en stund sörliden med kallsinnig bön och sång, Då är all wår Gndstjenft gjord, Fast wi minnas knappt ett ord, Hwad oss Gud har låtit säga, Och wi borde öfwerwäga. 7. Jesus uti templet glömmes, Forr'n man genom dörren går ; Presten lastas ell' berömmes, Allt som hwars ens hus-wud står ; Jugen tänker mera på Hnru själen spisas må; Ordet höres allt sörgäf-wes; Äck, det trampas och förqwaswes. 8. Hwar en går då hem, och menar Jefus med i följe är;^ Der han sig dock ej förenar Med en själ, som ej begär Ho-nom stadigt till att se, Och will honom hjertat ge, Att der uti se och göra Hwad hans Fader må tillhöra. 9. Såsom fä man sedan siker Till att göda då sin kropp; Och om^nan wor' dju-ren liker, Som dock weta hålla opp: Men i wällust, uatt och dag, lefwer menskan ntan lag ; Ja, den ganska helga dagen Blir till satans tjenst anslagen.

10. ^åt oss då ej blott as wana Mera gå i Herran^ hns, Utan inbörd's oss npp-mana, Till att följa nådens ljus: J all'358 ^ ^ N:o 16 ^^^ ^ ^ sällskap finns han ej Eller i din mening, nej; Blotta tankar intet hinna Till att Jesum återfiuua.

44. Nu will jag mig då omwända, Och i Herrans tempel gå, J det allwar, till den ända, Att jag Herran finna må; Men jag will ej söka'n mer, Soln af hed-na menskor sker, J den yttre tempeldalen, Men i inre helga salen.

12. S^ill är den, som tidigt saknar Jesnnl, när han borta är, Och hwars sam-wet rätt uppwaknar, Att hau honom söka lär. Milde Jesu! lär du mig, Hnrll jag skall söka dig, ^är mig dig med allwar leta, Och med sorg derom arbeta !

13. Då lär jag dig ändtligt finna Med Maria gladelig, Fast de trenne dagars pina Måste först oroa mig. Ack, att jag snart skåda sick, Jesu, detta ögoublick! Jesu! Jesu! jag dig beder, Att du mig dertill boreder! Andra Söndagen efterTre^tondedagen.

Sj. som : S^ skön lyser den morgonsljerm ^ huru hjertligt fröjdas jag Med ^ ^ anda, fjäl och kropp i dag, Att jag är wisst trolofwad Med dig, min Jesn! uti tro, J^ kärlek, nåd, i ljus och ro, Och att jag är begäfwad, Härlig^ Kärligt^ Med det sanna Himlamanna, Och din Anda Har mig gått med sröjd tillhanda. 358 ^ ^ N:o 16 ^^^ ^ ^ sällskap finns han ej Eller i din mening, nej; Blotta tankar intet hinna Till att Jesum återfiuua.

44. Nu will jag mig då omwända, Och i Herrans tempel gå, J det allwar, till den ända, Att jag Herran finna må; Men jag will ej söka'n mer, Soln af hed-na menskor sker, J den yttre tempeldalen, Men i inre helga salen.

12. S^ill är den, som tidigt saknar Jesnnl, när han borta är, Och hwars sam-wet rätt uppwaknar, Att hau honom söka lär. Milde Jesu! lär du mig, Hnrll jag skall söka dig, ^är mig dig med allwar leta, Och med sorg derom arbeta !

13. Då lär jag dig ändtligt finna Med Maria gladelig, Fast de trenne dagars pina Måste först oroa mig. Ack, att

jag snart skåda sick, Jesu, detta ögoublick! Jesu! Jesu! jag dig beder, Att du mig dertill boreder! Andra Söndagen efterTre^tondedagen.

Sj. som : S^ skön lyser den morgonsljerm ^ huru hjertligt fröjdas jag Med ^ ^ anda, fjäl och kropp i dag, Att jag är wisst trolofwad Med dig, min Jesn! uti tro, J^ kärlek, nåd, i ljus och ro, Och att jag är begäfwad, Härlig^ Kärligt^ Med det sanna Himlamanna, Och din Anda Har mig gått med sröjd tillhanda.N:o 16 359 2. Min wän är Jesus, Herren Gnd, Och jag är hans trolofda brnd, O, hwilken sröjd och ära! Han har mig walt af ewig-het, Och trosäst mig i kärlighet, Hwad kan jag mer begära? Jag bör, Dersör Fly att synda, Och mig skyllda Gud att tjeua, Som slik nåd mig täckts förläna. 3. Ej skall min jemmer, ångst och qwal, Ja, ingen ting i werlden all, Från Jesu kärlek skilja: Jag älskar Jesum innerlig, Och hwar han är, dit sör han mig, Så är hans nådes wilja. Ej nöd, Ej död, Ja, ej någon Tar ur hågen Dig, min kära! Dig will jag i hjertat bära^ 4. Om du ock tä^ks inskänka mig En dryck af galla bitterlig, Med dig, att här ntdricka; Så wet jag dock, och tror sör-wisst, Att dn sör all min nöd och brift Mig der skall wederqwicka. Ty är Jag här Helt förnöjder Och med fröjder Kor-fet bärer, Som du mig af nåd förärer. 5. bröllopswinet tryter här, ^är det do^k rikt inskänkas der, När alla mina tårar Bli wänd' i idel fröjdewin, Och jag får slippa all den pin^ Soln här mitt hjerta s^rar, Da sist, ^är wisst, Brista musten, Bästa lnsteu Mig inskänka^, Som här aldrig kan uttänkas.

6. Jag will uppfylla mellertid, Med arbet:', möda, kamp och strid, De ser min'360 N:^ 16 ^^ renings dagar; Jag will i allting följa dig, Och göra hwad du bjuder mig, Gif nåd, att jag ej klagar Om mig För dig; Men betänker, Att du fkänker Fröjd och friden, På den rätta hjelpetiden.

7. Då lär jag wisst, det tror ock jag, Uppå en ewig bröllopsdag Få hos min Jefum wara. När skall, när skall den dag uppgå, Att jag må ewigt hwila få, Och sådan fröjd förfara? Hjertlig, Smärt-lig. Skall jag låta, Trängta, gråta, Tills jag hinner Dit, der jag min Jesnm finner.

8. Ack, Jesu! hjelp mig strida så, Att jag i kamp uthärda må, Och ändtlig ös-werwinner; Hjelp mig fullborda så mitt lopp, Att jag behåller tro och hopp, Och lllig ditt ord påminner. ^åt mig Hos dig Jn till döda, Skönt i möda, Nåden nju-ta, Att mitt tis så saligt sluta.

9. Hur' lärer jag om seger då Uti de sällas hyddor så Med alla englar sjuuga? Hur' lär jag då med himlaglaus Få pråla i eu ewig kraus, Gud prisa med ny tunga? O Gudl Din brud Wärdes löua Och bekröua Genom trona, Med den rätta brudekrolla!

10. Jag öuskar dufwowingar mig, Att flyga hädan npp till dig, Jag längtar dit med smärta. Mill själ är trött, min kropp är matt, Jag har i werlden ej min skatt; Thy flyr ock hän mitt hjerta. Josu! KomN:o 17 361 nu, ^åt mig wandra, Och förändra Gråt i löje, Kom, o Jesn! du mitt nöje. Tredje Söndagen efter Trettondedagen. Sj. fom : Min högsta skatt, o Jesn kär. ^ag arme! ack, jag syndaträl, Ja, ^ ^ störst af all' pcl jorden! Från hjessan till min sotahäl Är jag helt spet-elsk worden. Min kropp är matt, min röst är swag ^ Jag arme: ack! hwar sin-ner jag Den fig om mig förbarmar?

2. Mig hela werlden uudanskyr, Och jag för alla fruktar; All hjelp ifrån mig fjerran flyr; Ty Herrans hand mig tuk-tar. Jag törs ock icke gu till Gud, Ty jag har syndat mot halls bud. Ack, hwart skall jag m^ wända ? . ^ 3. Do^k si, min Jesus kommer ned Från bergen och mig möter; Jag wet det är hans gamla sed, Att han de arma skö-ter. n Jag will upphäfwa all min röst. Ho wet, jag tör wäl njnta tröst Utaf dou mild^ Herran^ ^^ ^ t^l ^^ 4. O^ Jesu, Jesu omka dig^Och se uppå mig, ärma! Jag .wet att dn kau hjelpa mig, Om dn dig will förbarma; Jag wet dll will, du kan ock wäl Mig rena b.åd' till kropp och själ. Jag ger mig dig i händer. 5. Ack, räck då ut dill nådes hand, Och wärdes mig anröra! ^åt mig utaf dill Hel- N:o 17 361 nu, ^åt mig wandra, Och förändra Gråt i löje, Kom, o Jesn! du mitt nöje. Tredje Söndagen efter Trettondedagen. Sj. fom : Min högsta skatt, o Jesn kär. ^ag arme! ack, jag syndaträl, Ja, ^ ^ störst af all' pcl jorden! Från hjessan till min sotahäl Är jag helt spet-elsk worden. Min kropp är matt, min röst är swag ^ Jag arme: ack! hwar sin-ner jag Den fig om mig förbarmar?

2. Mig hela werlden uudanskyr, Och jag för alla fruktar; All hjelp ifrån mig fjerran flyr; Ty Herrans hand mig tuk-tar. Jag törs ock icke gu till Gud, Ty jag har syndat mot halls bud. Ack, hwart skall jag m^ wända ? . ^ 3.

Do^k si, min Jesus kommer ned Från bergen och mig möter; Jag wet det är hans gamla sed, Att han de arma sköter. n Jag will upphäfwa all min röst. Ho wet, jag tör wäl njnta tröst Utaf dou mild^ Herran^ ^^ ^ t^l ^^ 4. O^ Jesu, Jesu omka dig^Och se uppå mig, ärma! Jag .wet att dn kau hjelpa mig, Om dn dig will förbarma; Jag wet dll will, du kan ock wäl Mig rena b.åd' till kropp och själ. Jag ger mig dig i händer. 5. Ack, räck då ut dill nådes hand, Och wärdes mig anröra! ^åt mig utaf dill Hel-362 N:o 18 ^^ ga And' De trösteorden höra: Jag will,wa^ ren! så wet jag wisst, Att jag srån all min synd och brist Skall genast renad warda. 6. Min Jesn! se ock nådigt an, När jag sör någon eder, Soln sjelfwer icke bed-ja kan, Men ligger sjuklig neder. Hjelp, Herre! mig, samt hwar och en: Stärk du wår tro och säg då se'n: Ske dig allt efter trona. ^ 7. Jag är ej wärd att du iugår Uti mitt hus och hjerta, Mitt sinne pins af sjukdom swår, Och llgger i stor smärta: Men säg allenast du ^ ett ord, Så blir jag straxt helbregda gjord, Det wet och tror jag. Ämen ! FjerdeSöndagenefterTrettondedagen.

Sj. sow . Znm kl^r .med slor smärta. mitt skepp will sjunka neder, ^ ^ Mast och roder gå itn, Böljan mig min graf bereder, Jngen, ingen hjeh-per nn. Hafwet stormar upp i sky, Wädret månde sasligt gny. Hwart skall jag sorlåtne bliswa ? .Stormen will mig sönderrifwa.

. 2. Jesns ^sofwer, jag måft^ waka Och mitt skepp är högst i nöd, Hassens swalg liksom en draka, Hotar mig med stnndlig död. Satan, döden, ångst och qwal Ha^mig kringhwärst utan tal, Att jag på all' ga^ tor ropar: O hwad nöd mig öswerhopar! 362 N:o 18 ^^ ga And' De trösteorden höra: Jag will,wa^ ren! så wet jag wisst, Att jag srån all min synd och brist Skall genast renad warda. 6. Min Jesn! se ock nådigt an, När jag sör någon eder, Soln sjelfwer icke bed-ja kan, Men ligger sjuklig neder. Hjelp, Herre! mig, samt hwar och en: Stärk du wår tro och säg då se'n: Ske dig allt efter trona. ^ 7. Jag är ej wärd att du iugår Uti mitt hus och hjerta, Mitt sinne pins af sjukdom swår, Och llgger i stor smärta: Men säg allenast du ^ ett ord, Så blir jag straxt helbregda gjord, Det wet och tror jag. Ämen ! FjerdeSöndagenefterTrettondedagen.

Sj. sow . Znm kl^r .med slor smärta. mitt skepp will sjunka neder, ^ ^ Mast och roder gå itn, Böljan mig min graf bereder, Jngen, ingen hjeh-per nn. Hafwet stormar upp i sky, Wädret månde sasligt gny. Hwart skall jag sorlåtne bliswa ? .Stormen will mig sönderrifwa.

. 2. Jesns ^sofwer, jag måft^ waka Och mitt skepp är högst i nöd, Hassens swalg liksom en draka, Hotar mig med stnndlig död. Satan, döden, ångst och qwal Ha^mig kringhwärst utan tal, Att jag på all' ga^ tor ropar: O hwad nöd mig öswerhopar!N:o 18 363 3. O! min tro är ganska swager; O! jag tror, jag kan ej tro ; Ty hon mer och mer astager, Att min själ har ingen ro. Ack! hwad skall jag börja på? Ack! till hwil-ken skall jag gå? Munnen qwäfs as myck-na gråten. Jag är helt, ack helt förlåten.

4. Så är ^ions barnas stämma, Då der's skepp i fara är, När som satan får dem klämma Med sin hela grymwa här, Plågor, ångst och tyranni, Dermed de an-fäktad' bli; Dä all' ängslans floder brn-sa, Och all' olyckswäder susa.

5. Ja, nn, nu är wisst deu tiden, Att ett owä'r wu^rit opp, Och den gyllne sjä^ lasriden Är i sjönöd, utan hopp. Christi skepp syns gå i qwas På det wida werl-dens haf, Och kan ingen ro bekomma, Som i syndaslo'n de fromma.

6. Jefns sofwer, ho will wäcka'n; Upp all^ helgon med ert rop, Skri'r om hjelp r denna skränen, Kom i Andans kraft ihop^ ^oper: Herre, hjelp du oss, Att wi icke må förgår! Da'r och nätter sucker, beder, Ttll dess hjelpen sändes eder.

7. Jesus stillar wåg och wäder, Jesus är deu uuderman, Soln en tid slik storm tillstäder, Dock sitt skepp npphjelpa kan. Skönt han sofwer, är'n likwäl Midt i skeppet hos din själ, Och ditt bästa m^nde werka, Fastän tron det ej kan märka.364 N:o 19 8. Faft dig wågen öfwersköljer, Skönt än stormen swåra blås, När du Herran Jesus följer, Kan du likwäl ej förgås. Fastän wägen synes swår, Som du med din Jesus går, Kan dock iugen nöd dig stjelpa, Ty din Jesns will dig hjelpa. 9. Ändtligen lär åtskiljde blifwa ^us och mörker innan kort. ljuset skall med seger drifwa Mörkret emot afton bort. Ja, o Jesn! kom dock snart, Och föränd dra werldens art; ^åt oss få om seger sjunga Med en ny och helig tuuga! Femte Söndagen efterTrettonde^agen.

Sj. fom: Säll d^n fom hasmer.

^ ^ Gud! din säd, ditt helga ord, ^ ^^ ^ j hjertans jord, Är ganska god och full 1ned krast, Och hemtar as din godhet saft. 2. Men hwadan kommer ogräs då? Gud har ju låtit hwete sä; Dock finns den onda frukteu mer, Än man det ädla hwetet ser.

3. Det har den onde fiende gjort, Soln hemligt hafwer farit fort; Och djeflar, werlds^ och köttsens frö Sått ut pä hela werldens o.

4. När man insöfs i säkerhet, Då ut^ strör satan widt och bredt Sitt gift^ med mycken ltst och makt, Tills han sitt werk på banell bragt. 364 N:o 19 8. Faft dig wågen öfwersköljer, Skönt än stormen swåra blås, När du Herran Jesus följer, Kan du likwäl ej förgås. Fastän wägen synes swår, Som du med din Jesus går, Kan dock iugen nöd dig stjelpa, Ty din Jesns will dig hjelpa. 9. Ändtligen lär åtskiljde blifwa ^us och mörker innan kort. ljuset skall med seger drifwa Mörkret emot afton bort. Ja, o Jesn! kom dock snart, Och föränd dra werldens art; ^åt oss få om seger sjunga Med en ny och helig tuuga! Femte Söndagen efterTrettonde^agen.

Sj. fom: Säll d^n fom hasmer.

^ ^ Gud! din säd, ditt helga ord, ^ ^^ ^ j hjertans jord, Är ganska god och full 1ned krast, Och hemtar as din godhet saft. 2. Men hwadan kommer ogräs då? Gud har ju låtit hwete sä; Dock finns den onda frukteu mer, Än man det ädla hwetet ser.

3. Det har den onde fiende gjort, Soln hemligt hafwer farit fort; Och djeflar, werlds^ och köttsens frö Sått ut pä hela werldens o.

4. När man insöfs i säkerhet, Då ut^ strör satan widt och bredt Sitt gift^ med mycken ltst och makt, Tills han sitt werk på banell bragt.N:o 26 365 5. Thy wakta dig, o menskobarn! För säkerhet, att satans garn J sömnen dig ej snärja må, Och uppå dig sitt wppsåt få.

Ack, ack! det är få snart beställdt, Att man i sömn blir uedersälld; Thy bör man waka allan tid Och bedja, ty wrstå i strid.

7. O Jesn! statt mig kraftigt bi, Och gör mig srån allt ogräs fri, Din' ord låt i mig grönskas så, Att jag dig heligt tjena må.

. 8. Bered mig till en godan jord, Att frnktbart sätta dina ord, Och bära srnkt till ditt behag, Uppå den stora skördedag. 9. Att jag i dina lador må Med alla fromma samlas då, Och njuta trolles slut i frid. Ack, kom högstönsk'de fröjdetid!

Söndagen Se^tnagesima.

Sj. som : O Gnd det är en hjertans. ^^ ^ glädjerika trösteord, Soln will-^ ^ gårds-herren talar, Och kyrkan fin på denna jord Ett himmelrike kallar! Dermed han will att ^ioll stall Upprättadt bli, och öfwer all^ Med himlen liker wara. 2. Är kyrkan då ett himmelrik, Så låt din lefnad wara Med Herrans helga englar lik, Hans los att städs förklara ; Ett hinl^ lalis på jorden sör, Hwad Gudi täckes flitigt gör, Så kan du honom täckas.

3. Gud har dig legt till wingårdsnlan, Att i sitt hns arbeta, Och nådelönen bn- N:o 26 365 5. Thy wakta dig, o menskobarn! För säkerhet, att satans garn J sömnen dig ej snärja må, Och uppå dig sitt wppsåt få.

Ack, ack! det är få snart beställdt, Att man i sömn blir uedersälld; Thy bör man waka allan tid Och bedja, ty wrstå i strid.

7. O Jesn! statt mig kraftigt bi, Och gör mig srån allt ogräs fri, Din' ord låt i mig grönskas så, Att jag dig heligt tjena må.

. 8. Bered mig till en godan jord, Att frnktbart sätta dina ord, Och bära srnkt till ditt behag, Uppå den stora skördedag. 9. Att jag i dina lador må Med alla fromma samlas då, Och njuta trolles slut i frid. Ack, kom högstönsk'de fröjdetid!

Söndagen Se^tnagesima.

Sj. som : O Gnd det är en hjertans. ^^ ^ glädjerika trösteord, Soln will-^ ^ gårds-herren talar, Och kyrkan fin på denna jord Ett himmelrike kallar! Dermed han will att ^ioll stall Upprättadt bli, och öfwer all^ Med himlen liker wara. 2. Är kyrkan då ett himmelrik, Så låt din lefnad wara Med Herrans helga englar lik, Hans los att städs förklara ; Ett hinl^ lalis på jorden sör, Hwad Gudi täckes flitigt gör, Så kan du honom täckas.

3. Gud har dig legt till wingårdsnlan, Att i sitt hns arbeta, Och nådelönen bn-366 N:o 26 dit an; Så drag då dagens heta. Den lö-nen är wäl möda ward, Ty lifsens krona bllr förär'd När dn ditt werk fnllbordat.

4. Ditt arbeta lärer wäl bli sött, T^ du mer än önskas Atnjuta frukt as det du skött, Som i ditt hjerta gröufkas, När du dig gör.fråu törne ren, Och kastar ut allt grus och sten, Samt slyr all s^ndasmitta^ 5. Soln Herren, waka bittid' opp, ^åt werlden dig ej störa;. Med Gndi börja dagens lopp, ^åt .honom allt utsöra. Will sataw då emot dig stcr, Så bed och sök att undallgå Allt hwad dig kan förhindra.

6. Gnd ropar allau morgon dig, Följ ro-sten i ditt hjerta, Så lär h.ans bistånd wisa sig, Och allt ditt kors och smärta Dig göra både ljuft och lätt, När du hans ok anam-mar rätt, Hans röft att troligt följa.

7. ^åt alla syndawerk^estå, Och fly den onda hopen, Som här i stor fåfänga gå, Och löpa midt i gropen; Men tiden wäl till wara tag, Arbeta både natt och dag För Gud, med fuck och böner.

8. Sök genom trånga porten gå, Till lifsens fröjd och ära, Ty så d^n ort^u finna må, Dess bör du omsorg bära På jorden, att du en gång må Få salig in i himlen gå Uti din Herras glädje.

9. Der hjelp mig, Herre Jesu du ! Och låt mig troligt strida! Mill arma själ digN:o 21

367

^er jag nu, Och när jag skall aflida, Så l^t den b.li till dig uppryckt, Och gif mig trätes ändalyckt: Din salighet att ujllta. Söndagen Sexagesima. S^. som^ Herre dn min tröst och fromma.

dröjda dig, min själ, att höra Mye-ket solk till Jesum gå; Oppna också du ditt öra, Att h^alls lärdom hora få. Bed om wåd att kunna trängta Ester Jesum till att längta: Följen troligt öf-wer allt Och gör snart hwad han befallt.

2. ^åt all' fåfäng^ wäfend^ wika, Som i städren älskad^ bli, Der man köttsens lnft och slika kaster öfwar ntan.sky: .Frås-sa, dricka, hora, boswa, Och de falska brö-der groswa Fly, som en lärjnnge bor, Hwilken Jesnm rätt tillhör. ^ .

3. Dn måst^ allting från dig skilja, Om dn Jesnm följa will, Hata eget lif och wilja, Will du höra himlen till. Wäl-lust, guld och werldslig ära Bör du icke ens begära, Dem all werlden dyrka plär, Såsom trenne gndar här.

4. Säll är den, som såleds följer Je-sum, och begär hans ord, Honom han allsintet döljer, Hemligheten blir kuugjoro Dem, som öron ha' att höra, Och dc^t hörda ordet göra, Samt det låta satta rot Uti sig att werka bot. N:o 21

367

^er jag nu, Och när jag skall aflida, Så l^t den b.li till dig uppryckt, Och gif mig trätes ändalyckt: Din salighet att ujllta. Söndagen Sexagesima. S^. som^ Herre dn min tröst och fromma.

dröjda dig, min själ, att höra Mye-ket solk till Jesum gå; Oppna också du ditt öra, Att h^alls lärdom hora få. Bed om wåd att kunna trängta Ester Jesum till att längta: Följen troligt öf-wer allt Och gör snart hwad han befallt.

2. ^åt all' fåfäng^ wäfend^ wika, Som i städren älskad^ bli, Der man köttsens lnft och slika kaster öfwar ntan.sky: .Frås-sa, dricka, hora, boswa, Och de falska brö-der groswa Fly, som en lärjnnge bor, Hwilken Jesnm rätt tillhör. ^ .

3. Dn måst^ allting från dig skilja, Om dn Jesnm följa will, Hata eget lif och wilja, Will du höra himlen till. Wäl-lust, guld och werldslig ära Bör du icke ens begära, Dem all werlden dyrka plär, Såsom trenne gndar här.

4. Säll är den, som såleds följer Je-sum, och begär hans ord, Honom han allsintet döljer, Hemligheten blir kuugjoro Dem, som öron ha' att höra, Och dc^t hörda ordet göra, Samt det låta satta rot Uti sig att werka bot.368

N:o 22 5. Meu deus finnen, håg och tankar Soln i werlden flyga kring, Och förgän^ lig fägnad samkar, Han sörstår ej någ^n-ting; Ty hans hjerta är den wägen, ^oln för allom är belägen; Werlden tralnpar, satan stjäl Ordet nr hans arma själ. 6. Der ock wällust, sorg om fc^da No^ ta fig i hjertat ditt, Dessa törllen straxt ntöda Ordets säd, och gor dig qwitt All den frukt dn kunde bära; Ty allt godt du skulle lära, Owäfwes as ditt tidsför-dris, Att det sår ej krast och lif. 7. Är steuhjertat ej förkrossadt Genom sallnan sylldabot, Och i lefwand' tro för-tosfadt; Så får säden ingen rot. Ty i kors- och pröfwoftunden Bllr all falsker tröst forswunllen; Säden kan dä icke gro, Ty der sinns ej någon tro.

8. Skapa, Gudl r.mig ett hjerta^ Som är stilla, rent och mjukt, Med din nåd^e det omgärda, Hela det när det är sjnkt. Gis mig öron till att l^öra, Kraft att or-det tro och göra; Så lär jag mång^ hundrafalt Bära frukter öfwer allt.

Fasttags^Sö^dag. ^ ^in kär'fte Jesu, dig Ske ewigt ^ ^ ^ ^ Som hafwer ta-git lllig Till dig, och will mig lärcl Din

N:o 22 5. Meu deus finnen, håg och tankar Soln i werlden flyga kring, Och förgän^ lig fägnad samkar, Han sörstår ej någ^n-ting; Ty hans hjerta är den wägen, ^oln för allom är belägen; Werlden tralnpar, satan stjäl Ordet nr hans arma själ. 6. Der ock wällust, sorg om fc^da No^ ta fig i hjertat ditt, Dessa törllen straxt ntöda Ordets säd, och gor dig qwitt All den frukt dn kunde bära; Ty allt godt du skulle lära, Owäfwes as ditt tidsför-dris, Att det sår ej krast och lif. 7. Är steuhjertat ej förkrossadt Genom sallnan sylldabot, Och i lefwand' tro för-tosfadt; Så får säden ingen rot. Ty i kors- och pröfwoftunden Bllr all falsker tröst forswunllen; Säden kan dä icke gro, Ty der sinns ej någon tro.

8. Skapa, Gudl r.mig ett hjerta^ Som är stilla, rent och mjukt, Med din nåd^e det omgärda, Hela det när det är sjnkt. Gis mig öron till att l^öra, Kraft att or-det tro och göra; Så lär jag mång^ hundrafalt Bära frukter öfwer allt.

Fasttags^Sö^dag. ^ ^in kär'fte Jesu, dig Ske ewigt ^ ^ ^ ^ Som hafwer ta-git lllig Till dig, och will mig lärcl

död och pina att förstå, Och det jag bör i döden gå Med dig och korset bära.

2. Till oss dn ropar: si! Wi gå nu upp att lida. Wi alle, alle^ wi Ej bö-rom något strida Mot korset; men dess smala stig Till bittra döden gå med dig, Och e1 deröfwer qwida.

3. Allt måste syllas opp, Hwad helft om dig war skrifwet; Om wi skull' hafwa hopp, Att oss skall warda gifwet Allt, hwad i dig oss lofwadt war; Thy är ock intet lem-nadt qwar, Som dn ej fnllgjort hafwer.

4. Dn wardt i hednas wåld Af dina eg-na gifwen ; Dn wardt förrådd och såld, Be-gabbad, smädd, fördriswen, Ja, hndslängd och i ångst och nöd, Dll dödad wardt med korsens dod, O aldrakär'ste Herre !

5. Men lof ske dig, min wän, Soln efter mycken möda, Stod åter upp igen Den tredje dag af döda! Din pinos-, döds- och seger-dag, Tre dagar äro, der-af jag Äll tröst i nöden sidner.

6. ^ O Jesu ! skall jag nu Mitt kors till döden bära; Ack, Jesn! sölj mig du, ^åt det mig ej förfära! Gif tåligt mod, och hjelp mig gå Den smala wägen, att jag må Dig rätt och troligt följas 7. Skall jag af werldens barn, Soln hednifkt-sinte finnas, Bli snärjd i lögnens garn, Förföljd, försmädd och bindas,^ Till döden söras som ett får, Som r sin oskuld willigt går; Så hjelp mig med dig lida.

8. Blir jag till hednalust liksom i häll-der gifwen, Och dä med sorg och pnst Till mycken smälek drifwen, Till dess mitt kött wid korset blir Hårdt spikadt fast, och dö-den sir; Ack, hjelp mig i den noden!

9. Om satan träder fram, Och mig begabba månde, Med mina synders skam Mig gör stor nöd och wånde, Och sträcker mig med helwets glöd, Att jag bör dö en ewig död; Ack, hjelp mig då, o Jesn!

1.0. Der kärlek, hopp och tro För mig syns. helt sörswinna, Och jag har ingen ro, Förtwislan will n1ig binda; Äck, Herre Jesn! hjelp mig då, Att jag ^itronestär-kas må, J dig att lifwet finna.

^11. Der ändtlig sjelfwer Gn^ För mig sig helt förglömmer, Och lagens stränga ljud J hjertat mig fördömmer, Då jag i hela werlden kan ^Ej finna någon hjelpe^ man, Så hjelp mig, Jesn käre !

12. Skall domen öfwas ^då, Att jag skall döden lida, Så låt ej döden få Mig skilja från din fida; ^åt mig stå med dig åter opp En helig, ny och andlig kropp; Ack, Jesu! hjelp mig segra.

13. .Förstår jag äu ej rätt Din smälek, död och pina, Så lär mig sjelf det sätt, Att wägen se och finna; Jag är wäl blind,^^^^^^ N:o 23 371 men du förmår Mig hjelpa, att jag sy^ nen får. Ack, Herre, dig förbarma!

14. Ack, Jefn! ftatt mig bi J all min nöd och jemmer, Och låt mig hnlpen bli, När dödens ångft mig klämmer, Och jag skall gå all werldens wäg, A^k, Herre! till min själ då säg: Si wi gå npp i himlen. ^å samma dagen.

Sj. fam: Ack hur stort är mitt elände. ^^ ^om, du blinde, kom till wägell, ^ ^ Jesns will här framåt gå; ^åt dig wara angelägen, Till att synen återfå; Säg: o Gud! warkunna dtg Ofwer alla, fanlt ock mig. Så tär Jefus fig förbar-ma, Och med hjelpen dig omarma.

Jesus är den sjelswa^ wägell, Den dn blinde intet ser, Ack! få war att ro-pa trägen, ^opa Jefum mer och mer^ ^åt dig ingen hindra så, Så lär h^1n ock stanna då, Och dig låta till sig leda, Ja, ock bota all din sweda.

3. O, hur bliude ä^ wi alle, Att wi ingenting förstå, Hwad oss Herren må till-tala, Det oss bör med honom gå Upp, och lida sorg och nöd, Ja, en bitter kor-sens död, Köttet och dess lustar dämpa, Och med dem till döden kämpa.

4. Jesus hjelper ingen blinder, Soln ej honom troget ber, Flyr och hatar sina ^^^^^^ N:o 23 371 men du förmår Mig hjelpa, att jag sy^ nen får. Ack, Herre, dig förbarma!

14. Ack, Jefn! ftatt mig bi J all min nöd och jemmer, Och låt mig hnlpen bli, När dödens ångft mig klämmer, Och jag skall gå all werldens wäg, A^k, Herre! till min själ då säg: Si wi gå npp i himlen. ^å samma dagen.

Sj. fam: Ack hur stort är mitt elände. ^^ ^om, du blinde, kom till wägell, ^ ^ Jesns will här framåt gå; ^åt dig wara angelägen, Till att synen återfå; Säg: o Gud! warkunna dtg Ofwer alla, fanlt ock mig. Så tär Jefus fig förbar-ma, Och med hjelpen dig omarma.

Jesus är den sjelswa^ wägell, Den dn blinde intet ser, Ack! få war att ro-pa trägen, ^opa Jefum mer och mer^ ^åt dig ingen hindra så, Så lär h^1n ock stanna då, Och dig låta till sig leda, Ja, ock bota all din sweda.

3. O, hur bliude ä^ wi alle, Att wi ingenting förstå, Hwad oss Herren må till-tala, Det oss bör med honom gå Upp, och lida sorg och nöd, Ja, en bitter kor-sens död, Köttet och dess lustar dämpa, Och med dem till döden kämpa.

4. Jesus hjelper ingen blinder, Soln ej honom troget ber, Flyr och hatar sina372 N:o 23 synder, Och till korsens wäg sig ger. Tänk ej i din ondska här, Att ej synden skada lär. Nej; då blir dn dock förderfvad, Faft han dig försoning wärfwat.

5^ Täuken ej, J fynda.trälar, Att J del i Jesnm såll, Då J än med fräcka själar Uti syndaståndet stån, Jesus tar wäl syndaren mot, Men blott den som görer bot Och as trolle i fin fmärta Tigger nåd med krossadt hjerta.

6. Ack, min Jesn! låt din pina En gång winna kraft i mig, Att jag ej af synder mina Hindras må att skada. dig. Hjelp att jag i trone må Synden dö, och dig nppstå^ ^Och att följa alla andra, Soln med dig till korset wandra.

7. ^åt de sorgsna själar finna Ewig nåde, lif och srid, När som de till såren dina Ta^ sin flykt i ondan tid, Gör den seend', soln är blind, Och förlåt oss all wår synd, Att wi dig må prisa, lofwa För din pina, nåd och gåfwa.

8. När ock döden igentrycker Mina ögon, och mill röst Nedertystnar, och i stycker Hjertat brister i mitt bröst, Så låt själen ropa än: Jesn, Jesu! du min wän! Och låt mig då till dig föra Der allt eländ' skall upphöra. Nw 24

373

Första Söndagen i Fastan.

Sj. som: Nätt hjertelag jag längtar. 24. H

o kau det dock utgruuda, Att Je-sus frestad blir? Ho kan det nog föruudra, Att satan icke skyr Uti förför ning föra Wår Herra Jesum Christ, Och houom fresta töra Med all sin makt och list?

2. Att Adam öswerwnnnen J Paradi-set blef, Och wardt ej trogen fnnllen J det Gnd söreskref, Det åter att sörsona,

Så wille Herren sig För srestelse ej sko-na, Och wann dock ridderlig.

3. När Adam allting äger Hwad helst han önska kan, Förlorar han dock segern Då satan sätters an^ Men Jesus, som försakar ^ust, ära, rikedom, Dref fienden tillbaka Wid all tings fattigdom.

4. Han är försökt i allo, Att ömkan med oss ha^, När wi deruti falle Och freftar'n will oss dra, Snart på skenhelgons tinnar, Snart på en högmodshöjd, Snart annan list uppfpinner, Med falskan winft och fröjd.

5. Så snart o1n Jesn hördes, Han war Guds Faders Sou, Han straxt i öknen sördes, Och grufligt frestas lnånd^; Så skräcker eder icke, J Jesn syskon, J, Som uti lika stycke Här skolen srestad' bli.

6. J säkre werldens blinde, Som tycken er stå sri! Gif akt, att J ej synde På dem,374 N.o 25 som frestad' bli. Ty den, soln dömmer dessa, Hall dömmer Herrans r^d, Soln låter dem wäl pressa; Dock sådant sker af nåd.

7. Men J, som sådant liden, Förfä-rens c^j derwid, Här är nu rätta tiden Med Christo stå i strid Mot satan, och att weta, Det alle edra brö'r Måst lida sådan heta, Som hwart Guds barn tillhör.

9. O Jesu! mig utrusta Med Andans kraft och nåd, Att jag n1å werldens ln-sta och satans öfwerdåd, Samt mörkrets wälde dämpa, Dem alla nederslå, Med trogna böner kämpa, Tills jag kan seger få.

9. Dn är försökter worden, O Jesu! dock sör mig; Skall jag dci här på jorden Dig följa famma stig, Så låt mig tåligt lida, Hwad du mig lägger på, Och ester redligt strida En himmelsk krona så.

Andra Söndagen i Fastan.

Sj. som : Jesus är unn hägnad. ^ck! nu fäller möda, Själen will Han fig från mig wänder; Och hans hjel^ pehänder Ändrat ha' sin sed. Och hans nluu, den tröstebrunn, Will nn intet wat-^ ten gifwa, Att min sorg fördrifwa.

2. O de fordna tider, Och de hårda strider, Deri jag dä war, Ej förliknas månde Mot närwarand' wande, Soln mitt 374 N.o 25 som frestad' bli. Ty den, soln dömmer dessa, Hall dömmer Herrans r^d, Soln låter dem wäl pressa; Dock sådant sker af nåd.

7. Men J, som sådant liden, Förfä-rens c^j derwid, Här är nu rätta tiden Med Christo stå i strid Mot satan, och att weta, Det alle edra brö'r Måst lida sådan heta, Som hwart Guds barn tillhör.

9. O Jesu! mig utrusta Med Andans kraft och nåd, Att jag n1å werldens ln-sta och satans öfwerdåd, Samt mörkrets wälde dämpa, Dem alla nederslå, Med trogna böner kämpa, Tills jag kan seger få.

9. Dn är försökter worden, O Jesu! dock sör mig; Skall jag dci här på jorden Dig följa famma stig, Så låt mig tåligt lida, Hwad du mig lägger på, Och ester redligt strida En himmelsk krona så.

Andra Söndagen i Fastan.

Sj. som : Jesus är unn hägnad. ^ck! nu fäller möda, Själen will Han fig från mig wänder; Och hans hjel^ pehänder Ändrat ha' sin sed. Och hans nluu, den tröstebrunn, Will nn intet wat-^ ten gifwa, Att min sorg fördrifwa.

2. O de fordna tider, Och de hårda strider, Deri jag dä war, Ej förliknas månde Mot närwarand' wande, Soln mitt^^^ ^ ^ ^^ 375 hjerta har. O hnr' lätt war då allt slätt, Ty mig Jesns stadigt hjelpte, När min fiend' stjelpte.

3. Men hwa.d skakl jag^örja? Fåfängt är att sörja, Jngen hjelp är till, Jesus will ej höra; Ack! hwad skall jag göra? Ack! jag tiger still. Mot hans sed, han synes wred^. Hwar skall jag mig nu dall-gömma? Jesns syns mig glömma.

4. Himlen tycks mig wreder, Och will falla neder Oswer arma mig; Hwar en wrå på jorden, Ja, jag sjelf är worden Mig förskräckelig. Berg och dal mig gö-ra qwal; Hela werlden mig ansätter Bå-de da'r och nätter.

5. Satan icke hwilar, Utan tusen pi-lar Skjuter i mitt bröst, Nopar uu och smädar: Hwar är Gnd, som gläder? Hwar är nn ^in tröst? Ack! min tröst, min Je-sn röst Hors ej mera i mitt hjerta, Ack! ja^ dör as smärta.

6. De, som mig beklaga, Och min nöd andraga För min Herra Gnd, Annat swar ej finna, Än en armer qwinna Fick till swar och ljud: Skall man då ta' brödet fra Barnen och det hnndom gifwa? Nej, det skall ej blifwa.

7. Ot än mycket wärre, När en nådig Herre Ger så omildt swar. Mera hopp och lisa Knnde du bewisa, Om du tegat har.376 N:o 25 Men hwad nu? O Jesu du! Är du icke mer densamma, Som oss will anamma?

8. Ack! jag må beklaga Mig ej wärd att taga Hundanamn och rätt:. Dock låt mig den njuta, Och mig ejntsluta. Herre Jesu! lät, ^ät mig få de smnlor små, Som af bordet falla neder. Jesu! jag dig beder!

9. Se dock hur' jag gråter, ^y min en-da dotter, Ack, min arma fjäl! Utas sa-tan fängslas, Deraf jag så ängslas, Och mig ömkligt qwäl: Jesu! se mitt hjerte-we. Ack, låt dig till nåd beweka, Och mig hjelp ej neka.

10. Ja, jag går i trona, Nopar: ack, for-skona! Ack, förbarma dig! Wi få jn dig kalla Jefus, thy må alla D^raf tröfta frg. Detta namn, det är den hamn, Dit de fly och hjelpen taga, Som här korset draga.

11. Nu, jag dig .omfattar, Och mig redan skattar Salig i mitt hopp. Skönt dll will mig krossa, Skall dn dock för-lossa Mig till själ och kropp. ^Jsrael blir segersäll, Se'n han Gud har öfwerwun-nit, Har hall nåden funnit.

^ 12. ^ Har en hednisk qwmna Kuunat nåder finna, Så sår jag ock mod; Jag, som dock är döpter, Och af dig är köpter Med din död och blod. ^åt min tro der finna ro, Och ditt tal dermed besluta : Dn skall nåden njntu. N° 26

377

^å samma ^agen.

Sj. som : Förbarma dig, Gud, ösmer mig. ^ ^ack ut^ min själ! nn är det tid^ ^ ^ Gack från allt såsängt tidsför-drif; Försumma ingen dag och ftund: Meu länk en gång på ditt^förbund, Soln dll med Gnd upprättat har; Nog af, att du de förra da^r Med synd och fkam så har för-satt. Gack ut, och gif nn allt god natt.

2. Si, Cananeifkan flyr den ort, Der hon så många synder gjort; Från hedna gränsen sikar hon Till Jefum, fjelfwa uådethrou. ^åt ej eu hedning skämma få Dig, soln en Christen kallas^ må; Förlät nu werlden och dess allt, Och följ hwad Gnd dig har besallt.

3. Så länge du i hedendoln Här lefwer, och ej wänder om Från egen kärlek och begär, Så har dig Jesns aldrig kär; Ty du i synd står oförskämd En hedning lik, fast dn blir nämnd En Christ; dock wid allt fyndalnehn Blott ntwärt^s glänser skön och ren.

4. Hwad gagnar dig all ntwärt^s glans^ Om dn i sanning icke fanns, Som dn för Gud bör wara wisst, J namn och werk en sanner Christ, Man for ett hedniskt tidsfördrif, J dricka, dansa, spel och kis, Och menar dock man täckes Gud, Fast man föraktar all' hans bud.378 N:o 27

5. Ack billa dig ej sådant in; Ty hwar som klara ljnset skin, Der wiker genast mörksens makt ; Ty det är sannt hwad Je-sns sagt, Wår wandel bör i ljuset stå, Allt mörker måste nedergå. Der det i trone ej må ske, Så sår dn Jefnm aldrig se.

6. Men skall det hända dig och mig, Så ropom : Ack förbarma dig, O Jesu Christ! och .följom kärt Wår Herre, som hall oss har lärt. Ty han upptar eu sorgsen själ, Soln fig utöfwer synden qwäl, Och wid sin ånger söker ro Hos honom med en lefwand' tro.

7. O Jesu! gör mig lös och fri Från synd och satans slasweri, Att jag dock ändt-lig en gång må, Med hjertat, utur werh-den gå, Och lemna helt all fåfänghet, Och söka ens min salighet J dig, och icke släppa dig Förrän du har wälsignat mig.

8. Ack! stärk min tro, och hör min bön, Med segersång min kamp bekrön. Hjelp mig från satans tyranni; Och låt min själ nn hnlpen bli. Hjelp mig ur allan ångst och nöd, Hjelp mig ifrån en ewig död^ Jag ropar helt ödmjnkelig: O Jesu! ack, förbarma dig!

Tredje Söndagen i Fastan.

Si. so^ .. O Herre Gnd din helga bud. ^^ ^möjligt är, att någon tror Sig

^ ^ så förderfvad wara, Det satan 378 N:o 27

5. Ack billa dig ej sådant in; Ty hwar som klara ljnset skin, Der wiker genast mörksens makt ; Ty det är sannt hwad Je-sns sagt, Wår wandel bör i ljuset stå, Allt mörker måste nedergå. Der det i trone ej må ske, Så sår dn Jefnm aldrig se.

6. Men skall det hända dig och mig, Så ropom : Ack förbarma dig, O Jesu Christ! och .följom kärt Wår Herre, som hall oss har lärt. Ty han upptar eu sorgsen själ, Soln fig utöfwer synden qwäl, Och wid sin ånger söker ro Hos honom med en lefwand' tro.

7. O Jesu! gör mig lös och fri Från synd och satans slasweri, Att jag dock ändt-lig en gång må, Med hjertat, utur werh-den gå, Och lemna helt all fåfänghet, Och söka ens min salighet J dig, och icke släppa dig Förrän du har wälsignat mig.

8. Ack! stärk min tro, och hör min bön, Med segersång min kamp bekrön. Hjelp mig från satans tyranni; Och låt min själ nn hnlpen bli. Hjelp mig ur allan ångst och nöd, Hjelp mig ifrån en ewig död^ Jag ropar helt ödmjnkelig: O Jesu! ack, förbarma dig!

Tredje Söndagen i Fastan.

Si. so^ .. O Herre Gnd din helga bud. ^^ ^möjligt är, att någon tror Sig

^ ^ så förderfvad wara, Det satan^^ N:o 27 379 nti honom bor, Om man ej får erfara Det stora fall, den djupa nöd, Som hela werlden ärsde, Då Adam föll i dödsens nöd, Och oss med fig förderfde.

2. Här talas nog om Adams fynd, Och fatans makt och ränker; Dock är en hwar dernti blind, Och ingen det rätt tänker, Förr^1l man begynner göra bot, Och will af synd upphöra, Då syus hur' satan står emot, Och will allt godt forstöra.

3. Så länge man här säker går, Och tror sig fri och riker, Man satans makt ej märka sår; Ty han en slik beswiker: Men när man synden dämpa will, Då lär man warse bliswa, Hwad kraft och nåd det hö-rer till, Att satan rätt utdriswa.

4. Mau är sörbliudad, dös och dum, Kan intet godt uträtta, Men hafwer lem-nat satan rnm, Sig helt med makt besät-ta, Att han ens hierta, kropp och fjäl, Samt tnnga, öga, öra negera må, och gör till träl; Så helt må han försöra.

5. När Jesns fig inställer då, Att sa-tans werk sörstöra, Hans nåd man börjar emotstå; Will den ej tro och höra: Man sträswar mot Guds Anda; mä^k! Mansmä^ dar och förringar, Och kallar det ett sa-^ tans werk, Som är dock Herrans finger.

6. Ack, pröfwa dig, o menska! här, Om du ock sådant görer; Ty om du så till380 N:o 28 sinnes är, Dn satan då tillhörer. För-smäda ej, när som dn ser De frommas bättring glindra, Sök ej det goda, Gud dem ger, Med ord ell' werk sörhindra.

7. Säll den, som Jesnm höra kan Uti sitt inre hjerta; Men mera säller är den man, Som med sann kärlekssmärta Be-håller honom i sitt bröst, Och gömmer hwad han talar, Han skall här njnta hjelp och tröst, Och ewigt bli hngswalad. ^idfasto^Söndagen.

Sj. som : Trenne är den store dageu. ^^ ^ror du wäl Gud är din Fader, ^ ^ Du, som sörjer så sör bröd, Att du aldrig är rätt glader, Utau sruk-tar städs för nöd, Och förthy med oro si^ ker, Till att ward a werldsligt riker. ^yft din' ögon ifrån jorden Upp till himlen och din Far, Såsom Jesus sjelft wer gjorde^ Då han här lekamligt war; Sllcka af ett troget hjerta: Fader, hjelp från hungers ^smärta.

3. Will förnuftet här inwända: O! hwar tager jag nn bröd? Swara dn: Gud kan mig fända Nåd och hjelp i altan nöd.

^ Den på Gud will^ fast förlita Skall ej nånsin något tryta.

4. Tänk dock ej, det Gud behagar, Att du later sitta skall; Utan will, det du så 380 N:o 28 sinnes är, Dn satan då

tillhörer. För-smäda ej, när som dn ser De frommas bättring glindra, Sök ej det goda, Gud dem ger, Med ord ell' werk sörhindra.

7. Säll den, som Jesnm höra kan Uti sitt inre hjerta; Men mera säller är den man, Som med sann kärlekssmärta Be-håller honom i sitt bröst, Och gömmer hwad han talar, Han skall här njnta hjelp och tröst, Och ewigt bli hngswalad. ^idfasto^Söndagen.

Sj. som : Trenne är den store dageu. ^^ ^ror du wäl Gud är din Fader, ^ ^ Du, som sörjer så sör bröd, Att du aldrig är rätt glader, Utau sruk-tar städs för nöd, Och förthy med oro si^ ker, Till att ward a werldsligt riker. ^yft din' ögon ifrån jorden Upp till himlen och din Far, Såsom Jesus sjelft wer gjorde^ Då han här lekamligt war; Sllcka af ett troget hjerta: Fader, hjelp från hungers ^smärta.

3. Will förnuftet här inwända: O! hwar tager jag nn bröd? Swara dn: Gud kan mig fända Nåd och hjelp i altan nöd.

^ Den på Gud will^ fast förlita Skall ej nånsin något tryta.

4. Tänk dock ej, det Gud behagar, Att du later sitta skall; Utan will, det du så^ ^8 ^ 381 lagar, Att du flitigt gör ditt kall; Ty uti dill arbetsmöda Bör du dig och andra föda.

5. Men den hedna näringssorgen Will ej Herren dll skall ha', Och med oro al-lau morgon Hjertat ditt från himlen dra, liksom nöden skulle stjelpa, Om du sjelf ej wisste hjelpa.

6. ^åt ditt arbet' gudligt wara, Är^ ligt, ärbart, reut och godt: Och di^t bröd bör du ej spara, Gifwa dem, som mindre fått. ^åt dill hand sitt arbeta göra, Men ditt hjertas ro ej störa.

7. Gnd, som hela werlden spisar, Hål-ler ock sitt löfte dig, När du houom tro bewisar; Fast det tycks dig underlig; Bed, arbeta, tro och bida, Så skall du ej hungerlida.

8. ^åt din näring itke hindra Dig att höra Herrans ord; Det skall oka mer än mindra Bröd och fisk uppå ditt bord. Trakta sörft att själen nära, Så skall Gnd dig allt beskära.

9. Ett är nödigt, sök det bästa, Säll är den, som wäljer det, Att sin själ i Gnd besästa, Så får han allt annat med. Den sig Jesn öfwergifwer, Hjelp- och tröstlös aldrig bliswer. l 0. War förnöjder med det lilla, Och det bruka måttelig, Så skall Gud din del upp-fylla, Och i allt wälsigna dig. Ja, din hårda bjuggekaka Skall som söta manna smaka.382 N:o 29 11. Store Gud och Himla-Herre! Pris och ära ware dig, Soln oss alla ftörr' och smärre Klä'r och föder uuderlig. Skärkwår tro, att wi ju äre Dina barn, o Fader käre!

Femte Söndagen i Fastan.

Sj. som : Från Gnd will jag ej sknjas. ^ Ho Christum rättlig källner Och ^^ ^ kallar sig en Christ, Bör sin-nas bland hans wänner, Och honom äl-ska wisst, J tro och saunan bot En så-dall wandel söra, Ätt han må intet gö-ra, Soln Herren är emot.

2. Fast man kan ingen finna, Som det kan säga sram: Ho kan mig öswerwinna Till någon synd och skam? Så böre wi ändå Med alla krafter sträswa, J Christi sinne lefwa, Och städs hans wägar gå.

3. På det wi ej må skämmas För dem, som ute stå Att wi som Christne nämnas, Dock wärre lefwa må, Än Jude, Turk och de, Som hedua namnet bära, Dock Gud faft mera ära, Än wi, som Christnm se.

4. Fast Gnd oss säger före Sin sanning, dock ho tror Hwad wi af honom höre, Så att man efterfor, Att göra hwad han will, Guds sanning mången hatar, Dem alla flyr och ratar, Som henne höra till. 5. Man gör af Christi lära Förakt, och kan dess ljnd Ej höra ell' begära; Den 382 N:o 29 11. Store Gud och Himla-Herre! Pris och ära ware dig, Soln oss alla ftörr' och smärre Klä'r och föder uuderlig. Skärkwår tro, att wi ju äre Dina barn, o Fader käre!

Femte Söndagen i Fastan.

Sj. som : Från Gnd will jag ej sknjas. ^ Ho Christum rättlig källner Och ^^ ^ kallar sig en Christ, Bör sin-nas bland hans wänner, Och honom äl-ska wisst, J tro och saunan bot En så-dall wandel söra, Ätt han må intet gö-ra,

Soln Herren är emot.

2. Fast man kan ingen finna, Som det kan säga sram: Ho kan mig öswerwinna Till någon synd och skam? Så böre wi ändå Med alla krafter sträswa, J Christi sinne lefwa, Och städs hans wägar gå.

3. På det wi ej må skämmas För dem, som ute stå Att wi som Christne nämnas, Dock wärre lefwa må, Än Jude, Turk och de, Som hedua namnet bära, Dock Gud faft mera ära, Än wi, som Christnm se.

4. Fast Gnd oss säger före Sin sanning, dock ho tror Hwad wi af honom höre, Så att man efterfor, Att göra hwad han will, Guds sanning mången hatar, Dem alla flyr och ratar, Som henne höra till. 5. Man gör af Christi lära Förakt, och kan dess ljnd Ej höra ell' begära; DenN:o 36 383 man är ej af Gnd, Fast han^sig tycker klok, Det söta lifsens ordet Är honom srnktlöst wordet, Och en sörseglad bok.

6. Gnds ord är lis och anda, Och les-wand' krastighet, Hö det sig drar tillhanda J obotfärdighet, Han uuder lagsells band, Uti förbanning ligger, Fast han än gör sig trygger Att stå i nådens stånd.

7. Den ej af Gud är födder, Han hö^ rer ej Gnds ord, Guds sad blir der ut-strödder J ofruktbaran jord. Förgäfw^s är i grnnd,Hwad man enfådan lärer Som bätt-ring ej begärer. Så fäger Herrans mun.

8. O fjäl! dig warning hemta Och war ej längre blind. Här är ej tid att skämta, Hör npp, hör upp af synd. Si änden är hardt när; Om dn Guds ord ej gömmer, Det ewigt dig fördömmer; Thy hör hwad Jesns lär.^ 9. O Jesu! låt mig höra Din sanning, och ditt ord J hörsam lydno göra; Och splsa wid ditt hord Min arma nsla sjal, Som ej kan mättad bliswa, Om du will henne drifwa Från dig, mitt enda wäl. ^alm-Söndag.

Samma melodi som å söregående Psalm. ^^ ^isst är här fjelfwer Herren, Ja, ^^ ^ ^ ^ himtous port; Gud fjols, den J begären, Bor wisst pä denna ort. N:o 36 383 man är ej af Gnd, Fast han^sig tycker klok, Det söta lifsens ordet Är honom srnktlöst wordet, Och en sörseglad bok.

6. Gnds ord är lis och anda, Och les-wand' krastighet, Hö det sig drar tillhanda J obotfärdighet, Han uuder lagsells band, Uti förbanning ligger, Fast han än gör sig trygger Att stå i nådens stånd.

7. Den ej af Gud är födder, Han hö^ rer ej Gnds ord, Guds sad blir der ut-strödder J ofruktbaran jord. Förgäfw^s är i grnnd,Hwad man enfådan lärer Som bätt-ring ej begärer. Så fäger Herrans mun.

8. O fjäl! dig warning hemta Och war ej längre blind. Här är ej tid att skämta, Hör npp, hör upp af synd. Si änden är hardt när; Om dn Guds ord ej gömmer, Det ewigt dig fördömmer; Thy hör hwad Jesns lär.^ 9. O Jesu! låt mig höra Din sanning, och ditt ord J hörsam lydno göra; Och splsa wid ditt hord Min arma nsla sjal, Som ej kan mättad bliswa, Om du will henne drifwa Från dig, mitt enda wäl. ^alm-Söndag.

Samma melodi som å söregående Psalm. ^^ ^isst är här fjelfwer Herren, Ja, ^^ ^ ^ ^ himtous port; Gud fjols, den J begären, Bor wisst pä denna ort.384 Nw Här finna alla de, Soln tron i sanning äga, En himladörr och stega, Gnd sjelf de få här fe.

2. Här hålles dörren oppe, Dell hit går ångersnll, J kärlek, tro och hoppet, Och klagar sina skuld, Han ej förskjutas må, Men får med alla fromma Till Gud i Christo komma, Och skall till doms ej gå.

3. J själar, som arbeten, Här ställer eder in, Här finnes den J leten, Jnlln^ der bröd och win; Ty Jesn kött och blod, Som han sör er ntgjntit^ Blir saligt här åtlljntit, Att trösta edert lnod^ 4. Hwad Paulus har undfångit As Herran, gifwes dig, Och när det blir begån-get J trone wärdelig, Så warder all dill brist J Jesn blod aftwagen, Och dn i nå-der tagen. Det är helt sannt och wisst.

5. Här redes sör Guds wäuuer Ett glä-djegästabod, Den sina synd erkänner Med ett förkrossadt mod, Och står i trones strid; Den i ansäktning kämpar, Och satans werk ned^ämpar, Han sår här fröjd och frid.

6. De11 andligt arm sig tycker Och törstig wara må, När korsets hetta trycker, Och hungrar äfwen då, Att få rattfärdighet, För fådaut ängsladt hjerta Är här, mot syndens smärta, Ett gl^ädjebord beredt.

7. Bort, hän, dn måst^ utstängas, Som obotfärdig är! Att icke må förmängas EnNw 31 385 Chrift och hedning

här. Bort, hän, båd^ hnnd och swin! Den måltid är för bar^ nen, Som hata fyndaskarnen, Och ej för muunen din.

8. Den fina fynd aflåter Och ångrar dag och natt, Han warder fröjdad åter Af denna himlaskatt. Gnd ej förskjuter den; Soln han Guds barn har blifwit, Så är ock honom gifwet, Att wara Herrans wän.

9. O Jesu, glädjekälla! Jag kommer ängsligt här, Att mig hos dig inställa, Med hjertats tros begär; Mig spisa med ditt kött, Gif mig ditt blod att dricka, Att dermed wederqwicka Mig, som är swag och trött.

1.0. Jag wet och tror här finna Min tröst och själars Uti min sorg och pina; Ack, stärk min swaga tro Med lifsens win och bröd, Att jag dig trogen blif^ wer, Och dig mig öfwergifwer J lifwet och i död.

Långfredag.

Sj. som : Gudi min sak hemsläller jag. ^^ h^lr h^ln ting wäl beställt^ ^^ ^ Ty Jesns ropar högt och gält: Det är ^ullko^nudt^ och derwid, Far hän i frid, Och böjer så sitt hufwud ued.

2. Förskräckligt, att den bleknar här, Soln härlighetens ^erre är. St, sol och 13 Nw 31 385 Chrift och hedning här.

Bort, hän, båd^ hnnd och swin! Den måltid är för bar^ nen, Som hata fyndaskarnen, Och ej för muunen din.

8. Den fina fynd aflåter Och ångrar dag och natt, Han warder fröjdad åter Af denna himlaskatt. Gnd ej förskjuter den; Soln han Guds barn har blifwit, Så är ock honom gifwet, Att wara Herrans wän.

9. O Jesu, glädjekälla! Jag kommer ängsligt här, Att mig hos dig inställa, Med hjertats tros begär; Mig spisa med ditt kött, Gif mig ditt blod att dricka, Att dermed wederqwicka Mig, som är swag och trött.

1.0. Jag wet och tror här finna Min tröst och själars Uti min sorg och pina; Ack, stärk min swaga tro Med lifsens win och bröd, Att jag dig trogen blif^ wer, Och dig mig öfwergifwer J lifwet och i död.

Långfredag.

Sj. som : Gudi min sak hemsläller jag. ^^ h^lr h^ln ting wäl beställt^ ^^ ^ Ty Jesns ropar högt och gält: Det är ^ullko^nudt^ och derwid, Far hän i frid, Och böjer så sitt hufwud ued.

2. Förskräckligt, att den bleknar här, Soln härlighetens ^erre är. St, sol och 13386 Nw 31 måne, jord och haf Will gå i qwaf, Ty lifsens Förste somnar af^ 3. De stora himlaljusen släckes, O, grnslig natt! ja, bergen bräcke, Och temp-lets förlåt remnar tn. Dock mer ännn: De dödas grafwar öppnas jn.

4. När all ting få beweker sig, Så låt, min själ! ock röra dig. När hårda bergen brista må, Sknll' detta då Ditt hjerta ej förkrossa så.

5. Du är dess skuld, tag det i akt, Att Jesus är på korset bragt, Ja, helt till döden och i graf, Ty han nppgaf Sin fjäl med rop och fkiljdes af.

6. Följ Jefnm då i grafwen in, Och afdö syndaträcken din; Blir du ej här med honom död, Från synden snöd, Så får dn fmaka helwets glöd.

7. Ack, Faoer! ack! din ende Son För-bleknar på sitt kors, med hån: Nn! detta sker för mina fknld, Thy war mig huld, Och uti Jesu nådefnll!

8. Med Jefn jag i grafwen far, Att se, hwart oskuld wägen tar; Ja, jag will helt begraswen bli Och döden si, Med ho^ nom, som har gjort mig sri.

9. Hjelp, Jesn! att i mig må dö Det wilda djur, det ormafrö Den gamle A^ dam, att jag må Med dig nppstå^ Och i en himlalefnad gå.Nw 32 387 1.0. Skulle jag i synden leswa mer; Nej, ewigt det ej mera sker; Dess börda har nog länge här Mig gjort beswär, Nu wet jag Gud mig nådig är.

O Jesu Christe! stärk dn mig Uti mitt nppsåt krastelig, ^åt mig min kamp fortsätta så, Att jag derpå Af dig må segerkronan få.

Så will jag dig, o Jefu min! För all din marter, död och pin', Af hjer-tat prisa här i strid, Och se'n i frid Med glädje nti ewig tid.

Öfwer christi sjn Ord. ^^ ^å jag den dagen rätt betänker, ^^ ^ När som min sol gått till sin natt, Ty läkaren min, af får bekränkter, Gaf mig af dem en läkdomsskatt, Då han de sista orden gjntit, Då ångst mitt huf^ wuds hjerta brutit, Så drifs jag med all' krafter då, Att sådan suckan börja på.

2. O Jesn, som med kärlekstårar J döden för owänner bedt, Förfona mig, fast jag dig sårar, Din gråt har ju för mig ock skett. ^åt mig all hämnd dig tå-ligt giswa, Och mot min owän kärlig bliswa; Förlåt min fiend', Herre god! Gis honom bot, mig tålamod.

3. När all ting sig på slykten giswer, ^åt mig i tro dock hålla stånd. Ho här Nw 32 387 1.0. Skulle jag i synden leswa mer; Nej, ewigt det ej mera sker; Dess börda har nog länge här Mig gjort beswär, Nu wet jag Gud mig nådig är.

O Jesu Christe! stärk dn mig Uti mitt nppsåt krastelig, ^åt mig min kamp fortsätta så, Att jag derpå Af dig må segerkronan få.

Så will jag dig, o Jefu min! För all din marter, död och pin', Af hjer-tat prisa här i strid, Och se'n i frid Med glädje nti ewig tid.

Öfwer christi sjn Ord. ^^ ^å jag den dagen rätt betänker, ^^ ^ När som min sol gått till sin natt, Ty läkaren min, af får bekränkter, Gaf mig af dem en läkdomsskatt, Då han de sista orden gjntit, Då ångst mitt huf^ wuds hjerta brutit, Så drifs jag med all' krafter då, Att sådan suckan börja på.

2. O Jesn, som med kärlekstårar J döden för owänner bedt, Förfona mig, fast jag dig sårar, Din gråt har ju för mig ock skett. ^åt mig all hämnd dig tå-ligt giswa, Och mot min owän kärlig bliswa; Förlåt min fiend', Herre god! Gis honom bot, mig tålamod.

3. När all ting sig på slykten giswer, ^åt mig i tro dock hålla stånd. Ho här388 Nw 32 wid korset står och bliswer, Står der up-på din högra hand. ^åt mig de arma trösta, lisa, Och dem, som dina sränder, spisa: Och när jag mig ej hjelpa kan, Tag dig då mig i nöden an.

4. ^åt mig min bättring ej uppskjuta Till dödens sista swett och piu'; J kär-ligt minne mig inslnta, Tag mig från korset till dig in J paradis, att saligt äta Din kunskapsfrnkt, och mig der mät^ ta Af lissens träd, och qwicka mig Med lefwand^ watten ewiglig.

5. Ack, sknlle jag ej synden hata, För den Gnd öfwergifwit dig? Jag will, som Jaeob, dig omfatta, Då kan dn ej för-skjnta mig. När wredes moln dig för mig täcker, När dödens skugga mig för-^ skräcker, Så hör mitt rop dock nådelig : Min Gnd! min Gnd! förskjut ej mig!

6. O källa, deraf strömmar swalla! Dig törstar, törstar efter mig; För Adams beta skänks dig galla; Mig törstar ock till dig, till dig. Din ättikdryck låt helt för-föta Allt bittert, fom mig här skall mö^ ta, Tills dn mig der ditt glädjewin Med ewig wällnst skänker in.

7. Det c^r fnllkomnadt! jag har käm^ pat, Gud är förfont, få ropar du, Hans ord är' fyld^ och fynden dämpad, Död, sa-satan ligga slagne nu, Att de ej mer migN:o 33 389 skada kunna; Uti min död mig ock för^ unna, Att på mill fred-dag warder sagdt: Gnd ware lof, det är fnllbragt!

8. För då din brlld i fröjdeländer, Tag, Himla-Noach, dnfwan opp, Min anda ger jag dig i händer, Mitt olio-blad är tro och hopp. Ditt hufwud böj till mig i nö^ den, Skiljs ej från mig i bittra döden: För mig nr marter-weckans pin' Hos dig till himla-påskan in.

Öfwer samma christi Ord.

Sj. som. Nn hafwer denna dag. ^ Hur' skall jag älska dig, Min Jesn! ^ ^ du, som mig Så troligt älskat har, Att du för mig har dött, Och mig med kärlek mött, Då jag din fiende war? 2. Af all' din' werk och ord Är idel kärlek spord ; Af kärleks öfwerslöd Så öpp-nas ock din mun Uti min sista stnnd, Och talar i din död. 3. Då dn på korset stod Och rinna lät ditt blod; Förrän då döden fi^k Tillsknta mun och röst, Utdelar dn oss tröst Till sista ögonblick^ 4. Du glömmer sjelswan dig, Och tän-ker blott på mig, Uti ditt största awat; Thy brister dn ock nt,

Och till sarwäl och slnt Mig hugnar med ditt tal. 5. As fem din' öppna sår Jag tröst och wittne får, Hnr' högt du har mig kär; N:o 33 389 skada kunna; Uti min död mig ock för^ unna, Att på mill fred-dag warder sagdt: Gnd ware lof, det är fnllbragt!

8. För då din brlld i fröjdeländer, Tag, Himla-Noach, dnfwan opp, Min anda ger jag dig i händer, Mitt olio-blad är tro och hopp. Ditt hufwud böj till mig i nö^ den, Skiljs ej från mig i bittra döden: För mig nr marter-weckans pin' Hos dig till himla-påskan in.

Öfwer samma christi Ord.

Sj. som. Nn hafwer denna dag. ^ Hur' skall jag älska dig, Min Jesn! ^ ^ du, som mig Så troligt älskat har, Att du för mig har dött, Och mig med kärlek mött, Då jag din fiende war? 2. Af all' din' werk och ord Är idel kärlek spord ; Af kärleks öfwerslöd Så öpp-nas ock din mun Uti min sista stnnd, Och talar i din död. 3. Då dn på korset stod Och rinna lät ditt blod; Förrän då döden fi^k Tillsknta mun och röst, Utdelar dn oss tröst Till sista ögonblick^ 4. Du glömmer sjelswan dig, Och tän-ker blott på mig, Uti ditt största awat; Thy brister dn ock nt, Och till sarwäl och slnt Mig hugnar med ditt tal. 5. As fem din' öppna sår Jag tröst och wittne får, Hnr' högt du har mig kär;390 N:o 33 Dock si, dn mer ännn, Med sista orden sju, Mig derom wittne bär.

6. Det första ordet war: Förlåt dem, käre Far! De weta icke hwad De göra dig och mig; Thy war dem nådelig För min sknll, som det bad. 7. O kärlek utan mått, Som af ditt hjerta gått! Dn beder först för den Dig död' och pinar så, Förr än dn trösta må Din moder och din wän^ 8. Det andra ordet sker, Då du din moder ser J qwal, i ångst och gråt, Och en din wän derwid, Hwars sjal och kropp af qwid^ Will dödligt skiljas åt.

Se, qwinna! säger du, Jag will dig giswa nu En son nti min stad; Och du, Johannes! se, Jag will dig moder ge; Thy warer begge glad^.

^0. Guds Kyrka! gråt ej mer, Fast du dig ensam ser; Gnd många barn dig ger, Och J Gnds wänner, J, Som farlös sy-^ nens bli, Af modren trösten er.

1^1. Med tredje ordet will Han tala eder till, Som söken nåd med bot, Och ångren hjertelig^ Att J så st^geli^ gjort er Gud emot.

Till den det heter då, Som Chri^ stum tror uppå, Och gifwer Gudi pris : J dag, ja fauuerlig! Du wara skall med mig J himlens paradis.Nw 33 391 1.3. Jag tröstar mig derwid J nöd, i död och strid; Ty dn utlofwat har, Att hwar dn sjelswer är, Der skall, den dig har kär, Få wara alla da^r. ^14. Du tänkte dock på mig, Fastän dn ömkelig J sjerde ordet swårt Måst' ropa med högt ljnd: Ack, ack! min Gud! min Gud! Hwi har du wändt dig bort?

1.5. Thy ropte ^dn derpå, J femte or-det då: Mig törstar innerlig! Min Jesn! haf nn tack, Att i ditt heta ack, Dn tör-stat efter mig.

Dig skänktes bittert in, Dn drack Gnds wredes win, Att sötman skänka mig. Ack! wäck du hos mig opp En törst i själ och kropp, Att törsta efter dig.

^7. På törsten följer tröft J sjette ordets röst: Det är fnllkomnadt allt, Så säger, Jesn, dn; Ho må då ängslas nu? Ty du har allt betalt.

1.8. Fullkomnadt är nu allt, Hwad Fadren dig befallt, Och hwad dn lida bordt; Du bittra kalken dra^k; Gnd wa-re ewig tack! Du har nn all ting gjort.

Det sjunde qwäl dock mig, Dn rop^r hårt^etjg, ^ch tjswet ^ttt np^gc^s . O Fader! i din hand Befaller jag min altd'; Och dermed somnar af.

20. Ack, mörk och ängslig dag! Jag har dig dödat, jag; Aek! foten mister sken,392 N:o 34 Och bergen gå itu; Mitt hjerta! brist ock nu; War ej mer hårdt äu sten.

21. Dock tröstas j^tg härwid: Du har all åugst och strid Förbytt i fröjd och ro ; Thy for du häll med frid, Och åt din Fader blid Din själ fick nöjd betro.

22. Den trösten jag ock har, Att när jag hädanfar, Skall jag förnöjd få ge Min själ nti din hand, Och ingå i det land, Der wi dig ewigt se.

23. ^of, ära, pris och tack För allt ditt bittra ack, För all din ångft och nöd, Soln du för mig utstått; Haf tack, att jag har fått Mitt lif utaf din död! ^å samma Tagen. ^ver Frälsaren^ s^r och ^lod. Sj. som: O Jesu, min fröjd.

^^ Frälsare god! Du badar i fiulls får öfwer sår: Ja, hjertat är så-radt Och helt genombårad^ Din blod dig helt twår. Ack, Jesn, mill wän! Ditt kärlig ga hjerta Har dött ntas smärta, Och blöder dock än. Din^ händer, som skött Mång^ li-dande trött, Fastspikade blifwit, All bloden ntgifwit, Som uti dem war; Diu' sotter ä' s^r^n s^ btodc^, ^ltt ^ntot är c^wc^r.

2. Ack, ljuswaste flod, Min Jesn! din blod, Den jag ser utrinna utur dina sår; 392 N:o 34 Och bergen gå itu; Mitt hjerta! brist ock nu; War ej mer hårdt äu sten.

21. Dock tröstas j^tg härwid: Du har all åugst och strid Förbytt i fröjd och ro ; Thy for du häll med frid, Och åt din Fader blid Din själ fick nöjd betro.

22. Den trösten jag ock har, Att när jag hädanfar, Skall jag förnöjd få ge Min själ nti din hand, Och ingå i det land, Der wi dig ewigt se.

23. ^of, ära, pris och tack För allt ditt bittra ack, För all din ångft och nöd, Soln du för mig utstått; Haf tack, att jag har fått Mitt lif utaf din död! ^å samma Tagen. ^ver Frälsaren^ s^r och ^lod. Sj. som: O Jesu, min fröjd.

^^ Frälsare god! Du badar i fiulls får öfwer sår: Ja, hjertat är så-radt Och helt genombårad^ Din blod dig helt twår. Ack, Jesn, mill wän! Ditt kärlig ga hjerta Har dött ntas smärta, Och blöder dock än. Din^ händer, som skött Mång^ li-dande trött, Fastspikade blifwit, All bloden ntgifwit, Som uti dem war; Diu' sotter ä' s^r^n s^ btodc^, ^ltt ^ntot är c^wc^r.

2. Ack, ljuswaste flod, Min Jesn! din blod, Den jag ser utrinna utur dina sår;N:o 34 393 Dn helsones källa, Som må öfwerswälla Och strömlikt ntgår; Ja, liksom ett haf Kring widaste jorden Är swallande wor-den: Ack! låt mig deraf Få stilla min törst, Och swalka mitt bröst, Som brin-ner af heta, ^Och kan icke weta Ann^ lä-kedom få, Än twås i den floden, Och dricka den bloden, Som af dig månd' gå.

3. Jag borde wäl här Med ängsligt beswär J tårar ntbrista och klaga din död, Din jemmer och pina; Ty synder-na mina Ha' gjort dig den nöd. Jag borde med gråt Din blod dig aftwätta, Jag borde med rätta Jemt följa dig åt, Och blanda din blod Med tårarnas flod, Soln jag borde gjnta; Men ack! allt mitt tjnta Dock intet förmår, Att lindra din qwida, Ell^ läka din fida Och hela din' sår.

4. Jag faller fast mer Wid korset helt ner, Och dig, Herre Jesn! om nådene ber; Jag hafwer, ty wärre! Dig dödat, min Herre! Dock medan jag ser, Dn tog dig nppå, Att lida den nöden, Den bittra^ ste döden, Som jag skolat så: Min' synder du bar, Så att 1111 din Far, Af dig är försonad, Och jag blir sörskonad, Från hel-wetets glöd; Thy tackar jag, Herre, Min Jesu, min käre! För denna din död.

5. Mig qwäl ntan mått, Den synd jag begått; Ty den har dig dödat; dock trö-394 Nw 34 sten jag fått, Att dn mig har både För-låtit, af nåde, Min^ grufliga brotts Samt friat mig för Det straff och den pina, Som synderna mina Med rätta tillhör. Nn finner jag tröst, Ty dn mig sörlöst Med bloden den röda, Då dn lät dig dö-da; Jag af dina sår Min tröst uti nöden, Mitt lif nti döden Och salighet får^

6^ Dn salighets brnnn! Jag öppnar min mnn, ^åt bloden din rinna, så blif-wer jag säll: Jag smakar din pina, Jag önskar ock finna En smak af ditt wäl. Ack! gif mig ditt blod, Ty annars jag smäktar, När synden anfäktar Mitt ängsliga mod : En enda blodstår Utaf dina sår, Den stil-lar min qwida, Och tröstar mitt lida, Att hafwa all fröjd; Thy will jag mig gifwa Till korset, att blifwa J Jesn förnöjd.

7. Jag finner hos dig, O Jesn! för mig En tröft utan like: ^ty i dina sår, När jag dem betänker, Jag härliga skän-ker Då skådar och får; J sjnkdom min bot, J sorgen mitt nöje, J tårar mitt löje, Mitt wärn emot hot; Min tröst nti nöd, Mitt lif uti död; Mot satan och werlden, Mot fynden och flärden Och de-ras gewalt, Min styrka och seger; Ja^ jag

i dem äger Mitt allt nti allt.

8. O Jesn! mitt hopp, Hwar lem af din kropp Är sårader worden; din lemN:o 35 395 jag ock är: Skall jag äfwen bära Din^ sår dig till ära, Så gif dem då här. Ack! gör mig dig lik, Farwäl hela jorden! Jag är Jefn worden, J honom helt rik. Hans blod har mig köpt, Deri är jag döpt: Hans sår och hans pina Mig härliga skina. Farwäl! med ett ord: Jag Jesnm nn äger; Farwäl jag dig säger Båd^ himmel och jord.

Öfwer christi begrafning.

Sj. som: J s^å allt ondt begifne finnen. ^ck we! min Jesns ligger döder; ^ ^ Ack! skall jag bjnda dig ett fa^ ra wäl, Min Jesn, eller ock min arma själ? Mitt hjerta ntaf ängslan blöder. Hur^ skall jag lefwa eller wara uöjd; Du ligger^ död, soln är mitt lif och sröjd; Ack, dö^ den allstings lif bortrycker! Ack, hjerta! brist i tnsen stycker. Är Jesns död? o mer' än nöd! O! hwart skall jag mig wända? Mitt lif har tagit ända.

2. Ja, ja, jag ser dig lagd på båren, Du ligger blodig, bleker, brun och blå: Ack wel jag måste sådant se nppå; Jag skåda måst' de många såren, Som du från hjessan ned till foten bär, Att in^ tet helt på din lekamen är; Din mnn och ögon äro slntna, Af dem mång' trö-ster blifwit gjntna; Din fot och hand af dödens band Syns bunden och nedslagen; Dn blir till grafwen dragen. N:o 35 395 jag ock är: Skall jag äfwen bära Din^ sår dig till ära, Så gif dem då här. Ack! gör mig dig lik, Farwäl hela jorden! Jag är Jefn worden, J honom helt rik. Hans blod har mig köpt, Deri är jag döpt: Hans sår och hans pina Mig härliga skina. Farwäl! med ett ord: Jag Jesnm nn äger; Farwäl jag dig säger Båd^ himmel och jord.

Öfwer christi begrafning.

Sj. som: J s^å allt ondt begifne finnen. ^ck we! min Jesns ligger döder; ^ ^ Ack! skall jag bjnda dig ett fa^ ra wäl, Min Jesn, eller ock min arma själ? Mitt hjerta ntaf ängslan blöder. Hur^ skall jag lefwa eller wara uöjd; Du ligger^ död, soln är mitt lif och sröjd; Ack, dö^ den allstings lif bortrycker! Ack, hjerta! brist i tnsen stycker. Är Jesns död? o mer' än nöd! O! hwart skall jag mig wända? Mitt lif har tagit ända.

2. Ja, ja, jag ser dig lagd på båren, Du ligger blodig, bleker, brun och blå: Ack wel jag måste sådant se nppå; Jag skåda måst' de många såren, Som du från hjessan ned till foten bär, Att in^ tet helt på din lekamen är; Din mnn och ögon äro slntna, Af dem mång' trö-ster blifwit gjntna; Din fot och hand af dödens band Syns bunden och nedslagen; Dn blir till grafwen dragen.396 N:o 35 3. Ack, jag är den, som dig har mör^ dat! Jag har begått ett sådant grnsligt mord; Ack we! mig selas mål, mig fat^-tas ord: Du hafwer dig mill fylld på-bördat, För deu jag skolat dött eu ewig död. Men till att srälsa mig ur sådau uöd, Så wille du uu dödeu lida. Skall jag då sröjdas eller qwida? Jag är nu fri det tyranni, Som döden på dig gjor-de, Och jag dock lida borde.

4. Din död är blott en rolig hwila, Se'n dn för mig så tappert kämpat har, Och i din död mot döden segren bar; Thy sof, min Jefn tyst och stilla; Din möda war fast ganska stor och swår; Din matta kropp nu till sin hwila går. Sof sött uti din hwilokammar, Fast ängslan nu mitt hjerta krammar; Så lär en dag, med stort behag, Mig dig snart gifwa åter; Thy stillar jag min gråter.

5. Din hwila skall dock wara ära ; Ty som en segerhjelte läggs du ner, Och dig till ro i mörka grafwen ger. Båd' jord och himmel här frambära De segern fanor, som dn hafwer fått, Med mer än llågon kuuglig prakt och ståt; Derwid all^ hjeltar måste tiga, Och i förgäuglig graf-war stiga; Meu dilla ben förlltan mehn, J tysta grafwen gömmas, Dock icke der förglömmas.N:o 35 397 6. De store drottar, som begraswas ^ed prål och prnnk på bara werldsligt wi^, De njuta blott ett snart förgäng-ligt pris, Hwars loford kan ej ewigt haffas, Der's kroppar må få balfamerad^ bli, Dock bli ej från förgängligheten fri; Der's marmor och der^s ftolta grifter, Jn^ prägladt lof med gyllne skrifter, Förgås soln is, och ge bewis, Att tiden allting tärer, Hwad han sjelf ger och bärer.

7. Men ewigheten måste hysa Ditt lof uti ett oförgängligt prål; Uti deu allra-högsta äraus mål Skall du för alla helgon lysa: Din ljnfsta hwila skall ock wara der Så lång, som sjelfwa ewigheten är. Din segerkrona skall du bära! Din seger-sång wi skole lära: Halleluja! wi segrat ha, Och lif i Jesu funnit, Som för oss seger wunnit!

8. Tag medlertid uti mitt hjerta, O Jesu min! din söta hwilostad, Så får jag också ro, och blifwer glad: Då dör min

sorg och all min smärta; Jag will dig der en balsamering ge, Min myrrham och mitt rätta aloe Skall warda idel kärleks^ tårar: Ditt karleksminne, som mig sårar, Skall gömma dig owanskelig, Och dig i hjertat bära: Sä är din ^oil^ ära. 398

N:o 36

påskdagen.

Sj. som : Hwar man må nu wäl fröjda fig. ^ ^ak upp, miu själ! din natt är Din Jesus, som i mörksens dal Och död^ sens band låg bnnden, Har genom dödsens dörr i dag Trädt fram ur grafwen, med behag, Till fröjd för hela werlden.

2. Statt du ur fyudagrafwen opp, Och börja gndligt lefwa; Fullborda tro^ ues kamp och lopp: ^åt hjertat fig upp-häswa Till himlen, der din Jesns är, Och sök din ro i höjden der, Som en från synd uppstånden.

3. Förgät det som till rygga är^ Till det der ofwan fysta, Att hjertat må, med allt begär, Till Jesum fig npplyfta, För-trampa werlden med förakt, Och sökdnhim^ len med all makt, Der du din Jesum finner.

4. Sök ej ibland de döda här Att Herran Jesum sinna; Han är nppstånden och ej der; Men i odödligt minne Du honom balsamera bör, Och dig med ögna-salswa smörj, Att dn må honom skåda.

5. Owälj dig en swårer sorgesten: Din Jesns kan upphäfwa^, En Christen kan wid kors och mehn Sig fröjda, do^medbäswc^n. På Herren kasta ditt beswär; Han ärejfjer-ran, utau när; Ty han är nu uppståuden.Nw 37 399 6. Det lejon utaf Juda stam J dag h^r seger wunnit, Det dödade Guds reua ^mb Har^ oss till godo fuunit ^if, fäll^ het och rättfärdig frid Och efter wäl nt-känden strid, En skräck i fiende jagat.

7. Gack då, min fjäl, till striden sraln, Ty efter Jesns wnnnit, Blir dn i honom segersam; Ty han har fiende bundit, Att dn med Christo kan nppstå, J ny och helig wandel gå, Och Gndi troligt tjena.

8. Skräcks ej för djefwnl, werld ell' död, Ej helwets grymma tänder; Din Jesns lef^ wer, ingen nöd Tar dig ntnr hans händer; Han hos dem fwagom kraftigt bor, Och som en Segerhjelte stor De sina segra hjelper.

9. O du uppståudue Jesu Christ Jfråu de dödas lande, Fräls oss från fatans makt och lift, Och ifrån dödfens bande, Och låt oss allefamman få Uti det nya lif in^ gå, Som du oss har förwärfwat.

1.0. Dig prisa här båd^ widt och bredt Guds barn, som ännn strida, Och ewigt der i härlighet, De fom än segra wida, Och öfwerwunnit i ditt blod: O Jesn! gif oss kraft och mod, Att wi ock segren winne.

Annandag ^åsk.

Sj. som : Såsom hjorten träget längtar ^ ^11 uppståudue Jesu käre, Nalkas ^ ^ mig nppå min wäg! Följ och Nw 37 399 6. Det lejon utaf Juda stam J dag h^r seger wunnit, Det dödade Guds reua ^mb Har^ oss till godo fuunit ^if, fäll^ het och rättfärdig frid Och efter wäl nt-känden strid, En skräck i fiende jagat.

7. Gack då, min fjäl, till striden sraln, Ty efter Jesns wnnnit, Blir dn i honom segersam; Ty han har fiende bundit, Att dn med Christo kan nppstå, J ny och helig wandel gå, Och Gndi troligt tjena.

8. Skräcks ej för djefwnl, werld ell' död, Ej helwets grymma tänder; Din Jesns lef^ wer, ingen nöd Tar dig ntnr hans händer; Han hos dem fwagom kraftigt bor, Och som en Segerhjelte stor De sina segra hjelper.

9. O du uppståudue Jesu Christ Jfråu de dödas lande, Fräls oss från fatans makt och lift, Och ifrån dödfens bande, Och låt oss allefamman få Uti det nya lif in^ gå, Som du oss har förwärfwat.

1.0. Dig prisa här båd^ widt och bredt Guds barn, som ännn strida, Och ewigt der i härlighet, De fom än segra wida, Och öfwerwunnit i ditt blod: O Jesn! gif oss kraft och mod, Att wi ock segren winne.

Annandag ^åsk.

Sj. som : Såsom hjorten träget längtar ^ ^11 uppståudue Jesu käre, Nalkas ^ ^ mig nppå min wäg! Följ och400 Nw 37 lär mig, kär'ste Herre! Och mig om di^l pina säg, Hur' du sör mig lidit har, Då mina synder bar, Som ett

lamb, det dod^dt bliswit, Fast det intet ondt bedrifwit^ 2. ^åt mig ej, som månge galne, Bli senhjertad till att tro; De i otro ^igga sallne Och i dös^ och blindhet bo, ^er de icke känna dig; Ty hur' är det nlöjelig, Att man kan den sanning satt^l, Som man må i hjertat hata. 3. Uttyd sjelswer din' Propheter, Gör mig skriften ljus och klar, ^åt mig se de saligheter, Som du mig sörwärswat har; ^åt mig se, att hwart ett blad, Ja,fäst^ mer, att hwar en rad Sannings wittne om dig bära, Och mig om din wilja lära. 4. ^åt ditt ord mitt hjerta tända, Att af kärlek brinna wäl; ^åt min trolles lampa lända Till ett ljns sör mången själ, De som än helt wilse gå, Och i sah-ska trone stå, Deras hjertan låt npply-sas, Och din sanning hos dem hysas. 5. De som ej af korset weta, Att wi måste alle gå, Genom mycken sorg och he-ta Till att härligheten så, Ja, igenom helwets qwal, Som i tiden lidas skall, Sådant wärdes dem ej dölja; Att de ock dig måga följas 6. Jesn! låt mig trona öswa Uti strid, helt nöjd och sritt; Och om dn täcks henneNw 37 401 pröfwa, ^åt mig öfwerwinna widt J allt detta, och med dig, När min kamp har ändat sig, Få i härligheten träda, Och mig der oändligt gläda^ 7. Kommer här, Gnds wänner alla, Kommer här med enad röst, ^åt oss ned för Jesum falla, Som oss haswer åter^ löst; Bedjom honom in hos oss, Förr'n Guds sannings klara bloss Nedergår, och mörkret täcker Wåra hjertan, och dem skräcker.

8. Werldens aston nära nalkas: Ack, hnr' blir allt mörkt och kallt! Tros^ och kärleksdagen swalkas, Sanning mörknar öfwer allt; Alla synders swarta natt Täe-ker hela jorden platt. Ack! låt oss dess mera qwida: Jesn! hos oss blif och bida.

9. lifwets dag till ändan lider, Och jag ser min lefnads qwäll; Dödens långa natt fralnfkrider Och den mörka grafwens tjell, Som mitt herberg' wara skall, Till dess tidens dag är all. Herre Jesu! blis mig nära, Att mig intet må förfära. 1.0. Blif hos mig, ty allt tar ända, ^åt ditt anfigt^ lysa mig; Wärdes det ock till mig wända, Så är jag förnöjd i dig. Ja, när jag ock somnar af, ^ät mig dä, uti min gras, J din famn till ro inta-gas, Tills den ftora dagen dagas. 402

Nw 38

Tredjedag Påsk.

Sj. fom: Min fjäl och sinne låt Gud råda. ^^ ^^ märker här^ J sorgse själar! Hur ^ det med Jesn wänner går, När sorg och död som högst dem qwäler, Stra^r Jesns sjelf midt bland dem står: När de om Jesn tala må, Straxt de ock honom skåda få.

2. Han fyller npp de löftes-orden: Hwar twå ell^ tre förfamla fig Uti hans Namn på denna jorden, Der will han wa-ra nådelig. Dn sanningsmnn! hnr' mycket godt Har du oss wärft, då du uppstått?

3. Du kommer ej med tomma händer, Dn förer med dig fröjd och frid; Frid ware er, min frid jag sänder! Så ropar dn, midt i wår strid. Wi här i kamp och jemmer bo; Dock bådar dn oss srid och ro.

4. Gnds englar woro ganska glade, Då dn på jorden södder war, Och oss en sådan frid tillsade, Som du oss nu sör-wärfwat har: Eu frid med Gud, en frid, ett wäl J hjerta, samwete och wår själ.

5. Du fridsens Förste, store Hjelte, Din seger har oss friden bragte Då du wår sieude uedfällte, Och synden qwar i graswen lagt. Ja, kastat den i hafwet ner, Att aldrig derpå tänka mer.

6. O arma dn bedröfva hjerta! Hwi ser dn på din synd och brott? Se nu påNw 38 403 Jesn död och smärta, Och att han har igen uppstått, Så bli din^ röda synder hwit'; Ack tro och tänk derpå med slit.

7. Men häras kan dn dig ej fägna, Dn wällustsbaru och syndaslas! Hur' will du lifwet dig tillegna, Som ej will dö från synden as; Dö synden sörst med Je^ sn, då Kan dn med honom lifwet få.

8. Ditt fråsseri, din wällustskaka, Som kroppen tar i öfwerflöd, Förhindrar sjä^ len till att smaka Gnds Påf^alamb och söta bröd. Din jord'ska lnst och syndad strid Mot Gud, förtar dill fröjd och frid.

Wår Jesus är den bästa lnsten, Det söta bröd, det glädjewin; Ho smaka sår as denna mllsten, Har leda, sky, samt hat och pin' Till allt hwad nti werlden sinus, Ehnrn ljust och godt det syns.

40. Om Jesnm låt oss träget tala, Med trängtan, hwar wi wistas må; Så lär han också oss hngswala Med frid, så

att wi skåda få, Det han i oss nppstån^-den är, Ty wi i honom lefwe här.

Bort fåfängt snack, allt skämt och träta, lättfärdigt ord, förtal och spe, Der^-med de fleste tiden sräta, När några sam-mankomster ske. Ack! låt wårt tal om Jesum bli, Och trängtom att så honom si.

^2. Gif, Jesu! nåd på dig att tänka, Ehwar jag är båd' dag och natt Att du404 N:o 39

må komma, och mig skänka Din frid och fröjd, din himlaskatt; Så är jag wiss, att du i mig Då lefwer, och jag nti dig. 43. Jag kall med frid då hädan fara, Ty jag har sett min Frälserman, Och får i ro och hwila wara, Som aldrig mer förstöras kan. Jag far då häll i ro och frid, Som warar nti ewig tid.

På samma dagens Sj. fom: Mig gör stor lnst och glädje. ^^ ^l^älsignad ware Herran, Som oss ^^ ^ ^ ^^ ^^ ^ ^ ^ woro fjerran, Ha' himlafriden sport, Den han förwärfwat hade Med sinom död och blod, Samt oss den sjelf tillfade, Då han igen uppftod. 2. Den hela werlden skänker Mig ingen rolig dag; J allt jag gör och tänker Finns intet nöjdt behag. J werlden finnes ba-ra Krig, ångest, nöd och qwid^; Thy skall dn, Jesu! wara Min enda fröjd och frid^ 3. O frid! o himlafrider! Uppfyll mitt matta bröst, Soln öfwer synden qwider Och har ej ro och tröst; Jag suckar och sörtöfwar En ftillhet i min själ, Som sig så högt bedröfwar Och nti oro qwäl.

4. Ack! salig må den heta, J den Guds wilja sker, Och, utan emotstreta, Uppfylles mer och mer. Ho dertill haf-
404 N:o 39

må komma, och mig skänka Din frid och fröjd, din himlaskatt; Så är jag wiss, att du i mig Då lefwer, och jag nti dig. 43. Jag kall med frid då hädan fara, Ty jag har sett min Frälserman, Och får i ro och hwila wara, Som aldrig mer förstöras kan. Jag far då häll i ro och frid, Som warar nti ewig tid.

På samma dagens Sj. fom: Mig gör stor lnst och glädje. ^^ ^l^älsignad ware Herran, Som oss ^^ ^ ^ ^^ ^^ ^ ^ ^ woro fjerran, Ha' himlafriden sport, Den han förwärfwat hade Med sinom död och blod, Samt oss den sjelf tillfade, Då han igen uppftod. 2. Den hela werlden skänker Mig ingen rolig dag; J allt jag gör och tänker Finns intet nöjdt behag. J werlden finnes ba-ra Krig, ångest, nöd och qwid^; Thy skall dn, Jesu! wara Min enda fröjd och frid^ 3. O frid! o himlafrider! Uppfyll mitt matta bröst, Soln öfwer synden qwider Och har ej ro och tröst; Jag suckar och sörtöfwar En ftillhet i min själ, Som sig så högt bedröfwar Och nti oro qwäl.

4. Ack! salig må den heta, J den Guds wilja sker, Och, utan emotstreta, Uppfylles mer och mer. Ho dertill haf-
N:o 40 405 wer hnnnit, Hall har en himlaro Här np-på jorden fulluit, och kan i trygghet bo.

5. Då kan jag hädanfara J frid, och helt förnöjd Mig med de glade para, Som finn's i himlens höjd, Der mig en fröjd förtöfwar, En söter rolighet, Den ingen mig beröswar i alla ewighet.

6. Ack, att jag öswerwuunit Den swå-ra trones strid, Och redan hade sunnit Eu sådan ro och frid! O Jesu! stärk mig trona, Och hjelp, att kämpa så, Att jag en sköner krona Må nti sriden så.

Fjerdedag Påsk. ^ ^^ kärleksbrnnn, all godhets ^^ ^ öswerslöd! As kärlek är du född, as kärlek blef du död, Af kärlek lät du dig i mörka grafwen föra, Af kärlek stod dn upp, och lät oss det kllngöra.

2. Hnr^ war dock allt så dödt på and^ och werldsligt sätt, Så länge dina barn ännu ej trodde rätt, Att du uppstånden war; ty uti allt de gjorde, De hwarken lis ell^ krast i något mål försporde.

3. Så går det än med oss, då wi ej tro med hopp, Att Jesns lefwa bör hos oss i sjal och kropp ; Så så wi ingen kraft, att något gndligt göra, All nåd och lycksam werk då synas hett upphöra.

4. Kom, skåda dn, som är din egen N:o 40 405 wer hnnnit, Hall har en himlaro Här np-på jorden fulluit, och kan i trygghet bo.

5. Då kan jag hädanfara J frid, och helt förnöjd Mig med de glade para, Som finn's i himlens höjd, Der mig en fröjd förtöfwar, En söter rolighet, Den ingen mig beröswar i alla ewighet.

6. Ack, att jag öswerwuunit Den swå-ra trones strid, Och redan hade sunnit Eu sådan ro och frid! O Jesu! stärk mig trona, Och hjelp, att kämpa så, Att jag en sköner krona Må nti sriden så.

Fjerdedag Påsk. ^ ^^ kärleksbrnnn, all godhets ^^ ^ öswerslöd! As kärlek är du födð, as kärlek blef du död, Af kärlek lät du dig i mörka grafwen föra, Af kärlek stod dn upp, och lät oss det kllngöra.

2. Hnr^ war dock allt så dödt på and^ och werldsligt sätt, Så länge dina barn ännu ej trodde rätt, Att du uppstånden war; ty uti allt de gjorde, De hwarken lis ell^ krast i något mål försporde.

3. Så går det än med oss, då wi ej tro med hopp, Att Jesns lefwa bör hos oss i sjal och kropp ; Så så wi ingen kraft, att något gndligt göra, All nåd och lycksam werk då synas hett upphöra.

4. Kom, skåda dn, som är din egen406 Nw 40 ^^^^ ^ gud och träl, Och med dill näringsforg ditt arma hjerta qwäl; Du bryr dig natt och dag och will dig sjelf försörja^ Men nti Jesn Namn allsingenting påbörja.

5. Din egen konst och flit kan intet rätta nt, Att dn uti ditt werk kan få wälfignadt slnt. Si, Herrans egna barn, hnr' fåfängt de fig möda, Och utan Jesn hjelp få hwarken nåd ell' föda.

6. J Jesn lifwes kraft få skänkes oss allt godt; Ty deraf han stod npp, så har han gåswor fått, Att ge åt hwar och en, som honom rätt tillitar, Och fig, till hans behag, i kärlekswerk beslitar.

7. Men ho kan märka wäl, att detta Herren är, Som allt det goda oss så rik^ ligen beskär? Wisst bör det ett Gnds barn och Jesn lärjuug^ wara, Ja, den han äl^ skar högt, som sådant kan sörfara.

8. Ty werldens blinda barn tillegna alltid sig, Ehwad de göra må, och löpa lyckelig; De röka sinom nät och offra sinom garnom; Sä rosar hwar en sig af alla werldens barnom.

9. Dock sik och löp soln bäst, arbeta natt och dag, Om Gnd ej signar dig, så tar allsintet lag; Dn måste klaga sist: ack, wi ha' hela natten Ärbetat och ej fått den rätta himlamaten.

10. Men om dn ändtligt will en lyck^^^ Nw 41 407 lig bergning få, Så märk, hnr^ Jesn baru i dag wälsignas må^ Tag ej af eget wal dig någon gerning före, Men låt Gnds Andas drift dig bli ett rättesnöre.

Uti din blindhets natt och syndad mörker kan Ej något lyckas dig; men grip allt gndligt an; Bed Gud om uåd och råd, om ljus, om hjelp och styrka, Och offra Gud ditt werk llti ditt hjertas kyrka.

1.2. Begynn allt hwad dn gör i Herran^ Jesn Namn, Så sår din gerning wisst en rik wälfignad hamn, Följ Herrans ord och bnd, sök förft att få Gnds rike; Så skall lekamligt allt dig lyckas ntan like.

13. Utkasta dina nät om båtens högra sud, Det är: has sådant wärf, soln likt är Herrans bud. Eu syudauäring, och allt orätt gods sörswinner, Och ingen båt-nad den, som det besitter, finner.

44. Arbeta nti hopp, i tro och tåla^ mod, Faft mödan tyckes swår, så blir dock winften god. Will tiden icke dig med ön-skad frnkt belöna, Skall ewigheten dock ditt werk dess mer bekröna^ Första Söndagen efter Påsk.

Sj. fom: O Jefn Chrifl, fann. Gud och man. ^^ sorgbebnlldna matta själ, Som ^ djg med sk^ och srnk^an qmäl^ Och måste fly med ängslighet, Att leswa uti ^^ Nw 41 407 lig bergning få, Så märk, hnr^ Jesn baru i dag wälsignas må^ Tag ej af eget wal dig någon gerning före, Men låt Gnds Andas drift dig bli ett rättesnöre.

Uti din blindhets natt och syndad mörker kan Ej något lyckas dig; men grip allt gndligt an; Bed Gud om uåd och råd, om ljus, om hjelp och styrka, Och offra Gud ditt werk llti ditt hjertas kyrka.

1.2. Begynn allt hwad dn gör i Herran^ Jesn Namn, Så sår din gerning wisst en rik wälfignad hamn, Följ Herrans ord och bnd, sök förft att få Gnds rike; Så skall lekamligt allt dig lyckas ntan like.

13. Utkasta dina nät om båtens högra sud, Det är: has sådant wärf, soln likt är Herrans bud. Eu syudauäring, och allt orätt gods sörswinner, Och ingen båt-nad den, som det besitter, finner.

44. Arbeta nti hopp, i tro och tåla^ mod, Faft mödan tyckes swår, så blir dock winften god. Will tiden icke dig med ön-skad frnkt belöna, Skall ewigheten dock ditt werk dess mer bekröna^ Första Söndagen efter Påsk.

Sj. fom: O Jefn Chrifl, fann. Gud och man. ^^ sorgbebnlldna matta själ, Som ^ djg med sk^ och srnk^an qmäl^ Och måste fly med ängslighet, Att leswa uti408 ^^ ^ Nw 41 enslighet, För werldens trng, twång, hat och hot,

War tröst, och gör beständig bot.

2. När Jesu baru med rädsla stor Wid lyckta dörrar samman wor^, Då kom wår Jesus med sin tröst, Och gladde de^ ras ängsle bröst; Han bragte midt i sorgen sröjd, Och gjorde hwar och en förnöjd.

3. Sök dn med frnkt' och bäfwan så, Att knnna ewig sällhet så: Slnt dina hjertans dörrar fast För werldsligt allt, för lnft och last, Då kommer Jesus wis^ serlig Och sig förklarar inför dig.

4. Då bådar han dig frid och ro, Då will han sjelfwer hos dig bo, Ger dig sin Helga Andas kraft, Att ha^ i honom lif och saft; Och han, som gått för dig i död, Står dig ock bi i allan nöd.

5. Han wisar dig sin^ helga sår, As dem dn lis och helsa får; Ty i hans sår wi helad' bli^t. Den som i trone löper dit, Får här i lifwet trygger bo, Och uti döden ewig ro.

6. När afton ändtlig kommen war, Wardt Jefns sinom uppenbar. Allt fiker till fin sista qwäll; Thy fröjda dig, dn matta själ! Din plågas dag är ej så lång, Dess afton kommer jn en gång.

7. Förfamler er endrägtelig, J Her^ ^ans folk! och fröjda dig, Du lilla hop! saft werlden all Förföljer dig så margenNw 42 409 fall; Thy lid och bida nti tro, Ty ditt beskärm är A och O.

8. Han ger sin Anda dig till pant, Att löstet jn skall warda sant: J werl-den twång, i Jesn frid; Sjelf Herren är ock med i strid. Ack! kämpa rätt och rid^-derlig, En sköner krona skänkes dig.

Andra Söndagen efter Påfk.

Sj. fom : Det wida, wilda haf. ^^ ^ hwilka ljufste namn har dn dig, ^^ ^ Jesn, giswit! Dermed dn har för mig din kärlek klart beskriswit, Du kallar dig mill Far, mill Brudgum och min Bror, Min Herde och hwad mer; o, hwilken kärlek stor!

2. Hur' har du kunnat mer din kär^ lek att beprisa, Än då dn welat dig en trogen Herde wisa. Som låtit har sitt lif för mig, ditt arma får, Och sköter, föder mig, och leder hwart jag går.

3. En goder Herde är dn wisst, och will det wara, Gif att jag må det tro, och uti nåd förfara; ^åt ljuda mig din röst, att den uppwäcker mig, Att, som ett hörsamt får, af hjertat följa dig.

4. Jag känner wäl din röst, och ej en främmand' följer, Soln nnder fårekä'r ett ulfwehjerta döljer. En legoherdes röst^ är blott ett ljud, ett wär', Thy följer jag dill^ ord, soln trogne Herden är. Nw 42 409 fall; Thy lid och bida nti tro, Ty ditt beskärm är A och O.

8. Han ger sin Anda dig till pant, Att löstet jn skall warda sant: J werl-den twång, i Jesn frid; Sjelf Herren är ock med i strid. Ack! kämpa rätt och rid^-derlig, En sköner krona skänkes dig.

Andra Söndagen efter Påfk.

Sj. fom : Det wida, wilda haf. ^^ ^ hwilka ljufste namn har dn dig, ^^ ^ Jesn, giswit! Dermed dn har för mig din kärlek klart beskriswit, Du kallar dig mill Far, mill Brudgum och min Bror, Min Herde och hwad mer; o, hwilken kärlek stor!

2. Hur' har du kunnat mer din kär^ lek att beprisa, Än då dn welat dig en trogen Herde wisa. Som låtit har sitt lif för mig, ditt arma får, Och sköter, föder mig, och leder hwart jag går.

3. En goder Herde är dn wisst, och will det wara, Gif att jag må det tro, och uti nåd förfara; ^åt ljuda mig din röst, att den uppwäcker mig, Att, som ett hörsamt får, af hjertat följa dig.

4. Jag känner wäl din röst, och ej en främmand' följer, Soln nnder fårekä'r ett ulfwehjerta döljer. En legoherdes röst^ är blott ett ljud, ett wär', Thy följer jag dill^ ord, soln trogne Herden är.410 Nw 42 5. Dn trogen är i nöd; på dig will jag förlita, Och ntl hjertans tro mig der^ om högst beflita: Är dn min Herde, mig skall intet fattas då, Jag skall då in och ut med dig i bete gå. 6. Ack, att mitt hjertas grund din trohet måtte fatta, Och jag ditt såta får till döden fick mig skatta! Ack, att jag knnde få din herdakärlek fe, Att den ock i mitt kors mig måtte glädje ge!

7. O, att jag wore dig, min Herde, helt tillgifwen ! Som du af kärlek är för mig i döden drifwen. O, att min hela fjäl, och allt hwad i mig är, För sådan kärlek dig rätt tacksamt hade kär! 8. Ack! had^ jag fårens art, fom fig ej bry ell^ twika Om något, medan de ej från sin herde wika! De gå hwart herden dem kringförer hit och dit, Och följa städs hans röst och staf med allo slit^ 9. O Jesu! ack, att jag min omsorg på dig lade, Och endast uti dig min tröst och nöje hade! Derlnot helt stilla blef, och icke sörjde mer; Ty hwad mig nödigt är du både ser och ger. 40. Ja, Gud! du will, du kan och lär så med mig laga, Att jag i trolle dig min omsorg må uppdraga; Du är så wil-lig ju att föra mig, ditt får, Ju i ditt fårahns, der jag helt sorglös går.Nw 43 411 41.. O Jesu! led mig dn, som gode Herden heter, Och fåren tar dig an, famt dem ntför och betar J denna onda tid, då man mång^ herdar fpör, Som hwar^-ken trogne ä^, ell^ lefwa som fig bör. 42. ^ed mig på grönan äng, till lif-fens wattnkälla, Och låt mig nppå dig städs trones öga ställa, Och höra få din röst, att jag allt följer dig, Min Herde, både här och der ewinnerliga Tredje Söndagen ester Påsk.

Sj. som: Hur kan och skall jag dig min Jesn. ^^ ^ ^^ ^ Jesnm se och ^ finna! O pin^ och hjerteqwal, när som han tycks förswinna! O midnatts ångst och skräck^ när hjertat ängsladt är! O sorg förntan tröst, ej se den man begär. 2. Då klagar man sin nöd för himmel, haf och jorden, Man allting då beswär, att säga, hwar är worden Wår själawän och tröst, som nu bortwiken syns, Den wi då längte se, dock icke hos oss finns. 3. Man söker här och der, af ängslig trängtan matter, Dock finner ej den ort, som Jesnm i sig fattar, Förr'n man till hjertat går, och will det Gudi ge, Med tro och bättrings sorg, då får man Jefnm fe^ 4. När man går bättre fram förbi all^ syndawägar, Då finner man det rnm, Nw 43 411 41.. O Jesu! led mig dn, som gode Herden heter, Och fåren tar dig an, famt dem ntför och betar J denna onda tid, då man mång^ herdar fpör, Som hwar^-ken trogne ä^, ell^ lefwa som fig bör. 42. ^ed mig på grönan äng, till lif-fens wattnkälla, Och låt mig nppå dig städs trones öga ställa, Och höra få din röst, att jag allt följer dig, Min Herde, både här och der ewinnerliga Tredje Söndagen ester Påsk.

Sj. som: Hur kan och skall jag dig min Jesn. ^^ ^ ^^ ^ Jesnm se och ^ finna! O pin^ och hjerteqwal, när som han tycks förswinna! O midnatts ångst och skräck^ när hjertat ängsladt är! O sorg förntan tröst, ej se den man begär. 2. Då klagar man sin nöd för himmel, haf och jorden, Man allting då beswär, att säga, hwar är worden Wår själawän och tröst, som nu bortwiken syns, Den wi då längte se, dock icke hos oss finns. 3. Man söker här och der, af ängslig trängtan matter, Dock finner ej den ort, som Jesnm i sig fattar, Förr'n man till hjertat går, och will det Gudi ge, Med tro och bättrings sorg, då får man Jefnm fe^ 4. När man går bättre fram förbi all^ syndawägar, Då finner man det rnm,412 Nw 43 der soln wår Jeslls plägar Förklara fig sör dem, som ängsligt sökarn må, Och de-^ ras nöd och sorg i fröjd förwandlar då.

5. Hwad ångst och jemmer är för slika arma själar, Som nti mörkret gå; dem ängsladjnpet qwäler, När dem all tröst och nåd i der^s anfäktnings natt, Ej skin, men blirt och brak will dem förgöra platt.

6. Då ropas ack och we, och tårar ftrömlikt rinna; Då kännes synd och ångst^ och kan ej trösten finna, Förren Jesus ömkar fig, och en så ängslad själ, Med nåd och kärlek gör förnöjder, glad och säll.

7. Ho slikt sörfarit har, den wet, att ingen smärta J werket större är, än den ett sådant hjerta Måst^ bära, soln sör qwal wet hwarken tröst ell' råd, När Jesns döljer sig, och Gnd syns ntan nåd.

8. Dock war wid mod, o själ! enli^ ten tid det heter Så ändrar sig din sorg, och all' din' ängsligheter Förwandlas uti sröjd, soln ingen från dig tar, När Je-slls åter blir sör själen nppenbar.

Gör dn, o Jesn! gör med mig som dig behagar, Jag will nu wara nöjd i alla mina dagar; Min ängslan eller sröjd har aldrig skadat mig; Ack, nej! det är din nåd; thy will jag taeka dig.

10. När som dn tnktar mig, så är det mina synder, För dem dn dödsens qwal ochNw 44 413 ångest mig tillskyndar; Dock länder mig till gagns, och sker mig barnarätt, Jag lntt^ ras såsom gnld på sådant wis och sätt.

11. Jag wet att denna sorg, som tim-lig är och lätter, En ewig härlighet mig söder, och försätter Min själ i ewig ro; thy tröstas jag derwid^ Min jemmer, nöd och gråt är här en liten tid.

Fjerde Söndagen ester Påsk.

Sj. fom^ Jefn, du mitt lif, min helfa. sommer hit, J arme själar! Kom-^^ ^ mer hit, J Adams barn! J, som ären syndens trälar, Snärjde nti satans garn, J, som ifrån lifwet wikit, Och till sjelfwa döden sikit; Kommer, lärer hnr' J må Från er död till lifwet gå.

2. Adam, ack! wår förfte fader, Wek från Gnd i werlden in, Då han tänkte blifwa glader Uti egenwiljan fin. Ack! han föll och störte alla, Då han ensam månde salla, ^ikt ett träd, hwars grenar all Taga o^k med trädet fall.

3. Fallet war, att öswergifwa Herran Gnd sin helsos bruun, Och ohörsam otro driswa Mot Guds ord och saunings mun. Då förderf^des all naturen: Och wår kust till kreatureu Drar oss äu allt mer och mer Jsrån Gud till werldeu ner. Nw 44 413 ångest mig tillskyndar; Dock länder mig till gagns, och sker mig barnarätt, Jag lntt^ ras såsom gnld på sådant wis och sätt.

11. Jag wet att denna sorg, som tim-lig är och lätter, En ewig härlighet mig söder, och försätter Min själ i ewig ro; thy tröstas jag derwid^ Min jemmer, nöd och gråt är här en liten tid.

Fjerde Söndagen ester Påsk.

Sj. fom^ Jefn, du mitt lif, min helfa. sommer hit, J arme själar! Kom-^^ ^ mer hit, J Adams barn! J, som ären syndens trälar, Snärjde nti satans garn, J, som ifrån lifwet wikit, Och till sjelfwa döden sikit; Kommer, lärer hnr' J må Från er död till lifwet gå.

2. Adam, ack! wår förfte fader, Wek från Gnd i werlden in, Då han tänkte blifwa glader Uti egenwiljan fin. Ack! han föll och störte alla, Då han ensam månde salla, ^ikt ett träd, hwars grenar all Taga o^k med trädet fall.

3. Fallet war, att öswergifwa Herran Gnd sin helsos bruun, Och ohörsam otro driswa Mot Guds ord och saunings mun. Då förderf^des all naturen: Och wår kust till kreatureu Drar oss äu allt mer och mer Jsrån Gud till werldeu ner.414 Nw 44 4. Men när Christus kom på jorden, Att oss frälsa srån den nöd, War hans lis i werk och orden, Jntet annat till hans död, Än att werlden öswergiswa, Och till Fadren gå, och blifwa Honom ly^ dig nti allt, Faft det sjelfwa lifwet gallt. 5. Fast hans gång war fnll med lida, Full med helwets ångst och nöd, Fnll med smälek kamp och strida, Och beslöts medkor^-sens död, Blef han dock sin Fader trogen, Och till all ting redobogen: Derför hafwer han nn gått Till sin Far, och ära fått. 6. Följ din Jesnm troget efter, Som han wägen gått för dig; Will du der få kron^ och seepter, Så bör dn på korsets stig Först af Kidronsbäcken dricka, Och ditt hnfwnd nedertrycka, Se^n skall det npp-höjas der; Ty din eländs tid är här. 7. Sknlle du af werlden tryckas, Ha^-tas, fmädas, dödas platt; Ja, fast Jesus skulle tyckas Från dig wika; tro dock att Sådant dig till nytta länder, Ty han dig sin Anda sänder, När dn derom bedja må, Och allt tåligt lider då.

8. Christns syntes öfwergifwen Utaf Gnd en liten tid: Men är genast tröstad blifwen, Och fick skåda Fadren blid. Måst^ dn Jesnm deri följa, Att Gud will fig för dig dölja, Ack! fast nöden då är stor, Du dock tröstas, om du tror.Nw 45 415 Werlden står i otros synder, Och sin sjelfrättfärdighet, Deri hon få ganska blinder, Tröstar sig i säkerhet, Och af Gudi fig berömmer, Samt i högmod aw-dra dömmer; Det Guds Ande straffa lär, När han till dig. kommen är.

40. Jesu bortgång kan dig lära, Att dn ej rättfärdig står Af dig sjelf, men bör begära, Att dn nåd i Jesu får. Her-rans Ande bör ock werka Tron i dig, och henne stärka. Sådant lär Guds Ände dig Uti korset sannerlig.

4^1. Jesn! lär mig hjertligt trängta Ef-ter dig, och dit du gått; Och att jag dess mer må längta Efter målet, fom du nått, Ack! få fänd din Ända neder, Som mig i all fanning leder, Att jag rätt och oför-ryckt Kämpar till min ändalyckt.

42. Hjelp mig gå, ack! hjelp miglö^-pa, Jefn! ftärk mig fwagan dn; ^åt mig tiden få uppköpa, Att jag allt förfakar nn, Och få löper nti trona, Att jag får en sköner krona, Utas dine nådeshand, J det rätta Canaans land.

Böne^Söndag.

Sj. som: Hit, o Jefn! famloms wi. ^5 ^^ s^ kommer här, Och på ^ ^ Jefn ord dig beder: Sänd din Anda, som mig lär, Och till bönen rätt be-^ Nw 45 415 Werlden står i otros synder, Och sin sjelfrättfärdighet, Deri hon få ganska

blinder, Tröstar sig i säkerhet, Och af Gudi fig berömmer, Samt i högmod aw-dra dömmer; Det Guds Ande straffa lär, När han till dig. kommen är.

40. Jesu bortgång kan dig lära, Att dn ej rättfärdig står Af dig sjelf, men bör begära, Att dn nåd i Jesu får. Her-rans Ande bör ock werka Tron i dig, och henne stärka. Sådant lär Guds Ände dig Uti korset sannerlig.

4^1. Jesn! lär mig hjertligt trängta Ef-ter dig, och dit du gått; Och att jag dess mer må längta Efter målet, fom du nått, Ack! få fänd din Ända neder, Som mig i all fanning leder, Att jag rätt och oför-ryckt Kämpar till min ändalyckt.

42. Hjelp mig gå, ack! hjelp miglö^-pa, Jefn! ftärk mig fwagan dn; ^åt mig tiden få uppköpa, Att jag allt förfakar nn, Och få löper nti trona, Att jag får en sköner krona, Utas dine nådeshand, J det rätta Canaans land.

Böne^Söndag.

Sj. som: Hit, o Jefn! famloms wi. ^5 ^^ s^ kommer här, Och på ^ ^ Jefn ord dig beder: Sänd din Anda, som mig lär, Och till bönen rätt be-^416 Nw 45 reder. Ack! låt honom mig förklara, Hwad en sådan bön må wara, Som i Jesn Namn ntgjutes, Och af dig med Ameu slutes.

2. O, hur mången bör ännu Dessa ord af Jesu höra: Härtills hafwer iutetduJ mitt Namn förftått att göra Dina böner; fast du bedit, Och om mig med munnen qwädit; Ja, fast dn derwid har suckat, Har du do^k mitt Namn missbrukat!

3. Ho som blott as wanan ber, Och det som en plägsed öfwar, När det obot^ färdigt sker, Man Gnds ära da beröswar. Blotta ropet: Herre, Herre, Är så gäng^ se nu, ty wärre! Gauska så i sauuiug weta, Hwad sann andakt månde heta.

4. Herren styggs wid sådant skri, Der^ med de hans öron fylla; Derför de ohör^ de bli, Ty de fägas bedja illa; Wällnft, rikdom, egen ära, Egen nytta de begära, Trakta ens att kroppen nära, Och i lu^ sta allt förtära.

5. Sådant är ej Andans bön, Men går ntas köttsligt sinne, Winner ock en sådan lön, Som i köttet ligger inne. Herren säger wredessnller: Bort med dina wisors bnller! Jag will ej ditt Psalter höra, Och det offer dn månd^ göra.

6. Ho Guds Namu missbruka luå, Will han ej ostraffad lemna. O, att jag då kuud^ sörstå, Jesu Namn att wärdigt uäm^na! Fader! gif mig bönens Anda, Soln med nåd mig går tillhanda, Och mig må i sanning lära, Allt i Jesu ^alnll begära.

7. Jllgeu ber i Jesu Namn, Som ej Je-sum fig ikläder Geuom troll, och i hans hamn Jnsör Fadrens thron framträder: J hwars hjerta Jefus blifwer; Och dell hall fin Anda gifwer, Som dess ord och bön så lagar, Att d^n Gndi wäl behagar.

8. Gud! soln bedja har befallt, Och det bjndit alla, alla, Ja, ock lofwat ^ifwa allt, När de troend' dig åkalla: Gif mig trona i mitt hjerta, Och en hjertans hnn^ gerssmärta, Att ditt rike efterlängtar Och till Jefn ankomst längta.

9. Gif mig din rättfärdighet Och din Andas frid och fröjder, Så har jag all salighet, Och will ewigt wara nöjder, Jn-tet timligt jag begärer, Ty jag wet du mig beskärer Allt hwad mig till nytta länder, När jag ger dig det i händer.

10. Ja, i Jesn Namn mig hör, Käre Fader! hwad jag beder, Och mig all den nåden gör, Soln min Jesn dyra eder Mig ntloswa i de orden, Som han talat har på jorden; Ty de Ja Och Amen blif-wa, Och mig tröst i bönen giswa.

41. Gis att jag med Jesu må Denna werlden öfwergifwa, Och till dig, o Fa-der! gå, Ätt hos dig, i Jesu bliswa. Ack, 14418 Nw 46 min Fader! wärdes höra, Och mig denna nåden göra.^ Hör i Jesu Namn, o Fa-derl Amen, ja, nn är jag glader. christi Himmelssärdsdag.

Sj. som : När Herren Christna födder war.

Hör till, du arma, säkra själ, Som ^ tror dig tro och stå helt wäl! Hör hnrll Herren forebrår De sina för en otro swår, Och en hjertans hårdhet stor, Att de så misstrogne wor^ Om det desjelswedockersor'.

2. Om det sör dem war swårt att tro, Som dock lekamligt fingo bo Med Jesnm och hans nnder se, Hwad will då med oss arma fke? Som ej se, och dock likwäl Böre tro, mot alla skäl, Dermed förnns-tet hjertat qwäl.

3. A^k! trones werk är ej få lätt, Som mången fig inbillar det, Och icke wet, hwad gäller då, När satan en anfäkta må; När förnuft och werlden dig Emot trona gö-ra krig, Och den försöka grufwelig.

4. Hur^ mången som med Christo dött Från werlden och sitt eget kött, Samt andligt har den krasten fått, Att han till Chrifti lif nppftått, Måst^ med otro sre^ stas här, Om det lif han har och bär, Af Gud i sanning werkadt är?

5. Hur mången drar sin swaghet an, Att han ej gndligt leswa kan? Äck! är 418 Nw 46 min Fader! wärdes höra, Och mig denna nåden göra.^ Hör i Jesu Namn, o Fa-derl Amen, ja, nn är jag glader. christi Himmelssärdsdag.

Sj. som : När Herren Christna födder war.

Hör till, du arma, säkra själ, Som ^ tror dig tro och stå helt wäl! Hör hnrll Herren forebrår De sina för en otro swår, Och en hjertans hårdhet stor, Att de så misstrogne wor^ Om det desjelswedockersor'.

2. Om det sör dem war swårt att tro, Som dock lekamligt fingo bo Med Jesnm och hans nnder se, Hwad will då med oss arma fke? Som ej se, och dock likwäl Böre tro, mot alla skäl, Dermed förnns-tet hjertat qwäl.

3. A^k! trones werk är ej få lätt, Som mången fig inbillar det, Och icke wet, hwad gäller då, När satan en anfäkta må; När förnuft och werlden dig Emot trona gö-ra krig, Och den försöka grufwelig.

4. Hur^ mången som med Christo dött Från werlden och sitt eget kött, Samt andligt har den krasten fått, Att han till Chrifti lif nppftått, Måst^ med otro sre^ stas här, Om det lif han har och bär, Af Gud i sanning werkadt är?

5. Hur mången drar sin swaghet an, Att han ej gndligt leswa kan? Äck! är^ N:o 46 4l9 det ej en otro stor! liksom ej Christns leswand^ wor', Genom den wi allt förmå, Om wi honom tro uppå; Och satans werk förstöre då.

6. Att denna otron skaffa af, Wår Je-sus deu besalluing gas: Går nt i alla werl-dens rum, Prediker Eoaugelium; Dender tror och döpas må, Han skall saligheten så; Men den ej tror, sördömes då.

7. Men ack! Guds Prester måste ju beklaga, såsom förr, ällnn: Ho är, fom wår predikan tror, Ty otron är så gan^ ska stor? Jngen tror nu mer, än han Ser och sjelswer werka kan; Hwar en will bli fin frälserman.

8. J andlig och lekamlig sak, Tror mall nn Gud ej mera; ack! Hwar en will kläda, föda fig, Och är derom bekymmer-lig; Men för själen sörjs ej mer, Än att man till utwärt^s ber; Som dock as skrymt och otro sker.

O säkra själ! betänklig då, Att tron helt annat wara må, Än hwad dn sjelf dig giswa kan, Och i inbillning ta^ ger an: Hon är lefwand^ och ej död, Ger i hjertat kärleks glöd Och kraft, att lef-wa som Gnd böd.

10. Så märker nn de tecknen wäl, Soln sölja hwar en trogen själ, Fastän de nu på andligt sätt Mest böra werkas alle slätt:420 Nw 46 Jesn kraft ntdrifwa skall Djeflawerk och andar all^, Som sökt komma oss på fall.

1.1.. Förllnft och otros ormafting Skall då sördrifwas allt omkring: Wår tllnga skall då warda ny, Allt gudlöst tal och gäckeri Skall ej mera wara hördt; Sa-tans werk skall bli förftördt, Men Her-rans pris och lof ntfördt.

12. Är någon swag nti sin tro, Och hwarken dag ell^ natt har ro, På den skall läggas bönens hand, Så lindras ock hans sjnkdoms band. Der man osllnd spis förtär, Det dock intet skada lär, När den med bön wälsignad är.

^l3. Ho kärleksfrukter intet har, Och tror sig tro, han sig bedrar, Bed Gud om tron, ty annars lär Dn aldrig den bekomma här. Bed och hungra dag och natt, Trängta, om dn önskar, att Få tron, och Jesnm, trolles skatt.

14. Dock J, som qwideu i er nöd, Soln wore Jesns ännn död; Ack! märker, att han är helt när; Den er bedröfwar, Jesns är; Eder otro straffar han, När J icke tron försann, Det lefwa må er Frälserman.

15. ^Fast ert sörllnft begriper^u ej, Ja, fast ert hjerta säger nej; Är^u dock i illre själen der: Der ock halls bo och himmel är^ Ja, han stadigt hos oss bor,Nw 4^ 421 Fast han synligt från oss for. A^k käraste själar ! detta tror.

1.6. Wi äre arme wandringsmän, Wårt hemwift är i himmelen; A^k, Jesll! du wår kär'ste wän, Kom snart i nåd, ack! kom igen, Och oss hemta till din fröjd J din sköna himmels höjd. Ja, Amen, kom ! jag är förnöjd.

Sjette Söndagen ester Påsk.

Sj. fom : Så i Jesu namn rinn upp. ^^ ^esn, dyre sanningsnlun, Hwilkens ^ ^ nåd h^lr ingen ända! Du som lof-wat till oss sällda Sannings-Andan, trö-stens brnnu, Den oss skall dig känna lära, Och om dig ett wittnesbörd, Uti wåra hjer^ tall bära; ^åt min bön nn warda hörd.

2. Sänd Hngswalar^n nådelig Då mig ned as dinom Fader, Som med trösten mig gör glader, Och sörklarar dig i mig. Oppna du mitt illre öra, Att jag der halls wittue hör, Och låt äfwen mig nt-föra, Hwad jag om dig wittna bör.

3. ^åt mig ej försagder bli För uå^ll werldslig gunst och ära, Mindre mig af skräck sörsära, Och mig sör dess ogunst bry. Hjelp mig om din sauniug wittna Oför-skräckt för hwar en man, Och ej rodna eller hwituc^ För a^llt hot, mord, el^ och br^ud.

4. O! jag wet, din sanning lär Utaf Nw 4^ 421 Fast han synligt från oss for. A^k käraste själar ! detta tror.

1.6. Wi äre arme wandringsmän, Wårt hemwift är i himmelen; A^k, Jesll! du wår kär'ste wän, Kom snart i nåd, ack! kom igen, Och oss hemta till din fröjd J din sköna himmels höjd. Ja, Amen, kom ! jag är förnöjd.

Sjette Söndagen ester Påsk.

Sj. fom : Så i Jesu namn rinn upp. ^^ ^esn, dyre sanningsnlun, Hwilkens ^ ^ nåd h^lr ingen ända! Du som lof-wat till oss sällda Sannings-Andan, trö-stens brnnu, Den oss skall dig känna lära, Och om dig ett wittnesbörd, Uti wåra hjer^ tall bära; ^åt min bön nn warda hörd.

2. Sänd Hngswalar^n nådelig Då mig ned as dinom Fader, Som med trösten mig gör glader, Och sörklarar dig i mig. Oppna du mitt illre öra, Att jag der halls wittue hör, Och låt äfwen mig nt-föra, Hwad jag om dig wittna bör.

3. ^åt mig ej försagder bli För uå^ll werldslig gunst och ära, Mindre mig af skräck sörsära, Och mig sör dess ogunst bry. Hjelp mig om din sauniug wittna Oför-skräckt för hwar en man, Och ej rodna eller hwituc^ För a^llt hot, mord, el^ och br^ud.

4. O! jag wet, din sanning lär Utaf422 Nw 47 ^ ^ ^^^ ^ werlden motstånd lida, Ty hon söker den bestrida; Derför ock din^ wittneu här Bli förföljde och utskjutne, Och eho dem döda må, Slår ell^ kör i fångsel slutue, Tror sig tjena Gudi då.

5. Men det sker deraf, att de Hwar-ken dig ell^ Fadren känna, Utan i fitt mörker ränna: Ack, ett eländ'! ack och we! Ack! sörlåt, förlåt, o Herre! Hwad i så-dan blindhet sker, Upplys, omwälld större och smärre, Som så grnsligt fallit ner.

6. Skall dock jag, ell^ någon ann', För din sanning något lida, Ack, låt mig der-wid ej qwida, Fast jag döden deraf fann. ^åt mig tålig bli i nöden, Och mill kamp fullborda så, Att jag trofast, genom dö-den, Må med dig till lifwet gå.

7. ^åt förfwinna all den tröft, Soln mig werlden loswar giswa Wid dess syn-datjenst, och driswa Äll dess lusta ur mitt bröst. Jesu! jag will ej begära Någon tröst, äu as din hand, Den du loswat mig förära, All min tröst, den Helge And^.

8. Sänd dill Ande, Jesu min! Till att wittna i mitt hjerta, Blott om dig, din död och smärta, Och dig der så prägla in, Att jag från all^ andra bilder Må i hjertat wara ren, Och med Jesu helt npp-fyllder, Skåda Jesum blott allen'. Nw 48 423 Pingst-Dagen.

Sj. fom: Min högsta skatt, o Jesu kär. ^^itt hjerta! ack, bepröfwa dig, Och ^^ ^ ^ ^ ^^ ^ pröswa dig dock rättelig, Om du än föker sof-wa; Är du as åuger ej i grund Förkrossad, så fall denna stnlld För Gud i trone neder.

2. Gud Fader, Sou och Helge And^ Will boend' hos dig bliswa, Ack, själ! betänk, hwad Herrans hand Will dig i nåder giswa. Gud är eu Aude, tänk der^ på, Hnr^ dn bör wara skickad då, Skall du Guds bolliug warda.

3. Du wara bör med Gud i allt As ett sörenadt finne, Med hjertat dn intränga fkall, Att bli i Gudi inne, Och dig Gnds wilja nnderge, Tills dn sår lnorgonstjer-nan se, Ja, solen sjelf dig lysa.

4. Ej uti något syndabo, Med wäl-lustträck belastadt, Will Jesus ta sin hwi-loro, Den bör sörst bli ntkastad, Du bör i troue göras ren Med ^ambsens blod twås as, och sen Will Gud då bo derinne.

5. O syndastygghet, has god natt, Bort satans werk och rike! Jag har en annan del och skatt, Den släpper jag dock icke; Jag håller Jesnm, den jag har, Jag skall ock troligt hålla'n qwar, Till dess han mig wälsignar.424 Nw 48 ^ ^^ 6. Will F^der, Son och Helge And' Uti mig bo och bliswa; Så will jag nöjd mitt syndastand Och werlden öswergifwa, För-dömdt och hatadt ware allt, Som göra will mitt hjerta kallt J kärlek till min Jesnm. 7. Jag ftraffar hjertat sjelf i mig, Och allt ehwad jag hyser, Soln ej i trolle renat sig, Och as Gudsklarhetlyser. Ack, kom Gud Fader, Son och Alld^! Kom in uti mitt hjertas land, Gör der ditt bo och tempel.

8. Om jag har funnit nåd för dig, Och för din' ögon, Herre! Så gack dock icke fram om mig; Jag ber dig, Jesu kä-re! Kom nu på stunden i mitt bröst, Kom in med all din nåd och tröst, Och blif der ewigt inne.

9. Äck, Jesn! lär mig älska dig, Att jag ditt ord må hålla; ^åt mig af kärlek innerlig Allt kors för dill skull tåla. Gif, att mitt hjerta, själ och kropp, Må af din kärlek tändas opp, Att jag helt kär dig följer.

40. Gif mig den friden, Jesu kär! Som werlden ej kan gifwa, Den ewigt warar här och der, Och ingen kan för-drifwa. Gnds frid, som genom Andan din Bewarar hjerta, håg och sinn^, J Christo wårom Herra.

Dn tröstens Gud, o Helge And'! Hugswala mig i nöden, ^ed mig med dine nådeshand, Och trösta mig i döden; ^åtmig^^ ^ N:o 49 425 i frid infomna då, Och sist i fröjd npp-wakna få, Och ewigt hos dig blifwa!

På samma dagen.

Sj. fom : Nu tackar Gud allt folk. ^ jemmer, jemmer, ack! man kan ^^ ^ ej nog beklaga, Hnr fasligt blindt och groft man låter fig bedraga, Att mera satan tro än Jefu egen mun, Som äl-skar oss så högt, och är all sannings brunn.

2. Wår Jesus säger ju, den honom älska månde, Han håller ock hans ord för-lltall sorg och wånde, Men satan, i sin' barn, ntropar öswer allt: Omöjligt hålla är, hwad Jesus har besallt.

3. Ja, mången wisar nog med sjelf-wa werk och orden, Sig deri säga sant; ty då han älskar jorden, Och jordiskt sin-nad är, så älskar han ej Gnd, Och kan då äfwen ej rätt hålla Herralls bnd.

4. Der werldens kärlek är, der är ett werldsligt sinne, Ett werldsligt tal och tro, ja, satan är der inne; Der bor ock icke Gud: ho werlden hafwer kär, Hos den, ja, sannerlig, Gnds kärlek aldrig är.

5. Ack, we den arma själ, som Jesum från sig driswer, Och sig åt werlden till en träl och boning gifwer! Den for sin enda Gud och sin Treenighet Har kötts-och ögnatust samt all högfärdighet. ^^ ^ N:o 49 425 i frid infomna då, Och sist i fröjd npp-wakna få, Och ewigt hos dig blifwa!

På samma dagen.

Sj. fom : Nu tackar Gud allt folk. ^ jemmer, jemmer, ack! man kan ^^ ^ ej nog beklaga, Hnr fasligt blindt och groft man låter fig bedraga, Att mera satan tro än Jefu egen mun, Som äl-skar oss så högt, och är all sannings brunn.

2. Wår Jesus säger ju, den honom älska månde, Han håller ock hans ord för-lltall sorg och wånde, Men satan, i sin' barn, ntropar öswer allt: Omöjligt hålla är, hwad Jesus har besallt.

3. Ja, mången wisar nog med sjelf-wa werk och orden, Sig deri säga sant; ty då han älskar jorden, Och jordiskt sin-nad är, så älskar han ej Gnd, Och kan då äfwen ej rätt hålla Herralls bnd.

4. Der werldens kärlek är, der är ett werldsligt sinne, Ett werldsligt tal och tro, ja, satan är der inne; Der bor ock icke Gud: ho werlden hafwer kär, Hos den, ja, sannerlig, Gnds kärlek aldrig är.

5. Ack, we den arma själ, som Jesum från sig driswer, Och sig åt werlden till en träl och boning gifwer! Den for sin enda Gud och sin Treenighet Har kötts-och ögnatust samt all högfärdighet.426 Nw 50 ^^^ 6. Ack, Jesu! Jesu låt dill Ande oss regera, Att wi ej satau tro och synden älskom mera Än dig, wår bäste wän, wår enda själaro,

Som till oss komma will, och ewigt hos oss bo!

Annandag Pingst. Sj. som: Hnr^ kan och skall jag dig min Jesn. ^å högt, så ganska högt har werl-^^ ^ den älskad blifwit As Gndi, att han har sin enda Son utgiswit För henne till ett lif, en hjelp och salighet, Fast hon hans owän war, o hwilken kärlighet!

2. Ho kan dess kärleksdjup uttänka och a fm äta? Ho kan slik Faders tro och sådan skänk förgäta? Ej kan nå'n engel, ja, ej något kreatnr, Förstå, att Gud tar an wår mandom och natur.

3. Thy ropar Soueu sjelf, deu Gud oss skänkt och gifwit: Så hafwer werlden, ja, den onda werldeu blifwit As Gudi älskad, att i himleu iutet war Så högt och kärt, soln han sör henne utgett har.

4. O tröst i lis och död, ja, i deu högsta uödeu: Den som på Sollen tror, skall ej förgås i döden; Om han i tro^ ne blir, så är han salig här J hoppet, och skall få en ewig krona der.

5. Så tron ock ändtlig J, fom haf^ wen så afwikit, Betänker, hur^ mång' år 426 Nw 50 ^^^ 6. Ack, Jesu! Jesu låt dill Ande oss regera, Att wi ej satau tro och synden älskom mera Än dig, wår bäste wän, wår enda själaro, Som till oss komma will, och ewigt hos oss bo!

Annandag Pingst. Sj. som: Hnr^ kan och skall jag dig min Jesn. ^å högt, så ganska högt har werl-^^ ^ den älskad blifwit As Gndi, att han har sin enda Son utgiswit För henne till ett lif, en hjelp och salighet, Fast hon hans owän war, o hwilken kärlighet!

2. Ho kan dess kärleksdjup uttänka och a fm äta? Ho kan slik Faders tro och sådan skänk förgäta? Ej kan nå'n engel, ja, ej något kreatnr, Förstå, att Gud tar an wår mandom och natur.

3. Thy ropar Soueu sjelf, deu Gud oss skänkt och gifwit: Så hafwer werlden, ja, den onda werldeu blifwit As Gudi älskad, att i himleu iutet war Så högt och kärt, soln han sör henne utgett har.

4. O tröst i lis och död, ja, i deu högsta uödeu: Den som på Sollen tror, skall ej förgås i döden; Om han i tro^ ne blir, så är han salig här J hoppet, och skall få en ewig krona der.

5. Så tron ock ändtlig J, fom haf^ wen så afwikit, Betänker, hur^ mång' årNw 50 427 J uti synd sörslitit. Den menskan är fördömd, som ej i trone står, Och intill ändan i en helig wandel går.

6. Se till, att tron ej blott en liflös tanke bliswer, Den man wid trones sken sig helt åt werlden gifwer, Och menar att det wisst i hjertat wäl går an, Det tron och syndatjenst tillsamman stånda kan.

7. Nej, den på Jesnm tror, .kan ej i mörkret blifwa, Ty trones sanna ljus måst' syndens makt sördriswa, Då kan man fig till tröst Guds skänk antaga här; Men annars ej; ty så, ja, så Guds wilje är.

8. Den gåswan är ej blott den yttre werlden gifwen, Hon är den mindre werld sjels menskan mer tillskrifwen, Ty hjertat är den ort, dit Fadren Jesnm sändt, Thy är det hjertat sällt, som sig till Jesnm wändt.

9. Det, det allena kan af Gud deu gåfwan winna; Men den i tron ej blir, måst^ i förderfvet briuua, Ja, nti ewig död, ack we! att nlenskan fig Uppsåtlig^ störtar ned i asgruud ewiglig.

10. Jag will, o Fader! dig as allt mitt hjerta pl^isa^ Och dig föl^ sådan skänk mig ewigt tacksam wisa, Båd' här i nådens tid och der i ewighet, Då jag npptagen blir i diua härlighet. 428 N:o 51 ^^ ^^ Tredjedag Pingst.

Sj. fom: Hst, o Jesn! samloms wi.

51 ^^^^ fannerlig, Säger Je-^ sus, sauningsmnnnen, Uti hwil-ken wisserlig Jngen list och lögn är funnen, Men fin sanning nu förkunnar Mot all' mellskors lögnemunnar. Märker då och or-den hören Om det sårahlls och dörren.

2. Jag är dörren, säger han, Genom den en herde börer Guds Församling ta^ fig an; Men eho det icke görer, Utan fig med konst intränger, Och i andras kall inmänger, Är en tjuf, soln endast skillna Söker, och sin nytta winna.

3. Tjufwar ä' ock alla de, Som ej tycka fyllest wara, När Gud dem beha-gat ge Egna får; meu fmyga, fara, Liksom ulfwar kriug hos andra, Deras herdar skämma, klandra; Stjäla, röfwa fäleds hjorden, Som är audrom gifwen

worden. *) 4. Sammalunda jemwäl är Med en hwar utaf dem alla, Som owärdigt nam^ net bär, Att de fig ock Christne kalla; Nätta får de ej må nämnas, Förrän syn-dalusten lemnas; Medan de ej Christligt leswa, Utan Christum emotsträswa.

*) Denna oersen är, wid genomläsandet, af Kyrkoher-den i S:t Clara, Mag:r Norborg, fammanskrif-wen och här tillsatt.^ N:o 51 429 5. Fast de i Gllds hnse gå, De dock icke dit inkomma Genom rätta dörren så, Som de Guds utwalde fromma. Den ej Jefn blod har renat, Är med Christo ej förenad; Och den ej i tro framträder, Gnds Sons blod han då försmädar. 6. Detta tror ej werlden mer, Eller aktar som wi böra, Den Gnds nåd oss daglig sker, Att wi rent Gnds ord så höra: Äktar intet hur' hon leswer, Utan sig i synd inwefwar, Twärt mot Herrans Jesu sinne, Som skulle bo i hjertat inne. 7^ Men de fromma Herrans sår Kän^ na grant den röst och stämma, Som af trogna herdar går; Ty de fåren icke skrämd ma Utas hat och bittert hjerta; Utan gö^ ra gudlig smärta, Och as kärlek dem sörskräcka, Att till bättring dem uppwäcka.

8. Ack, min Jesn! led du mig Till det rätta sårahllset; Wis mig sjelf att finna dig, Soln är wägen, dörren, lju-^ set. ^åt mig genom dig inträda J ditt hns, och mig så gläda; Då jag kan i sanning finna, Att jag är ett sår af dina. 9. Jesu! skydda krastelig Dina nnder^ herdar alla, Som ha' ingått genom dig. Dn som dem behagat kalla, Andans kraft dem rikt beskära, Att med wandel, ord och lära, Nätt omwända många själar, Soln än äro syndens trälar. Nw 52

Fjerdedag Pingst

Sj. som : Hmad är det åt, att jag. ^^g t^r ^llt j^ ^f egell k^ft ^ch ^^ ^ snille Kan icke tro, och komma, sast jag wille, Till Jesum Christ, mill euda Frälserman Om icke Gud mig kal^ lar, drager, lärer, Upplyser, helgar och siu nåd beskärer, Ätt jag det kall.

2. Det skrifwet är: De skola all^ bli lärde As Gudi, och med ljns och kraft beskärde; Ho det af ^ Gud nu hör och lä^ ra sår, Hau kommer då till Jesum uti trolla, Der njuter han all nåd och lif^ fens krona, J Christi får.

3. När Andans kraft med hörda or-det gifwes, En mellska då till syudakäusla drifwes, Och börjar förft att rättlig ån-gra fig; Ser fig fördömd och kall fig iu-tet hjelpa, All lageus werk de henne lne^ ra stjelpa^ Ack ömkelig !

4. Ty nti allt sitt werk och eget rän-na Dock måste hon, med ack och we, be-känna Sig utau lif och för ett iugeutillg; Ju mer hon will med werk fig salig gö-ra, Jn mindre will dock lagens hot upp-höra Med hjerteftyng.

5. Man tänker wäl, att Gud med werk försona; Man qwider städs och önskar haf-wa trona; Man finner ej till någotderaNw 52 431 kraft, Man släpper ett och nappar till ett annat, Men uti allt ser man sig dock förbannad, Och helt förtappt.

6. All kyrkotjenft, ntwärtes wis och feder, Soln annars wäl en själ till Her-ran leder, En ängslad själ dock intet hjel-pa då: Utwärtes bot på de inwärtes så-ren, Är annat ej än släcka eld med blå-ren, Och hjelplös gå.

7. Men när en själ sig ändtlig tröt-ter lupit J egua werk, och dock sin nöd ej sluppit, Då börjar hon att rätt till Jesum sly: Guds Aude må, med Ordet, trona werka; Och tron allt mer med Sa-kramenten stärka; Då söds man ny.

8. Så ingen ting kan menskan sjelf nträtta, J andligt mål, att knllna sig sör-sätta Ur döden, och till liswet wäckas opp. J Jesu står wårt euda lif och sromnla, Till honom bör man genom trona kom-ma Med fjäl och kropp.

9. Do^k må man ej på Gud den sknl-den gifwa, Att ganska få till lifwet hulp-na bliswa; Ty Gud är wisst mot allom mild och god; Han ropar, men de icke följa, trakta, Han bjuder llåd, men de hans llåd sörakta, Och Jesn blod.

10. De fleste ha' med wällnst fyllt sitt hjerta, Att der ej ryms nå'n gudlig sorg och smärta! Deras der's själ är både döf432 Nw 53 och blind; De trösta sig, att himlen dem tillhörer, Fast ingen dock sann bot och bättring görer För sina synd.

1.1. Men ho som sig af Fadren låter draga, Och tager an hans läras tnkt och aga, Och icke står hans Anda^ werkan mot, Den kommer wisst till Jesnm, och der finner All nåd och lif, famt ewigt öfwerwinner Allt lagsens

hot.

12. Ack, att jag då i hjertat måtte höra, Hwad Herren Gnd intalar i mitt öra, Och alt jag då den rösten sölja må! På det att jag till Jesnm måtte komma, Och ewigt lif i trolle med de fromma, As honom så.

Heliga Treenighets Söndag.

Sj. fom : Wäl mig i ewighet. ^tatt npp, min själ! och kom, än ^^ ^ är att komma tider, Dig Keslls wara will, som Nieodemo, blider, Fastän han kom så sent; thy kom och hör nn till, Det är en wigtig sak, som han dig lära will.

2. Betänk, i Adam är dn helt för^ tappt och döder, Och utaf höjden bör du bli åuyo födder; Din syndafödsel kör dig nr Gnds himmelrik, Men nya födslen gör dig Gnd och himlen lik.

3. Wår Jefus säger här: den ej af watten födes, Och Andan, kan ej gå i432 Nw 53 och blind; De trösta sig, att himlen dem tillhörer, Fast ingen dock sann bot och bättring görer För sina synd.

1.1. Men ho som sig af Fadren låter draga, Och tager an hans läras tnkt och aga, Och icke står hans Anda^ werkan mot, Den kommer wisst till Jesnm, och der finner All nåd och lif, famt ewigt öfwerwinner Allt lagsens hot.

12. Ack, att jag då i hjertat måtte höra, Hwad Herren Gnd intalar i mitt öra, Och alt jag då den rösten sölja må! På det att jag till Jesnm måtte komma, Och ewigt lif i trolle med de fromma, As honom så.

Heliga Treenighets Söndag.

Sj. fom : Wäl mig i ewighet. ^tatt npp, min själ! och kom, än ^^ ^ är att komma tider, Dig Keslls wara will, som Nieodemo, blider, Fastän han kom så sent; thy kom och hör nn till, Det är en wigtig sak, som han dig lära will.

2. Betänk, i Adam är dn helt för^ tappt och döder, Och utaf höjden bör du bli åuyo födder; Din syndafödsel kör dig nr Gnds himmelrik, Men nya födslen gör dig Gnd och himlen lik.

3. Wår Jefus säger här: den ej af watten födes, Och Andan, kan ej gå iNw 53 433 himlen, men sörödes; Ja, tänk den stora ed, det dnbbla sannerlig, ^är sannerligen ej osanning bli för dig.

4. Hwad är den födslen då, som Je-sus härmed menar? Ett watt'bad i Guds ord, som dig förnyar, renar, Då den rätt-färdighet, fom Jesns dig har köpt, Är skänkt till salighet, då dn är worden döpt.

5. Han har dig födt på nytt, då du är döpt med watten Och Audall, thy be-hållt den dyrt betrodda skatten; Wis att dn står ej mer i förra fynds natur, Men att du är ett uytt och heligt kreatur.

6. Här är den ^ärar'n sjelf, som är af Gnd nedfaren, Den hörer, och hans Ord, fom edert lif, bewaren. Tror dn, att kött och blod skall himlen ärfwa få, Så lär dn, fom ett sä, så utanföre stå.

7. J himlen komma in ej nånsin nå-gra andra, Än nya kreatnr, som här med Jesn wandra J tron, på korsets wäg, och bli en enda kropp Med Jesu, att de sä förente fara opp.

8. Ällt denna werldens wis och wä^ send' bör dn jaga Ur hjertat, ty det kan ej nånsin Gnd behaga, Förgängligt är det allt, och syndigt tidsfördrif, Och den det håller kärt, får aldrig ewigt lif.

9. Den gamle Adam bör med alla lu-star dränkas, Om icke själen skall i ewig434 Nw 54 död sörsällkas; Först bör du gå och dö, om du ett lif begär; Det liswet redan dig i dopet gifwet är. 10. Dock bör dn dig allt mer i dopets kraft intränga, Med fjäl och anda dig upp in i himlen swänga, Din wandel wa-ra bör i himlen allramest, J trona, och si då, dn född as Andan äst^ 11. Din Jesus bör allen' i hjertat bo och blifwa, Och Gud deu Helge Äud' dig oupphörligt drifwa Till trones kamp och strid, att dw beständig blir, Och trofast titi din död på Jefnm tror och sir.

^2. O Jesn! låt oss as din Anda nya södas, Och i din lnttringseld all synda-slagg sörödas, Som än wid trones gnld qwarhänger innerlig, Att tron sitt rätta prof må hålla inför dig. 13. Glld Fader, Son och And^, ack! låt mig bli din hydda, Från allt hwad fyndigt är mig rena och beskydda; Förena mig med dig i kärlek och i tro. Kom Fader, Son och And', och ewigt hos mig bo! ^.sta Söndagen efter Trinitatis.

Sj. som : Rätt hjertelig jag längtar. ^^ manar hela jorden, Att skåda ^^ ^ hwad här skett, Hwad ändring här är worden, Så snart och oförsedt; Hnr' rikdom, lust och ära Förgås i ög^- 434 Nw 54 död sörsällkas; Först bör du gå och dö, om du ett lif begär; Det liswet redan dig i dopet gifwet är. 10. Dock bör dn dig allt mer i dopets kraft intränga, Med fjäl och anda dig upp in i himlen swänga, Din wandel wa-ra bör i himlen allramest, J trona, och si då, dn född as Andan äst^ 11. Din Jesus bör allen' i hjertat bo och blifwa, Och Gud deu Helge Äud' dig oupphörligt drifwa Till trones kamp och strid, att dw beständig blir, Och trofast titi din död på Jefnm tror och sir.

^2. O Jesn! låt oss as din Anda nya södas, Och i din lnttringseld all synda-slagg sörödas, Som än wid trones gnld qwarhänger innerlig, Att tron sitt rätta prof må hålla inför dig. 13. Glld Fader, Son och And^, ack! låt mig bli din hydda, Från allt hwad fyndigt är mig rena och beskydda; Förena mig med dig i kärlek och i tro. Kom Fader, Son och And', och ewigt hos mig bo! ^.sta Söndagen efter Trinitatis.

Sj. som : Rätt hjertelig jag längtar. ^^ manar hela jorden, Att skåda ^^ ^ hwad här skett, Hwad ändring här är worden, Så snart och oförsedt; Hnr' rikdom, lust och ära Förgås i ög^-Nw 54 435 nablick; Ho må sig ej försära, Och få i hjertat nyck?

2. Wi få i dag beskåda en arlner och en rik, Hwad hastig ändring båda Här så, dock helt olik; J wällustsiute, låter Er det till hjertat gå, J gndligt sorgse åter Här kunnen trösten få.

3. Här prålade en riker J wällust, dus och prakt, Höll ingen man sig liker, Men bar ett stort förakt För allom i sitt hjerta, Och ömkas ingalnnd^ Utöfwer aw-dras smärta, Ell^ wiste dem miskund.

4. Här kom en arm att ligga Utför den rikes port, Af honom bröd att tigga, Det han ock gifwa bordt; Men ack! den stolte rike War wärre än en hnnd, Som mången mer dess like Än finnes denna stund.

5. Gnd tar de arme hädan, Guds ellg-lar förde'n opp J himlen, till att gläda'n; Men store fråsfar'ns kropp Bles död och stolt begrafwen Utaf hans supebrö'r, Haus själ, den syndaslafwen, Blef förd i hel^ wets glö^r.

6. Här drack han rent ut glaset, Att iugeu tår bles qwar; Der sllläktar nn det c^set, Och ingen droppa har, Att dermed tllllgan swalka Uti den heta glöd, Fast hall derpå skull' salka, Och hela werlden böd^

7. Det blir då sent att ropa Ont hjelp ur satans garn; Der komma ej tillhopa436 N:o 54 Guds och hins ondas barn; Ho här Gnds ord ej lyder Och kärlek öfwa må, Han tröstlöst ewigt qwider Der, nti lågan blå.

8. Ochristligt wäsend' söres När dö-de bär's ur hus; All christlig sorg för-ftöres Med sråsseri och rus: Är det ej, att de döde De döde grafwa ner, När wi få öfwerflöde J wällnst, soln då sker?

9. Men du, som uödgas ligga För audras dörr och knllt, Der blygseln till att tigga Af nöden drifwes nt, Fast ingen menska tänker Uppå dill sorg och llöd, Dock Gud dig snarlig skänker J himlen hus och bröd.

1.0. Ser eder tröst, J arme, Som här föraktad^ gån! Will ingen sig sörbarma, Att J medömkan fån; Så tänker på er ända, Och uppå ewig tid, Der rikdom gifs elända, Men arllloln fröjd och frid.

41. O elända ntall like, Soln blir i ewighet För alla wällust-rike! Men o hwad salighet Gnd allom will förära, Som tå^ ligt lida här, Med Christo korset bära, Och ej ha' werlden kär!

42. Gör, Jesu! mig helt lika, J kors och armod, dig, Och ej dem stolta rika^ Som driswa dig från fig, När de dill^ lemmar kära Ohnlpne låta gå. ^åt mig mitt bröd begära Af dig, ^ch ewigt så.

43. Jag will då heldre lida^ Och clrm på jorden bli, Än här i werlden wida Med^ Nw 55 437 wällnst lefwa fri. J himlen är min wandel, Dit står ock mitt begär: Farwäl all werlds-lig handel! Min död min winning är. ^.dra Söndagen ester Trinitatis.

Sj. som : Min själ och sinne låt Gnd råda. ^ck! huru mången fig utsluter ^^ ^ ^^ H^rraus Nattward och dess bord, J det han nöjs, det hall åt^ njuter Sin winst och lnst på denna jord ; Sitt jordagods, sitt fä, sin brud Mer äl^ skar, än sin Herra Gnd.

2. Ack, usel ting, soln af dig skattas För nöjsam winst och tidsfördrif! Du ser och tror ej, att dig fattas Dill bästa

del, ditt rätta lif. De srolnmas fröjd hör dig ej till, Som ej till måltid komma will.

3. Den malten sker i hjertat inne, J stillhet med wår Jesnm kär; Der wi hans kärleks sötma sinne, Men ho fig ej in^ sänker der, Uti sitt hjertas inre grund, Blir Jesn ljnfhet aldrig knnd.

4. Han står för dörren der och klappar, Om du ej honom låter opp, Dn ewigt mister och borttappar Din Jesum och allt saligt hopp; Men öppnar dn sör honom då, Då will han kärligt der ingå.

5. Hall går då in uti ditt hjerta Och håller Nattward der med dig; Då swiu-ner all din sorg och smärta; Ty Jesus ^ Nw 55 437 wällnst lefwa fri. J himlen är min wandel, Dit står ock mitt begär: Farwäl all werlds-lig handel! Min död min winning är. ^.dra Söndagen ester Trinitatis.

Sj. som : Min själ och sinne låt Gnd råda. ^ck! huru mången fig utsluter ^^ ^ ^^ H^rraus Nattward och dess bord, J det han nöjs, det hall åt^ njuter Sin winst och lnst på denna jord ; Sitt jordagods, sitt fä, sin brud Mer äl^ skar, än sin Herra Gnd.

2. Ack, usel ting, soln af dig skattas För nöjsam winst och tidsfördrif! Du ser och tror ej, att dig fattas Dill bästa del, ditt rätta lif. De srolnmas fröjd hör dig ej till, Som ej till måltid komma will.

3. Den malten sker i hjertat inne, J stillhet med wår Jesnm kär; Der wi hans kärleks sötma sinne, Men ho fig ej in^ sänker der, Uti sitt hjertas inre grund, Blir Jesn ljnfhet aldrig knnd.

4. Han står för dörren der och klappar, Om du ej honom låter opp, Dn ewigt mister och borttappar Din Jesum och allt saligt hopp; Men öppnar dn sör honom då, Då will han kärligt der ingå.

5. Hall går då in uti ditt hjerta Och håller Nattward der med dig; Då swiu-ner all din sorg och smärta; Ty Jesus438 Nw 56 blir dig tröstelig: Du blir halls brud och enas rätt Med Gud, på ljuft osägligt sätt.

6. Men will dn ej till måltids kom-ma, När han så kärligt bjuder dig, Att smaka få med alla fromma, Hllr' mild hall är och ljufwelig; ^är ewigt du ej smaka så Hans Nattward; käre, tänk derpå!

7. Det finns äu mången lam och blin-der, Jag menar dock på andligt sätt, Som ser och klagar fina synder, Och hungrar till att warda mätt Äf Herrans nåd och trösteord, Och derför längtar till hans bord.

8. Will dn ej gå, så lär' dock andra Från syndens byar löpa dit, Ej mer på werldens wägar wandra, Men söka Gnd med lust och slit; De skola ock uti sin nöd Få ro och smaka himlabröd.

9. Nu, Herre! du soln dilla känner, De der, soln helt föraktad' gå, Ack! samla snart din' trogna wänner Och låt dem ewigt smaka få Den måltid, soln mot as-ton här Utlofwad och beredder är. ^.dje Söndagen efter Trinitatis.

Sj. som: sommer hit till mig, säger Gnds Son. ^ syndbetyngde, kommer hit, Kom ^^ ^ ^^ ^ kommer n^d all slit, J som mot synden streten! Här öppn^ Jesn milda bröst För eder, som hans nåd och tröst Med syndaånger leten. 438 Nw 56 blir dig tröstelig: Du blir halls brud och enas rätt Med Gud, på ljuft osägligt sätt.

6. Men will dn ej till måltids kom-ma, När han så kärligt bjuder dig, Att smaka få med alla fromma, Hllr' mild hall är och ljufwelig; ^är ewigt du ej smaka så Hans Nattward; käre, tänk derpå!

7. Det finns äu mången lam och blin-der, Jag menar dock på andligt sätt, Som ser och klagar fina synder, Och hungrar till att warda mätt Äf Herrans nåd och trösteord, Och derför längtar till hans bord.

8. Will dn ej gå, så lär' dock andra Från syndens byar löpa dit, Ej mer på werldens wägar wandra, Men söka Gnd med lust och slit; De skola ock uti sin nöd Få ro och smaka himlabröd.

9. Nu, Herre! du soln dilla känner, De der, soln helt föraktad' gå, Ack! samla snart din' trogna wänner Och låt dem ewigt smaka få Den måltid, soln mot as-ton här Utlofwad och beredder är. ^.dje Söndagen efter Trinitatis.

Sj. som: sommer hit till mig, säger Gnds Son. ^ syndbetyngde, kommer hit, Kom ^^ ^ ^^ ^ kommer n^d all slit, J som mot synden streten! Här öppn^ Jesn milda bröst För eder, som hans nåd och tröst Med syndaånger leten.^ N:o 56 ^^ 439 2. Han tager syndarena an, Thy kom, din Jesns will och kan Dig frälsa, hjel^ pa, lisa, Kom gråtand', kom i sanllau bot, J tro sall honom ned till fot; Han will dig nåd bewisa.

3. En herde lemnar ej sitt sår, Som uti öknen wilse går, Han söker det med pina; Han låter llittinio qwar, Och blott det ena esterfar Till dess han det kan finna. 4. Ja, mera söker Jesus Christ, Dig, som i synden honom mist, Tills dn blir åter funnen; Så låt dig finnas, kära själ! O, sök i Jesn sår ditt wäl! Än warar nådestunden.

5. O Jesu, ljufste kärleks barm! Jag kommer ängslig, blott och arm, Ack, låt mig nåd förfara! Jag är ett sår, soln wilse gått, Förlåt mill synd och stora brott, Hjelp mig ur satans snara!

6. Ack, we mig, att jag srån dig wek Till asgrund, genom satans swek! Ack, låt mig wända åter Nu till ditt fårahus och bli Fråu lagens dom och bannor fri! Derom jag ber och gråter.

7. ^åt mig, ditt får, bli hos dig qwar, Och l^n min trogne Herde war^ J lif och död, o Herre! Hjelp mig, allt werldens folk och skarn Städs fly, och som ett rätt Guds barn Dig följa, Jesu käre!

8. Skulle någon wrång missnöjder se,440 Nw 57 ^ Ell^ börja klandra, lasta, le, Att jag dig, Jefn, följer; Ack, låt mig icke frukta då, Fast mig ock skulle öfwergå Allt hot och olycksböljor.

9. Jag will, från nn, helt fäga af All syndalust, allt till min graf, Och i det llya lifwet, J tro, i helighet och frid Dig tjena all den korta tid, Dn mig till bät-tring gifwit.

10. Jag är en penning, deruppå Din bild inpräglad månde ftå; Ack, Herre, mig bewara! Om jag förloras, sök mig opp, Och från all synd till själ och kropp Mig rena och förklara. ^de Söndagen ester Trinitatis.

Sj. som: Hmar man ^å nn wäl fröjda fig. ^ himladygd, barmhertighet, Den ^^ ^ Jesus för oss prisar; Men ack! närwarand^ Chriftenhet Dess ösning söga wisar. Ho är Gnd Fader deri lik, Att städs af mildhet finnas rik, Och det af hjertans grnnde!

2. Ho är, som icke tror och wet, Att Gnd barmhertig sinnes? Men när man om wår skyldighet, Att göra slikt påminnes, Då skntes håg och öra till, Och tron det icke fatta will, Men för omöjligt håller.

3. Hwar man Guds milda nåd begär, Och önskar ymnigt njnta; Men skall man, 440 Nw 57 ^ Ell^ börja klandra, lasta, le, Att jag dig, Jefn, följer; Ack, låt mig icke frukta då, Fast mig ock skulle öfwergå Allt hot och olycksböljor.

9. Jag will, från nn, helt fäga af All syndalust, allt till min graf, Och i det llya lifwet, J tro, i helighet och frid Dig tjena all den korta tid, Dn mig till bät-tring gifwit.

10. Jag är en penning, deruppå Din bild inpräglad månde ftå; Ack, Herre, mig bewara! Om jag förloras, sök mig opp, Och från all synd till själ och kropp Mig rena och förklara. ^de Söndagen ester Trinitatis.

Sj. som: Hmar man ^å nn wäl fröjda fig. ^ himladygd, barmhertighet, Den ^^ ^ Jesus för oss prisar; Men ack! närwarand^ Chriftenhet Dess ösning söga wisar. Ho är Gnd Fader deri lik, Att städs af mildhet finnas rik, Och det af hjertans grnnde!

2. Ho är, som icke tror och wet, Att Gnd barmhertig sinnes? Men när man om wår skyldighet, Att göra slikt påminnes, Då skntes håg och öra till, Och tron det icke fatta will, Men för omöjligt håller.

3. Hwar man Guds milda nåd begär, Och önskar ymnigt njnta; Men skall man,som Gud bjuder här, Ej för sin nästa sluta Sitt hjerta, men med tålamod Mot honom wara mild och god, Då finns ej någon hemma.

4. Betänk hwad godt Gud gjort mot dig, Och gör än alla dagar; Låt det dig röra innerlig, Så att när någon klagar För dig sin nöd, du Jesu lem Då spisar, kläder, bjuder hem. Si, så är Jesu wilje.

5. Så war mot allom mild och from, Låt ingen hjelplös blifwa; Fäll öfwer ingen wrångwis dom; Allt brott bör du tillgifwa; Tänk på, att man med samma mått, Som du utmätit ondt och godt, Sall dig ock en gång mäta.

6. Ho detta wet, och det ej gör, Lär faslig dom erfara; Guds ord, som du här lär och hör, Skall der din dom förklara; Ty det är ej med weta gjordt, Du bör ock öfwa hwad du sport, Din pligt i kärlek fodra.

7. Se ej på andra häruti, Som blindt och säkert wandra; Sköt dina a, låt andra as bli: Sök för dig sjelf föransa, När som en blind en blinder le'r, I gropen falla begge ner; Följ du din Jesu lära.

8. Hur' månge rike stöte ut Och ifrån porten jaga De arma, som med rop och tjut Sin nöd och eländ' klaga, Att hårdan sten wäl skull' bli rörd; Men ack! den arma blir ej hörd. Är det en Christen wara?9. Ack, Jesu! låt mig wara mild Och ge af min förmåga, Att deras gråt må blifwa still'd, Som trängs af någon plåga; Låt mig dem spisa af mitt bröd, Och fröjda dem med hjelp i nöd, Och det af kärligt hjerta.

10. Skönt werlden obarmhertig är, Och har sitt hjerta slutit, Låt mig dock dela hwad jag här Af dig i nåder njutit. Gör mig din Fader lik deri, Att jag må rätt barmhertig bli, Och allom godt bewisa.

5:te Söndagen efter Trinitatis.

Sj. som: Sjungom nu af hjertans grund.

58. Säll är den, som natt och dag Hafwer lust till Herrans lag, Och med trängtan tränger dit, Der Guds ord blir lärdt med flit, Der Guds Ande det utför, Och all satans werk förstör. Säll är den det såleds hör.

2. Få till Jesum tränga sig, Att få höra ^ ^lig Herrans ord, och söka ro Ditt ^ ^ och stadig tro; Ack, de fleste smäda't må, Och i wällust fångne gå, Bli ock derför derifrå.

3. Ford en war en sjö och båt Rummet, der wår Jesus fåt, Men i wåra hjertan sku' Wi wår Jesum höra nu; Samt der, som hans höga ord Warda oss förkuunad gjord, Och wi spisas wid hans bord.

4. Om du will wälsignad bli, O min 9. Ack, Jesu! låt mig wara mild Och ge af min förmåga, Att deras gråt må blifwa still'd, Som trängs af någon plåga; Låt mig dem spisa af mitt bröd, Och fröjda dem med hjelp i nöd, Och det af kärligt hjerta.

10. Skönt werlden obarmhertig är, Och har sitt hjerta slutit, Låt mig dock dela hwad jag här Af dig i nåder njutit. Gör mig din Fader lik deri, Att jag må rätt barmhertig bli, Och allom godt bewisa.

5:te Söndagen efter Trinitatis.

Sj. som: Sjungom nu af hjertans grund.

58. Säll är den, som natt och dag Hafwer lust till Herrans lag, Och med trängtan tränger dit, Der Guds ord blir lärdt med flit, Der Guds Ande det utför, Och all satans werk förstör. Säll är den det såleds hör.

2. Få till Jesum tränga sig, Att få höra ^ ^lig Herrans ord, och söka ro Ditt ^ ^ och stadig tro; Ack, de fleste smäda't må, Och i wällust fångne gå, Bli ock derför derifrå.

3. Ford en war en sjö och båt Rummet, der wår Jesus fåt, Men i wåra hjertan sku' Wi wår Jesum höra nu; Samt der, som hans höga ord Warda oss förkuunad gjord, Och wi spisas wid hans bord.

4. Om du will wälsignad bli, O min^ ^ Nw 58 443 själ! så bör du fly, Utur lnörksens synda-hlls, Till det rätta nådeljus. Hör grannt till as hjertans grulld, Hwad dig säger Jesu mun: A^k, sörsumma ingen stund!

5^ ^ägg din båt srån landet as, War ej mera jordens slas: ^ägg din båt på djupet ut, Följ dill Jesllm .utan prut, Far sråu denna synda ön Ut på djupa kärlekssjön, Så sår du eu härlig lön.

6. Sök sörst höra Jesn tal Förr'n du träder till ditt kall, Ack! sörsumma ej Guds ord, Fast dig tröte bröd på bord. Ett är uödigt allramest: Sök den deleu som är bäst, Och med nåden dig besäst.

7. Sedan tag ditt arbet' för, Och i Jesn Namn det gör, Så skall dn ej lida brist, Utan bli wälsignad wisst: Nikan winning skall dn få, Ätt du ock med an^ drom må ymnigt kuuna dela då.

8. Jefu, soln, dig sjelf till pris, Gis-wer rik lekamlig spis, När man tror och följer dig; Ack, wälsigna också mig!

Att min själ må tro och se, Hwad sör nåd dn tä^ks bete Allom, som dig derom be.

9. ^åt mig dock ej yfwas då När jag kc^n ^in rikdotn så^ Men nedfalla dig till fot, Med en fann och ödmjllk bot, Och erkänna det jag är Jcke wärd att dn be-fkär Mig din nåd, och har mig kär.

1.0. Sänd oss trogna arbetsmän, ^ärde444 Nw 59 ntaf himmelen, Som med Andans kraft och ljns Fifka själar till ditt hus. Ack! här sillnas ganska få, Som sitt kall rätt förestå; Herre Jesu, hjelp oss då! ^.te Sondagen ester Trinitatis.

Sj. .som : Hör till du höga himla. 5^ ^^ faste grunden blifwer stånde, ^ Att Herren känner sina wäl, Och ho Guds Namn åkalla månde, Han gånge nt, med kropp och själ Från allt hwad nånsin orätt är, Ty det är synd, och Gnd ej hörer En syndaträl, soln syn-den görer, Och icke hat till henne bär.

2. Hör Jesn ord, och dem betänker: Om er rättfärdighet ej går Widt öfwer den, fom utwärt's bläuker: J egen kraft och werk be-står; Så skolen J ej komma in J him me-len; ja, fast dn bore Allt ordawett i Skrif-ten wore; Dn dock fördöms med wishet din.

3. Dn bygger ej på rätta grunden, På Christi tro och blotta nåd ; Men din rätt-färdighet blir fuunen J skenbar^ werk af egna råd; Och derför hinner aldrig till, Att wara nog, som månd' befallas, Och kan ej heller sanner kallas, Men annat gör, och annat will.

4. Hon werkc^ ej c^f kärligt hjerta, Sout insör Herren renadt är, Thy stillas ej din syndaslnärta, Ty dn dig sjelf har endast kär; 444 Nw 59 ntaf himmelen, Som med Andans kraft och ljns Fifka själar till ditt hus. Ack! här sillnas ganska få, Som sitt kall rätt förestå; Herre Jesu, hjelp oss då! ^.te Sondagen ester Trinitatis.

Sj. .som : Hör till du höga himla. 5^ ^^ faste grunden blifwer stånde, ^ Att Herren känner sina wäl, Och ho Guds Namn åkalla månde, Han gånge nt, med kropp och själ Från allt hwad nånsin orätt är, Ty det är synd, och Gnd ej hörer En syndaträl, soln syn-den görer, Och icke hat till henne bär.

2. Hör Jesn ord, och dem betänker: Om er rättfärdighet ej går Widt öfwer den, fom utwärt's bläuker: J egen kraft och werk be-står; Så skolen J ej komma in J him me-len; ja, fast dn bore Allt ordawett i Skrif-ten wore; Dn dock fördöms med wishet din.

3. Dn bygger ej på rätta grunden, På Christi tro och blotta nåd ; Men din rätt-färdighet blir fuunen J skenbar^ werk af egna råd; Och derför hinner aldrig till, Att wara nog, som månd' befallas, Och kan ej heller sanner kallas, Men annat gör, och annat will.

4. Hon werkc^ ej c^f kärligt hjerta, Sout insör Herren renadt är, Thy stillas ej din syndaslnärta, Ty dn dig sjelf har endast kär;^^^^^ ... N:o ^ 445 Ditt uppsåt går ock ut derpå, J alla werk dig sjelf att söka, Ditt eget los och nytta öka; Thy kan dn ej for Gnd bestå.

5. Ty bör rättsärdighet då werka Hel annan, än de Phariseer, Och hjertat först med llådell stärka J trolle, soln dig Je-snln ger: Och som dig tron rättsärdig gör, Så bör dig tron ock helig göra, Af Christi kraft att knnna föra En sådan wandel soln sig bör.

6. Då hinner du att lagen göra, Fast dn den ej nppfylla kan, Gllds ord, fom månde hjertat röra, Gör då din gerning ren och fann. Ty lögn är ej i hjertat mer; Dn gör då allt af kärligt finne, Har Gnd för ögon och i minne, Att allt till Herrans ära sker,

7. Märk wäl, hur Jesus sjels uttyder Sin lag, och på ditt hjerta går, Fast orden på ett utwärt^s lyder, Dock Chri-stus andligt allt förslår: Han wisar huru hjertat bör Sin nästa älska, och ej hata, Ej gäcka, smäda, lasta, rata; Ty annars man ett mandråp gör.

8. Så gå då, mellska! in och skåda, Beskåda dig i hjertat grannt, Hn.^d syn^ och ondska wid dig låda; Och om dig war-der då bekant, Att dn elt hat ell' ondska bär Mot någon, aek! dig snart då skynda,446 Nw 60 Med dell förliks och mer ej synda Uppå din bror, på wägen l^är. 9. Ho ej sin broder rent förlåter, Hwad han mot honom felat har, Och hjertligt älskar honom åter, Han hålls i sina syn-der qwar, Fast han om nåd och tillgift ber; Ty den fom

oförsonlig blifwer, Gud ändtlig honom från sig drifwer, Och den åt satan öfwerger.

10. Ty Christi blod, som wardt ut-gjutet Af kärlek, och oss återlöst, Kan icke bli af deu åtujlltet, Till syndabot och nå-gon tröst, Soln icke kärlek öfwa må, Men ntaf hat och afund brinna. Ack we den själen! hon lär finna Guds wrede heune öfwergå.

1^1. Så kom, o fjäl! och dig befinna, Befinna dig, ty än är tid, Än kan dn Herralls nåde finna, Och undgå helwet^s ångst och qwid', Här gäller då hwad Gnd befallt, Det gäller mig, det gäller alla: Ho Herrans Namn nn will åkalla, Han gånge nt från orätt all. ^.de Söndagen ester Trinitatis.

Sj. fom : J himmelen, i himmelen. ^^ ^ himmelen, i himmelen, Dit läng^ ^^ ^ tar jag att gå; Jag längtar till min själawän, Att Jesllm skåda få. OJesll! tag asfides mig :,: J höjden npp till dig. 446 Nw 60 Med dell förliks och mer ej synda Uppå din bror, på wägen l^är. 9. Ho ej sin broder rent förlåter, Hwad han mot honom felat har, Och hjertligt älskar honom åter, Han hålls i sina syn-der qwar, Fast han om nåd och tillgift ber; Ty den fom oförsonlig blifwer, Gud ändtlig honom från sig drifwer, Och den åt satan öfwerger.

10. Ty Christi blod, som wardt ut-gjutet Af kärlek, och oss återlöst, Kan icke bli af deu åtujlltet, Till syndabot och nå-gon tröst, Soln icke kärlek öfwa må, Men ntaf hat och afund brinna. Ack we den själen! hon lär finna Guds wrede heune öfwergå.

1^1. Så kom, o fjäl! och dig befinna, Befinna dig, ty än är tid, Än kan dn Herralls nåde finna, Och undgå helwet^s ångst och qwid', Här gäller då hwad Gnd befallt, Det gäller mig, det gäller alla: Ho Herrans Namn nn will åkalla, Han gånge nt från orätt all. ^.de Söndagen ester Trinitatis.

Sj. fom : J himmelen, i himmelen. ^^ ^ himmelen, i himmelen, Dit läng^ ^^ ^ tar jag att gå; Jag längtar till min själawän, Att Jesllm skåda få. OJesll! tag asfides mig :,: J höjden npp till dig.Nw 60 447

2. Mill Jesu! dig förklara, Förklara dig för mig, Att jag må rätt erfara, Hur^ söt och ljuswelig Dill kärlek är, o Jesu kär! :,: För deu dig älskar här.

3. O själ, o kropp och sinne! O hwad det är för ro, När Jesus ar der inne, Och må i hjertat bo! Jag smakar nw hwad lust det är :,: Att Jesum hålla kär.

4. Jag hörer Moses tala Guds lag uti mitt bröst, Och hwad Propheter alla Ha' skrifwit mig till tröft Om Jesu, och förklaradt ser :,: Hwad härlighet han ger.

5. Jag ser min Jesum skina, Jag ser och känner grant Hans kärlek i dess pina; Mig blir allt mer bekant Hwad hopp han kallar mig uti Att härligt arfwing bli.

6. Jag ser ej sol och måna, Ty deras stora sken Syns liksom helt bortdåna, Och lida klarhets mehn För Jesn härlighet och glans :,: Som fkiner allestans.

7. Jag haswer ingen smärta, Och wet as ingen stnnd, Som ängsla kan mitt hjerta, Ty anda, själ och mnnd Ha^ nu osäglig lust och fröjd :,: Hos Gud i himmels höjd.

8. Mig döden intet skräcker, Ty Jesus är mitt tjs, .^n rnr^ från ^ö^en wäc^er Till himmelskt tidssördrif: O glädje ntall tal och mått! :,: Här är oss wara godt.

9. Jag will mitt hjerta giswa Till bo^-ning för ditt ord Och dig, att dn må blif-448 Nw 60 wa Hos mig på denna jord: Ack, låt mig ock behålla dig :,: Hos mig ewinnerliga.

10. Jag hör din Fader säga Om dig: denn' är min Son, J den jag månde äga Behag och mycken mån: ^åt mig i dig, af dig, min Gud! :,: Få höra samma ljud.

11. Mig darra alla leder, Jag dignar häpen ner För sådan nåd och heder, Den mig nu arme sker, Soln dock är idel stoft och jord: :,: Mig felas kraft och ord.

42. Dock kom, o Jesu käre! Stärk oss med dille halld, Och när wi oss förfäre, Så gif din Helga And^, Som med ditt ord oss trösta må, :,: Att wi igen uppstå.

1.3. ^åt oss wå^ fyll upplyfta Jfrån förgängligt allt, Och^blott med trone systa På dig, och hwad du talt: Ty Jesus helt allena skall :,: Mig trösta öfwer all.

44. Kom hit, J säkre själar^ Ack^ faren hit med mig! Bli'n icke werldens trälar, Som qwäl er ömkelig; Ack, kommer, ser och smaker här :,: Hur' ljuf wår Jesus är.

1.5. J himmelen, i himmelen, Dit slyger jag 1111 in; Jag flyger till min själawän Dit upp till Jesnm min: O Jesn! tag min själ och kropp :,: Till dig i himlen opp.

16. Wälsigna och bewara, O Gnd och ^c^er! nric^ O ^esn! di^ sörkl^r^t Och war mig nådelig; O Helge Ande! wis dig blid, :,: Och gif mig ewig frid. Nw 61

449

På samma dagen.

^fwer Marc. 8: 1.

Sj. fom: ^om, o Jefn! huru läuge.

^ Jesu^ som dig så warknnnar Och ^ ^ mot ditt solk bewisar nåd, J nö-den skaffar hjelp och råd, Att dn nppfyller deras munnar, Och fastän bröd i öknen tryter, Dock icke en försmäktar då; Din kärlek, som så rikt ntflyter, Will jag ock ewigt trösta på.

2. Ej will jag nånsin det förgäta, Som du mot dessa wisat har, Fast mig nti min' pilgrimsda'r Skulle också fattas bröd att äta; Du ger grann akt hwad mig anfäk^ tar, Och lagar, att allt gagncle mig, F^lst mig än själ och kropp sörsmäktar, Har jag dock allt, när jag har dig.

3. Måst^ jag i öknen öfwergifwen, Soln ensam dufwa lefwa der; Dock wet jag, att du har mig kär; Från dig blir jag ej hjelplös drifwen; Jag är en gäft på denna jorden, J himlen är min borgar^ rätt; Fast menskohjelp mig nekad worden, Wet Herren dock ett hjelpesätt.

4. Förr'n jag skull' dö i hungersslnär-ta, Förr blef mig himlamanna ftrodt^ ^ch ^orpcrr sor^e ^rod och ^ötj^ Så t^ögt wår Jesu kärlekshjerta Ännu i dag till sina brinner, Hans hand ej än förkortad är, Han gör, att litet förråd hinner Till ymnig spis, för mången här.

15450 N:o 62 5. Syns fyra tllsend' män tillstädes, Och bara sinus fju styckell bröd, Hwar en ändock till öfwerflöd Af Herrans hand blir mätt och glädes! Syns ock mitt för-råd ganska ringa För hustru, baru och andra fler^, Miu Jesus kan det rikt nt-bringa, Och öfwer nog åt allom ger. 6. Ack ja, jag will i nöden lita På dig, när något fattas mig, Jag hoppas signad bli af dig, Att mig skall aldrig något try-ta. Ehwad jag dricker eller äter, Wälsig-na dn mitt ringa allt; Gif, att jag sedan ej sörgäter Dig derför tacka tnsensaldt.

7. Men framför allt min fjäl bespisa Med dig, som är mitt himlabröd, Att hon ej lider hnngersnöd: J ängslan gif mig tröst och lisa; Mot synden stärk mig uti trona, Och med din nåde mig bekrön; J döden skänk mig lifsens krona. Hör, Jesu, hör min hjertans bön! ^de Söndagen ester Trinitatis. ^^ jakter er, J fromme alle! För fig propheter kalla, Nopa: läran är helt ren. Jesns säger eder här, Att de bära fårakl䒬r, Men i hjertat äro wargar, Som s^rnn^, ^nordc^, f^rg^.

2^ Utwärt's kunna de wäl lysa, Som de wore Herrans män, Men i sjelfwa 450 N:o 62 5. Syns fyra tllsend' män tillstädes, Och bara sinus fju styckell bröd, Hwar en ändock till öfwerflöd Af Herrans hand blir mätt och glädes! Syns ock mitt för-råd ganska ringa För hustru, baru och andra fler^, Miu Jesus kan det rikt nt-bringa, Och öfwer nog åt allom ger. 6. Ack ja, jag will i nöden lita På dig, när något fattas mig, Jag hoppas signad bli af dig, Att mig skall aldrig något try-ta. Ehwad jag dricker eller äter, Wälsig-na dn mitt ringa allt; Gif, att jag sedan ej sörgäter Dig derför tacka tnsensaldt.

7. Men framför allt min fjäl bespisa Med dig, som är mitt himlabröd, Att hon ej lider hnngersnöd: J ängslan gif mig tröst och lisa; Mot synden stärk mig uti trona, Och med din nåde mig bekrön; J döden skänk mig lifsens krona. Hör, Jesu, hör min hjertans bön! ^de Söndagen ester Trinitatis. ^^ jakter er, J fromme alle! För fig

propheter kalla, Nopa: läran är helt ren. Jesns säger eder här, Att de bära fåraklä'r, Men i hjertat äro wargar, Som s^rnn^, ^nordc^, f^rg^.

2^ Utwärt's kunna de wäl lysa, Som de wore Herrans män, Men i sjelfwaN:o 62 451 hjertat hysa Ormen, sjelswa djeswulell; Smickra eder med sitt tal, Hafwa Gud på tungan fal; Tala om Gnds fannillgs lä ro, Men i hjertat blinde äro.

3. Ack, Gnds barn! ack, lären känna Dessa falska herdar rätt, Soln osände der-till rännan Jesns lär det bästa sätt: Märker grant på deras srukt, Om dell har fiu smak och lnkt, Är der's werk och ord ej lika Må hwar en wäl om dem twika.

4. Såsom den sig sjelf förförer, Och är ej ett Herrans sår, Som Guds ord blott hör, men görer Ej, hwad han deras förstår; Så är det en falsk prophet, Soln Guds ord båd' lär och wet, Meu will ej derefter walldra, Som han lär och wisar andra.

5. Ack! ett får kan genast höra Utaf en prophetes röst, Om han kommer att förstöra Satans rike, och med tröft Tro-nes lära drifwa må; Ty hans kärlek wittnar då Om det lif, som är derinne, Är as Christi art och sinne.

6. Tro och kärlek felas icke, Om Gnd bor uti hans själ, Söker städs ur satans rike Föra hwar eu syudaträl^ Om Guds ära bär han nit, själars sällhet söks med flit, Egen nytta ej påyrkar, Och stn buk för Gud ej dyrkar.

7. Dell är wisst eu salsk prophete, Soln ej dessa frukter bär; Ty wi inga fikon lete452 Nw 63 ^ Utaf tistel, eller här Drllfwor ntaf törnen få; Onda träd jn ej förmå Goda frnkter nånsin bära: Sådant wi af Ch rist o lära.

8. Falsk' propheter äro slike, Soln ha' sken till gudlighet, Men af Christi krast och rike Uti fig ej något wet:. Neka ock med werk och lnnn Denna dyra sannings grund, Och med lögu sörsöra andra, Till att breda wägell wandra.

9. Herre Jesn! nn är tider, Att fig wakta granuelig; Ty mot dina sanning strider Mången wrånger häftelig, Som med munnen säger sig, Att han tror och känner dig; Men med gerning nekas detta. O en salsk prophet med rätta!

10. Jesn! wärdes mig upplysa, Och min själ bewara wäl Jsrån dem, som dra och hysa Fåraklä'r, men ulfwasjäl. Jesu! wåra böner hör, Kom, och satans rike stör; Jesu! hjelp dill arma kyrka Mot de oudas list och styrka. ^.de Söndagen efter Trinitatis.

Sj. som : Hör till dn höga himla. ^^ ^ meuskor alle, alle tänker På Hel^ ^ ^ rans stora räkningsdag! Der man med ingen list och ränker Kan med sin räkning så sördr^g; Så sernn ^tlhur^cd^rfl^r; ^cr till hur tideu är sörsluteu; Ty soln er räkning nn blir sluten, En sådan dom er öswergår. 452 Nw 63 ^ Utaf tistel, eller här Drllfwor ntaf törnen få; Onda träd jn ej förmå Goda frnkter nånsin bära: Sådant wi af Ch rist o lära.

8. Falsk' propheter äro slike, Soln ha' sken till gudlighet, Men af Christi krast och rike Uti fig ej något wet:. Neka ock med werk och lnnn Denna dyra sannings grund, Och med lögu sörsöra andra, Till att breda wägell wandra.

9. Herre Jesn! nn är tider, Att fig wakta granuelig; Ty mot dina sanning strider Mången wrånger häftelig, Som med munnen säger sig, Att han tror och känner dig; Men med gerning nekas detta. O en salsk prophet med rätta!

10. Jesn! wärdes mig upplysa, Och min själ bewara wäl Jsrån dem, som dra och hysa Fåraklä'r, men ulfwasjäl. Jesu! wåra böner hör, Kom, och satans rike stör; Jesu! hjelp dill arma kyrka Mot de oudas list och styrka. ^.de Söndagen efter Trinitatis.

Sj. som : Hör till dn höga himla. ^^ ^ meuskor alle, alle tänker På Hel^ ^ ^ rans stora räkningsdag! Der man med ingen list och ränker Kan med sin räkning så sördr^g; Så sernn ^tlhur^cd^rfl^r; ^cr till hur tideu är sörsluteu; Ty soln er räkning nn blir sluten, En sådan dom er öswergår.^ ^ N:o 63 ^ 453 2. Ett rykte går, ja, det ock sannas, Att J förslösen Herrans skatt; Thy har han orsak till att bannas, Och er en rak^ ning föresatt; Ack, söker då att göra slnt; Den gäld J sjelf ej mäkten draga, Den beder Jesllln på sig taga, Och as ert sknldbres stryka ut. 3. Dn orkar ej din gäld aftjena Med lagens werk och egen kraft, Du blygs att tigga eller läna; Ty intet helgon hafwer sast Så nog, att klluna egen skuld Full^ göra; hwad är då att tigga Af nå'n, soln måste sjelfwer ligga Och bedja Gnd om nåd och huld. 4. Wår Jesus är den ende ena, Som våra sknldbres på fig tog, Och dem be^ talte helt allena, Då han

för wåra sknl-der dog; Men will du få betalningsrätt, Att Gud skall dig din skuld tillgifwa; Så bör dn med hans blod afskrifwa Din skuld hos Gud på detta sätt. 5. J tro och tröstau bör du träda Till Jesum med ditt skuldebref, Då lä-rer han ditt hjerta gläda, Ty han det-samma sölldderres På korset, och sig skyl-dia gaf För dig, men minns, att du ock giswit Dig i hans tjenst, och dig förskrif-wit, Att aldrig mer bli syndens slas^ 6. Si, detta bör dn nu snllgöra, För det skall du till räkning gå; Så låt dig454 Nw 63 ^^ nu till sinnes söra, Hnr det må med ditt hjerta stå: Betänk den stora räknings-dag^ Betänk, hur' du Guds ord betrak^ tat, Om dn har Jesll blod föraktat, Och willigt brutit Herrans lag.

7. Betänk, hnr' nog han dig sörlänat As andligt och lekamligt godt; Tänk, hllr^ du honom dermed tjenat, Och hwad för tack han af dig fått: Dn är till fogde derwid satt, Se till om dn hans gods ej slösat, Och uti wällust det förplösat; Ja, wråugt förspillt hans nådes skatt.

8. Säll den, som detta rätt betänker Ällnn i denna nådens tid; Och fig i hjer-tat derwid kränker, Samt har deröfwer ångst och qwid'; J trone Gnd om nåde ber; J Jesu kraft sann bättring görer, Och städs en helig wandel förer; Säll den, hos hwilken detta sker!

9. Men we den själen, som förglömmer, Att här betänka, alla dar, Hur' fträngt en nådig Herre dömmer, Se'n man hans nåd föraktat har, Hnr' mången säker me-nar än, Allt hwad han gör, skall allt för^ swillna, Och här, med werlden, helt sör^ brinna, Ja, aldrig mera komma gen.

10. O, we! dn lärer annat sinlla, När Gud dig sordrar ell gång fram: Han lä-rer wäl dig dä pämtnlla, Hwad dn har gjort för synd och skam. Här ställs erNw 64 455 söre lif och död, Utwäljer un hwad hetst J wiljen; Gnd gifwe, att J eder skiljen Jfrån en ewig helwet's glöd.

^1. O Jesn! låt hos mig de orden J örat ljuda allt för ett: Stån npp J döde ifrån jorden, Stån npp till eder ewighet : Att jag må städse redo stå, Jnför din domstol till att träda, Och med all' helgon mig få gläda, Jn i de fällas hyddor gå. ^de Söndagen ester Trinitatis.

Sj. som : Hwad är jag ^er. ^ Hwi gråter dn? Min kär'ste Jesn! ^^ ^ nn, Som till oss säger jn: O själ, gråt icke! Dock si, din gråt, Gör dina kinder wåt^, Ditt bröst, af sorgelåt, Will gå i stycke.

2^ Ack! dina barn, Som nti syndens skarn Och satans makt och garn Ha' fångna blif-wit, De twinga dig, Att hjertat ömkelig Deröfwer wisar fig, Och tårar giswit.

3. Din kärlek är, Som gör dig det be^ swär, Dn, som af kärlek här Dig låtit mör^-da För oss, att wi Sknll' alle warda fri Från satans tyranni, Och syndens börda. 4. Ditt ack och we Sker, att dn kunnat Hnr^ rnången sknne se Wid all din mö^ da; Förakta den Och di^, der's själawän, Och wända ej igen Sig sjelf att döda^ 5. Men, syndaträl! Om straff ej rör din själ, Så rörs deraf likwäl, Att Jefus gråter. Nw 64 455 söre lif och död, Utwäljer un hwad hetst J wiljen; Gnd gifwe, att J eder skiljen Jfrån en ewig helwet's glöd.

^1. O Jesn! låt hos mig de orden J örat ljuda allt för ett: Stån npp J döde ifrån jorden, Stån npp till eder ewighet : Att jag må städse redo stå, Jnför din domstol till att träda, Och med all' helgon mig få gläda, Jn i de fällas hyddor gå. ^de Söndagen ester Trinitatis.

Sj. som : Hwad är jag ^er. ^ Hwi gråter dn? Min kär'ste Jesn! ^^ ^ nn, Som till oss säger jn: O själ, gråt icke! Dock si, din gråt, Gör dina kinder wåt^, Ditt bröst, af sorgelåt, Will gå i stycke.

2^ Ack! dina barn, Som nti syndens skarn Och satans makt och garn Ha' fångna blif-wit, De twinga dig, Att hjertat ömkelig Deröfwer wisar fig, Och tårar giswit.

3. Din kärlek är, Som gör dig det be^ swär, Dn, som af kärlek här Dig låtit mör^-da För oss, att wi Sknll' alle warda fri Från satans tyranni, Och syndens börda. 4. Ditt ack och we Sker, att dn kunnat Hnr^ rnången sknne se Wid all din mö^ da; Förakta den Och di^, der's själawän, Och wända ej igen Sig sjelf att döda^ 5. Men, syndaträl! Om straff ej rör din själ, Så rörs deraf likwäl, Att Jefus gråter.456 Nw 65 Ack, bättra dig! Så blir Gnd nådelig: Men annars gruswelig Dig döda låter.

På famma dagen. Sj. som : Rätt hjertelig jag längtar.

Hwi gråter du, min Herre! Så ^ s^^ ^ skåda sår Jernsalem, den käre, Och dock till honom går? Ack! dina ord oss lära, Att du, af kärlighet, Stor öm-kan månde bära Och öfwer staden gret.

2. O Swea land och rike! Han gråter öfwer dig; Ty han, fast utan like, Dig älskar hjertelig; O att du såg och wisste, Hwad dinom frid tillhör; Förrän dn platt bortmiste Den nåd, dig Herren gör.

3. J da^, ja, denna dagen, Dn då be-tänkte wisst; Men ack! du sylls betagen Ditt ljus, as satans list, Som dig din frid fördöljer, Att du så säker går, Och ho-nom stadigt följer^ Tills dn förderfwet får.

4. ^äs mera sjelf och gruuda Hwad plågor följa lär, Om dn will ingaluuda Din Jesnm hafwa kär, Och nådetiden kän-na J den han söker dig; Men will i wäl^ lust räulla Till döden ömkelig.

5. Hwad är, att Gud såwrederMedegeu mäktig hand, Nu ifrån himlen neder, Med dunders blirt och brand Förstör så mången kyrka, Än för wår skrymtan skull, Dermed wi honom dyrka Och fylla kyrkan full? 456 Nw 65 Ack, bättra dig! Så blir Gnd nådelig: Men annars gruswelig Dig döda låter.

På famma dagen. Sj. som : Rätt hjertelig jag längtar.

Hwi gråter du, min Herre! Så ^ s^^ ^ skåda sår Jernsalem, den käre, Och dock till honom går? Ack! dina ord oss lära, Att du, af kärlighet, Stor öm-kan månde bära Och öfwer staden gret.

2. O Swea land och rike! Han gråter öfwer dig; Ty han, fast utan like, Dig älskar hjertelig; O att du såg och wisste, Hwad dinom frid tillhör; Förrän dn platt bortmiste Den nåd, dig Herren gör.

3. J da^, ja, denna dagen, Dn då be-tänkte wisst; Men ack! du sylls betagen Ditt ljus, as satans list, Som dig din frid fördöljer, Att du så säker går, Och ho-nom stadigt följer^ Tills dn förderfwet får.

4. ^äs mera sjelf och gruuda Hwad plågor följa lär, Om dn will ingaluuda Din Jesnm hafwa kär, Och nådetiden kän-na J den han söker dig; Men will i wäl^ lust räulla Till döden ömkelig.

5. Hwad är, att Gud såwrederMedegeu mäktig hand, Nu ifrån himlen neder, Med dunders blirt och brand Förstör så mången kyrka, Än för wår skrymtan skull, Dermed wi honom dyrka Och fylla kyrkan full?6. Förskräcks, o själ! och fasa, Ty Herren wreder är; Hör upp i synd att rasa, Förr'n, i Guds grymhet här, Hans sanning helt bortryckes, Som än i kyrkan hörs: Det han oss hota tyckes, Då kyrkor så förstör's.

7. I grafwar brinna liken; Och de än hafwa lif, Af åskan slås i stycken, Som skurne tu med knif. Ack! brinner nu Guds wrede I djnpa grafwen så; Hur' månge, stygg' och lede Ä' wåra synder då?

8. Bese Guds Andas kyrka, Som i ditt hjerta är, Hur' falskt de Herren dyrka, Som hafwa werlden kär: Hwad stygghet är derinne, Hwad köp, hor, lögn och mord! Att wi allt slikt ej hinne Uttala rätt med ord.

9. Drif ut, drif ut allt detta Ur Herrans bönehus, Om du will bön förrätta Till Gud i Andans ljus, Och Jesus skall dig lära Hwar dag att rätt förstå, Sig tjena dyrka, ära, Och i hans sanning gå.

10. Ack! waker upp och beder, Än är det nådens tid; Men Herren sig bereder Till hämnd och grymmer strid Mot dem, som högt förakta Hans kärleks bud och hot, Och ej försona trakta Wår Gud med sannan bot.

11. Här komma swåra gäster, Ett fasligt rytteri, På röda, swarta hästar Och blacka; dessa tri, Krig, hunger, pest sku' döda Det hela landet så Att det förstördt och öde, Skall, för dess synder, stå.12. Utöfwer eder gråta All' fridsens sändebud, Att I ej wiljen låta Er wända till er Gud; Som Sodom I ock lefwen I alla synder snöd; Thy är er synd uppskrefwen Till samma dom och död.

13. O, er fördömda lefnad! Med fråss- och fylleri, Deraf I söken trefnad I prakt och horeri; Ert hat, mord, kif och slika, Guds rena ords förakt, Kan aldrig här undwika Den dom, Gud derpå lagt.

14. Dock se ditt Zions tårar, Hör dem, o Jesu Christ! Hur' sorg dess hjerta sårar För all dess nöd och brist; Upprätta snart ditt tempel I allas hjertans grund, Intryck din bild och stämpel Hos oss på denna stund.

15. När Zion skall upprättas, Hugg’s alla Cedrar ner; De stolte då afsättas. Ack Herre! kom, jag ber: Si, fridens bud nu bära Båd’ sten och kalk härtill, Upprätta snart din ära, Som du bäst wet och will.

16. Ja, gör nu snart en ända, Och stilla nådelig Förderfwet, att wi wända Oss måge upp till dig, Och med din englaskara, När jorden ända får, I fröjd oss sammanpara Hos dig, o Fader wår!

11:te Söndagen efter Trinitatis.

Sj. som: Den som frisker är och sund.

66. Läter oss till Jesum gå, Och af honom höra, Hwad besked och tröst 12. Utöfwer eder gråta All’ fridsens sändebud, Att I ej wiljen låta Er wända till er Gud; Som Sodom I ock lefwen I alla synder snöd; Thy är er synd uppskrefwen Till samma dom och död.

13. O, er fördömda lefnad! Med fråss- och fylleri, Deraf I söken trefnad I prakt och horeri; Ert hat, mord, kif och slika, Guds rena ords förakt, Kan aldrig här undwika Den dom, Gud derpå lagt.

14. Dock se ditt Zions tårar, Hör dem, o Jesu Christ! Hur’ sorg dess hjerta sårar För all dess nöd och brist; Upprätta snart ditt tempel I allas hjertans grund, Intryck din bild och stämpel Hos oss på denna stund.

15. När Zion skall upprättas, Hugg’s alla Cedrar ner; De stolte då afsättas. Ack Herre! kom, jag ber: Si, fridens bud nu bära Båd’ sten och kalk härtill, Upprätta snart din ära, Som du bäst wet och will.

16. Ja, gör nu snart en ända, Och stilla nådelig Förderfwet, att wi wända Oss måge upp till dig, Och med din englaskara, När jorden ända får, I fröjd oss sammanpara Hos dig, o Fader wår!

11:te Söndagen efter Trinitatis.

Sj. som: Den som frisker är och sund.

66. Läter oss till Jesum gå, Och af honom höra, Hwad besked och tröst^ N:o 66 459 de få, Som fig så förföra, Att as sin rättsiirdighet Knnna sig beträsta, Och i stor hog^r^het Sig mot andra brösta.

2. O! ett helt olika pa^Gifs oss att besinna, Som dock deri like war Att allt ett begynna; Begge npp till kyrkan gå Och till samma ända, Ätt de nti böner må Sig till Herren wända.

3. Dock olika finnas de: En ar helt för^ mäten, Stolt, högfärdig, full af spe, Har sin synd förgäten. Men den andre träder fram Odmjnk och förkrossad Ofwer all sin synd och skam, Ber, att bli förlossad.

4. Phariseen skryter stort, Att allt är betaladt, Med de många werk han gjort, Dem han goda kablat. Pnblikanen fjerran står, Wrider sina händer; Sig af ångst för bröstet slår, Hnfwndet nedwänder.

5. O! han slår sig för sitt bröst Ef-ter han wäl kände Det war källan, soln ntöst Allan synds elände; Och thy ropar ömkelig: Ack, jag syndar' arme! Gnd, om mig miskunda dig, Och af nåd förbarma!

6. Men hwad säger Herren då? Hwad ger han för tröster? Pnblikan' får hemåt gå Från sin synd förtöster, Ty han^ hjerta krossadt war, Såg på den i trona, Som all werldeus synder bar, Och as nåd will skona.

7. Tron allena segrar här, Egna werk förswinna: Ty hwad ej as trone är, Må-460 N:o 66 ^ ste allt förbrinna; Herren slår all^ stolta werk Med de stolta neder, Ware lekmän eller klerk, Som begär slik ^ar^, o s1äl! då hur^ du skall Bli från fynd förlossad: Utan syndakänslans qwal Blir du ej sörkrossad; Och om du ej käuna må Synd i hjertat swida, Kan dn rätt med bön ej gå, Och om nåden qwida.

9. Mången sig wäl sjelswer gör Än-ger i sill^ tankar, Menar, gtt ej mer till-hör, Jnnan nåden wankar, Än att han med munnen ber, Fastän, många gånger, Gud uti halls hjerta ser Hwarken tro ell' ånger.

10. Säkre själar! skräckens då, Och er ej beropen, Utan sorg, att nåden få, Med den stora hopen, När J blott, soln

Pn^ blikan, Nåd hos Gnd begären, Fast J i^ke, såsom han, Syndaånger bären.

^1. Bed då Gud om Alldans uåd, Att din synd rätt känna, Att du ej i öfwerdåd Må till Gud framränna: Känner du dill syudabrist, Fly då blott till nåde, Så blir dn sörlossad wisst Från all synd och wåde. 42. Slå dig med botfärdighet För ditt syndahjerta, Klaga Gnd med ängslighet All din brist och smärta: Fly tillJesnm uti tro, Så lär han dig giswa Ewig nåd och själsro, Att rättfärdig blisw^ 1.3. Jesu! war mig uådelig, Och förlåt min' synder; Gif mi^ kraft, att bättra mig,Nw 67 461 Och ej lefwa blinder. Ack! låt mig nu höra ^å Dessa nådeorden: Dn skall hem i fridel^ gå, Helt rättfärdig worden. ^.te Söndagen ester Trinitatis. ^ ^r du, fjäl! döf, stnm och blind Af ^^ ^ Adams sall ^ch stora synd Samt egna brott? ack wärre! Så kom i tro, och sök din ro Med bön, hos Gud din Herre.

2. Diu Jesus är dill ulldersmau, Som från allt ondt dig hjelpa kan, Hwad dig i hjertat kränker, Din nöd och brist, han skådar wisst, Och på ditt eländ' tänker.

3. Har satan dig helt stnmlner gjort Och andligt döf, så har du sport, Dill Je^ sus kan upplösa Din stumma mun, hans helsobrnnn Kan läkdomswatten ösa.

4. O Jesu! lös min tnngas band, Att prisa dina hjelpehand, Och öppna dn mitt öra, Att dina ord må warda spord, Och inre hjertat röra.

5. Tag mig afsid's från werldsligt allt; Jag har mill wäg dig helt befallt, Gör med mig som dig täckes: Ehwad mig sker, när dn mig le'r, Jag aldrig dock sörskräckes.

6. Diu förböns suck, o Jesn kär! För mig inför din Fader bär, Och låt din' ögon draga Mill håg och sinn' i himlen in, Hos dig att boning taga. Nw 67 461 Och ej lefwa blinder. Ack! låt mig nu höra ^å Dessa nådeorden: Dn skall hem i fridel^ gå, Helt rättfärdig worden. ^.te Söndagen ester Trinitatis. ^ ^r du, fjäl! döf, stnm och blind Af ^^ ^ Adams sall ^ch stora synd Samt egna brott? ack wärre! Så kom i tro, och sök din ro Med bön, hos Gud din Herre.

2. Diu Jesus är dill ulldersmau, Som från allt ondt dig hjelpa kan, Hwad dig i hjertat kränker, Din nöd och brist, han skådar wisst, Och på ditt eländ' tänker.

3. Har satan dig helt stnmlner gjort Och andligt döf, så har du sport, Dill Je^ sus kan upplösa Din stumma mun, hans helsobrnnn Kan läkdomswatten ösa.

4. O Jesu! lös min tnngas band, Att prisa dina hjelpehand, Och öppna dn mitt öra, Att dina ord må warda spord, Och inre hjertat röra.

5. Tag mig afsid's från werldsligt allt; Jag har mill wäg dig helt befallt, Gör med mig som dig täckes: Ehwad mig sker, när dn mig le'r, Jag aldrig dock sörskräckes.

6. Diu förböns suck, o Jesn kär! För mig inför din Fader bär, Och låt din' ögon draga Mill håg och sinn' i himlen in, Hos dig att boning taga.462 Nw 68 7. ^är du mill mun på kraftig sätt, Ditt ord att tala rent och rätt, ^ch låt mig det så höra, Att jag det må helt rätt förstå, Och sedan ordet göra.

8. Dill Andas finger röre nlig, Att jag må läkas innerlig Och helt förnyad blifwa. O store Glld! ditt or^ och ljud, ^ät lis och helsa giswa.

9. Ack, säg ett kraftigt Hephphathah! Så lär ditt ord, Halleluja! All' bommar genombryta; Jmmauuel, låt allt gå wäl, Och oss diu hjelp ej tryta!

^10. Dn, som har allting wäl beställt, Oss srälst, och fienden ned sällt; Wi lofwe dig tillsamman, O Jesn! här, och ewigt der, As allt wårt hjerta, Älnen. ^.de Söndagen ester Trinilatis.

Sj. som : Gudi min sak hemställer jag. ^ ^äll^ äl^o de^ som Jefnm fe Med ^ trolles ögon; säll' ock de, Som genom ordet höra få, Hwad talas må Om Jesu, och det rätt förstå.

2. Ja, hell och säll den prisas må, Soln kan med hjertans glädje få J an^ dall fägllas af dell man, Som trösta kan

Dess fjäl i dödens hårda bann.

3. All werldens lust soln rök förgår, Eländig tröst man deraf sår: Men ^f den wishet, som Gud ge^, Af höjdeu uer, Med Jesu kärlek tröstar mer. 462 Nw 68 7. ^är du mill mun på kraftig sätt, Ditt ord att tala rent och rätt, ^ch låt mig det så höra, Att jag det må helt rätt förstå, Och sedan ordet göra.

8. Dill Andas finger röre nlig, Att jag må läkas innerlig Och helt förnyad blifwa. O store Glld! ditt or^ och ljud, ^ät lis och helsa giswa.

9. Ack, säg ett kraftigt Hephphathah! Så lär ditt ord, Halleluja! All' bommar genombryta; Jmmauuel, låt allt gå wäl, Och oss diu hjelp ej tryta!

^10. Dn, som har allting wäl beställt, Oss srälst, och fienden ned sällt; Wi lofwe dig tillsamman, O Jesn! här, och ewigt der, As allt wårt hjerta, Älnen. ^.de Söndagen ester Trinilatis.

Sj. som : Gudi min sak hemställer jag. ^ ^äll^ äl^o de^ som Jefnm fe Med ^ trolles ögon; säll' ock de, Som genom ordet höra få, Hwad talas må Om Jesu, och det rätt förstå.

2. Ja, hell och säll den prisas må, Soln kan med hjertans glädje få J an^ dall fägllas af dell man, Som trösta kan Dess fjäl i dödens hårda bann.

3. All werldens lust soln rök förgår, Eländig tröst man deraf sår: Men ^f den wishet, som Gud ge^, Af höjdeu uer, Med Jesu kärlek tröstar mer.^ N:o 68 ^ O ljnfsta kärlekssötma dn, Soln jag i själen smakar nu: O Jesn! intet qwälje1 mig, Än att jag dig Ej älska kan no^ innerlig.

5. ^e jordiskt sinte werldens barn, Med källek se på bara skarn, På höghet, wällust, ^ods och gull, As mull och nnll Är' deras hjertan öswersnll.

6. De wända ock sin' öron dit, Hwar dårskap hörs och sägs med slit, Thy pas-sa de ock ill^et på, Men ledas må, Guds ord att se och höra få.

Osälle nlå de skattas då, Som aud-lig' dös' och bliude gå, De föra Jesum blott i mnll, Men ingen ftnnd Se Jesum i sin hjertans grundt 8. Hwad under då, att hall förföljs, Ty han för deras ögon döljs; Mall af-klär honom hnll och hår, Gör honom sår, Och fråu halsdöda kroppeu går.

9. Si, det uppå hans lemmar sker, Som man, thy wärr! fast ofta ser, De hatas, smädas, drifwas nt, Och till beslut Förunn's dem knappt en enda klnt.

10. Ack, om mall kände Jesum rätt!

Ej dråps hans barn på sådant sätt; Men werloen ejr sä l^ljn^ och wränc^, .^ou ^r stn gång, Och röres ej as Gnds barns twång.

11. Ack, blinda werld! dn dig bedrar, Soln tror, att du Guds kärlek har, Och464 N:o 68 ^ har din nästa rättlig kär, Fast dn ^ bär För honom gladt och kärt beswär.

1^2. Här gäller blott ej tllngals ord: Wår kärlek bör bli werkligt gjord; Dock kan ej någon göra godt, Som ^cke fått Guds kärlek, och dess krast sörstå^t.

13. Ty egen kärlek gör oss b.^ind^, Att wi ej tro den wara synd; W gå wår nästa helt förbi, Och oss ej br^, Fast wi hans nöd och eländ' si.

44. Men detta dock härjemte märk, Att ingen lagklok eller klerk, Af egen kraft kan sjelf förmå Nättfärdig stå Med några werk att nåden så.

1.5. J Christo sinus ett. ewigt lif, Wid honom uti trolle blif, Så får dn sann rättsärdighet Och helighet Utgrönska då i kärlighet.

46. Jag då, o Jesn! blott begär Af allt mitt hjerta ha' dig kär; Jag wet, att jag bör älska dig Helt innerlig, Så ock min nästa såsom micl.

47. Ack! detta kan ^jag icke rätt Af egen kraft; men i mig lät Din Ande werka lefwand^ tro Och själaro, Ja, mer och mer i kärlek gro.

48. Ack, söte Jesn! låt mig då Dig skåda, höra, älska så, Att jag i trone gö^ rer wäl Mot hwar en fjäl, Sä blir jag af din nåde säll. Nw 69

465

^.de Söndagen ester Trinitatis.

Sj. fam : Den blomftertid nu kommer. ^^ ^ jemmer och elände! Hwadhaswer ^^ ^ fallet gjort? O ängslan utauän-de! Hnr' är det brottet stort! Det wi as A-dam ärswat, Att det oss öfwerallt Till kropp och fjäl förderfvat. O bittra syndaqwal!

2. För oss till wittnen stånda De tio spetälsk' män, Som nti mycken wånda, Wår nöd utropa äu, Att wi af synden fnöde Till kroppen fmittad' stå, Men till wår fjäl helt döde, Och spetälska wara må.

3. Ack, att man såg och skräcktes, Det nö^ den är så stor, Och en gång rätt nppwäcktes, Att se hwad i oss bor! På det wi blott och bara Jnsör Gnds ögon, må Fralnträ-da och erfara Den nåd oss fkänkes då.

4. O Jesn! dig förbarma, Och hjelp dem ntnr nöd, Som dig med tro omar-ma, Och trösta på din död, Och följa hwad dn säger Uti ditt helga ord; Ty dn all makten äger J himlen och på jord.

5. De som sin röst npphöja Till dig båd' natt och dag, För dem ej wärdes dröja, Att stilla deras klag'; Bewis din mclkt och ull-der, Att du den Herren är, Som rattan tid och stnnder, De dina hjelper här.

6. Gif helsa, ljus och nåde Ät hwar en ^rmer sjät, Som ser sin hjertan^ wå^466 Nw 70 de, Och sig deröswer qwäl: Ack! gördeln alla rena, Att de må prisa dig; Och dig med dem sörella J trone dagelig.

7. Hielp dem, som, dig till tacka, För preftom wisa sig, Och säga hwad de sma-ka J själen innerlig, Hwad rening de derinne Utaf din nåde fått, Och fig med lof infinna För sådant mycket godt.

8. Dn store Gud och Herre, Du hela verldens tröst! Wi arme, störr' och smär-re, Upphöjom nu wår röst: Säud oss diu Anda neder, Och läk wår kropp och själ^ O Gud! det är diu heder, Att du gör med oss wäl.

9. O Jesu! war beprisad För allt hwad du oss gjort, För all deu llåd du wisat Mot oss^i smått och stort; Ditt los skall ewigt blifwa; Och till en tacksamhet, Skall jag dig hjertat gifwa J alla ewighet. ^.de Söndagen ester Trinitatis. ^^ ^aals wällner! hllr^ länge så wil^ ^^ ^ jen J halta På begge twå si^ dor, och Guostjeust förwalta, Soln ede^ bäst tyckes, och icke som Gud Cr det up^ peubarat, igeuom dess bud? J kunnen ej tjena twå herrar tillika, En måsten J älska, den andre beswika: Omöjligt är c^noj oc^ ^ammon uppwatla; ^lott en lär man wörda, den andre förakta.

466 Nw 70 de, Och sig deröswer qwäl: Ack! gördeln alla rena, Att de må prisa dig; Och dig med dem sörella J trone dagelig.

7. Hielp dem, som, dig till tacka, För preftom wisa sig, Och säga hwad de sma-ka J själen innerlig, Hwad rening de derinne Utaf din nåde fått, Och fig med lof infinna För sådant mycket godt.

8. Dn store Gud och Herre, Du hela verldens tröst! Wi arme, störr' och smär-re, Upphöjom nu wår röst: Säud oss diu Anda neder, Och läk wår kropp och själ^ O Gud! det är diu heder, Att du gör med oss wäl.

9. O Jesu! war beprisad För allt hwad du oss gjort, För all deu llåd du wisat Mot oss^i smått och stort; Ditt los skall ewigt blifwa; Och till en tacksamhet, Skall jag dig hjertat gifwa J alla ewighet. ^.de Söndagen ester Trinitatis. ^^ ^aals wällner! hllr^ länge så wil^ ^^ ^ jen J halta På begge twå si^ dor, och Guostjeust förwalta, Soln ede^ bäst tyckes, och icke som Gud Cr det up^ peubarat, igeuom dess bud? J kunnen ej tjena twå herrar tillika, En måsten J älska, den andre beswika: Omöjligt är c^noj oc^ ^ammon uppwatla; ^lott en lär man wörda, den andre förakta.Nw 76 467 2. Ack! tjenar du Malnnlou och hjertat ditt lägger På werldenes skatter, att gul^ det dig äger, Du Gud då ej älskar, ty han icke will, Att hjertat skall höra här nå^ gon ann' till. Ej kan annars wara, ho Mammon omfattar, Hall Jeslllu och him-melen ringare skattar ; Hans gudstjeust är skrymtan, och Gndi ej täckes ; Ty der^ med den store wår Himla-Gnd gäckes.

3. Hur^ kan du Gud älska, som ger dig åt werlden? Hur' trängtar dn himlen, du uöjs ju med slärden, Soln sinnes på jor-den? dock, a^k! huru mång', Mång^ tuseud' omfamna med kärlek och språng, De jordi-ska skatter, och wällnst mer ära, Än^Jesnm, all jordens och himmelens Herra ; At gnld-klimpen säga : min gnd är dn worden; Ho hjelper mig annars här nere på jorden ?

4. J dödlige alle! Gnd hafwer er gifwit Till ingen ann' ända det timliga lifwet, Än att J det skolen nppoffra igen Helt hållet åt honom, er trognaste wän, Att hela ert hjerta, er håg och er wilja Från Gud och hans kärlek fig aldrig må skilja. Ack! skå-der det goda, han hörer oss allom, Helst ^ecr sour w1 tro^e^ oss honom besallom.

5. Hur' pryder hall gräset? hur' närer han djnren ? Hnr' kärligt försörjer hall hela natnren? Hur' sknll' han försumma oss menniskor då, Om wi honom wille468 Nw 70 doc^ lita nppå ! Men otron förhindrar, att tröfta på Herran ; Wi sike och fare kring werlden helt fjerran ; Wi samle oss skatter, wi krasse, wi fjäfe, Och bara för kroppen wårt Fader war läse.

6. Man fruktar för mangel och swälta till döda, Thy sörjes sör mycket för kläder och föda, Soln wore nn mera ej någon Gnd till, Den sina barn hjelpa nn kan eller will: Fwrdömlige sorger! o, hedniskt bekymmer! Som mall öfwermåttan i hjer-tat inrymmer; Thy ser mall det myckna, soln du ihop drager, Förswiuner på slu-tet, och satall det tager.

7. A^k! wore man nöjder med kläder och söda, Ej gjordes då själen slik jem-mer och möda, Dermed hon nn sänkes i sorg utan tal, Ja, ofta nedstörtas i ewi-ga qwal. Man gör sig så mycket ollö-digt till nödigt, Och kallar det nödigt, soln är öfverflödigt ; Med Marthas be-kylllnler det bästa försättes, Och själenes omsorg eländigt sörgätes.

8. Din' sinnen sörskingras, ditt hjerta bortföres, Att fastän att ordet båd^ läfes och höres, Blir örat förstoppadt, och hjer-

tat helt kränkt Af verldsliga sorger, som der sig intrangt : Dilt afwel, din åker,

din hustru och ära Förhilldra dig ofta fråu Gud och hans lära ; Äck, skadliga sor-^^ N:o 70 46^ ^er, som dig så förföra, Och timligt, ja, .^wigt ditt nöje förstöra!

9. Säll den, som Gnd heldre, än gnl^ ^et utwäljer, Och icke sör mammon sin Jesum försäljer ; Den icke med oro på werldenes torg, Kringlöper, och handlar med näringens sorg. Säll den, som fig skatter i himmelen samlar, Och icke blindt efter blott sknggorna samlar. Hos den, som Guds rike först söker, blir sannadt, Att honom tillsaller wäl sedan allt annat.

1.0. Den del, som de fromme befitta, är bätter, ^ast den synes ringa, helt liten och lätter, Äu allt hwad eu girig hopkrassa förmår, Med rätt och orätta, ehllr^ mall det får; Ja, ock med de frommas forg, suckan och tårar. O syndiga slägte, som själen så sårar! Fördömliga winning, soln mången här winner! För hwilken dock sjä-len i ewighet brinner.

1.4. J arme på jorden, J sromsinte hjer-tan, Som följen er Jesum igenom mång^ smärtan, Med litet förnöjde! ack! tänker dock på, Hwad härliga skatter han giswer er då, När han eder älskar, salnntager och säg-nar, Och eder sitt rike och hjerta tillegnar. J himmelska glädjen på jorden åtnjuten, Från hwilken hwar girig dock bliswer ntsluten.

12. Det manna sörborgas sör mam-mons gnldträlar, Fast det allan morgon till-470 No 71 bjllds deras själar, Ho aktar mer guldet ja, himmel och jord, Som smakar hur' söt är Guds lefwaude ord? Fast kroppeu ocl själen sörslllläkta då måtte, Så nöjs doc det hjertat, som Jesnm än åtte. Ho Je^ snm behåller, han haswer allt wnnnit Och midt uti dödeu ett ewigt lif funnit.

1.3. Betänker då alle den ädlaste skatten^ Den Jesus will gifwa oss allom, och fatten Ert allwar, att lemna förgängeligt allt; Så lönar oss Herren det tusendefaldt. O härlig'ste skatter! ack, dyraste krona ! Som skänks dem, som leswa i kärlek och trolla. Så tjener då Gud as allt hjerta och siune, Och låter ej Mammoll mer dyrkas derinne.

O Jesn! min Jesn, ren kärlek in-werka J hjertat, och wärdes den öka och stärka; Ack! rena mitt hjerta, lnin^ sinnen och bröst Från orener kärlek, samt lnstar och tröst. O Jesu! min Jesn, med dig mig sör-ena, Att älska as

hjertat dig, Herre! allena. O Jesn! min Jesu, jag släpper dig icke! Förrän dn wälsignar mig nti ditt rike. ^.de Söndagen efter Trinitatis.

Sj. som : J himmelen, i himmelen. ^arwäl, o werld ! jag far i frid, ^ J^g far med fröjd srån dig. J^g dör, sörrän jag dör, i tid ; Jag dör båd^ dia och mig. Jag är dig död, men lef^ 470 No 71 bjllds deras själar, Ho aktar mer guldet ja, himmel och jord, Som smakar hur' söt är Guds lefwaude ord? Fast kroppeu ocl själen sörslläkta då måtte, Så nöjs doc det hjertat, som Jesnm än åtte. Ho Je^ snm behåller, han haswer allt wnnnit Och midt uti dödeu ett ewigt lif funnit.

1.3. Betänker då alle den ädlaste skatten^ Den Jesus will gifwa oss allom, och fatten Ert allwar, att lemna förgängeligt allt; Så lönar oss Herren det tusendefaldt. O härlig'ste skatter! ack, dyraste krona ! Som skänks dem, som leswa i kärlek och trolla. Så tjener då Gud as allt hjerta och siune, Och låter ej Mammoll mer dyrkas derinne.

O Jesn! min Jesn, ren kärlek in-werka J hjertat, och wärdes den öka och stärka; Ack! rena mitt hjerta, lnin^ sinnen och bröst Från orener kärlek, samt lnstar och tröst. O Jesu! min Jesn, med dig mig sör-ena, Att älska as hjertat dig, Herre! allena. O Jesn! min Jesu, jag släpper dig icke! Förrän dn wälsignar mig nti ditt rike. ^.de Söndagen efter Trinitatis.

Sj. som : J himmelen, i himmelen. ^arwäl, o werld ! jag far i frid, ^ J^g far med fröjd srån dig. J^g dör, sörrän jag dör, i tid ; Jag dör båd^ dia och mig. Jag är dig död, men lef^^^^ Nw 71 ^ wer Gu^. ^ s^ls f^ di^ ^^ orlld. Gud ware ewigt lof!

2. Miu' kläder äro hwit^ och skär^, Guds helgons silkesdrägt; Med Jesn segerkrona är Mitt hufwud härligt täckt: Så ligger jag på båren lagd, Som död sör dig, men osörsagd, Och lefwer nti Gnd.

3. Werld ! dn nämns ett Nain wäl, Det är en lustig ort; Men a^k! dill lust oss mera qwäl, Och sorgort nämnas bordt! Här wankar idel gråt och låt, De sötaste wänner skiljas åt, ^är de det tänka minst.

De sorgemän,^ soln bära mig Helt död nr werlden ut, Ä' mauge plågor, sorg och krig, Nöd, åugest, suck och tjut. Men när mig Jesns möta må, Så måst^ all^ dessa stanna då, Och jag står åter npp.

5. Gråt icke mer mill moder nu, Guds kyrka, gråt ej mig ; Guds härlighet du skådar ju; Gud ger mig gen åt dig. Jag är lln wäckt sråll synden opp, Och leswer nti tro och hopp ; Ty Jesus är mitt lis.

6. Wäl mig, som werlden öfwergett, Och lefwer nll i Gnd. O hnrn har jag mig förfett, Då jag förgat halls bud, Och lefde uti synden fräck! Ack, Jesu! mig allt mer nppwäck, Att se och solja dig.

7. O mellskor er betänken rätt, Och dör från werlden af, Att J ej på ogud-ligt sätt Nedstörtas i er gras. På tidenföljer ewighet, Ho sig derll^ ^ ^ redt, Fördömlig ända tar.

8. ^ef då ej mer i säkerhet ; Men tänk uppå din död ; Att dn ej må i ewig-het Bli död i helw'tes glöd ; Här gäller hwarken stånd ell' år; Ack, ingen, ingen slippa sår! Wi måste alle dö.

9. Om dn än länge lefwa får J ln-stars Nain här, Din gras dig dock wisst förestår, Den dn ej nndgå lär; Det gam-la bndet bliswer sannt : Du måste dö ; fast obekant Den sista stnnden är.

1.0. ^åt werldens wällust fara då, Och tänk, hon är en ort, Der idel eländ' wa-ra må ; Ty fi, nr Nains port Utbäres död en unger man, Som sör oss mera wittna kan, Hwad jemmer werlden ger.

11. Här flyta enkors tårar ner, Här ende sonen dör ; Man hela hopen sörja ser ; Man idel klagan hör. Äck, liten är wår wandringstid; Dock fnll af oro, sorg och qwid^, A^k, hjelp oss Herre Gnd!

^2. Ack, Jesu! säg ett krastigt ord J allas döda själ, Så warder sanner bät-tring gjord, Och man begynner wäl Att wakna och upplyfter bli, Att blifwa synd och döden sri, Och prisa Herran Gnd.

13. När ändtlig ock min matta kropp Skall timligt hädan dö, Och jag snllbor-dat har mitt lopp På denna werldens ö:Nw 72 473 Så räck till mig din nådeshalld, Och för min själ nr dödens band Från allt hwad dödligt är. ^åt kroppen sofwa ljnst och sött, Men själen till dig tag, Att glädjas i ditt sröjdesköt, Jntill din stora dag; Då wäck

mig npp, och låt mig så, Med dig och alla dina gå J Himla-Nain in. ^.de Söndagen ester Trinitatis.

Sj. som: Min högsta skatt, o Jesn kär. ^ betänk, o menska! Guds behag, ^ Hur' som din pligt 1uå wara, Att helga Herrans Sabbathsdag; Hör Je-^ snln det sörklara. Spör dn, om man må kärlekswerk Utöfwa då, så hör och märk, Att Jesns swarar: gerna.

2. Guds Sabbath är en hwilodag, Då kropp och. själ bör hwila, Och ha^ med egna werk sördrag, Helt hålla Gudi stilla; Dock framsör allt Gnd frnkta su, Att syndawerk ej öswas må, Men Gnd i all ting äras.

3. Dock kärlekswerk ej slutas ut På Her^ rans dag att öfwas; Fast mera är det Guds beslut, Och månde Christnom höswas. Wår Jesns wisc^r detta wäl, Och hel^tr den till kropp och själ, Som hjelpen nödig hade.

4. O, we den staden, der man bör Städs wara nödgad spörja, Om man det goda får och tör På Sabbathsdagen göra! Nw 72 473 Så räck till mig din nådeshalld, Och för min själ nr dödens band Från allt hwad dödligt är. ^åt kroppen sofwa ljnst och sött, Men själen till dig tag, Att glädjas i ditt sröjdesköt, Jntill din stora dag; Då wäck mig npp, och låt mig så, Med dig och alla dina gå J Himla-Nain in. ^.de Söndagen ester Trinitatis.

Sj. som: Min högsta skatt, o Jesn kär. ^ betänk, o menska! Guds behag, ^ Hur' som din pligt 1uå wara, Att helga Herrans Sabbathsdag; Hör Je-^ snln det sörklara. Spör dn, om man må kärlekswerk Utöfwa då, så hör och märk, Att Jesns swarar: gerna.

2. Guds Sabbath är en hwilodag, Då kropp och. själ bör hwila, Och ha^ med egna werk sördrag, Helt hålla Gudi stilla; Dock framsör allt Gnd frnkta su, Att syndawerk ej öswas må, Men Gnd i all ting äras.

3. Dock kärlekswerk ej slutas ut På Her^ rans dag att öfwas; Fast mera är det Guds beslut, Och månde Christnom höswas. Wår Jesns wisc^r detta wäl, Och hel^tr den till kropp och själ, Som hjelpen nödig hade.

4. O, we den staden, der man bör Städs wara nödgad spörja, Om man det goda får och tör På Sabbathsdagen göra!474 N:o 72 ^ Men säll och lycklig är den ort, Der Herrans ord då warder gjordt, Och man Guds werk ej hindrar.

5. Men går man sräck till sus och dus På stora Sabbathsdagen Straxt när man kom-mer ur Guds hus, Så att den blir anslagen Till fylleri, till dalls och spel; Så räknar mång det ej för fel. O, we den blinda werlden!

6. En andlig wattufjllka har Pöst upp i själ och kroppeu, Hwar en högmodigt esters far Att sitta högst på toppen; Man går af wällnst gödd och stinn, Att spricka will båd' hull och skinn, Pestsjuk af wåta drycker.

7^ Ho frågar efter Christum nu? Hall helt ur laget drifwes: Ty Herren inga-lunda jn Hos syndaträlar trifwes. Den rike man i öfwerdåd Gör sina bröder gästabod; Den arme blir föraktad.

Så firas Herrans Sabbathsdag, Gnd bättre! dessa tider; Här hjelper hwarken råd ell^ klag, Mot Herrans ord man stri^ der. Hwad ej med köttet rimmas will, Så sättes ingen tro dertill; Fast Herren sjelf det talar.

Dock håll en stadig Sabbathsro J hjerta, fjäl och sinne; Så kommer Jesus och will bo Med srid och fröjd derinne. A^k! tjenc^ Gnd ej blott med mnn, Men af all håg och hjertans grund, Fly syn^ dawerk att werka.^^ ^^ Nw 73 475 Det står Guds folke wisserlig En wilodag tillbaka; Ho den will så ewill-erlig, Han måst' all synd försaka; Och elga Gudi kropp och själ; Ack, wäl är den, 1, ewigt wäl, Som ej den ro sörsnlllmar! ^.de Söndagen ester Trinitatis.

Sj. som : Jesus är min wän deu bäste. ^ ^s^ärker do^k, och noga känner, Alle ^ ^ J, som frukten Gnd, Hnr' de alske Herralls wänner Fresta Gud, och om ^ans blld Med ett skenbart sinne fråga, ^ltt hans wilja weta få, Men ej luft i hjertat äga, Att de den utöfwa må.

2. O, hur mycket äunn trätes Om ^nds lag och helga ord! Men dess öfning ^elt förgätes; Deraf sker allt själamord; skriftlärd wara, och ej göra Hwad oss ^kristen lära må, Är att blotta ljudet wra, Meu det icke rätt förstå.

3. Mållge wäl om Christo tala, Dock 4 känna honom rätt, Ty de wilja ej ^en smala Wägen gå, på Christligt sätt:

skriften de för androm tyda, Men till .^en ej wilja gå, Om den alla skrifter

yda, Och hos den de lifwet få.

4. Christus helt förborgad bliswer För ^war ell otrogen själ, Som lltwärtes wer-^en drifwer, Dock ej hafwer fattat wäl Snmman af all' budord wara Kärlek af ^^ ^^ Nw 73 475 Det står Guds folke wisserlig En wilodag tillbaka; Ho den will så ewill-erlig, Han måst' all synd försaka; Och elga Gudi kropp och själ; Ack, wäl är den, 1, ewigt wäl, Som ej den ro sörsnlllmar! ^.de Söndagen ester Trinitatis.

Sj. som : Jesus är min wän deu bäste. ^ ^s^ärker do^k, och noga känner, Alle ^ ^ J, som frukten Gnd, Hnr' de alske Herralls wänner Fresta Gud, och om ^ans blld Med ett skenbart sinne fråga, ^ltt hans wilja weta få, Men ej luft i hjertat äga, Att de den utöfwa må.

2. O, hur mycket äunn trätes Om ^nds lag och helga ord! Men dess öfning ^elt förgätes; Deraf sker allt själamord; skriftlärd wara, och ej göra Hwad oss ^kristen lära må, Är att blotta ljudet wra, Meu det icke rätt förstå.

3. Mållge wäl om Christo tala, Dock 4 känna honom rätt, Ty de wilja ej ^en smala Wägen gå, på Christligt sätt:

skriften de för androm tyda, Men till .^en ej wilja gå, Om den alla skrifter

yda, Och hos den de lifwet få.

4. Christus helt förborgad bliswer För ^war ell otrogen själ, Som lltwärtes wer-^en drifwer, Dock ej hafwer fattat wäl Snmman af all' budord wara Kärlek af476 Nw 73 oskrymtad tro, Den ock af rent hjerta sa ra Må, och as god samwetsro.

5. Ack, om alle Christum käude, So1l om ordet träta få! Wisst all' trätor åter wände, Och de rätt förstodo då Christum wara Gud och Herre, Som all lagen snll gjort har, Och ännu hos sina käre De! fnllbordar alla dar. 6. O! en ganska swårer fråga: Hwa tyck's er om Herran Christ? Derpå mån ge swara wåga, Men förstå sitt swar e wisst! Säga wäl med blotta munnen. Ha! är både Gud och man; Men att han skal bli befuuueu Gnd med oss, det tags ej an 7. Oss bör Chriftnm icke känna Este blotta köttet mer, Utan tro och söka den na Kunskap, som i Andan sker; Då så man i kraft erfara, Att hall är Glld ende Son, Och han will fig oss förklara Hllr' han fitter på Guds throu.

8. Wi få skåda honom winna Sin owänner mer och mer, Då wi hos o^ sjelfwe finna, Huru han dem lägger ne Sig till sotapall och werkar Seger i wå kropp och själ, Och oss med fin And^ stärker, Att wi wandrom segersäll. 9. Otro och olydnad dödas, Och för nuftet tystnar as, Ordaträtor helt utdödas Kätteri sår då sin graf; Satan, werlden kottet falla, Döden ock nppswäljes dcrUti seN:o 74 477 gren, så att alla Syndens krafter nn-dergå.

1.0. Ho om denna kraften twekar Och sill swaghet förebär, Han ju Christi Gu-dom nekar, Genom dell jag mäktig är Uti trone allting göra, Fast det är omöjligt mig, Att med egen kraft förstöra Satans werk och grymma krig.

11. Tron är segren, den som winkler Werlden; ty ho wara mån^, Som en så-dall seger finner, Än den Christum tror Guds Son? O, wår Jesu! så sörläua Auda, nåd och kraft att dig Tro och kän-na, älska, tjena Här och der ewinnerliga ^12. ^ ^åt oss äran dig tillskrifwa, Att wår owän tagit fall; ^åt om seger sjun-get blifwa J de frommas hyddor all^; ^åt oss rättligt kämpa, strida Under blo-defanan så, Att wi öswerwinne wida, Och se'n triumfera må.

13. ^ofwad, lofwad ware Herran, Som oss segren gifwit har! Sjllnger, sjunger, när och fjerran: ^ofwe Herran nn en hwar! ^ofwe, lofwe, lofwe Herrall Alle de folu tungor ha! Ära, lof och pris frambären; Sjnnger nn, H^tletnjc^ ^.de Söndagen efter Trinitatis.

Sj. som: Hit, o Jesu! samloms wi. ^ ^rllla fjäl, foln älfkar mer Jordells ^^ ^ fkatter, än foln Herran, Att hall N:o 74 477 gren, så att alla Syndens krafter nn-dergå.

1.0. Ho om denna kraften twekar Och sill swaghet förebär, Han ju Christi Gu-dom nekar, Genom dell jag mäktig är Uti trone allting göra, Fast det är omöjligt mig, Att med egen kraft förstöra Satans werk och grymma krig.

11. Tron är segren, den som winkler Werlden; ty ho wara mån^, Som en så-dall seger finner, Än den Christum

tror Guds Son? O, wår Jesu! så sörläua Auda, nåd och kraft att dig Tro och kän-na, älska, tjena Här och der ewinnerliga ^12. ^ ^åt oss äran dig tillskrifwa, Att wår owän tagit fall; ^åt om seger sjun-get blifwa J de frommas hyddor all^; ^åt oss rättligt kämpa, strida Under blo-defanan så, Att wi öswerwinne wida, Och se'n triumfera må.

13. ^ofwad, lofwad ware Herran, Som oss segren gifwit har! Sjllnger, sjunger, när och fjerran: ^ofwe Herran nn en hwar! ^ofwe, lofwe, lofwe Herrall Alle de folu tungor ha! Ära, lof och pris frambären; Sjnnger nn, H^tletnjc^ ^.de Söndagen efter Trinitatis.

Sj. som: Hit, o Jesu! samloms wi. ^ ^rllla fjäl, foln älfkar mer Jordells ^^ ^ fkatter, än foln Herran, Att hall^ 4^8 N:o 74 ^^^ derför öfwerger Själen, och bortwiker fjer-rall! Herrans män 1111 helt bortköras När de säga bot bör göras, Och förmana dig betänka, Köttsens swinalust att dränka.

2. Soln om timlig winst och skatt, Gör här mången mycken möda: Men om själen ligger matt, Ester syndasåren blöda, Man helt föga derpå tänker. Dock om sjukdom kroppeu kränker, Ängslas, sikes, köps att finna Bot, att sjukan öfwerwilllla.

3. Allt det arbet', löp och sorg, Som man mest i werldeu driswer, Sker sör krop-peus brödekorg, Och att den rätt skötter blif-wer. Kyrkogång, ja, fång och böner Syfta mest på jord'ska löner, Men om själen och Guds rike Gör's den ringsta mödan icke.

4. Ack, att hwar en såg så sannt Hjer-tans uppsåt, lust och tallkar, Som den Her^ ren skådar grannt Och wet, hwad derinne wankar! Hllru skull' då mången börja Mer om själens wälsärd sörja, Ej dem smäda eller höta, Som sin själ och andras sköta.

5. O, hnr sjuker är wår själ Från Gnds kraft och lif borttagen, ligger som en buudeu träl På sin syndasäng nedskagen! Jesus will till henne komma, Och hon bör as andra sromma, Dem sann tro och kärlek driswa, Uti bön frambnren blifwa.

6. Jesns kommer till sin stad, Denne är wårt inre hjerta, Der gör han den själenNw 74 479 glad, Som har öfwer synden smärta. All wår sjukdom helad bliswer, När han syn-den sörst bortdriswer, Deras all den nöd npprinner, Som wår själ och kropp befinner.

7. Men, ack märk! hur' llu går till: Kroppen söker man att läka, Dock till bätt-ring ingen will Syndaköttet låta späka; Jesus oss helt aunat wisar, Ty hall krop-pen dersör risar, Att man må pä synden tänka, Som will själ och kroppen dränka.

8. Snlädemllnnar tystna af, När J märken någon följa Detta wis, fom Je^ sus gaf; ^åter iutet argt sig dölja Emot Jesu trogna wänller, Ty han edert hjer-ta känner, Straffar er, men dem npp^ rättar, Och de frommas börda lättar. 9. Det soln här en orsak war Till^ ett knorr hos stolta lärde, Herrans lof det werkat har Hos de andra, fom be-skärde Woro med enfaldigt sinne, Och dock hade Gud derinne, Ty de i sitt hjerta sporde Krasten af Gnds leswand^ orde. 1.0. Jesu! drag ock mig till dig, Och mitt hårda hjerta krossa; Tillgif synden nådelig, Och mig helt från den förlossa. Säg till mig i krast de ordens Själ, statt upp, och ga^ från jorden Till ditt rätta hem, som andra, Hwilka himlawägen wandra^ 1.1. Hemta mig, o Jesn! hem, Uti dig, så skall jag prisa Dig, när jag, din480 Nw 75 egen lem, Får utas din klarhet lysa ; Förste, as nåde, här i tiden, Och se'n tiden är sörliden, Ewigt med en glader tllnga, Helig, helig, helig sjunga. ^.de Söndagen efter Trinitatis.

Sj. fam : Då mig går sorg och nöd nppå. ^änd om^ wånd om ^lffållig själ.

^ ^ Hwart löper dn så sjerran? Hwart löper dn? o syndaträl! Wänd om, wänd om till Herran; Han har med digtro-lofwat fig, Han will sitt bröllop göra, Och ena sig ewinnerlig Med dig, och dig hemföra.

2. Gud ropar, kallar hwar och en Till Sonens bröllop bjuder, Så war då ej, att komma, sen, När ordet för dig ljnder; Sitt gästabod, fnll sanning, llåd, Han för oss alla reder; Han tröttas ej, säg dn ej nej, När han så ofta beder.

3. Först bjnds dn af naturens lag, Och se'n as skrifna ordet;. Guds prester kalla dag fran dag Till detta höga bordet. Gnds Son har dött och oss sitt kött Framburit med stor sweda; War willig då till mål^ ti^n gå, Ty allting är

nu redo.

Men ack! hur^ mången finns dock här, Soln röften ej åtlyder; Ja^ äfwen följer sitt begär, Och bud^t wrångt ntty^ der. ^åt oss bese de hinder tre, Som Je^ 480 Nw 75 egen lem, Får utas din klarhet lysa ; Först, as nåde, här i tiden, Och se'n tiden är sörliden, Ewigt med en glader tllnga, Helig, helig, helig sjunga. ^.de Söndagen efter Trinitatis.

Sj. fam : Då mig går sorg och nöd nppå. ^änd om^ wånd om ^lffållig själ.

^ ^ Hwart löper dn så sjerran? Hwart löper dn? o syndaträl! Wänd om, wänd om till Herran; Han har med digtro-lofwat fig, Han will sitt bröllop göra, Och ena sig ewinnerlig Med dig, och dig hemföra.

2. Gud ropar, kallar hwar och en Till Sonens bröllop bjuder, Så war då ej, att komma, sen, När ordet för dig ljnder; Sitt gästabod, fnll sanning, llåd, Han för oss alla reder; Han tröttas ej, säg dn ej nej, När han så ofta beder.

3. Först bjnds dn af naturens lag, Och se'n as skrifna ordet;. Guds prester kalla dag fran dag Till detta höga bordet. Gnds Son har dött och oss sitt kött Framburit med stor sweda; War willig då till mål^ ti^n gå, Ty allting är nu redo.

Men ack! hur^ mången finns dock här, Soln röften ej åtlyder; Ja^ äfwen följer sitt begär, Och bud^t wrångt ntty^ der. ^åt oss bese de hinder tre, Som Je^Nw 75 481 sus sjels oss lärer; Och wakta oss; hans wredes bloss De wrånga grymt förtärer.

5. Bort verldslig lusta, goda dar, J wällust tiden nöta, Dermed så mang' sör^-summat har Sin själawälfärd sköta. Det andra är, att man begär J werlden ri-ker wara: Då säljes lätt wår himlarätt, Och själen står i sara.

6. Af tredje slaget äro de, Som up^ penbarligt synda, Och göra af Gnds wän-ner spe, Dem hat och mord tillskynda. Men ack! hwad we lär^ de få se, Som Herrans bud ej säta. Gud! stä oss bi, att icke wi Wår salighet sörgäta!

7. Hwad tröst will dessa själar få, När Gnd lär dem förgöra, Och allt, hwaraf de fägnas må, Samt deras stad förstöra ; När werlden an med bli^rt och knall Skall ntaf eld förbrinna; När lnst och ståt med ångst och låt Förskräckligt skall förfwinna?

8. Jernsalem en afbild är, Hnr^ Christ-ne straffad^ bliswa: Ho jordiskt Paradis begär, Och will Gud öfwergifwa, Han mister här Guds nåd, och lär Förstöras och bli öde. En syndaslaf; han lär sin graf Få med de c^wigt döde.

Har Gnd förkastat Jndafolk, Då de försakat trona; Så låt der^s sall bli oss en tolk, Gnd lär ock oss ej skona; De woro blind', m^n wi i synd, Må mer än^ 16482 Nw 76 blinde heta, Som trädom sräck' till sör-rau träck, Fast wi fast bättre weta.

^10. Båd^ ond^ och gode på Guds ord Här Herrans Nattward njnta, Dock lär Gnd mången från sitt bord Äs dem nr himlen sluta. Ho bröllopsklä^r ej has-wer här, Med tro och kärlek prydder; J helwetsbraud, till sot och hand, Nedkastas ha.n fastslnidder.

41. ^ Der lyser aldrig nådens ljns,Der ewigt mörker bliswer, En grymlner eld, ett sasligt brns Dem ondom der omgif-wer; Förtwislan skall med skri och qwal Dem ewigt, ewigt bränna, Och aldrig mer den nåd dem sker, Att Jesum se och känna.

42. Så pröfwa dig, eho du äst, Om du Guds bud åtlyder; Ja, pröfwe sig hwar nattwardsgäst, Hnr' han sin själ be-pryder. O Jesu kär, gör mina klä^r Uti ditt blod rentwagen, Så att jag må med fröjd bestå På stora bröllopsdagen.

På samma dagens om Brnden. Sj. som : Så skön lyser den morgonstjern. 11pp, npp, o själ! uppmuntra dig, ^ Dig gläd och fröjda innerlig, Ditt bröllop är för handen, Med din Brud^ gumme Jesus Christ, Som komma will och lösa wisst Dig utur fängslebanden. Kom då, Att stå Jnsör stolen Klädd i solen, Kom du sköna! Dig will Jesus nu bekröna. 482 Nw 76 blinde heta, Som trädom sräck' till sör-rau träck, Fast wi fast bättre weta.

^10. Båd^ ond^ och gode på Guds ord Här Herrans Nattward njnta, Dock lär Gnd mången från sitt bord Äs dem

nr himlen sluta. Ho bröllopsklä^r ej has-wer här, Med tro och kärlek prydder; J helwetsbraud, till sot och hand, Nedkastas ha.n fastslnidder.

41. ^ Der lyser aldrig nådens ljns,Der ewigt mörker bliswer, En grymlner eld, ett sasligt brns Dem ondom der omgif-wer; Förtwislan skall med skri och qwal Dem ewigt, ewigt bränna, Och aldrig mer den nåd dem sker, Att Jesum se och känna.

42. Så pröfwa dig, eho du äst, Om du Guds bud åtlyder; Ja, pröfwe sig hwar nattwardsgäst, Hnr' han sin själ be-pryder. O Jesu kär, gör mina klä^r Uti ditt blod rentwagen, Så att jag må med fröjd bestå På stora bröllopsdagen.

På samma dagens om Brnden. Sj. som : Så skön lyser den morgonstjern. 11pp, npp, o själ! uppmuntra dig, ^ Dig gläd och fröjda innerlig, Ditt bröllop är för handen, Med din Brud^ gumme Jesus Christ, Som komma will och lösa wisst Dig utur fängslebanden. Kom då, Att stå Jnsör stolen Klädd i solen, Kom du sköna! Dig will Jesus nu bekröna.Nw 7.7 483 2. Din sröjdemåltrd redo är, Din gråt, din jemmer och beswär, Fär nn en önsk^ lig ända; Ditt kors lägges as, din sröjd begyns, En härlig glädje hörs och syns; Gnd will nu bladet wända. Eja! Säga Alla sromma, Och nedkomma Dig till möte, Och dig söra i Gnds skote.

3. Has tack, min Jesn! för din död, Dermed du frälst mig ur min nöd; Haf tack för all din pina. Jag får nn träda för din thron, Beprydd med ^ärlighetens kron', Som himlens drottning skina. Affröjd Förnöjd Wet jag icke Nn min like Uppå jorden; Jag är helt, helt salig worden. ^.sta Söndagen ester Trinitatis.

Sj. som: Så i Jesn namn rinn opp. ^ ^i hwad nytta korset ger, Du, som ^ korset flyr och hatar, Och en timlig lycka skattar För det kär'sta soln dn ser : Hade konnngsmannen icke Fått ett kors nti sitt hus, Så had^ hans förnäm-sta smycke, Själen, blifwit utan ljus.

3. Fi^k man ej i nöden fi, Huru guld, gods, lycka, wänner, Och hwad helst man esterränner, Knnncr snc^rt förlorad' blj; Sknll' man aldrig det sörsaka: Men det lär oss korset se, Thy omwände wi till-baka, Och wårt hjerta Gndi ge. Nw 7.7 483 2. Din sröjdemåltrd redo är, Din gråt, din jemmer och beswär, Fär nn en önsk^ lig ända; Ditt kors lägges as, din sröjd begyns, En härlig glädje hörs och syns; Gnd will nu bladet wända. Eja! Säga Alla sromma, Och nedkomma Dig till möte, Och dig söra i Gnds skote.

3. Has tack, min Jesn! för din död, Dermed du frälst mig ur min nöd; Haf tack för all din pina. Jag får nn träda för din thron, Beprydd med ^ärlighetens kron', Som himlens drottning skina. Affröjd Förnöjd Wet jag icke Nn min like Uppå jorden; Jag är helt, helt salig worden. ^.sta Söndagen ester Trinitatis.

Sj. som: Så i Jesn namn rinn opp. ^ ^i hwad nytta korset ger, Du, som ^ korset flyr och hatar, Och en timlig lycka skattar För det kär'sta soln dn ser : Hade konnngsmannen icke Fått ett kors nti sitt hus, Så had^ hans förnäm-sta smycke, Själen, blifwit utan ljus.

3. Fi^k man ej i nöden fi, Huru guld, gods, lycka, wänner, Och hwad helst man esterränner, Knnncr snc^rt förlorad' blj; Sknll' man aldrig det sörsaka: Men det lär oss korset se, Thy omwände wi till-baka, Och wårt hjerta Gndi ge.484 Nw 77 3. Nar allt efter önskan går, O, hur' lätt mau Gud förgäter, Och haus bud ej mera säter! Men så snart man korset får, Börjar man att genast fråga: Ack! ho kan nn hjelpa mig? Och en ringa krop^ pens plåga Gagnar själen märkelig.

4. Osta ligger själen sjuk, Fastän krop-pen det ej känner, Men med fröjd i wäl-lnst ränner, Flrar, som en gnd, sin bnk. Men när kroppen får en sweda, Känner själen sådant wäl, Och man börjar fig bereda Då att tänka på sin själ. 5. Sådant såg wår Jesns grannt, När han konnngsmannen mötte, Och då sörstom själen skötte, Hwilkens sår han olk sör-bandt; Det hos swaga trona stärkte, Och deu ökte mer och mer, När de allesammans märkte, Att Gnds ord i sanning sker. 6. Märk dock, hnrn nn går till, När wi nti nöden falla, Börjar man att Gud åkalla, Och det onda slippa. will; Jngen ser på Jesn wilja, Som oss dertill korset ger, Först att synden från oss skilja, Förr'n på korset ända sker. 7. O, hur^ tålig Gud dock är, Som med nåd wår bön upptager, Fast wår tro är gauska swager, Och lekamlig tröst be^ gär! Tronen st^rkc^ nt^n ej söker, Själeu^ sällhet glömmes nt; Herren dock wår bön föröker Med ett dnbbelt saligt slnt.Nw 77

8. Christum tro, när han är när, Och mcln honom hos sig finner, Det är läit; men när han swinner liksom bort isrån oss här, Ell^ oss bjnder från fig wika, Då will kraft och nåd dertill, Att wår tro må icke twika, Om ock Herren hjelpa will.

Men tro ordet, kära fjäl! Fast dn hjelpen ej må skåda; ^åt förnuftet icke råda, Som med twekan hjertat qwäl. Du bör icke allt begära, Efter ditt be-grepp och lag, Men dig hörsamt skicka lä-ra, ^ikt Gnds råd och hans behag. ^l0. Christns npp till himla for Och ej synes mer på jorden; ^åt oss likwäl tro de orden, Att han stadigt när oss bor Med sitt ord och sakramenten, Deri han helt kraftig är, Sina löftens testamenten Att nppfylla på oss här.

1.1. Dn, som eländ' ligger ned, Och wet ingen hjelp att finna, Detta här till tröst besinna, Och om hjelp hos Jesnm bed, Tro hans ord och tåligt bida, Sjuu-de timman är rätt nn, Då skall all din nöd och qwida Ändas, derpå tröstar dn.

1.2. Jesu! din sörsamling har Många barn, som sjuka ligga, Och dig ängsligt månde tigga; Ack, dem allom nådig war! Hör der's bön och tron upprätta. ^åt dem bli helbregda gjordt Säg i kraft till hen^ ne detta: Din son lefwer; tro min' ord. Nw 78

^.dra Söndagen ester Trinitatis.

Sj.^ som : O^ Christna bör tro och besinna. ^ Ho werldenes lefwerne skådar, Skull' ^^ ^ tro, att de måste ej tro, Det Her-ren ew räkenskap bådar Dem, som här i säkerhet bo. Men blir dn ej förr dertill kommen, Så sker det i döden och domen: Wäl den, som rätt tänker derpå.

2. O syndasknlds stora register, Som wi för oss skåda få då! Ack! wi mång' otaliga brister J ord, werk och tankar be-gå. Wår tid, wårt begär och wår wilja Bore wi från werldene fkilja; Ty Her^ ranom höra de till.

3. Nog kund' man på jordene sinna Mer än tio tusende pulld; Dock hur' skull' lllau någousiu hinna Betala en endaste blund, Med den man Gndi har lnotbrll-tit, Om det oss ej warder förskjntet Af nåd och wår Jesn förtjenst.

4. O, we, den Herren öfwergifwer, Ät syndene warda försåld, Så att hon hans plågare blifwer, Och har öfwer honom ett wåld; En sådan blir satans lisegen; Hans skuld blir allt mera uppstegen; Hwad will han då taga för råd ?

5. Fall neder, fall Herran till fota; Bed Gnd med en innerlig tro; Utlofwa i Christo allt bota, Och sök uti nådeneNw 78 487 ro. Sjelf kan du all^intet betala, Dock Jesns förläter dem alla, Som troligen bedja om nåd. . ^ 6. Så lär dn ock nådena finna: Och slipper de grufliga ^band, Hwarmed dig satan månde binna, D1l kommer i saligit stand; Din synd dig då warder ^tillgif-well; Dn sjels blifwer o^kså inskriswen J kärlekens lefwande bok. 7. Betänk dock hwad Gud dig bewi-sat, Han hafwer förlåtit dig allt Hwad du hade brutit, och lisat Med nader dig tusendesaldt. Will du nu i^ ncidene blif-wa, Så måste dn också tillgifwa, Hwad andra ha^ gjort dig emot.

8. Will du icke kärleken göra Emot både owän och wän, Så lärer Guds kär-lek upphöra, Och uådeu tag's fråu di^ igen. Ty den icke älskar sin nästa, Han älskar ej Glld på det bästa, Men görer en skrymtelig bot.

9. Besinnen då detta, J alle, Som äl-sken så trätor och kis; J månden ur nå-dene falla, Förwerken ert ewiga lif: J fö-ken det timliga winna, Men kuuuen det ieke besinna, J misten er himmelsk^ winst.

10^ De fridsamme kallas helt sälla; Men tänken J trätsamma då, Hwad dom Gnd då sjelf lärer fälla, När J sör hans dom skolen stå: Er fötter och hcrnder då488 Nw 79 bindas,^. Och ingen förlossning mer sin^ nas: J ewighet masten J dö.

1.1. Er gäller ock wisserlig detta, Som hetsen så mången till hat, Att gå med hwarannan till rätta, Och söken derunder er mat: Ack, rädens! ty domaren lärer Ej blindas, ell' mutor begärer: Här hjelper ej menniskolif.

1.2. När timmeligt gods, lis och ära, Derom J trätit till döds, J döden er börjar förfära^ Och sjcilen då ängslas och mods, Att detta allt måste förswin-na^. Hwar will du då nåde mer finna? O du osörsonliga själ !

43. Dn Jesum har ewigt. förlorat, Dig skiner ej nådenes sol; För liswetdn döden utkorat, Nu ställs du sör domarens stol; Der höras de fasliga worden: Till pinan gack bort, du är worden Förban^ nad till ewigan tid.

14. O Jesn! bewara oss alla För all oförsonelighet; ^åt oss ej i bitterhet salla För någon orätt och förtret; Men gerna war nästa tillgifwa, Att också wår synd måtte bliswa Oss ewigt förlåten as dig. ^.dje Söndagen ester Trinitati^ ^^ ^u gamle orm och Antichrist, Du lefwer än på jorden, Och stämp-lar genom konst och list, Beslå Guds solk 488 Nw 79 bindas,^. Och ingen förlossning mer sin^ nas: J ewighet masten J dö.

1.1. Er gäller ock wisserlig detta, Som hetsen så mången till hat, Att gå med hwarannan till rätta, Och söken derunder er mat: Ack, rädens! ty domaren lärer Ej blindas, ell' mutor begärer: Här hjelper ej menniskolif.

1.2. När timmeligt gods, lis och ära, Derom J trätit till döds, J döden er börjar förfära^ Och sjcilen då ängslas och mods, Att detta allt måste förswin-na^. Hwar will du då nåde mer finna? O du osörsonliga själ !

43. Dn Jesum har ewigt. förlorat, Dig skiner ej nådenes sol; För liswetdn döden utkorat, Nu ställs du sör domarens stol; Der höras de fasliga worden: Till pinan gack bort, du är worden Förban^ nad till ewigan tid.

14. O Jesn! bewara oss alla För all oförsonelighet; ^åt oss ej i bitterhet salla För någon orätt och förtret; Men gerna war nästa tillgifwa, Att också wår synd måtte bliswa Oss ewigt förlåten as dig. ^.dje Söndagen ester Trinitati^ ^^ ^u gamle orm och Antichrist, Du lefwer än på jorden, Och stämp-lar genom konst och list, Beslå Guds solkNw 79 489 med orden; Fast du ombyter färg och skinn, Blir dn dock städs wid förra sinn', Att skada och bedraga Dem, som dig ej behaga.

2^ Dn stämplar än mång' Jesn lem, Mång^ sanningsmnn att fälla; Men fi, du kommer der rätt hem, Och får din skam nmgälla: Gnds sanning blifwer fast och trygg Och täcker npp, hnr' falsk och stygg Din list och gerning warit, Dermed dn har sramsarit.

3. Det går nu så i werlden till, Hwar eu är mest benägen, Att han å sido löpa will Från rätta medelwägen. En menar, då han älskar Gnd, Så mände inga menfkobnd Då honom mer tillhöra, Att lyda eller göra.

4. En annan åter låter fig As mensko^ gnnst intaga, Så att han icke rättelig Till Gnd fig låter draga. En faller hit, den andre dit, Och begge hafwa bittert nit, Och wilja fig förfwara, På rätta wägen wara.

5. Dock si, de fela begge twå Och må^ let icke hinna, Ty de från medelwägen gå, Och ej Gnds sanning finna; En blindhet har dem tagit in; Hwar älskar egenwil^ jan sin, Och ser på eget bästa Mer än, som ^på sin nästa.

6. Dock Jesus lärer oss i ^ag Wår pligt mot alla göra, Och wisar, hur^ det tager lag Båd Gud och menskor höra:490 Nw 79 Gif hwar en sitt, så går allt wäl, Drag dermot^ inga falfka skäl; Ty bild och ös-werskriften Affordra.. den ntgiften.

7. War lydig all din öfwerhet, Gif henne skatt och heder. Bed Gud om hen-nes salighet, Och rätta dina seder Allt efter Chriftlig menskolag, Och gör ej es-ter ditt behag. Fast dn sknll' orätt lida, Bör du dermot ej qwida.

8. Men Herrans bild och öswerskrist Bör själ och hjerta bära; De kräswa med en samwetsdrist, Att Gndi dem förära. Så älska honom öfwer allt, Och lyd allt hwad han har befallt! Då kan dn icke sela, Din pligt att rätt ntdela.

9. Dock skåda wäl ditt hjerta an, Hwars bild derllti synes; Ty sådan bild der spör-jas kan, Slik öswerskrist der finnes. Fins satans eller mammons bild, Så är dn ock från Gndi skild, Och honom helt tillhö-rer, Hwars bild ditt hjerta förer.

1.0. Det är ej nog dn unddrar dig, Och rosar ord och werken, Som hos de fromma wisa sig; Ty det är falska märken, Om du derhos dock öswerger Och går srån Her-ran mer och mer. Hwad är Gnds san-ning rosa, Do^k gå srån den sin kosa.

1.^1. Mång^ lop^er wäl att höra ^å, Dr Herrans wäg rätt läres; Dock, fast man måste det tillstå, Att sanning rent frambärNw 80 491 res; Will man dock icke bättra sig, Och följa Christum hjertelig: Men Gud den skrym-tan skådar, Som i der's hjertau lådar.

42. Dock J, som sanning haswell kär, ^åt icke er förfära; Gud sjelf i kraft er hjelpa lär, Och fegren er beskära. .Ack, Herre Jesu! statt oss bi, Och låt din san-ning kunnig bli, ^åt oss mot crlla gora Den pligt oss må tillhöra. ^.de Söndagen ester Trinitatis. ^^ ^å ligger du i bloden röd, O ar^ ^^ ^ ma ^själ! fast nära död, Och ej förmår att

stilla Din blodgång, som dig många år Med blodig^ synder warit swår, Och pint och qwäljt dig illa^ Ty ingen är, som hjelpa kan, Än blott wår ende Frälserman.

2. Dock mark, o själ! hnr det^ tillgår, Att du nytt lif och helsa får: Erkänn din nöd med smärta, Sök då hos Jesnm kraft och lif, Och från allt .werldsligt döder blif; Men tro dock af allt hjerta, Att han är dig helt nådelig, Han kan och roill upphjelpa dig.

3. Gack ester bonom uti tro^ Och gif dig ingen fäker ro, Förrän du Jesnm finner; Fast ej hans ausigt' lyser dig På wägeu,^t1:o do^k stadelig, Att du hans nå- Nw 80 491 res; Will man dock icke bättra sig, Och följa Christum hjertelig: Men Gud den skrym-tan skådar, Som i der's hjertau lådar.

42. Dock J, som sanning haswell kär, ^åt icke er förfära; Gud sjelf i kraft er hjelpa lär, Och fegren er beskära. .Ack, Herre Jesu! statt oss bi, Och låt din san-ning kunnig bli, ^åt oss mot crlla gora Den pligt oss må tillhöra. ^.de Söndagen ester Trinitatis. ^^ ^å ligger du i bloden röd, O ar^ ^^ ^ ma ^själ! fast nära död, Och ej förmår att stilla Din blodgång, som dig många år Med blodig^ synder warit swår, Och pint och qwäljt dig illa^ Ty ingen är, som hjelpa kan, Än blott wår ende Frälserman.

2. Dock mark, o själ! hnr det^ tillgår, Att du nytt lif och helsa får: Erkänn din nöd med smärta, Sök då hos Jesnm kraft och lif, Och från allt .werldsligt döder blif; Men tro dock af allt hjerta, Att han är dig helt nådelig, Han kan och roill upphjelpa dig.

3. Gack ester bonom uti tro^ Och gif dig ingen fäker ro, Förrän du Jesnm finner; Fast ej hans ausigt' lyser dig På wägeu,^t1:o do^k stadelig, Att du hans nå-4^2 Nw 80 oe winner. Bryt genom alla hinder fram, Och haf ej frnktan eller skam.

4. ^r ödmjukt Jesu klädefåll, Hans ord och sakramenten håll, Och dem i trolle öfwa; Fast de för mången ringa syns, Dock reningskraft deruti finns, Din blodgång till att dofwa. Af Jefu Anda, blod och ord Blir dn från synden rener gjord.

5. Jn sämre utwärt^s medlen tycks, Derwid man nti trone tryggs,. Och He^ rans kraft förbidar, Dess större är ock tro-na då, Som derwid sig förtrösta må Och på Guds löften litar. Ja, fäll är den, soln intet ser, Men tror på Gudi desto mer.

6. Då wänder han sig om till dig Och ser npp^ dig nådelig, Han blir din hel-sos krona, Då får du höra denna röst.: Min son ell^ dotter, haf god tröst; Min hjelp tillskrifwes trona. Den blod jag stil-lar och astwår, Deri du legat många år^

7. Så sår dn ock igen uppstå: Ty Her-ren Jesus kommer då, Allt werldsligt han sördriswer, Allt pip och sorl fördrifwer han; Ty Gnd med slikt ej sämjas kan; Men der han ensam bliswer, Och handla sår med ena själ, Der går han in och gör allt wäl.

8. Otrones barn de göra spe, Och tro omöjligt kunna ske Hwad de om liswet höra, Soln alle Christi lemmar så, Från syndadöden att nppstå, Och andligt leswaNw 81 493 böra: Ack, Jesu! mig då trona gif; Du är min helsa och mitt lif.

9. Men Christi hand bör fatta wår, Så att man krast as honom får; Då står man upp as döda, Och börjar lefwa som man bör; Ja, man då leswer fast man dör: O fröjd för all wår möda! Wår död blir nämnd en fömn och ro, Gnd ware los! det will jag tro. ^.te Sondagen efter Trinitatis.

Sj. som : Den wederwärdighet. ^e sordna Judars sall nu borde oss förskräcka, Och som en warnings-bild till bättring oss uppwä^ka. Har Herren icke skont sitt eget sörra folk, Så bör det wara oss Guds hämnds och wredes tolk.

2. När allt .lopp till förderf, allt heligt war helt öde, Och stygghet i dess rum der fanns till öfwerf^löde, Då gick ock Her-rans dom utöfwer folk och land, Allt fick ett fasligt slut af Guds rättwisos haud.

3^ Nu gäller detta oss, ty wi så blin^ de äre, Att ej wår blindhet se och det förderf wi bäre. Föröd'sens stygghet

står uti de helgas rum: Falsk tröst i hjertat fiuns för EpangeUum.

4. Till öde lutar allt och Herraus dom begynnes Först på hans eget hus, deruti allting synes J stygghet helt förödt, som Nw 81 493 böra: Ack, Jesu! mig då trona gif; Du är min helsa och mitt lif.

9. Men Christi hand bör fatta wår, Så att man krast as honom får; Då står man upp as döda, Och börjar lefwa som man bör; Ja, man då leswer fast man dör: O fröjd för all wår möda! Wår död blir nämnd en fömn och ro, Gnd ware los! det will jag tro. ^.te Sondagen efter Trinitatis.

Sj. som : Den wederwärdighet. ^e sordna Judars sall nu borde oss förskräcka, Och som en warnings-bild till bättring oss uppwä^ka. Har Herren icke skont sitt eget sörra folk, Så bör det wara oss Guds hämnds och wredes tolk.

2. När allt .lopp till förderf, allt heligt war helt öde, Och stygghet i dess rum der fanns till öfwerf^löde, Då gick ock Her-rans dom utöfwer folk och land, Allt fick ett fasligt slut af Guds rättwisos haud.

3^ Nu gäller detta oss, ty wi så blin^ de äre, Att ej wår blindhet se och det förderf wi bäre. Föröd'sens stygghet står uti de helgas rum: Falsk tröst i hjertat fiuns för EpangeUum.

4. Till öde lutar allt och Herraus dom begynnes Först på hans eget hus, deruti allting synes J stygghet helt förödt, som494 Nw 81 fordom heligt war; Fast denna sanning är för minsta parten klar.

5.. Det .missbruk, som un sker med Her-rans Sakramenter, Owärdigt dem begå hålls ju.sör idel skämter. Förakta Her-rans ord, och att det helga kall Af mång' ogudlig^ fjäl bekläds och öfwas skalle 6. Ho märker detta wäl att Herreu derwid stygges, Fastän wår blinda werld wid det fördorfwet trygges? Ack, Gud! gif nåd att se, hur' ganska helt sörödt Allt heligt är och i en saslig stygghet dödt.

7. Den ene ropar här: si, Christus sinus i kyrkan, Fast han der tjenas mest med idet skrymtedyrkan. Eu auu', som alltiug .flyr, will Gud i okueu se; Eu au-uau tror det bäst i hemlig' kamrar ske.

8. Dock hwad will detta allt eu sylld-förderswad båta, Om mau ej hjertat will för Gud till bo upplåta? Förderfwets stygg-het är, att mau ej rent i Gud Nu söker hjolp och^ tröst, meu blott i steu och ljud.

9. Hwad är att mau på det utwärtes fallet skådar; När dock förderfw^t mest wid iure hjertat lådar? Der borde wara ju, deu Gelga Audas bo, Men werldens andar ha' derinne rum och ro.

40. Guds belät' borde der i helig fau-ning slanoa; ^eu sa^aus hjld der ftuus med stygghets syud och wåuda. För heligNw 81 495 andakt, tro, ren kärlek, ödmjukhet, Som d^r sörödde blis't, finns wederstygglighet.

14. Säll den, som gifwer akt derpå, och sig besinnar, Hur^öde han sig sjelf utaf allt heligt finner: Och klagar ej få blott på allmänt fall och fel, Deraf nu alla stånd ha^ en förskräcklig del.

12. Ho Andans tempel må sörderfwa, blir förbannad; Deras all stygghet har inslntit i allt annat, Att kyrkor, skolor och domstolar, hns och mer Uti ett styggt sörders saft allmänt ligga ner.

13. Thy pröswe sig en hwar, om satans stygghet inne Uti hans hjerta finns, ell^ Christi helga sinne. Ack! gifwer derpå akt, och flyr på bergen opp, På Herrans berg, dorsrån wi wäntom hjelp och hopp.

1.4. Ho redan ute är, och uppå taket kliswit, Han gånge icke ner till det han öswergiswit J werldens syndahus; och den på marken är, Må ej tillbaka gå, att hemta skrymteklä^r.

15. Ja, dn som finner nu, hur' djupt du ligger neder Uti förderf, och om en sann sörlossning beder, Tål, bida, Herren tär förkorta dessa dar; Han kommer, som en blirt och dig nr nöden tar.

^6. Betrösta dig ej wid sjelswalde werk och seder; Ty Herren säger här: går icke ut ell' ueder; Sjelstagen andlig^496 Nw 82 ^^^^ het, som bara utwär'ts sker, Dig ingell saunan hjelp, och tröst i själen ger.

47. Ej sinnes annor tröst sör dem sitt elända märka, Än att af Herrans kropp, som dödad war, fig stärka, Dit fly med hung^ rand' tro, lik örnar du och jag, Och wän-tom på wår nöd en glad förlossningsdag. ^te Söndagen ester Trinitatis.

Sj. som: Himmelriket liknas wid tio jnngfrur. ^^ ^ wälmente själar! giswer grann ^^ ^ akt, Att J ej i säkerhet salla; Ack! märker, hwad eder i dag blir sagdt Om de tio jungfrnr alla, Som gingo fin Brudgum att möta.

2. De woro wäl alle jungsrnr och mör, Helt rena sör menniskors tycken ; En ntwärtes helig wandel de för^, Och weta fin Christendoms stycken; De gå också ut isrån werlden.

3. De gå wäl att möta Brndgummen sin, Försaka all werldsligan lnsta, De hoppas att komma i himmelen in, Med trones lampa fig rnsta; Om Gud mycket härligen tala.

4. Dock sinnes, att hälsten kallas än-då Helt fåwitfka, och icke fingo J salen till ^ambsens bröllop ingå, När sotn doc^ andra ingingo. A^k, märker nn detta, J alle. 496 Nw 82 ^^^^ het, som bara utwär'ts sker, Dig ingell saunan hjelp, och tröst i själen ger.

47. Ej sinnes annor tröst sör dem sitt elända märka, Än att af Herrans kropp, som dödad war, fig stärka, Dit fly med hung^ rand' tro, lik örnar du och jag, Och wän-tom på wår nöd en glad förlossningsdag. ^te Söndagen ester Trinitatis.

Sj. som: Himmelriket liknas wid tio jnngfrur. ^^ ^ wälmente själar! giswer grann ^^ ^ akt, Att J ej i säkerhet salla; Ack! märker, hwad eder i dag blir sagdt Om de tio jungfrnr alla, Som gingo fin Brudgum att möta.

2. De woro wäl alle jungsrnr och mör, Helt rena sör menniskors tycken ; En ntwärtes helig wandel de för^, Och weta fin Christendoms stycken; De gå också ut isrån werlden.

3. De gå wäl att möta Brndgummen sin, Försaka all werldsligan lnsta, De hoppas att komma i himmelen in, Med trones lampa fig rnsta; Om Gud mycket härligen tala.

4. Dock sinnes, att hälsten kallas än-då Helt fåwitfka, och icke fingo J salen till ^ambsens bröllop ingå, När sotn doc^ andra ingingo. A^k, märker nn detta, J alle.N:o 82 497 Mång' wet och talar fast mycket om Gud, Och lefwer wäl wackert och stilla; Han rosas af mång^, att hålla Gnds bud, Och månde fig kloker inbilla, Men finnes på slntet bedragen.

6. Der finnes wäl tro, men är ingen tro, En släckt, en oljelös lampa. Der kärlek ej sinnes i hjertat gro, Der kan man ej olja lltstampa, Att tron måtte lefwande lysa.

7. Här wållar då det, att kärleken är J hela der's leswerne glömder; Ho kär-lekslös tro för Gudi frambär, Hau warder soln trolös fördömder, Ack, pröfwen er alle, J fromme!

8. Bereder er wäl, att samla i tid, Hwad nödigt till salighet skattas, Att Andans olja, rättfärdighet, frid Och fröjder ej måtte er fattas, När J skolen träda för thronen.

9. Här hjelper ej köpa ell^ tigga er då Af androm, att kärleken njuta; Ho kärlekens werk förfummar, lär få Med ånger sin lefnad beflnta, Och ej i Gnds kärlek intagas.

40. All' ntwärtes werk och skrymtan släcks ut J mörka bedröfwelsestunden; Men kärleken ensam den ^har ej slut, Blir brinnande ewigt. befunnen, När allting i werldene slocknar.498 Nw 44. Hwad gaf man ej nt i dödenes ftnnd, Om man sin^e trona då köpa; Man skänkte wäl bort all werlden så rund, Och wille till krämare löpa; Men tiden är korter och ute.

1.2. Ho kunde wäl kallas en större tok, Än den, fom i dopet ntlofwat, Ätt draga med Chrifto hans kors och ok, Och söka bli ewigt begåswad Med lifwet; dock så-dant försummar.

13. Meu hwilken är wis? jo endast den man, Som alltid betänker fin ända, Och sörjer för själen allt hwad han kan, Att henne till himmelen wända, Och ös-war ren kärlek i trona.

1.4. Men ack! hnrn så, hnr' så äro de, Som tänka på döden och domen? Till sä-kerhetssömn de alle fig ge, Tro stnnden ej än wara kommen, Att ropas : si, Brlldgllmmen kommer!

1.5. Si, Brudgummen kommer! o söta tröst För allom, som Herranom täckas! Si, domaren kommer! o faslig röst För allom, soln månde förskräckas Och sinna sig icke beredde!

1.6. O, säkraste sömn! o, blindaste natt! Att förr icke märka fig tommer Af kär-lek och tro, sin ädlaste skatt, Förr'n dö-den t hjertat inkommer, Och domaren finnes för handen.Nw 83 499 1.7. De wise gå då i himmelen in, O-sägliga fröjder att njuta; De dårar ut-stäugas till ewig pin', Att öfwer sin galen-skap tjuta, Som de uti werldeu bedriswit. 18. Förskräckliga ord, att.^ dörren är stängd; All tröst, nåd och hopp är då ute. J ewighets tid, o fasliga längd! Få de ingen salighet njuta. O we dessa syndare arme!

49. Här hjelper ej ropa: Herre, låt opp! Här swaras: jag känner er icke;. J ären för^-dömde tikl fjäl och kropp; J skolen Guds wrede utdricka, J helwetet skolen J bli swa.

20. Ack, Jesu! Jesu! förbarma dig då, Och ömka dig öswer oss alla, ^åt oss ej längre i säkerhet gå, Att wi utur nädene falla. Ack, gis oss din Heliga Anda!

24. Gif nåd, att waka och wä^nta nppå Dill dag, allrakärafte Christe! ^åt oss bere-da och skicka oss så, Att wi dina kärlek ej miste. Ack, Gnd, war oss syndare nådig! ^de Söndagen ester Trinitatis.

Sj. som : Så i Jesn namn rnm opp. ^ skräcken er J dödfens barn, J, ^ som leswat syndens trälar, J, som låtit edra själar Döden dö i satans garn, Och från syndens dod^ej wäckas, Då om lif än warit hopp; Ack! nu må-sten J förskräckas, Ty till doms J wäe-kens opp. Nw 83 499 1.7. De wise gå då i himmelen in, O-sägliga fröjder att njuta; De dårar ut-stäugas till ewig pin', Att öfwer sin galen-skap tjuta, Som de uti werldeu bedriswit. 18. Förskräckliga ord, att.^ dörren är stängd; All tröst, nåd och hopp är då ute. J ewighets tid, o fasliga längd! Få de ingen salighet njuta. O we dessa syndare arme!

49. Här hjelper ej ropa: Herre, låt opp! Här swaras: jag känner er icke;. J ären för^-dömde tikl fjäl och kropp; J skolen Guds wrede utdricka, J helwetet skolen J bli swa.

20. Ack, Jesu! Jesu! förbarma dig då, Och ömka dig öswer oss alla, ^åt oss ej längre i säkerhet gå, Att wi utur nädene falla. Ack, gis oss din Heliga Anda!

24. Gif nåd, att waka och wä^nta nppå Dill dag, allrakärafte Christe! ^åt oss bere-da och skicka oss så, Att wi dina kärlek ej miste. Ack, Gnd, war oss syndare nådig! ^de Söndagen ester Trinitatis.

Sj. som : Så i Jesn namn rnm opp. ^ skräcken er J dödfens barn, J, ^ som leswat syndens trälar, J, som låtit edra själar Döden dö i satans garn, Och från syndens dod^ej wäckas, Då om lif än warit hopp; Ack! nu må-sten J förskräckas, Ty till doms J wäe-kens opp.500 Nw 83 2. Döden har er i sitt wåld, Domen skoleu J få höra; O! hwad wiljen J nu göra? Saligheten är försåld; Allt det onda J bedrifwit Står för edra ögon klart; Det är noga allt uppskriswet, Och det minsta intet spardt.

3. Eder tro har ingen frnkt Burit fram, men döder warit, Thy har eder fjäl erfarit Uti allt en dödsens lukt; Sjelfwa lifwet, fom J njutit, Hafwer warit er eu död. Ty J hafwen det beslntit Med all' synders öswerflöd.

4. Domen nn er förestår, Domsens Herre kommer neder, Ack! förskräck^, för-skräcker eder, Domsells böcker han nppslår. Eder lärer då påminnas Allt hwad godt sörsnmmadt är; Der ej trones srnkter finnas; A^k! hwad dom då sölja lär.

5. Majestät och härlighet Skall då lysa mer än solen, När som Christus skall på stolen Sitta i rättfärdighet: Tn-send, tnsend englahopar Skola honom sölja då, Och basunen då utropar Alla döda, att uppstå.

6. O! hwad qwal blir sör en hwar, Som ej warit Christo liker, Uti kärlek dygderiker, Och hans kors här burit har. Hall får ej delaktig bliswa Uti Christi härlighet; Utan Herren will bortdrifwa Dell från fig i ewighet.Nw .83 501

7. Går, d^t heter, går från mig, J för-dömde! till den glöden, .Den ock är den andra döden, Går från mig ewinnerlig. J ha'n leswat satans wänner, Och er fröjd war ganska kort; Går nu bort, jag er ej känner; Går med alla djeflar bort!

8. Men i stor srimodighet Skola då de fromme stånda, Utan oro, wärk och wån-da, Och få se Guds salighet. ^jnssta ord! som de få höra: Kommer och befit-ter här ^iket, som er må tillhöra, Och för eder tillredt är.

9. O, hwad glädje deri finns! Twen-ne ord, men tnsen sröjder: Deras man blir så förnöjder, Ätt man ej fig sjelf-

wan minns^, För en ontsäglig fägnad, Den man nti Gndi ser, Och hlir hwar en själ tillegnad, Som sig Christo öfwerger.

40. Ho, som uti lifwet här Nopat af en kärlig smärta: Kom, o Jesu! i mitt hjerta; Han sår åter höra der: Kommer in, J mine wänner, J min Fars wäl-signade! Jag er as allt hjerta känner, Och will er all glädje ge.

^4. Jag af kärlek för er dött; Kär-lek hafwen J bewisat På min^ lemmar, och dem lisat, Hulpit, hyst, klädt, skött och födt; D^ras jag er tro har pröfwat; O, hnr' l^ser nn er tro As den kärlek J ntöfwat; Kommer då i ewig^502 N:o 84 12..^ ^iten war er eländs tid, Och som ögonblicket bara; Men er sröjd skall ewigt wara J osäglig lust och frid; Jag skall eder rikligt mätta Äs min^ håswor tusen-faldt^ Herre Jesn! gis oss detta; Gif oss dig, så ha' wi allt.

Psalmer

öfwer

Evangelierna

nppå särskudte ^ Högtidsdagar Den helige Andreæ dag.

Sj. som: Gudi min sak hemställer jag. ^äll d.en, soln Jesus innerlig J nåd tillropar: följ du mig; Meu mera sall^. den då uppstår, Och ge^ llast går På korsens wäg, i Jesu spår.

2^ Man går här säker utan bot, Och hwar en har sin närings not, Dermed han dag och natt sig qwäl; Hans arma själ Måst^ också wara kroppens träl.

3. , För kroppen sörjs på många wis, Att ^skasfa'n kvider, hus och spi^; Men, arma själ! på dig ej tänks, Fast dn ock dränks^ Ell' .utaf dödlig hunger kränks.

4. ^Om llågot timligt brista må, Strärt tällks med omsorg dernppa; Man söker ^502 N:o 84 12..^ ^iten war er eländs tid, Och som ögonblicket bara; Men er sröjd skall ewigt wara J osäglig lust och frid; Jag skall eder rikligt mätta Äs min^ håswor tusen-faldt^ Herre Jesn! gis oss detta; Gif oss dig, så ha' wi allt.

Psalmer

öfwer

Evangelierna

nppå särskudte ^ Högtidsdagar Den helige Andreæ dag.

Sj. som: Gudi min sak hemställer jag. ^äll d.en, soln Jesus innerlig J nåd tillropar: följ du mig; Meu mera sall^. den då uppstår, Och ge^ llast går På korsens wäg, i Jesu spår.

2^ Man går här säker utan bot, Och hwar en har sin närings not, Dermed han dag och natt sig qwäl; Hans arma själ Måst^ också wara kroppens träl.

3. , För kroppen sörjs på många wis, Att ^skasfa'n kvider, hus och spi^; Men, arma själ! på dig ej tänks, Fast dn ock dränks^ Ell' .utaf dödlig hunger kränks.

4. ^Om llågot timligt brista må, Strärt tällks med omsorg dernppa; Man sökerNw 84 503 bota notens brista Med synd och list Söks werldens goda först och sist.

5. Hur' mången wågar lif och själ^ Att winna blott ett timligt wäl^ ^ock allt är skarn hwad werlden ger, Och .skadar mer, Än man deras nå'n winning ser.

6. För själen och det ewigt är Man ingen sorg och möda bär, Ack! wäl är då den Jesus will Här ropa till: Kom, följ mig dn, och statt ej still. ^ 7. Men då, då gäller lemna allt Ur hjertat, hwad här hålles falt; Wår kär-leks lust bör warda ren, Och helt allen' Med tro och trohet följa en.

8. J dag, om du då rosten hör, Ditt hjerta ej förhärdadt gör ; Wänd om, wänd om till Herran Gud, Och följ halls bud! Det är ännn hans nådeljnd.

9. Men om du det förakta må, Så tör du snarlig höra få: Gack bort, sör-dömda själ! från mig Ewinuerlig, Jag känner ingalnnda dig.

Ack, Jesu! ack, bewara oss! Att wi ej ewigt må förgås. Ack! ropa du oss kraftelig:. Kom, följer mig! Så lär' wi genast följa dig. ^is nåd, att strart försaka allt, Och göra hwad du oss befallt; Din Aude öfwer oss utgjut, Att rätta ut Ditt werk, och gif wälstgnadt slut. 504 N:o 85 Den helige Thomæ dag.

Sj. som : Rätt hjertelig jag längtar. Hwart hän skall jag mi^ wända, ^ ^ Att sinna fröjd och frid? Ack arma, jäg elända Förgås i forg och qwid! Min tro är ganska swager; Ack we! jag kan ej tro; Och det all tröst borttager, Så att jag ej har ro.

2. Hwad andre mig berätta Om Jesn lis och tröst, Det will dess mer nppsräta Med qwal mitt inre bröst, Då jag ej i mitt hjerta Får se min själawän. Oft^ tänker jag, för smärta, Äck, lefwer Jesus än!

3. Om Jesus icke wisar Mig sina dy-ra sår, Och dermed själen lisar, Jag in-gen hugnad får. Ack, Jesn! dig förbar-ma, Och hör mitt ängsleskri; ^åt icke på mig arma Din död sörlorad bli.

4. Dn, som dig tålig wiste Wid Tho-mas' swaga tro, Och honom rätt upplyste, Så att han .kom till ro; Ack, tänk ock på mig swagan, Och ömkas öfwer mig; Hör, Herre! hör min klagan: Gnd, war mig nådelig!

5. Förklara mig din pina, Din döds och lifwets krast; ^åt mig få fe dig skina J segren, som du haft. Wis mig din öppna sida, Och tag mig hän derin ; Så tystnar jag att qwida, Och sår ett roligt sinn'.

6. Jag wet i sanning wara, Den är och heter säll, Som intet fur erfara OchNw 86 505 se, meu tror likwäl; Dock wet jag också detta, Trou är ej menskowerk; Thy kom, och tron nppträtta J mig, och henne stärk.

7. Haf tålamod, o Herre! Haf tålamod med mig; Jag kan, o Jesu käre! Ej leswa utau dig. ^åt mig dig se och aga,.. Sä stum mar allt mitt ljud, Och kan ej mer än säga: ^iu Herre och miu Gud! Den helige Panli Omwändelsedag. Sj^. som: Jesus ^ir mitt lif och helsa. ^^ ^^ycket hör man derom sägas, Att ^ ^^ ^ omw^uda skall Från sitt stora syndafan, Och att synden bör utfäjas; Men, ack få! ack! ganska få Denna smala wägen gå.

2. Märk, att den, som Jesnnl följor, Måste allting öswerge, Och ej ens tillbaka se: Men ho lnst och kärlek döljer J sitt hjer^ ta till en ann^, Han ej Jesnm följa kan.

3. Den fig rätt omwända tänker, Må-ste ifrån werlden gå, Och sin Jesnm föh-ja då, Soln nytt lif och anda skänker, Att man blifwer werlden död, Men helt ny i Christo född.

4. ^etta är på nyo födas, När allt warder nytt igen, Gamla menskan, syn^ dens wän, Måste daglig' dränkas, dödas ; Hjerta, sinne, lust, begär Blifwa helt som Jesus är. Nw 86 505 se, meu tror likwäl; Dock wet jag också detta, Trou är ej menskowerk; Thy kom, och tron nppträtta J mig, och henne stärk.

7. Haf tålamod, o Herre! Haf tålamod med mig; Jag kan, o Jesu käre! Ej leswa utau dig. ^åt mig dig se och aga,.. Sä stum mar allt mitt ljud, Och kan ej mer än säga: ^iu Herre och miu Gud! Den helige Panli Omwändelsedag. Sj^. som: Jesus ^ir mitt lif och helsa. ^^ ^^ycket hör man derom sägas, Att ^ ^^ ^ omw^uda skall Från sitt stora syndafan, Och att synden bör utfäjas; Men, ack få! ack! ganska få Denna smala wägen gå.

2. Märk, att den, som Jesnnl följor, Måste allting öswerge, Och ej ens tillbaka se: Men ho lnst och kärlek döljer J sitt hjer^ ta till en ann^, Han ej Jesnm följa kan.

3. Den fig rätt omwända tänker, Må-ste ifrån werlden gå, Och sin Jesnm föh-ja då, Soln nytt lif och anda skänker, Att man blifwer werlden död, Men helt ny i Christo född.

4. ^etta är på nyo födas, När allt warder nytt igen, Gamla menskan, syn^ dens wän, Måste daglig' dränkas, dödas ; Hjerta, sinne, lust, begär Blifwa helt som Jesus är.506 N:o 87 ^5. .Thy må ingen härwid mena, Att man bör ur werldeu fly, Och med hat Gnds gåfwor sky: Men man bör sitt hjer-ta rena, Att det ej med lufta far Ester det soln werlden har.

^ Ho som saleds kan forsaka Werl^ den, och crllt hwad hon har, Att om man fig hn^trw tar^ Man dock är som

utan maka; Och den werlden bruka må, Hell-ne ej missbrukar då. .

7. Den will Herren åter giswa Utaf allt han mister här Hundrafalt, och äs-wen der Uti lifsens bok inskriswa. Ewig ära, lif och wäl Skänkas skall en sådan själ.

8. Jesn! dn mitt lis och krona, Hjelp ock mig, som du befa.llt, Att försaka werldeus a^llt, Och dig följa ^här i trolla, J den nya södslens strid, Och der njuta ewig srid.

9. Har jag härtills warit Saulus, Och sörföljt din lilla hjord, Och föraktat di^ na ord; Så låt mig nu bli en Paulus: Kom, o Jesn! wänd mig om: Jesn, Je^ sn, Jesn kom ! ^ariæ kyrkogång.

Sj. som : Jesus är min wän den bäste. ^^ ^esns gaf fig nnder lagen, Då han ^^ ^ i fin linda låg, Att hwar en må warda tagen Jsrån lagens bannor, och Bli wälsignad, när han bäres J fin barn^ 506 N:o 87 ^5. .Thy må ingen härwid mena, Att man bör ur werldeu fly, Och med hat Gnds gåfwor sky: Men man bör sitt hjer-ta rena, Att det ej med lufta far Ester det soln werlden har.

^ Ho som saleds kan forsaka Werl^ den, och crllt hwad hon har, Att om man fig hn^trw tar^ Man dock är som utan maka; Och den werlden bruka må, Hell-ne ej missbrukar då. .

7. Den will Herren åter giswa Utaf allt han mister här Hundrafalt, och äs-wen der Uti lifsens bok inskriswa. Ewig ära, lif och wäl Skänkas skall en sådan själ.

8. Jesn! dn mitt lis och krona, Hjelp ock mig, som du befa.llt, Att försaka werldeus a^llt, Och dig följa ^här i trolla, J den nya södslens strid, Och der njuta ewig srid.

9. Har jag härtills warit Saulus, Och sörföljt din lilla hjord, Och föraktat di^ na ord; Så låt mig nu bli en Paulus: Kom, o Jesn! wänd mig om: Jesn, Je^ sn, Jesn kom ! ^ariæ kyrkogång.

Sj. som : Jesus är min wän den bäste. ^^ ^esns gaf fig nnder lagen, Då han ^^ ^ i fin linda låg, Att hwar en må warda tagen Jsrån lagens bannor, och Bli wälsignad, när han bäres J fin barn^Nw 87 507 dom insör Gud, Då Guds barnskap dem föräres, Som ikládas Jesn skrud. 2. Gifwe Gud, att alle fäder Sina barn så buro fram, Och ej uti werldens fläder, Eller oren synd och skam, Men i hjertans renhet wille Dem åt Herran offra opp, Och Gnd bedja dem uppfylla Med fiu nåd till fjäl och kropp! 3. Wi bör^ Gudi osfrad' bliswa Uti barns enfaldighet, Mildt och menlöst hjerta gifwa Gndi i oskyldighet: Och ntafettkär-ligt sinne Dnfwohjertan Gudi ge, Dereft ren- och fromhet inne Finnes, och fig låters 4. Herren will oss då benåda, Att ej warda timligt död, Förr'n wi fått wår Jesnm skåda Och rätt smakat lifsens bröd; Soln han oss det haswer lofwat, Genom Andan, i fitt ord, Så blir själen ock be-gåswad, Att Gnds sanning blifwer spord. 5. Då sår själen nöjder wara, Jesnm taga i sin famn, Och med frid och gläd-je fara Till sin ljussta hwilohamn; Pri^ sa Gnd as allt sitt hjerta, Som gör henne så förnöjd, Att hon känner ingen smärta Midt i döden, sör sin sröjd.

6. Den der gudlig wandel sörer, Och helt tåligt korset bär, Han i tro och hop-pet hörer Swar på sina böner här, Att han skall få fe och njnta All den tröft508 Nw 87 han wäntar på, Och ej förr siu dagar flnta, Förr'n Gnds löste sannas må.

7. Desse gå ej blott as wana Uti Herrans tempel in; ^åta ingen lag fig mana; Utan i ett gndligt sinu^ As Guds Anda dertill drifwas; Och i inre hjertat mer Natt och dag med nöje triswas, Der Gnds lof allt ftadigt sker.

8. Själen offrar Jesn böner, Och i ord och sakrament Hon sin Jesum hos sig röner, Och ho detta blir sörlänt ^äng^ tar fara hän i friden; Ty man är då wisser på, Att ha^ wäl fnllbordat striden, Och får nu till hwila ga^

9. Jefns har beredt för alla Salighet, men ganska få Jesnm om hans lifäkalla; Deraf de ej honom må Få i hjertesam-nen taga, Eller nti trona se ; Ty de werloen mer behaga^ Än åt Jesnm hjer^ tat ge.

40. Han är oss ett ljns för werlden, Och sör Jsrael till pris; Men de fleste älska flärden, Och på blindt och säkert wis Uti syndalnörker wandra. Jesn! låt ditt uådeljns ^ysa mig och alla andra Uti wåra hjertans hns.

11. Dn är ljnset, men det hörer Ogon till att skåda dig; Dn är liswet, men. man börer Händer ha', att rättelig Dig omsamna; dn är wägen, Men gis sötterNw 88 509 till att gå; Så blir jag ock helt benägen, Att dig ewigt följa då.

Den helige ^atthiæ dag.

Sj. som: Mig gör flor lusl och glädje. ^ ^ blinde werldens dårar, J folk af ^^ ^ mörksens land, Som plöjen djn^ pa sårar J ofrnktbaran sand; Som tror er allting weta, Dock weten ingeu ting, Fast J mån wishet leta Den hela werlden kring.

2. Dn söker i din hjerna, Dn tok, in^ bitske klok, Den klara morgonstjerna, Som dock natnrens bok Dig icke kan upptäcka, Fast mindre lär dig wett, Med egna kraf^ ter räcka, Att se den salighet.

3. Hwad kan all mensklig möda Och all natnrens ljns, Än kött af köttet föda? Ty ifrån himlens hns, Måft' Anden andan gifwa, Att all ting rätt förstå, Om man will lärder blifwa J Gnd, och wishet få.

4. Hör till, J galne wife! Hwad Her-ren fäger här; Han månd' fin Fader pri-sa, Att wishet dolder är För dem, som sjelswe tycka Sig wara wise nog, Med or^ malift fig smycka, Som Eoa dock bedrog.

5. Tycks Christi kors ej wara Dem stoltom gäckeri? Förnnstet will förswara Sin salska phantafi, O fäkre blinde tall-kar! Ätt måugen tror han ftår, Der klar'-fta ljnset wankar, Fast han i mörkret går. Nw 88 509 till att gå; Så blir jag ock helt benägen, Att dig ewigt följa då.

Den helige ^atthiæ dag.

Sj. som: Mig gör flor lusl och glädje. ^ ^ blinde werldens dårar, J folk af ^^ ^ mörksens land, Som plöjen djn^ pa sårar J ofrnktbaran sand; Som tror er allting weta, Dock weten ingeu ting, Fast J mån wishet leta Den hela werlden kring.

2. Dn söker i din hjerna, Dn tok, in^ bitske klok, Den klara morgonstjerna, Som dock natnrens bok Dig icke kan upptäcka, Fast mindre lär dig wett, Med egna kraf^ ter räcka, Att se den salighet.

3. Hwad kan all mensklig möda Och all natnrens ljns, Än kött af köttet föda? Ty ifrån himlens hns, Måft' Anden andan gifwa, Att all ting rätt förstå, Om man will lärder blifwa J Gnd, och wishet få.

4. Hör till, J galne wife! Hwad Her-ren fäger här; Han månd' fin Fader pri-sa, Att wishet dolder är För dem, som sjelswe tycka Sig wara wise nog, Med or^ malift fig smycka, Som Eoa dock bedrog.

5. Tycks Christi kors ej wara Dem stoltom gäckeri? Förnnstet will förswara Sin salska phantafi, O fäkre blinde tall-kar! Ätt måugen tror han ftår, Der klar'-fta ljnset wankar, Fast han i mörkret går.510 Nw 89

6. Dem sattigom tillhörer Guds rike, ljus och krast; Guds ord hos dem sörstörer Det mörker, fom de haft, Och lyser4 der^s hjerta, Att de Guds fauning se; Ty de med mycken smärta, Derom Gnd ödmjnkt be.

7. O Jesn, som oss alla Ber, att wi komma må Till dig, wi dig åkalla: Ack, låt oss wishet så! Ja, lär oss käre Herre! Din mild^ och ödmjukhet, Och att wi kor-set bäre Med dig i ewighet.

8. ^ ^är oss att rätt arbeta Och till dig sorgse gå, O^h ej mot oket streta, Som dn oss lägger på; Ack! låt oss till dig wandra J kärlek, hopp och tro, Så lär dn wisst förandra Wår sorg i själaro.

9. O Jesn! låt oss lära Den stora hemlighet: Att dig i oss begära, Deraf ej någon wet, Som dn det ej npptäcker J nåde, kraft och lis, Och trones ljns nppwäcker: Så kom, och hos oss blif!

Jungfru ^ariæ Bebådelsedag.

Sj. som: Min högsta skatt, o Jesu kär. ^^ ^ s^ Konung, Jesn kär, Som ^^ ^ aslad af Gnds Anda Uti Marice liswe är, Sänd mig din nåd tillhanda! Att jag af Andan födas må, Och i mitt hjer^ ta rätt förstå Hwad namnet Jesus heter.

2. Du heter Jesus; ty du kan Mig ren och salig göra, Och will mig, som min 510 Nw 89

6. Dem sattigom tillhörer Guds rike, ljus och krast; Guds ord hos dem sörstörer Det mörker, fom de haft, Och lyser4 der^s hjerta, Att de Guds fauning se; Ty de med mycken smärta, Derom Gnd ödmjnkt be.

7. O Jesn, som oss alla Ber, att wi komma må Till dig, wi dig åkalla: Ack, låt oss wishet så! Ja, lär oss käre

Herre! Din mild^ och ödmjukhet, Och att wi kor-set bäre Med dig i ewighet.

8. ^ ^är oss att rätt arbeta Och till dig sorgse gå, O^h ej mot oket streta, Som dn oss lägger på; Ack! låt oss till dig wandra J kärlek, hopp och tro, Så lär dn wisst förandra Wår sorg i själaro.

9. O Jesn! låt oss lära Den stora hemlighet: Att dig i oss begära, Deraf ej någon wet, Som dn det ej npptäcker J nåde, kraft och lis, Och trones ljns nppwäcker: Så kom, och hos oss blif!

Jungfru ^ariæ Bebådelsedag.

Sj. som: Min högsta skatt, o Jesu kär. ^^ ^ s^ Konung, Jesn kär, Som ^^ ^ aslad af Gnds Anda Uti Marice liswe är, Sänd mig din nåd tillhanda! Att jag af Andan födas må, Och i mitt hjer^ ta rätt förstå Hwad namnet Jesus heter.

2. Du heter Jesus; ty du kan Mig ren och salig göra, Och will mig, som minNw 89 511 Frälserman, Ur allan nöd utföra. Ej finnes något annat namn På jorden ell' i himlens famn, Som kan mig salig göra.

3. Du är den Allrahögste Son, Den Gnd will högt uppsätta, Uppå din Faders Davids thron, Hans rike att upprätta. Der du eu Kouung wara skall Och ewigt herr-ska öfwer all, Dertill är dn oss boren.

4. ^åt ock ditt rike uti mig Helt faft inplantadt bliswa, Att du i mig, och jag i .dig Må himlalefnad drifwa, Och tjena dig i helighet, J tro och sann rättfärdig^ het, For dig i all^ min^ dagar.

5. Ditt rike är dock jn i oss, Faft werl^ den det ej tänker; Skönt mörksens rike, som umgås Med mord, hat, wald och ränker^, Will störta det, skall det dock stå, Och ej i hjertat undergå ; Trots allom dem oss hata.

6. Det skall wäl warda uppenbart, Då Jesus lärer komma, På dem, att hämnas wisst och snart, Som ha förföljt hans fromma, Och mot hans rike stått och stridt; Som då skall blomstras bredt och wid^, Med alla Herrans trogna.

7^. A^k, Jesu! låt mig krafter få, Och all ting öfwerwinna, Att jag ditt nåde-rike må Utsprida, och suart fiuua Ditt stora ärorike der, Det du af nåde dem beskär, Som troligt derom strida.512 Nw 90 8. Hör, Jesnl ccu jag beder dig, Du har ju sagt i nåder, Att du ditt lis will ge i mig, Och mig till trona råder: Si här din tjenarinna då, Miu arma själ, som tror derpå; Ske mig, som duharlofwat.

Din Helge Ande komme då Och mig helt öswertäcke; Dens högstas kraft mig s^^ f^ ^ch öfwe^ mig sig sträckes Att Gud i mig, och jag i Gud Må lefwa, och få bli hans brnd, Så är jag säll och salig. Den helige Philip och Jaeobi Dag.

Sj. som: Kom, o Jesu! huru länge. ^ ^ ^u, all saunan glädjes källa, Jesu! ^^ ^ som befaller mig, Att mitt hjer-ta icke qwälja, Fastäu du fördöljer dig: Men hwad glädje skall jag få, Om dn will ifrån mig gå, Att jag dig ej skåda må? 2. Dock ett enda mig hugswalar, Att du sagt oss allom till, Och i Fadrens fröj-desalar^ Wåra rnm bereda will; Ja, att du will komma gen, Och oss hemta, som en wän, Till dig upp i himmelen. 3. Der du är, der skola wara Alle de, som ha' dig kär; Der will dn dig dem förklara Med ett ljus, som ewigt är: Ewig skall ock fröjdeu bli, Ty wi skole ewigt si Dig, och bli från sorgen fri. 4. Men förlåt, o Jesn käre! Att wår otro qwäljer oss; Ty wi än sä blinde 512 Nw 90 8. Hör, Jesnl ccu jag beder dig, Du har ju sagt i nåder, Att du ditt lis will ge i mig, Och mig till trona råder: Si här din tjenarinna då, Miu arma själ, som tror derpå; Ske mig, som duharlofwat.

Din Helge Ande komme då Och mig helt öswertäcke; Dens högstas kraft mig s^^ f^ ^ch öfwe^ mig sig sträckes Att Gud i mig, och jag i Gud Må lefwa, och få bli hans brnd, Så är jag säll och salig. Den helige Philip och Jaeobi Dag.

Sj. som: Kom, o Jesu! huru länge. ^ ^ ^u, all saunan glädjes källa, Jesu! ^^ ^ som befaller mig, Att mitt hjer-ta icke qwälja, Fastäu du fördöljer dig: Men hwad glädje skall jag få, Om dn will ifrån mig gå, Att jag dig ej skåda må? 2. Dock ett enda mig hugswalar, Att du sagt oss allom till, Och i Fadrens fröj-desalar^ Wåra rnm bereda will; Ja, att du will komma gen, Och oss hemta, som en wän, Till dig upp i himmelen. 3. Der du är, der skola wara Alle de, som ha' dig kär; Der will dn dig dem förklara Med ett ljus, som ewigt är: Ewig skall ock fröjdeu

bli, Ty wi skole ewigt si Dig, och bli från sorgen fri. 4. Men förlåt, o Jesn käre! Att wår otro qwäljer oss; Ty wi än sä blinde^^^^ ^ N:o 91 513 äre, Att när soln du bara låts Från oss gå ett ögonblick, Genast käns i hjertat stick, Och är oss en bitter dryck. 5. As natnren wi ej känne Hwarken Fadren eller dig: Uti blindhet wi bort^ ränne Från den rätta wäg och stig, Jn^ gen hafwer sanning kär; Midt i döden gå wi här; Ty wårt lif förloradt är. 6. Jesu! som är sjelfwa wägen, Den jag till dig wandra bör, War mig nådig och benägen, Och mig till din sanning sör; Ack! mig i^ke srån dig dris, Utan mig dig sjelswan gif, Så har jag ett ewigt lif. 7. Stärk mill tro, att ftadigt bygga Up^ på dig, o Jesn Chrift! ^åt mitt hopp wid dig sig trygga, Mot all synd och satans list; Och fast Gnd skull' dölja sig, Ell' mig sy-nas gruswelig, ^åt mig trösta dock på dig. 8. ^åt mig känna dig, mill Fader, San-nan Gnd, och den du sändt, Jesum Christ, så är jag glader; Thy blir detta mig för-tändt, Jag dä säll och salig dog, Och kund' säga då med sog: Si, nu har jag ewigt nog! Den helige Johannis Dödarens Dag. Sj. som : Min själ, brist nt i idel smärta. ^ ^u arma säd och lllörksens stunder, Som i sörnuftet hos oss bor, Och utau tecken eller under Guds ord och löfteu icke tror! Hwad dill uatur ej fy-17 ^^^^ ^ N:o 91 513 äre, Att när soln du bara låts Från oss gå ett ögonblick, Genast käns i hjertat stick, Och är oss en bitter dryck. 5. As natnren wi ej känne Hwarken Fadren eller dig: Uti blindhet wi bort^ ränne Från den rätta wäg och stig, Jn^ gen hafwer sanning kär; Midt i döden gå wi här; Ty wårt lif förloradt är. 6. Jesu! som är sjelfwa wägen, Den jag till dig wandra bör, War mig nådig och benägen, Och mig till din sanning sör; Ack! mig i^ke srån dig dris, Utan mig dig sjelswan gif, Så har jag ett ewigt lif. 7. Stärk mill tro, att ftadigt bygga Up^ på dig, o Jesn Chrift! ^åt mitt hopp wid dig sig trygga, Mot all synd och satans list; Och fast Gnd skull' dölja sig, Ell' mig sy-nas gruswelig, ^åt mig trösta dock på dig. 8. ^åt mig känna dig, mill Fader, San-nan Gnd, och den du sändt, Jesum Christ, så är jag glader; Thy blir detta mig för-tändt, Jag dä säll och salig dog, Och kund' säga då med sog: Si, nu har jag ewigt nog! Den helige Johannis Dödarens Dag. Sj. som : Min själ, brist nt i idel smärta. ^ ^u arma säd och lllörksens stunder, Som i sörnuftet hos oss bor, Och utau tecken eller under Guds ord och löfteu icke tror! Hwad dill uatur ej fy-17514 . N:o 91 nes mäkta, Det hålls för en omöjlighet, Och mot Gnds bnd dig will urfäkta Med swaghet och din bräcklighet.

2. Ty stulnmar dn, otrogna sinne! När Herrans ord dig säger för, Att nådens kraft i hjertat inne Hos dig går upp och aflas bör; Gnd nödgas dig då föreställa Ditt stora fall och lagens hot, Med ewig död dig wilja fälla, Om dn ej gör en sannan bot.

3. Gnd sörekommer dig med nåde, Och lofwar att nthjelpa dig Jsrån din ondska, synd och wåde, Och reda till en wäg för fig Uti din själ och inre hjerta, Om du will tro hans löftes ord, Och låta bättrings födslosmärta Till nya lifwet bliswa gjord.

4. Do^k bör dn detta sjelf erfara, Din' närmaste fränder ej förstå, Hwad slik ny börd må hos dig wara, Och wet^ ej hwad de nämnarn må; Snart får den helt ur-sinn 1g heta, Snart kallas den melankoli, Snart nämns en narr, ja, de uppleta Mång' smädeord, som nämnde bli.

5. Man det wår Faders namn först giswer, Af Adams kött det köttsligt nämns; Men den af Andan upplyst blifwer, För sådan blindhet kränks och skäms, Han wet den födslen, som han njntit, Är och bör heta nåderik: Ty den as Herrans nåd har skutit, Och är sin Himlafader lik.^^ ^^ Nw 91 515 6. Då öppnas både mnn och tunga, Att tala rätt och loswa Gud: Då börjar hjertat att lofsjuuga Wår st^re Gnd med heligt 1jnd, Som oss besökt, och har för^ lossat Från syndens makt och dödens band, Från lagens bannor, soln oss krossat; Ja, ifrån fatans wåld och hand. 7. Man med Gllds Anda blir nppfyl^ der, Och Herrans ord då rätt förftår ; All löftfens ord och gamla bilder På sig fullbordadt skåda får: Oss falighetens horn upprättas Med Audaus salswa deruti, Dermed wi smörjas och iusättas, Att Kungar och Guds Prester bli. 8. Då stride wi som Herrans smorde, Och srälsas srån owällners hand; Wi fö-re krig, som Daoid gjorde, Mot synd och död och satans band; Wi tjelle Gnd, som prester böre, J heliga och rättfärdighet; Wi offre lof och böner göre J Andan och fanllfärdighet.

9. Si, så beredes Christo wägen Jge-nom sannan bot och tro; Eho derom är angelägen, Dit kommer Jeflls och will bo. Si, så bli wi npplyst^ och lärde Om sa^ lighet, att kunna så Med syndatillgist bli beskärde, Att nådens sol må högt uppgå. 1.0. A^k, Jesu! dig oss llppeubara, Som sitta nti mörkrets natt Och dödens skllg-ga, wåld och snara; Ack! styr wår gång516 N:o 92 ^^^ och fötter, att Gå fridens wäg, och der uppwä^ra, Stärk oss i Andans krast och

lag: Äck, Jesu! lär oss denna le^ra På denna sköna^solnlllardag.

Beslnt om ^idsommarsdagen. ^ att all' Christne måtte fira ^^ ^ ^ sådant wis wår helgedag, Att sina själar rätt utsira, Och fröjdas efter Guds behag; Hur^ suart skulle Jesus sig infinna Och reda oss ett glädjebord, Samt fröjdewinet låla rinna, Utaf sill Anda och sitt ord.

2. Men ack! wi blinde, mer än blin-de! Som fika till sörderfwet få, Och icke se hllr' groft wi synde, ^är wi på werl-dens wägar gå, Med wällust söle wara själar, Och sägnas af ett ingenting; Wi nöjas wara satans trälar, Och löpom galna werlden kring.

3. Hur^ kall din själ dock nöje njuta, Och bli as jordisk glädje mätt, Som sig så hastigt plägar sluta, Ty själen är af himla-ätt, Och icke kan af annat nöjas, Än det, som kommer blott as Gnd, Dit hon ock bör med lnst upphöjas, Att höra englasröjd och ljud.

4. Med Esau J dock försäljeu Ert nya lif och födslorätt, Swalg, fylleri saft heldre wäljen, Än bli af Herrans håfwor 516 N:o 92 ^^^ och fötter, att Gå fridens wäg, och der uppwä^ra, Stärk oss i Andans krast och lag: Äck, Jesu! lär oss denna le^ra På denna sköna^solnlllardag.

Beslnt om ^idsommarsdagen. ^ att all' Christne måtte fira ^^ ^ ^ sådant wis wår helgedag, Att sina själar rätt utsira, Och fröjdas efter Guds behag; Hur^ suart skulle Jesus sig infinna Och reda oss ett glädjebord, Samt fröjdewinet låla rinna, Utaf sill Anda och sitt ord.

2. Men ack! wi blinde, mer än blin-de! Som fika till sörderfwet få, Och icke se hllr' groft wi synde, ^är wi på werl-dens wägar gå, Med wällust söle wara själar, Och sägnas af ett ingenting; Wi nöjas wara satans trälar, Och löpom galna werlden kring.

3. Hur^ kall din själ dock nöje njuta, Och bli as jordisk glädje mätt, Som sig så hastigt plägar sluta, Ty själen är af himla-ätt, Och icke kan af annat nöjas, Än det, som kommer blott as Gnd, Dit hon ock bör med lnst upphöjas, Att höra englasröjd och ljud.

4. Med Esau J dock försäljeu Ert nya lif och födslorätt, Swalg, fylleri saft heldre wäljen, Än bli af Herrans håfwor^^ ^ ^ 03 517 mätt'. Äll jordisk fröjd förgänglig blis-wer, All wällnst lycktas jn med pin'; We den, som för allt slikt bortgifwer Den Helga Andas fröjdewin.

5. Guds kärlek bor ej i det hjerta, Som älskar werlden och dess lust; Deu korta lusten skall med smärta Förbytas uti ewig pust; Ditt dausa, spela, sråssa, dricka, Förhindrar dig att smaka få De fröjder, hwilka wederqwicka Dem, foln på fridens wägar gå.

6. Nu, Herre! lär mig det befinna, Och i sann åwger bättra mig, Att icke mera mig infinna, Bland dem, som gå på dödens stig; ^åt mig ej mer i wällust löpa Med dem i syndigt tidsfördrif, Men bättringstiden rätt ntköpa: Dertill, o Je-sn! nåde gif. Den helige Petri och Pauli Dag.

Sj. som: Dn lifsens l^röd, o Jesu Christ. ^^ ^ ^^ ^^ själawän! Jag sör ^ ^ ^ ^ dig prisar, Att dn, som fordom, äfwen än De dina llnderwisar, Hllr' de må lära känna dig, Och sälle bli ewinnerliga As dinc^ blotta nåde.

2. Af werldens höga titlar mån' Dn intet namn begära, Dn kallar dig blott Menskoson, Fast du är Gud och Herra; O ödmjukhet! saft ganska rar, Helst nti ^^ ^ ^ 03 517 mätt'. Äll jordisk fröjd förgänglig blis-wer, All wällnst lycktas jn med pin'; We den, som för allt slikt bortgifwer Den Helga Andas fröjdewin.

5. Guds kärlek bor ej i det hjerta, Som älskar werlden och dess lust; Deu korta lusten skall med smärta Förbytas uti ewig pust; Ditt dausa, spela, sråssa, dricka, Förhindrar dig att smaka få De fröjder, hwilka wederqwicka Dem, foln på fridens wägar gå.

6. Nu, Herre! lär mig det befinna, Och i sann åwger bättra mig, Att icke mera mig infinna, Bland dem, som gå på dödens stig; ^åt mig ej mer i wällust löpa Med dem i syndigt tidsfördrif, Men bättringstiden rätt ntköpa: Dertill, o Je-sn! nåde gif. Den helige Petri och Pauli Dag.

Sj. som: Dn lifsens l^röd, o Jesu Christ. ^^ ^ ^^ ^^ själawän! Jag sör ^ ^ ^ ^ dig prisar, Att dn, som fordom,

äfwen än De dina llnderwisar, Hllr' de må lära känna dig, Och sälle bli ewinnerliga As dinc^ blotta nåde.

2. Af werldens höga titlar mån' Dn intet namn begära, Dn kallar dig blott Menskoson, Fast du är Gud och Herra; O ödmjukhet! saft ganska rar, Helst nti518 Nw 93 ^^^^ ^ desfa wåra dar, Der hwar will högt npp sitta.

3. O, huru litet wi förstå, Att källna dig, o Christel Hwar en inbillar sig ändå, Soln han den kunskap wisste; De måste dock bedraga sig Och dömma ganska blindt om dig, Och dig ej rättlig känna.

4. Ty kött och blod ju ej förmår För oss dig uppeubara, Om ej Guds ljus i oss uppgår Med ordet, att förklara Oss denna stora hemlighet; Ty det blir sannt i ewighet: Det måste andligt dömmas.

5. På denna sanning bygger han Sin kyr-ka hos de sina; Ty menskokraft och wisdom kan Ej Christi knnskap finna; Men ho till Gnd med böner går, Han af Gnds ord och Anda får Den nåd, att Chriftnm känna.

6. Guds sanning skall hos dem ej mer Af helwet's portar ftöras; As ordatwift och willor fler Kan aldrig den förföras; Den själ, i hwilken Jesus bor, Hon ser och wet på hwem hon tror, Helt trygg och wiss i döden.

7. O Jesu, Jesu! gif mig nåd, Att jag din känn'dom lärer; Dn är ej något sänder båd, Som om dig wittne bärer: Dn är ej den, som wäg bere'r, Du wäg och sanning är: ja mer^. Dn sjelf är sjelfm^ lifwet.

8. Ack, skicka oss då trogna män, Som oss må underwisa J Andans kraft, att^ ^ ^^^ Nw 94 519 känna gen Dig Jesn, själens lisa, Att icke wi må wilse gå, Och utaf blindhet ej förstå, Wår enda skatt att leta.

9. ^åt bindas hwad som bindas bör; Ack! lös de orätt bundna; A^k, Herre! dn som böner hör, ^åt oss bli alla slllna J dig förlöfte, att ock wi Må sälle bli och ewigt fri Från satans band och snara.

Jnngsrn ^ariæ Besökelsedag.

Sj. som: Jesns är min hägnad. ^^ ^e här ett exempel, Hur^ Guds ^ Andas tempel Hos de sromma är, När de gå tillhopa, Och Guds los ut-ropa, Fiuus ock Herreu der : Jesus gör, att man då spör Andan oss med glädje röra, Då wi ordet höra.

2. Statt då upp och hasta, Werldsligt att bortkasta, Gack till bergen opp; Till Guds berg det höga, ^yst dit upp ditt öga, Ställ derhän ditt lopp: Gack i tro, då sår du ro: Gud all' löften will fnll-borda, Som dig äro gjorda.

3^ Ofwergif all^ andra, Som i mörkret wandra Och fig göra glad' Uti detde synda ; Men, o själ! dig skyllda Till Guds helga stad, J de hus, der ^tlloans ljus Och der from-ma själar finnas, Som i Gud förbiudas.

4. Helfa der de fromma, Så lär fri^ den komma Ofwer dem och dig: Om ^ ^ ^^^ Nw 94 519 känna gen Dig Jesn, själens lisa, Att icke wi må wilse gå, Och utaf blindhet ej förstå, Wår enda skatt att leta.

9. ^åt bindas hwad som bindas bör; Ack! lös de orätt bundna; A^k, Herre! dn som böner hör, ^åt oss bli alla slllna J dig förlöfte, att ock wi Må sälle bli och ewigt fri Från satans band och snara.

Jnngsrn ^ariæ Besökelsedag.

Sj. som: Jesns är min hägnad. ^^ ^e här ett exempel, Hur^ Guds ^ Andas tempel Hos de sromma är, När de gå tillhopa, Och Guds los ut-ropa, Fiuus ock Herreu der : Jesus gör, att man då spör Andan oss med glädje röra, Då wi ordet höra.

2. Statt då upp och hasta, Werldsligt att bortkasta, Gack till bergen opp; Till Guds berg det höga, ^yst dit upp ditt öga, Ställ derhän ditt lopp: Gack i tro, då sår du ro: Gud all' löften will fnll-borda, Som dig äro gjorda.

3^ Ofwergif all^ andra, Som i mörkret wandra Och fig göra glad' Uti detde synda ; Men, o själ! dig skyllda Till Guds helga stad, J de hus, der ^tlloans ljus Och der from-ma själar finnas, Som i Gud förbiudas.

4. Helfa der de fromma, Så lär fri^ den komma Ofwer dem och dig: Om520 ^ Nw 95 ^^^^^^ Guds ord och ullder Tala alla stunder, Ja ock dagelig. Men ej gack till fåfängt fllack, Som Guds Auda må bedröfwa, Och hans nåd bortröfwa.

5. Har du Jesum iune J diu fjäl och sinne, Så lät ej dill gång Störas as för-hinder, Wägen mycket minder Tyckas

dig sör lång, Till att gå till andra då, Dem att fägua, trösta, lisa, Och Guds ullder prisa.

6. Jesus war ej södder, Dock war hall bemödder, Wisa kärlekskraft, Wille bllren blifwa, Ätt Johaulli gifwa För dess födfel sast. O! en bild, soln blir uppfylld As Guds förekommand' nåde Till wår hjelp ur wade.

7. Sådau kraft att lära Finns hos dem, soln bära Jesum i sitt bröft, Att när andre höra Ordet, fom de föra, Få deljusochtröft. Med Guds ord är allting gjord, Genom or^ det allt upprättas, Födes, leswer, mättas.

8. Ho det rätt erfarer, Han Guds lof ej fparer, Utan fröjder fig, ^ofwar Gud och prisar, Soln sin nåd bewisar På oss uu-derlig. O, hwad godt wi haswe sått Ge-nom Jesum wåroln Herra. Gudi ware ära!

Den helige Jaeobs Dag.

Sj. fom : Skall jag eländig här. ^ ^^ wänligt fig köttet ödmjuk kar, Bugar och beder, när man hafwer hopp, ^ Att för den wördnad mall 520 ^ Nw 95 ^^^^^^ Guds ord och ullder Tala alla stunder, Ja ock dagelig. Men ej gack till fåfängt fllack, Som Guds Auda må bedröfwa, Och hans nåd borttröfwa.

5. Har du Jesum iune J diu fjäl och sinne, Så lät ej dill gång Störas as för-hinder, Wägen mycket minder Tyckas dig sör lång, Till att gå till andra då, Dem att fägua, trösta, lisa, Och Guds ullder prisa.

6. Jesus war ej södder, Dock war hall bemödder, Wisa kärlekskraft, Wille bllren blifwa, Ätt Johaulli gifwa För dess födfel sast. O! en bild, soln blir uppfylld As Guds förekommand' nåde Till wår hjelp ur wade.

7. Sådau kraft att lära Finns hos dem, soln bära Jesum i sitt bröft, Att när andre höra Ordet, fom de föra, Få deljusochtröft. Med Guds ord är allting gjord, Genom or^ det allt upprättas, Födes, leswer, mättas.

8. Ho det rätt erfarer, Han Guds lof ej fparer, Utan fröjder fig, ^ofwar Gud och prisar, Soln sin nåd bewisar På oss uu-derlig. O, hwad godt wi haswe sått Ge-nom Jesum wåroln Herra. Gudi ware ära!

Den helige Jaeobs Dag.

Sj. fom : Skall jag eländig här. ^ ^^ wänligt fig köttet ödmjuk kar, Bugar och beder, när man hafwer hopp, ^ Att för den wördnad mallNw 95 521 utwärtes brukar, Warda förhulpen att höjas högt opp! Kroppen syns ödmjuk, men hjertat förhäfwes: O, bara falfkhet och böner förgäfwes!

2. O stora blindhet hos mödrar och fäder, J den försorgen de ha' sör sin' barn! Skaffa den ära, soln är blott ett wäder, Samla dem gnldet, som är bara skarn: Söka dem werldsligt till höghet nppfätta, Androm till nackdel, ja ock med orätta.

3. När mau skull' barnen anföra och lära Warda sin Jesum i ödmjukhet lik, Werlden sörsaka, och korset att bära ; Warda de lärde till werldenes swik, Hög-mod och lnsta, hat, girighet, wrede, Med flera synder och styggelser lede.

4. O, det förderfvet, fom sinnes hos alla Både till andlig- och werldsligan nöd! Ty när som Jesns begynner att tala Jn-för de sina om pina och död, Börja de genast med högmod sig kränka, Och nppå korset det ringsta ej tänka.

5. Ära och härlighet wilja de hafwa; Men om den wägell de fråga ej stort, Som de med korset först måste här traf-wa; Mella allt wara med bedjande gjordt. Men ingen krönes, soln icke rätt strider; Jngen sår ära, som sörst icke lider.

6. O huru illa här mången man be-der! Wet icke rättlig' hwad som han be-522 Nw 96 ^^^^^^ gär, Fordrar as Gudi belöningens heder, Tänker ej att han owärdiger är; ^åtom oss slitigt wår skyldighet drifwa, Gud lär wäl nådebelöningen gifwa.

7. Christlls försäkrar om korset de sina, Hwilket dem ockfå helt uödigit war, På det de tåligt skull' smaka hans pina, Men för den fäkerhet köttet fig tar, När det om härlighet mycket får höra, Will han i förtid dem fäkre ej göra.

8. Och att de icke fkull' tänka förtjena Med allt ^ fitt lida Guds härlighets nåd, Säger han, Fadren det endaft förläna Dem, som det tillredt är utaf halls nåd: Hwilken, som Sonen omfattar i trolla, Honom är tillredt en

härlighets krona.

9. Jesn! as nåde förläna oss detta, Att llti ödmjukhet tro uppå dig, Ester diu wilja wår wandel förrätta, Följa dig tåligt din lidandes stig. Jefn, wår Jefn, ack! gif oss det ena, Att af allt hjerta dig älska allena.

Den helige Bartholomei Dag.

Sj. som : O Gnd ! o Gnd ! så from. ^^ ^ inbitne bett^ dermed oss ^^ ^ ormon bitits Då Adam äpplot bet och högmod honom slitit Jfrån den lydnad, som han Gndi skyldig war, Att giftet än deraf finns i wårt hjerta qwar. 522 Nw 96 ^^^^^^ gär, Fordrar as Gudi belöningens heder, Tänker ej att han owärdiger är; ^åtom oss slitigt wår skyldighet drifwa, Gud lär wäl nådebelöningen gifwa.

7. Christlls försäkrar om korset de sina, Hwilket dem ockfå helt uödigit war, På det de tåligt skull' smaka hans pina, Men för den fäkerhet köttet fig tar, När det om härlighet mycket får höra, Will han i förtid dem fäkre ej göra.

8. Och att de icke fkull' tänka förtjena Med allt ^ fitt lida Guds härlighets nåd, Säger han, Fadren det endaft förläna Dem, som det tillredt är utaf halls nåd: Hwilken, som Sonen omfattar i trolla, Honom är tillredt en härlighets krona.

9. Jesn! as nåde förläna oss detta, Att llti ödmjukhet tro uppå dig, Ester diu wilja wår wandel förrätta, Följa dig tåligt din lidandes stig. Jefn, wår Jefn, ack! gif oss det ena, Att af allt hjerta dig älska allena.

Den helige Bartholomei Dag.

Sj. som : O Gnd ! o Gnd ! så from. ^^ ^ inbitne bett^ dermed oss ^^ ^ ormon bitits Då Adam äpplot bet och högmod honom slitit Jfrån den lydnad, som han Gndi skyldig war, Att giftet än deraf finns i wårt hjerta qwar.^ ^ N:o 96 523 2. O djupsta wårt förderf; den swåra höglnodsroten, Ty iugell slippa kan den allgemena soten, Förr'n Herren gör en fri, och läker så det sår, Som hwart ett Adams barn för sjelswa födslen får.

3. O under! att ock de, som Herran såg och hörde, Hwad ödmjuk lesuad hall i werk och ordell förde, Sills mellan trä-ta dock, ho ypperst wara må, ^är de med Jesn till hans död och pilla gå.

4. Dock mera uuder, att ock wi som detta hörom, Och skådom deras sel, wi dock detsamma göroln: Wi fike, träte så, ho högst uppkomma skall, Fast mall owär-dig är det allrariug^sta kall.

5. Ack, hören Herrans ord, J all^ som andlig' heten! Er anstår ej, att J om werldens ära streten, Hwem Gud ger hög-hets makt, hall bör dell heder så, Och uådig kallas, men J andre icke så.

6. Dock märker också J, som högt uppsatte äreu, Och ^Gudallamn och makt i denna werlden bären, Er höghet bör bestå deri, att wara rik Äf mildhet, gullst och nåd, och lefwa Gudi lik.

7. Beherrsker mer er sjelf, än edert folk och länder, Hållt för er högsta lag, att älska edra ständer, War'n utau hög-sta uöd, mot illgoln sträng och wred, Be-fordrer allan rätt och stifter altan fred.524 N:o 97

8. J Christi sändebud uti halls stad och ställe, Ack! lärer ödmjukhet wid det-ta här tillfälle. Er Jesus är just högst, dock tjenar soln en träl, Arbetar dag och natt, att winna llågoll själ.

9. J Christlle i gemen, som wiljen nåd förfara As Christo, lärer mild- och ödmjuksinte wara; Hwad är ett werlds-ligt namn, all ära, som här fås? Ett in-tet; ty det allt, och werlden sjelf förgås.

1.0. Oss är Guds rike der beftäldt, soln det har bliswit Wår Jesus sjelf beftäldt, och utaf Fadreu gifwit: Tlll ära genom håll, till tröst igenom qwal, Jgenom mycken sorg till glädje ntan tal.

11. Ho här ej mättas will as werlds-lig' lnftars gyttja, Får sitta der till bords, och med wår Jesn nyttja Dess huses rika lust, dess håfwor och bli mätt Af Jesu ljuflighet, på obeskrisligt sätt.

12. Ack Jesu! drag mill håg, min an^ da, själ och tankar Från all fåfänglighet, som här i werlden wallkar; Jntag mitt hjerta helt, och bo derinne dn, Ja, Alnen! Jesn kom! kom Herre Jesu llu!

Den Helige ^atthei Dag. ^ ^är'ste Jesu! låt mig höra Dessa orden: sölj du mig. ^åt dem själ och hjerta röra, Att jag genast föl- 524 N:o 97

8. J Christi sändebud uti halls stad och ställe, Ack! lärer ödmjukhet wid det-ta här tillfälle. Er Jesus är just högst, dock tjenar soln en träl, Arbetar dag och natt, att winna llågoll själ.

9. J Christlle i gemen, som wiljen nåd förfara As Christo, lärer mild- och ödmjuksinte wara; Hwad är ett werlds-ligt namn, all ära, som här fås? Ett in-tet; ty det allt, och werlden sjelf förgås.

1.0. Oss är Guds rike der beftäldt, soln det har bliswit Wår Jesus sjelf beftäldt, och utaf Fadreu gifwit: Tlll ära genom håll, till tröst igenom qwal, Jgenom mycken sorg till glädje ntan tal.

11. Ho här ej mättas will as werlds-lig' lnftars gyttja, Får sitta der till bords, och med wår Jesn nyttja Dess huses rika lust, dess håfwor och bli mätt Af Jesu ljuflighet, på obeskrisligt sätt.

12. Ack Jesu! drag mill håg, min an^ da, själ och tankar Från all fåfänglighet, som här i werlden wallkar; Jntag mitt hjerta helt, och bo derinne dn, Ja, Alnen! Jesn kom! kom Herre Jesu llu!

Den Helige ^atthei Dag. ^ ^är'ste Jesu! låt mig höra Dessa orden: sölj du mig. ^åt dem själ och hjerta röra, Att jag genast föl-^ ^ N:o 97 525 jer dig; Står från werlden npp och säger En god natt åt allt hon äger.

2. Mången sitter än wid tullen, Saul-lar en förgänglig skatt, Är i mammons tjellst sörfullen, Den han dyrkar dag och natt; Men wår Jesus lllåude ropa: ^em-na detta alltihopa.

3. O en ganska ftor Guds uåde! När Guds ord helt kraftigt blir, Och uppwäe-ker fråu all wåde Själeu, att hon werl-den flyr; Ofwerger att älfka jorden, Och är kär i Jesu worden.

4. Tag ditt kors, och sölj din Herre, Frukta ej sör bat och spott; Jesu wäll-ner ha', thy wärre ! Sådant alla tider sått; Tröstolu oss: wår Jesus bliswer Med oss, och allt oudt fördrifwer.

5. Smädar mall, att sromnla själar Sälla sig till sådant folk, Som ha' wa-rit syndaträlar; Så är Jesus deras tolk, Att de nu srån synd npphöra, Och sann bot och bättring göra.

6. Jesus illgeu till sig tager, Än den uti bot och tro Bättriugsoket på fig dra^-ger, Och hos houolu söker ro. O hur ljuft är^då att wara Jblaud sådan syn-daskara !

7. Ack, att jag mig kund' ödmjuka Och rätt se, det jag är störst Jblaud alla syu^ dasjuka, Och thy fatta kärlig törst Ester526 Nw 97 ^^ Jesum, som will hela Alla dem, som komma wela!

8. Då är ej sördömligt mera Uti den i Jesn är; Fast man känner brister fle-ra, Som mot Alldan strida här. Den sin' sår helt uslast finner, Jesus läker och sörbiuuer.

9. Ho sig redau helad tycker, Han be-gär ej Jesnm stort; Falskt och blindt med skrymt sig smyckar, Och far uti mörkret fort; Fast hall helig syns och kloker, Är hall dock en nsel toker.

10. Upp, J arme, npp och följer Je-sulu, eder själawän! Si, hans blod er synd asssköljer, Om J synda, wänden gen; Nåd och sanning will han sätta På sitt bord, att eder mätta.

41.. Kärligt ären J upptagne, Tager också kärligt opp Alla dem, soln neder-slagne ^ida nöd till själ och kropp. All er tjenst ej Gudi täckes, Som af kärlek ej uppwäckes.

12. Kär'ste Jesu! lär mig höra Dessa orden: följ du mig! ^åt dem fjäl och hjerta röra, Att jag genast följer dig ; Så får jag en gång i höjdew Mättas utaf himlafröjden. Nw 98

527

Den helige michaelis Dag^

Sj. som: Far wäl, werld, farwäl.

^ Hjelp, Jesu, hwad fall! Hwad fel ^ ännu finnes hos menniskor all! De fromme, foln wika från werldsligit allt, De falla och fela mång^ tnsendefaldt; Ho märker sin myckna och hemliga brist? Hjelp oss Herre Christ!

2. De helige män, Som allting försakat förföllo dock än J högmod, ack, under! att helgonen har Den faran, att högmod hos mången finns qwar, Faft all^ andra la^ ster ntrotade syns; Dock högmod än finns.

3. Wid ödmjukhet all Kan göras det högsta högmod ighetsfall; Är hjertat ej grundligt till ödmjukhet tryckt, Så kall man snart warda till högmod förryckt; Dn ödlnjllke Jefu, ack! lär oss ditt sätt, Odmjuka oss rätt.

4. Si, lucifer föll Ur himlen af högmod och Adam behöll Sin fällhet ej längre i Eden, då han J högmod fig störte; dock här mången man På jorden begärer den öfwersta grad J himmelens stad.

5. Men hörer dock här, Hwc^d Jesns om wägen till himlen oss lär : Ho sig ej omwänder och barnen blir lik, J hwilka ej sinnes nå'n högmod och swik, Han kan icke komma i himmelen in Till Frälsaren sin.528 Nw 98 ^ ^ ^ ^ 6. Ho städse begär Att högre nppklifwa, är fallet helt när; Ho allting förfakar, all höghet och willst, Och tycker sig wara bland nedriga minst, Han kallas den störste i himmelens sal Bland helgonens tal. 7. ^yckfaliga barn! Som slnppit ur sa-tans och werldeues garn: Ho dessa anam-mar och sköter dem wäl, Blir härligt belön-ter till kropp och till själ; We den, som sör-argar en endaste den, Soln är Jesu wän.

8. Dock werlden är snll Med snaror; we henne, sör retelsers sknll. Ack! bättre är sänkas i hafwet med ften, Än hata ell' rata af helgouen en; Förförer ej någon med werk eller röft, Soln Jefns förlöft.

9. Förargas du då As handen, till göra hwad du i^ke må; Bryt wiljan i hjertat, och tillfälle fly, Så kan ej det onda dig ftöta och bry; Gack icke den wägen, fom Gnd är emot, Så stympas din fot.

10. Begärelsens lust Fördämpa, så gör dig ditt öga ej pnst; ^åt ögat ej skåda hwad skadeligt är. Ack! bättre är mista sin rolighet här, Än ewigt sörlora sin Frälsare kär, Och himmelen der.

11. Tre äro de ting Som själen förfö-ra all werlden omkring : Ho wällust och ära och rikdom begär, Han wandrar den wäg, som till helwetet bär. Det jordiska paradis warar helt kort Och swinner snart bort.^^ ^ N:o 99 529 12. Förakta ej då Här nägon af dessa Guds andliga små; Guds allseend' öga här waktar dem wäl, Hans englar bewara dem morgon och qwäll; Om du ull sörargar eu elldaste from, Så får du Guds dom.

1.3. Sök, att du ej ger Dill' lemmar att träla i syndene mer, Men gif dem att werka rättsärdighet, srid, Och mot allt det onda statt manligt i strid; ^es ödlnjnk as hjerta, och älska hwar en, Soln hatar allt mehll. 14. Besinna och märk! Att srälsadetsall-na är Frälsarens werk; Ho nn will förleda till syndenes nöd Den Jesns sörlossar med pilla och död, Han hjelper jll satan och lef-wer halls wän; Gnd, hjelp oss fränden! 15. Hjelp, Jesn! ack, hjelp! Dell onde och werlden samt köttet nedftjelp, Wår' ögon och öroll, hand, tllnga och sot Bewara, att icke dig synda emot, Din engel ledsage, beskydde oss wäl Till kropp och till själ. Den helige Simonis och Jnde Dag.

Sj. som: Herre Christ, wi dig nn prife. ^ ^ Jesn! som ntsände De tolsoch ^^ ^ böd dcm gå^ Ditt f^lk ^tt rätt omwända; ^åt oss ock as dig få De som oss troget lära, Att tjena dig, wår Herre! Och nppå denna jord Städs sölja dilla ord.

2. Din säd är ganska mycken, Men arbetsmänner så, Som uti alla stycken ^^ ^ N:o 99 529 12. Förakta ej då Här någon af dessa Guds andliga små; Guds allseend' öga här waktar dem wäl, Hans englar bewara dem morgon och qwäll; Om du ull sörargar eu elldaste from, Så får du Guds dom.

1.3. Sök, att du ej ger Dill' lemmar att träla i syndene mer, Men gif dem att werka rättsärdighet, srid, Och mot allt det onda statt manligt i strid; ^es ödlnjnk as hjerta, och älska hwar en, Soln hatar allt mehll. 14. Besinna och märk! Att srälsadetsall-na är Frälsarens werk; Ho nn will förleda till syndenes nöd Den Jesns sörlossar med pilla och död, Han hjelper jll satan och lef-wer halls wän; Gnd, hjelp oss fränden! 15. Hjelp, Jesn! ack, hjelp! Dell onde och werlden samt köttet nedftjelp, Wår' ögon och öroll, hand, tllnga och sot Bewara, att icke dig synda emot, Din engel ledsage, beskydde oss wäl Till kropp och till själ. Den helige Simonis och Jnde Dag.

Sj. som: Herre Christ, wi dig nn prife. ^ ^ Jesn! som ntsände De tolsoch ^^ ^ böd dcm gå^ Ditt f^lk ^tt rätt omwända; ^åt oss ock as dig få De som oss troget lära, Att tjena dig, wår Herre! Och nppå denna jord Städs sölja dilla ord.

2. Din säd är ganska mycken, Men arbetsmänner så, Som uti alla stycken530 Nw 99 ^^ Arbeta rätt förstå: Ack! gif oss trogna männer, Som äro dina wälluer, Och ut-af kärlighet Med hjordell gå i bet.

3. Utrusta dem med Anda, Och med en wäldig kraft Att gå din' får tillhan-da: Förläna nåd och faft Med ordet, som de föra, Att alle, som det höra, Må der-af finna lif. O Jesn! detta gis.

4. ^åt alle själesjnka Sill helsa deraf få ; De stolte förödmjuka, Att djeflar wi-ka må; Gör andlig' fpetelsk' rena, Och sjelswer dig förena^ Med hwar som ordet hör, Att han det tror och gör.

5. ^åt legoherdar drifwas Jfrån din få-rahjord, Soln wilja dem skall gifwas En lön sör hwart ett ord. ^åt wåra herdar tän-ka, Att de oss böra skänka Förgäfwes allt hwad godt, Soln de förgäfwes fått.

6. ^åt dem ej guld och pengar J hjertans gömmor ha'; Och ej på latefäugar Försum-lig hwila ta. Do^k låt ock oss bemöta Dem soln oss andligt sköta, Med tacksam hand och bröst Till inbörd's tjenst och tröst.

7. Ack, Herre! oss beskära Mång^ fri^ dens sändebud, Som friden till oss bära, Och genom deras ljud Dill frid uti oss werka, Att wåra själar stärka, Och lefwa allau tid Med allom uti frid.

8. Gif, att wi ej sörakte De herdar du oss sändt, Men tänke och betrakte Hwad Ju^Nw 100 ^ ^ 531 dafolket händt; När de fig från dig wän-de Och smädde dina sände, Ditt ord dn sråll dem tog, Och dem med blindhet slog.

9. Ack! låt oss snart erkänna, Att wi ock det förtjent: Men, Herre! domen denna As nåde srån oss wändt: Gis nåd, att tack-sam wara; Ditt ord och solk förswara! ^är oss att älska dig Här och ewinnerlig.

All Helgona Dag. sommer, alle Herrans wänner!

^^ ^ Skåden edra bröllopsklä'r ; Ty förnnftet intet känner Hwad er rätta sällhet är. Werlden söker lnft och ära, Nikdom och förgänglig fröjd, Soln dock falskan glädje bära. Will du warda sa^ ligt nöjd: Jesus will dig detta lära, Stig till honom upp i höjd.

2. Salig är den icke finner Något godt i egen barm, Utan fitt förderf besinnar, Och sig märker andligt arm; Mot sin längtan ser sig bara Trög i bönen, swag i tro, Kall i kärlek, ja, ock wara Utan krast, hopp, lif och ro; Jn mer nåd han sår erfara, J mer eländ' fer fig bo.

3. O! en arm, dock ganska riker, Fast han tyckes intet ha', Och den allra armsta liker, Wet sig ingen hjelp att ta; Onskar wäl att haswa trona, Söker Jesn hjelp och tröst; Nopar ödmjnkt: ack, förskona! Nw 100 ^ ^ 531 dafolket händt; När de fig från dig wän-de Och smädde dina sände, Ditt ord dn sråll dem tog, Och dem med blindhet slog.

9. Ack! låt oss snart erkänna, Att wi ock det förtjent: Men, Herre! domen denna As nåde srån oss wändt: Gis nåd, att tack-sam wara; Ditt ord och solk förswara! ^är oss att älska dig Här och ewinnerlig.

All Helgona Dag. sommer, alle Herrans wänner!

^^ ^ Skåden edra bröllopsklä'r ; Ty förnnftet intet känner Hwad er rätta sällhet är. Werlden söker lnft och ära, Nikdom och förgänglig fröjd, Soln dock falskan glädje bära. Will du warda sa^ ligt nöjd: Jesus will dig detta lära, Stig till honom upp i höjd.

2. Salig är den icke finner Något godt i egen barm, Utan fitt förderf besinnar, Och sig märker andligt arm; Mot sin längtan ser sig bara Trög i bönen, swag i tro, Kall i kärlek, ja, ock wara Utan krast, hopp, lif och ro; Jn mer nåd han sår erfara, J mer eländ' fer fig bo.

3. O! en arm, dock ganska riker, Fast han tyckes intet ha', Och den allra armsta liker, Wet sig ingen hjelp att ta; Onskar wäl att haswa trona, Söker Jesn hjelp och tröst; Nopar ödmjnkt: ack, förskona!532 ^ ^ ^ N:o 10c^ ^ ^ Han sår höra denna röst: Himmelriket och dess krona, Är din del och i ditt bröst.

4. Salig är den rätt bedröfwas, Och en gndlig ånger bär Ofwer synden, soln föröf-was, Och mot Herrall werkad är; Natt och dag deröfwer qwider, Att han brutit Her-rans bud, Ängsligt ock mot synden strider, Han sår höra trösteljud; Ty Guds löste så-led's lyder: Han hugswalas skall af Gud.

5. Säll är deu saktmodig blifwer Mot sin owäu och sill wän, Och ej wisar bitter ifwer, Ej mot honom baullas geu.

Allting gladt och mildt upptager, Såsom utas Her-rans hand, Och för hans skull allt fördra-ger: Hall skall bo i roligt ståld, Och i alla sina dagar Få besitta Herralls land.

6. Säll är den, som törst och hunger Har till Guds rättfärdighet, Och af syudeu matt och tullger längtar Jefuln allt för ett, Att han må sin kärlek gifwa Till att smaka mer och mer; Blotta ord och bilder drifwa Själens hllnger icke ner; Herralls wäfelld' måste blifwa Själens mat, derom hon ber.

7. Ja, o själ! wisst är du fäller, Som en sådan hullger har; Dig med trägen bön ill-städer, Deras ock försäkrad war, Herrenskall dig rikligt mätta Med fördolda manna här, Och med ljuflig försmak lätta Hnngern; men i himlen, der Dig med sig wid bor-det sätta, Der sullkomlig sällhet är.^ Nw 100 533 8. Säll är dell, som af allt hjerta Är barmhertig, mild och blöd, Af medömkan drager smärta Mot hwar en, som lider nöd; Hjelp och tröst och råd bewisa Uti kärlig' werk och tal; Andligt och lekam-ligt lisa Alla dem, som lida qwal; Gnd en slik barmhertig spisar Med barlllher-tig nåde all. 9. Salig är den hjertats renhet, Godt och roligt samwet' har, Dell med Gud har kärlig ellhet, Och med lögu och skrymt ej sar. Oren kärlek helt fördriswer; Från allt werldsligt ledig står, Och sig ensam Gudi gifwer, Gud ill hos den själen går, Och derinne bor och bliswer, Att hon ho^ nom skåda sår.

40. Salig är den ester sriden Far och söker med hwar mall, Och den stiftar, att ock ftriden Stillas mellan androm kan; Ty som han ett^ kärligt sinne Har i Je-sn kärkek nått, Är då intet argt derinne, Utan unnar allom godt: O hur' säll wi ho-nom finne! Ty Gnds barn han kallas sått.

1.1.. Salig är den tåligt lider För rätt-wisall, och ändå Oswer sådant intet q wi-der, Fast han högt sörsöljas må; Him-melriket den tillhörer. Gläd dig, själ! när werlden dig Smädar, och med lögn utförer, ^id med Jesu tålelig; Gud i himlen lönen görer Ewig, oförliknelig.534 Nw 101 ^12. Si! så haswa alla sromma Burit dessa bröllopsklä'r ; Ho som will i him-len komma, Måste dem o^k bära här. Je-sn! kläd mig i din^ kläder, Uti din oskyl-dighet, Att jag insör thronen träder J en sådan salighet. Amen, ja, min själ sig gläder; O! jag ser din härlighet.

Första Bonedagen.

Sj. som : Gud ware o^ barmhertig och mild. ^ud! dig ske los för nåd och ^^ ^ srid, Som Jesus oss sörwärs-wat, Att du är mot oss huld och blid, Och wi ditt barnskap ärfwat; Wi kunne nu i trone gå Och dig wår Fader kalla, Helt wisse, att wi med dig få, Som barn, i kärlek tala, Dn ropar fjels oss alla.

2. Wi ha^ i dig ej blott en wän, Wi finner mer, en Fader: Du lånar ej och kräfwer geu, Mell skäuker oss helt glader Hwad wi af dig i trolle be; Du kan och will oss gifwa; Din kärlek låter dn oss se, Och månde sjelf pådrifwa, Att wi inådenblifwa.

3. Min wän, jag menar nu min fjäl, Som kommit hos mig gästa, Uti mitt arma jord'ska tjäll, Och will nn ha' till bästa; Den har jag intet till att ge, Dock fordrar hon fin föda; Thy nödgas jag dig, Herre! be: Ack hjelp mig i min mö-da, ^åt huuger dell ej döda.

534 Nw 101 ^12. Si! så haswa alla sromma Burit dessa bröllopsklä'r ; Ho som will i him-len komma, Måste dem o^k bära här. Je-sn! kläd mig i din^ kläder, Uti din oskyl-dighet, Att jag insör thronen träder J en sådan salighet. Amen, ja, min själ sig gläder; O! jag ser din härlighet.

Första Bonedagen.

Sj. som : Gud ware o^ barmhertig och mild. ^ud! dig ske los för nåd och ^^ ^ srid, Som Jesus oss sörwärs-wat, Att du är mot oss huld och blid, Och wi ditt barnskap ärfwat; Wi kunne nu i trone gå Och dig wår Fader kalla, Helt wisse, att wi med dig få, Som barn, i kärlek tala, Dn ropar fjels oss alla.

2. Wi ha^ i dig ej blott en wän, Wi finner mer, en Fader: Du lånar ej och kräfwer geu, Mell skäuker oss helt glader Hwad wi af dig i trolle be; Du kan och will oss gifwa; Din kärlek låter dn oss se, Och månde sjelf pådrifwa, Att wi inådenblifwa.

3. Min wän, jag menar nu min fjäl, Som kommit hos mig gästa, Uti mitt arma jord'ska tjäll, Och will nn ha' till bästa; Den har jag intet till att ge, Dock fordrar hon fin föda; Thy nödgas jag dig, Herre! be: Ack hjelp mig i min mö-da, ^åt huuger dell ej döda.^ ^^^^ ^ N:o 101 535 4. Förläna mig de trenne bröd: Tron, kärlek, hoppet, spisa, Att jag uti min sto^-ra nöd Min själ må kunna lisa: Gnds Fa-ders nåd beware mig! Mig Jesu kärlek mätte! Den

Helge Ande skänke sig Uti min själ, och rätte J mig sitt bo och säte!

5. Dn fordrar jn, o Herre kär! Att jag bör trägen wara, Om jag skall få det jag begär: Gif nåd, att då fortfara Och ropa både natt och dag: Ack, Fader! wär-des höra: För Jesn skull min bön npp-tag, Och mig nr nöden föra, Som mina synder göra.

6. Jag som en ödmjnk tiggare Dig beder och mig kröker, Och som en trogen tjenare Med flit helt träget söker: Jag kommer ock till dig, mill wän! Och klap-par an i trona: Ack, Jesn! mig din nåd sörlän, För syndastraffet skona, Och mig med dig försona.

7. Mitt stenehårda hjerta lät Helt mjnkt och krossadt blifwa, Att jag må öd^ mjnkt knnlla det Ät dig med kärlek gif^ wa; Så sår jag ingen sten för bröd, När jag det af dig beder; ^åt ormaliften war-da död; Sänd mig din wishet neder, Dig sjelf till pris och heder.

8. Ditt ord jag liknar wid ett ägg, Det du sjelf öppna wille, Och wisdoms salt derjemte lägg J rnitt sorstånd och sntne,536 Nw 102 ^^ ^ Att jag det icke äta må Med skorpionefin-ne; Så kan jag krastigt smaka få, Hwad lif, fom fins derinne Af idel godhet diue.

9. O, månge tufell bedja dig, Men ack! om bara intet: Thy bedja de såfängelig; Ack, att de dock besinte^t! De bedja ens om timligt godt Och söka jordisk lycka: Så snart de minsta korset fått, .De sig olycklig tycka, Och klaga det dem trycka.

1.0. Men dn som bedja har befallt, O, Jesu! gif din Ända, Soln lär oss rätt att bedja allt, Och går oss fjels tillhan-da. O Fader! hör sör Jesu skull, ^åt oss diu Auda ujuta, Så blir wår bön helt tröstesull, Som wi sör dig utgjuta, Då wi med Amell sluta. ^n annan ^å samma dagen. ^ud war mig nådelig! Min synd llti mig Will brista nti stycken. Ack, we! jag syndat har mot digOchsådantqwälmigjem^ merlig. Ack! hwart skall jag mig wända?

2. Min hjertans åugst är swår, Att jag så swåra brutit Mot dig, o Fader wår! As dig jag dock har njutit Så mycken kärlek, nåd och godt, Ja, mer än jag det har förstått, Och dock otacksam warit.

3. Jag har förtjent att dö, Ja dö den andra döden; Men hjertat ditt will blö', 536 Nw 102 ^^ ^ Att jag det icke äta må Med skorpionefin-ne; Så kan jag krastigt smaka få, Hwad lif, fom fins derinne Af idel godhet diue.

9. O, månge tufell bedja dig, Men ack! om bara intet: Thy bedja de såfängelig; Ack, att de dock besinte^t! De bedja ens om timligt godt Och söka jordisk lycka: Så snart de minsta korset fått, .De sig olycklig tycka, Och klaga det dem trycka.

1.0. Men dn som bedja har befallt, O, Jesu! gif din Ända, Soln lär oss rätt att bedja allt, Och går oss fjels tillhan-da. O Fader! hör sör Jesu skull, ^åt oss diu Auda ujuta, Så blir wår bön helt tröstesull, Som wi sör dig utgjuta, Då wi med Amell sluta. ^n annan ^å samma dagen. ^ud war mig nådelig! Min synd llti mig Will brista nti stycken. Ack, we! jag syndat har mot digOchsådantqwälmigjem^ merlig. Ack! hwart skall jag mig wända?

2. Min hjertans åugst är swår, Att jag så swåra brutit Mot dig, o Fader wår! As dig jag dock har njutit Så mycken kärlek, nåd och godt, Ja, mer än jag det har förstått, Och dock otacksam warit.

3. Jag har förtjent att dö, Ja dö den andra döden; Men hjertat ditt will blö',^ Nw 102 537 Och rycker nlig ur llödeu. Du fattar mig med karlek om, Och nådigt till mig ro-par: kom! Jag dig från döden frälfar.

4. O, allraljusfta röst! Som i mitt hjerta lyder; Jag känner deraf tröst, Och ser mill Fader blider. Jag will till ho-nom tröstligt gå; Och kärligt hoppas nåder så, För Jesn död och pina.

5. Min Jesu! sölj mig du Fram till min käre Fader: Och sör mig mana nn, Så blir jag ewigt glader; Ty hwad dll ber, det hörer hall: Jag söljer dig så godt jag kau, Och med min bön nedsaller.

6. Jag tröstar på ditt tal Och på diw dyra eder, Att Fadren gifwa skall Hwad jag as honom beder: Thy beder jag i Jesu Namn: O Fader! tag mig i diu famn, Och war mig mild och nådig.

7. Ger do^k en fader här Ej ften, när bröd begäres; Och den som fisk begär Ej någon orm beskäres: För ägg ej

gifs en skorpion; Skull' jag då för min Faders thron Ej få hwad jag ombeder.

8. Du lofwar ge mig allt, Hwarolll jag troget beder; Dock har du ock befallt Mig sorgfull falla ueder, Att söka nåd med sanllan bot, Och fast du synes stå mig mot, Bör jag dock träget klappa.

9. Ack, Fader! store Gnd! Sänd mig din Anda neder, Som lärer nlig din' blld,538 Nw 103 ^^^^^ Och i all sanning leder; Ack! helga mig till själ och kropp: ^åt mig ej hindras i mitt lopp, Men troget det sullborda.

1.0. Hur' glad är nu min fjäl! Gud Fader är mig goder; Jag har ett ewigt wäl i Jesn, minoln broder; Den Helge Ande bo hos mig, Och gläder mig ewin-nerlig. Nn är jag salig worden.

Andra Bönedagen.

Sj. fam : Gndi min sak hemställer jag.

^ Jesn! soln oss bedja lärt, Och ^^ ^ ^^ ^ ^ ^ beskärdt, Hwad wi as Fadren bedja må; A^k! stärk oss då, Till dig med tro och bön att gå.

2. Men hwad är jag, som dristar mig Gå fram, att tala så med dig? Jag som är idel stost och mull, As syuder full; Och till dig gå ej djerfwas skull'.

3. Fast jag owärdig är diu nåd, För mycken synd och öfwerdåd; Så ropar du dock: kom i frid! Jag är dig blid; Men börja nu mot synden strid.

4. Thy kommer jag, o store Gnd! Till dig uppå ditt eget bud; Jag faller uti stoftet ner, Och dig tillber, Jag tror du mig med nåd anser.

5. Dock sordrar dn, o Herre blid! Att man skall bedja allan tid, Och ej förtro^ tas, utau dig Helt stadelig Tro, ära, bedja innerlig. 538 Nw 103 ^^^^^ Och i all sanning leder; Ack! helga mig till själ och kropp: ^åt mig ej hindras i mitt lopp, Men troget det sullborda.

1.0. Hur' glad är nu min fjäl! Gud Fader är mig goder; Jag har ett ewigt wäl i Jesn, minoln broder; Den Helge Ande bo hos mig, Och gläder mig ewin-nerlig. Nn är jag salig worden.

Andra Bönedagen.

Sj. fam : Gndi min sak hemställer jag.

^ Jesn! soln oss bedja lärt, Och ^^ ^ ^^ ^ ^ ^ beskärdt, Hwad wi as Fadren bedja må; A^k! stärk oss då, Till dig med tro och bön att gå.

2. Men hwad är jag, som dristar mig Gå fram, att tala så med dig? Jag som är idel stost och mull, As syuder full; Och till dig gå ej djerfwas skull'.

3. Fast jag owärdig är diu nåd, För mycken synd och öfwerdåd; Så ropar du dock: kom i frid! Jag är dig blid; Men börja nu mot synden strid.

4. Thy kommer jag, o store Gnd! Till dig uppå ditt eget bud; Jag faller uti stoftet ner, Och dig tillber, Jag tror du mig med nåd anser.

5. Dock sordrar dn, o Herre blid! Att man skall bedja allan tid, Och ej förtro^ tas, utau dig Helt stadelig Tro, ära, bedja innerlig.^^^ ^ N:o 103 539 6. Kan dock en orättwiser man, Soln hwarken Gud ell' någon an Må srnkta, ^li af bönen rörd, Att hon blir hörd, ^är den i nöd blir trägen förd. 7. O hllru säll är då den själ! Soln beder dig, när nöden qwäl, Dn, som all godhets källa äft, Och hjelper bäst, När hjelp och tröst behöswes mest. 8. O store Gnd! som oss har skänkt Din enda Son, och på oss tänkt Då wi i döden lågo när, Wisst du ock ger Allt annat, när man träget ber. 9. Gud ware los! att hwar en sår, Som tror, dig kalla Fader wår, Och nti Christo till dig gå, Att klappa på Din nådes dörr, och hjelpen få.

10. O Gud! som är så nådesnll, Ack, hjelp oss då för Christi skull! Hjelp oss från satans makt och lilt, Från synd och brist; Ack, hör och hjelp oss, Jesn Christ!

11. Ack, Jesn! jag dig följa will; Dock det hör krast och anda till: Ty min' owänner äro mång', Och på min gång Förhindra mig med list och twång.

12. Dock ger jag mig i dine hand, Sänd mig till hjelp djn Helge And': Jag lägger mig nti din samn, Den trygga hamn, Och slntar nn i Jesn Namn! 540 Nw 104

Tillökning.

Los- och Bönesång wid slntet as ett år.

1^1. ^^ ^ Jesn ^amu, wi slute Det ^^ ^ förlidna gamla år, Och det nya snart ingår, ^åt dill uåd dock ej bli ute, Till att hjelpa oss ännu; Dn soln fordom nådig warit, Ätt wi bistånd ha' ersarit, Hjelp, ack, hjelp oss, Herre dn!

2. Tllsend tack, oändlig ära Ske dig, Herre ^ebaoth! Tack för både med och mot; Tack för all gudomlig lära; Tuselld tack för hwar en gång Dn wår synd oss har tillgifwit ; Tack för all den nåd, soln blif-wit Oss sörlänt till bön och sång.

3. Tack för det att du oss spisat Med ditt helga blod och kött, Dermed du wår själ har södt, Tack för tröst, som oss har lisat; Och för korset tacke wi; Ja, för allt hwad själen njutit, Och oss as dill nåd tillslutit Skall du ewigt prisad bli.

4. ^os och pris wi dig hembäre Af wår inre hjertans grllnd, Ätt wi intill denna stnnd Födde, klädde, hulpne äre; ^os ske dig, att wi också J wår synd ej döde blifwit, Men du nåd och tid oss gif^ wit, Att wi oss än bättra må.^^^ N:o 104 ^ ^ ^ 541 5. Ha' wi i det gamla året Hyst wår gamla synd och skuld, Så war dock äu mild och huld; Hela du det syndasåret; ^åt det gamla allt förgås, Och låt allt förnyadt blifwa, Att en helig wandel drif-wa. Herre Jesu, hjelp du oss! 6. Wåra tårar, som ha' rnnnit Utas wåra ögon ner, Dem du, Herre! alla ser; ^åt dem hafwa nåder suullit, Att du ock med detta år Wår olycka wärdes ända, Och wårt eländ' så omwällda, Att ej owän glädjas får. 7. ^åt wår konung, landsens fader, Och wårt hela fosterland Grönskas af din nådes hand, Att hwar man må wara gla-der. Herre! dem din nåd bete; Ack! wäl-signa och beskydda Hwar och en nti fin hydda, Att din srid och sällhet se. 8. Helig, helig skall du wara Af oss prisad detta år, Som i Jesn Namn in-går. Fräls oss utur satans snara; Hjelp oss mot wår fiend's hand; Gif, a^kl gis oss frid och lycka, ^åt ej nöd och död oss trycka; Si, så sröjdas folk och land.

9. Nll, wi ge oss dig i händer, Så till gods, som kropp och själ, All ting, allt bewara wäl! Och när det till ändan län-der, Uti denna dödlighet, Att wår lefnad är förliden, ^åt oss då förwerla tiden J en salig ewighet! 542

Nw 104

Om den saliga ^wigheten.

1^5 ^ ewighetl du fröjdeord, Du ^ gläder mig på d^nua jord; O början ntan ände! O ewighet! fröjd utan pnst, Jag wet, för hjertans ro och luft, Ej lller af mitt elände, Soln eljest oss här qwälja plär; Ty ewigheten har jag kär.

2. All werlden ingen glädje har, Som ej med tiden ända tar, Och måste helt förswinna; Men ewighet har intet mål, Hon blir i osörgängligt prål, Och kan ej ändring sinna, Ja, såsom Skristen säga wet, Hon är en oförwanfklighet.

3. O ewighet! du runda längd, Fast jag här blir as plågor trängd, Wet jag, de snart upphöra; Och när jag då din långa tid Betänker, och den sälla frid, Den ingen kan förstöra; Så nöjs jag wäl att lida här; Ty det ett ögonblick blott är.

4. Hwad är dock alla Christnas nöd ^ch de martyrers swåra död, Allt eländ, kors och pina? Om man det samlar på en wåg, Och då på andra sidan såg Hur^ härligt de 1111 skina; Hur^ skulle detta wäga mer, Än allt det qwal, som dem här sker?

5. Ser man dock de sördömde an, Hnr' lång der's pina wara kan, Hur' grymt de warda dräpne; Atl stadigt dö en ewig död, Och leswa dock i högsta nöd, Af eld ochN:o 106 543 matkar frätne. O hwad för fröjd då sinne wi, Som för allt sådant warda sri!

6. J himlen hwar en Chriften går Hos Gud i tusend, tuseud år, Och leds ej der wid tiden; De ena sig med englar då, Gnds glans de städse skåda så, Och ha' den gyllne sriden; Med englamanna spisas de, Som Christns loswat skolat ske.

7. O, hnrn längtar innerlig Mitt matta hjerta ester dig, Du öfwerfälla lefnad ! När skall jag en gång der ingå, Hwar arma hjertat mitt kan få En werklig ro och trefnad? O werld! far wäl till ewig-het, Jag längtar himlens salighet.

8. Far bort dn ftolta werldslig makt, Du dumma högfärds klädeprakt, Far bort all' syndlig^ dagar! Dn falskt upptände kärleks-brunst; Dw guld och stlswer, rikdomsdunst, Hwad werlden helst behagar, Och förfin gläd^ je älskar mest; Mig ewigheten möter bäst.

9. O ewighet! dn sröjdeord, Du glä-der mig på denna jord, O början utan ände! O ewighet! sröjd ntan tal, Jag wet af ingen sorg och qwal, Se'n jag mig till dig wände: O Jesu! gif mig sådant nit Beständigt tills jag kommer dit. ^orgon-Psalm. 1 ^^ ^ skönsta sol, som himlen målar! ^^ ^ ^^ ^ ^ ^ mitt ljus^ N:o 106 543 matkar frätne. O hwad för fröjd då sinne wi, Som för allt sådant warda sri!

6. J himlen hwar en Chriften går Hos Gud i tusend, tuseud år, Och leds ej der wid tiden; De ena sig med englar då, Gnds glans de städse skåda så, Och ha' den gyllne sriden; Med englamanna spisas de, Som Christns loswat skolat ske.

7. O, hnrn längtar innerlig Mitt matta hjerta ester dig, Du öfwerfälla lefnad ! När skall jag en gång der ingå, Hwar arma hjertat mitt kan få En werklig ro och trefnad? O werld! far wäl till ewig-het, Jag längtar himlens salighet.

8. Far bort dn ftolta werldslig makt, Du dumma högfärds klädeprakt, Far bort all' syndlig^ dagar! Dn falskt upptände kärleks-brunst; Dw guld och stlswer, rikdomsdunst, Hwad werlden helst behagar, Och förfin gläd^ je älskar mest; Mig ewigheten möter bäst.

9. O ewighet! dn sröjdeord, Du glä-der mig på denna jord, O början utan ände! O ewighet! sröjd ntan tal, Jag wet af ingen sorg och qwal, Se'n jag mig till dig wände: O Jesu! gif mig sådant nit Beständigt tills jag kommer dit. ^orgon-Psalm. 1 ^^ ^ skönsta sol, som himlen målar! ^^ ^ ^^ ^ ^ ^ mitt ljus^^ 544 ^ Nw 106 ^ min wän? Ack! hwar får jag mitt lif igen? Kan du med dilla klara strålar Mig lysa, att jag hollolll sinller, Som lysa bör uti mitt bröst, Af hwilkens eld mitt hjerta brinner, Och ger min fjäl en ewig tröst?

2. J natt, då mörkret mig betäckte, Såg jag, i ljuflig dröm, mill wän ; Men sann ej honom mer igen, Så snart soln dagen nlig uppwäckte. Äck, mig, att jag mill glädje saknar, När allting sår med fröjd nppstå! Ty hela jorden nu uppwak-llar, Och tycks llytt lis med dagen få. ^

3. En idel natt, en mörker dimma Är stadigt kring min arma själ, Som henne ängsligt pillar, qwäl, Om jag ej ser hans strålar glimma; Om Keslls icke nlig upp-lyser Och med sill klarhet leder mig, Jag då sör dageu skräcks och ryser, Så mörk är hall och faselig.

4. Jag ser wäl himlasolen skina; Men ack! jag saknar lifsens ljus, Som skina bör i hjertats hus; Ack! när skall dock mill sol upprinna? Min Sol, som kall allt mörker döda, Och gifwa mig ett ro^ ligt mod. Jag redan fer dess morgon-röda, Soln är min Jesu kärleks blod.

5. Nu, denna natten är till äuda, Då jag i timligt mörker låg Och himlasolen ill-tet säg. Äck, att du också wille tällda Ditt ljus och lif på deuna dagen Uti mill armaNw 106 545 döda själ, Som är af mörker helt beta-gen; Hwaröfwer hon fig swåra qwäl!

6. Haf tack, min Jesn! för din nåde, Som du min arma kropp har gjort, Och jag i denna natten sport, Då jag är frälst srån allan wåde. Ack! låt i dag mig äswen njuta Ditt nådeljus och blida sken, Att jag må dagen saligt sluta, Och wandra heligt utan mehn.

7. A^k! låt min själ ej ligga länger J syndens stygga, mörka natt, Soln mig nn har omgifwit platt, Och från ditt

ljus och närwist stänger. Kom, lifsens Sol! upplys mitt sillne, Kom, stråla mig i nåder an, Och låt din klarhet bli der-inne, Att jag må gå den rätta ban.

8. Då är mig ingen natt så stygger, Mig intet mörker är så stort, Ej heller finns så ängslig ort, Att jag ej wistas nöjd och trygger. Ja, sknlle jag ock ändt^ lig wandra Jgenom dödens mörka dal, Slätt intet kan min ro sörandra, Ty dn mig frälsar från allt fall.

9. Förbarma dig, ack! dig förbarma, Min Jesn! öswer mig, ditt barn, Och sräls mig utur syndens garn, Från satan, werlden, som så larma, Och wilja mig helt nedertrycka; Men kom, ack kom! och hjelp dn mig: ^åt ingen mig isrån dig rycka : Jag tefwer och jag dör i dig.

18546 N:o 107 ^ ^^^^ Gif mig din nåd att helt förfaka All werlden och hwad hennes är, Samt ock mig sjelf och mitt begär; ^åt mig ej lystna mer att smaka Nå'n ögon- eller köttslig lusta, Som mig fast ofta dårat har; Men med din kraft min fjäl ntrn-sta, Att heligt wandra alla dar.

1^1. ^ed mig i dag alltfom dig täckes, Din wilja ware mitt begär: Gif, att jag har dig hjertligt kär, Och att all köttslig kärlek släe-kes. ^åt mig i dag och alla dagar, Mig skicka till mill sista qwäll, Så slntar jag, när dn behagar, Min lefnadsdag förnöjd och fäll.

42. När ock den stora dagen dagas, Som wet af intet mörker mer, Hwars sol går aldrig mera ner; Så låt ock mig till dig npptagas. Uppwäck mig då för-nöjd och glader Ur dödens natt och mör-ka wrå: Att jag då må hos dig, min Fader! En ewig dag och glädje få. ^ Afton-Psalm. ^en sköna solens ljns och prakt ^^ ^ Will åter nn sörswinna: Allt har fig 1111 till hwila lagt; Min fjäl! din pligt besinna: Träd fram till himlens dörr, Och sjllng det los dn bör; Ställ ögon, sin^ nen, hjertat så, Ätt de på Jesnm systa må.

2. J stjernor! af hwars glans och stråla Sjelf himlen fyns hofwera, J gören nat^ 546 N:o 107 ^ ^^^^ Gif mig din nåd att helt förfaka All werlden och hwad hennes är, Samt ock mig sjelf och mitt begär; ^åt mig ej lystna mer att smaka Nå'n ögon- eller köttslig lusta, Som mig fast ofta dårat har; Men med din kraft min fjäl ntrn-sta, Att heligt wandra alla dar.

1^1. ^ed mig i dag alltfom dig täckes, Din wilja ware mitt begär: Gif, att jag har dig hjertligt kär, Och att all köttslig kärlek släe-kes. ^åt mig i dag och alla dagar, Mig skicka till mill sista qwäll, Så slntar jag, när dn behagar, Min lefnadsdag förnöjd och fäll.

42. När ock den stora dagen dagas, Som wet af intet mörker mer, Hwars sol går aldrig mera ner; Så låt ock mig till dig npptagas. Uppwäck mig då för-nöjd och glader Ur dödens natt och mör-ka wrå: Att jag då må hos dig, min Fader! En ewig dag och glädje få. ^ Afton-Psalm. ^en sköna solens ljns och prakt ^^ ^ Will åter nn sörswinna: Allt har fig 1111 till hwila lagt; Min fjäl! din pligt besinna: Träd fram till himlens dörr, Och sjllng det los dn bör; Ställ ögon, sin^ nen, hjertat så, Ätt de på Jesnm systa må.

2. J stjernor! af hwars glans och stråla Sjelf himlen fyns hofwera, J gören nat^Nw 107 547 ten full med prål; Dock tusen resor me-ra Skin i mitt hjertas hus Det skona himlaljus, Min Jesus, som månd' i mig bo, Mitt skydd, min skatt och all min ro^.

2. All folk och djur, soln jorden bär, Af fömu nu tynges och döswas; Dock cm är deu i höjden der, Hwars ögon aldrig föfwas: Jag menar, Jesu, dig, Din' ögoll wakta mig: Thy skall mill själ ock wa-ken stå, Att dn ej ensam waka må.

4. O Jesu! låt dig täckas wäl Dell sång jag för dig qwäder; Jag har ej frid uti min sjal, Förr'll jag för dig fram-träder; Jag frambär hwad jag kan, Ack, tag det nådigt an; Det går dock af ett troget bröst, O Jesu! du min själatröst.

5. Jag will med dig till hwila gå, Dig will jag mig befalla, Du mitt be-fkärln, mig skydda må Jsrån olyckor alla. Jag sruktar ingen nöd, Ej satan eller död; Ty den till ro med Jesnln går, Han åter upp med glädje står.

6. J afgrundsalldar, wiken hem, Här ha '11 J intet göra; Mill kropp är Jefll rikes lem, J lnå^n dess sömn ej störa.

Gnds englars starka makt Ha' om mig wård och wakt; Dess läger rundt omkring mig är, Thy trotsar jag all satans här.

7. Sä will jag somna trygg och sri J dig, mill Jesu söte, Dill^ wingar skall548 Nw 108 mitt täcke bli, Min sällg din nådes sköte; Mitt örongott ditt bröst, Min dröm den ljuswa tröst, Som utaf lifsens ord lltgår, Och jag ntas din Anda får.

8. J natt, få kringt som pulseu går, Skall dig mill själ omsamna, Så tidt mitt hjerta i mig slår, Skall önskan hos mig hamna, Och städse med högt ljud Ut-ropa till mill Gud: O Jesu! Jesu! du är min, Jag är också och blifwer din.

9. Du matta kropp, lägg dig nn ner, Och sos helt sött och stilla; J trötte ögon, sluten er, Ty det är så Guds wilja ; Men slut ock dermed in: Herr^ Jesu! jag är din, Så är ditt slut helt saligt satt, Min söte Jesu, gis god natt! ll^mnntring till trones srimodighet. ^^ leswer jn! Själ! hwarför ^^ ^ misströstar dn? Gnd är god, och sig sörbarlllar, Ger all hjelp på jor^ den här, Och med makt och starka armar Gör hwad godt och nyttigt är: Gud kau bättre, äu wi täuka, Nöden till wårt bä^ sta länka; Själ, o! så betänk då nu: Gnd wår Herre leswer jn!

2. Gud leswer ju! Själ! för hwad llliss^ tröstar du? Skulle hall soswa eller blunda, Soln gör ögat, att det ser? Skulle hall icke höra klllllna, Som all' öroll gjort och 548 Nw 108 mitt täcke bli, Min sällg din nådes sköte; Mitt örongott ditt bröst, Min dröm den ljuswa tröst, Som utaf lifsens ord lltgår, Och jag ntas din Anda får.

8. J natt, få kringt som pulseu går, Skall dig mill själ omsamna, Så tidt mitt hjerta i mig slår, Skall önskan hos mig hamna, Och städse med högt ljud Ut-ropa till mill Gud: O Jesu! Jesu! du är min, Jag är också och blifwer din.

9. Du matta kropp, lägg dig nn ner, Och sos helt sött och stilla; J trötte ögon, sluten er, Ty det är så Guds wilja ; Men slut ock dermed in: Herr^ Jesu! jag är din, Så är ditt slut helt saligt satt, Min söte Jesu, gis god natt! ll^mnntring till trones srimodighet. ^^ leswer jn! Själ! hwarför ^^ ^ misströstar dn? Gnd är god, och sig sörbarlllar, Ger all hjelp på jor^ den här, Och med makt och starka armar Gör hwad godt och nyttigt är: Gud kau bättre, äu wi täuka, Nöden till wårt bä^ sta länka; Själ, o! så betänk då nu: Gnd wår Herre leswer jn!

2. Gud leswer ju! Själ! för hwad llliss^ tröstar du? Skulle hall soswa eller blunda, Soln gör ögat, att det ser? Skulle hall icke höra klllllna, Som all' öroll gjort ochNw 108 549 ger? Gud är Glld, han ser och hörer Hwad de sromma qwal och störer. Själ, o! så betänk då nu: Gud wår Herre lefwer ju!

3. Gud lefwer ju! Själ! hwarför luiss^ tröftar du? Han, fom hela jorden täcker Med fin' moln och himlgbloss, Han, fom kring all werlden räcker, Är ej fjerran ifrån oss. Dem Gud älskar, hau tillsänder Hjelp och tröst från alla ändar. Kära fjäl! be-tänk då nu: Gud wår Herre leswer ju!

4. Glld lefwer ju! Själ! hwarför miss^ tröftar dn? Owäls du fwårt af kors och wåde; Eudaft tag till Gud ditt lopp; Gud är stor och rik af uåde, Hjelper swaga nådigt opp. Herrans nåde kan ej wändas, Och hans trohet aldrig ändas. Kära själ! betänk då nn: Gud wår Her-re lefwer ju !

5. Gud lefwer ju! Själ! hwarför miss-tröstar du? Om dig dina synder kränka, Dina brott dig ängsligt bry, Kom till Glld, han will fördrällka All din synd i hafwets dy. Midt uti oiu ftörfta piua Kall hau låtcc trösten skina. Själ, o! så betänk då nn: Gnd wår Herre leswer jn!

6. Gnd leswer jn! Själ! hwarför miss-tröstar dn? Will all werlden dig^ sördrifwa, Att dn måste rådlös gå; Skall dock Gnd din hjelp förblifwa, Och hos dig i piuau ftå. Gud fig kärast med dig enar, När55^ N:o 169 du korset swårast mellar. Kära själ! be-tänk då nll: Gnd wår Herre leswer jll!

7. Gnd lefwer ju! Själ! hwarför miss-tröstar du? ^åt båd^ jord och himmel bräckas, Och i grund till intet bli, ^åt all helwets låga wäckas, ^åt wår fielld bittert gny; ^åt man död och satan swärma, Den Gud tror will hall beskärma. Kära själ! be-täuk då nu: Gud wår Herre leswer ju!

8. Gud lefwer ju! Själ! hwarsör miss-tröstar du? Skönt du måst' i ängsledagar Gå den hårda törnestig; Gud på

sådan wäg behagar Att till himlen föra dig. Gnd åt dem, som korset kränker, Frid och sröjd i himlen skänker. Själ, o! så be^ tänk då nu: Gud wår Herre leswer ju!

Om ^nds ljnsliga kärlek. 1 ^^ ^in själawän! o hur' sörllöjder ^^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ kärlek bo! Jag smakar der mång' tusen fröjder, Får i din famn ofäglig ro, Min ängslenattderhelt förswinner, Min glädjesol för mig uppring ner, När kärlek strålar af ditt^bröst. O hwil^ ken himmel nppå jorden! Ho är wäl ej för-nöjder worden, Som uti dig fårfrid och tröst?

2. En .ann' må hwad han will begära, Jag längtar endast ha' dig kär, Jag ingen will i hjertat bära, Än dig, soln allt mitt nöje är; Ack! att jag dig så sent lärtkän- 55^ N:o 169 du korset swårast mellar. Kära själ! be-tänk då nll: Gnd wår Herre leswer jll!

7. Gnd lefwer ju! Själ! hwarför miss-tröstar du? ^åt båd^ jord och himmel bräckas, Och i grund till intet bli, ^åt all helwets låga wäckas, ^åt wår fielld bittert gny; ^åt man död och satan swärma, Den Gud tror will hall beskärma. Kära själ! be-täuk då nu: Gud wår Herre leswer ju!

8. Gud lefwer ju! Själ! hwarsör miss-tröstar du? Skönt du måst' i ängsledagar Gå den hårda törnestig; Gud på sådan wäg behagar Att till himlen föra dig. Gnd åt dem, som korset kränker, Frid och sröjd i himlen skänker. Själ, o! så be^ tänk då nu: Gud wår Herre leswer ju!

Om ^nds ljnsliga kärlek. 1 ^^ ^in själawän! o hur' sörllöjder ^^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ kärlek bo! Jag smakar der mång' tusen fröjder, Får i din famn ofäglig ro, Min ängslenattderhelt förswinner, Min glädjesol för mig uppring ner, När kärlek strålar af ditt^bröst. O hwil^ ken himmel nppå jorden! Ho är wäl ej för-nöjder worden, Som uti dig fårfrid och tröst?

2. En .ann' må hwad han will begära, Jag längtar endast ha' dig kär, Jag ingen will i hjertat bära, Än dig, soln allt mitt nöje är; Ack! att jag dig så sent lärtkän-Nw 109 551 na, Och icke förr fått smaka denna Din söta kärlek, Jesn min! Ack! gif mig nn, dn kärlek söta, Jag will ock dig med kärlek möta. Tag, kärlek, tag mitt hjerta in. 3. ^åt werlden fig mig wrederwisa,Wäl-an! jag ock ej henne tror, Fast hon mig will sin kärlek prisa Med wänligt sken, och den beswor. All annans kärlek jag försäljer, Dn är den wän, soln jag utwäljer! Du blir min wän sast wänskap dör. All werldenshatmig dock ej fäller; Ty i min olycksnatt och qwäller Du mig all hjelp och bistånd gör. 4. Will Mosis iswer mig förkrossa, Och blirtrar lagens hot och we; Skönt alla djes-lar mot mig trotsa, Will jag med tro till höjden se; Och fly till hjertesåren dilla, Der sår jag se mig trösten skilla; Mig ingens hot der skada kan. Om allt will mot nlig lik-soln strömma, Blir dn min tröst, ho will förd öm ma? Din kärlek tager mig fig all^ 5. För du mig in i korsets öken, Jag söl-jer, stödjer mig på dig. Du ger mig spis nr molneröken, Af klippan wederqwicker mig; Jag går din nnderwäg förnöjder, Den sluts med kärlek och med fröjder. Nog af, när jag dig hos mig ser. Jag wet, den dn will härlig göra, Och öfwer sol och stjer-nor söra, Den sör dn sörst till djnpet ner. 6. O död! du mången annan skräcker, Mig ej, ty Jesus är mitt lis; Der är jag552 Nw 110 trygg, ty dit ej räcker Din hwassa ndd och mordeknif. Ho fkräckes sör den wägens än-da, Der sara, nöd och ångst sig wända Uti en salig säkerhet? Mitt ^jus! så låt mig nn få fara Ur mörkrets dal, att hos dig wara J fridens fälla ewighet. 7. Min själawän! o hur^ sörnöjder Är jag då nn, som tror på dig! Ho kan mig skilja från min^ sröjder? Ty du, miu Gud! förnöjer mig. ^åt sådan ro llti mitt sinne, As oinskränktan godhet dine, Till himlasör-smak gjutas in. Bort, werld! med allt ditt smickerlöje; Min Jesns är mitt enda nö-je. O hwilken tröst: min wän är min! Om kärlek till Jesnm. Högsta lnst och hjertefägnad, Du ^ utkor'de, mig tillegnad, Själa-brndgnnl. Kärnte wän! Ack! gif kraster, nåd och gåswa, För din kärlek dig att loswa, Och dig ewigt älska gen. 2. Du är för mitt arma hjerta We-derqwickning i min fmärta, Och ett ln^ ftigt paradis. O hwad glädje jag får njnta, När jag dig får se och skuta J min själ på saligt wis! 3. När dn ger mig dina krafter, Och din Andas balfamssaster, O hur starkt besegra de Hjertat, och det genomtränga, Att det snar^ lig sig må swänga, Himlen åt att dig så se! 552 Nw 110 trygg, ty dit ej räcker Din hwassa ndd och mordeknif. Ho fkräckes sör den wägens än-da, Der sara, nöd och ångst sig wända Uti en salig säkerhet? Mitt ^jus! så låt mig nn få fara Ur mörkrets dal, att hos dig wara J fridens fälla ewighet. 7. Min själawän! o hur^ sörnöjder Är jag då nn, som tror på dig! Ho kan mig skilja från min^ sröjder? Ty du, miu Gud! förnöjer mig. ^åt sådan ro llti mitt sinne, As oinskränktan godhet dine, Till himlasör-smak gjutas in. Bort, werld! med allt ditt

smickerlöje; Min Jesns är mitt enda nö-je. O hwilken tröst: min wän är min! Om kärlek till Jesnm. Högsta lnst och hjertefägnad, Du ^ utkor'de, mig tillegnad, Själa-brndgnnl. Kärnte wän! Ack! gif kraster, nåd och gåswa, För din kärlek dig att loswa, Och dig ewigt älska gen. 2. Du är för mitt arma hjerta We-derqwickning i min fmärta, Och ett ln^ ftigt paradis. O hwad glädje jag får njnta, När jag dig får se och skuta J min själ på saligt wis! 3. När dn ger mig dina krafter, Och din Andas balfamssaster, O hur starkt besegra de Hjertat, och det genomtränga, Att det snar^ lig sig må swänga, Himlen åt att dig så se!Nw 111 553 4. Du är en magnet, som drager Sjä-len, och med kärlek tager Den till brin-nand' kärlek in: Denna krasten drar och drifwer Mer och mer, tills själen blifwer Helt och hållet egen din. 5. Äck! dn har ock mig intagit, Och med kärlek till dig dragit; Blås din eld i själen opp. O! din kärlek djnpt mig bränner; Jag derför till källan ränner, Som en hjort i fnllan lopp. 6. Hela werlden och dess nöje Kastar jag, som gistadt löje, Ur mitt hjerta, nr hwar lem. Spisa mig i öknen sanna Med din himlakärleks manna, Tills min Fader tar mig hem. 7. Dn mitt enda allt i alla! Dig will jag mig helt befalla; Du min kärleks ljns och lis. Hwem mig annars trösten giswer? Jesn! du deu ensam blifwer, ^^ ^ sj^lf till e^eu ^if. 8. Hör, ack hör, hur^ jag mig gläder, Hur' jag jubilerar, qwäder, Hur' förnöjd jag stadigt går^ Jesu dig mig helt sör-klara! Ewigt, ewigt oss sörpara, Att jag triumphera får! ^n annan. 4 11 ^e ljusliga blickar, som Jesus mig ^ ^ ^ ^ ^^ ^ smärta, Och gå mig till hjerta, Att jag mig af kärlek Nw 111 553 4. Du är en magnet, som drager Sjä-len, och med kärlek tager Den till brin-nand' kärlek in: Denna krasten drar och drifwer Mer och mer, tills själen blifwer Helt och hållet egen din. 5. Äck! dn har ock mig intagit, Och med kärlek till dig dragit; Blås din eld i själen opp. O! din kärlek djnpt mig bränner; Jag derför till källan ränner, Som en hjort i fnllan lopp. 6. Hela werlden och dess nöje Kastar jag, som gistadt löje, Ur mitt hjerta, nr hwar lem. Spisa mig i öknen sanna Med din himlakärleks manna, Tills min Fader tar mig hem. 7. Dn mitt enda allt i alla! Dig will jag mig helt befalla; Du min kärleks ljns och lis. Hwem mig annars trösten giswer? Jesn! du deu ensam blifwer, ^^ ^ sj^lf till e^eu ^if. 8. Hör, ack hör, hur^ jag mig gläder, Hur' jag jubilerar, qwäder, Hur' förnöjd jag stadigt går^ Jesu dig mig helt sör-klara! Ewigt, ewigt oss sörpara, Att jag triumphera får! ^n annan. 4 11 ^e ljusliga blickar, som Jesus mig ^ ^ ^ ^ ^^ ^ smärta, Och gå mig till hjerta, Att jag mig af kärlek554 Nw 111 helt brinnande ser. Thy har ock min själ Mig bjndit farwäl, Och söker i dag Dig Jesn! mitt jag. :,: 2. Din^ kärliga ögon llpptända min själ, Mitt hjerta bekänner, Att kärlek det brän^ ner; Jag smakar en sötma, ett ewigit wäl. Mitt sinne är wändt, Till himmelen sändt; Thy blir jag ock fritt Det jordiska qwitt. :,: 3. Den jordiska solen wäl wärmer oss här, När hon oss bestrålar, Och präktigt här prålar; Men, Jesn! dill^ ögon mer wärlna oss bär; När du på oss ser, Och kärlek oss ger, Din låga mer rår, Än so^ lens förmår. :,: 4. Jag dör utaf kärlek, dock lefwer än^ då: J dödade leder! Uppqwicker nu eder, Och tan er med glädje fröjdoket up^ä. Mig skiner allstans Den himmelska glans. O Jesu ! mig du ! Dig lefwer jag 1111. :,: 5. Gudomelig kärlek jag får i mitt bröst : Jag gråter i fröjder, Och är dock högst nöj^ der, Slik smärta städs känna i hjertat, med tröst. O sötaste pil^! Hur tar du mig in! Hwad blir jag? en ann; Mensäga^tejkan.:,: 6. Hur^ lär mig dock warda, när du mig då der Med himmelska blickar Helt ewigt nppqwicker? Det träget mitt hjerta med längtan begär. O glans! som der är; Ack, worejag der! O himmelska hopp^ Kom sör mig dit opp. :,: N:o 112 555 Om all tings sörsalelse. 11^ ^itt hjerta! hur wacklar och slad^ ^ ^ drar du än? Hwi gör dn dig lnatter För jordelles skatter, Syndoket att bära och wara dess wän? Din bästa del är Att Jefnlll ha kär; Gå ställ nn ditt lopp, Till himmelen opp. :,: 2. Min mildaste Jefn, dn sötaste fröjd! För dem soln dig wälja, Och werlden sör-sälja, Hnr litet än wet jag, hur du gör för^ nöjd! ^åt dö i mig här Allt köttsligt be^ gär, Och endast till dig Gif hnnger i mig. :,: 3. J dig är en fullhet af allt som är godt: Allt köttsligit nöje Är swikefullt löje, Fwrdämpar oss modet och trona; men blott Den allting dör af, Och intill fin graf Blott Jesnm har kär, Han sröjdesull är. :,: 4. Ack! lär mig, mig wända till inner-sta grnnd: Ditt wäsend, min käre! Mig lä-kedom bäre, Och göre mig riktiga wägenhelt knnd^ Förläna dn mig, Att sinna i dig Slik ewigan lnst, Soln ej wet as pust. :,: 5. Jag will ej mer löpa en jordenes träl: Jag söker blott hinna, Mill själa-wän winna: Allt annat jag gifwer nu ewlgt sc^rwät. Hc^n syster mj^t bröst Med himlaljus tröst, Ällt hwad mall begär, J Jesn allt är. :,: 6. O, Jesn! mill bäste och trognaste wän, Ditt hjerta jag finner Helt inner-556 N:o 113 ligt brinner As kärlek och sötma, Och skänker mig den. Derhos du mig ger Ditt rike, der ser Jag ewigt mig nöjd, O himmelska sröjd! :,: 7. Nn drag mig, min Jesn! helt hål^ len till dig; Ack! hjelp mig rätt kämpa, Mitt sinneswåld dämpa: Din kärlek, soln strömmar, ingjut uti mig. Dn himmel^ ska glans, Kringskin mig allstans; Ack! låt mig helt ren, Dig älska allena. :,: 8. Min wilja helt ware förfänkt nti din: J fröjdas och gråta, J göra och

låta, Så ware allt rättadt helt efter ditt finn'. Dig ger jag mig rätt På barnsligit fätt. Ack, lef dn i mig, Så lefwer jag dig! :,: ^n annan. 11^ ^fsöndrer er, J matta kraster ^^ ^ ^ ^^ ^ ^ werldsligt wäl; Förkasta alla timlig^ skatter, Min nogsamt plågade trötta själ. Werld! haf god natt, jag ändras platt: Jag tar ett annat wäsend an, Som ej med något mängas kan.

2. J berg och dalar, hjelpen sjunge Med mig lossjuuger Jesu pris, Som ifrån syndabördan tnnga Mig hnlpit fram på nådigt wis. Er tnst och skatt ber iag god natt; Mig är hög tid, till ewighet, Att fly från all förgänglighet. 556 N:o 113 ligt brinner As kärlek och sötma, Och skänker mig den. Derhos du mig ger Ditt rike, der ser Jag ewigt mig nöjd, O himmelska sröjd! :,: 7. Nn drag mig, min Jesn! helt hål^ len till dig; Ack! hjelp mig rätt kämpa, Mitt sinneswåld dämpa: Din kärlek, soln strömmar, ingjut uti mig. Dn himmel^ ska glans, Kringskin mig allstans; Ack! låt mig helt ren, Dig älska allena. :,: 8. Min wilja helt ware förfänkt nti din: J fröjdas och gråta, J göra och låta, Så ware allt rättadt helt efter ditt finn'. Dig ger jag mig rätt På barnsligit fätt. Ack, lef dn i mig, Så lefwer jag dig! :,: ^n annan. 11^ ^fsöndrer er, J matta kraster ^^ ^ ^ ^^ ^ ^ werldsligt wäl; Förkasta alla timlig^ skatter, Min nogsamt plågade trötta själ. Werld! haf god natt, jag ändras platt: Jag tar ett annat wäsend an, Som ej med något mängas kan.

2. J berg och dalar, hjelpen sjunge Med mig lossjuuger Jesu pris, Som ifrån syndabördan tnnga Mig hnlpit fram på nådigt wis. Er tnst och skatt ber iag god natt; Mig är hög tid, till ewighet, Att fly från all förgänglighet.N:o 113 557 3. J gröne ängar, J wäl ären Om sommarn ljuf' att se uppå; Men äfwen J oss detta lären, Hnr snart all skönhet wandlas må. God natt, farwäl! ack, tänk, min fjäl, Hur' alltsör gerna din natnr Will älska werldens kreatur. 4. Har du allt härtills älskat någon, Soln har din tid och krast förtärt, Så låt ej ängslan qwälja hågen, Om den ej mer blir dig beskärd. Gif allt god natt och tänk nn, att Din Brndgnm will i härlig skrnd, Dig ha beprydd en jnngsrnbrnd. 5. Bort, egenkärlek! som förgiftar Mitt hjerta, och det lemnar qwitt, Att sölja Jesn kärleksdrister, Som ensam bör ha^ hjertat mitt. God natt, farwäl, min kropp och själ! Jag från mig fjelf går nt, att bo Hos Jesnm uti ewig ro.

6. Ack! slit mig lös från dolda snaran, Gör mig från hemlig^ näten fri, Från owäns råd hjelp mig nr faran, Ätt jag ditt frälsta får må bli. God natt till sist du wåld och list! Mig skol'n J ej bedraga mer; Mot mig all konst nu felas er.

7. Hur ljuf är dock eu frier waudel J rena hjertans återhåld! När denna werldens dårehandel Ej gör oss sorg ell' kärleks wåld. God natt med lnst, båd' lust och pust! Jag redau är inför min Gnd En drottning och förlofwad brnd.558

N:o 114

8. Förgöm mig helt i sriden inne Och tryck mig djupt ill i ditt bröst; Gif mig ett fritt och ledigt sinne Från allt och klea-tllrells tröst! God natt! ack hör! Min kär-lek gör, Ätt jag mig fjels förgäter nöjd, Och trängtar blott till himmels höjd. Om dristelig kärlek.

wr' står med er kärlek? J käre Guds w ann er! Följs enighets drifter, soln kärleken tänner? Ja, står lnall i enighetsbandet allt sort, Och har man ej söndring bland andarna sport? Gnd ser wäl hwad bor uti hjertat hos alla; Eu kärlekslös må sig en broder ej kalla ; En tro ntan kärlek kan Jesnm ej winna: J lysande låga bör kärleken brinna.

2. Så snart wi as höjden nyfödde ha' blifwit, Har Gud oss i Christo för sina inskriswit, En Fader, en Ande, en tro och ett hopp, Ett dop och en wäg intill him-melen opp, De knllna tillfyllest wår' hjertan så ena, Ätt wi ej må annat, än kärlighet mena, Hat, asuud, ond' tallkar då må-ste sörswinna. Ack! låtom oss ftadeligt detta besinna.

3. Gllds Ande, der oswan, oss håller tillsamman, Han ger oss hit neder den himmelska flamman: Ej göres nå'n skill-nad emellan en hwar; Ty ödllljnka hjer- 558

N:o 114

8. Förgöm mig helt i sriden inne Och tryck mig djupt ill i ditt bröst; Gif mig ett fritt och ledigt sinne Från allt och

klea-tllrells tröst! God natt! ack hör! Min kär-lek gör, Ätt jag mig fjels förgäter nöjd, Och trängtar blott till himmels höjd. Om dristelig kärlek.

wr' står med er kärlek? J käre Guds w ann er! Följs enighets drifter, soln kärleken tänner? Ja, står lnall i enighetsbandet allt sort, Och har man ej söndring bland andarna sport? Gnd ser wäl hwad bor uti hjertat hos alla; Eu kärlekslös må sig en broder ej kalla ; En tro ntan kärlek kan Jesnm ej winna: J lysande låga bör kärleken brinna.

2. Så snart wi as höjden nyfödde ha' blifwit, Har Gud oss i Christo för sina inskriswit, En Fader, en Ande, en tro och ett hopp, Ett dop och en wäg intill him-melen opp, De knllna tillfyllest wår' hjertan så ena, Ätt wi ej må annat, än kärlighet mena, Hat, asuud, ond' tallkar då må-ste sörswinna. Ack! låtom oss ftadeligt detta besinna.

3. Gllds Ande, der oswan, oss håller tillsamman, Han ger oss hit neder den himmelska flamman: Ej göres nå'n skill-nad emellan en hwar; Ty ödllljnka hjer-Nw 114 559 tan förenat oss har. Der egenhet, trätor och twistighet börjas, Der kan ingen kär^ liggets gnista förspörjas; Ei kan man om ewi^a lifwet rätt sköta, Ej heller Gllds englar och helgon få möta.

4. Gnds ^ions gemenskap slyr falska förwandter, Och älskar sin broder mer'n hwar en bekanter. Ho än är förtjusad att werldeu ha' kär, Och fig uti salskhet till broder förklar, Deu kan man omöj-ligt en broder än nämna, Förr'n hall will sin sörra ogudlighet lemna, Och uti sann bättring för Gud nederfalla. Guds rike bör sökas med allwar af alla.

5. Men ser, hnru saligit wal wi ha' fulluit, Soln nåden till bättring ananl-mat och wllnnit; Wi äre de köpte från jordene, wi: Ack! loswom wår Fader, soln gjort oss så fri, Oss wäckt ur wår fyll-da- och säkerhetsdoswa; ^åt eniga hjertan och munnar Gud lofwa: Gud loswe och älske båd^ gamla och ullga, Stäm alle sör Herran med en håg och tunga.

6. Hwad jag är, min broder! det är du ock blifweu: Till himmelska arfwet är hwar en inskrifwen: Hwar söker för alla wår fädernes ort, Och kyrkan ^am-par om enda en port. Wi bör^ stå redo att dö för wär^ bröder; Hwar lem har jn smärta när endera blöder? Som Chri-560 Nw 114 stus sör alla as kärlek led döden, Sä pröfwas ren kärlek förnämlig'st i nöden.

7. Hwar lede den andra och mane till trona, Att wi ej förlore wår salighets krona; När Babel blir drncken af helgo-nens blod, Stå wi dock förente och haf-wom godt mod; Gnd lär wäl de finas gråt, ropande höra, Och för deras enig-het Babel förstöra! Hwad knnna sam-drägtige själar ej göra! Ja wisserlig lär^ deras böner Gud röra^ 8. Så älskens då alle och sröjdens af hjerta, Förljufwer hwar aunans nöd, ängs^ lan och smärta: Förener er kraftigt^ o fjälar! till en: Förmerer er kärleks gu-domliga sken. Det lärer er Fader rätt hjerteligt täckas, Hans lof lär ock härligt med loswande wäckas, När barnen sin kärlek, skönt lallande, wisa, Och Fadren, sör kärlek, med kärlighet prisa.

9. J himmelen lärer mer härligen lå^ ta, Då wi sör wår Fader, soln bröder helt såta, J häftigaste kärlek på scllig^ste wis, Få lofwa och fjnnga wår Konnng till pris. Ack! trycker tillsamman båd^ hjertan och händer, Och ber, att han ^ on snart hjelpen tillsänder, Så grönskas er kärlek, J alle Guds wälluer! Som hwarken sin början ell' ändande känner. Nw 115

561

^hristeliga Själars adeliga Bröllo^s-Tankar. ^örderedclsc^ till ^rud^oigning.

Sj. som : Den blomslertid nn kommer.

115 ^ Jesn Namn begynne Wi denna ^^ ^sröjdefest. O Jesu! war härinne, Och blis wår bröllopsgäst. Kom, Jesu! kom här neder, Wår brndgnm och wår brlld Dig bedja om den heder, Uti sin brudeskrud.

2. O store Himla^Herre! Wår Fader och wår Gud! Wi alle, större och smärre, Upphöje nn wårt ljud: Äck! gis dill Hel^ ga Anda Till detta helga werk; Kom dn oss sjelf tillhanda, Och i det goda stärk.

3. Kom, Jesn! och dem para, Dn är den rätte Prest, Som i wår brndeskara Wälsignar allrabäst; De hjertan dn förena, Som ena fig till dig, ^åt deras kärlek rena Förkofras dagelig.

4. O Helge Ände käre! Dn rena kär^ leks glöd, Wi utaf dig begäre: Gif kär-leks öswerflöd J deras fåta hjertan; Dem öswerskygga så, Att de må ingen smärta Uti sin kärlek få.

5. O Gud! gis krast och uåde, Med ordet, as din höjd, Utöswer dessa både, Att de med gndlig fröjd Sin äkta kärlek tända, Och sira denna dag, Att de dig måtte lända Till ära och behag.562 Nw 116, 117 6. Tänk, Herre! på de dina, Soln söka dig i hopp, Och låt din nåd dem skina, Wälsigna själ och kropp! Wi för dig neder-falle, Dock böllen nppåt går, Och till dig rope alle Ett troget : ^Fader wår!^ Brndgnmmens.

Sj. fom : Hmad är jag fer.

11^ ^ skl^re Gud^ Som g^1f deu första ^^ ^ ^ ^ gjörd^ sådantbnd,Att man och qwinna Skall wara ett, Och uti kär^ lighet,Medtroochenighet,sigsammanbinda.

2. Du sade då, Ätt godt ej wara må För mannen ensam gå, Och derför^ gjor^ de En annan en Äf mannens sidoben, Som honom, utan mehn, Behjelpa borde.

3. Jag går i dag, J hjertat nöjd och glad, Att efter ditt behag Den bruden taga, Som dn mig ger; Ack hör, min Gud! jag ber: Gif, att det lyckligt sker, Och allt wäl laga.

4. ^åt frid och ro J wåra hjertan bo, Nen kärlek, dygd och tro ^åt oss förbinda. Wälsigna oss; Det onda låt förgås, Att ock wårt hjonlags bloss Må länge brinna.

Brndens.

Sj. fom: J på allt ondt hegifne finnen. ^^ ^in Jesul jag föl^ dig framträ^-^ ^^ ^ ^ deuua dag uti min brndeskrtld; Och såsom jag är en lekam-lig brud, Beklädd i timlig^ brölloppsklä^- 562 Nw 116, 117 6. Tänk, Herre! på de dina, Soln söka dig i hopp, Och låt din nåd dem skina, Wälsigna själ och kropp! Wi för dig neder-falle, Dock böllen nppåt går, Och till dig rope alle Ett troget : ^Fader wår!^ Brndgnmmens.

Sj. fom : Hmad är jag fer.

11^ ^ skl^re Gud^ Som g^1f deu första ^^ ^ ^ ^ gjörd^ sådantbnd,Att man och qwinna Skall wara ett, Och uti kär^ lighet,Medtroochenighet,sigsammanbinda.

2. Du sade då, Ätt godt ej wara må För mannen ensam gå, Och derför^ gjor^ de En annan en Äf mannens sidoben, Som honom, utan mehn, Behjelpa borde.

3. Jag går i dag, J hjertat nöjd och glad, Att efter ditt behag Den bruden taga, Som dn mig ger; Ack hör, min Gud! jag ber: Gif, att det lyckligt sker, Och allt wäl laga.

4. ^åt frid och ro J wåra hjertan bo, Nen kärlek, dygd och tro ^åt oss förbinda. Wälsigna oss; Det onda låt förgås, Att ock wårt hjonlags bloss Må länge brinna.

Brndens.

Sj. fom: J på allt ondt hegifne finnen. ^^ ^in Jesul jag föl^ dig framträ^-^ ^^ ^ ^ deuua dag uti min brndeskrtld; Och såsom jag är en lekam-lig brud, Beklädd i timlig^ brölloppsklä^- 562 Nw 116, 117 6. Tänk, Herre! på de dina, Soln söka dig i hopp, Och låt din nåd dem skina, Wälsigna själ och kropp! Wi för dig neder-falle, Dock böllen nppåt går, Och till dig rope alle Ett troget : ^Fader wår!^ Brndgnmmens.

Sj. fom : Hmad är jag fer.

11^ ^ skl^re Gud^ Som g^1f deu första ^^ ^ ^ ^ gjörd^ sådantbnd,Att man och qwinna Skall wara ett, Och uti kär^ lighet,Medtroochenighet,sigsammanbinda.

2. Du sade då, Ätt godt ej wara må För mannen ensam gå, Och derför^ gjor^ de En annan en Äf mannens sidoben, Som honom, utan mehn, Behjelpa borde.

3. Jag går i dag, J hjertat nöjd och glad, Att efter ditt behag Den bruden taga, Som dn mig ger; Ack hör, min Gud! jag ber: Gif, att det lyckligt sker, Och allt wäl laga.

4. ^åt frid och ro J våra hjertan bo, Nen kärlek, dygd och tro ^åt oss förbinda. Wälsigna oss; Det onda låt förgås, Att ock wårt hjonlags bloss Må länge brinna.

Brndens.

Sj. fom: J på allt ondt hegifne finnen. ^^ ^in Jesul jag föl^ dig framträ^-^ ^^ ^ ^ deuua dag uti min brndeskrtld; Och såsom jag är en lekam-lig brud, Beklädd i timlig^ bröllopsklä^-Nw 117 563 der, Så låt mig llll till minnes föra mig, Det jag ock ewigt är troloswad dig; ^åt äkta ståndet för mig blifwa En bild, hur' jag bör hjertat gifwa, O Jefu kär! Ät dig, som är Min själabrudgum blifwen, Och jag för din inskrifwen.

2. Soln kroppen bär ntwärtes pryd-uad, Så fira själen med all^ dygders glaus, Kron henne med en himmelsk bru-dekrans; ^åt kronan bli en ödmjuk lyd-nad, Dess bröllopsklä^r di^n helgons sil^ kesdrägt, As renhet hwit, och alldel's obe-. släckt. ^åt mig inwärtes däglig wara, Och täckas dig i guldet klara. Med tro-nes gnll, Af kärlek fnll, Till bröllopssa-len träda, Der sig Gnds helgon gläda.

3. Jag träder nn i äkta gifte På jor-den med mill bästa jordiska wän; Och soln din bild mig föreställs i den; Så låt mig på det sälla skifte Städs tänka, då jag ewigt skall med dig Förenad bli: och thy så skicka mig J giftermålet här på jorden, Att, när mill tid är ändad worden, Jag höra må De orden då: Din kärlek skall nn lönas Med ewig kärlek krönas.

Dn renc^ kärlekseld och låga, O Gnd! som sjelf är idel kärlighet, Förläna mig ock denna salighet, Nen kärlek i rent hjerta äga, Jngjllt dig sjelf nti min kropp och fjäl, Och låt mig ej as något jor-564 Nw 118 diskt wäl Det himlanöjet nånsin mista, Fast ock det jordiska kunde brista; En jordisk brud Din himlaskrud ^åt mig i dag så draga, Att ewigt dig behaga.

Själens himmelska Bröllops-Betraktelse. ^åugwi^ uti samtal. ^ 4 ^ 1 Ehor. ^j någon glädje liknas kan ^ ^ hjertats ro och sröjd. 2 Chor. Hur kommer dn att säga det?

Är dn då nn så nöjd ? :,: 1. Ja^ wisst har jag en nöjder fjäl; ty jag har Jesum kär. 2. Finns ingen annan glädje då^ som du nn mer begär? :,: 1.. Nej, hela werlden kan ej mig det rillg^sta nöje ge. 2. Ack, kära! låt mig höra så, hnr^ kan wäl sådant fke ? :,: Jag hclr i Jesn ^lll miu lnst, j^g gläds åt intet mer. 2. Men månn' ditt hjerta med begär åt intet jordiskt ler? :,: 4^ Ack nej! jag har i Jesn allt, soln sröjdar kropp och själ. 2. O! werlden är så snll med lnst, kan man det neka wäl ? :,: 1. Hwad ro fillus i en werldslig ro, som idel oro ger? 564 Nw 118 diskt wäl Det himlanöjet nånsin mista, Fast ock det jordiska kunde brista; En jordisk brud Din himlaskrud ^åt mig i dag så draga, Att ewigt dig behaga.

Själens himmelska Bröllops-Betraktelse. ^åugwi^ uti samtal. ^ 4 ^ 1 Ehor. ^j någon glädje liknas kan ^ ^ hjertats ro och sröjd. 2 Chor. Hur kommer dn att säga det?

Är dn då nn så nöjd ? :,: 1. Ja^ wisst har jag en nöjder fjäl; ty jag har Jesum kär. 2. Finns ingen annan glädje då^ som du nn mer begär? :,: 1.. Nej, hela werlden kan ej mig det rillg^sta nöje ge. 2. Ack, kära! låt mig höra så, hnr^ kan wäl sådant fke ? :,: Jag hclr i Jesn ^lll miu lnst, j^g gläds åt intet mer. 2. Men månn' ditt hjerta med begär åt intet jordiskt ler? :,: 4^ Ack nej! jag har i Jesn allt, soln sröjdar kropp och själ. 2. O! werlden är så snll med lnst, kan man det neka wäl ? :,: 1. Hwad ro fillus i en werldslig ro, som idel oro ger?N:o 118

565

2. Den nöjer jn wår' sinnen all', och sröjdar mer och mer. :,: 1. En obeständig slyktig fröjde kan den en göra glad ? 2. Men hela werlden löper dock till jor^ difk lnft åstad. :,: 1. Ack, we! den ingen bättre smak nti sitt hjerta sått. 2. Dock heter werldslig sröjd en fröjd, och kallas timligt godt. :,: ^1. Allt war wäl skapadt ljnst och godt; men synden skämde allt. 2. Dock ser man mången nöjes än i ln^ star tnsensaldt. 1. Så säg mig, käre! hwad för lnst i hela werlden är? 2. Högt stånd och ära nöjer jn hwar en som den begär? :,: 4^ ^ Stor ära är ett glitterdamm, derester mången tar;

Men handen fylls med wäder snll, och oro blifwer qwar. :,: 2. Hnr' mången har jn nöje fått af rik^ dom, gods och gull? 4. Dess mera oro har han haft, att han det mista skull'. ^ 2. J wälluft finnas många än, som midt i glädjen bo. 1. Sjelf werlden och dess lnst förgås; o, hwilken nsel ro! :,:566

Nw 118

2. J kärlek finnes mycken fröjd, der blir allt bittert sött ; Man älskar ljuft, och blifwer sjels med ljuflig kärlek mött. :,: 1. All werldslig kärlek är ett qwal, och bittert nöje ger ; Hwad ntoln Jesus älskas må, platt utan nöje sker. :,: 2. Hwad är, att ha^ en jordisk wän, nlållll^ det ej nöje är? Ty älska och att älskad bli, har hela werlden kär. :,: Den wänskap man i werlden har, som stänger Jesnm nt, Fördömd och skadlig wara må, och tar ett bittert slnt. :,: 2. Hwad blir då as allt gistermål och äkta hjonelag? 1. När det i Jesn kärlek sker, så är det Guds behag. :,: 2. Skall man då intet fröjda fig, och glädja sig deraf? 1. J Gndi bör den glädjen ske^ som mannen qwinnan gas. :,: 2. Får man då intet njnta der en werldslig sröjd och lnst? 1. All lust, som smak as werlden har, sörbyts i sorg och pust. :,: 2. Ell bröllopsfröjd kan icke så förutan wälluft ske:Nw 118

567

Oss är befalldt af Herren sjelf, att le med dem som le. :,: 1. Godt samwet' och en rolig själ är dagligt gästabåd, Ho det ej städs bewarar wäl, för-werkar Herrans nåd. :,: 2. Får man ej sira bröllopsdag med någon ^verldslig lek?

Dernnder jn ej finnas lär nåtn syn-daskaln och swek. :,:

Allt hwad med werk och ord ej görs i Herrans Jesn Namn, Det är en synd, och stannar wisst i olycksalig hamn. :,: 2. Den ena dagen må dock bli srån strängsta lagen sri. 1.. Will man då på sin bröllopsdag ej

Jesnm hat och si? :,: 2. Skull' Jesus derför wika bort, olll

man wor' werldsligt nöjd ? 1. Ja, ja, han triswes ej hos den, fom söker werldslig sröjd. :,:

2. Den ena dagen löper snart, setn kan man leswa srom.

1. Den ena dagen kan ock wäl så en förskräcklig dom. ^ 2. Hwad menas här för dom och slut, fom derpå följa skall ? Månn' ängsligt gifte följa lär pä ln-stig dan^ och trall ?568

Nw 118

1. Hwad sällhet må den hoppas så, som will sitt hjonelag Begynna på ogndligt wis den allra-första dag? 2. Så säg oss då, hwad nöje dn nti ditt hjerta bär!

1. Jag will och skall det säga wäl, om man det rätt begär. :,: 2. Wi önske det och be derom, hwar en det höra will.

1. Så skall jag det ock säga er, om Gnd ger nåd dertill : Jag älskar Jesum innerlig, jag nöjs ^af intet mer, Än när jag Jefnln älska kan, och honom hos mig ser. :,: Jag är förent med Jesu så, att jag allt werldsligt flyr, Och hwad hans wilja är emot, det hatar jag och skyr. :,: Ehwad jag talar eller gör, sker allt i Jesn Namn ; Jag waknar och jag somnar in i Jesn Christi famn. :,: Jag är hans barll, han är min Far, det är min största tröst ; Han klär, han leder, föder lnig^ han gläder ock mitt bröst. Jag är hans wän, och han är nlin^ o, hwilken salighet !Nw 118 569 Jag älskar och blir älskad gen i alla ewighet. :,: Jag fruktar ingen nöd och död, ty Herren är min Gnd ; Ja, mer! o! mer än annat allt, jag är nu Jesu brud. :,: Mer kall jag intet säga nn ; det redan nog är sagdt. Säll den som genom trona har sin kärlek dertill bragt. :,: Hwad tyckes er? är det ej nog? sknll^ någon lnst bli qwar, Att älska något werldsligt mer, när man sin Jesum ^har? :,: Ehwad han ger, det älskar jag, dock blott sör Jesu skull, Och då är jag wid all tillg rätt med glädje öswersull. :,: 2. O glädje utau tal och mått! hwad wor' det ej sör ro, Att så med kärlek parad bli och så hos Jesnm bo ? :,: 1.. Jag önskar eder alla det, att smaka Jesn sröjd. 2. O, att en hwar han wore då i Jesn så sörnöjd ! :,: 1. ^åt oss då älska Jesum rätt, låt oss ull loswa Gud. 2. Ja, ja, wi stämme alle in med ett sörenadt ljud. :,: 570 Nw 119, 120 ^ggo tillsamman.

lossjuuger, lossjuuger, lossjuuger ^ ^ ^ wår Herra! lossjuuger wår Je^ su! upphöjer hans ära! Han hafwer af nåde oss älskat i döden; Thy låtom wår kärlek ock bli öfwerslöden.

2. Pris ware dig, Jesn! wår wän och wår Herra; Wår fader och broder, wår brudgumme kära, Wårt lif och wår hilll^-mel, wårt allt uti alla ; Wi på wåra allsigteu för dig nedfalla.

3. Ack Jesn! ack Jesu! låt kärleken brinna Allt mera och mera, och aldrig sörswinna : J lifwet och döden, i gras-well och mnllen ^åt kärlekens låga bli ewigt behållen.

4. O sötaste nöje! o nöjsamste sötma! Ho kan dig att älska i ewighet tröttna ? lossjuuger wår Jesu, upphöjer halls ära, lossjuuger, lossjuuger, lossjuuger wår Herra! Tredje Söndagen ester Trinitatis. nr J o h a u ^ u n i i Arbete.

Sj. som : Denne är den store dagen. ^lle J, som er anfäkten Med den ^^ ^ swåra lissens bok, J, sonl snart as ångst sörsmäkten Under syndens tyngd och ok; lemnen Gndi nådewalet, Drnnk^-nen ej i samwetsqwalet.

2. ^åter all sortwislan sara; Ty J löste sått om nåd: Satan må sörtwislad 570 Nw 119, 120 ^ggo tillsamman.

lossjuuger, lossjuuger, lossjuuger ^ ^ ^ wår Herra! lossjuuger wår Je^ su! upphöjer hans ära! Han hafwer af nåde oss älskat i döden; Thy låtom wår kärlek ock bli öfwerslöden.

2. Pris ware dig, Jesn! wår wän och wår Herra; Wår fader och broder, wår brudgumme kära, Wårt lif och wår hilll^-mel, wårt allt uti alla ; Wi på wåra allsigteu för dig nedfalla.

3. Ack Jesn! ack Jesu! låt kärleken brinna Allt mera och mera, och aldrig sörswinna : J lifwet och döden, i gras-well och mnllen ^åt kärlekens låga bli ewigt behållen.

4. O sötaste nöje! o nöjsamste sötma! Ho kan dig att älska i ewighet tröttna ? lossjuuger wår Jesu, upphöjer halls ära, lossjuuger, lossjuuger, lossjuuger wår Herra! Tredje Söndagen ester Trinitatis. nr J o h a u ^ u n i i Arbete.

Sj. som : Denne är den store dagen. ^lle J, som er anfäkten Med den ^^ ^ swåra lissens bok, J, sonl snart as ångst sörsmäkten Under syndens tyngd och ok; lemnen Gndi nådewalet, Drnnk^-nen ej i samwetsqwalet.

2. ^åter all sortwislan sara; Ty J löste sått om nåd: Satan må sörtwisladNw 120 571 wara, Som fig wet allsintet råd: Men J folk! J^waren tröste, Ty J ären återlöste^ 3. Ädla fjäl, dn himlasmycke! Som diu Gud så dyrt betalt; Du har intet kostat mycke, Utan kostat Gudi allt: Ty med Ändan är dn döpter, Och med enda Sonen kopter. 4. Skull' han det då wilja mista Soln han höllt så dyrt och wärdt? Skulle ej sörr hans hjerta brista Mot det barll, soln är^få kärt^ Att här tycks det mera wäger, Än alltsammans hwad han äger? 5. Ester dig har Gud ju letat, Ester dig hall letar än ; Gud har sig till döds arbetat, Att han dig skull' få igen: Och när dn på nytt bortrymmer, Hall dig söker med bekymmer.

6. Hör hnr' ljufligt härom talar Al-las wår Förmyndare! Märk hnr sött han dig hugswalar, Han, fom uudfär fyudarel Will dig wid allt kärt sörlikna, Att din tro dock måtte qwickna.

7. Gnd är sörft en herde liker, Som kan äga hundra får : När nn ett från hjorden wiker Och i marken wilse går : Tänk! det enda, som då fattas, Mer än hela hjorden skattas.

8. Ty de nittiuio fåreu lemnar hall i öknen qwar, Och går ftrart på friska spåren Efter det han bortmist har: Gläds,572 Nw 120 när han det ändtlig funnit, Såsom den ftort byte wuuuit.

9. Bär det hem, och hwem hall kall-ner, Ester den han fkickar stad, Säger : kommer, grannar, wänner! Hjelper mig att wara glad; Ty mitt sår jag åter sllnnit, Soln mig war så när sörgånget.

1.0. Sammaleds, när en sig bättrar, Blir ock en osäglig fröjd; Fröjd, att en slapp syndens fjettrar, Blifwer då i him-melshöjd, Mer än öfwer nittinie Från all fylld alldeles frie.

11.. Will dig denna tröst ej smaka, Ty dn ej som fåret gjort l Trådt och längtat straxt tillbaka Till din Herde, hjord och ort : Har du warit 4ik eu pen-ning, ^lf- och finnlös ntan känning.

42. Så will Gnd bli lik en qwinna, Som en slik bland tio mist, Hwilken till att återfinna Jngen slit hon sparar wisst; Ty hon tänder straxt npp ljuset, Sopar och rallsakar huset.

1^3. Sina wänner och grannqwinnor, När hon honom sllnnit har, Hon då till med sröjderinnor Bjuder hem och håller qwar; Der blir sjnnget, der blir klappadt; Det är sllnnet, som war tappadt.

1^4. Sammalunda, när så händer, Att en enda syndig själ Sig från synd till Gnd sig wänder, Och begynner leswa wäl;Nw 120 573 Will det för Gnds englar blifwa Fröjd, den ingen kan beskrifwa.

45. Men du gör eu ny illwällning: Dn är intet menlöst får, Eller någon liflös penning: De ha' inga famwetssår: De ha^ ingen nåd förskjntit, Men du har motwilligt brutit.

1.6. Ack! då äro felen stora: Men för^ twisla likwäl ej ; J den son, soln war sörlorad Har dn då ditt konterfej, Är du'u lik i syndawigten, ^ikna'n ock i till-försigten.

47. Tänk hnr^ han sig dock inwefde Tänk i hwad för syndagarn! Pockad' llt nle'n fadren lefde Allt fitt arf, det for-gebarn: Fadren nlåfte'n från fig skilja^ Han drog bort mot Fadrens wilja.

18. Slöste opp i främmande länder, Uti dagligt fns och dns, Allt hwad han had' fått om händer, Uppå wärds- och skökohus; Tills på de utwald^ste willeu Hall ej ens fick draf med fwinen.

19. Då begynt' han först besinna, Hn-rn godt det hemma war; Och sig drän-garna påminna, Der de gingo hos hans f^tr, Ej fom han med tomma magar, Utan nti goda dagar.

20. På en bön af några rader Han då strart betänker sig: ^Jag har fyll-dat, käre fader! Uti himlen och för dig;574

Nw 120

Sons namn Barns rält

jag ej wärd är länger, ^åt

mig bli din legodrängen 21. Under! att han helngå torde; Un-der! att han der fick tröst: Ty. ett sådant barn ju borde Med all rätt bli arfwe-löst, Ja^ med hårda ord affpifas Och sråll fadrens ögon wisas.

22. Men i stället att sörstöta'n, Fast han, snöplig, kom till bys, Wille likwäl fadren möta^n Båd^ med famntag och med kyss: Guldring och de skönsta kläder Gaf den fromme ibland fäder.

23. Han lät slagta och anställa Gä-stabod med dans och fång, ^ät ej heller hos fig gälla Afundstal och domar wrång^; Det war nog: hans son war fllllnell, Som förr död war och förswunnen.

24. Så är ock Guds hjerta finlladt Mot dem, soln omwända sig; Sådant skall du också sinnat, Det må du försäkra dig; Fast dig^ när ditt samwete waknar, Ty^s, soln Gud dig föga sakuar.

25. Skulle hall ej räkna fåren? Skulle han ej sakna dig? a) Han, soln räknar hnfwudhåren b) Och om dem bekymrar sig; e) Täljer stegen, och ej glömmer; d) Hemtar tårar opp och gömmer! e)

a) Matth. 10: 30. Lnc. 12. 7. Ln^. 22: 18. d)^oh. 14: 16. e^s. 56: 9.Nw 121 575 26. Gud är mer än srom och goder, ^jnflig, mild och söt är han, f) Kärlig mer än någon moder, Mer än nånsin tänkas kan, Ganska wänlig och ömhjertig, Ganska nådig och barmhertig. 27. Gud har sig med oss besrylldat; Han är både far och man: Fast än wi oss tidt förfyndat, Tar han oss dock åter an; Säger: kom, ack! kom tillbaka, g) Dyra barn och ljuffta maka! 28. ^ofwad, prifad och wälsiguad Wa^ re Gud i ewighet! Att en själ, soln lig-ger dignad, Sig en sådan tillflykt wet J den öppna fadersfamnen: Ack, den trö^ fteliga hamnen! 29. Men hwem angår denna trösten? Jngen annan wisserlig, Än de ångerfulla brösten; Ty man måste bättra sig, Och ej ntan ända snafwa : Bättring, bättring will Gud hafwa. Själens ledsnad wid Jorden och des^ boning^ samt längtan till Himme-len och de sälla Boningar. nti en ^ndelia ^isa författad af salig E h r i s^t. T y b n r t i u s. 1^1 Hwad gagnne wäl, att ester werl-^ ^ sj^ ^^ mammons solk jemt snåla hop och snika, Och göra fig till f) ^s. 49: 15. g) Jer. 13: 1. Nw 121 575 26. Gud är mer än srom och goder, ^jnflig, mild och söt är han, f) Kärlig mer än någon moder, Mer än nånsin tänkas kan, Ganska wänlig och ömhjertig, Ganska nådig och barmhertig. 27. Gud har sig med oss besrylldat; Han är både far och man: Fast än wi oss tidt förfyndat, Tar han oss dock åter an; Säger: kom, ack! kom tillbaka, g) Dyra barn och ljuffta maka! 28. ^ofwad, prifad och wälsiguad Wa^ re Gud i ewighet! Att en själ, soln lig-ger dignad, Sig en sådan tillflykt wet J den öppna fadersfamnen: Ack, den trö^ fteliga hamnen! 29. Men hwem angår denna trösten? Jngen annan wisserlig, Än de ångerfulla brösten; Ty man måste bättra sig, Och ej ntan ända snafwa : Bättring, bättring will Gud hafwa. Själens ledsnad wid Jorden och des^ boning^ samt längtan till Himme-len och de sälla

Boningar. nti en ^ndelia ^isa författad af salig E h r i s^t. T y b n r t i u s. 1^1 Hwad gagnne wäl, att ester werl-^ ^ sj^ ^^ mammons solk jemt snåla hop och snika, Och göra fig till f) ^s. 49: 15. g) Jer. 13: 1.576 Nw 121 jordens slaf och träl? Hwad winft är det, att tjena werlden snöda, Och lemna sist, för allt ditt släp och möda, En sålder själ?

2. Den ena om den andra rillgwis fläktar, Hwar sör sitt stoft han flämtar, flåsar, fäktar Sig rätt sä trött, soln bon-den wid sin plog: Den litet har, är al-

drig dermed nöjder, Den mycket sår, är dock till mera böjder, Får aldrig nog.

3. O swekfull werld! hur' mången fjäl du dårar, Och liten lust med mauga he-ta tårar Betalar dyrt: är du wäl äl-skanswärd? Ack nej! den lust, som du ger själ och hjerta, Dell bytes sist i ewigt we och smärta, O swekfull werld !

4. Hwad är din lust, som du så plä-gar kalla ? En honnngsmllll, som har i hjertat galla, Ett ögonblicks fröjd, soln söder ewig pust; O, lustaus wän! säg dock^ hwad kan det båta, Ätt litet le, och se-dan ewigt gråtas Är det nå^n lnst? ^

5. Ack! den är blind, soln söljer kött-sells nöje, Och tumlar om med lnstan i sitt löje, En gölnder orm i bröstet har den wisst: Den synd, soln war så söter att påbörja, Den blir wäl sur, och tro mig, du lär spörja Dess galla sist.

6. När hjertat ej sår någon ro för sweda, När hela werldens luft dig blir eu leda, Du leds wid allt och stygges widNw 121 577 dig sjelf! När samwetsagg dig börjar till att skära, Och hemlig eld ditt lis och kraster tära Ur asgrunds els!

7. Hwad är ditt gnld, med hwilket dn så prålar, Det stost, som dn med gnldsärg fagert målar? En lysande träck är det, en glittrande mull: En pung as bara stost och wäder stinner, En eld, soln sist på mångens hjerta brinner; Det är ditt guld.

8. Hwad är din gnnst? En byggning satt på sanden, En täck siren, men lägger ändtlig banden På hjertat, och gör dig en fängslad själ. Gnd nåde den, som der will sästa tankar, Och i den hamn will sänka ner sitt ankar! Den är en träl.

9. Hwad är din prakt, din ståt, som dn här sörer? Ett flyktigt damm, som minsta wädret rörer, Och såsom agnar sort med winden far. Du är ett stoft, och stoft du måste blifwa, En mullsäck arm, och likwäl will dn klifwa, Och wara rar.

O! säll den själ, som dig har lärt sörakta, Och allt ditt sjäs med stostet lika akta, Soln hon ner nnder sina sötter trår: O! säll den själ, som till sin Gnd har längtan, Der ingen jord, men helig himlens trängtan Om hjertat rår.

41. Hwad är wårt lis, som wi så sä-kert leswe, Fast wi hwar stnlld t dödens kästar swäswe; Wi tänke ej att det är 19578 N:o 121 ganska kort! Wårt lefnadsglas snart ln-pet är till ända, Snart är ock trå'n full-spunnen på wår slända Och wi måst' bort.

12. Ju längre lif, dess längre själens träugsel, Wi sitte här, som sången i sitt fångsel, Och ängsligt wäute wår förloss-lliugsftund: Wi werle steg på steg, till dess wi stasweu Ha' från oss lagt, och fti-ge ner i grafwen, Till fista blnnd.

13. Jll längre lif, dess längre är wår möda, Wårt eländsmått och syndasknlden fnöda, Allt ökes mer med wåra dar och år. Den lilla ro och glädjestnnd wi nju-ta J detta lif, den få wi dyrt nog slnta Med mången tår.

1.4. Hwad gagnar wäl^ att efter werl^ den ränna, Och som en träl för nsla mullen denna Sig släpa trött, ja, lägga ewigt ok Uppå sin själ? Hwad har dn dock wäl wnllnit, När högsta mål du i diu jord har funnit? Du arme tok!

1.5. Se dig wäl om och följ det bä-sta råde, Sky kött och werld, bed Gud om Andans nåde, Att kunna så din själ sрån jorden höjd. Skulle du ett qwal för ewig himmel wälja? Skull' du diu lott i gläd-jell wårdslöft sälja För lumpen fröjd?

16. Eu himmelsk del är gladt och nöj^ samt hjerta; Wäl den, soln det kall ha' i lnst och smärta, J trångmål, fyllnad,Nw 121 579 glädje, lif och död. Få wi ej just oss göda här på jorden, Så så wi nog wid rika himlaborden, Ja, öfwerflöd.

17. Det fällhetsland, dit himlens wän-ner längta, Dit de med gråt och fllckar ängsligt trängta, Och utom det de aldrig ha' rätt fröjd; Det fälla laud, der de få ewigt skåda Sin milde Gnd, med sina ögon båda, J himmels höjd.

18. Ett sällhetsland, der de få roligt hamna, Sin söta wän, sin Jesum få om-famna; Der Herren blir dess sköld och ljuswa sol: Der bruden kladd i sina hwi^ ta kläder, J salighet står smyckad lltan fläder För dammets stol.

19. Ett sällhetsland, der de få fridens palmer, Der de med fröjd få sjunga nya psalmer Bland helgon och den ljnswa eng-lachor: Ett sällhetsland, der ädla liffens krona, Af stenar full, blir deras hufwud-bona J glädje ftor.

20. Ett sällhetslaud, der ^ions sållgar löste, Med löje gå; der wälluftftrömmar öste På nya stadens gator flyta om. O sälla land! o ewigt sälla boning! Kom, Jesn! kom, och för oss till den wåning, Ja, Amen, kom!

21. Ett sällhetsland, der sorg ej hjer^-tat sårar, Der Jesu hand de många, mån-ga tårar, Soln ängsligt här as ögon kläm-580 Nw 122 da ut, Skall torka bort: ej skall dä me-ra skämma Dess själaro, nå^n bitter sjä^ leklämma; Slikt har då slnt.

22. Gif, Gnd! att jag din tröst och glädje njnter, Tills jag min mun och ögon igenslnter: Det är och blir min hjer-tans enda skatt. J himlen nöjd jag Je-sllnl efterletar, Allt jordifkt släp, all werlds fåfänglighet^ Jag ger god natt.

23. Och när jag fift har lycktat mina dagar, Och nått det mål, fom du, min Gnd! behagar, ^åt mig då glad gå till min ftilla ro; Tag dn min fjäl, och låt den hos dig wara, Tills med fin kropp hon åter fammanparad Hos dig får bo! ^n trogen själs swanesång.

Sj. fom : Miu fjäl och finne låt Gud råda.

^ Gudi lof! till slut det länder, Mig räcker Jesus silla händer, Och gör mig srån all jemmer sri. Så låt mig gå; far^ wäl, o jord! Min Jesus är mitt sista ord.

2. Hwad sporen J mycket mig om trolla, Jag tror, att Jesus mig förlöft, Ej döden taga skall min krona, Ty Jesus ger mig lif och tröst. Jag far nu hän, och wet den ort; Ty Jefus är mitt sista ord.

3. J hoppet är jag ej bedragen, Jag är på Gnds befallning döpt, Der är jag till580 Nw 122 da ut, Skall torka bort: ej skall dä me-ra skämma Dess själaro, nå^n bitter sjä^ leklämma; Slikt har då slnt.

22. Gif, Gnd! att jag din tröst och glädje njnter, Tills jag min mun och ögon igenslnter: Det är och blir min hjer-tans enda skatt. J himlen nöjd jag Je-sllnl efterletar, Allt jordifkt släp, all werlds fåfänglighet^ Jag ger god natt.

23. Och när jag fift har lycktat mina dagar, Och nått det mål, fom du, min Gnd! behagar, ^åt mig då glad gå till min ftilla ro; Tag dn min fjäl, och låt den hos dig wara, Tills med fin kropp hon åter fammanparad Hos dig får bo! ^n trogen själs swanesång.

Sj. fom : Miu fjäl och finne låt Gud råda.

^ Gudi lof! till slut det länder, Mig räcker Jesus silla händer, Och gör mig srån all jemmer sri. Så låt mig gå; far^ wäl, o jord! Min Jesus är mitt sista ord.

2. Hwad sporen J mycket mig om trolla, Jag tror, att Jesus mig förlöft, Ej döden taga skall min krona, Ty Jesus ger mig lif och tröst. Jag far nu hän, och wet den ort; Ty Jefus är mitt sista ord.

3. J hoppet är jag ej bedragen, Jag är på Gnds befallning döpt, Der är jag tillNw 123 581 halls barn upptagen, Med Jesu död och blod dyrt köpt. Till salighet är hau mig gjord; Thy blir halls Namn mitt sista ord.

4. Fast synden will mig swåra kränka, Ty ho kan leswa utan fel? Will jag dock städs på Jesum tänka, J hwilkens död jag hafwer del. Så kommer jag till lif-sells bord, Och Jesus blir mitt sista ord.

5. As Jesu är ju döden wnnnen, När han sjelf död på korset blef; Då wardt mill död ock ewigt bunden, Och jag är

Jesn sidoref. Jag är till Jefn arfwillg^ gjord; Thy blir hall ock mitt sista ord.

6. Med fåfäng ting bry ej mitt öra; Den Högste drar ju sorg för allt; Befall det Gud, hau lär det göra; J honom du ock segra skall; Trots jemmer, ängslan, list och mord! Ty Jesns är mitt sista ord.

7. War glad, min sjal! din nöd sig äll-dar; Mitt sista lof min Jefus är; Hnr nöjd jag klappar mina händer, Jag är nu hos min Jesu kär! Nu tystnar jag, sarwäl, o jord! Ty Jesus är mitt sista ord.

ytterligare Tillökning.

^

u ädla kors! de Christnas ljns du är, Fast blinda werlden all Nw 123 581 halls barn upptagen, Med Jesu död och blod dyrt köpt. Till salighet är hau mig gjord; Thy blir halls Namn mitt sista ord.

4. Fast synden will mig swåra kränka, Ty ho kan leswa utan fel? Will jag dock städs på Jesum tänka, J hwilkens död jag hafwer del. Så kommer jag till lif-sells bord, Och Jesus blir mitt sista ord.

5. As Jesu är ju döden wnnnen, När han sjelf död på korset blef; Då wardt mill död ock ewigt bunden, Och jag är Jesn sidoref. Jag är till Jefn arfwillg^ gjord; Thy blir hall ock mitt sista ord.

6. Med fåfäng ting bry ej mitt öra; Den Högste drar ju sorg för allt; Befall det Gud, hau lär det göra; J honom du ock segra skall; Trots jemmer, ängslan, list och mord! Ty Jesns är mitt sista ord.

7. War glad, min sjal! din nöd sig äll-dar; Mitt sista lof min Jefus är; Hnr nöjd jag klappar mina händer, Jag är nu hos min Jesu kär! Nu tystnar jag, sarwäl, o jord! Ty Jesus är mitt sista ord.

ytterligare Tillökning.

^

u ädla kors! de Christnas ljns du är, Fast blinda werlden all582 Nw 123 ^ Förargas, och dcraf tar sall^ Dn wishet för fullkomua hjertan, Som gå den smala wäg med smärtan; Ditt klara ljns ej sal-ska strålar bär. Kors! dill hemlighet att känna, Är himlen öppen si, Och llti Gu-domens djuphet Stilla, nöjd och glader bli.

2. Du ädla kors! de Christuas söta tröst; Fast du ell påle är, Som kött och blod gör stort beswär; Dock i den inre trolles grnnden Ger hollnllg ntllr lejon-mllllueu, En söter flod ur Christi kärleks-bröst. Kors! du Cherubim med swärdet För det slutna paradis: Men den Gud trolofda själen Bryter geuom, Gud till pris.

3. Du ädla kors! de Christnas bästa skatt! Dig har ej werlden kar; Ty du ej guld och silfwer bär; Dock kan ell Christ af dina håfwor, Wid all tings brist ha' rikdoms gåfwor, Wid dig ell arm sig nö^ jer dag och natt. Kors! eho din skatt besitter, Har dock midt i sorgen ro, Af Gnd sjelf han ftadigt spisas, Och wet rätt hwad ^är att tro.

4. Du ädla kors! de Christnas hög^ sta pris; Ej såsom werlden yfs, När henne ros as dårhet giss : J spott och håll, i ångst och lida De trognas krona glänser wida; De så sitt lof på sådant heligt wis. Kors! den dn, wid idel jem-mer, Christi bild i hjertat tryckt, BlirNw 124 583 för ^alnbets stol med ära Till trilllllph snart hädanryckt.

5. Dn ädla kors! de Christnas segern arm; Dn starka himlakraft! Städs skaf-far fridens söta sast; Dn månd' all sa-tans här nedfälla: Och bli oss se^n ensö^ ter källa; Dn ändrar och förstör allt krig och larm. Kors! hnr' slyr den gamle ormen, När han dilla fpikar ser ; O ! hur^ binds han af en Christen, Soln sig nöjd till korfet ger.

6. Nu, Jesu mill, dn korfets Förste kär! Förr'n werlden skapad war, Du di-na barn ntkorat har, Med dig din slllä-lek till att bära: Ack, lät oss bära'n dig till ära! Jag wet när du här åter kom-ma lär, Skola dilla korsens bröder Med bekrönta huswll'n gå, Och med palmer uti händer Jnsör dig wid thronen stå.

Hos Christna städs glänser det ^ illwärtes liswet, Skönt solen dem ntwärtes swärtat och bränt. Hwad skatter dem himmelens Konung har gif-wit, Det har ingen annan fått fnlakat och känt; Hwad werlden ej spörjer, Och sög^c om sörjer, Det sir^tr och klär derc^s upplysta sinne: Och skänker dem gndeligt wäseu derinne.

2. Till ntwärt's de synas de slätaste wara, Ett englarnes skådspel och werldens Nw 124 583 för ^alnbets stol med

ära Till trilllllph snart hädanryckt.

5. Dn ädla kors! de Christnas segern arm; Dn starka himlakraft! Städs skaf-far fridens söta sast; Dn månd' all sa-tans här nedfälla: Och bli oss se^n ensö^ ter källa; Dn ändrar och förstör allt krig och larm. Kors! hnr' slyr den gamle ormen, När han dilla fpikar ser ; O ! hur^ binds han af en Christen, Soln sig nöjd till korfet ger.

6. Nu, Jesu mill, dn korfets Förste kär! Förr'n werlden skapad war, Du di-na barn ntkorat har, Med dig din slllä-lek till att bära: Ack, lät oss bära'n dig till ära! Jag wet när du här åter kom-ma lär, Skola dilla korsens bröder Med bekrönta huswll'n gå, Och med palmer uti händer Jnsör dig wid thronen stå.

Hos Christna städs glänser det ^ illwärtes liswet, Skönt solen dem ntwärtes swärtat och bränt. Hwad skatter dem himmelens Konung har gif-wit, Det har ingen annan fått fnlakat och känt; Hwad werlden ej spörjer, Och sög^c om sörjer, Det sir^tr och klär derc^s upplysta sinne: Och skänker dem gndeligt wäseu derinne.

2. Till ntwärt's de synas de slätaste wara, Ett englarnes skådspel och werldens584 Nw 124 förakt; Och äro dock inwärt^s de brllderna klara, Dem Jeslls sin kärlek och krona till^ sagt: Eu nndran i tiden, Hos ganska få liden; Med rosen i Saron bland törnen försmådde, Dock fagre som liljan i grö-nan dal klädde.

3. De bära den jordiska bilden, som audra Naturliga foster af syndelig säd ; De lida i köttet; arbeta och wandra; De äta och dricka till nödtorften med; De sofwa och waka, Och synligt försaka Ej mera för androm, ell^ synnerlig göra, Än att sig ej låta werldsflättjor förföra.

4. Dock äro de illwärt's af himmelska stammen, Dem Gud af sitt mäktiga ord hafwer födt, En gnista och stråla nr gll^ domliga flammen, Af ösra Jerusalem upp-täud och fkött: Guds englar dem lära, Som bröder helt kära, Med deras loffåu-ger och himmelska tunga, Gud kärligt att prisa och härtigen sjunga.

5. De gå wäl på jorden; dock, him-melska hjertan, De äro helt swage, dock skydda wår werld; De smaka Gnds frid nnder krigsbullers-fmärtan ; De armste, dock är dem all rikdom beskärd; De se, under lida, Guds sröjdeglans blida; De tyckc^ wäl döde till ntwärte^ sinne ; Men lefwa dock trones lif härligt derinne.

6. När deras lif, Christus, sig klar-Nw 125 585

ligt lär wisa, Att låta här ändtligt sin härlighet se, Då få de med honom, soln

Konnngar, lysa, Och skilla, all werldeu till undran och we: De så då florera Och ewigt regera; Guds himmel, soln präktiga stjernor utsira, Och ^alnbets sest uppell-bart fröjdfulle fira.

7. Så gläd dig, du jord! och er fröj-deu, J höjder! Som denna Gudomliga säden nu bär; Ty det är ett märke, att Herren är nöjder Dig snart att bekläda med härlighets klä'r: Du skall än så gröll^ ska Med dem, soln det önska, När deras fördolda lif präktigt framskrider, Hwaref-ter, med dessa, du suckar och bider.

8. O Jesu! du själens sörborgade les-nad, Du iuwärtes werldeues hemliga glans! På dolda korswägen hjelp söka wår tres-nad, Skönt korset sörklär oss och döljer wår kraus: Här okänd och kände, Okuämnde och fkällllde, Här hemligt med Ehrifto i Gudi sörst lefwa, Der uppenbart sedall med honom få swäfwa.

Sj som : Hör till dn höga himla. ^5 ^ å^ min like nppå jorden, J ^ jemmer, ängslan, suck och llöd? Mig tycks, jag är sörkastad worden Och dömd till ewig åugst och död; När hela werldeu fröjdar sig, Då sitter jag och må-

Nw 125 585

ligt lär wisa, Att låta här ändtligt sin härlighet se, Då få de med honom, soln

Konnngar, lysa, Och skilla, all werldeu till undran och we: De så då florera Och ewigt regera; Guds himmel, soln präktiga stjernor utsira, Och ^alnbets sest uppell-bart fröjdfulle fira.

7. Så gläd dig, du jord! och er fröj-deu, J höjder! Som denna Gudomliga säden nu bär; Ty det är ett märke, att Herren är nöjder Dig snart att bekläda med härlighets klä'r: Du skall än så gröll^ ska Med dem, soln det önska, När deras fördolda lif präktigt framskrider, Hwaref-ter, med dessa, du suckar och bider.

8. O Jesu! du själens sörborgade les-nad, Du iuwärtes werldeues hemliga glans! På dolda korswägen hjelp söka

wår tres-nad, Skönt korset sörklär oss och döljer wår kraus: Här okänd och kände, Okuämnde och fkällde, Här hemligt med Ehrifto i Gudi sörst lefwa, Der uppenbart sedall med honom få swäfwa.

Sj som : Hör till dn höga himla. ^5 ^ å^ min like nppå jorden, J ^ jemmer, ängslan, suck och llöd? Mig tycks, jag är sörkastad worden Och dömd till ewig åugst och död; När hela werldeu fröjdar sig, Då sitter jag och må-586 Nw 125 ste gråta, När andre sig på Gud förlåta, Owäljs jag med twislan ömkelig.

2. Jag ligger uti elända ueder; Jag törs ej skåda himlen all; Ty Gnd i höj-den syns mig wreder, Och ingen ann mig hjelpa kan, Jag wille gerna tro på dig, O Gnd! ack, att jag trona hade, Och att dn mig dill nåd tillsade! Men Gud, min Gud, syns gått från mig.

3. Ack, bedjeu J, soln bedja kullnen! Ack, hjelpen mig till Herren gå! Fast häftig ångst tillslnter lulluueu, Skall dock mitt hjerta sucka då, Jag qwida will ill-sör mill Gud: Ack! är då ingen nåd för handen? Skall jag ej mista dödsells ban-den? Hör Gud ej mer ett ängsligt ljud?

4. Jo, bort sördömde twislans tankar! Mill Jesus har ju dött sör mig! Der-wid jag fäster hoppets allkar; Gud, war mill själ ull uådelig! Jag kastar mig ull för dig ner. O Jesu! bed du sör mig arma, ^åt dig dock öfwer mig förbarma, O Jesu hjelp! jag ber, jag ber.

5. Gud ware lof! jag känner lifa, Jag känner tröst uti mill själ: Nu will jag Gud i Jesu prisa, Soln haswer gjort mig sådant wäl. ^offjunger Gud! ^ofsjnnger Gud! Jag låg fördömd och wille smäkta, Nu kall mig ingen död anfäkta: Jag är Guds wäll och Jesu brud. N:o 126 587 ^^ Hjelp, Jesu! hjelp wiuna; ^åt ^ syudeu ej biuna Mig nti sin fängslan; Tag nådigt bort ängslan. O Jesn! hjelp mig! Jag släpper ej dig.

Jag hjelper dig winna, Dn skall det besinna ; Jag will för dig kämpa Och syn^ derna dämpa; Wisst hjelper jag dig; Tro endast på mig.

själen .

Ack! fräls mig nr nöden, Gif läkdom mot döden, O Jesn! min helsa, Mig wär-digas frälsa; O Jesn! hjelp fort; Ty qwalet är stort.

Din jemran jag hörer, Jag ser och mig rörer Ditt qwal i ditt hjerta, Dill elända och smärta; Jag kommer ock ned, Att hjelpa i strid.

Ack! lät mig intränga Och wid dig mig hänga; Ack! låt mig ej falla; Hör, Herre! mitt lalla; Förstöt icke mig, J donlen, från dig!

Dig öppnas mitt hjerta, Kom hit i din smärta! Med hopp och med trona Träng ill, till din krona: Ho tror och blir sronl, Hall slipper all dom.588

Nw 126

Om dll will mig dömma, Hwar skall jag mig gömma? ^åt synden förswinna Och nåden upprinna! Jag beder med gråt: Förlåt! ack, sörlåt!

Hllr^ fkull' jag dig dömma, Och wreder mig gömma? Jag har ju med pilla, Mitt blod låtit rinna, Ja ock döda mig, Af kärlek för dig !

Mill suck låt dig höras; Och mig ej förföras Från dig, soln mig leder; Och när jag dig beder, Fördölj icke dig, O Jesu sör nlig!

För den mig rätt söljer Jag mig icke

döljer; Fast snaswande händer, Dock ändt-lig hall länder Till himmelens hlls; Jag

är ju halls ljus!

Ack! rena mitt sinne, Din klarhet der-inne, Upplyse mitt hje^ Så swinner all smärta; Jag söker allena Glldome-ligt sken.

Hållt sinnena inne, Så lära förfwin^ na All^ skapade bilder; Hos mig blir du sylder Med sauning och srid; Bed, bida och strid.Nw 126

589

Jag wälltar från m^gon Till afton, nlen sorgen Dock hjertat städs qwäljer; Jag timmarna täljer: Stärk, Jesu! mill tro, Och gif mig din ro. ^su^ ^

Med wäntan srån morgon Till afton i sorgen, Kan ingen mig twinga, Att jag skall mig kringa; Blif stilla i dig, Så finner dn mig.

Du slipper ej, Herre! Wälsigna mig, käre! J mörkret jag wandrar, Tills du det sörandrar! Jag brottas med dig, Så gif dig nn mig!

^su^ ^

Din kärlek mig brinner, Dill tro ös-werwillller; Jag dig mig nn gifwer, Wäl^ signad du bliswer: För Jsraels hopp Går soleu dig opp.

Ack! ser jag i drömmar, De kärlighets strömmar, Soln Joslls utgjuter? Ell' luåll' jag dem njuter? O Jesu! ack, lät Mig skåda dig rätt!

Ej drömmer du detta, Du sår dig ju mätta J sanning och nåde; Kom, smaka dem både; Jag Alldan dig ger Äs himmelen ner.596

Nw 127

Pris

ware di^Herre! Mill Frälsare kärc! Dll hafwer mig rifat, Men åter lln lisac: Jag kysser ditt ris Och sjunger dig pris.

Om Andelig kam^ och seger.

Sj. som : O Gud ! o Gnd ! så srom. ^ ^ arma winna; Mill ande trådes ned, dödsqwal i hjertat brinna; Min wilje trängtar wäl, men ej snllborda kall Hwad matte Auden med swag' kraster griper an.

2. Mig snärja helwets band, mig död^ sens snara sängslar, Hwart jag mig wän-der, dock mig kraftlös trängtan ängslar, Tror jag mig ftå högt npp, jag ligger dock omknll, Min tänkta fegers kraft af nöd och fpott är fnll.

3. Jag werkar, löper, far, och wet dock ej att finna Nätt wäg till sallllan ro, att allt det qwal lllå swinna, Soln lagsens hot och drist hwar dag mig hopar på, Och dock ej ger lllig krast, att rätt till himlen gå.

4. O Jesn! ensamt du, all jemmer från oss wällder, All min sörlnåga står i dilla hjelpehänder: Onl dn ej nyan kraft, att lefwa, gjuter in, Blir fjelfwa träng-tall min mig idel ångst och pin^.

5. Så kom, förbarma dig! jag dig till fota ligger: Gjnt in din nåd uti ell torf^ 596

Nw 127

Pris

ware di^Herre! Mill Frälsare kärc! Dll hafwer mig rifat, Men åter lln lisac: Jag kysser ditt ris Och sjunger dig pris.

Om Andelig kam^ och seger.

Sj. som : O Gud ! o Gnd ! så srom. ^ ^ arma winna; Mill ande trådes ned, dödsqwal i hjertat brinna; Min wilje trängtar wäl, men ej snllborda kall Hwad matte Auden med swag' kraster griper an.

2. Mig snärja helwets band, mig död^ sens snara sängslar, Hwart jag mig wän-der, dock mig kraftlös trängtan ängslar, Tror jag mig ftå högt npp, jag ligger dock omknll, Min tänkta fegers kraft af nöd och fpott är fnll.

3. Jag werkar, löper, far, och wet dock ej att finna Nätt wäg till sallllan ro, att allt det qwal lllå swinna, Soln

lagsens hot och drist hwar dag mig hopar på, Och dock ej ger lllig krast, att rätt till himlen gå.

4. O Jesn! ensamt du, all jemmer från oss wällder, All min sörlnåga står i dilla hjelpehänder: Onl dn ej nyan kraft, att lefwa, gjuter in, Blir fjelfwa träng-tall min mig idel ångst och pin^.

5. Så kom, förbarma dig! jag dig till fota ligger: Gjnt in din nåd uti ell torf^Nw 127 591 ig själ, som tigger: Jag släpper icke dig ^rr'n du wälsignar mig^ Besegrar döden oh ger mig nytt lif i dig.

6. Du har ju lofwat ut, mig weder^ ql^icko gifwa, Om ej mitt al^ga bl^öst wtll skrymtearghet drifwa, Men offrar fig helt upp förutan förbehålld, Så att din kärlek blott i mig har bo och wald.

7. Så tag då allting du, låt mig ej lefwa länger Mig fjelf; men att jag mig blott wid din ftyrsel hänger; Ack! fatta mig helt faft; drif allt fiendtlig ut, Att dig ett renadt hns i mig må bli till slnt.

8. Bewis dill starka makt, dn, soln för dina fäktar, Wis dock för mörkfens makt, hur' du än frälfa mäktar: J mig för fe-gren ut; till blygd all' owäll' drif; På mig fyll upp ditt råd, låt kosta't blod och lif.

9. Hur' läuge skall ännu min owäll roset hafwa, Att hall får all min fröjd uti sin makt begrafwa? Fräls dock den själ, som du dig köpt till egen har, Men snärjd i sitt förderf än löper alla dar.

10. Du öppuat har min syn, att jag ull ser och sasar, Hllr^ allt, hwad på mig är, fråll dig, min Jesn! rasar; Så kom då också nn, och uti werket fyll, Allt hwad du lofwat ut och hwad diu wilje will.

1.1. Gif modig trones kraft, ^1tt jag ej fkräcks och bäfwar För nå'n förnuftets dikt,^ Nw 128 ell^ wacklau mot dig fträfwar, När som din kärlek för mitt kött i döden in, Ocl gamla menskan stings af törnekronan dir.

12. Hjelp mig gensagor all, i dig, he.t öswerwinna, Och uti ^alllbsens blod mi1' segerpalmer finna! Ditt fakt- och tålamod lat Alldans wapen bli, Till dess dn l^o-nom gjort från all' owänner fri.

13. Om dn förklarar dig få kraftig i mig dödan, Och till ditt belät gör mig, genom dö, nyföddan; Så blir jag dig förent, och njuter mycken fröjd, Dn för mig då allt fort till ro i himmels höjd. ^n kristens Testamente^ Sj. som : Rätt hjertelig jag längtar. ^^ längtar hädan fara, Min håg ^^ ^ ^ ^^ går^ Att h^s min Jesnm wara, Der jag all glädje fål^ ; Dock, foln jag ej wet ftnnden, När af-sked blir förlänt; Så hör, af hjertegrun^ den, Mitt sista testament: 2. Gud Fader! dig jag gifwer Min själ i dina hand, Att hon då införd blif^ wer J rätta Canaans land. Du har mig hellne gifwit; Tag gen hwcld dig tillhör; Dig har jag mig förskrifwit; Din lefwer jag och dör. 3. Hwad skall jag, Jesn! finna, Som j^ ^ ^fw^ k^ ^ clll^ synder ^ Nw 128 ell^ wacklau mot dig fträfwar, När som din kärlek för mitt kött i döden in, Ocl gamla menskan stings af törnekronan dir.

12. Hjelp mig gensagor all, i dig, he.t öswerwinna, Och uti ^alllbsens blod mi1' segerpalmer finna! Ditt fakt- och tålamod lat Alldans wapen bli, Till dess dn l^o-nom gjort från all' owänner fri.

13. Om dn förklarar dig få kraftig i mig dödan, Och till ditt belät gör mig, genom dö, nyföddan; Så blir jag dig förent, och njuter mycken fröjd, Dn för mig då allt fort till ro i himmels höjd. ^n kristens Testamente^ Sj. som : Rätt hjertelig jag längtar. ^^ längtar hädan fara, Min håg ^^ ^ ^ ^^ går^ Att h^s min Jesnm wara, Der jag all glädje fål^ ; Dock, foln jag ej wet ftnnden, När af-sked blir förlänt; Så hör, af hjertegrun^ den, Mitt sista testament: 2. Gud Fader! dig jag gifwer Min själ i dina hand, Att hon då införd blif^ wer J rätta Canaans land. Du har mig hellne gifwit; Tag gen hwcld dig tillhör; Dig har jag mig förskrifwit; Din lefwer jag och dör. 3. Hwad skall jag, Jesn! finna, Som j^ ^ ^fw^ k^ ^ clll^ synderNw 128 593 mina Till testamente all: Dränk dem i såren dina, Det rätta röda haf; Så sår jag heligt skina Och saligt somna af.

4. Dig, o du nådens Allda! Ger jag mill sista blick; Sänd genblick mig till-handa Wid dödens swettedryck. Ack! ro-pa i mitt hjerta, Då ingen lem mer rörs; Gif, att mig i min smärta Blott Jesus syns och hörs.

5. J englar! ta'n de tårar, Soln af

mint ögon gå ; Jag wet, att hwad mig få-rar, Er ej förnöja må. För mig i Abrams

sköte, När fjäl och kropp skiljs åt, Så sår jag saligt möte, Och wet as ingen gråt.

6. Men J, o mine käre, Som mig begråten än! Er del skall bli wår Herre, Gud sjels, er bäste wäll; Farwäl! Gud er beskydde! Jag wet, det skall så ske, Wi så i ^ions hydda Hwarandra återse.

7. Sist skall, o jord! sörfkrifwas Min bleka kropp åt dig, Att dig må återgis-was, Hwad du har låut åt mig. Fast jag då mull är wordell Till dess jag hör Guds röst; Dock blir jag ej i jorden: Det är min tro och tröst.

8. Si här, min sista wilja, Gud ! dell sörsegla du: Tills du mig hän will skilja Jag stilla wäntar nu. När då mitt lopp tar ända, Dör jag i Christo nöjd, Och wet, att jag sår lända Till ewig himlafröjd. 594 N:o 129 ^ä^ste Jesu! Jesu käl^e! Du som ^^ ^ ^^ ^ ^^ ^)ch ä^ död på korsets stam, Dig will jag mig helt sörära, :,: Dig will jag mill brud-gllll kalla, Ty jag ewigt inför Gnd Är ju dill trolofda brud, Jag :,: :,: jag will aldrig från dig falla. Salig! salig! sa-lig är :,: Dell soln till bröllop och natt-ward llled ^alnbet här kallad är. :,: 2. Jesu! hjelp mig troget strida, Att jag i all sorg och llöd, Ja, ock uti ble-kall död, Mig ej låter fråll dig wrida :,: Men i kärlek få må kämpa, Att jag dig helt trogen blir, Och mig om det enda bryr, All :,: :,:, allan werldens lust att dämpa. Salig ! ete.

3. ^åt min lampa aldrig släckas, ^åt ej olja tryta mig, Trolles ljus låt sta-delig Mer och mer i mig uppwäckas. :,: ^åt mill lampa härligt brinna, Uti bön och wakfamhet, Och i ängslans mörkerhet Städs :,: :,: städse stråla fram och skina. Salig ! ete.

4. ^åt ej sömn mig öfwerwinna Ge-nom säker tröghets gift, Hjelp nlig med dill Andas drift, Att du mig må waken finna, :,: Och att jag med längtan beder, När din engel ropct må, Till oss allc^, stor' och små: Upp :,: :,: npp, er Brlld-glllll kommer neder! Salig! ete.Nw 136 595 5. ^åt mig gå och bli ditt möte, När dn kommer ned till mig, Att mig hemta upp till dig, J ditt ljufwa kärleksköte!:,: Jesn! mig förnya, rena, Att jag wid ditt bröllop må Ewigt bland din' wänller få Mig :,: :,: mig med dig till ett förena. Salig! salig! salig är :,: :,: Den fom till bröllop och llattward med ^alnbet här kallad är. :,: Sj. fom : 11pp Gnds barn och er nn gläder. ^ ^^ sommer hit, J, fom arbeten, J 4^^ ^ m^d s^rg betyngd^ bröst; J, soln ester Jesnm teten, Kommer :,: :,: hit till eder tröst! Eder Jesus eder kal-lar, Hall as kärlek öfwerfwallar, Och will giswa allom ro, Soln på honom stadigt tro. Gud ske ära! :,: stlllldeu nalkas, Att wår mödas hetta swalkas; Dell soln blifwer fast i trolla Får af Jefn :,: lif-fens krona.

2. Herre Jesu! soln oss kallar Och oss :,: :,: bjuder gå till dig, Hör min bön, soln jag sramlallar: O min :,: :,: Jesn! drag dn mig! Ack! jag är att komma swager, Om dll sjels mig icke drager: Ack, min Jesn! dn mig gis Andans styrka, ljus och lis! ^åt mig ewigt :,: hos dig wara, Och mig kärligt med dig para! ^åt mig blifwa fast t trona, Så sår jag ock :,: liffens krona ! Nw 136 595 5. ^åt mig gå och bli ditt möte, När dn kommer ned till mig, Att mig hemta upp till dig, J ditt ljufwa kärleksköte!:,: Jesn! mig förnya, rena, Att jag wid ditt bröllop må Ewigt bland din' wänller få Mig :,: :,: mig med dig till ett förena. Salig! salig! salig är :,: :,: Den fom till bröllop och llattward med ^alnbet här kallad är. :,: Sj. fom : 11pp Gnds barn och er nn gläder. ^ ^^ sommer hit, J, fom arbeten, J 4^^ ^ m^d s^rg betyngd^ bröst; J, soln ester Jesnm teten, Kommer :,: :,: hit till eder tröst! Eder Jesus eder kal-lar, Hall as kärlek öfwerfwallar, Och will giswa allom ro, Soln på honom stadigt tro. Gud ske ära! :,: stlllldeu nalkas, Att wår mödas hetta swalkas; Dell soln blifwer fast i trolla Får af Jefn :,: lif-fens krona.

2. Herre Jesu! soln oss kallar Och oss :,: :,: bjuder gå till dig, Hör min bön, soln jag sramlallar: O min :,: :,: Jesn! drag dn mig! Ack! jag är att komma swager, Om dll sjels mig icke drager: Ack, min Jesn! dn mig gis Andans styrka, ljus och lis! ^åt mig ewigt :,: hos dig wara, Och mig kärligt med dig para! ^åt mig blifwa fast t trona, Så sår jag ock :,: liffens krona !596 N:o 131 3. Nu har jag förnöjsamt hjerta ; Ty jag :,: :,: tröstar på ditt ord : Derwid stillas all min smärta, Jag är :,: :,: frälst från dödens mord. Jag har nåd hos Fa-dren wunnit, Jag har lif i Jesu funnit; O, jag är nu ewigt säll! ^ofwa Herran Gud, min själ! Jesll! Jesu! :,: dig ske ära, Som den llåd mig täckts beskära, Att jag dig, dn lissens krona! Får åt-njuta :,: genom trona. ^tt gyllene A B ^ D.

Sj. fom : Zion klagar med flor fmärta. 1 ^ck, mitt hjerta, will dn börja ^^ ^ En ny lesnad ställa an, Att för själens wälfärd sörja, Så begynn det som en man: Med allt allwar börja på, Att dell wägen stadigt gå ; Med all kraft, all håg och sinne Haf ditt nppfåt nti minne.

2. Bort all ondska, synd och lusta Utur tankar, ord och werk: Men din själ med dygd utrusta, Och dig i det goda stärk; Dig beflita natt och dag Till att täuka på Guds lag! Hwad förbjuds nlåst^ dn ej röra; Hwad besalles måst' du

göra.

3. Eronan får den troget kämpar, Dell, soln löper wägen rätt, Och all biwägs ln-star dämpar, ^eswer efter dygdens sätt; Soln i all ting måttet wet, Och flyr öf^ 596 N:o 131 3. Nu har jag förnöjsamt hjerta ; Ty jag :,: :,: tröstar på ditt ord : Derwid stillas all min smärta, Jag är :,: :,: frälst från dödens mord. Jag har nåd hos Fa-dren wunnit, Jag har lif i Jesu funnit; O, jag är nu ewigt säll! ^ofwa Herran Gud, min själ! Jesll! Jesu! :,: dig ske ära, Som den llåd mig täckts beskära, Att jag dig, dn lissens krona! Får åt-njuta :,: genom trona. ^tt gyllene A B ^ D.

Sj. fom : Zion klagar med flor fmärta. 1 ^ck, mitt hjerta, will dn börja ^^ ^ En ny lesnad ställa an, Att för själens wälfärd sörja, Så begynn det som en man: Med allt allwar börja på, Att dell wägen stadigt gå ; Med all kraft, all håg och sinne Haf ditt nppfåt nti minne.

2. Bort all ondska, synd och lusta Utur tankar, ord och werk: Men din själ med dygd utrusta, Och dig i det goda stärk; Dig beflita natt och dag Till att täuka på Guds lag! Hwad förbjuds nlåst^ dn ej röra; Hwad besalles måst' du göra.

3. Eronan får den troget kämpar, Dell, soln löper wägen rätt, Och all biwägs ln-star dämpar, ^eswer efter dygdens sätt; Soln i all ting måttet wet, Och flyr öf^Nw 131 597 werslödighet; Med besked wet all ting bära, Allt att bruka till Guds ära.

4. Diktan, traktall, tal och seder Bö-ra ske i ödmjukhet: Wis dig aldrig wrållg och wreder, Mindre nti bitterhet; ^åt din' ögon wänligc se, Och din mun af mild^ het le, ^åt dill hand sig kärlig wisa, Och ditt ljus sör werlden lysa.

5. Egen kärlek måste dödas Och till grunden rotas nt; Egen wilja bör ut-ödas, Utan egellsilllligt prut; Med helt hjerta måste du Hålla dig till Herran nu, Och dig honom öfwergifwa, Att med honom enad blifwa.

6. Flitig war allt godt att göra, Hör^ fam till det blldit är, ^åt ej tröghet dig förföra Från de werk din pligt begär; Ack! försumma ej din pligt, Fast den syns af ringa wigt; Mindre mot de större prn-ta, Att du dem må helt utsluta.

7. Glöm ej att barmhertig wara, J din gerning allt för ett, Så mot dem, fom nöd erfara Uti timlig ufelhet, Som mot dem, hwars arma fjäl Nöd och ån-gest daglig qwäl; Ack! medölnka och för-barma Dig ntöfwer slika arma.

8. Haf ej lnst att åter skåda Uppå det till rygga är; Men inullder söttreu trå-da Werldeus allt och dess begär; ^åt ej kreatllrell få Taga ill ditt hjerta få ;598 Nw 131 Bry dig ej om hwad fom göres Ellel uti werlden höres.

9. ^emra dig uti ditt hjerta Och be-tällk din ungdoms dar, Kom ihåg, med bitter ^smärta, All den synd dn öfwat har; Ängra den och bättra dig; Gråt deröfwer bitterlig, Och låt deras hat och wrede Göra dig din' synder lede.

1^0. Kämpa tappert, att bestrida All ansäktning till din död; Fastän satan fknlle wida Föra dig i högsta nöd, Fast^ än werlden och ditt kött Sknll' dig ofta göra trött; Stå dock manligt mot dem alla, Så skol' de till rygga falla.

11. Låt ej wanans tröghet draga Dig till lättja, utan den Med all makt och flit bortjaga; Ty en lat är satans wän; Om din gamla tröghet rår, Aldrig mer du då sörmår, Till att rättlig det utfö^-ra, Som du will' och borde göra.

12. Med eu tro, som allting winner, Med ett hopp, som är helt wisst, Med ell kärlek, soln ständs brinner Och ej hafwer någon brist, Måst' dn blifwa llti Glld, Och städs lefwa i hans blld; Och i allt mot andra wara, Som dn sjelf det will förfara.

13. Nalkas ej med någon lnsta Jntill andras egendom, Mindre efter fädan pll-sta, Ware werldsligt, eller om Det en andlig gåfwa wor', Som dill afnlld efter-Nw 131 599 for; Ty der kärlek öfwerflödar, Hall all aslllds lnsta dödar.

14. O, en wisdolll! ja, den rätta, Alt ordentligt kunna allt J det bästa brllket sätta, Som det bör och är befalldt, Och ej bruka ågoll tillg, Ware wigtig, eller ring', Till det wärsta, utall weta Bästa bruket att utleta.

15. ^rllta ej, att willigt lida, Hwad sör straff dig falla på, De må komma från hwad sida De helst nånsin komma må, Utaf Gnd ell' något solk; Ty allt straff är syudens tolk; Kall du först sallu bättring göra, Så lär straffet ock upphöra.

16. ^witt och ledig måste lemnas Hwar och en, soln gjort dig mot; Du bör aldrig något hämnas, Eller wisa minsta

hot; Fast man gör dig orätt nog, Och dig qwäljer utall sog, Bör du tiga, ja, ej tänka Nå-got olldt mot oudt att skänka.

^7. genhet bör du alltid söka Bäde till diu kropp och själ, Och deu mer och mer föröka; Ty det skall dig lyckas wäl: ^åt ej uågot smitta dig, Som dig hällder timmelig; Men lär allting rätt att bära, Ware rikdom, lust ell' ära.

18. Saktmod måste alltid öswas Uti allt, ehwad dn gör; Dermed låtcr Gnd dig pröswas, Om dn honom rätt tillhör: War dn tålig, srom as mod, Och mot alla600 Nw 131 alltid god; Och en sannan bättring wer-ka, Så skall Herren wisst dig stärka.

19. Trohet werka emot alla Uti all sannfärdighet, Utan skrymt och falskhets galla: Ofwa ock barmhertighet, Allt, folll din förmåga tål, Så uti lekamlig' mål, Soln i andlig', och bewisa, Att din' werk din Jesum prisa.

20. nti mat och all dill föda Bör du wara måttelig, Och ej nånsin kroppen gö-da; Utan derwid akta dig: Ofwerflöd högft skadligt är, Gör ock själen stort beswär; Tag dig derför wäl till wara, Och låt swalg och fråsfand^ sara.

21. War städs redo till att sölja Och sör Herrans dom att gå, Att dn dig ej må uuddölja, Såsom Adam gjorde, då, När soln Herren ropa^n sram, Och hall blygdes lltas skam: ^es förthy inför Gnds öga, Soln ser allt ntas det höga.

22. ^ asbildar korset kära, Bär det willigt natt och dag; Christi lesnad, ord och lära Dig till ett exempel tag; Möda dig med allo flit, Att dll derom haswer nit; Ställ dig städs hans lefnad före, Soln en spegel och ett snöre.

23. ynnest, guust och allau nåde Sök allena hos din Gud, Som bäst hjelpa kall ur wåde; Fly till honom på halls bud: Bed med tårar och med hopp, Och hörNw 132 601 ej af bönen opp ; Bed dock allt om Her^ rans ära, Att dn ej må din begära.

24. ^ebedei söners minne ^åt ock war-na dig för fall ; Tämj din wilja och ditt sinne ; Gis dig Glldi helt och all ; Hwad hall täcks dig lägga på, Måst^ du glad och nöjd undfå; ^nska ^aldrig annat lljn-ta, Än hwad Herren täcks besluta.

25. Atrå aldrig någon ära, Någon rikdom eller lnst ; Dn måst' jordiskt allt umbära Och sörsaka utall pust ; Ty den stllnd dock komma lär, Som dig jordiskt allt afskär ; Derför låt i tid ditt hjerta Söndras från all wällnsts smärta.

26. Alska Gud, dock helt allena; Ty han will ha' hjertat helt, Der dn will llåg^t annat mena, Så är hjertat genast deldt ; Sök och mena Gud i allt ; Ty så har hall dig befallt ; Du bör dig och allt förfaka, Så är du Guds wän och maka.

27. Opplla mig förftåndets öga Till att dina wägargå; Sänd mig wisdoln af det höga, Att din wilja rätt förftå. Si, mill Jesu! här är jag, För mig efter ditt behag : Jag begär ej annan ära, Än ditt kors med dig att bära. kärlig trängtan ester Jesnm. Sj. som: Heligaste Jesn, lissens Förste. in ende Jesu ! som mig llö^ jer, Hwar blifwer dn ? Ack!

132. M Nw 132 601 ej af bönen opp ; Bed dock allt om Her^ rans ära, Att dn ej må din begära.

24. ^ebedei söners minne ^åt ock war-na dig för fall ; Tämj din wilja och ditt sinne ; Gis dig Glldi helt och all ; Hwad hall täcks dig lägga på, Måst^ du glad och nöjd undfå; ^nska ^aldrig annat lljn-ta, Än hwad Herren täcks besluta.

25. Atrå aldrig någon ära, Någon rikdom eller lnst ; Dn måst' jordiskt allt umbära Och sörsaka utall pust ; Ty den stllnd dock komma lär, Som dig jordiskt allt afskär ; Derför låt i tid ditt hjerta Söndras från all wällnsts smärta.

26. Alska Gud, dock helt allena; Ty han will ha' hjertat helt, Der dn will llåg^t annat mena, Så är hjertat genast deldt ; Sök och mena Gud i allt ; Ty så har hall dig befallt ; Du bör dig och allt förfaka, Så är du Guds wän och maka.

27. Opplla mig förftåndets öga Till att dina wägargå; Sänd mig wisdoln af det höga, Att din wilja rätt förftå. Si, mill Jesu! här är jag, För mig efter ditt behag : Jag begär ej annan ära, Än ditt kors med dig att bära. kärlig trängtan ester Jesnm. Sj. som: Heligaste Jesn, lissens Förste. in ende Jesu ! som mig llö^ jer, Hwar blifwer dn ?

Ack!

132. M602 Nw 132 hwi fördröjer Du, att förklara dig för mig? Jag längtar, Jesn! dig få skåda, Ack! kom och mig din kärlek båda ; Ty jag dig äl-skar innerlig ; Mig hela werlden är Till möda och beswär, När jag ej ser, att du, mill wän, Mig älskar, men Går bort, och syns ej komma geu.

2. Jag will wäl dig, mill Jesn, sölja Jgenolll eld och wattnbölja ; Men ack! jag är än mycket swag. Du haswer gått för mig i döden ; Men jag kan ej i minsta nöden Dig sölja rätt; ack, arma jag! A^k, Jesn! kom till mig, Ell' drag du mig till dig ; ^åt mig dö af från allt hwad här Ett hinder är Att se och endast ha dig kär.

3. Jag är helt swag, men stärk mig, Herre! Att jag må tro på dig, min käre! Den jag få älskar innerlig. Ack, Jesu ! ack, ack! dig förbarma! Förbarma dig emot mig arma; ^åt mig ej dö ewinuerlig. Ack, Jesu ! stärk mill tro ; Ack, kom och hos mig bo ! Så får jag ro och feger wisst Mot satans list : Ty allt mitt hopp är Jesus Christ.

4. Dill swåra död och bittra pilla Har jll betalt sör synder mina; A^k! mig der-om förwisfad gör ; Att jag må trygg sör Fadren träda, Och af dess nåd mig kunna gläda, Så leswer jag, änskönt jag dör ; Ty Jesus är mitt lif. O Jesu, hos migNw 133 603 ^lif! O Jesu kär! jag är ju diu, Och du ir mill? Ack! tag mig snart i himlen ill!

Den sin Jesnm saknande och sökande själen.

Sj. fom : Så i Jefu namn rinn opp. ^esu min! hwar blifwer du? Ack! ^ jag har en höglig trängtan, Och ^edröfwas utaf längtan, Till att åter fe dig nu. Jag har dig, ack! dig förlorat, Jag har dig förlorat, ack ! Då jag werldens lust utkorat, Du dig från mig lludallstack.

2. När du ännu hos mig war, Jag då idel fägnad hade, Jngen sorg på hjertat lade, Nöjder gick jag alla dar ; När jag jordiskt allt föraktad^, War all werlden då min träl ; Blott hwad himmelskt jag be-traktad', Och war säll till kropp och själ.

3. Men när förwett lockad' mig Jor-disk lusta att påtänka, Och det ena ögat länka Uppå werlden ifrån dig ; Tänkte jag, att lättlig hinna, Några stunder bry-ta af, Till att werldsligt nöje finna, Förren jag lades i min graf.

4. Förwett, wändt i säkerhet, Kom mig snartig' till ^1tt tänka, Att ock werk-den knllde skänka, Någon sann lycksalig-het ! Fager war hon att åskåda, ^jnf och söt wid första smak, Ho knnd' nnder dessa båda Tro, att gift och döden stack.

Nw 133 603 ^lif! O Jesu kär! jag är ju diu, Och du ir mill? Ack! tag mig snart i himlen ill!

Den sin Jesnm saknande och sökande själen.

Sj. fom : Så i Jefu namn rinn opp. ^esu min! hwar blifwer du? Ack! ^ jag har en höglig trängtan, Och ^edröfwas utaf längtan, Till att åter fe dig nu. Jag har dig, ack! dig förlorat, Jag har dig förlorat, ack ! Då jag werldens lust utkorat, Du dig från mig lludallstack.

2. När du ännu hos mig war, Jag då idel fägnad hade, Jngen sorg på hjertat lade, Nöjder gick jag alla dar ; När jag jordiskt allt föraktad^, War all werlden då min träl ; Blott hwad himmelskt jag be-traktad', Och war säll till kropp och själ.

3. Men när förwett lockad' mig Jor-disk lusta att påtänka, Och det ena ögat länka Uppå werlden ifrån dig ; Tänkte jag, att lättlig hinna, Några stunder bry-ta af, Till att werldsligt nöje finna, Förren jag lades i min graf.

4. Förwett, wändt i säkerhet, Kom mig snartig' till ^1tt tänka, Att ock werk-den knllde skänka, Någon sann lycksalig-het ! Fager war hon att åskåda, ^jnf och söt wid första smak, Ho knnd' nnder dessa båda Tro, att gift och döden stack.604 Nw 133 5. ^gat såg och tänkte ej, Att blott fkåda kllllde fkada ; Mlluuen ock fin säg-nad hade, Och gaf allau ängslan nej ; Orat kände äfwen fröjder ; Wällukt war i mitt begär ; Utaf känslan att bli nöj-der, War mill ftörfta längtan här. 6. Se och höra war ej nog; ^ukt och smaken måste följa, Då jag ock ej kllllde dölja, Det jag ljust åt känslan log ; Men den fägnad jag tänkt winna, War en död^ lig ängslighet, Glädjen månde då för-swilllla ; Ty allt war sörgänglighet. 7. Tallkar, håg och finne blef Utas wallust så intagen, Att jag både natt och dagen Dermed all mill tid fördref ; Jag war sorgse till att söka Fägnad, som dock hade fel : Mödan månd' sig daglig öka ;

Ängslan wardt min wisfa del.

8. Hur' jag fökte, saknad^ jag Sann och stadig ^hjertefägnad ; Ty när jag en ro tillegnad' Ät mill lust och mitt behag, Må^ ste jag då genast finna, Att så snart jag sådant njöt, Wille jag strar annat win-na : Soln dock allt i sorg sig slöt.

9. Winna allt hwad werldens war, Och min Jesum platt förlora, Är en få-dau skatt lltkora, Soln förderf uti fig har, Allt förlora, d^ck ej mista Jesum, som är mitt begär, Då kall aldrig nöje brista, Hwarken ewigt eller här.Nw 134 605 40. Jag har, ack! det gör mig we, Nu en tid dig helt förgätit, Thy har sorg mitt bröst uppsrätit ; Dock jag will dig åter se. Ack ! sördölj dig illtet mera ! Ack ! jag längtar innerlig ! Jag will ej med synder slera Dig bortdriswa ifrån mig. 11. All min nngdoms synd och brist, Wärdes aldrig mer påtänka, Utan ned i haswet sänka, Jag har syndat, det är wisst; Men min synd mitt hjerta särar, Ack ! jag faller sör dig ner, Och med bittra bät^ trillgstårar, Dig om nåd och mildhet ber. 12. Jag dig söker, finn du mig, Gif att jag dig äsweu finner; Hjertat as stor kärlek brinner, Till att nu få skåda dig; Kom och bo uti mitt hjerta, Kom och drif allt werlds^ ligt bort, Kom och lindra suart mill smärta, Jesu! kom gör ängslan kort. 13. Jesn, Jesu ! war du mill, Jesu, låt mig din ock wara, Jesn, hjelp nr al-lan fara, Jesn, lindra all min pin', Je-sn, fräls mig utur nöden, Jefn, hjelp mot satans list, Jesn, hjelp mig uti döden, Kom och hjelp mig, Jesn Christ!

Sj. fom : Min själ och finne låt Gnd råda. ^^ ^u werldens lust, du själens gal-dig, Hwad andra lust och nöje kalla, Orolig-het det är sör lnig^ Jag nti allt hwad werlden ger Ej någon ro och sällhet ser. Nw 134 605 40. Jag har, ack! det gör mig we, Nu en tid dig helt förgätit, Thy har sorg mitt bröst uppsrätit ; Dock jag will dig åter se. Ack ! sördölj dig illtet mera ! Ack ! jag längtar innerlig ! Jag will ej med synder slera Dig bortdriswa ifrån mig. 11. All min nngdoms synd och brist, Wärdes aldrig mer påtänka, Utan ned i haswet sänka, Jag har syndat, det är wisst; Men min synd mitt hjerta särar, Ack ! jag faller sör dig ner, Och med bittra bät^ trillgstårar, Dig om nåd och mildhet ber. 12. Jag dig söker, finn du mig, Gif att jag dig äsweu finner; Hjertat as stor kärlek brinner, Till att nu få skåda dig; Kom och bo uti mitt hjerta, Kom och drif allt werlds^ ligt bort, Kom och lindra suart mill smärta, Jesu! kom gör ängslan kort. 13. Jesn, Jesu ! war du mill, Jesu, låt mig din ock wara, Jesn, hjelp nr al-lan fara, Jesn, lindra all min pin', Je-sn, fräls mig utur nöden, Jefn, hjelp mot satans list, Jesn, hjelp mig uti döden, Kom och hjelp mig, Jesn Christ!

Sj. fom : Min själ och finne låt Gnd råda. ^^ ^u werldens lust, du själens gal-dig, Hwad andra lust och nöje kalla, Orolig-het det är sör lnig^ Jag nti allt hwad werlden ger Ej någon ro och sällhet ser.606 N:o 134 ^

2. Jag leds wid allt, soln jordiskt he-ter, Ty deri finns ej någon lust, Ger kor-tall ro och lång^ förtreter, En stackot fröjd och ewig pust : Thy haf god uatt all jor-disk fröjd, Du gör mig aldrig mera nöjd.

3. En krona och en feepter bära, Det lyfer högt och prålar stortå; Dock finns mer sorg wid sådan ära, An mall i ring-sta wilkor sport ; Hwar sten man uti kro-nan ser Mållg^ tusen suck och möda ger.

4. J annor ära till att wandra, Kan jag ock ringa nöje se ; Gud kall dell lye-kall snart förandra, När honom täcks, att det skall ske. Den man i dag stor ära gör, J morgon man den skymfa tör.

5. lycksalighet jag icke finner, J något jordiskt gods och gull ; Ty det förgås och snart förswiuner, Och är blott en bedräg-lig mull, Mall ser ock mången wid sitt gnll, Gå dar och nätter ängslesnll.

6. J wällust sina sinnen sänka, För^ dömlig ända ändtlig tar ; Ho will hos^ dem ett nöje tänka Att finna, som stygg ända tar ? Den sig i wällnst sänker ner, Han sig otalig sorg berer.

7. Ätt fröjdas öfwer gnllst och wänner, Är bygga på en slipprig sand; ^är Gnd din lyckas hjnl omwänder, Förstäcks din store gynnar's hand ; Den ett förgängligt litar på, Måst^ snart ock sjelfwer nndergå.N:o 134 607 8. Thy kall jag mig nu rätt betällka, Hur' dårligt jag här handlat har, Då jag har ofta welat skänka Mitt hjerta åt det jordiskt war. Ällt jordiskt har mig oro gjort, J Jesu har jag nöje soort. 9 Mitt nöje är, att mig förnöja J Jefll, soln gör bäst förnöjd ; Jag will mitt finne platt asböja Jsråll all jordisk lnst och sröjd. Till himlen står allt lllitt be-gär, Till himlen, der min Jesus är. 10. Gis, Jesu! att jag ej må gifwa Mitt hjerta åt det jordiskt är, Men att jag städs wid dig må blifwa, Och af allt hjerta ha' dig kär. ^åt aldrig någon werldslig ro Få mera i mitt hjerta bo.

11. Dell lust jag här på jorden fat-tar, Då jag sörhimladt hjerta bär, Jag högre än all werlden skattar ; Ty det ett englanöje är. Jag jord och himmel ej begär, När jag ens hos min Jesum är.

12. Ack, ljufsta ro! du himlanöje, Som jag i himlen lljnta sår ; Min trängtan will jag dit upphöja, Och städs deu glädjeu tänka på. Mill kropp wäl här på jorden går, Dock själen re^ll i himlen står.

13. Jag är helt nöjd, att hädanfara, Jag nöjs af intet jordiskt mer; Allt hwad förgängligt månde wara, Jag aldrig me-ra efterfer. Jag känner nu hwad fröjd det är, att elldast hafwa Jesum kär.608 Nw 134 14. Ack! wore ull den stnnd sör han^-den, Att jag fick bliswa jorden qwitt ; Att jag bles lös de syndabanden, Soln swåra trycka hjertat mitt, Att jag fick^gå i hiln^ len in, Och heligt lofwa Jefum min. 15. O, att jag dllfwowingar hade, Att flyga npp till himlens sal! O,attjagjor-dekroppell lade J jorden med dess jordiska qwal ! Att själen finge snart nppgå^ Och bland Guds helgon helig stå. 16. O du mitt ljus, mitt lif och ära, Du allraljusste Jesu mill! När will du lifwet mitt afskära, Att jag får gå i him-len in? Ack, att jag snart med själ och kropp, Till himlen finge fara opp!

1^7. Bort suckau, möda, sorg och tårar,

Soln werldsligt hjertan kränka må! Slik oro ej mitt hjerta sårar; Jag idel glädje

tänker på; Jag är i Jesu högst föruöjd, Thy felas mig ej någon sröjd.

18. ^åt, Jesu! mig din ewigt blifwa, Min föte Jesu! blif du min: Jag will dig, Jesu! hjertat gifwa, Ack Jefu! kom i hjertat iu. Ack Jesu! tag mig snart till dig, Ack, Jesu, Jesu, blis hos mig!

49. Kom, Jesu, snart, låt mig dig njll-ta, Jag längtar, Jesu, efter dig, Jag will mitt lis i Jefu sluta, Kom, Jesu, kom, och hemta mig ; J Jesn jag här lefwat har, J Jesn jag ock hädan sar. Nw 135

609

Själens trängtan ester Jesnm.

Sj. som : O sköusle sol, som himlen målar.

1^5 ^^^ ^ wän, min enda kära?

^ Hwar är min brudgum och min skatt? Hwar får jag nn min Herde fatt? Den jag så trängtand' månd^ begära. Säg mig, J ängar och J dalar, Om jag hos er gen sinnen må, Den, folll min matta fjäl hugswalar, Att jag må wederqwickas så?

2. Säg, J tulpaner och narcisser, Hwar är dock skönsta liljan min? J rosor, ack! jag har stor pin^; Säg, finns han dock bland er helt wisser? Bioler och J hya-cinther, J blomster, blomster tusen flag, Ack! kan dock han hos er bli synter, Att fägna mig, er frågar jag?

3. J brnnnar, hwar är helfobruunen? J strömmar, säg, hwar är mill å? Mitt haf, dit jag ock flyta må? Hwar blifwer liffens källa snnnen? Hwar är mitt Para-dis, J lunder? Slättmarker, ack! hwar är min plan, Der jag kan njuta hwiloftuu-der? Ack, wis mig till den rätta ban!

4. Säg, foglar, hwar min dufwa sy-ues? Hwar finns min trogna Pelikan, Hwars blod mig lifwet gifwa kan? Ack, att han måtte åter finnas! J berg, hwar är den fälla höjden? J dalar, hwar är

20610 Nw 136 tröstens dal? Ser! hur' jag hit och dit missnöjder Har sökt och söker'n öswer all.

5. Hwar är min sol, mitt ljus, min stjerna, Minmåne och mittfirmamellt? Mitt ursprung och mitt element? Hwar är den sröjd, jag ser så gerna? Hwar är mitt allt, och sjelswa lifwet? Min himmel och mill salighet? Mitt hjerta, den jag mig så gifwit, Att jag af ingen annan wet.

6. Ack, Gud! hwar skall jag mera fråga? Han finns hos intet kreatur. Ho för mig öfwer all llatllr? Ho gör en än-da på min plåga? Jag will mig öfwer allt uppfwällga, Och swinga mig upp öf-wer mig, Då hoppas jag, mig till att tränga, Der jag, o Jesn! finner dig.

Själens sägnesång^ sedall hon återfnnnit Jefnm.

Sj. som : O skönsle sol, som himlen målar. ^ag fuullit har mill enda kära, Min wän, min brudgum och mill skatt; Jag har nn fått min herde satt; Thy will jag mig ej mer beswära. Jag må nn gå i äng och dalar, Så är han städse dock hos mig, Och med sin tröst min själ hng-swalar, Deras hon wederqwicker sig.

2. Bland skön' tulpauer och nareisser, Jag llu min skönsta lilja ser, Soln mig bland rosor sägllad ger, Och om sill kär^ 610 Nw 136 tröstens dal? Ser! hur' jag hit och dit missnöjder Har sökt och söker'n öswer all.

5. Hwar är min sol, mitt ljus, min stjerna, Minmåne och mittfirmamellt? Mitt ursprung och mitt element? Hwar är den sröjd, jag ser så gerna? Hwar är mitt allt, och sjelswa lifwet? Min himmel och mill salighet? Mitt hjerta, den jag mig så gifwit, Att jag af ingen annan wet.

6. Ack, Gud! hwar skall jag mera fråga? Han finns hos intet kreatur. Ho för mig öfwer all llatllr? Ho gör en än-da på min plåga? Jag will mig öfwer allt uppfwällga, Och swinga mig upp öf-wer mig, Då hoppas jag, mig till att tränga, Der jag, o Jesn! finner dig.

Själens sägnesång^ sedall hon återfnnnit Jefnm.

Sj. som : O skönsle sol, som himlen målar. ^ag fuullit har mill enda kära, Min wän, min brudgum och mill skatt; Jag har nn fått min herde satt; Thy will jag mig ej mer beswära. Jag må nn gå i äng och dalar, Så är han städse dock hos mig, Och med sin tröst min själ hng-swalar, Deras hon wederqwicker sig.

2. Bland skön' tulpauer och nareisser, Jag llu min skönsta lilja ser, Soln mig bland rosor sägllad ger, Och om sill kär^Nw 136 611 lek gör mig wisfer. Bland Tuberosor och Jasminer, Bland blommor, blomster tusen slag, Jag idel fröjd och glädje fiw-ner, Ty skönsta blomman hafwer jag.

3. J fwalkand' källor och J brunnar, O klar'ste bäckar, strömmar! J Skol'n ock i dag min wittnen bli, Hllr^ jag min kärlek er förklllllnar, Mot den min törst så ljufligt släcker, Och rikt uppswallar uti mig, En lissens brlllln, soln sig lltsträe-ker Till sröjd och lif ewinnerlig.

4. Bland er, J foglar, jag ej söker Nu mer mill trogna Pelikan, Hwars kär-leks blod för mig ntrann, Deraf nytt lif i mig sig öker^ Jag kllngör er, att jag den funnit, Jag gömmer mig uti halls sår, Der jag osäglig glädje wunllit^ Som jordifk sröjd widt öswergår.

5. Ja, ja, jag har min sol, mill stjer-na, Min måne och mitt firmament, Mitt ursprllllg och mitt element, Min fröjd, den jag nu ser så gerna, Mitt sanna ljus och sjelfwa liswet, Min himmel och mill salighet, Hall har mig sådan fägnad gif^ wit, Att jag as ingen ängslan wet.

6. Wäl mig! nu kan jag städs om-fatta, J trone dig, mill bäste wän! Och skall det aldrig wällda gen; Du kalt ock ej mig nånsin hata; Ty hwart skull' du, min Jesu, lända, Der jag ej skulle med612 Nw 137 dig gå ill? Tron låter sådant icke hällda; Jag blifwer dill, och du är mill. Hvarannan pers sj. s.: Min själ och sinne låt Gnd råda, och de andra såsom: Jesus är min hägnad. ^^ ^^ s^ll uu helt bort^ ^ ^^ ^^ werlden och fåfäng-lighet; Blott efter Jefll kärlek fika, Hwars låga gör nlig ljuflighet; Bort, bort du fåfäug oro all, Du qwälja ej mitt hjerta fkall.

1. Jefu, du mitt nöje; Hjertans fröjd och löje; Jesn, du mill ro! Ack, hllr^ läng', ack, länge Saknas ditt umgänge, Att få hos dig bo! O Guds ^llllb! Dll ljnfsta famn! Utom dig är ingen worden Mig få kär på jorden.

2. Om Herden Jesus mig betäcker Och skyddar med sin käpp och staf, Så står jag trygg, fast ulfweu skräcker, Och i sitt swalg will ha' mill gras. Mig intet ondt då ska-da får, Om jag hos Herden Jesus går.

2. Ullder dilla willgar Jngell fiende twillgar Mig, ty jag bor fri; Satan må fritt ryta, ^åt ock fiend' skryta, Mig står Jesus bi; Sker då knall, Med blirt och fall; Fastän synd och döden skräcker, Je-

sns nlig dock täcker.

3. Blif stille wid Jefu kärlekshjerta,

Som ett genfunnet litet får, Det efter mycken törllefllllärta, Nu wid halls bröst 612 Nw 137 dig gå ill? Tron låter sådant icke hällda; Jag blifwer dill, och du är mill. Hvarannan pers sj. s.: Min själ och sinne låt Gnd råda, och de

andra såsom: Jesus är min hägnad. ^^ ^^ s^ll uu helt bort^ ^ ^^ ^^ werlden och fåfäng-lighet; Blott efter Jefll kärlek fika, Hwars låga gör nlig ljuflighet; Bort, bort du fåfäug oro all, Du qwälja ej mitt hjerta fkall.

1. Jefu, du mitt nöje; Hjertans fröjd och löje; Jesn, du mill ro! Ack, hllr^ läng', ack, länge Saknas ditt umgänge, Att få hos dig bo! O Guds ^llllb! Dll ljnfsta famn! Utom dig är ingen worden Mig få kär på jorden.

2. Om Herden Jesus mig betäcker Och skyddar med sin käpp och staf, Så står jag trygg, fast ulfweu skräcker, Och i sitt swalg will ha' mill gras. Mig intet ondt då ska-da får, Om jag hos Herden Jesus går.

2. Ullder dilla willgar Jngell fiende twillgar Mig, ty jag bor fri; Satan må fritt ryta, ^åt ock fiend' skryta, Mig står Jesus bi; Sker då knall, Med blirt och fall; Fastän synd och döden skräcker, Je-

sns nlig dock täcker.

3. Blif stille wid Jefu kärlekshjerta,

Som ett genfunnet litet får, Det efter mycken törllefllllärta, Nu wid halls bröstNw 137 6l3 sin wärma når, Och dig på rätta spåren will Hemföra; blif du endast stille 3. Trots, du drake wreder! Trots, o död, du lede! Trots, all skräck också! Na^ sa, werld! och häda, Jag lllånd^ här dock qwäda, Och helt trygger stå; Ty Guds makt Har om mig wakt, Synd och satan måst' bli stumma, Fastän de så brumma.

4. Min skatt, min del, mitt allt alle^ na, Gör salska werlden sör mig stygg, Att jag srån henne må mig rena. Ack! sör mig snart till himlen trygg, Dit längtar jag båd' dag och natt, Der Je-sns Christlls är, min skatt.

4. Bort, all' jordisk^ skatter! Dig jag blott omfattar, Jesn, dn mill fröjd! Bort, fåfänglig ära! Dig will jag ej bära, Dn gör mig ej nöjd; Eländ', nöd, Kors, hån och död, Skn' mig, fast de häftigt trän^ ga, Ej från Jesnm stänga.

5. Min wän, min Jesns, kan ej tåla, Att jag skall älska den soln är Hans o-wän, och må mera hålla Af andra, än ha^ honom kär; Så blif, o werld! min fiend'; men Blott Jesns ware ens min wän.

5. Haf god natt, o lefnad! Soln är werldens trefnad, Jag ej sköter dig; O, J synder! sa ren, Och helt fjerran waren, Kommer ej för mig: Dig, o prakt! God614 Nw 138 natt, är sagdt; ^astelefnad! nn är blif-wen En god natt dig gifwen.

6. Godt, ack! hur^ godt har dock den själen, Som hela werlden asfked fagt ; Trots, att J henne mera qwäljen, J alle, rikdom, wällnst, prakt! Hon har nn allt sitt nöje sått; Wäl henne! hon har ewigt godt.

6. Flyn, sorg'andar! fjerran, Ty sjelf Fröjde^-Herran, Jesus, trär här iu, Dem, soln Gud förbida, Deras sorg och qwida, Blir ett ljufligt win: Måst^ jag se, Här spott och spe, Blir du dock, i sorg och löje, Jesu! du mitt nöje.

Denna sista perfen fj. f.: Du liffens bröd.

7. Nn har jag börjat bli Guds wän, Och smaka himlafröjden; Det ena far jag efter än, Att komma npp till höjden, Och der, med ewig himlafkrud, Få wara Jesu bror och brud, Och bland Gnds englar lefwa^ Om Trones srimodighet. ^^ s^ som will^ jag will ^ ^ glädja, Och sorgeandar ej hos mig tillstädja; Ty Jesns står mig bi med allan nåde, Ej gör mig kors och sorg, ell^ satan wåde.

2. Skönt än olyckor all mig helt betäcka, Så skall dock sådan nöd mig ej förskräcka; Ty Jesus står mig bi med allan nåde, Ej gör mig elända, nöd ell' jemmer wåde. 614 Nw 138 natt, är sagdt; ^astelefnad! nn är blif-wen En god natt dig gifwen.

6. Godt, ack! hur^ godt har dock den själen, Som hela werlden asfked fagt ; Trots, att J henne mera qwäljen, J alle, rikdom, wällnst, prakt! Hon har nn allt sitt nöje sått; Wäl henne! hon har ewigt godt.

6. Flyn, sorg'andar! fjerran, Ty sjelf Fröjde^-Herran, Jesus, trär här iu, Dem, soln Gud förbida, Deras sorg och qwida, Blir ett ljufligt win: Måst^ jag se, Här spott och spe, Blir du dock, i sorg och löje, Jesu! du mitt nöje.

Denna sista perfen fj. f.: Du liffens bröd.

7. Nn har jag börjat bli Guds wän, Och smaka himlafröjden; Det ena far jag efter än, Att komma npp till höjden,

Och der, med ewig himlafkrud, Få wara Jesu bror och brud, Och bland Gnds englar lefwa^ Om Trones srimodighet. ^^ s^ som will^ jag will ^ ^ glädja, Och sorgeandar ej hos mig tillstädja; Ty Jesns står mig bi med allan nåde, Ej gör mig kors och sorg, ell^ satan wåde.

2. Skönt än olyckor all mig helt betäcka, Så skall dock sådan nöd mig ej förskräcka; Ty Jesus står mig bi med allan nåde, Ej gör mig elända, nöd ell' jemmer wåde.Nw 138 615 3. Har jag ej gods och gull, ej pris och ära, Kan do^k ej sådan brist mig qwal tillbära; Ty Jesus står mig bi medallannå^ de, Ej gör mig timlig brist och armod wåde. 4. Är jag helt i sörakt, will ingen hjelpa; Den stolta werlden skall mig dock ej stjelpa; Ty Jesus står mig bi med allan nåde, Ej gör mig hån och spott ell' skymf nå'n wåde. 5. Faft högsta nöd och död mig helt omringa, Ar det dock ej så swårt, att de mig twinga; Ty Jesus står mig bi med al-lan nåde, Att ingen sara kan mig göra wåde. 6. Om allas hat och gram mig wille

dränka, Kundt asnlld aldrig dock min ro förkränka; Ty Jesns will mig hjelp och

nåden skänka, Ej kgn mill owäns hat ett hår mig kränka.

7. Wort hela werlden sull med kors och plågor, Jag dock i själ och bröst blott

glädje äger; Ty Jesns står mig bi och nåden giswer, Att icke ångst och qwal min sröjd sördrifwer.

8. Och saft owänner allt så grymt än rasa, Så står jag likwäl trygg, och kan ej

sasa; Ty Jesus står mig bi med allan nåde, Han skydda och täcker mig för fall och wåde. 9. J högsta nöd och sorg är jag dock nöjder; Ty jag är i mill Gnd helt snll med sröjder: Min Jesus will mig tröst616 N:o 139 och nåd förläna, Att allt till faligt slut mig måste tjeua.

10. Jag bryr mig ej om allt hwad werlden gifwer, Jag i min rika Gud mer nöjder blifwer; Ty Jefus står mig bi, och nåd föruunar, Han gör mig stor och rik, och fröjd förkuunar.

11. Måst' ändtligt själ och kropp åt-skiljde wara, Då får jag härifrån till Je-sllln fara; Mill Jesus bor med nåd uti mitt hjerta, Thy bringar döden mig alls-ingen smärta.

12. Nu sörje ho som will, jag står sörnöjder, Ej sorgeallden skall ta bort min' fröjder; Ty Jeslls står mig bi och nåden gifwer, Ej fatall, kors ell^ qwal min ro fördrifver. menniskans natnrliga och andeliga tillstånd.

Sj som : Min dag är all. ^ag ängslas högt! jag ängslas ^^ ^ ^ ^ J^ fängslas af min egen wiljas drift; Jag wille wäl helt slippa till att ängslas, Och wara fri från wiljans twång och gift; Men hwart jag mig på alla sidor wällder, Är wägen stängd, att till min frihet gå; Jag är som snärjd till hjerta, fot och händer; Jag kämpar wäl, men köttet will do^k rå. 616 N:o 139 och nåd förläna, Att allt till faligt slut mig måste tjeua.

10. Jag bryr mig ej om allt hwad werlden gifwer, Jag i min rika Gud mer nöjder blifwer; Ty Jefus står mig bi, och nåd föruunar, Han gör mig stor och rik, och fröjd förkuunar.

11. Måst' ändtligt själ och kropp åt-skiljde wara, Då får jag härifrån till Je-sllln fara; Mill Jesus bor med nåd uti mitt hjerta, Thy bringar döden mig alls-ingen smärta.

12. Nu sörje ho som will, jag står sörnöjder, Ej sorgeallden skall ta bort min' fröjder; Ty Jeslls står mig bi och nåden gifwer, Ej fatall, kors ell^ qwal min ro fördrifver. menniskans natnrliga och andeliga tillstånd.

Sj som : Min dag är all. ^ag ängslas högt! jag ängslas ^^ ^ ^ ^ J^ fängslas af min egen wiljas drift; Jag wille wäl helt slippa till att ängslas, Och wara fri från wiljans twång och gift; Men hwart jag mig på alla sidor wällder, Är wägen stängd, att till min frihet gå; Jag är som snärjd till hjerta, fot och händer; Jag kämpar wäl, men köttet will do^k rå.Nw 139 617 2. Jag will wäl ej, att wiljan skulle wilja Det minsta grand, stå Herrans wilja mot; Men jag ej kan mig från min wilja skilja, Så djnp och wrång är onda wil-jans rot. Förllnst och kraft ej knllla den lltrota; Ack! de förmå ej hennes ring'sta wåld J tallkar, ord ell' werk att dämpa, mota: Så ligger jag innnder synden såld.

3. Allt hwad jag gör är bara synd och illa, Oskicklig är jag till allt soln är godt: Mitt onda allt kan jag ock intet gilla, Fast det har namn och sken as godhet sätt. Der kärlek ej till Gnd i hjertat brinner, Der är blott ljnd; men

wäselld', lif och kraft Man icke der i inre grunden finner, Der selas då Gndomlig kraft och saft^ 4. Hwad är wår Gnd? och ho må ho-nom känna? Wår ende Gnd, han idel kär^ lek är: Och ho är den, soln rättlig käll^ ner denna Wår Gnd, än den, soln haf^ wer honom kär? Den Glld har kar, af all sin håg och sinne, Han känner ock den rätte Gndell rätt; Ty sjelswer Glld bor i dens hjerta inne, Och gör fin lag för honom ljnf och lätt.

5. Gack llt frän dig, det är: från egen nytta, Från wiljan din, och från ärgirig^ het; Så går Gnd in hos dig, och gör fin hytta Derinne, och dig fkänker salighet. Han kommer dä i dig att bo och walldra,618 Nw 139 Och ger dig allt ntaf sin Gndoms kraft, Soln må dig helt förnya och förandra, Och tjenar till lif och ren lefnads saft.

6^ Hwad egen kraft då ej förmår att werka, Det werkar Gnd uti eu fwager själ, Soln troligt ber, att Gud må henne stärka Mot synd och död, soln henne ängs^ ligt qwäl; Hon börjar då, att rätt mot synden strida, När hon sig sjelf och allt försaka må; Och nti allt hon öfwerwillner wida Med Jesu krast, i deu hon lefwer då.

7. O store Gud och Fader! jag dig be^-der: Ack, se mig an nti min stora nöd! Sänd öfwer mig din Helga Anda neder, Med Gndoms kraft mot satan, synd och dod! Ack, gif mig nåd, att mig och allt försaka! Hjelp, att jag ej mer lefwer syn^ dens träl; Men stärk mig, att städs akta mig och waka, Och aldrig mer beflnitta kropp och själ!

8. Styr mina werk, att söka dig alle-na, Och ära dig i allt, ehwad jag gör: Från eget wal och wilja mig helt rena, Så gör jag hwad du will, och hwad jag bör. ^åt mina ord ntflyta af ett hjerta, Som flödar af en reller kärleks skatt, Att ej mitt tal mig för i famwets fmärta. Ack! dämpa du all syndig tanke platt.

9. Om wrede sig uti mitt hjerta tän-der, Och afund, hat, hämnd, arghet fin-N:o 139 619 uet rör; Hjelp, att jag mig då genast till dig wänder, Och träget ber, att dn allt slikt förstör. Ällt smickreri, lögn, skrymt och falskt utrota, Och lär mig rätt helt grundligt känna mig, Att hemlig fylld sig ej må kunna sota J själens grnnd, mig sjelf oweterlig.

40. Sknll' någon lust mitt sinne så be^ taga, Att den mig will helt snärja nti band; Ack! låt ditt kors den nt ifrån mig jaga, Och hjelp mig då, att strida, med din hand; ^åt ingen lnst i and- ell^ tim^ lig fröjder Få binda mig, att jag dem äl^ ska må; Men blott i dig så låt mig wara nöjder, Och ntom dig ej trängta något få.

1.1. Hwad gåfwor dn will kropp och sjä^ len skänka, ^åt mig med tack dem genast offra dig, Deröswer ej mig sröjda eller kränka, Om jag dem sår, ell' dn dem tar från mig: J nöd och lnst, i torka eller grön-ska ^åt mig alltjemt dig hjertligt hafwa kär, Och ingenting emot din wilja önska; Men tro, att dn min Gnd och Fader är.

12. Gifs högt förstånd, stor wisdom, att förklara Hög hemlighet, hjelp, att jag då ej yfs, Men ödmjuk blir, och lärer trogen wara, Fast sådan nåd mig fram-för många gifs. Ätt lyda dig, och wid dill wilja nöjas J lika tro, ren kärlek och fast hopp, Är wisdom nog, och wä-620 Nw 139 gen att upphöjas, Och bli förent med Gud till själ och kropp.

13. Får jag ett frö af himlafröjden smaka, Och sötman af din kärlek känna här; Hjelp, att jag mig derwid må helt förfaka, Och se, hur jag owärd dell nå-den är: Ack! huru söt du sjelf då måtte wara, När gåfwan din osäglig sötma bär; När som ett barn sår sådant sött förfara, Hur' mycket mer din brud då fröjdas lär!

14. ^åt ingeu tröst fig i mitt hjerta finna, Än trösten, soln är grundad på din llåd, På Jesu död, på halls förtjenst och pilla: ^åt fyllas upp, på mig, din Gu-doms råd. Ack, led mig du! ack, stärk 111 i dig att följa! Tag bort allt knorr, otålighet och nit; Och när fom du för mig syns dig sördölja, Hjelp, att min tro ej wacklar hit och dit.

1.5. ^är mig att sly, ack! lär migsly den slärden, Att under sken af klokhet, sämja, frid, Mig ställa lik den dårefulla werlden; För nlenskogllllst mot Jesnm föra krig. Bedräglig' werk! för werlden mera frukta, Än för sin Gud; ack! lär mig så-dant se; Och hjertat mitt deröfwer nådigt tukta, Att ej den fylld hos mig må mera ske.

16. Falsk Gudatjenst, som lagens trä-lar göra, Och mena sig i himlen komma in, Men lltwärts werk, sed, öflliug, som deNw 14^ 6^1 för:t, Fåfänglig är; thy låt nu Alldan din Upplysa mig, att ej med tröst mig stöda På några werk, sast de tycks giswa ro: Och då jag mig om dygden må bemöda,

Gif att jag dock blott nöjs af Christi tro.

47. När allting är då intet att pålita;

Ty det ej har och ger ett ewigt lif, ^åt hjertat då sig från allt fådant slita, Och hnnger efter dig, min Jesn! gif. Ack! lär mig rätt att trängta dig så skåda; Kom, Jesu! kom! ^är mig sörsaka mig; Ack, kom! och mig med Gudomskrast be-nåda, Att jag må blott härefter lefwa dig.

48. J lif och död lär mig på dig för-trösta, Om annat allt ej mer bekymra mig; Jag wet och tror, jag är ju dill förlösta, Du med ditt blod har köpt mig gen åt dig. Hjelp kämpa ratt, och^hjelp mig seger winna, Fast werlden all anfäk-tar mig med nöd; J Jefu kan jag tröst och glädje siulla, Och blir förnöjd, för^ nöjd i lif och död.

Sj som : Att wara Christen är nog swårt. ^^ ^tt wara Christen är ej swårt, ^^ ^ ^ ^ss^ Andans helga siulle wandra; Fast för wårt kött och blod det faller hårdt, Att låta Christi död sig helt sörandra, Dock sörer Jesns sjels den swå^ ra strid, J allan tid. :,: Nw 14^ 6^1 för:t, Fåfänglig är; thy låt nu Alldan din Upplysa mig, att ej med tröst mig stöda På några werk, sast de tycks giswa ro: Och då jag mig om dygden må bemöda,

Gif att jag dock blott nöjs af Christi tro.

47. När allting är då intet att pålita;

Ty det ej har och ger ett ewigt lif, ^åt hjertat då sig från allt fådant slita, Och hnnger efter dig, min Jesn! gif. Ack! lär mig rätt att trängta dig så skåda; Kom, Jesu! kom! ^är mig sörsaka mig; Ack, kom! och mig med Gudomskrast be-nåda, Att jag må blott härefter lefwa dig.

48. J lif och död lär mig på dig för-trösta, Om annat allt ej mer bekymra mig; Jag wet och tror, jag är ju dill förlösta, Du med ditt blod har köpt mig gen åt dig. Hjelp kämpa ratt, och^hjelp mig seger winna, Fast werlden all anfäk-tar mig med nöd; J Jefu kan jag tröst och glädje siulla, Och blir förnöjd, för^ nöjd i lif och död.

Sj som : Att wara Christen är nog swårt. ^^ ^tt wara Christen är ej swårt, ^^ ^ ^ ^ss^ Andans helga siulle wandra; Fast för wårt kött och blod det faller hårdt, Att låta Christi död sig helt sörandra, Dock sörer Jesns sjels den swå^ ra strid, J allan tid. :,:622 Nw 140 2. Blif fom ett barn och öfwa l^lott Det lätta werk, att barnslig kärlek ^ysa : Du blöda själ, Gud will dig ju allt godt; Det minsta barll kan modren karlek wisa; Så räds ej mer; ty Christnas ok är rätt Helt sött och lätt. :,: 3. Dill Faders hjerta blott begär, Att hall sjels må det med ren nåde fylla; Din milde Gud gör dig ej ditt beswär, För all dill sorg må du dill wilja skylla: Thy gis din wilja ill i Christi död, Så har't ej nöd.

4. ^ägg med godt mod din sorg sin wäg, Som endast hjertat fåfängt qwälj och swagar; Wäck sinnet npp till troll, och ödmjukt säg, När ångst och srllktau swaga hjertat gnager: Ack, Fader, nådl gif nåd! ^et^^nä^allt sort, Så är det gjordt. :,: 5. Besitt din själ nled tålamod, Fast dn dill Faders hjelp ej genast märker; Ske många sel ntas ditt kött och blod, Så bed, att nåden dig å nyo stärker, Då är ditt brott och hwad dn dig försedt, Som aldrig skedt. :,: 6. ^åt hjertat fast i troue stå, När ängslans natt och mörker dig betäcka: Dig intet ondt din Fader lägger på : För ingen storm och nöd må dll dig skräcka; Ja, fast du ännll ej din utwäg ser, Så tro dess mer. :,:Nw 141 623 7. Så skall dig åter ljus uppgå; Dn skall dill sällhet få med klarhet skåda : Hwad dll har trott, skall dn då äga få: Ty tro ^in milde Far, låt honom råda. O fjäl! se hllr' en sanner Christen här Helt sali^ är. :,: 8. Upp, upp, min fjäl! hwi dröjer du, Att soln ett barn dig Gudi öfwergifwa ? Gack in, min fjäl! njut söta hwilau ull, Du skall i frid hos Fadren stadigt blifwa: Med frimod lägg all sorg på Jesn rygg, Så blir dll trygg. :,: Om Trones srimodighet. 1 ^11 ^ik djefwul, werld och helwete, ^^ ^ ^ ^ ^ ^ ss^ä! Nä^ jag min Jefu hafwer, Mig i ha1ls sår förgraswer; Jag trotsar då, Jag pockar på, Och aktar er som strå.

2. Skönt alla kors och wågor Mig stor^ ma an med guy; Min Jesn kärlekslagor Fördämpa mina plågor: Han står mig bi, Och gör mig fri; Jag will mig intet bry.

3. ^åt död och helwet skräcka; Min Je^ sll, hjelp du mig! Du deras makt kan stäcka, Och med din hand mig täcka; Hon ridder-lig Bewisar sig; Jag dör och lefwer dig.

4. O jord! med dina ränker, Jag ak-tar dig ej mer: Bort, bort med dina skäll-Nw 141 623 7. Så skall dig åter ljus uppgå; Dn skall dill sällhet få med klarhet skåda : Hwad dll har trott, skall dn då äga få: Ty tro ^in milde Far, låt honom råda. O fjäl! se hllr' en sanner Christen här Helt sali^ är. :,: 8. Upp, upp, min fjäl! hwi dröjer du, Att soln

ett barn dig Gudi öfwergifwa ? Gack in, min fjäl! njut söta hwilau ull, Du skall i frid hos Fadren stadigt blifwa: Med frimod lägg all sorg på Jesn rygg, Så blir dll trygg. :,: Om Trones srimodighet. 1 ^11 ^ik djefwul, werld och helwete, ^^ ^ ^ ^ ^ ^ ss^ä! Nä^ jag min Jefu hafwer, Mig i ha1ls sår förgraswer; Jag trotsar då, Jag pockar på, Och aktar er som strå.

2. Skönt alla kors och wågor Mig stor^ ma an med guy; Min Jesn kärlekslagor Fördämpa mina plågor: Han står mig bi, Och gör mig fri; Jag will mig intet bry.

3. ^åt död och helwet skräcka; Min Je^ sll, hjelp du mig! Du deras makt kan stäcka, Och med din hand mig täcka; Hon ridder-lig Bewisar sig; Jag dör och lefwer dig.

4. O jord! med dina ränker, Jag ak-tar dig ej mer: Bort, bort med dina skäll-624 Nw 142 ker! Jag nu på Jesum tänker: Jag ^kat-ter sler^ J korset ser, Än hela werlden ger.

5. Och när mitt lif tar ända, ^ltt ändt-lig hädan gå, Skall, soln en pil, ^ag sända Mill själ, till Jesnm lända; Der skall hon då Den sröjden så, Som aldrig ändas må.

6. Der ändas då all möda, Som mig här plågat har; Gud skall mill gråt sör-öda; Mill sröjd skall öfwerslöda; All sorg jag bar, Då jag här war, Blir wäud i glädjedar.

Äu ytterligare Tillökning.

Om ett ^hristeligt leswerne.

Sj. fom : Chriftns är den rätte Herren. ^ Jesu, nådekulla! Du själens ^^ ^ ^ ^ ^^ ^ ^ ^ för dig gälla, Pryd med din dygdekraus, Ditt ljus, ditt lif, din nåde, Din kraft i allsköns wåde Min anda och min fjäl. 2. Förlåt mig synder mina, Och kasta dem från dig; ^åt nådens ljus mig skina; Wälld wreden bort fråll mig: ^åt fridens fast och wätfka Mitt arma hjerta läska. Ack, Herre, hör mill bön! 624 Nw 142 ker! Jag nu på Jesum tänker: Jag ^kat-ter sler^ J korset ser, Än hela werlden ger.

5. Och när mitt lif tar ända, ^ltt ändt-lig hädan gå, Skall, soln en pil, ^ag sända Mill själ, till Jesnm lända; Der skall hon då Den sröjden så, Som aldrig ändas må.

6. Der ändas då all möda, Som mig här plågat har; Gud skall mill gråt sör-öda; Mill sröjd skall öfwerslöda; All sorg jag bar, Då jag här war, Blir wäud i glädjedar.

Äu ytterligare Tillökning.

Om ett ^hristeligt leswerne.

Sj. fom : Chriftns är den rätte Herren. ^ Jesu, nådekulla! Du själens ^^ ^ ^ ^ ^^ ^ ^ ^ för dig gälla, Pryd med din dygdekraus, Ditt ljus, ditt lif, din nåde, Din kraft i allsköns wåde Min anda och min fjäl. 2. Förlåt mig synder mina, Och kasta dem från dig; ^åt nådens ljus mig skina; Wälld wreden bort fråll mig: ^åt fridens fast och wätfka Mitt arma hjerta läska. Ack, Herre, hör mill bön!Nw 142 625 3. Drif gamle Adams finne Ur sjä-lens inre del, Och blis du sjelf derinne; Att till dill tjenst jag hel Och hållen mig må giswa, Och städs deri förblifwa, Soln en dyrt köpter själ. 4. Din kllnfkap sjelf förmera J min själ dag från dag, Och mitt förstånd re-gera, Att rätt förstå din lag: Att jag med trolles ifwer Städs wid dill sanning blifwer, Till nlörksens wäldes trots. 5. ^åt mig få nr dill sida Städs drie-ka himlamust! Gif mig ock kraft att ftri-^ da, Och döda köttfells lust; På det, fråll werlden döder, Jag må, med dilla brö-der, Här endast lefwa dig!

6. Upptänd din kärlekslåga Uti mitt hjerta så, Att jag as all sörmåga Dig ewigt älska må, Och walldra alla dagar, Som dig, mitt ^jns, behagar, Dell rätta lifsens wäg. 7. Thy wille du mig stärka Till inre menniskan; Kraft, mod och starkhet wer-ka Din Ande elldast kall. Jag kall dig ej behaga, Om du ej will mig draga Med dilla nådes halld. ^ 8. O ursprung af all nåde! Dn öm^ ma hjertelag! Afwälld all själawåde, För-nya mig hwar dag: Stärk mig, o lifsens källa! Dill wilja att werkställa, och statt mig kraftigt bi. 626 Nw 143 11^ ^1pp mitt hjerta med min tllllga! ^^ ^ ^ ^ ^ ^ fröjdefång, Herren, fom så mången gång Dig har hulpit, att lofsjunga. :,: Upp att loswa och att prisa Dell, soln dig af intet gjort, Hwilkens Namn är högt och stort, Upp! :,: :,: npp din tacksamhet bewisa: Fader!

Fader! Fader kär! :,: Ho är jag? den sådan nåd utaf din mildhet ertedd är! :,: 2. Jntet war jag, då dn gjorde Mig llti min moders lif; Ja, i hjertat mitt illfkref All den nåd, som jag sörsporde; :,: Då du täcktes mig bewara, Och med nå-de upphöllt mig, När jag ännu flydde dig, Snärjd :,: :,: fnärjd i fynd och mörkrets snara. Fader! ete.

3. Jntet war jag, då jag tjente Synd, och blind i mörkret lopp, Satans träl med själ och kropp; Du dock nådigt på mig wällte, :,: Ja, ett intet har jag wa^ rit, När jag hatat dina båd, Och lopp llndall sör din nåd, Den :,: :,: den osäg-lig jag förfarit. Fader! ete.

4. Jutet war jag, då jag bunden Hårdt wid dödens käftar låg, Då din kärlek till mig såg, När jag i den sälla stun-deu :,: Hörde dig med nåde tala Till min själ: kom att i tro, Hos mig undfå själaro, Och :,: :,: och sjelf täcktes mig hugswala! Fader! ete.Nw 143 627 5. Jntet war jag, då bedragen Utaf ormen, som mig swek, Jag ifrån dill nåd bortwek, Och för frihet antog la-gen; :,: Men du ropte mig tillbaka, Att till nådastolen gå, Och sannskyldig kraft undfå, Mig :,: :,: mig och eget att för^ saka. Fader! ete. 6. Nu, ett illtet är och blifwer Jag, ja, jag ock wara will Jntet, och dig, Fa^ der mild! Beder, att du kraft mig gif^ wer, :,: Att för dig ett intet wara, Att dn allting werka må Uti mig, alt jag må så Din :,: :,: din Sons kraft i mig förfara. Fader! ete. 7. Så skall dn ock något göra Utaf mig, soln dn det sagt, Till bewis utaf din makt; Wärdes något mitt förstöra! :,: Ja, din bild i mig förklara, Att jag fri från syndens nöd, Från allt eget blifwer död, Och :,: och din starkhet får för^ fara. Fader! etc.

8. Så får jag dill likhet bära, Till dess, i ditt himmelrik, Jag dig ewigt blis^ wer lik, Och ditt Namn får ewigt ära; :,: Der, soln all ting ny skall göras, Och då giswes utan mått Dina barn ett ewigt godt, Då :,: :,: då skall ewigt af mig höras: Fader! Fader! Fader kär! :,: Ho är jag? den sådan nåd utas diu mildhet ertedd är! :,: 628

N:o 144

Om Jesn lidande.

1 ^ korsfäste Jesu kär^! med dig ^åt ^ mig i trolle enad blifwa; Dill pinas frukt du wärdes mig, Min Brud-gum! samt din dödskrast gifwa, Ty^ en-dast min trängtan och högsta begär, Är att med dig, Jesu! så korsfästas här.

2. Ack, att sig wid ditt kors och död Mill själ och samwete så må sästa, Att mig hos Gud din pillos nöd Tillräknas må till själens bästa! Jag trällgtar der-efter och endast begär, Att korssästas med dig, min Frälsare kär! :,: 3. Ack, att jag dock srån lagen må Helt till att afdö, eftertrakta, Dess alltför swåra ok också, Som det ej angår mig må akta! Jag trängtar derefter och endast begär, Att korsfästas med dig, min Frälsare kär! :,: 4. Ack, att jag werlden dock, med dig Må, som en döder, helt förlåta! Ty hwad till werlden skickar sig Blott skadar, men kan intet båta; Jag trängtar fördensknll och endast begär, Att korsfästas med dig, min Frälsare kär! :,: 5. Ack, att den gamle Adam så ^åt sig på korset llled dig fästa, Att mig hans onda lustar må Ej mera plåga eller fresta! Jag träugtar fördenskull och eudast begär, Att korssästas med dig, mill Frälsare kär! :,:Nw 145 629 6. Så, så låt mig nu i dill död, O Jesu! rätt gemenskap filllla, Att dermed allan syndanöd, ^ag, werld och köttet öf-werwinna; Ack! hör dn mill trängtall, soln endast begär, Att korsfästas med dig, mill Frälsare kär! :,: Om den Helige Ande. ^5 ^^ regn utaf höjden, ^ltt jo^ ^^^ ^ ^ nppqwieka, Kom Helige And'! Som Jesus hit till oss har lofwat att skicka Af siu Faders hand; Du wille ett ut-torkadt hjerta och fjäl Med wattell uppsylla, Och således stilla Dell smärta mig qwäl. :,: 2. Kom lifswatten klara, låt strömmar utflyta På det land ditt är, Som helt will sörtorkas när din tröft månd' tryta, Den jag högft begär; Si, huru mitt hjerta så törstar i mig Och ågestfullt trängtar, Samt hjerteligt längtar, Ätt omfatta dig.:,: 3. Kom susande, ljuswa och själen llpp-liswa, Uppsriskande blåst! Dn wärdes nytt lif mig i själene gifwa, Som lifwet fjelf äst; Märg, ådror och benen de styfna i lopp Sänd mig dill mllls anda, Mill arfs^ pant tillhanda, Som wäcker dem opp. :,: 4. Kom tröstare blida, och stärk mina sinnen, Kom sötaste will! Och låt as ditt kärliga tilltal förswinna Den smärtsnlla pin' J bäswande hjertat; låt mig kraft Nw 145 629 6. Så, så låt mig nu i dill död, O Jesu! rätt gemenskap filllla, Att dermed allan syndanöd, ^ag, werld och köttet öf-werwinna; Ack! hör dn mill trängtall, soln endast begär, Att korsfästas med dig, mill Frälsare kär! :,: Om den Helige Ande. ^5 ^^ regn utaf höjden, ^ltt jo^ ^^^ ^ ^ nppqwieka, Kom Helige And'! Som Jesus hit till oss har lofwat att skicka Af siu Faders hand; Du wille ett ut-torkadt hjerta och fjäl Med wattell uppsylla, Och således stilla Dell smärta mig qwäl. :,: 2. Kom lifswatten klara, låt strömmar utflyta På det land ditt är, Som helt will sörtorkas när din tröft månd' tryta, Den jag högft begär; Si, huru mitt hjerta så törstar i mig Och ågestfullt trängtar, Samt hjerteligt längtar,

Ätt omfatta dig.:,: 3. Kom susande, ljuswa och själen llpp-liswa, Uppsriskande blåst! Dn wärdes nytt lif mig i själene gifwa, Som lifwet fjelf äst; Märg, ådror och benen de styfna i lopp Sänd mig dill mlllls anda, Mill arfs^ pant tillhanda, Som wäcker dem opp. :,: 4. Kom tröstare blida, och stärk mina sinnen, Kom sötaste will! Och låt as ditt kärliga tilltal förswinna Den smärtsnlla pin' J bäswande hjertat; låt mig kraft630 No 145 nlldfå, J bön att nedfalla Och dig att åkalla, Frimodigt framgå. :,: 5. Kom dn swagas styrka, min' lem-mar nppqwicka; Balsamifka krast! Upp-muntra deu trötta, deu krallka tillski^ka Hjertstärkande saft! Så får jag att käln-pa i kärleken mod, Att brinnande wara Och fortare fara J helgelsen god. :,: 6. Kom lärare sanna! dig will jag ut-wälja, J ljuset du för, Det jag ej förr welat, du lär mig allt sälja, Att jag srån mitt dör; J dig får jag mera än hwad jag kan så As all egen möda; De werk äro döda, Soln as dig ej gå. :,:

7. Kom blindas upplysuiug! mint ögon npplåta, Att de blifwa klart; Allt annat

ljus kau mig till själen ej båta, Förrtn jag detta har; Din klarhet du wärdes så

själen bete, Ätt jag diu får wara, Ditt allfigte klara, Till ewighet se. :,: 8. Kom glädjenes olja! smörj själenes kraster Med smörjelsen din, Och låt mig

bekomma dint dyra lisssaster, Gis krast i mig in Till dygd. ^åt dint srnkter i sjä-

len allent Mig as din krast sinna, ^åt klart i mig brinna Gudomeligt skon. :,:

9. Kom barnens ledsagart! och länka

mill wilja Helt ester dint bud, ^åt srån ditt budshållaude intet mig skilja, Till dess

att wår Gnd Mig ester, i trolle, här sull^Nw 145 631 ändadt lopp, Der han mig lärt strida Och med Jesn lida, Till sig tager opp. :,: 1.0. Kom himmelska dllfwa! och swäf-wa hit neder, J fallllling och tro Till Je-sn i Andan förenade leder, ^åt oss fam-manbo, Fnllkomligt förbllndne i kärleken din, Att redlige wara Och alltid bewara Gudomeligt sinll^. :,: 1.1. Kom själafrid söta! mitt salllwet att giswa Beständiger srid; ^åt himmel-ska trösten mig meddelad bliswa, Träd närmar' hit ned; Det tröstliga ordet dn säg till mill fjäl: J trolle blif ftilla, Jag will dig nppsylla Med andeligt wäl. :,: 12. Kom kärlekens låga! att hjertat npptända i heliger brnnft; Dn wärdes mitt hjerta srån allt till dig wända, Att njnta din gnnst; Uoprätta i själen dinkär^ leks baner; Så will jag mig gifwa, Att ewigt din blifwa, Som kärleken ger. :,: 43. Kom glädjenes källa! i själen att gjuta Dill himmelska lust; ^åt mig så gll-domelig sörsmak åtnjula, Som stillar all pust; Ty intet må liknas wid denna din sröjd. Ack! säll den soln wuullit, Din sötma rätt sllnnit J himmelens höjd. 14. Kom barnskapets wittne! hjelp Ab-ba mig säga J barnsligit mod, Gis dn trones wisshet att sörsnlaken äga, Det Herren är god; Försegla dn trolle i sjä-632 Nw 146 lena min, Så kall jag i tiden Jemwäl njnta friden Och salighet dill.

Om andelig kam^1 och strid.

^örlossa mig, mill Gud! från ^ ^ mina bojor alla, Hwarlned min arma fjäl änllll få bnllden är, Och dem med makt förströ, som mig med list anfalla; Gif kraft i Jefu min, i den dn mig har kär. Bräck, bryt och slit mig lös, låt mig i Jesn få Nätt frias, att jag ej min krona mista må.

2. Ack, Gnd! först war jag rätt en slaf, fom synden tjente, Men din barm-hertighet och nåd mig friat har; Nu fät-^ tas fina garn, att mig, hwad dn förlän-te, Beröfwa, få kan snart mill fot bli fången qwar. O Fader! gör mig lös, alt all mill själs begär Till himlen wändas må, att ensamt dig ha^ kär.

3. Hwad rycker mig så ned, att jag ej llpp kall flyga? Hwad är, soln gör mig matt i Christendomens lopp? Ack! med hwad hemlig list will fienden inslny-ga? Hwad band mig draga ned, att jag ej slipper opp? O, hwadan sår jag kraft, att jag få löses då, Att jag, soln foglar små, kall sri till höjden nä!

4. Ack! denna dödens kropp, min ar^ ma själ beswärar, As banden anden trycks 632 Nw 146 lena min, Så kall jag i tiden Jemwäl njnta friden Och salighet dill.

Om andelig kam^1 och strid.

^örlossa mig, mill Gud! från ^ ^ mina bojor alla, Hwarlned min arma fjäl änllll få bnllden är, Och dem med makt

förströ, som mig med list anfalla; Gif kraft i Jefu min, i den dn mig har kär. Bräck, bryt och slit mig lös, låt mig i Jesn få Nätt frias, att jag ej min krona mista må.

2. Ack, Gnd! först war jag rätt en slaf, fom synden tjente, Men din barm-hertighet och nåd mig friat har; Nu fät-^ tas fina garn, att mig, hwad dn förlän-te, Beröfwa, få kan snart mill fot bli fången qwar. O Fader! gör mig lös, alt all mill själs begär Till himlen wändas må, att ensamt dig ha^ kär.

3. Hwad rycker mig så ned, att jag ej llpp kall flyga? Hwad är, soln gör mig matt i Christendomens lopp? Ack! med hwad hemlig list will fienden inslny-ga? Hwad band mig draga ned, att jag ej slipper opp? O, hwadan sår jag kraft, att jag få löses då, Att jag, soln foglar små, kall sri till höjden nä!

4. Ack! denna dödens kropp, min ar^ ma själ beswärar, As banden anden trycksN:o 146 633 och har en börda swår, Ho skall mig gö^ ra lös från banden, soln begärer, Ätt själens trängtan lnst och frier tillgång fål^? O starke hjelte! hjelp, bryt genom fängs^ let mitt, Att själen blifwer fri och ifrån banden qwitt.

5. Jag wet jag ålskar dig; dock gerna jag bekänner, Min fjäl långt mer begär, än hwad jag än förmår; Jag känner nå^ got qwar, fom hemligt hos mig bränner, Det hindrar själens ro, som dig blott esters trår; Jag tänker ofta: ack! fick jag en liten wrå, Der jag i frihet dig rätt kunde älska få.

6. Begär jag ensamhet i mening ro att finna; Så wore den wisst ljuf, om jag förlllåtte mig Nätt skilja från mig sjelf, och få rätt frihet winna, Att från allt eget skiljd allena älska dig; Men ack! jag släpas med mitt arga kött och blod, Som all min lust förstör i eusamheten god.

7. ^Af tankar plågas jag och idel fall^ tafier, Förströdde sinnen samt naturs klen-modighet, De trycka mig än ner; ho är, som mig befriar? Ho är, som mig rätt wäg till frihet wisa wet? Jag arme, skall jag än as banden hållas sast? När får jag blifwa sri min bördas swåra last?

8. Min egen kärlek stjäl sig in i nli^-na lemmar, Och med sin häftighet sörstör all ro i mig; Min själs frimodighet med634 Nw 147 wald den ofta hämmar, Att hjertat öpp-nas knappt förrän det sluter sig; Skall ljus och mörker ej än stadigt werlas om? Mill sol, mitt ljus, war snar, med sta-dig klarhet kolll^ 9. Min Gud! gör du mig lös från alla dessa bauden, Och allt hwad hemligt mig i köttet sången har. Jag är ju b un-deu nog, när det än är sör handen, Soln här i syndens werld min själ kan hålla qwar; Din trohet binde mig så länge jag är här, Då njuter själen ro, när dina band hon bär^ 10. Den af din kärlek söt är buuden, synd ej tjenar! Men är i slika band en rätt besriad man; Thy bind mig, Abba kär! så att dn nåd förlänar, Att jag ditt fria barn ock ewigt wara kan^ Gör mig fri från mig sjelf och denna arga werld: Så warder själen min din frihet rätt förärd. ^om, Juda ^ejon, snart, mitt hjerta att uppbryta! Soln ge-nom synden sör din nåd tillslutet är, Din ljnfwa kärlek låt få ymnigt der inflyta, Ätt den intager all min längtan och be^ gär! O! med din allmakts kraft på mi-na bojor rör, Att jag förlossning af all syndens walde spör.

2. Dn har med tålamod min fjäl beha-gat draga Från syndens träldom, att i 634 Nw 147 wald den ofta hämmar, Att hjertat öpp-nas knappt förrän det sluter sig; Skall ljus och mörker ej än stadigt werlas om? Mill sol, mitt ljus, war snar, med sta-dig klarhet kolll^ 9. Min Gud! gör du mig lös från alla dessa bauden, Och allt hwad hemligt mig i köttet sången har. Jag är ju b un-deu nog, när det än är sör handen, Soln här i syndens werld min själ kan hålla qwar; Din trohet binde mig så länge jag är här, Då njuter själen ro, när dina band hon bär^ 10. Den af din kärlek söt är buuden, synd ej tjenar! Men är i slika band en rätt besriad man; Thy bind mig, Abba kär! så att dn nåd förlänar, Att jag ditt fria barn ock ewigt wara kan^ Gör mig fri från mig sjelf och denna arga werld: Så warder själen min din frihet rätt förärd. ^om, Juda ^ejon, snart, mitt hjerta att uppbryta! Soln ge-nom synden sör din nåd tillslutet är, Din ljnfwa kärlek låt få ymnigt der inflyta, Ätt den intager all min längtan och be^ gär! O! med din allmakts kraft på mi-na bojor rör, Att jag förlossning af all syndens walde spör.

2. Dn har med tålamod min fjäl beha-gat draga Från syndens träldom, att i^^ N:o 147 635 frihet tjena dig, Men ackl jag måste än med tårar det beklaga, Att mörkret åter will alldeles olngifwa mig. Jag fjelf ej ut^ wäg wet, ej hjelp, ej något råd, Men faller dig till fot, och ödmjukt tigger uåd.

3. När jag besinnar rätt den godhet, som ntflutit Jfrån ditt hjerta ned uppå mig, usla mull, Som mig så swåra dock

mot dig, mill Gud! förbrutit, Och dagligt ökat till min stora syndasknld; Då måste jag med blygd bekänna och tillstå, Att din långmo^ighet oändlig wara må.

4. Hwad har dig dock bewekt med så-dan möda föra Jfrån Egypti twång och Babels fångahns Min sjal, som annat ej, än motstånd kunnat göra Emot din dyra nåd, och wika från ditt ljns, Som utan uppehåll så ymnigt strålar in, Och, att bemästra sig allt mörker, lägger winn?

5. Fast många tnsen qwar i syndam ör-ker ligga, Ej weta af din nåd och kärleks^ öfwerslöd, Ej känna syndens last, ej om förlossning tigga, Ej tl^o sig förestå en ewig dom och död; Så har dn dock min fjäl så mycken nåde gjort, Att jag ett prof utaf ditt tålamod försport.

6. O! har du så begynt uppå mill själ arbeta, Så släpp den ej, sörrän dn helt sått föra ut Ditt werk, och tröttna ej städs henne återleta, När djefwnl, kött och werld636 Nw 147 illgifwa falskt beslut: Ja, ser du någon lust hos mig till Babel qwar, Så drif den mäktigt ut, och ingen tuktall fpar.

7. Jag gifwer mig i wald åt dig, mill Herde föta! Ätt, som ett får, af dig få spisas med din nåd, Fast ängslan, sorg och qwal mig ständigt wilja möta, Så wct jag dock, hos dig finns bistånd, tröst och råd. ^är du mig endast med din kär-lek wara nöjd, Och aldrig ntom dig åt-njnta någon fröjd!

8. ^åt ingen hemlig list mig få till fånga taga, Men lär mig pröfwa wäl, hwad jag helst tager an! Mig med din herdastaf till bön och suckan jaga, Enär jag trögllar af, du fom ej sofwa kan! All sömn och säkerhet ifrån mig ftadigt dris, Och mig en lllnntrad håg och wak^ samt sinne gif!

Förläna mig din nåd, att städs mot synden strida, Soln söker med all flit, att åter sånga mig! ^är mig med tålamod, hwad mig påkommer, lida, Till dess jag, wäl förlöst, får en gång tacka dig För all din myckna nåd, nti den nya stad, Der jag med helgon all får ewigt wara glad! 637

^n Bön om n^lysning och rätt sörstånd till ^nds Ords hörande^ läsande och betraktande.

^ag ropar till Herran med mille röst, så hörer han mig af sitt helga berg: Sela a). O Herre! du fom gör de bliuda seende b); öppna ock mig ögonen, att jag må se uuder i din lag. Jag söker dig as allo hjerta; låt mig icke fela om dill bud. Och fördölj icke din bud för mig. Utan för mig in på din buds stig, ty jag haf^ wer der lust till. Jag är diu tjenare ; lluderwisa nlig, Herre, att jag må känna din wittllesbörd. Jag öppnar mill lllllln, och begärar din bnd ; ty mig läugtar ef-ler dem e). Gud, jag förbidar dina god-het i ditt tempel d). Böj dill öron till mig och hör mitt tal e). Alnen. Bön om en sann bättring och omwändelse. erre, mitt hjerta håller dig ditt ord före: J skolen föka mitt ansigte; der^ före söker jag ock ditt ansigte a). Ty dn förlåter icke dent, som sökcc dig, Herre b). Herre, bittida hör mina röst; bittida will jag skicka nlig till dig, och taga der wara a) Ps. 3: 5. b^ Ps. 146: 8. c^ Ps. 119: 18, 10, 19, 125, 131. d) ^s. 48: w. e) ^s. 17: 6. a) Ps. 27: 8. b) Ps. 9: 11. 637

^n Bön om n^lysning och rätt sörstånd till ^nds Ords hörande^ läsande och betraktande.

^ag ropar till Herran med mille röst, så hörer han mig af sitt helga berg: Sela a). O Herre! du fom gör de bliuda seende b); öppna ock mig ögonen, att jag må se uuder i din lag. Jag söker dig as allo hjerta; låt mig icke fela om dill bud. Och fördölj icke din bud för mig. Utan för mig in på din buds stig, ty jag haf^ wer der lust till. Jag är diu tjenare ; lluderwisa nlig, Herre, att jag må känna din wittllesbörd. Jag öppnar mill lllllln, och begärar din bnd ; ty mig läugtar ef-ler dem e). Gud, jag förbidar dina god-het i ditt tempel d). Böj dill öron till mig och hör mitt tal e). Alnen. Bön om en sann bättring och omwändelse. erre, mitt hjerta håller dig ditt ord före: J skolen föka mitt ansigte; der^ före söker jag ock ditt ansigte a). Ty dn förlåter icke dent, som sökcc dig, Herre b). Herre, bittida hör mina röst; bittida will jag skicka nlig till dig, och taga der wara a) Ps. 3: 5. b^ Ps. 146: 8. c^ Ps. 119: 18, 10, 19, 125, 131. d) ^s. 48: w. e) ^s. 17: 6. a) Ps. 27: 8. b) Ps. 9: 11.638)0^ uppå e). Jag kommer bittida, och ropar: uppå ditt ord hoppas jag d). Ty du äst icke den Gud, hwilkom ett ogudaktigt wä^ sellde behagar; deu der ond är, han blifwer icke sör dig e). Pröswa mig, Herre, och försök mig; ransaka mina njurar f). Och få weta mitt hjerta: bepröfwa mig, och förnim huru jag menar det. Och fe till om jag på enom ondoln wäg är, och led mig på den ewiga wägen g). Jag är få^ fom ett willfarande och borttappadt får; sök din tjenare h). Herre, led mig i di^ ne rättfärdighet, för mina fienders skull; gör din wäg rättan, för mig i). Herre, wisa mig din wäg, och led mig på den

rätta stigen, för mina fienders skull k). Skapa i mig ett rent hjerta: och gif mig en ny wiss anda l). Knngör mig den wäg, der jag llppå gå skall; ty mig trängtar efter dig. Din gode Ande före mig på en jemn wäg m). O Herre, hör mina bön för dina godhets skull! Amen.

Bön om syndernas förlåtelfe. ^kåda dock, och hör mig, Herre mill ^ Gud a). Si, jag är af fyndelig säd södd, och mina moder hafwer mig i synd c) Ps. 5: 4. d) Ps. 119: 147. e) Ps. 5: 5. f) Ps. 26. 2. g) Ps. 139: 23, 24. h) Ps. 119: 176. i) Ps. 5: 9. k) Ps. 27: 11. l) Ps. 51: 12. m) Ps. 143: 8. 10. a) Ps. 13: 4. 638)0^ uppå e). Jag kommer bittida, och ropar: uppå ditt ord hoppas jag d). Ty du äst icke den Gud, hwilkom ett ogudaktigt wä^ sellde behagar; deu der ond är, han blifwer icke sör dig e). Pröswa mig, Herre, och försök mig; ransaka mina njurar f). Och få weta mitt hjerta: bepröfwa mig, och förnim huru jag menar det. Och fe till om jag på enom ondoln wäg är, och led mig på den ewiga wägen g). Jag är få^ fom ett willfarande och borttappadt får; sök din tjenare h). Herre, led mig i di^ ne rättfärdighet, för mina fienders skull; gör din wäg rättan, för mig i). Herre, wisa mig din wäg, och led mig på den rätta stigen, för mina fienders skull k). Skapa i mig ett rent hjerta: och gif mig en ny wiss anda l). Knngör mig den wäg, der jag llppå gå skall; ty mig trängtar efter dig. Din gode Ande före mig på en jemn wäg m). O Herre, hör mina bön för dina godhets skull! Amen.

Bön om syndernas förlåtelfe. ^kåda dock, och hör mig, Herre mill ^ Gud a). Si, jag är af fyndelig säd södd, och mina moder hafwer mig i synd c) Ps. 5: 4. d) Ps. 119: 147. e) Ps. 5: 5. f) Ps. 26. 2. g) Ps. 139: 23, 24. h) Ps. 119: 176. i) Ps. 5: 9. k) Ps. 27: 11. l) Ps. 51: 12. m) Ps. 143: 8. 10. a) Ps. 13: 4.639

aflat. Jag känner mina missgerning, och min synd är alltid för mig b). Derföre bekänner jag dig mina synd, och försky-ler intet mina missgerning e). Mot dig allena hafwer jag syndat, och illa gjort för dig; på det du må rätt blifwa i din ord, och icke straffad blifwa då du dömd warder d). Men, om du, Herre, will tillräkna fyllderlla; Herre, ho kall då blif^ wa beståndandes? e) Jag beder, Herre, till dig i behagelig tidf); gack icke till doms med din tjenare: ty för dig är ingen lefwande rättfärdig g). Utan wänd bort ditt ansigte ifrån mina synder; och afpla-na alla mina missgerningar. Förkasta mig icke ifrån ditt ansigte; och tag i^ke din Hel-ga Anda ifrån mig. Tröst mig igen med dine hjelp: och den frimodige Anden nppe-hålle mig h). Tänk icke, Herre, nppå mins ungdoms synder och min öfwerträdelse: men tänk nppå mig ester dina barlllher-tighet, sör dilla godhet sknll. Tänk, Her-re, på dina barmhertighet, och nppå dina godhet, den af werldenes begynnelse warit hafwer i). Glld, war mig nådelig, efter dina stora barmhertighet. Twå mig wäl af mine missgerning, och renfa mig ifrå mine fynd. Skära mig med Jfop, att jag b) Ps. 51: 7, 5. c) Ps. 32: 5. d) Ps. 51: 6. e) Ps. 13o: 3. s) Ps. 69: 14. g^ Ps. 1l3: 2. h) Ps. 51: 11, 13, 14. i) Ps. 25: 7, 6.640)0^ må ren warda; Twå mig, att jag må snö-hwit warda k). O Herre, hör mina röst efter dina nådel)! Amen.

^n botsärdig syndares lososfer^ Her-ranom, sör en sann omwändelse.

^ag will lofwa Gnds Namn med ena wifo, jag will högeligen ära honom med tacksägelse: Ty han sörer mig in på den rätta wägen, sör sitt Namn skull. God-het och barmhertighet skola följa mig i alla mina lifsdagar, och jag skall blifwa i Herrans hus ewinnerliga. Och jag will hålla min Guds bud; Dilla rätter, Her-re, will jag hålla. Jag will hålla dill lag alleftäds, alltid och ewinnerliga. Amen. Bönesnekningar om nåd och An-da^ att knnna wakta sig sör synden. ^ill Gud, du som i ditt heliga Ord haswer sagt: J skolen wara helige, ty Jag Herren eder Gud är helig; min syndiga wanart och benägenhet till det on^ da är dig bättre bekant, än mig sjels, den städs widlådande synden och sörderfweliga retelsen, as det ärsteliga syndagiftet är dig osördold; derföre beder j^tg dig, F^tder, ödmjukeliga och af hjertans grulld, gif mig k) Ps. 51: 3, 4, 9. l) Ps. 119: 149. 640)0^ må ren warda; Twå mig, att jag må snö-hwit warda k). O Herre, hör mina röst efter dina nådel)! Amen.

^n botsärdig syndares lososfer^ Her-ranom, sör en sann omwändelse.

^ag will lofwa Gnds Namn med ena wifo, jag will högeligen ära honom med tacksägelse: Ty han sörer mig in på den rätta wägen, sör sitt Namn skull. God-het och barmhertighet skola följa mig i alla mina lifsdagar, och jag skall blifwa i Herrans hus ewinnerliga. Och jag will hålla min Guds bud; Dilla rätter, Her-re, will jag hålla. Jag will hålla dill lag alleftäds, alltid och ewinnerliga. Amen. Bönesnekningar om nåd och An-da^ att knnna wakta sig sör synden. ^ill Gud, du som i ditt heliga Ord haswer sagt: J skolen wara helige, ty Jag Herren eder Gud är

helig; min syndiga wanart och benägenhet till det on^ da är dig bättre bekant, än mig sjels, den städs widlådande synden och sörderfweliga retelsen, as det ärsteliga syndagiftet är dig osördold; derföre beder j^tg dig, F^tder, ödmjukeliga och af hjertans grulld, gif mig k) Ps. 51: 3, 4, 9. l) Ps. 119: 149. 640)0^ må ren warda; Twå mig, att jag må snö-hwit warda k). O Herre, hör mina röst efter dina nådel)! Amen.

^n botsärdig syndares lososfer^ Her-ranom, sör en sann omwändelse.

^ag will lofwa Gnds Namn med ena wifo, jag will högeligen ära honom med tacksägelse: Ty han sörer mig in på den rätta wägen, sör sitt Namn skull. God-het och barmhertighet skola följa mig i alla mina lifsdagar, och jag skall blifwa i Herrans hus ewinnerliga. Och jag will hålla min Guds bud; Dilla rätter, Her-re, will jag hålla. Jag will hålla dill lag alleftäds, alltid och ewinnerliga. Amen. Bönesnekningar om nåd och An-da^ att knnna wakta sig sör synden. ^ill Gud, du som i ditt heliga Ord haswer sagt: J skolen wara helige, ty Jag Herren eder Gud är helig; min syndiga wanart och benägenhet till det on^ da är dig bättre bekant, än mig sjels, den städs widlådande synden och sörderfweliga retelsen, as det ärsteliga syndagiftet är dig osördold; derföre beder j^tg dig, F^tder, ödmjukeliga och af hjertans grulld, gif mig k) Ps. 51: 3, 4, 9. l) Ps. 119: 149.)0^ 641 din gode Ände, som uti mitt hjerta all-tid uppwäcker en himmelsk åtrå och begä^ relse till att hörsamligen lefwa efter din heliga wilja och wälbehag, såsom ock en be^ ständig leda och styggelse till all syndefull ondska, men isynnerhet till de fördömliga laster, hwarmed hela werlden, soln nu me-ra helt och hållet är stadd uti det onda, öfwerflödar, som äro ögonens och köttsells begärelser, och ett högfärdigt lefwerne. Bewara mig mill Gud : För allt ogudaktigt wäsende: Wisa mig, Herre, din wäg, att jag må wandra i dille sanning: Behallt mitt hjerta wid det ena, att jag ditt Namn fruktar. Ps. 86.

För all högfärd, eftee du sjelf står mot de högfärdiga, men de ödmjuka gif-wer du nåd. 4 Petr. 5.

3. För all öfwerslödighet i mat och dryck, efter dll sjelf så troligen förmanar oss med dessa orden : Wakter eder, att edra hjertan icke förtungade warda med swalg och dryckenskap, och detta leswer-nets omsorg, så att den dagen kommer eder för hastigt uppå. Ty han warder l^rnr^n^e^ såsom en snarc^, öswer alla soln bo på jordene. Så waker nu alltid, och beder, att J mågen undfly allt detta som komma skall, och stå sör menniskone^ Son. ^ne. 21: 34^36.

21642

^ För all smitta och orellhet uti tall-kar, ord och gerningar, efter du fjelf sä-ger : Salige äro de reuhjertade ; ty de skola se Gud. Matth.

För all orenlighet och wrede, hat, afund och hälnndgirighet, efter ditt heli-ga Ord säger : Warer sene till wrede, ty menniskones wrede gör i^ke det rätt är sör Gndi. Jae. 1.. ^åter i^e solena gå neder öfwer edra wrede. Eph. 4: 26. Och efter wrede, hat, twedrägt, trätor och afund äro köttsens gerningar; så att alle de soln sådana göra, skola icke ärfwa Gnds rike. Gal. 5.

För all orättfärdighet och obarm-hertighet; alldenstund dom utan barmher-tighet skall honom öfwergå, soln barm-hertighet icke gjort haswer. Jae. 2: 13.

För all osanning, bedrägeri och falsk-het; efter dn nti ditt heliga Ord låter oss för slika odygder warna : De lögnak-tiga förgör dn, och hafwer wid de blod-giriga och falska en styggelse. Pf. 5: 7.

Och dessa orden, som jag för Herra-nom bedit hafwer, önskar jag, att de lnåtte nalkas Herranom wårom Gudi dag och natt. Herren wår Gnd ware med os^ såsom hc^n w^rit hafwer ^ned wcrrc^ Fäder. Han öfwergifwe oss icke, och tage icke halldena bort ifrån oss; till att böjawårt hjerta till sig, att wi måge wandra i alla hans wägar. 1 Kon. 8.

Bönhör mig, bönhör mig, min Gud! bönhör mig, så will jag prisa dig i ewighet. Amen.

Dagelig Bön, att man icke må komma på timmelig och ewig skam.

Min Gud! jag hoppas uppå dig, låt mig icke komma på skam; att mine owänner icke skola glädja sig öfwer mig. Ps. 25:2. Herre, låt mig icke till skam warda, ty jag åkallar dig. Ps. 31:18. Frälsa mig ifrån alla mina synder, och låt mig icke dem galnom till spott warda. Herre, jag förtröstar uppå dig, låt mig aldrig på skam komma. Ps. 71:1. Mitt hjerta blifwe rättsinnigt i dinom rättom, att jag icke på skam kommer. Låt mig icke på skam komma med mitt hopp. Ps. 119:80, 116. O Herre! gif akt uppå mitt rop. Ps. 17:1. Amen.

Dagelig Bön om en salig ändalyckt.

Ack, min älskelige Herre och Gud! jag lefwer, men huru länge, det wet jag icke. Jag måste dö, men när, det är mig alldeles obekant: Dig är det, min himmelske Fader, kunnigt. Nu wäl, skall denna dagen (natten) wara min sista lifstimma, wårt hjerta till sig, att wi måge wandra i alla hans wägar. 1 Kon. 8.

Bönhör mig, bönhör mig, min Gud! bönhör mig, så will jag prisa dig i ewighet. Amen.

Dagelig Bön, att man icke må komma på timmelig och ewig skam.

Min Gud! jag hoppas uppå dig, låt mig icke komma på skam; att mine owänner icke skola glädja sig öfwer mig. Ps. 25:2. Herre, låt mig icke till skam warda, ty jag åkallar dig. Ps. 31:18. Frälsa mig ifrån alla mina synder, och låt mig icke dem galnom till spott warda. Herre, jag förtröstar uppå dig, låt mig aldrig på skam komma. Ps. 71:1. Mitt hjerta blifwe rättsinnigt i dinom rättom, att jag icke på skam kommer. Låt mig icke på skam komma med mitt hopp. Ps. 119:80, 116. O Herre! gif akt uppå mitt rop. Ps. 17:1. Amen.

Dagelig Bön om en salig ändalyckt.

Ack, min älskelige Herre och Gud! jag lefwer, men huru länge, det wet jag icke. Jag måste dö, men när, det är mig alldeles obekant: Dig är det, min himmelske Fader, kunnigt. Nu wäl, skall denna dagen (natten) wara min sista lifstimma, wårt hjerta till sig, att wi måge wandra i alla hans wägar. 1 Kon. 8.

Bönhör mig, bönhör mig, min Gud! bönhör mig, så will jag prisa dig i ewighet. Amen.

Dagelig Bön, att man icke må komma på timmelig och ewig skam.

Min Gud! jag hoppas uppå dig, låt mig icke komma på skam; att mine owänner icke skola glädja sig öfwer mig. Ps. 25:2. Herre, låt mig icke till skam warda, ty jag åkallar dig. Ps. 31:18. Frälsa mig ifrån alla mina synder, och låt mig icke dem galnom till spott warda. Herre, jag förtröstar uppå dig, låt mig aldrig på skam komma. Ps. 71:1. Mitt hjerta blifwe rättsinnigt i dinom rättom, att jag icke på skam kommer. Låt mig icke på skam komma med mitt hopp. Ps. 119:80, 116. O Herre! gif akt uppå mitt rop. Ps. 17:1. Amen.

Dagelig Bön om en salig ändalyckt.

Ack, min älskelige Herre och Gud! jag lefwer, men huru länge, det wet jag icke. Jag måste dö, men när, det är mig alldeles obekant: Dig är det, min himmelske Fader, kunnigt. Nu wäl, skall denna dagen (natten) wara min sista lifstimma,644 ^ ^^^ få ske, Herre, din wilje, han är allena den bäste, efter hwilken jag alltid finnes beredd uti en fann tro på Christum, mill Äterlösare, till att leswa och dö; men det allena beder jag, min Gud, att du icke lå-ter mig oförmodeligen dö och förderfwas uti mina fynder. Gif mig en fannskyl-dig kännedom, ånger och

ruelse öfwer mi-na begångna synder, och ställ dem, medan jag än leswer, mig sör ögonen, på det de uppå diu dolnsdag icke måtte mig före-ställas, och jag derigenom warda till skam insör englar och menniskor; utan förläna mig få mycken tid och rlllll till bättring, att jag af hjertat erkänner och bekänner min öfwerträdelse, och deruppå bekommer förlåtelfe och tröst utaf ditt saliggörande ord. Ack, barlllhertige Fader! öswergif mig icke, och tag icke din Heliga Anda ifrån mig. Mitt hjerta och mins hjer-tans tillförsigt är till dig, o dn hjertans ransakare! Dernti nppehållt mig till det ewiga lifwet; låt mig dö när du will, allenaft förläna mig en förnllftig, stilla och salig älld^a! Amen.

Register.

№

Ack! huru mången sig

55

Ack, hwad är det för en usel ting

3

Ack, mitt hjerta, will du börja

131

Ack, mitt skepp will sjunka neder

18

Ack, nu gäller möda

25

Ack we! min Jesus ligger döder

35

Afsöndrer er, I matte krafter

113

Alle I, som er anfäkten

120

Arma själ, som älskar mer

74

Att wara Christen är ej swårt

140

Baals wänner, hur länge så wiljen I halta

70

Betänk, o menska, Guds behag

72

De fordna Judars fall nu borde oss förskräcka

81

De ljufliga blickar, som Jesus mig ger

111

Den faste grunden blifwer stående

59

Den sköna solens ljus och prakt

107

Du all sannan glädjes källa

90

Du sorgebundna, matta själ

41

Du uppståndne Jesu kära

37

Du gamle orm och Antichrist

79

Du arma säd och mörksens stunder

91

Du werldens lust, du själens galla

134

Du ädla kors, de Christnas

123

Då jag den dagen rätt betänker

32

Ej någon glädje liknas kan

118

Fader, si, jag kommer här

45

Farwäl o werld, jag far i frid

71

Fröjda dig min själ att höra

21

Förlossa mig, min Gud, från

146

Gack ut, min själ, nu är det tid

26

Gif, Jesu, att jag all min dagar

4

Gud lefwer ju!

108

Gud, dig ske lof för

101

Gud, war mig nådelig

102

Herren sörjer för de sina

9

Hjelp, Jesu, hjelp winna

126

Hjelp, Jesu, hwad fall

98

Ho Christum rättlig känner

29

Ho kan det dock utgrunda

24

Ho werldenes lefwerne skådar

78

Ho är min like uppå jorden

125

Hos Christna städs glänser

124

Hur skall jag älska dig

33

Hur står med er kärlek

114

Hwad gagnar wäl att

121

Hwad har dig, o Jesu, drifwit

1

Hwarthän skall jag mig wända

85

Hwar är min wän

135

Hwar är nu min Jesus blifwen

15

Hwi gråter du, min Herre

65

Hwi gråter du, min kär'ste

64

Högsta lust och hjertefägnad

110

Hör till, du arma, säkra själ

46

Jag arme, ack, jag

17

Jag funnit har min

136

Jag längtar hädan fara

128

Jag ängslas högt

139

Jag manar hela jorden

54

Jag tror att jag

52

I blinde werldens dårar

88

I dag är wisst en en glädjetid

5

Jesu, dyre sanningsmun

47

Jesu min! hwar blifwer du?

133

Jesus gaf sig under lagen

87

I himmelen, i himmelen

60

I Jesu Namn begynne

115

I menskor alle, alle

63

I syndbetyngde, kommer

56

I wälmente själar, gifwer

82

Kom du blinde, kom till wägen

23

Kom Juda Lejon

147

Kom kära själ, och dig förundra

10

Kommer alle Herrans wänner

100

Kommer hit, I arme själar

44

Kommer hit, I som arbeten

130

Kom regn utaf höjden

145

Korsfäste Jesu kär

144

Kär’ste Jesu, Jesu käre

129

Kär’ste Jesu, låt mig höra

97

Lofsjunger, lofsjunger, lofsjunger wår Herra

119

Låter oss till Jesum gå

66

Min enda Jesu, som mig

132

Min Frälsare god

34

Min Jesu! jag för dig

117

Min käraste Jesu, dig

22

Min själawän!

109

Min wän, är du en Christi

12

Mitt hjerta, ack, bepröfwa dig

48

Mitt hjerta hur wacklar

112

Mitt hjerta skall nu helt

137

Mycket hör man derom sägas

86

Märker dock och noga känner

73

Nu bådas frid och fröjd

6

Nu, Gudi lof, till slut

122

Nu har han all ting

31

Nu, i Jesu Namn, wi

104

Nu sörje ho som will

138

O att all Christne måtte fira

92

O djupt inbetne bett

96

O ewighet! du fröjdeord

105

O glädjerika trösteord

20

O Gud, din säd, ditt helga ord

19

O himladygd! barmhertighet

57

O huru hjertligt fröjdas

16

O huru wänligt sig köttet

95

O hur förskräckter werlden blir

19

O hwilka ljufste namn

42

O jemmer och elände

63

O jemmer, jemmer ack

49

O Jesu, du all werldens ljus

14

O Jesu, dyre själawän

93

O Jesu kärleksbrunn

40

O Jesu, nådekälla

142

O Jesu, se härtill, och hjelp

127

O Jesu, som dig så warkunnar

61

O Jesu, som oss bedja lärt

103

O Jesu, som så mildelig

8

O Jesu, som utsände

99

O min själ, kan du besinna

11

Omöjligt är att någon tror

27

O skönsta sol, som

106

O store Gud, som gaf

116

O store Konung, Jesu kär

89

O stora salighet

43

Sannerlig, ja sannerlig

51

Ser här ett exempel

94

Si, de sista tecknen synas

2

Si, hwad nytta korset ger

77

Si, märker här, I sorgse själar

38

Skräcken er, I dödens barn

83

Statt upp, min själ, och kom

53

Så högt, så ganska högt

50

Så ligger du i bloden röd

80

Säll den, som Jesus innerlig

84

Säll' äro de, som Jesum se

68

Säll är den, som natt och dag

58

Tror du wäl Gud är din

28

Trä'r fram, I Riddersmän

7

Upp mitt hjerta med min tunga

143

Upp, upp, o själ! uppmuntra dig

76

Wakter er, I fromme alle

62

Wak upp, min själ, din natt

36

Wik djefwul, werld och

141

Wisst är här sjelfwer Herren

30

Wälsignad ware Herren

39

Wänd om, wänd om

75

Är du, själ, döf, stum och

67